MARIO PUZO

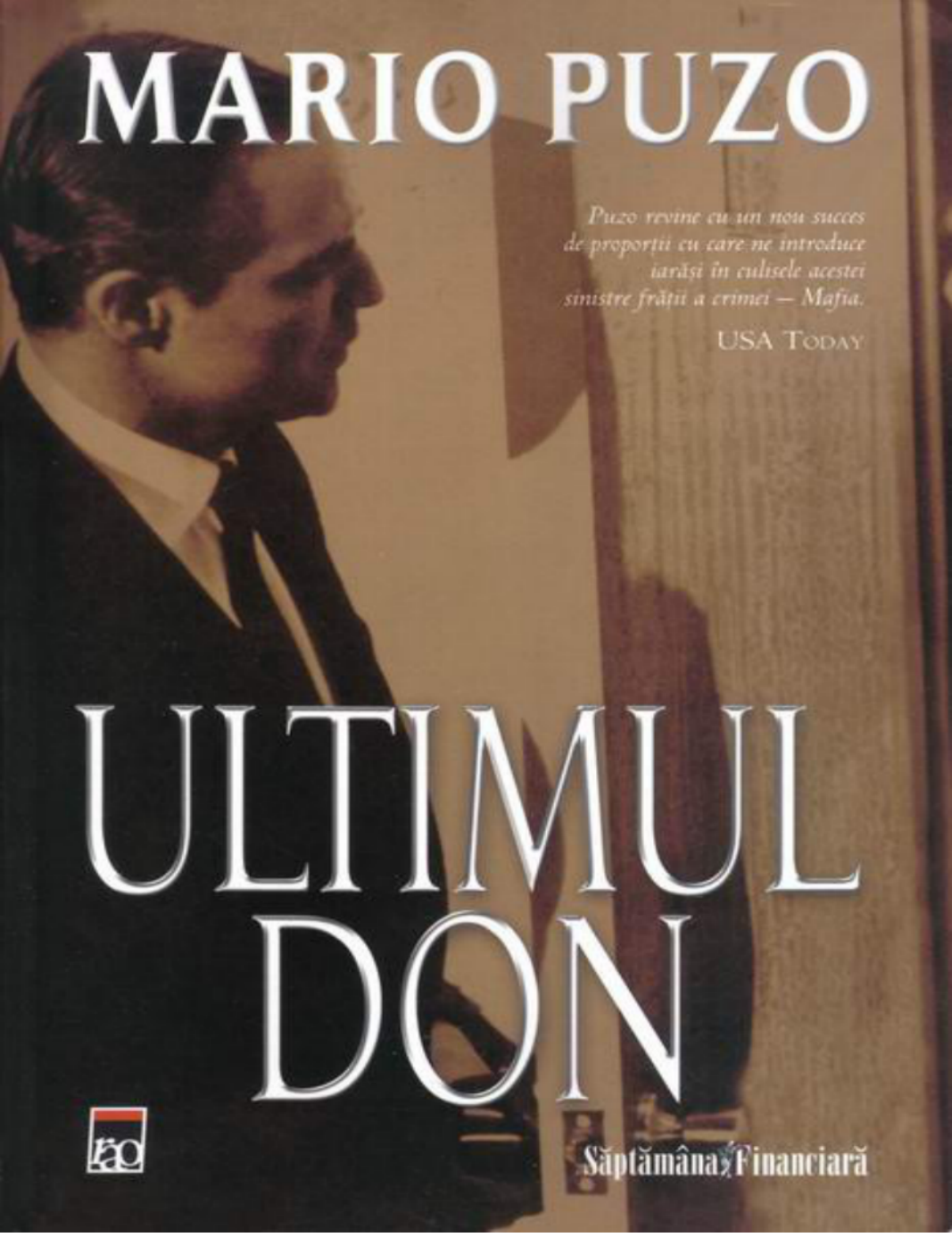

Puzo revine cu un nou succes de proporții cu care ne introduce iarăși în culisele acestei sinistre frății a crimei — Mafia.

USA TODAY

ULTIMUL DON

RAO

Săptămâna Financiară

MARIO PUZO

ULTIMUL DON

MARIO PUZO

ULTIMUL DON

Traducere din limba engleză
DANIELA TRUŢIA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PUZO, MARIO
Ultimul Don / Mario Puzo; trad.: Daniela Truţia. — Bucureşti:
RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-488-1
I. Truţia, Daniela (trad.)
821.111(73)-31-135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, România
www.rao.ro
www.raobooks.com
MARIO PUZO
The Last Don
© Mario Puzo 1996
© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română
2007
ISBN 978-973-103-488-1

Pentru

Virginia Altman
Domenick Cleri

CUPRINS

Prolog
Quogue, 1965
CARTEA ÎNTÂI
Hollywood, Las Vegas 1990
CARTEA A DOUA
Familia Clericuzio şi Pippi De Lena
CARTEA A TREIA
Claudia De Lena, Athena Aquitane
CARTEA A PATRA
Cross De Lena, Familia Clericuzio
CARTEA A CINCEA
Las Vegas, Hollywood, Quogue
CARTEA A ŞASEA
O moarte la Hollywood
CARTEA A ŞAPTEA
Războiul împotriva Clanului Santadio
CARTEA A OPTA
Împărtăşania
Epilog
Nisa, Franţa, Quogue

Prolog

Quogue,
1965

În Duminica Floriilor, la un an după marele război împotriva clanului Santadio, Don Domenico Clericuzio sărbătorea botezul celor doi urmaşi, în vinele cărora curgea sângele lui, şi lua cele mai importante hotărâri din viaţa sa. Invitase pe cei mai mari şefi de Familii din America, pe Alfred Gronevelt, proprietarul hotelului Xanadu din Las Vegas, precum şi pe David Redfellow, care întemeiase un vast imperiu al drogurilor în Statele Unite. Toţi aceştia îi erau întrucâtva asociaţi.

Deşi în acel moment era cel mai puternic şef de clan mafiot din America, Don Clericuzio intenţiona să renunţe la putere, cel puţin în aparenţă. Sosise vremea să schimbe regulile jocului; puterea făţişă era prea primejdioasă. Dar şi renunţarea la putere reprezenta un pericol. Trebuia să facă acest pas cu mare iscusinţa, arătându-se binevoitor şi bine intenţionat. Şi mai trebuia ca totul să fie înfăptuit prin propriile lui puteri.

Domeniul Clericuzio din Quogue se întindea pe o suprafaţă de douăzeci de pogoane şi era împrejmuit cu un zid de cărămidă înalt de trei metri şi prevăzut cu sârmă ghimpată şi senzori electronici. În afara propriei sale locuinţe, în interiorul zidurilor, se mai găseau casele celor trei fii ai săi şi douăzeci de vile mai mici pentru cei mai credincioşi oameni ai Familiei.

Înainte de sosirea oaspeţilor, Don şi fiii lui se aşezară în jurul mesei albe din fier forjat, în grădina cu boltă de viţă de vie din spatele casei. Băiatul cel mare, Giorgio, era înalt, cu o mustăcioară subţire şi fioroasă, subţiratic ca un gentleman englez şi purta haine de comandă. În vârstă de douăzeci şi şapte de ani, avea o figură mohorâtă, impenetrabilă şi era înzestrat cu o ironie necruţătoare. Don îl anunţă pe Giorgio că trebuia să se înscrie la Şcoala Comercială Wharton. Acolo fiul cel mare avea să înveţe diverse vicleşuguri prin care se puteau fura bani sub acoperirea legii.

Giorgio nu-i puse părintelui său nici o întrebare. Fusese o decizie, nu o invitaţie la discuţii. Tânărul încuviinţă ascultător.

Don se întoarse apoi către nepot, Joseph „Pippi” De Lena. Don îl iubea pe Pippi la fel de mult ca pe băieţii lui, întrucât, pe lângă legătura de sânge — Pippi era fiul răposatei lui surori — nepotul fusese marele strateg care învinsese sângeroasa Familie Santadio.

— Tu te vei duce să locuieşti permanent în Vegas, decretă Don. Te vei îngriji de bunul mers al afacerilor noastre la hotelul Xanadu. Acum că Familia îşi încetează operaţiunile, nu va mai fi mare lucru de făcut aici. Cu toate acestea, vei rămâne Ciocanul Familiei. Îşi dădu seama că Pippi nu era prea încântat şi că trebuia să-i ofere argumente. Soţia ta, Nalene, nu poate trăi în sânul Familiei, în Enclava Bronx. Ea e altfel decât noi. Ceilalţi n-o acceptă. Trebuie să-ţi vezi de viaţa ta departe de noi. Don spusese adevărul, însă motivul lui era cu totul altul. Pippi era marele erou şi războinic al Familiei Clericuzio şi dacă ar fi rămas în continuare „primar” al Enclavei Bronx, ar fi devenit prea puternic pentru fiii lui Don după moartea acestuia. Tu vei fi Bruglione al meu pe Coasta de Vest, îi spuse el lui Pippi. Vei face avere. Dar ai de înfăptuit şi lucruri importante. Îi înmâna lui Pippi actele unei case din Las Vegas şi titlul de proprietar al unei agenţii prospere de strângere a taxelor. Apoi Don se întoarse către mezin, Vincent, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani. Acesta era cel mai scund dintre toţi, dar bine clădit. Era scump la vorbă şi bun la suflet. Încă de mic învăţase de la mama lui să prepare toate felurile de mâncare ale bucătăriei tradiţionale italiene şi vărsase lacrimi amare atunci când ea murise în floarea vârstei. Don îi zâmbi. Sunt pe punctul de a-ţi decide soarta, spuse el, ca să-ţi ofer o cale dreaptă în viaţă. Vei deschide cel mai select restaurant din New York. Nu te uita la bani. Vreau să le arăţi francezilor ce înseamnă cu adevărat bucătăria de calitate. Pippi şi ceilalţi fii râseră. Până şi Vincent zâmbi. Don îi răspunse la surâs. Vei merge timp de un an la cea mai bună şcoală de bucătari din Europa.

Deşi mulţumit, Vincent mârâi:

— Ce-aş mai putea învăţa de la ei?

Don îl privi cu asprime.

— Poate că pastele tale sunt mai bune, răspunse el. Dar principalul scop este să înveţi dedesubturile financiare ale acestui gen de afaceri. Cine ştie dacă nu cumva într-o zi vei fi proprietarul unui lanţ de restaurante? Giorgio îţi va da banii necesari. În sfârşit, Don se întoarse către Petie. Petie era fiul mijlociu şi totodată cel mai vesel dintre fiii săi. La douăzeci şi şase de ani avea vioiciunea unui băieţandru, însă Don ştia că tocmai acesta era obstacolul care-l împiedica să devină un veritabil Clericuzio sicilian. Petie, îi spuse Don. Acum, că Pippi pleacă în Vest, tu vei fi primarul Enclavei Bronx. Tu vei recruta toţi oamenii pentru Familie. În plus, ţi-am cumpărat o firmă de construcţii, una mare. Te vei ocupa de renovarea zgârie-norilor din New York, de construirea unor sedii ale poliţiei statale, de pavarea străzilor oraşului. E o afacere sigură, însă eu doresc să faci din firma asta o mare companie. Oamenii tăi vor putea avea slujbe legale, iar tu te vei umple de bani. La început îţi vei face ucenicia pe lângă actualul patron. Ţine minte însă că principala ta îndatorire e să aduni şi să comanzi trupele Familiei. Don se întoarse către Giorgio. Tu, Giorgio, spuse el, vei fi succesorul meu. Tu şi Vinnie nu veţi mai lua parte la acele operaţiuni ale Familiei care implică riscuri, afară de cazul când e absolut necesar. Trebuie să privim în perspectivă. Copiii voştri, copiii mei, precum şi micuţii Dante şi Croccifixio nu trebuie să mai crească în lumea noastră. Suntem bogaţi şi nu mai avem motive să ne punem viaţa în joc pentru a câştiga pâinea cea de toate zilele. De acum înainte membrii Familiei noastre vor fi simpli consilieri financiari pe lângă celelalte Familii. Le vom oferi sprijin politic, vom media conflictele dintre ele. Dar pentru aceasta trebuie să avem atuurile noastre. Adică o armată. Trebuie să apărăm avutul celorlalţi, pentru că astfel ne vor îngădui şi nouă să ne „muiem ciocul". Făcu o pauză. Peste douăzeci sau treizeci de ani, vom fi toţi asimilaţi de lumea în care domneşte legea şi ne vom putea bucura fără teamă de averea noastră. Cei doi copii pe care-i botezăm astăzi nu vor fi niciodată nevoiţi să comită păcatele noastre, nici să-şi asume riscurile asumate de noi.

— Atunci de ce mai păstrăm Enclava Bronx? întrebă Giorgio.

— În speranţa că într-o bună zi vom deveni sfinţi, răspunse Don. Dar nu martiri.

O oră mai târziu, Don Clericuzio şedea pe terasa casei sale, urmărind festivităţile desfăşurate în grădină.

Pe pajiştea întinsă, cu mese de picnic adăpostite sub umbrele verzi de soare ca nişte aripi, forfoteau vreo două sute de invitaţi, dintre care o bună parte erau soldaţi din Enclava Bronx. De regulă, botezurile se sărbătoreau cu mare veselie, acum însă voia bună era ceva mai temperată.

Familia Clericuzio plătise scump victoria asupra clanului Santadio. Don îşi pierduse fiul cel mai iubit, pe Silvio. Fiica lui Don, Rose Marie, rămăsese văduva.

Don privea mulţimea oaspeţilor care se înghesuiau în jurul celor câtorva mese lungi, pe care se vedeau carafe de cristal cu vin roşu-închis, supiere de un alb strălucitor pline cu diverse supe, paste de tot felul, platouri cu mezeluri şi brânzeturi tăiate, pâine proaspătă şi crocantă de toate formele şi mărimile. Se lăsă legănat de sunetele blânde ale muzicii interpretate de mica formaţie instalată în fundul grădinii.

Chiar în mijlocul cercului format de mesele de picnic Don văzu cele două cărucioare cu păturі albastre. Ce curajoşi fuseseră cei doi prunci, nici nu crâcniseră atunci când fuseseră cufundaţi în apă sfinţită. Lângă ei se găseau cele două mame, Rose Marie şi Nalene De Lena, soţia lui Pippi. Don desluşea chipurile încă nemarcate de grijile vieţii ale celor doi micuţi, Dante Clericuzio şi Croccifixio De Lena. Don îşi asumase răspunderea de a face tot ce-i stătea în putinţa ca cei doi copilaşi să nu mai sufere ca să-şi câştige existenţa. Dacă reuşea, atunci ei aveau să pătrundă în rândul societăţii. I se păru ciudat că nici un bărbat din cei prezenţi nu se apropia de micii sărbătoriţi.

Văzu cum Vincent, cu chipul lui sever, parcă săpat în piatră, împărţea copiilor bunătăţi din căruciorul cu hot dogs pe care-l construise special pentru această ocazie. Căruciorul semăna cu cele de pe străzile oraşului New York, însă era mai mare, umbrelă cu care era acoperit avea culori mai vii, iar Vincent oferea o mâncare mai gustoasă. Tânărul purta un şorţ alb, curat şi-şi prepara crenvurştii cu varză acră şi muştar, ceapă roşie şi sos picant. Cu toată înfăţişarea lui ursuză, Vincent era cel mai bun la suflet dintre toţi fiii lui Don.

Pe terenul de popice, îl văzu pe Petie jucând cu Pippi De Lena, Virginio Ballazzo şi Alfred Gronevelt. Lui Petie îi plăceau farsele, obicei cu care Don nu era de acord, socotindu-l prea

riscant. Chiar şi acum, Petie întrerupse jocul cu o farsă: o bilă de popice se făcu bucăţi de la prima lovitură.

Virginio Ballazzo era mâna dreaptă a lui Don, un fel de director executiv al Familiei Clericuzio. Având simţul umorului, se prefăcu că-l fugăreşte pe Petie, care, la rândul său, se prefăcu că o ia la sănătoasa. Lui Don scena i se păru paradoxală. Ştia că fiul lui, Petie, era un asasin înnăscut, iar glumeţul Ballazzo se bucură şi el de o faimă binemeritată.

Totuşi, nici unul din ei nu se putea măsura cu Pippi.

Don văzu cum femeile invitate la petrecere aruncau priviri furişe către Pippi. Toate, cu excepţia celor două mame: Rose Marie şi Nalene. Pippi era un tânăr nespus de atrăgător. La fel de înalt ca Don, trupul lui emana o forţă primitivă, pe potriva chipului său de o frumuseţe aproape brutală. Mulţi bărbaţi îl studiau la rândul lor, câţiva fiind chiar oamenii lui Pippi din Enclava Bronx. Pe toţi îi fascinau aerul lui de comandă şi agilitatea mişcărilor sale, de unde şi porecla de Ciocanul, cel mai destoinic dintre toţi Membrii Competenţi ai clanului.

David Redfellow, tânăr şi rumen la faţă, cel mai puternic traficant de droguri din America, se aplecase să-i ciupească drăgăstos de obraji pe cei doi copilaşi din cărucioare. De fapt, Alfred Gronevelt, care rămăsese îmbrăcat în smoching şi cravată, nu se simţea prea în largul lui jucând un joc necunoscut. Gronevelt era de aceeaşi vârstă cu Don, mergând pe şaizeci de ani.

În ziua aceea Don Clericuzio avea să aducă o schimbare în viaţa tuturor celor prezenţi — din câte spera el, o schimbare în bine.

Giorgio veni pe terasă, ca să-l cheme la prima întâlnire programată pentru ziua în curs. Cei zece şefi mafioţi se adunaseră într-o încăpere mai ferită. Giorgio îi pusese deja pe scurt în temă cu propunerea pe care intenţiona să le-o facă Don Clericuzio. Botezul era o acoperire excelentă pentru această întrunire, însă capii mafioţi nu se găseau în relaţii prea strânse cu Don Clericuzio, aşa că doreau să plece cât mai curând posibil.

Salonul în care se aflau era o cameră fără ferestre, cu mobilă masivă şi cu bar. Încruntaţi, cei zece bărbaţi se aşezară în jurul mesei mari de consiliu, din marmură de culoare închisă. Îl salutară pe rând pe Don Clericuzio, apoi aşteptară să audă ce avea de spus.

Don Clericuzio îşi chemă fiii, pe Vincent şi Petie, împreună cu directorul executiv Ballazzo şi Pippi De Lena. După sosirea acestora, Giorgio, rece şi ironic, ţinu o scurtă alocuţiune introductivă.

Don Clericuzio studie chipurile bărbaţilor din faţa lui — cei mai influenţi oameni ai societăţii care funcţiona în afara legii, pentru a oferi soluţii adevăratelor necesităţi ale oamenilor.

— Fiul meu Giorgio v-a pus la curent cum va decurge totul, spuse el. Iată propunerea mea. Mă retrag din toate operaţiunile, cu excepţia jocurilor de noroc. Voi lăsa toate afacerile mele din New York în seama prietenului meu Virginio Ballazzo. El îşi va forma propria lui Familie şi va fi independent de clanul Clericuzio. Pe teritoriul Statelor Unite cedez Familiilor voastre toate afacerile mele legate de sindicate, transporturi, alcool, tutun şi droguri. Vă pun la dispoziţie relaţiile mele juridice. Ceea ce vă cer în schimb e să-mi îngăduiţi să vă administrez câştigurile. Ele se vor afla în mâini sigure şi vă vor sta oricând la dispoziţie. Nu va mai trebui să vă faceţi griji că autorităţile ar încerca să descopere provenienţa banilor. Pentru aceasta pretind doar un comision de cinci la sută.

Pentru cei zece era afacerea ideală. Erau recunoscători Familiei Clericuzio că se retrăgea chiar în momentul în care ar fi putut prelua controlul asupra imperiilor lor sau chiar ar fi putut să le distrugă.

Vincent ocoli masa şi turna vin fiecărui invitat. Cei zece ridicară paharele şi băură în cinstea retragerii lui Don.

După ce şefii Familiilor mafiote îşi luară un rămas-bun protocolar, Petie îl pofti în salon pe David Redfellow. Acesta se aşeză în fotoliul de piele din faţa lui Don, şi Vincent îi oferi un pahar cu vin. Redfellow se deosebea de ceilalţi, nu numai din pricina părului lung şi blond, dar şi fiindcă purta un cercel cu diamant, geacă şi blugi curaţi, proaspăt călcaţi. În vinele lui curgea sânge scandinav. Era blond, cu ochi albaştri şi limpezi, întotdeauna vesel şi pus pe glume.

Don îi era profund recunoscător lui David Redfellow, întrucât de la el aflase că autorităţile puteau fi mituite ca să închidă ochii la traficul de droguri.

— David, începu Don Clericuzio. Te vei retrage din afacerile cu droguri. Am ceva mai bun pentru tine.

Redfellow nu protestă.

— De ce tocmai acum? îl întrebă el pe Don.

— În primul rând, răspunse Don, fiindcă autorităţile se ocupă îndeaproape de acest gen de trafic. Ar trebui să trăieşti toată viaţa cu sabia deasupra capului. Mai mult decât atât, afacerea a devenit prea riscantă. Fiul meu Petie şi oamenii lui ţi-au fost gardă de corp. Nu-mi mai permit luxul acesta. Columbienii sunt prea periculoşi, prea nesăbuiţi şi prea violenţi. Să lăsăm drogurile pe seama lor. Tu te vei retrage în Europa. Voi întreprinde demersurile necesare ca să te bucuri de protecţie pe continent. Îţi poţi găsi de lucru cumpărând o bancă în Italia, iar de locuit vei locui la Roma. Vom face o mulţime de afaceri în acest oraş.

— Nemaipomenit! mormăi Redfellow. Nu ştiu o iotă italieneşte şi n-am habar de bănci.

— Vei învăţa şi una, şi alta, îl linişti Don Clericuzio. Iar la Roma vei duce o viaţă fericită. Sau, dacă vrei, poţi rămâne aici, dar atunci nu vei mai beneficia de sprijinul meu, Petie nu-ţi va mai garanta siguranţa personală. Eşti liber să alegi.

— Cine va prelua afacerile mele? întrebă Redfellow. Vor cumpăra partea mea?

— Afacerile tale vor fi preluate de columbieni, răspunse Don. Nu avem încotro, aşa e cursul istoriei. Însă autorităţile le vor face zile fripte. Ei bine, accepţi sau nu?

Redfellow chibzui câteva momente, apoi începu să râdă.

— Spune-mi ce trebuie să fac mai întâi.

— Giorgio te va duce la Roma şi te va prezenta oamenilor mei de acolo, îi explică Don. Tot el va fi consilierul tău în următorii ani. Îl strânse în braţe pe Redfellow. Îţi mulţumesc că mi-ai urmat sfatul. Vom rămâne asociaţi şi în Europa, în plus, crede-mă, vei duce un trai pe cinste.

După plecarea lui David Redfellow, Don îl trimise pe Giorgio să-l cheme pe Alfred Gronevelt. În calitate de proprietar al hotelului Xanadu din Las Vegas, Gronevelt se bucurase de protecţia familiei Santadio, care apoi fusese anihilată.

— Domnule Gronevelt, i se adresă Don. Vei continua să administrezi hotelul, sub protecţia mea. N-ai de ce să te temi pentru viaţa sau proprietatea dumitale. Îţi vei păstra cele cincizeci şi unu de procente din hotel. Eu le voi prelua pe cele patruzeci şi nouă deţinute înainte de Santadio, sub aceeaşi acoperire legală. Te învoieşti?

În ciuda vârstei, Gronevelt era un bărbat extrem de demn şi impunător.

— Dacă rămân, răspunse el precaut, atunci trebuie să conduc hotelul cu aceeaşi autoritate. Altfel, vă vând şi partea mea.

— Să vinzi o mină de aur? întrebă neîncrezător Don. Nu, nu, nu te teme de mine. În primul rând, sunt om de afaceri. Dacă cei din clanul Santadio ar fi fost mai cumpătaţi, nu s-ar fi întâmplat niciodată asemenea nenorociri. Acum Familia Santadio nu mai există. Dar dumneata şi cu mine suntem oameni cumpătaţi. Reprezentanţii mei vor prelua procentele Familiei Santadio. Iar Joseph De Lena, Pippi, se va bucura de toată consideraţia cuvenită. El va fi Bruglione al meu pe Coasta de Vest, cu un salariu de o sută de mii pe an, plătiţi de hotelul dumitale în maniera pe care o socoteşti de cuviinţă. Dacă ai cumva necazuri, apelezi la el. Or, în afaceri ca a dumitale, întotdeauna ai necazuri.

Gronevelt, un bărbat înalt şi uscăţiv, părea destul de calm.

— De ce-mi faceţi această favoare? Doar aveţi şi alte opţiuni mai profitabile.

— Pentru că în ceea ce faci eşti genial, răspunse cu gravitate Don Domenico. Aşa spune toată lumea din Las Vegas. Şi ca să-ţi dovedesc respectul meu, îţi voi dărui ceva în schimb.

Auzindu-l, Gronevelt zâmbi.

— Mi-aţi dăruit destul. Hotelul meu. Ce ar putea fi mai important?

Don îi adresă un zâmbet larg şi binevoitor. Deşi o fire sobră, îi plăcea să-şi uluiască semenii cu puterea lui.

— Poţi numi pe cine vrei în Comisia pentru Jocuri de Noroc din statul Nevada, îl anunţă Don. Exista un loc liber.

Era una din rarele ocazii când Gronevelt rămânea surprins. Şi impresionat. Dar mai presus de orice, se simţea nespus de fericit, întrevedea pentru hotelul său o perspectivă la care nici nu visase.

— Dacă puteţi face asta, răspunse Gronevelt, atunci în anii următori toţi vom fi bogaţi.

— Am şi făcut-o, răspunse Don. Acum poţi merge să te distrezi alături de ceilalţi.

— Mă întorc la Vegas, îi spuse Gronevelt. Cred că-i mai prudent să nu se afle că am fost invitatul dumneavoastră.

Don încuviinţă din cap.

— Petie, trimite pe cineva să-l ducă pe domnul Gronevelt cu maşina la New York.

Don rămase în birou numai cu fiii lui, cu Pippi De Lena şi cu Virginio Ballazzo. Toţi păreau oarecum uimiţi. Numai Giorgio ştiuse de intenţiile tatălui său. Ceilalţi nu-i cunoscuseră planurile.

Ballazzo era tânăr pentru un Bruglione, cu numai câţiva ani mai mare decât Pippi. El controla sindicatele, transporturile de confecţii şi o parte din traficul de droguri. Don Domenico îl anunţă că pe viitor avea să opereze independent de Familia Clericuzio. Nu trebuia decât să achite o taxă de zece la sută. În rest, avea control deplin asupra operaţiunilor sale.

Virginio Ballazzo se simţea copleşit de atâta mărinimie. De regulă, era un om pătimaş, care îşi exprima satisfacţia şi nemulţumirea cu aceeaşi convingere. Acum însă, se mărgini să-l strângă în braţe pe Don, mut de recunoştinţă.

— Din cele zece procente, cinci ţi le voi pune deoparte pentru anii bătrâneţii sau pentru vremuri de restrişte, îi spuse Don lui Ballazzo. Te rog să mă ierţi, dar oamenii se schimbă, memoria îi lasă, recunoştinţa pentru acte de generozitate trecute se uzează în timp. Dă-mi voie să-ţi reamintesc să fii meticulos la contabilitate. Tăcu o clipă. În definitiv, eu nu sunt perceptor, nu-ţi pot aplica aceleaşi dobânzi oneroase şi penalizări.

Ballazzo înţelese. Cu Don Domenico, pedeapsa era întotdeauna promptă şi sigură. Fără nici un avertisment. Şi de fiecare dată pedeapsa era moartea. La urma urmei, ce altceva putea face cu un duşman?

Don Clericuzio îi spuse lui Ballazzo că putea să plece. În timp ce se îndrepta la rândul său spre uşă împreună cu Pippi, Don se opri o clipă, apoi îşi trase nepotul lângă el şi-i şopti la ureche:

— Ţine minte că noi doi avem un secret. Aşa trebuie să rămână pe vecie. Eu nu ţi-am dat nici un ordin.

Pe peluza din faţa casei, Rose Marie Clericuzio aştepta să discute cu Pippi De Lena. Era o văduvă foarte tânără şi foarte drăguţă, însă nu-i stătea bine în negru. Doliul după soţ şi după frate îi umbrea vioiciunea naturală, atât de potrivită cu înfăţişarea ei. Ochii mari şi căprui erau acum prea întunecaţi, pielea măslinie prea lividă. Numai Dante, băieţelul proaspăt botezat şi împodobit cu fundă albastră, punea pe ea o pată de culoare. Pe tot parcursul zilei se ţinuse neobişnuit de departe de tatăl ei, Don Clericuzio, şi de cei trei fraţi, Giorgio, Vincent şi Petie. Acum însă se pregătea să-l înfrunte pe Pippi De Lena.

Erau veri. Pippi avea cu zece ani mai mult, şi în adolescenţă Rose Marie fusese îndrăgostita nebuneşte de el. Dar Pippi afişa întotdeauna un aer patern şi distant. Deşi renumit prin slăbiciunea sa pentru femei, fusese prea prudent ca să-şi îngăduie o aventură chiar cu fiica lui Don.

— Bună, Pippi, îl întâmpină ea. Felicitări.

Pippi zâmbi cu un farmec care-i înfrumuseţa trăsăturile brutale. Se aplecă să sărute fruntea bebeluşului şi observă că părul lui, care încă mirosea uşor a tămâie de la biserică, era foarte des pentru o vârstă atât de fragedă.

— Dante Clericuzio, ce nume frumos! spuse el.

Complimentul nu era chiar atât de nevinovat. Rose Marie îşi reluase numele de fată atât pentru ea cât şi pentru copilul orfan de tată. Don o convinsese să procedeze astfel, aducându-i argumente imbatabile, totuşi Rose încă păstra un vag sentiment de vinovăţie.

Acelaşi sentiment de vinovăţie o făcu să întrebe:

— Cum ţi-ai convins soţia protestantă să accepte un botez catolic şi să dea copilului un nume atât de religios?

Pippi îi zâmbi.

— Soţia mea mă iubeşte şi vrea să-mi facă pe plac.

Era adevărat, îşi spuse Rose Marie. Soţia lui Pippi îl iubea pentru că nu-l cunoştea cu adevărat. Nu aşa cum îl cunoscuse ea atunci când îl iubise.

— Ţi-ai botezat băiatul Croccifixio, urmă Rose Marie. Puteai să-i faci şi ei plăcerea, alegând un nume american.

— L-am botezat după bunicul tău, ca să-i fac plăcere lui Don, explică Pippi.

— Aşa cum trebuie să-i facă plăcere fiecare dintre noi, replică Rose Marie. Dar îşi ascunse amărăciunea sub un zâmbet, iar fizionomia o ajută ca surâsul să pară cât se poate de firesc, dându-i un aer suav şi ştergând din vorbele ei orice urmă de asprime. Rose Marie tăcu, apoi zise şovăind: îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Pippi o privi o clipă fără să înţeleagă, surprins şi uşor circumspect. Apoi spuse cu blândeţe:

— N-ai fost nici o clipă în pericol. O luă pe după umeri. Crede-mă, continuă el. Nu te mai gândi la astfel de lucruri. Dă totul uitării. Avem o viaţă fericită înaintea noastră. Uită trecutul.

Rose Marie se aplecă să-şi sărute pruncul, de fapt ca să-şi ferească obrazul de Pippi.

— Înţeleg tot, spuse ea, conştientă că Pippi va repeta conversaţia în faţa tatălui şi fraţilor ei. Dar m-am împăcat cu soarta.

Dorea ca familia să ştie că ea continua să-i iubească şi că se bucura că pruncul îi fusese acceptat, creştinat cu apă sfinţită şi salvat de blestemul veşnic.

În acel moment Virginio Ballazzo îi prinse de braţ pe amândoi şi-i aduse în mijlocul pajiştii. Don Domenico îşi făcuse apariţia din casă, urmat de cei trei fii ai lui.

Întreaga Familie Clericuzio — bărbaţi în costume de gală, femei în rochii lungi, copii îmbrăcaţi în hăinuţe de şaten — se adunaseră în semicerc pentru fotografii. Mulţimea invitaţilor începu să aplaude şi să strige urări în gura mare, momentul fiind imortalizat pe peliculă — momentul păcii, al victoriei şi al iubirii.

Mai târziu, fotografia mărită şi înrămată avea să fie agăţată în biroul lui Don, alături de ultima fotografie a fiului său Silvio, ucis în războiul cu Familia Santadio.

De pe terasa dormitorului, Don continua să urmărească desfăşurarea petrecerii.

Rose Marie împinse căruciorul printre jucătorii de popice, iar soţia lui Pippi, Nalene, înaltă, zveltă şi elegantă, traversă peluza, ţinându-şi în braţe băieţelul, pe Croccifixio. Puse copilul în acelaşi cărucior cu Dante şi amândouă îi învăluiră cu priviri pline de afecţiune.

Don simţi un val de bucurie la gândul că cei doi copii aveau să crească la adăpost şi în siguranţă, fără să cunoască preţul plătit pentru ca ei să ducă o viaţă fericită.

Apoi Don îl văzu pe Petie punând un biberon în cărucior. Toată lumea începu să râdă când cei doi bebeluşi începură să se lupte pentru el. Rose Marie îl luă în braţe pe Dante, şi Don şi-o aminti aşa cum fusese cu numai câţiva ani în urmă. Oftă. „Nu exista nimic mai frumos decât o femeie îndrăgostită şi nimic mai jalnic decât ca o asemenea femeie să fie sortită văduviei”, se gândi el întristat.

Rose Marie era preferata lui şi fusese întotdeauna nespus de veselă şi de exuberantă. Numai că Rose Marie se schimbase. Durerea de a-şi fi pierdut şi fratele, şi soţul fusese prea copleşitoare. Şi totuşi, din experienţa sa de o viaţă, Don ştia că cei capabili de dragoste adevărată erau sortiţi să iubească din nou şi că văduvele se plictiseau de straiele cernite. Acum fata lui avea un copil de crescut.

Don se gândi la propria sa viaţă, minunându-se de apogeul ei glorios. Desigur, ca să câştige putere şi avere luase unele decizii monstruoase, dar nu le regreta prea mult. Toate se dovediseră necesare şi corecte. Alţii nu aveau decât să-şi deplângă păcatele, Don Clericuzio le accepta şi-şi punea nădejdea în Dumnezeu, convins că acesta i le va ierta.

Acum Pippi juca popice împreună cu trei soldaţi din Enclava Bronx; toţi trei erau mai vârstnici decât el şi cu afaceri prospere în Enclavă, dar îi purtau un respect nemărginit lui Pippi. Cu entuziasmul şi îndemânarea lui, Pippi se găsea, ca de fiecare dată, în centrul atenţiei. Devenise o legendă, jucase popice cu clanul Santadio.

Bine dispus, Pippi scotea chiote de bucurie de fiecare dată când bila lui se ciocnea de cea a adversarului, pe care o îndepărta de popice. „Ce băiat era Pippi! îşi spuse Don. Un soldat credincios, un prieten de nădejde. Puternic şi ager, viclean şi reţinut.”

Pe teren îşi făcu apariţia bunul lui prieten, Virginio Ballazzo, singurul care putea concura cu priceperea lui Pippi. Cu un gest larg, Ballazzo îşi lansă bila şi lovi în plin, într-un cor de aclamaţii. Ridică triumfător mâna spre balcon, şi Don bătu din palme. Se simţea mândru ca astfel de oameni evoluaseră şi prosperaseră sub guvernarea lui, la fel ca toţi cei adunaţi în Duminica Floriilor la Quogue. Şi că simţul lui de prevedere avea să-i ocrotească în anii ce urmau.

Ceea ce Don nu avea cum să prevadă era sămânţa răului sădită în nişte minţi omeneşti încă neformate.

CARTEA ÎNTÂI

Hollywood,
Las Vegas
1990

Capitolul 1

Coama de păr roşcovan a lui Boz Skannet strălucea în razele aurii ale primăverii californiene. Trupul lui zvelt şi musculos zvâcnea, pregătit să dea bătălia decisivă. Se simţea copleşit de fericire că isprava lui va fi văzută de un miliard de oameni din întreaga lume.

În cordonul elastic al şortului de tenis Skannet avea un mic pistol, ascuns sub bluzonul închis cu fermoar şi tras în jos pe coapse. Bluzonul alb era brăzdat de zigzaguri verticale. Îşi prinsese părul cu o bentiţă stacojie cu puncte albastre. În mâna dreaptă ţinea o sticlă uriaşă şi argintie de Evian. Boz Skannet se prezenta impecabil în faţa lumii spectacolului în care se pregătea să pătrundă.

Era vorba de mulţimea adunată în faţa Pavilionului Dorothy Chandler din Los Angeles, în aşteptarea vedetelor de film care aveau să sosească la ceremonia de acordare a Premiului Oscar. Spectatorii stăteau în tribune special construite, strada era ticsită de camere de televiziune şi reporteri care urma să transmită imagini în întreaga lume. În seara aceasta, lumea avea să vadă stele ale ecranului în came şi oase, dezbrăcate de pielea artificială a personajelor care le aduseseră celebritatea, vulnerabile în faţa victoriei sau eşecului din viaţa de toate zilele.

Paznici în uniforme, cu bastoane maronii şi lucioase în tocul de la brâu, formau un cordon menit să ţină la distanţă spectatorii.

Boz Skannet nu-şi făcea griji din pricina lor. Era mai înalt, mai rapid şi mai solid decât oricare dintre ei şi, în plus, avea de partea lui elementul surpriză, însă era circumspect în privinţa reporterilor şi cameramanilor de televiziune care mişunau prin tot locul, gata să iasă în calea celebrităţilor. Dar chiar şi aceştia aveau să fie dornici mai curând să înregistreze decât să împiedice incidentul.

La intrarea în Pavilion opri o limuzină albă, şi Skannet o văzu pe Athena Aquitane, pe care unele reviste o decretau „cea mai frumoasă femeie din lume". Când actriţa coborî din maşină, mulţimea se îmbulzi, forţând cordonul de poliţie şi strigându-i numele. Camerele de filmat o încercuiră, trimiţându-i frumuseţea până în cele mai îndepărtate colţuri ale globului. Actriţa făcu semn cu mâna.

Skannet făcu un salt peste gardul din jurul tribunei. Ocoli barierele care blocau circulaţia, observând cum bluzoanele cafenii ale paznicilor se apropiau unele de altele, în dispozitivul cunoscut. Nu realizaseră unghiul cel mai bun. Skannet se strecură pe lângă ei cu aceeaşi uşurinţa cu care dribla atacanţii pe terenul de fotbal cu ani în urmă. Ajunse exact la momentul potrivit. Athena tocmai vorbea la microfon, cu capul puţin înclinat, ca să se înfăţişeze camerelor de filmat din unghiul cel mai favorabil. În spatele ei stăteau trei bărbaţi. Skannet se asigură că intră în cadru şi, în secunda următoare, aruncă lichidul din sticla în obrazul Athenei.

— Poftim nişte acid, căţea ce eşti! strigă el. Apoi, privind direct spre aparatul de filmat, adăugă cu o expresie gravă, demnă şi senină: Aşa merită!

Un roi de paznici în bluzoane cafenii se năpusti asupra lui, cu bastoanele în mână. Skannet căzu în genunchi.

În ultima secundă, Athena îi văzuse chipul. Îi auzise strigătul şi întorsese capul, astfel ca lichidul o stropise doar pe obraz şi pe ureche.

Un miliard de oameni fuseseră martorii acestei scene. Chipul încântător al Athenei, lichidul argintiu de pe obrazul ei, şocul şi spaimă, expresia de recunoaştere din momentul în care îşi descoperise atacatorul; o expresie de spaima veritabilă, care pentru o fracţiune de secundă îi distrusese frumuseţea răpitoare.

Acelaşi miliard de persoane văzu cum Skannet era luat pe sus de poliţişti. Şi el arăta ca o vedetă de cinema, ridicându-şi victorios braţele prinse în cătuşe, ca în secunda următoare să se prăbuşească, lovit scurt şi brutal în rinichi de un poliţist furios, care-i găsise arma ascunsă la brâu.

Athena Aquitane, care încă nu-şi revenise în urma şocului, îşi şterse cu un gest mecanic lichidul de pe obraz. Nu simţea nici un fel de arsură. Picăturile de pe mână începură să se împrăştie. În jurul ei mulţimea se înghesuia, dornică s-o apere, s-o ia de acolo.

Actriţa se smulse dintre ei şi spuse calm:

— Nu-i decât apă. Linse picăturile de pe mână ca să se convingă, apoi se sili să zâmbească. Un gest tipic pentru soţul meu, adăugă ea.

Dând dovadă de acelaşi neasemuit curaj, care făcuse din ea o figură legendară, Athena se grăbi să intre în Pavilionul în care aveau să fie decernate premiile Oscar. Când i se oferi

premiul pentru cea mai bună actriţă, publicul se ridică în picioare, izbucnind într-un ropot de aplauze care părea să nu se mai sfârşească.

În apartamentul răcoros de pe terasa hotelului-cazinou Xanadu din Las Vegas proprietarul în vârstă de optzeci şi cinci de ani simţea că i se apropie sfârşitul. Dar în această zi de primăvară i se părea că aude, cu şaisprezece etaje mai jos, zgomotul bilei de fildeş rostogolindu-se printre despărţiturile roşii şi negre ale ruletei, murmurul îndepărtat al jucătorilor implorând zarurile, huruitul a mii de automate de joc devorând monede de argint.

Alfred Gronevelt se simţea fericit pe cât putea fi un om în pragul morţii. Vreme de aproape nouăzeci de ani fusese afemeiat, proxenet, amator de jocuri de noroc, instrument al crimei, mituitor de politicieni şi, în cele din urmă, stăpânul intransigent, dar blând, al hotelului-cazinou Xanadu. De teamă să nu fie înşelat, nu iubise niciodată din tot sufletul o făptură omenească, dar făcuse bine multor oameni. Nu-l încercau nici un fel de regrete. Acum aştepta cu nerăbdare măruntele satisfacţii care-i mai erau îngăduite pe această lume. De pildă, incursiunea de după-amiază prin cazinou.

Croccifixio „Cross" De Lena, mâna lui dreaptă în ultimii cinci ani, intră în dormitor.

— Eşti gata, Alfred? întrebă el.

Gronevelt îi zâmbi şi încuviinţă din cap.

Cross îl ridică şi-l aşeză pe scaunul cu rotile, infirmiera îl înveli cu pătura, iar ajutorul ei se pregăti să-l conducă. Infirmiera îi dădu bătrânului o cutioară cu pastile şi deschise uşa apartamentului. Ea rămânea acolo. Gronevelt nu suporta s-o aibă alături în timpul escapadelor de după-amiază.

Scaunul cu rotile înainta uşor pe gazonul artificial al grădinii de pe terasă şi intră în ascensorul special şi rapid care cobora şaisprezece etaje până la cazinou.

Gronevelt îşi ţinea spatele drept, privind în dreapta şi în stânga. Cea mai mare plăcere era să vadă bărbaţi şi femei care luptau împotriva lui, deşi sorţii fuseseră dintotdeauna de partea sa. Scaunul cu rotile trecu fără grabă prin dreptul ruletei, al meselor de „21" şi bacara, apoi pe lângă puzderia de mese pentru jocul de zaruri. Jucătorii aproape nu acordau atenţie bătrânului din scaunul cu rotile, cu privirea lui ageră şi cu chipul descărnat luminat de un zâmbet uimit. Jucătorii în scaune cu roţile erau o privelişte frecventă la Vegas. Îşi închipuiau că soarta le datora un dram de noroc în schimbul nenorocirii abătute asupra lor.

În cele din urmă, scaunul intră în cafeneaua-restaurant. Aici însoţitorul îi lasă pe bătrân şi pe Cross De Lena într-un separeu, apoi se retrase la altă masă, aşteptând semnalul de plecare.

Gronevelt putea privi prin glasvand spre uriaşa piscină, în care apa, de un albastru intens, sclipea sub soarele Nevadei, în timp ce femei cu copii mici săltau la suprafaţa ei ca nişte jucării colorate. Simţi un mic fior de satisfacţie că toate acestea erau creaţia lui.

— Gustă ceva, Alfred, îl îndemnă Cross De Lena.

Gronevelt îi zâmbi. Îi plăcea nespus de mult băiatul, avea o frumuseţe care plăcea şi bărbaţilor, şi femeilor. În plus, era unul dintre puţinii oameni întâlniţi în viaţă în care Gronevelt aproape avusese încredere.

— Ador meseria asta, spuse bătrânul. Cross, tu vei moşteni procentele mele din hotel şi ştiu că va trebui să negociezi cu partenerii noştri din New York. Dar nu renunţa niciodată la Xanadu.

Cross îl bătu uşurel pe mâna numai piele şi os.

— N-am să renunţ, promise el.

Gronevelt simţea prin glasvand căldura soarelui pătrunzându-i în vine.

— Cross, spuse el. Te-am învăţat tot. Amândoi am realizat unele lucruri dificile, cu adevărat greu de împlinit. Nu privi niciodată spre trecut. Ştii bine că te poţi folosi de avantajele de care dispui în diverse feluri. Fă cât mai mult bine în jurul tău. E tot un mod de a-ţi spăla păcatele. Nu vorbesc de dragoste şi ură. Sunt investiţii nerentabile. Amândoi sorbiră din cafea. Gronevelt mânca un singur ştrudel pufos. Cross comandă un suc de portocale la cafea. Încă ceva, continua Gronevelt. Niciodată să nu dai o vilă cuiva care nu lasă un milion la cazinou. Ţine minte de la mine. Vilele sunt o legendă. Au o mare importanţă.

Cross îl bătu din nou pe mână, odihnindu-şi palma pe degetele lui. Ţinea sincer la bătrân. Într-un fel, îl iubea pe Gronevelt mai mult decât pe propriul său tată.

— Fii liniştit, spuse Cross. Vilele sunt sacre. Altceva?

Ochii lui Gronevelt erau opaci, cataracta le stinsese flacăra de altădată.

— Să fii atent, îl sfătui el. Întotdeauna să fii atent.

— Aşa am să fac, făgădui Cross. Apoi, ca să abată atenţia bătrânului de la moartea care-l

pândea îndeaproape, întrebă: Când ai să-mi povesteşti despre marele război cu clanul Santadio? Pe atunci erai în slujba lor. Nimeni nu vorbeşte despre asta.

Gronevelt suspină bătrâneşte, abia auzit şi aproape lipsit de emoţie.

— Ştiu că nu mi-a mai rămas prea mult de trăit, mărturisi el. Dar încă nu-ţi pot spune. Întreabă-l pe tatăl tău.

— L-am întrebat pe Pippi, răspunse Cross. Însă n-a vrut să sufle o vorbă.

— Ce-a fost a fost, încheie Gronevelt. Nu privi niciodată în urmă. Nu cu regret. Nu ca să cauţi justificări sau ca să-ţi afli fericirea. Tu eşti aşa cum eşti, lumea este aşa cum este.

La înapoierea în apartament, infirmiera îi făcu lui Gronevelt baia de după-amiază, apoi îi controlă pulsul şi tensiunea. Se încruntă, iar Gronevelt spuse:

— Este doar din cauza procentelor.

În noaptea aceea dormi adânc şi, de îndată ce se lumina de ziuă, îi ceru infirmierei să-l ajute să iasă pe terasa. Ea îl instală pe scaunul uriaş şi-l înveli cu pături. Apoi se aşeză lângă el şi-i apucă încheietura ca să-i ia pulsul. Când încercă să-şi retragă mâna, Gronevelt i-o reţinu. Ea îi făcu pe plac şi amândoi ramaseră să privească soarele care răsărea peste deşert.

Soarele ca un glob roşu preschimba cerul din negru-albăstrui în portocaliu intens. Gronevelt văzu terenurile de tenis, de golf, piscina, cele şapte vile strălucitoare ca palatul din Versailles arborând drapelul hotelului Xanadu: păduri verzi şi porumbei albi. Dincolo de ele începea întinderea nesfârşită a deşertului.

„Eu am realizat toate acestea, îşi spuse Gronevelt. În inima pustietăţii am clădit temple ale plăcerii. Mi-am făurit o viaţă fericită. Din nimic. Am încercat să fac cât mai mult bine în această lume. Trebuie oare să fiu judecat?" Gândul i se întoarse în copilărie, la prietenii lui de joacă, filozofi de paisprezece ani care discutau despre Dumnezeu şi despre valorile morale, aşa cum obişnuiau pe atunci băieţii.

— Dacă ai putea câştiga un milion de dolari pur şi simplu apăsând pe un buton şi omorând un milion de chinezi, întrebase triumfător prietenul lui, ca şi cum ar fi spus o ghicitoare morală, importantă şi imposibil de dezlegat, ai face pasul?

După o îndelungată dezbatere, toţi căzuseră de acord că n-ar fi făcut-o. Afară de Gronevelt.

Acum îşi spunea că avusese dreptate. Nu din pricina reuşitei sale în viaţă, ci pentru că marea întrebare nici nu-şi mai avea rostul. Nu mai era o dilemă. Problema nu putea fi pusă decât într-un singur fel.

„Ai fi în stare să apeşi butonul ca să ucizi zece milioane de chinezi — de ce neapărat chinezi? — pentru o mie de dolari?" Acum aşa se punea întrebarea.

Razele soarelui colorau lumea în purpuriu, şi Gronevelt strânse mâna infirmierei ca să-şi păstreze cumpătul. Putea privi direct spre soare, cataracta îi apăra ochii ca un scut. Între somn şi trezie, gândul îi zbură la câteva femei pe care le cunoscuse şi iubise, la anumite decizii pe care le luase. La cei pe care fusese nevoit să-i zdrobească fără cruţare şi la mila de care dăduse dovadă alteori. Se gândi la Cross ca la propriul său fiu şi-i păru bine că lasă totul în urmă.

În definitiv, ce era de preferat, să trăieşti o viaţă fericită sau una morală? Trebuia să fii chinez ca să iei o hotărâre?

Această ultimă nedumerire se dovedi fatală pentru creier. Infirmieră, care-l ţinea de mână, simţi cum degetele lui se răcesc şi se încordează. Se aplecă şi-i luă din nou pulsul. Era limpede că Gronevelt încetase din viaţă.

Cross De Lena, moştenitorul şi succesorul lui Gronevelt, se ocupă de înmormântarea bătrânului. Toate personalităţile din Las Vegas, marii jucători, toate prietenele lui Gronevelt, întreg personalul hotelului, trebuia anunţat şi invitat. Alfred Gronevelt fusese geniul recunoscut al jocurilor de noroc din Vegas.

Stimulase investiţiile şi contribuise cu fonduri la construirea bisericilor de diverse culte, întrucât, aşa cum spunea adeseori: „Credincioşii care joacă merita o răsplată pentru credinţa lor." Interzisese construcţiile la periferie, înălţase spitale ultramoderne şi şcoli de mâna întâi. Din câte spunea el, întotdeauna din interese personale. Dispreţuia Atlantic City, unde sub ocrotirea statului contribuabilii erau jecmăniţi de bani, fără nici un câştig pentru infrastructura socială.

Gronevelt fusese primul care încercase să convingă publicul că jocurile de noroc nu erau un viciu sordid, ci o distracţie a clasei mijlocii, la fel de normală ca şi jocul de golf sau base-

ball. El reuşise să transforme jocurile de noroc într-o industrie respectabilă în America. Întregul Las Vegas îl venera pentru acest lucru.

Cross îşi lăsă deoparte emoţiile personale. Trăia un profund sentiment de pierdere, de când se ştia, între el şi bătrân existase o legătură bazată pe sinceră afecţiune. Acum Cross deţinea cincizeci şi unu de procente din hotelul Xanadu. În valoare de aproape cinci sute de milioane de dolari.

Ştia că viaţa lui va trebui să-şi schimbe cursul. Acum, când devenise mult mai bogat şi mai influent, în jurul lui aveau să se înmulţească pericolele. Relaţia lui cu Don Clericuzio şi cu Familia avea să devină mai delicată, datorită faptului că în prezent era partenerul lor într-o afacere de proporţii.

Mai întâi telefonă la Quogue şi vorbi cu Giorgio, care-i dădu unele instrucţiuni. Giorgio îi spuse ca nimeni din Familie nu va participa la înmormântare, cu excepţia lui Pippi. De asemenea, Dante urma să vină cu primul avion, ca să îndeplinească misiunea despre care discutaseră, însă nici el nu avea să asiste la înmormântare. Faptul că acum Cross era proprietarul a jumătate din hotel fusese trecut sub tăcere.

Primise şi un mesaj de la sora lui, Claudia, dar când îi telefona, îi răspunse robotul. Mai avea un mesaj de la Ernest Vail. Îi plăcea Vail şi-l creditase cu cincizeci de mii din totalul chitanţelor semnate, dar Vail trebuia să aştepte până după înmormântare.

Sosise un mesaj şi de la tatăl lui, Pippi, prieten de o viaţă cu Gronevelt. Acum Cross avea nevoie să fie sfătuit cum să-şi urmeze drumul în viaţă. Cum va reacţiona Pippi când va afla despre noua poziţie şi despre averea fiului său? Era o problemă la fel de spinoasă ca şi discuţia cu clanul Clericuzio, care trebuia să se împace cu gândul că Bruglione al lor de pe Coasta de Vest ajunsese bogat, puternic şi independent.

Cross nu avea nici o îndoială că Don se va purta corect şi că putea conta pe sprijinul tatălui său. Dar cum vor reacţiona fiii lui Don, Giorgio, Vincent şi Petie, precum şi nepotul Dante? El şi Dante se duşmăniseră încă de când fuseseră botezaţi împreună în capela privată a lui Don. Era o glumă care circulă printre membrii Familiei.

Acum Dante urma să sosească în Las Vegas ca să-şi „facă treaba" cu Big Tim Pungaşul. Faptul îl neliniştea pe Cross, care nutrea o simpatie tainică faţă de Big Tim. Dar soarta acestuia fusese decisă de însuşi Don, iar Cross se întreba îngrijorat cum anume îşi va îndeplini Dante misiunea.

Funeraliile lui Alfred Gronevelt erau cea mai grandioasă ceremonie organizată vreodată în Las Vegas — un tribut adus geniului răposatului. Corpul neînsufleţit fusese depus în biserica protestantă construită din banii lui şi care combina măreţia catedralelor europene cu zidurile cafenii şi înclinate ale bisericilor americane. Spiritul practic caracteristic oraşului Las Vegas adăugase şi o parcare uriaşă, decorată cu motive mai curând americane decât inspirate din religia europeană.

Corul care aducea laudă Domnului şi-l ridica în slăvi pe Gronevelt provenea de la universitatea în care existau trei catedre de ştiinţe umaniste create lot de el.

Sutele de oameni veniţi să-i aducă ultimul omagiu şi care absolviseră colegiul datorită burselor instituite de Gronevelt păreau cu adevărat copleşiţi de durere. O parte dintre cei prezenţi pariaseră pe mize foarte mari, pierzând averi întregi la cazinoul hotelului, şi acum păreau vag încântaţi de faptul că, în sfârşit, triumfaseră asupra lui Gronevelt. Femeile, rămase mai deoparte, unele de vârstă mijlocie, plângeau pe înfundate. Erau de faţă şi reprezentanţi ai sinagogilor evreieşti şi ai bisericilor catolice la construirea cărora contribuise.

Ar fi fost împotriva tuturor principiilor lui Gronevelt dacă şi cazinoul şi-ar fi încetat activitatea, aşa că la înmormântare asistau doar membrii administraţiei şi crupierii care nu lucrau în schimbul de zi. Îşi făcuseră apariţia chiar şi câţiva locatari ai vilelor, cărora Cross şi Pippi le acordau un deosebit respect.

Guvernatorul statului Nevada, Walter Wavven, participa la înmormântare, însoţit de primar. Strip Avenue era mărginit de cordoane de poliţie, astfel încât Alfred Gronevelt şi lunga procesiune de care mortuare argintii, limuzine negre şi oameni îndoliaţi care îl conduceau pe defunct pe ultimul drum să poată trece pentru ultima oară prin lumea creată de el.

În acea noapte toată lumea aflată în Las Vegas îi aduse lui Gronevelt ultimul omagiu într-un mod pe care el l-ar fi apreciat profund. Jucară jocuri de noroc cu o frenezie care avea să stabilească un nou record la încasări, desigur, cu excepţia Anului Nou. În semn de respect, jucătorii îşi îngropau banii o dată cu rămăşiţele pământeşti ale lui Gronevelt.

La sfârşitul zilei, Cross De Lena se pregăti pentru noua viaţă care-l aştepta.

În aceeaşi noapte, singură în casa ei de pe plaja Malibu, Athena Aquitane încerca să decidă ce avea de făcut. Şedea pe canapea, adâncită în gânduri, şi briza oceanului pătrunsă prin fereastra deschisă o făcea să se înfioare uşor.

E greu să-ţi imaginezi cum arăta în anii copilăriei o stea de cinema celebra în toată lumea. E greu de închipuit cum copila devenise treptat femeie. Aura unei vedete de cinema este extrem de puternică, de parcă imaginea adultă a eroinelor, a frumuseţii, s-ar fi născut dintr-o dată din fruntea lui Zeus[1]. Ea n-a făcut niciodată în pat, n-a avut niciodată coşuri, n-a trecut printr-o perioadă de urâţenie pe care a depăşit-o, n-a fost niciodată excesiv de timida şi de înfumurată, n-a suspinat niciodată de dragul cuiva, n-a fost niciodată la cheremul sorţii. Athena aproape uitase această imagine a ei.

Athena se considera din naştere una dintre cele mai fericite făpturi de pe pământ. Totul îi venise în viaţă fără efort. Avusese părinţi minunaţi, care-i descoperiseră şi-i cultivaseră talentul. O adorau pentru frumuseţea ei, dar în acelaşi timp făcuseră tot ce le stătea în putinţă ca să-i educe şi mintea. Tatăl ei o îndrumase în disciplinele sportive, mama ei o călăuzise în lumea literaturii şi a artelor. Nu-şi amintea nici un moment din copilăria ei în care să fi fost nefericită. Până când împlinise şaptesprezece ani.

Atunci se îndrăgostise de Boz Skannet, cu patru ani mai mare decât ea şi vedeta locală a echipei de fotbal din colegiu. Familia lui deţinea cea mai importantă bancă din statul Texas. Boz era aproape la fel de frumos ca ea, în plus avea umor, farmec şi o adora pe Athena. Trupurile lor perfecte se atrăgeau ca doi magneţi, cu nervii electrizaţi, cu carnea netedă şi mătăsoasă. Amândoi trăiau într-un fel de paradis şi, ca să se asigure că acesta va dura o veşnicie, se căsătoriseră.

După numai câteva luni Athena rămăsese însărcinată, dar trupul ei perfect nu se îngrăşase decât foarte puţin; niciodată nu-i fusese rău şi o bucură gândul că va avea un copil. Continuase să meargă la colegiu, să studieze teatrul, să joace golf şi tenis. Boz o putea învinge la tenis, dar ea îl bătea la golf.

Boz începuse să lucreze la banca tatălui său. După naşterea copilului, o fetiţa pe care o botezaseră Bethany, Athena se înapoiase la şcoală, întrucât Boz avea destui bani ca să-şi permită o doică şi o fată în casă. Căsătoria o făcuse pe Athena şi mai dornică de cunoaştere. Citea cu pasiune, îndeosebi piese de teatru. O incinta Pirandello, o îndurera Strindberg, plângea la Tennessee Williams. Devenise mai receptivă, inteligenţa îi completa frumuseţea fizică, dându-i un aer de demnitate pe care simpla frumuseţe adesea nu îl are. Nu era de mirare că mulţi bărbaţi, tineri şi vârstnici, se îndrăgosteau de ea. Prietenii îl invidiau pe Boz Skannet pentru o asemenea soţie. Athena se mândrise cu propria-i perfecţiune până nu de mult, când descoperise că tocmai această calitate îi agasa pe mulţi, inclusiv pe prietenii şi admiratorii ei.

Boz o compara în glumă cu un Rolls care trebuia parcat în stradă în fiecare noapte. Era îndeajuns de inteligent ca să priceapă că soţia lui era menită unor realizări măreţe şi că era o femeie ieşită din comun. Înţelegea la fel de limpede că îi era sortit s-o piardă, la fel cum îşi pierduse şi iluziile. Nu existase nici un război în care să-şi pună la încercare curajul, deşi era conştient că nu se temea de nimic. Ştia că are farmec şi o înfăţişare atrăgătoare, dar nici un talent deosebit. Nu-l interesa să adune averi uriaşe.

Era gelos pe harurile Athenei, pe faptul că ei îi era rezervat un loc sigur în societate.

Aşadar, Boz Skannet îşi continuase drumul în viaţă, urmându-şi destinul, începuse să bea mult, să seducă nevestele colegilor şi să iniţieze tranzacţii dubioase la banca tatălui său. Începuse să fie mândru de propria-i viclenie, ca orice om care îşi descoperă un nou talent, şi se folosea de această calitate ca să-şi ascundă ura crescânda faţă de soţie. Nu era un act de eroism să deteşti o fiinţa atât de frumoasă şi de perfectă ca Athena?

În pofida exceselor, Boz continua să se bucure de o sănătate de fier. Se străduia din răsputeri să şi-o păstreze. Făcea exerciţii în sala de gimnastică, lua lecţii de box. Îi plăcea senzaţia fizică pe care i-o dădea ringul, unde putea zdrobi cu pumnul o faţă omenească; îi plăcea şiretlicul trecerii de la directă la croşeu; stoicismul de a primi penalizare. Îi plăcea să vâneze, să ucidă vânatul. Îi plăcea să seducă femei naive, îi plăcea caracterul stereotip al idilei.

În continuare, cu nou descoperita sa viclenie se gândise la o cale de scăpare. Era necesar ca el şi Athena să aibă mai mulţi copii. Patru, cinci, şase. Copiii i-ar fi apropiat din nou. Ar fi împiedicat-o să se avânte mai sus şi mai departe decât el. Între timp însă, Atena îi înţelesese

intenţiile şi se împotrivise. Mai mult decât atât.

— Dacă vrei copii, adăugase ea, n-ai decât să-i faci cu celelalte femei pe care le trânteşti la aşternut.

Era pentru prima oară când îi vorbea atât de vulgar. Boz nu se mirase că soţia era la curent cu escapadele lui; de altfel, nici nu încercase să le ascundă. De fapt, în aceasta constă viclenia lui. Astfel, el era cel care o părăsea, nu invers.

Athena vedea ce se întâmpla cu Boz, dar era prea preocupată de propria-i viaţă ca să-i acorde atenţia necesară. Abia când Boz începuse să devină violent, Athena — în vârstă de douăzeci de ani — îşi descoperise o voinţă de fier, o imensă răbdare în confruntarea cu prostia.

Boz începuse să facă pe nebunul în stilul bărbaţilor care detestă femeile. Athena ajunsese chiar să creadă că mintea lui o luase razna.

Întotdeauna el lua rufele de la curăţat când se întorcea de la lucru, fiindcă, aşa cum deseori spunea: „Iubito, timpul tău e mai preţios decât al meu. Pe lângă munca la colegiu, tu iei lecţii de muzică şi teatru." Boz îşi închipuia că ea nu va ghici reproşul şi invidia din spatele acelor vorbe aruncate ca din întâmplare.

Într-o zi, când Athena se găsea în baie, Boz se întorsese de la serviciu cărând un braţ de rochii. Îşi privise soţia, cu pielea ei albă, cu părul auriu, cu sânii rotunzi şi şoldurile împodobite cu dantele de spumă. Îi spusese cu glas răguşit:

— Ce-ai zice dacă aş arunca toate porcăriile astea în cadă peste tine?

Dar în loc să le arunce, le agăţase în debara, o ajutase să iasă din apă, o ştersese cu prosoape trandafirii. Pe urmă făcuseră dragoste. Câteva săptămâni mai târziu scena se repetase. De astă-dată însă, Boz aruncase hainele în apă.

Într-o noapte, la cină, ameninţase că va sparge toate farfuriile, dar n-o făcuse. După o săptămână făcuse ţăndări toate vasele din bucătărie. De fiecare dată după astfel de ieşiri îşi cerea scuze şi, de fiecare dată, încerca să facă dragoste. Numai că în acea seară Athena îl respinsese şi se culcaseră în dormitoare separate.

Într-o altă seară, la cină, Boz ridicase pumnul şi spusese:

— Ai o faţă prea perfectă. Poate, dacă ţi-aş rupe nasul, ai avea mai multă personalitate, ca Marlon Brando. Ea fugise în bucătărie, dar Boz se luase după ea. Îngrozită la culme, înşfăcase un cuţit. Boz râsese şi spusese: E singurul lucru pe care nu-l poţi face. Avea dreptate. Nu-i fusese greu să ia cuţitul din mâna Athenei. N-a fost decât o glumă, o liniştise el. Singurul tău cusur e că n-ai simţul umorului.

Athena, în vârstă de douăzeci de ani, ar fi putut apela la ajutorul părinţilor, dar n-o făcuse, aşa cum nu făcea confidenţe nici prietenelor ei. Totuşi, cântărise situaţia şi se bazase pe inteligenţă. Îşi dădea seama că nu va absolvi niciodată colegiul, situaţia era mult prea riscantă. Ştia că autorităţile nu-i puteau acorda nici un sprijin. Pentru scurt timp se gândise să-l facă pe Boz s-o iubească din nou cu adevărat, să redevină cel de odinioară. Însă acum nutrea o asemenea aversiune faţă de el, încât ştia că nu va fi niciodată în stare să simuleze convingător iubirea, deşi această variantă îi stimula simţul actoricesc.

Motivul care până la urmă îi forţase mâna, determinând-o să-l părăsească, nu fusese atitudinea lui Boz faţă de ea, ci faţă de Bethany.

Boz obişnuia adesea să se joace, aruncând fetiţa în aer şi prefăcându-se că o lasă să cadă, ca s-o prindă în ultima clipă. O dată însă, lăsase copilul — chipurile întâmplător — să cadă pe canapea. În cele din urmă, într-o zi îi dăduse drumul cu bună ştiinţă pe podea. Cu un icnet de spaimă, Athena se repezise să ridice copilul, să-l ia în braţe şi să-l liniştească. Toată noaptea rămăsese la căpătâiul pătuţului, să se asigure că fetiţei nu i se întâmplase nimic rău. Bethany avea un cucui uriaş în frunte. Boz îşi ceruse scuze cu lacrimi în ochi şi se jurase că va renunţa la acest fel de joacă. Dar hotărârea Athenei era deja luată.

În ziua următoare, îşi lichidase contul în bancă şi-şi retrăsese toate economiile. Făcuse pregătiri de călătorie cât mai complicate, ca să nu i se poată da de urmă. Două zile mai târziu, înapoindu-se de la serviciu, Boz constatase că soţia şi copilul dispăruseră.

După şase luni Athena îşi făcuse apariţia la Los Angeles, fără copil, şi-şi începuse cariera. Găsise cu uşurinţa un agent de nivel mediu şi lucrase în mici trupe de teatru. Rolul dintr-o piesă jucată la Mark Taper Forum atrăsese după sine alte roluri minore în filme mediocre, după care fusese distribuită într-un rol secundar dintr-un film categoria A. O dată cu filmul următor devenise un megastar, iar Boz Skannet reintrase în viaţa ei.

Timp de trei ani îl plătise ca să se ţină deoparte, totuşi nu o miră gestul lui de la festivitatea Premiului Oscar. Vechiul truc. Prima dată fusese o simplă glumă... dar a doua oară

sticluţa avea să fie plină cu acid.

— La studio e zarvă mare, îi spuse Molly Flanders Claudiei De Lena în aceeaşi dimineaţă. I s-a întâmplat ceva Athenei Aquitane. După atacul din ziua Premiului Oscar toţi se tem că Athena va renunţa să continue filmul la care lucrează. Bantz vrea să te duci până acolo. Te roagă să stai de vorbă cu Athena.

Claudia venise în biroul lui Molly împreună cu Ernest Vail.

— O sun de îndată ce termin aici, promise Claudia. Nu cred că vorbeşte serios.

Molly Flanders era avocat expert în domeniul spectacolului şi, într-un oraş de oameni influenţi, era cea mai redutabilă specialistă în litigii din cinematografie. Pur şi simplu, adora să se războiască în sala de judecată şi câştigă aproape de fiecare dată, fiindcă era o mare actriţă şi mânuia legea cu deosebită măiestrie.

Înainte de a deveni juristă pe probleme de divertisment, fusese cel mai bun avocat al apărării din statul California. Salvase douăzeci de asasini de la camera de gazare. Cea mai grea sentinţă primită de aceştia fusese condamnarea la câţiva ani de închisoare pentru diverse grade de omucidere. După aceea o cam lăsaseră nervii şi începuse să profeseze dreptul în domeniul spectacolului. Spunea adesea că era un domeniu mai puţin sângeros, cu infractori mai importanţi şi mai inteligenţi.

Acum reprezenta regizori de filme categoria A, megastaruri şi pe cei mai importanţi scenarişti. În dimineaţa de după incidentul petrecut la festivitatea Premiului Oscar una dintre clientele ei preferate, Claudia De Lena, venise la birou. O însoţea scenaristul cu care lucra în acel moment, Ernest Vail, cândva un renumit romancier.

Claudia De Lena era o veche prietenă şi, deşi nu făcea parte dintre clienţii importanţi ai lui Molly Flanders, îi era cea mai apropiată. Aşadar, atunci când Claudia o rugase să-l accepte pe Vail, Molly se învoise. Acum însă regreta. Vail venise cu o problemă pe care nu i-o putea rezolva nici ea. Totodată, era un bărbat pe care nu reuşea să-l placă, deşi de regulă ajungea să simpatizeze până şi clienţii acuzaţi de crimă. Din acest motiv, se simţea oarecum vinovată că trebuia să-i dea o veste proastă.

— Ernest, începu Molly. Am studiat toate contractele, toate actele legale. Nu ai nici un motiv să continui acţiunea împotriva Studiourilor LoddStone. Singurul mod de a-ţi recupera drepturile e să dai ortul popii înainte să-ţi expire copyright-ul. Adică în următorii cinci ani.

Cu un deceniu în urmă, Vail fusese cel mai faimos romancier american, lăudat de critici, citit de un numeros public. Unul dintre romane fusese scutit de taxe, element de care profitase LoddStone. Studioul achiziţionase drepturile şi făcuse filmul, care se bucurase de un imens succes. Cele două continuări realizaseră şi ele profituri uriaşe. Studioul avea în plan încă două. Din nefericire pentru Vail, primul contract semnat de el oferea studioului toate drepturile asupra personajelor şi titlului, pe toate planetele din univers şi în toate formele de spectacol cunoscute sau încă nedescoperite. Contractul tipic pentru romancierii care încă nu luaseră plasă în cinematografie.

Ernest Vail arbora întotdeauna o expresie acră şi întunecată. Din motive bine întemeiate. Criticii continuau să-i aprecieze cărţile, însă publicul nu le mai citea. De asemenea, în ciuda talentului hărăzit de natură, viaţa lui fusese un eşec. Cu douăzeci de ani în urmă soţia îl părăsise, luându-i cu ea pe cei trei copii. Singura carte după care se turnase un film de succes îi adusese profit numai o dată, în timp ce studiourile aveau să obţină anual câştiguri în valoare de sute de milioane.

— Cum vine asta? întrebă Vail.

— Contractele sunt beton, îl lămuri Molly. Studioul e proprietarul personajelor tale. Nu există decât o portiţă. Legea copyright-ului prevede ca la moartea ta toate drepturile revin moştenitorilor.

Pentru prima oară Vail zâmbi.

— Asta da răsplată! spuse el.

— Despre ce sumă este vorba? întreba Claudia.

— Într-un târg cinstit, cinci la sută din câştigul brut, răspunse Molly. Închipuiţi-vă că pe baza acestor personaje se mai toarnă încă cinci filme deloc de lepădat. Dacă estimăm totalul vânzărilor în întreaga lume la câteva miliarde, atunci ar fi vorba de treizeci sau patruzeci de milioane. Tăcu o clipă, apoi zâmbi sarcastic. Dacă ai muri, moştenitorii tăi ar face o afacere şi mai bună. Atunci chiar că le-ai pune celor de la studio pistolul la tâmplă.

— Sună la LoddStone, o rugă Vail. Vreau să mă întâlnesc cu ei. Am să-i conving că, dacă nu-mi dau ceea ce mi se cuvine, mă sinucid.

— Nu te vor crede, replică Molly.

— Atunci am s-o fac, i-o întoarse Vail.

— Nu mai bate câmpii, interveni Claudia. Ernest, nu ai decât cincizeci şi şase de ani. Eşti prea tânăr ca să mori pentru bani. Pentru principii, pentru binele ţării, mai înţeleg. Dar în nici un caz pentru bani.

— Trebuie să-mi întreţin soţia şi copiii, răspunse Vail.

— Fosta soţie, îl corectă Molly. Pentru numele lui Dumnezeu, de atunci ai fost însurat încă de două ori.

— Vorbesc despre adevărata mea soţie, preciza Vail. Cea cu care am copii.

Molly înţelegea de ce nimeni la Hollywood nu putea să-l sufere.

— Studioul nu-ţi va da ce ceri, spuse ea. Cei de acolo ştiu că nu te vei sinucide şi nu se vor lăsa duşi de nas de un scriitor. Dacă ai fi un megastar, treacă-meargă. Regizor de categoria A, poate. În nici un caz scriitor. În branşa lor eşti un nimeni. Iartă-mă, Claudia.

— Asta ştie şi Ernest, aşa cum ştiu şi eu, răspunse Claudia. Dacă nu s-ar întâmpla ca toată lumea din oraşul acesta să se teamă de o foaie albă de hârtie, s-ar descotorosi de noi cât ai clipi. Nu poţi totuşi să faci ceva?

Molly oftă şi formă numărul lui Eli Marrion. Era suficient de versată ca să pătrundă până la Bobby Bantz, preşedintele Studiourilor LoddStone.

Ceva mai târziu, Claudia şi Vail se opriră să bea ceva în Polo Lounge.

— Ce înaltă e Molly! exclamă gânditor Vail. Femeile de genul ei sunt mai lesne de sedus. Şi mai agreabile la pat decât cele mărunţele. Ai remarcat?

Claudia se întreba pentru a mia oară de ce ţinea atât de mult la Vail. Puţini erau cei care îl simpatizau. Dar ei îi plăcuseră romanele lui Vail, îi plăceau şi acum.

— Baţi câmpii, îl dojeni ea.

— Voiam să spun că femeile înalte sunt mai afectuoase, explică el. Îţi aduc micul dejun la pat, te răsfăţa în fel şi chip. Chestii tipic feminine. Claudia ridica din umeri. Femeile înalte sunt bune la suflet, continua Vail. Într-o noapte una m-a adus acasă, şi zău dacă ştia ce să facă cu mine. Se uita prin dormitor exact cum se uita maica-mea prin bucătărie când nu exista nimic de mâncare în casă şi se gândea cum să încropească ceva. Se întreba cum dracu' puteam să ne distrăm cu ceea ce aveam la îndemână.

Amândoi sorbiră din pahare. Ca de fiecare dată când îl vedea atât de neajutorat, Claudia se simţi copleşită de afecţiune.

— Ştii cum am ajuns să mă împrietenesc cu Molly? întrebă ea. Molly apară un individ care îşi omorâse prietena şi avea nevoie de un dialog convingător cu care să apară în instanţa. Eu i-am scris scena ca pentru un film şi tipul a scăpat cu omor fără premeditare. Dacă mă gândesc bine, i-am scris dialogul şi scenariul pentru încă trei cazuri, după care ne-am oprit.

— Detest Hollywood-ul, declară Vail.

— Deteşti Hollywood-ul fiindcă Studiourile LoddStone te-au escrocat cu cartea, replică Claudia.

— Nu numai de aceea, o contrazise Vail. Eu semăn cu una dintre vechile civilizaţii — aztecii, imperiile chineze, indienii americani — care au fost exterminate de oameni cu tehnologii superioare. Sunt un scriitor adevărat, scriu romane care se adresează intelectului. Acest tip de literatura reprezintă o tehnologie foarte înapoiată. Nu poate face faţă lumii cinematografului. Cinematografia dispune de camere de filmat, de decoruri, de muzică şi de mari actori. Cum ar putea un scriitor să creeze aceeaşi impresie doar cu ajutorul unor simple cuvinte? În plus, filmele şi-au restrâns câmpul de acţiune. Nu mai trebuie să cucerească intelectul, ci doar inima.

— Păi bine, afurisitule, eu nu sunt scriitoare? îl apostrofă Claudia. Un scenarist nu-i tot un scriitor? Vorbeşti aşa fiindcă nu te pricepi la scris scenarii.

Vail o bătu uşurel pe umăr.

— Nu-ţi minimalizez munca, o linişti el. Nici nu dispreţuiesc filmul ca artă. Nu fac decât să dau o definiţie.

— Ai mare noroc că-mi plac cărţile tale, spuse Claudia. Nu mă miră că nimeni de aici nu te simpatizează.

Vail îi zâmbi amical.

— Nu, nu, o contrazise el. Nu numai că nu mă simpatizează. Mă dispreţuiesc. Dar după moartea mea, când moştenitorii mei vor obţine drepturile ce li se cuvin, atunci şi ceilalţi vor ajunge să mă respecte.

— Doar nu vorbeşti serios, spuse Claudia.

— Cred că da, răspunse Vail. E o perspectivă foarte tentantă. Mă refer la sinucidere. E cumva incorect din punct de vedere politic la ora actuală?

— Oh, la dracu'! exclamă Claudia. Îşi petrecu braţul pe după gâtul lui Vail. Lupta abia începe, spuse ea. Sunt convinsă că mă vor asculta atunci când le voi cere drepturile tale. Okay?

Vail îi zâmbi.

— Nu-i nici o grabă, replică el. Îmi va lua pe puţin şase luni ca să aleg un mijloc de a-mi lua viaţa. Detest violenţa.

Brusc, Claudia înţelese că Vail vorbea serios. O surprinse starea de panică pe care i-o crease gândul morţii lui. Nu că l-ar fi iubit, deşi pentru scurtă vreme fuseseră amanţi. Nici măcar pentru că ţinea mult la el. Ci fiindcă Vail socotea că minunatele cărţi scrise de el aveau mai puţină putere decât banii. Că arta lui putea fi învinsă de un duşman atât de josnic precum banul. Acelaşi sentiment de panică o îmboldi să adauge:

— În cel mai rău caz, mergem la Vegas şi vorbim cu fratele meu, Cross. El te simpatizează. Te va ajuta într-un fel.

Vail râse.

— Nu mă simpatizează chiar atât de mult.

— E bun la suflet, spuse Claudia. Îmi cunosc fratele.

— Ba nu-l cunoşti deloc, i-o întoarse Vail.

În seara Premiului Oscar, Athena se înapoiase de la Pavilionul Dorothy Chandler fără să celebreze evenimentul şi se dusese imediat la culcare. Ore întregi se răsucise şi se frământase în pat, dar somnul nu i se lipea de pleoape. Toţi muşchii îi erau încordaţi. „N-am să-l mai las să facă asta, îşi repeta ea. Nu încă o dată. N-am de gând să trăiesc sub teroare.

Îşi pregăti o ceaşcă de ceai şi încercă s-o bea, dar se îngrozi văzând cum îi tremura mâna; ieşi pe balcon şi rămase acolo, scrutând cerul întunecat al nopţii. Râmase aşa ceasuri întregi, cu inima încă bătând năvalnic de spaimă.

Se îmbrăcă. Îşi puse un şort alb şi pantofi de tenis. Când soarele roşiatic începu să se arate la orizont, se duse să alerge. Alergă din ce în ce mai repede de-a lungul plajei, încercând să păşească pe nisipul umed şi tare şi să urmeze linia ţărmului, cu apă rece clipocindu-i la picioare. Trebuia să-şi limpezească; mintea. Nu-l putea lăsa pe Boz s-o înfrângă. Muncise prea mult şi prea greu. Până la urmă avea s-o ucidă, nu se îndoia nici o clipă. Mai întâi însă se va juca cu ea, o va chinui, ca până la urma s-o desfigureze, s-o sluţească, închipuindu-şi că astfel va fi din nou numai a lui. Simţea un nod în gât din pricina furiei, iar briză răcoroasă îi împroşca obrazul cu stropi din ocean. „Nu, îşi jură ea. Nu!"

Se gândi la cei de la studio, care vor fi furioşi şi o vor ameninţa. Însă lor le păsa de bani, nu de soarta ei. Se gândi la prietena ei, Claudia, care ca scenaristă ar fi dat lovitura, şi o cuprinse tristeţea. Se gândi la toţi ceilalţi, deşi ştia că sentimentul de compasiune era un lux pe care nu şi-l putea permite. Boz era un dement, pe care persoane în toate minţile vor încerca să-l aducă la gânduri mai bune. El era suficient de isteţ ca să-i lase să creadă că până la urmă câştigaseră partida, însă ea nu-şi făcea iluzii. Nu-şi putea asuma riscul. Nu-şi putea permite să-şi asume acest risc...

Când ajunse la bolovanii mari şi negri care marcau capătul de nord al plajei, abia mai răsufla. Se aşeză, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Ridică privirea, auzind ţipătul pescăruşilor care se năpusteau din înalturi, părând să lunece peste suprafaţa apei. I se umplură ochii de lacrimi, dar se înfrână cu preţul unui efort de voinţă. Îşi înghiţi nodul din gât. Pentru prima oară după multă vreme îşi dori ca părinţii ei să nu fi fost atât de departe. O parte a fiinţei ei o făcea să se simtă ca un copil neajutorat, gata să se refugieze la adăpostul căminului, lângă cineva care s-o ia în braţe şi s-o împace. Zâmbi ca pentru sine, un zâmbet strâmb, crispat, amintindu-şi de vremea când credea că aşa ceva era posibil. Acum era atât de iubită de toată lumea, atât de admirată, de adorată... şi la ce bun? Îşi simţea sufletul mai pustiu şi mai singur decât crezuse vreodată că ar fi cu putinţă. Uneori, când trecea pe lângă o femeie de rând însoţită de bărbatul şi copiii ei, o femeie care ducea o existenţă obişnuită, o copleşea nostalgia. „Încetează! îşi spuse ea. Gândeşte-te. De tine depinde. Fă-ţi un plan şi du-l până la capăt. Nu-i vorba doar de viaţa ta..."

Când se înapoie acasă, dimineaţa era pe sfârşite. Dar se întoarse cu fruntea sus, cu privirea aţintita drept înainte. Acum ştia ce avea de făcut.

Boz Skannet rămase peste noapte la poliţie. De îndată ce fu pus în libertate, avocatul lui organiză o conferinţă de presă. Skannet declară reporterilor că era căsătorit cu Athena Aquitane, deşi n-o mai văzuse de zece ani şi nu făcuse decât să-i joace o farsă. Lichidul din sticluţă era apă curată. Anticipa că Athena nu-l va acuza de nimic şi lasă să se înţeleagă că era în posesia unui secret teribil. Previziunile lui se adeveriră. Nu i se aduse nici o acuzaţie.

În aceeaşi zi Athena Aquitane informă pe cei de la LoddStone, studioul care realiza unul dintre cele mai costisitoare filme din istoria cinematografiei, că nu avea de gând să reia filmările. În urma atacului la adresa ei, considera că viaţa îi era în primejdie.

Fără ea, filmările — un film istoric cu titlul Messalina — nu mai puteau fi încheiate. Investiţia de cincizeci de milioane de dolari se ducea pe apa sâmbetei. De asemenea, după un astfel de gest, nici un studio de renume nu va mai îndrăzni s-o distribuie într-un film.

Studiourile LoddStone dădură publicităţii o declaraţie în care se afirmă că vedeta lor suferea de surmenaj, dar că într-o lună se va întrema suficient de mult cât să poată relua filmările.

Capitolul 2

Deşi Studiourile LoddStone erau cele mai mari producătoare de filme din întregul Hollywood, totuşi refuzul Athenei Aquitane de a relua filmările era o dezertare costisitoare. Rareori se întâmpla că „talentul" pur să dea o lovitură atât de dureroasă, însă Messalina era „Locomotiva" studioului pentru perioada de Crăciun, marea producţie care trebuia să tragă după ea toate filmele realizate de studio pe timpul iernii lungi şi aspre.

Se întâmplă că duminica următoare să fie data petrecerii de binefacere din cadrul Festivalului anual al Frăţiei, organizată pe domeniul din Beverly Hills al lui Eli Marrion, important acţionar şi totodată preşedintele Studiourilor LoddStone.

Situată departe între canioanele de deasupra cartierului Beverly Hills, uriaşa vila a lui Eli Marrion era o locuinţă luxoasă şi de desăvârşit bun gust, compusă din douăzeci de camere, deşi — paradoxal — avea un singur dormitor. Lui Eli Marrion nu-i plăcea să aibă oaspeţi peste noapte. Desigur, existau vilişoare pentru invitaţi, precum şi două terenuri de tenis şi o piscină încăpătoare. Şase dintre camere adăposteau marea sa colecţie de tablouri.

La serbarea de binefacere fuseseră invitate cinci sute dintre cele mai marcante personalităţi ale Hollywoodului, taxa de intrare fiind o mie de dolari de persoană. Pe întreg domeniul fuseseră amenajate baruri, corturi pentru bufet şi pentru dans; exista şi o orchestră. Însă casa în sine era inaccesibilă. Toalete portabile fuseseră instalate în corturi decorate vesel şi proiectate cu multă imaginaţie.

Vila, casele de oaspeţi, terenurile de tenis şi piscina erau împrejmuite cu cordoane de frânghie şi cu oameni de pază. Nici unul dintre oaspeţi nu se simţea jignit. Eli Marrion era un personaj prea important ca să i se poarte pică.

În timp ce invitaţii se distrau pe peluză, pălăvrăgind şi dansând în intervalul obligatoriu de trei ore, Marrion se găsea în vasta sală de consiliu a vilei, împreună cu un grup de persoane direct implicate în producerea filmului Messalina.

Eli Marrion domina întrunirea. Îşi ascundea atât de bine cei optzeci de ani, încât nimeni nu-i dădea mai mult de şaizeci. Părul cărunt, cu luciri argintii, era tuns perfect, costumul de culoare închisă îi făcea umerii mai largi, împlinindu-i trupul uscăţiv şi acoperindu-i picioarele subţiri ca nişte beţe. Pantofii de culoarea lemnului de mahon îl ţineau drept pe picioare. Căzând vertical pe cămaşa albă, cravata trandafirie îi aducea puţina culoare în obrajii cenuşii. Însă autoritatea lui asupra studiourilor LoddStone era absolută numai atunci când dorea el. Câteodată era mai prudent să-i lase pe simpli muritori să-şi exercite liberul arbitru.

Refuzul Athenei Aquitane de a termina un film aflat în lucru era o problemă îndeajuns de gravă ca să-l alarmeze până şi pe Marrion. Messalina, o producţie în valoare de o sută de milioane de dolari, „Locomotiva" studioului, ale cărei drepturi pentru televiziune, casete video şi reprezentaţii peste hotare fuseseră deja vândute pentru a acoperi costurile, era o adevărată comoară, gata să se scufunde ca un vechi galion spaniol şi să se piardă pentru totdeauna.

Pe lângă această, era vorba şi de Athena. În vârstă de treizeci de ani şi mare vedetă a ecranului, deja semnase contractul pentru altă mare producţie a Studiourilor LoddStone. Un autentic talent, calitatea cea mai preţioasă. Marrion adora talentul.

Dar talentul era ca dinamita: putea fi periculos şi trebuia ţinut sub control. Prin afecţiune, prin linguşeli dintre cele mai abjecte, printr-o risipă de daruri lumeşti. Îi deveneai tată, mamă, frate, soră sau chiar amant. Nici un sacrificiu nu era prea mare. Totuşi, venea o vreme când nu mai trebuia să te arăţi slab, ci neîndurător.

Prin urmare, alături de Marrion, în sala de şedinţe se găseau oamenii care urma să-i pună în aplicare voinţa. Bobby Bantz, Skippy Deere, Melo Stuart şi Dita Tommey.

Faţă în faţă cu ei în familiara sală de consiliu în care numai tablourile valorau douăzeci de milioane de dolari, scaunele, covoarele, paharele şi cupele de cristal însumând încă cel puţin un milion, Eli Marrion avea senzaţia că i se fărâmă oasele. Zilnic se mira cât îi venea de greu să se înfăţişeze lumii drept atotputernica personalitate care se presupunea că este.

Dimineţile nu mai erau înviorătoare, îl obosea să se bărbierească, să-şi facă nodul la cravată, să-şi prindă butonii de la cămaşă. Dar şi mai primejdioasă era slăbiciunea minţii. Aceasta lua forma compătimirii faţă de persoane mai puţin puternice decât el. Acum se folosea mai mult de Bobby Bantz, îi dădea mai multă putere. La urma urmei, Bobby avea cu treizeci de ani mai puţin şi îi era cel mai apropiat şi mai vechi prieten.

Bantz era preşedinte şi prim-adjunct al studiourilor. Vreme de peste treizeci de ani, Bobby tăiase şi spânzurase în numele lui Marrion; cu timpul relaţia lor devenise foarte strânsă, ca

între tată şi fiu. Se potriveau unul cu altul. După şaptezeci de ani Marrion devenise prea milos pentru a face anumite lucruri care se cereau neapărat făcute.

Bantz era cel care prelua pelicula de la regizorii de film, făcând producţiile acestora acceptabile pentru public. Bantz discuta procentele regizorilor, vedetelor şi scenariştilor, punându-i în situaţia de a alege între un proces şi o cotă mai mică. Bantz era cel care negocia contracte foarte dure cu talentele, îndeosebi cu scriitorii.

Bantz refuza să acorde scriitorilor fie şi obişnuita promisiune deşartă. Era adevărat că pentru a începe un film era nevoie de un scenariu, însă Bantz nutrea convingerea că trăiai şi mureai prin distribuţie. Prin puterea vedetelor de cinema. Regizorii erau şi ei importanţi, fiindcă te puteau fura pe faţă. Producătorii, care nu se dădeau nici ei în lături de la escrocherii, erau necesari pentru energia supraomenească cu care se începea un film.

Dar scenariştii? Tot ce aveau de făcut era să traseze acea primă schiţă pe o foaie albă de hârtie. Pe urmă angajai alţi doisprezece să prelucreze ideea. În continuare, producătorul dădea formă subiectului. Regizorul inventa aspectul comercial (câteodată un film cu totul nou), după care veneau vedetele cu fragmente sugestive de dialog. Urma echipa de creaţie a studioului, care prin adnotări detaliate şi bine chibzuite dădea scenariştilor sugestii, idei legate de subiect şi liste de doleanţe. Lui Bantz i se întâmplase de nenumărate ori să vadă creaţii valorând un milion de dolari şi scrise de un mare scenarist, apoi să plătească milionul, ca la terminarea filmului să constate că nu se păstrase nici măcar o singură scenă sau un singur cuvânt din dialogul conceput iniţial. Fireşte, Eli avea o mare slăbiciune pentru scriitori, dar numai pentru că erau atât de uşor de dus de nas când semnau un contract.

Marrion şi Bantz călătoriseră împreună în întreaga lume, vânduseră filme pe la festivaluri şi centre de comercializare din Londra, Paris, Cannes, Tokio şi Singapore. Împreună hotărâseră destinul tinerilor actori. Conduseseră împreună un imperiu, în calitate de împărat şi prim-sfetnic.

Eli Marrion şi Bobby Bantz erau de acord că oamenii de talent — scenarişti, actori sau regizori — erau cele mai ingrate creaturi din lume. Sigur, aceşti artişti autentici şi idealişti puteau fi nespus de devotaţi, nespus de recunoscători pentru şansa oferită, nespus de maleabili cât timp luptau să-şi facă un renume, dar ce mult se schimbau de îndată ce deveneau celebri! Albinele lucrătoare se transformau în viespi furioase. Era mai mult decât firesc ca Marrion şi Bantz să dispună de douăzeci de avocaţi care să le prindă în plasă.

Oare de ce se dovedeau întotdeauna o adevărată pacoste? De ce erau atât de nefericiţi? Fără îndoiala, cei are urmăreau în primul rând câştigul, nu arta, se bucurau de cariere mai lungi, obţineau mai multe satisfacţii de la viaţă, erau cu mult mai buni şi mai valoroşi din punct de vedere social decât artiştii care se străduiau să dezvăluie scânteia divină din fiinţa umană. Păcat că nu se putea face un film pe această temă şi că banii aduceau mai mare consolare decât arta şi iubirea. Însă un asemenea film nu ar fi avut niciodată succes la public.

Bobby Bantz îi adunase pe toţi cei prezenţi chemându-i de la serbarea care se derula în exteriorul vilei. Singurul talent dintre ei era regizoarea filmului Messalina, pe nume Dita Tommey, din categoria A, renumită pentru că se pricepea la starurile feminine, ceea ce la Hollywood nu se mai considera înclinaţie homosexuală, ci feministă. Faptul că era şi lesbiană nu prezenta nici o importanţă pentru bărbaţii întruniţi în sala de consiliu. Dita Tommey îşi realiza filmele în limitele bugetului alocat, peliculele ei aduceau profit, iar legăturile pe care le avea cu alte femei aduceau mai puţine prejudicii unui film decât dacă regizorul s-ar fi culcat cu actriţele. Amantele lesbiene ale celebrităţilor erau docile.

Eli Marrion se aşează în capul mesei de consiliu şi-l lăsa pe Bantz să conducă discuţiile.

— Dita, începu Bantz, spune-ne exact cum stăm cu filmul şi la ce soluţii te-ai gândit că să rezolvăm situaţia. Ce dracu', eu unul nici măcar nu înţeleg care-i problema.

Dita Tommey era scundă, foarte îndesată şi întotdeauna vorbea la obiect.

— Athena e speriată de moarte, spuse ea. Nu se va întoarce la lucru decât dacă nişte genii ca voi vor găsi o cale ca s-o vindece de spaimă. În caz că nu reia filmările, v-aţi ars de cincizeci de milioane de dolari. Filmul nu poate fi terminat fără ea. Tăcu o clipă. În ultima săptămână am tot filmat scene cu ea, aşa că v-am făcut unele economii.

— Filmul ăsta nenorocit! exclamă Bantz. Întotdeauna am fost de părere să nu-l facem.

Remarca lui trezi reacţia celorlalţi din încăpere.

— Dracu' să te ia, Bobby! mormăi producătorul, Skippy Deere.

Iar Melo Stuart, agentul Athenei Aquitane, mârâi:

— Rahat!

În realitate, filmul Messalina fusese sprijinit cu entuziasm de toată lumea. Primise una dintre cele mai rapide aprobări din istoria cinematografiei.

Messalina prezenta domnia împăratului Claudius în Imperiul Roman din punctul de vedere feminist. Istoria, aşa cum fusese scrisă de bărbaţi, o descria pe împărăteasa Messalina ca pe o femeie de moravuri uşoare, coruptă şi ucigaşă, care într-o singură noapte antrenase întreaga populaţie a Romei într-o orgie sexuală. Dar filmul, creat la aproape două mii de ani mai târziu, o dezvăluia ca pe o eroină tragică, o Antigonă, o nouă Medeea. O femeie care, folosindu-se de singurele arme care-i stăteau la îndemână, încercase să schimbe o lume dominată de bărbaţi în asemenea măsură, încât femeile, adică jumătate din rasa umană, erau considerate un fel de sclave. Era o concepţie grandioasă — acte sexuale frenetice, pline de culoare, şi o temă de actualitate extrem de relevantă — însă, pentru a deveni credibilă, avea nevoie de un ambalaj perfect. Mai întâi Claudia De Lena scrisese un scenariu inspirat, cu o puternică încărcătura epică. În calitate de regizor, Dita Tommey reprezenta o alegere pragmatică şi justă din punct de vedere politic. Avea o inteligenţă rece şi era o regizoare cu experienţă. Athena Aquitane era perfectă pentru rolul titular din Messalina şi, până în acel moment, fusese figura dominantă a filmului. Era frumoasă la minte şi la trup, iar interpretarea ei de geniu dădea veridicitate filmului. Lucru şi mai important, era una dintre cele trei megastaruri feminine din întreaga lume. Claudia, cu geniul ei neconformist, îi oferise chiar şi o scenă în care Messalina, sedusă de amploarea crescândă a legendelor creştine, salva martiri de la o moarte sigură în arenă.

— Hei, există totuşi o limită! îi spusese Tommey Claudiei când citise scena.

Claudia îi zâmbise şi-i răspunsese:

— Nu şi în filme.

— Trebuie să sistăm filmările până când o convingem pe Athena să se întoarcă la lucru. Asta ne va costa o sută cincizeci de mii pe zi. Iată cum stau lucrurile. Am cheltuit cincizeci de milioane. Am ajuns la jumătatea filmului, n-o putem scoate pe Athena de pe afiş şi nici nu-i putem angaja o dublură. Prin urmare, dacă ea nu se întoarce, renunţăm la film.

— Nu putem renunţa, protestă Bantz. Asigurările nu acoperă şi cazul în care o vedetă refuza să lucreze. Dacă o aruncăm din avion, asigurările plătesc. Melo, e datoria ta s-o aduci înapoi. Răspunderea îţi aparţine.

— Îi sunt impresar, răspunse Melo Stuart, dar e singura putere pe care o am asupra ei. Daţi-mi voie să vă spun un lucru. Athena e înspăimântată de-a binelea. Aici nu-i vorba de un capriciu. E speriată, dar e o femeie inteligenta, aşa că trebuie să aibă un motiv. E o situaţie foarte riscantă şi foarte delicată.

— Dar că n-o să mai poată juca în viaţa ei dacă torpilează un film de o sută de milioane de dolari, asta i-ai spus? întrebă Bantz.

— Ştie, răspunse Stuart.

— Cine-i persoana cea mai potrivită ca s-o aducă la gânduri mai bune? întreba Bantz. Skippy, tu ai încercat şi n-ai reuşit. Melo, şi tu ai încercat. Dita, ştiu că ţi-ai dat silinţa. Până şi eu am făcut o tentativă.

Tommey se întoarse către Bantz.

— Tu nu intri la socoteală, Bobby. Pe tine nu te poate suferi.

— Aşa e, unora poate nu le place stilul meu, dar cu toate acestea, mă ascultă, replică cu asprime Bantz.

— Bobby, nici un talent adevărat nu te simpatizează, preciza cu candoare Tommey, dar Athena nu te place ca persoană.

— Eu i-am dat rolul care a făcut din ea o stea, insistă Bantz.

— S-a născut stea, interveni calm Melo Stuart. Tu ai avut norocul s-o descoperi.

— Dita, îi eşti prietenă, spuse Bantz. E datoria ta s-o aduci înapoi la lucru.

— Athena nu mi-e prietenă, replică Tommey. E o colegă care mă respectă pentru că, după ce am încercat să fac sex cu ea şi am dat greş, am renunţat cu eleganţă. Nu ca tine, Bobby, care insişti de ani de zile.

— Dita, replică plin de politeţe Bantz, cine dracu' e Athena ca să nu ne cadă la aşternut? Eli, ar trebui să dai o lege în acest sens.

Toţi îşi îndreptară atenţia către bătrân, care părea plictisit. Eli Marrion era atât de slab, încât un celebru actor spusese odată despre el, în glumă, că ar fi trebuit să poarte pe cap o gumă de şters, dar gluma fusese mai maliţioasă decât sugera realitatea. Marrion avea un cap uriaş în comparaţie cu corpul, chipul lătăreţ de gorilă, nasul borcănat şi buzele cărnoase s-ar fi potrivit unui bărbat mai corpolent, şi totuşi expresia lui era ciudat de binevoitoare, aproape

blândă, unii spuneau chiar frumoasă. Numai ochii îl trădau, reci şi cenuşii, emanând o inteligenţă şi o concentrare absolută, care celor mai mulţi le inspiră teamă. Poate de aceea insista ca toată lumea să i se adreseze cu numele de botez.

Marrion vorbi pe un ton lipsit de orice urmă de emoţie.

— Dacă Athena nu va pleca urechea la cuvântul vostru, atunci nu se va lăsa înduplecată nici de mine. Postura mea de autoritate n-o va impresiona. Ceea ce face şi mai de neînţeles spaima ei în faţa atacului nesăbuit al unui ţicnit. Nu-l putem înduplec cu ajutorul banilor?

— Vom încerca, răspunse Bantz. Dar pentru Athena e tot una. Nu are încredere în el.

— Am încercat şi cu forţa, spuse producătorul Skippy Deere. I-am convins pe nişte amici din poliţie să facă presiuni asupra lui, dar tipul se ţine tare. Familia lui are bani şi relaţii, şi, pe deasupra, nici nu-i zdravăn la cap.

— De fapt, cât anume pierde studioul dacă renunţă să mai continue filmările? întreba Stuart. Voi face tot posibilul să recuperaţi paguba prin contractele viitoare.

Se punea problema dacă să i se dezvăluie lui Melo Stuart la cât se ridicau prejudiciile; în calitate de impresar al Athenei ar fi ajuns în posesia unui atu prea puternic. Marrion nu-i răspunse, ci se mulţumi să dea din cap în direcţia lui Bobby Bantz.

Fără prea mare tragere de inimă, Bantz luă cuvântul.

— Bani cheltuiţi, cincizeci de milioane. Bine, putem face abstracţie de ei. Dar trebuie să returnăm banii obţinuţi din vânzările în străinătate şi din video-casete, altfel nu va mai exista nici o „Locomotivă" de Crăciun. Toate acestea ne-ar putea costa alte... Tăcu, nevrând să comunice suma... iar dacă mai punem la socoteală şi profiturile pe care le pierdem... la dracu', două sute de milioane de dolari. Va trebui să mai cobori pretenţiile la o mulţime de contracte, Melo.

Stuart zâmbi, gândindu-se că pe viitor era cazul să crească preţul pentru Athena.

— De fapt, bani gheaţă nu pierdeţi decât cincizeci de milioane, spuse el.

Când Marrion vorbi, glasul lui îşi pierduse orice urmă de blândeţe.

— Melo, începu el. Cât ne costă ca să-ţi convingem clienta să se întoarcă la lucru?

Toţi ştiau ce se întâmplase. Marrion hotărâse să acţioneze ca şi cum ar fi fost vorba de un simplu capriciu.

Stuart pricepu mesajul. De câţi bani ai de gând să ne scuturi pentru escrocheria asta? Era o ofensă la adresa integrităţii lui, dar Melo nu avea de gând să reacţioneze vehement. Nu cu Marrion. Dacă ar fi fost vorba de Bantz, s-ar fi arătat mânios şi indignat.

Stuart era un om foarte puternic în lumea filmului. Nu trebuia să-i lingă tălpile nici măcar lui Marrion. Controla o echipă de cinci regizori categoria A, nu neapărat celebrităţi, totuşi foarte mari; două celebre megastaruri masculine şi unul feminin, Athena. Ceea ce însemna că avea trei oameni cu care putea produce orice film. Cu toate acestea, nu era prudent să-l scoată din fire pe Marrion. Stuart devenise puternic tocmai evitând astfel de riscuri. Desigur, era o ocazie excelentă ca să scuture studioul de bani, dar nu întru totul. Pe de altă parte, era unul dintre acele rare prilejuri când sinceritatea putea aduce mari foloase. Cea mai mare calitate a lui Stuart era sinceritatea, el credea cu adevărat în ceea ce vindea, crezuse în talentul Athenei chiar şi cu zece ani în urmă, când încă nu era un nume. Credea în ea şi acum. Dar dacă totuşi reuşea s-o convingă să se răzgândească şi o readucea pe platou? Desigur că efortul lui merită o răsplată, bineînţeles că această opţiune trebuia avută în vedere.

— Nu-i vorba de bani, răspunse pătimaş Stuart. Era extaziat de propria-i sinceritate. I-ai putea oferi Athenei un milion în plus, dar tot nu s-ar întoarce. Trebuie să rezolvaţi problema aşa-zisului soţ absent atâta timp din viaţa ei.

Se lăsă o tăcere de rău augur. Toată lumea era numai ochi şi urechi. Fusese adusă în discuţie o sumă de bani. Era cumva un început?

— Athena nu va accepta bani, declară Skippy Deere.

Dita Tommey ridică din umeri. Nu-l crezuse nici o clipă pe Stuart. Dar nu erau banii ei. Bantz pur şi simplu îl fulgeră cu privirea pe impresar, care continua să-l privească netulburat pe Marrion.

Marrion cântări just remarca lui Stuart. Athena nu s-ar fi întors pentru bani. Talentul nu era niciodată în stare de atâta viclenie. Decise să încheie şedinţa.

— Melo, explică-i clientei tale foarte clar că, dacă nu se înapoiază până într-o lună, studioul renunţă la film şi-şi asumă daunele. În acest caz o vom da în judecată şi-şi va pierde toată averea. Cred că ştie că pe viitor nu va mai putea lucra pentru nici un mare studio din America. Zâmbi pe rând celor adunaţi în jurul mesei. Ce dracu', nu-i vorba decât de cincizeci de milioane!

Toţi înţelegeau că vorbise serios şi că-şi pierduse răbdarea. Dita Tommey intră în panică, pentru ea filmul însemna mai mult decât pentru oricare dintre ceilalţi. Era ca un copil al ei. Dacă reuşea, ar fi intrat în rândul regizorilor celebri. Aprobarea ei ar fi devenit lege. Îmboldită de teamă, spuse:

— Roag-o pe Claudia De Lena să stea de vorbă cu ea. E una dintre cele mai bune prietene ale Athenei.

Bărbaţii din sala de consiliu râmaseră uimiţi că Tommey pomenea numele unei scenariste într-o discuţie la nivel atât de înalt şi ca o stea de primă mărime ca Athena ar fi plecat urechea la o simplă scenaristă ca De Lena, oricât de priceputǎ ar fi fost ea.

— Nu ştiu ce-i mai rău pentru o celebritate, declară Bobby Bantz pe un ton dispreţuitor. Să se reguleze cu cineva mai prejos de ea sau să se împrietenească cu scenariştii.

Auzindu-l, Marrion îşi ieşi iarăşi din fire.

— Bobby, lasă fleacurile când discutam afaceri. Convinge-o pe Claudia să stea de vorbă cu Athena. Să încheiem problema asta într-un fel sau altul. Mai avem şi alte filme de făcut.

În ziua următoare studioul primi un cec de cinci milioane de dolari. Era din partea Athenei Aquitane. Actriţa le înapoia avansul primit pentru Messalina.

În numai cincisprezece ani, Andrew Pollard ridicase Agenţia de Pază şi Protecţie Pacific Ocean, făcând din ea cea mai prestigioasă organizaţie de protecţie de pe Coasta de Vest. După ce-şi începuse activitatea într-un apartament de hotel, acum era proprietarul unei clădiri de patru etaje din Santa Monica — sediul în care lucra un personal permanent de peste cincizeci de persoane — şi avea în subordine cinci sute de detectivi şi gărzi de corp, toţi liber profesionişti, plus o echipă de rezervă, variabilă ca număr, care lucra pentru el o bună parte a anului.

Agenţia de Pază şi Protecţie Pacific Ocean îşi oferea serviciile persoanelor extrem de bogate şi celebre. Ea proteja reşedinţele magnaţilor din cinematografie, prevăzându-le cu oameni înarmaţi şi dispozitive electronice. Aceeaşi companie închiria gărzi de corp vedetelor şi producătorilor. Oferea oameni de ordine în uniformă care să ţină mulţimea la distanţa cu ocazia unor mari evenimente mass-media, ca Premiile Oscar. Efectuă investigaţii în probleme delicate, ca furnizarea de contrainformaţii cu scopul de a dejuca aşa-zise şantaje.

Andrew Pollard se realizase datorită grijii sale pentru detalii. Obişnuia să pună inscripţii cu avertismentul RIPOSTĂ ARMATĂ pe domeniile clienţilor bogaţi, care clipeau noaptea cu lumini roşii, trimitea maşini de patrulare dincolo de zidurile vilelor. Atent în selecţionarea personalului, plătea lefuri suficient de mari ca angajaţii să se teamă de concediere. Îşi permitea să fie generos. Clienţii lui erau cei mai bogaţi oameni din ţară şi plăteau pe măsură. De asemenea, era îndeajuns de inteligent ca să colaboreze strâns cu departamentul de poliţie din Los Angeles, la toate nivelurile. Era asociat pe probleme profesionale cu legendarul detectiv Jim Losey, un erou al poliţiştilor de rând. Dar lucrul cel mai important dintre toate, era susţinut de Familia Clericuzio.

Cu cincisprezece ani în urmă, pe când era tânăr poliţist, încă puţin cam neatent, căzuse în plasa secţiei de probleme interne a departamentului de poliţie din New York. Primea o şpagă mică, aproape inevitabilă. Totuşi, se ţinuse tare şi refuzase să-şi denunţe superiorii implicaţi în afacere. Oamenii aflaţi în subordinea Familiei Clericuzio îi remarcaseră atitudinea şi puseseră în mişcare o serie de proceduri legale, în urma cărora lui Andrew Pollard i se propusese un compromis: să-şi dea demisia din departamentul de poliţie al oraşului New York şi astfel să scape de pedeapsă.

Pollard se mutase la Los Angeles împreuna cu soţia şi copilul, iar Familia îi dăduse banii necesari pentru a înfiinţa Agenţia de Pază şi Protecţie Pacific Ocean. În continuare, Familia făcuse cunoscut faptul că clienţii lui Pollard nu trebuie agresaţi sau jefuiţi, că reşedinţele lor nu trebuie devalizate, ca bijuteriile lor nu trebuie furate, iar dacă se va întâmpla din greşeală acest lucru, atunci obiectele vor fi înapoiate. Acesta era motivul pentru care inscripţiile luminoase RIPOSTĂ ARMATĂ menţionau şi numele companiei de protecţie.

Succesul lui Andrew Pollard fusese aproape un miracol, vilele aflate sub paza lui rămâneau întotdeauna neatinse. Gărzile lui de corp erau aproape la fel de bine pregătite ca şi oamenii FBI-ului, iar compania nu fusese niciodată dată în judecată pentru uciderea sau hărţuirea sexuală a clienţilor, nici pentru molestare de copii, cum se mai întâmplă cu oamenii de pază. Existaseră câteva tentative de şantaj, aşa cum existaseră şi paznici care vânduseră ziarelor de scandal secrete intime ale clienţilor, dar astfel de incidente erau inevitabile. În ansamblu, Pollard conducea o afacere curată şi eficientă.

Compania lui avea acces prin computer la informaţii confidenţiale despre persoane de toate profesiile. Era cât se poate de firesc ca atunci când Familia Clericuzio avea nevoie de date, acestea să-i fie furnizate. Pollard câştiga bine şi era recunoscător Familiei. La toate acestea se adăuga şi faptul că uneori mai apărea o treabă care nu putea fi lăsată în seama subordonaţilor, aşa că apela la Bruglione de pe Coasta de Vest, cerându-i oameni înarmaţi.

Existau fiare de pradă viclene pentru care Los Angeles şi Hollywood erau un fel de junglă a Edenului, mişunând de victime. Existau directori de film care se lăsau atraşi în capcana unor şantaje, actori celebri homosexuali, regizori sado- masochişti, producători pedofili, toţi speriaţi ca secretele lor ar putea ieşi la iveală. Se ştia că Pollard aborda astfel de cazuri discret şi cu delicateţe. Era capabil să negocieze plata cea mai mică, asigurându-se totodată că întâmplarea nu se va mai repeta.

A doua zi după decernarea Premiului Oscar, Bobby Bantz îl chema pe Andrew Pollard în biroul său.

— Vreau toate informaţiile pe care le poţi obţine despre acest individ, Boz Skannet, îi ceru el lui Pollard. De asemenea, tot ce poţi găsi despre biografia Athenei Aquitane. La cât e de celebră, cunoaştem foarte puţine despre ea. În acelaşi timp, vreau să cazi la învoiala cu Skannet. Avem nevoie de Athena la filmări între trei şi şase luni de acum înainte, aşa că încearcă să-l convingi cumva să plece cât mai departe. Oferă-i douăzeci de mii pe lună, dar la nevoie poţi urca preţul şi până la o sută de mii.

— După aceea va putea face ce vrea? întrebă liniştit Pollard.

— După aceea va fi treaba autorităţilor, răspunse Bantz. Trebuie să fii cu mare băgare de seamă, Andrew. Familia tipului e foarte influentă. Industria filmului nu trebuie acuzată de nici o manevră dubioasă, altfel riscăm să se aleagă praful de film şi să aducem prejudicii studioului. Aşa că limitează-te să închei târgul. În plus, apelăm la firma ta ca să-i asigure Athenei paza personală.

— Şi dacă nu acceptă târgul? întrebă Pollard.

— Atunci va trebui s-o păzeşti zi şi noapte, răspunse Bantz. Până la terminarea filmărilor.

— Aş putea face unele presiuni asupra lui, propuse Pollard. Desigur, în limitele legii. Nu sugerez nimic altceva.

— Are relaţii prea sus-puse, se opuse Bantz. Poliţia se poartă cu mânuşi cu el. Până şi Jim Losey, care-i bun prieten cu Skippy Deere, a refuzat să intervină. Lăsând deoparte relaţiile cu publicul, studioul ar putea fi dat în judecată pentru sume uriaşe. Nu zic să-l tratezi ca pe o floare, dar...

Pollard pricepu mesajul. Puţină duritate, doar cât să-l sperie pe tip, după care să-i plătească atât cât cere.

— Am nevoie de contracte, spuse el.

Bantz scoase un plic din sertarul biroului.

— Să-ţi semneze în trei exemplare. Ai aici un cec pentru un avans de cincizeci de mii de dolari. Contractul e în alb, îl completezi atunci când închei târgul. Când Pollard ieşea pe uşă, Bantz adăugă: Oamenii tăi n-au făcut treabă prea grozavă la festivitatea Premiului Oscar. La dracu', dormeau din picioare!

Pollard nu se supără. Acesta era stilul lui Bantz.

— Nu erau decât oameni de ordine, explică el. Nu te teme, la Athena Aquitane am să-mi trimit cele mai bune gărzi.

În douăzeci şi patru de ore, computerele Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean obţinură toate datele despre Boz Skannet. Avea treizeci şi patru de ani, absolvise Texas A&M, unde fusese fundaş la Conference All-Star, după care un sezon jucase fotbal profesionist. Tatăl lui era proprietarul unei bănci destul de mari din Houston, dar mai important decât atât, unchiul lui era liderul democraţilor din Texas şi totodată prieten bun cu preşedintele. În toată povestea era vorba de mulţi bani.

Boz Skannet era şi el un personaj ieşit din comun. În calitate de vicepreşedinte al băncii tatălui său, scăpase ca prin urechile acului de condamnare, în urma unei escrocherii cu o concesiune de petrol. Fusese arestat de şase ori pentru agresiune. Într-unul din cazuri bătuse doi poliţişti cu atâta violenţă, încât aceştia fuseseră spitalizaţi. Skannet nu ajunsese niciodată în faţa tribunalului, deoarece plătise daune celor doi poliţişti. Mai avea la activ şi o acuzaţie de hărţuire sexuală, rezolvată în instanţă. Înainte de aceste fapte, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, se căsătorise cu Athena Aquitane, iar în anul următor devenise tatăl unei fetiţe.

Numele copilei era Bethany. La vârsta de douăzeci de ani soţia îl părăsise, luând cu ea fetiţa.

Toate aceste date îl ajutară pe Andrew Pollard să-şi facă o imagine. Individul era soi rău. Un tip care-i purtase pică soţiei vreme de zece ani, care se luase la bătaie cu poliţişti înarmaţi, lovindu-i cu destulă violenţă cât să-i trimită în spital. Şansele de a speria un asemenea individ erau egale cu zero. Trebuia să-i dea bani, să-l facă să semneze contractul şi să se spele pe mâini.

Pollard îl sună pe Jim Losey, care se ocupa de cazul Skannet în cadrul departamentului de poliţie din Los Angeles. Pollard îl venera pe Losey, care era un poliţist aşa cum i-ar fi plăcut şi lui să devină. Între ei există o relaţie de colaborare. În fiecare an, de Crăciun, Losey primea un dar frumos din partea Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean. Acum Pollard avea nevoie să afle ce date deţinea poliţia, să cunoască tot ce ştia Losey despre acest caz.

— Jim, îl abordă Pollard. Îmi poţi trimite toate informaţiile pe care le ai despre Boz Skannet? Am nevoie de adresa lui din Los Angeles şi aş vrea să ştiu mai multe despre el.

— Desigur, răspunse Losey. Însă acuzaţiile împotriva lui au fost retrase. La ce-ţi trebuie informaţiile?

— O problemă de protecţie, îl lămuri Pollard. Cât de periculos e individul?

— E ţicnit de-a binelea, răspunse Losey. Spune-le băieţilor tăi că, dacă se apropie, ar fi bine să tragă fără somaţie.

— Atunci m-ai aresta, râse Pollard. E împotriva legii.

— Mda, încuviinţa Losey. Într-adevăr, n-aş avea încotro. A fost o glumă tâmpită!

Boz Skannet locuia la un hotel modest de pe Ocean Avenue, în Santa Monica, amănunt care-l îngrijoră pe Andrew Pollard, fiindcă hotelul se afla la numai un sfert de ora de mers cu maşina de vila Athenei din Malibu. Ordonă ca o echipă de patru gărzi de corp să fie postată în jurul reşedinţei Athenei şi trimise alţi doi oameni la hotelul lui Skannet. Apoi aranja să-l întâlnească pe acesta în cursul după-amiezii.

Pollard luă cu el pe trei dintre cei mai solizi şi mai duri oameni ai săi. Cu un individ ca Skannet, nu ştiai niciodată ce te aşteaptă.

Skannet îi pofti în apartamentul său de la hotel. Se arătă amabil, îi salută zâmbind, dar nu le oferi nimic de băut. Ca o ciudăţenie, purta cămaşă, costum şi cravată, poate ca să demonstreze că, la urma urmei, era bancher. Pollard se prezentă pe sine şi pe cele trei gărzi de corp, care îşi arătară legitimaţiile cu sigla Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean. Skannet le zâmbi şi spuse:

— Da' ştiu că sunteţi zdraveni! Pun prinsoare pe o sută de dolari că în luptă dreaptă bat pe oricare dintre voi până îl las lat.

Cei trei oameni, instruiţi dinainte, se mulţumiră să zâmbească vag, în semn că acceptă gluma, însă Pollard se prefăcu ofensat cu bună ştiinţă. Iritarea lui era deliberată.

— Ne aflăm aici pentru afaceri, domnule Skannet, spuse el. Nu ca să-ţi suportăm ameninţările. Studiourile LoddStone sunt gata să-ţi plătească pe loc cincizeci de mii de dolari, apoi câte douăzeci de mii pe lună vreme de opt luni. Tot ce ai de făcut este să părăseşti oraşul Los Angeles.

Pollard scoase din servieta-diplomat contractele şi cecul mare verde cu alb.

Skannet le studie cu atenţie.

— Contractul e foarte simplu, spuse el. Nici măcar nu am nevoie de un avocat. Totuşi, sumă e foarte mică. Eu mă gândeam la o sută de mii avans şi câte cincizeci de mii pe lună.

— Prea mult, zise Pollard. Deţinem o ordonanţă judecătorească împotriva dumitale. Cum pui piciorul pe domeniul Athenei, cum ajungi după gratii. Athena e înconjurată de gărzi de corp douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Am pus echipe care să-ţi supravegheze fiecare mişcare. Aşa că pentru dumneata banii sunt un adevărat chilipir.

— Trebuia să vin mai de mult în California, spuse Skannet. Aici străzile sunt pavate cu aur. Dar de ce ţineţi neapărat să mă plătiţi?

— Studioul vrea să liniştească temerile domnişoarei Aquitane, răspunse Pollard.

— Într-adevăr, e o mare actriţă, încuviinţa gânditor Skannet. Întotdeauna a fost o femeie deosebită. Şi când mă gândesc ca o regulam de cinci ori pe zi! Rânji către cei trei. Pe deasupra, mai e şi deşteaptă.

Pollard îl fixa cu o privire plină de curiozitate. Individul avea aceeaşi frumuseţe aspră ca bărbatul din reclamele pentru ţigări Marlboro, însă pielea îi era mai roşcovana din cauza soarelui şi a băuturii, şi era ceva mai bine clădit. Vorbea tărăgănat, cu accentul încântător al Sudului, pe un ton în egală măsură amuzat şi ameninţător. Multe femei se îndrăgosteau de

acest gen de bărbaţi. La New York existaseră câţiva poliţişti care arătau ca el şi se dovediseră toţi nişte bandiţi. Erau trimişi să ancheteze crime şi după o săptămână ajungeau să consoleze văduvele. La urma urmei, şi Jim Losey făcea parte din această categorie. Pollard nu fusese niciodată atât de norocos.

— Să revenim la afaceri, spuse Pollard.

Voia ca Skannet să semneze contractul şi să ia cecul de faţă cu martorii, ca mai târziu, la nevoie, studioul să-l poată acuza de extorcare.

Skannet se aşeză la masă.

— Aveţi un stilou? întrebă el.

Pollard scoase stiloul din servieta-diplomat şi completa cecul pentru suma de douăzeci de mii de dolari pe lună. Skannet îl urmări în timp ce scria şi spuse bine dispus:

— Vasăzică aş fi putut obţine mai mult. Apoi semnă cele trei exemplare. Când trebuie să plec din Los Angeles?

— Chiar la noapte, răspunse Pollard. Te voi conduce la avion.

— Nu, mulţumesc, se împotrivi Skannet. Cred că mă voi duce cu maşina până la Las Vegas, să joc cu banii de pe cec.

— Sunt cu ochii pe dumneata, îl preveni Pollard. Simţea că sosise momentul să arate o oarecare duritate. Te avertizez că dacă te prind că pui piciorul în Los Angeles, voi cere să fii arestat pentru extorcare.

Pe chipul roşcovan al lui Skannet se citea o bucurie fără margini.

— Grozav mi-ar plăcea! exclamă el. Aş ajunge la fel de celebru ca Athena.

În aceeaşi noapte echipa de urmărire raporta că Boz Skannet nu făcuse decât să se mute la hotelul Beverly Hills şi că-şi depusese cecul de cincizeci de mii de dolari în contul pe care-l avea deschis la Bank of America. Pentru Pollard, faptul avea mai multe semnificaţii. În primul rând, Skannet avea relaţii, din moment ce obţinuse cameră la hotelul Beverly Hills; în al doilea rând, nu dădea doi bani pe înţelegerea lor. Pollard îi relată totul lui Bobby Bantz, căruia îi solicită instrucţiuni. Bantz îi ceru să-şi ţină gura. Contractul îi fusese arătat Athenei, pentru a o convinge să se întoarcă pe platou. Nu-i mai spuse lui Pollard ca actriţa le râsese în nas.

— Ai putea bloca cecul, îi sugera Pollard.

— Nu, răspunse Bantz. Lasă-l să-l încaseze şi-l târâm în tribunal pentru fraudă, extorcare, orice. Nu vreau decât un lucru: să nu ştie Athena că el se afla în oraş.

— Am să dublez numărul gărzilor de corp, promise Pollard. Dar, dacă tipul e nebun şi vrea într-adevăr să-i facă rău, paza nu va servi la mare lucru.

— Numai gura e de el, spuse Bantz. N-a făcut-o de prima dată, de ce ar face-o acum?

— Să-ţi spun de ce, îl lămuri Pollard. I-am cotrobăit prin cameră. Ghici ce-am găsit? O sticluţă cu acid adevărat.

— Oh, la dracu'! gemu Bantz. Nu poţi anunţa poliţia? Poate pe Jim Losey?

— Deţinerea de acid nu-i o infracţiune, răspunse Pollard. Dar spargerea unei locuinţe, da. Skannet mă poate vârî la Închisoare.

— Mie nu mi-ai spus nimic, îl preveni Bobby Bantz. Conversaţia de faţă nici n-a avut loc. Uită tot ce ştii.

— Desigur, domnule Bantz, îl asigură Pollard. Nici măcar nu-ţi pun la socoteală informaţia.

— Mii de mulţumiri, răspunse sarcastic Bantz. Ţinem legătura.

Skippy Deere îi relată pe scurt Claudiei despre ce era vorba, apoi îi spuse ce trebuia să facă, după cum era şi firesc, date fiind rolurile lor de producători şi scenarist ai unui film.

— Trebuie s-o pupi şi-n fund pe Athena, îi spuse Deere. Să te târăşti în faţa ei, să plângi, să faci o criză. Aminteşte-i tot ce ai făcut pentru ea ca prietenă; sinceră şi devotată, precum şi în calitate de colega de breaslă. Trebuie neapărat s-o convingi să reia lucrul la film.

Claudia era obişnuită cu Skippy.

— De ce eu? întrebă ea cu răceală. Tu eşti producătorul, Dita e regizorul, iar Bantz e preşedintele studioului LoddStone. Pupaţi-o voi în fund. Oricum, aveţi mai multă experienţa decât mine.

— Pentru că de la început a fost proiectul tău, îi explică Deere. Tu ai scris scenariul original anume pentru ea, tu ne-ai convins pe mine şi pe Athena. Dacă proiectul cade, numele tău va fi definitiv legat de acest eşec.

Rămasă singură în birou după plecarea lui Deere, Claudia înţelese că acesta avea dreptate. În disperare de cauză, se gândi la fratele ei, Cross. El era singurul care o putea ajuta, care putea face să dispară problema Boz. Detesta gândul de a profita de prietenia ei cu Athena şi ştia că actriţa ar fi putut s-o refuze, dar Cross niciodată. Aşa cum n-o refuzase în nici o împrejurare până atunci.

Ceru să i se facă legătura cu hotelul Xanadu din Vegas, dar i se răspunse ca în următoarele câteva zile Cross putea fi găsit la Quogue. Vestea îi trezi un noian de amintiri din copilărie pe care întotdeauna încercase să le dea uitării. Nici nu se gândea să-l sune pe fratele ei la Quogue. În veci nu mai voia să aibă de a face din proprie iniţiativă cu familia Clericuzio. În veci nu voia să-şi mai amintească de copilărie, de tatăl ei sau de vreun alt membru al familiei Clericuzio.

CARTEA A DOUA

Familia Clericuzio
şi
Pippi De Lena

Capitolul 3

Legenda ferocităţii Familiei Clericuzio prinsese rădăcini în Sicilia cu peste o sută de ani în urmă. Acolo clanul Clericuzio se războise vreme de douăzeci de ani cu o Familie rivală, pentru o fâşie de pădure. Şeful clanului advers, Don Pietra Forlenza, era pe patul de moarte. Supravieţuise după optzeci şi cinci de ani de lupte, ca să sufere un atac de cord, care, în opinia doctorului, avea să-i curme firul vieţii până într-o săptămână. Atunci un membru al Familiei Clericuzio pătrunsese în dormitorul bolnavului şi-l înjunghiase mortal, strigând ca bătrânul nu merita să moară de moarte bună.

Don Domenico Clericuzio istorisea adesea această veche şi sângeroasa poveste, ca să arate cât de absurde erau vechile obiceiuri şi ca să demonstreze că violenţa lipsită de discernământ nu era decât braggadocio. Ferocitatea era o armă mult prea valoroasă ca să fie folosită fără socoteală, întotdeauna trebuia să aibă un scop important.

Avea şi confirmarea spuselor sale, întrucât ferocitatea dusese la distrugerea Familiei Clericuzio în Sicilia. Când Mussolini şi fasciştii lui veniseră la putere în Italia, înţelesesem că Mafia trebuia distrusă. Realizaseră acest lucru prin suspendarea procedurilor legale şi prin folosirea unor trupe înarmate imbatabile. Mafia fusese înfrântă cu preţul a mii de vieţi nevinovate, care umpluseră închisorile sau luaseră drumul exilului o dată cu mafioţii.

Numai clanul Clericuzio avusese curajul de a se opune prin forţă decretelor fasciste. Îl asasinase pe prefectul fascist local, atacase garnizoanele fasciste. Lucrul cel mai supărător dintre toate, atunci când Mussolini ţinuse un discurs la Palermo, îi furase preţiosul său melon şi umbrela, aduse din Anglia. Tocmai acest umor şi dispreţ ţărănesc, care-l făcuseră pe Mussolini să ajungă de râsul lumii în Sicilia, adusese până la urmă pierzania Familiei. În provincia lor fusese concentrat un mare număr de trupe înarmate. Cinci sute de membri ai clanului Clericuzio fuseseră ucişi de la bun început. Alţi cinci sute fuseseră exilaţi pe insulele sterpe ale Mediteranei, transformate în colonii de deportaţi.

Nu supravieţuiseră decât vârfurile Familiei Clericuzio, care-l trimiseseră pe tânărul Domenico în America. Aici, dovedind că sângele apă nu se face, Domenico îşi construise propriul imperiu, cu mult mai multă şiretenie şi intuiţie decât avuseseră strămoşii lui din Sicilia. Nu uitase însă niciodată ca principalul duşman era un stat lipsit de legi. Aşadar, iubea America.

Cu mult timp în urmă, auzise celebra zicală referitoare la justiţia americană, anume că era de preferat ca o sută de vinovaţi să umble în libertate decât să fie pedepsit un singur nevinovat. Aproape năucit de frumuseţea conceptului, devenise un patriot înflăcărat. America era patria lui. Era decis să rămână pentru totdeauna în America.

Inspirat de acest principiu, Don Domenico ridicase în America un imperiu Clericuzio mai solid decât cel de odinioară din Sicilia. Îşi asigurase relaţii amicale cu toate instituţiile politice şi juridice, prin daruri mari de bani. Nu se mulţumise cu una sau două surse de venit, ci îşi diversificase afacerile, în cea mai bună tradiţie americană. Se extinsese în construcţii, în salubritate, în diferite mijloace de transport. Dar veniturile cele mai consistente proveneau din jocurile de noroc, marea sa pasiune, în contrast cu profitul obţinut de pe urma drogurilor, în care — deşi mai profitabile — nu avea încredere. Aşadar, în ultimii ani nu îngăduise Familiei Clericuzio să se implice decât în jocuri de noroc. În celelalte afaceri îşi „muiau ciocul" doar în proporţie de cinci la sută.

Astfel, după douăzeci şi cinci de ani, planul şi visul lui Don erau pe cale să se împlinească. Acum jocurile de noroc deveniseră o afacere respectabilă şi, lucrul cel mai important, intrau treptat în legalitate. Existau puzderie de loterii de stat, escrocherii patronate de stat pe spezele cetăţenilor. Câştigurile se eşalonau pe mai mult de douăzeci de ani, ceea ce însemna că statul nu plătea de fapt decât dobânda pentru banii reţinuţi. Dar şi aceasta era luată în calcul. Ce glumă! Don Clericuzio cunoştea detaliile, întrucât Familia lui deţinea una dintre companiile administrative care controla loteriile din câteva state, contra unui onorariu substanţial.

Dar Don miza pe ziua când jocurile de noroc din sport aveau să devină legale pe tot cuprinsul Statelor Unite, aşa cum erau acum doar în Nevada. Îşi dădea seama după cota pe care o încasa din jocurile ilegale. Numai profitul realizat din Supercupa campionilor la fotbal, o dată legalizat, i-ar fi adus până la un miliard de dolari într-o singură zi. Campionatele mondiale, cu cele şapte meciuri ale lor, i-ar fi adus un profit echivalent. Fotbalul practicat la colegii, jocul de hochei, de baschet, toate erau surse bogate. În continuare aveau să apară loterii complicate şi irezistibile legate de evenimentele sportive — adevărate mine de aur în

limitele legii. Don ştia că nu va apuca ziua aceea, dar ce vremuri vor veni pentru copiii lui! Familia Clericuzio va ajunge la fel ca prinţii din epoca Renaşterii. Vor deveni patroni ai artelor, consilieri şi lideri guvernamentali, nume respectabile în cărţile de istorie. Aurul în care se vor scălda va acoperi căile prin care a fost câştigat. Existenţa tuturor descendenţilor şi urmaşilor lui, a prietenilor de suflet, va fi pentru totdeauna asigurată. Cu siguranţă ca Don avea viziunea unei societăţi civilizate, a unei lumi ca un enorm copac a cărui umbra adăpostea şi ale cărui roade hrăneau întreaga omenire. Dar la rădăcinile acestui uriaş copac urma să se ascundă nemuritorul piton al Familiei Clericuzio, hrănindu-se dintr-o sursă inepuizabilă.

Dacă pentru multe imperii mafiote, răspândite pe tot cuprinsul Statelor Unite, Familia Clericuzio era Sfânta Biserică, atunci capul Familiei, Don Clericuzio, era Papa, admirat nu numai pentru inteligenţa, dar şi pentru puterea sa. Don Clericuzio era venerat în egală măsură pentru codul moral strict pe care-l impunea Familiei. Fiecare bărbat, femeie şi copil era pe deplin răspunzător de faptele sale, indiferent de încărcătura emoţionala, de remuşcări sau de împrejurări. Un om se definea prin acţiunile sale; cuvintele nu însemnau nimic. Don dispreţuia toate ştiinţele sociale, toată psihologia. Era un catolic înflăcărat: păcatul se plătea pe lumea aceasta, iertarea venea pe lumea cealaltă. Fiecare datorie se cerea plătită, iar judecata lui Don pe lumea aceasta era extrem de strictă.

La fel de strictă era şi ierarhia obligaţiilor. Mai întâi faţă de cei de un sânge cu el; apoi fata de Dumnezeu (nu avea acasă o capelă privată?); pe locul trei veneau obligaţiile faţă de toţi supuşii de pe teritoriul Familiei Clericuzio.

Cât despre societate şi stat, cu tot patriotismul său, ele nu intrau niciodată în discuţie. Don Clericuzio se născuse în Sicilia, unde societatea şi statul reprezentau duşmanul. Îţi puteai câştiga pâinea zilnică trudind ca un sclav, fără speranţă şi fără demnitate, sau ca un om demn de respect. Familia din care făceai parte reprezenta societatea, Dumnezeu era cel care îţi trimitea pedeapsa, iar urmaşii le protejau. Faţă de cei din jurul tău aveai o datorie: să le asiguri pâinea cea de toate zilele, respectul semenilor lor şi să-i aperi de pedepsele altor oameni.

Don nu-şi construise imperiul ca fiii şi nepoţii lui să se piardă într-o bună zi în rândul muritorilor neajutoraţi. El construise şi continua să construiască puterea, astfel ca numele şi averea Familiei să dăinuie tot atâta timp cât Biserica. Ce scop mai nobil putea avea un om pe lumea aceasta decât să-şi câştige pâinea zilnică, iar în lumea de apoi să se înfăţişeze unei divinităţi milostive? Cât despre semenii săi şi despre structurile deficitare ale societăţii, din partea lui se puteau scufunda în fundul oceanului.

Don Domenico îşi condusese Familia pe culmile puterii. Realizase acest lucru cu o cruzime de Borgia şi cu o subtilitate machiavelică, la care se adăuga un solid know-how american. Dar mai presus de orice, cu o iubire de patriarh faţă de urmaşii lui. Virtutea îi fusese răsplătită. Ofensele fuseseră răzbunate. Existenţa îi era asigurată.

În cele din urmă, aşa cum plănuise Don, Familia Clericuzio ajunsese pe asemenea culmi ale puterii, încât nu mai participa la operaţiunile curente din activitatea infracţională decât în situaţii extreme. Celelalte Familii mafiote aveau îndeosebi rol de „baroni" executivi sau Bruglione şi, o dată ajunşi la ananghie, se duceau la clanul Clericuzio cu pălăria în mână. În italiană cuvintele Bruglione şi „baron" rimează, dar în dialect italian Bruglione înseamnă o persoană incapabilă să execute până şi cele mai mărunte sarcini. Date fiind nenumăratele cereri de ajutor ale baronilor, Don Domenico lansase o vorbă de duh, schimbând cuvântul „baron" în Bruglione. Clanul Clericuzio făcuse pace între ei, îi scosese din închisoare, le ascunsese câştigurile ilegale în Europa, le aranjase moduri sigure de a face contrabandă cu droguri în America, îşi folosise influenţa pe lângă judecători şi diverse autorităţi federale sau statale. De regulă, în cazul autorităţilor municipale nu era nevoie de intervenţie. Dacă un Bruglione local nu putea exercita influenţă asupra oraşului în care locuia, atunci nu făcea doi bani.

Geniul economic al lui Giorgio, fiul cel mare al lui Don Clericuzio, consolidase puterea Familiei. Ca o gospodină din poveşti, Giorgio spăla mari cantităţi de bani negri revărsaţi din măruntaiele civilizaţiei moderne. El era cel care încerca de fiecare dată să îmblânzească ferocitatea părintelui său. Mai presus de orice, Giorgio se străduia să menţină Familia Clericuzio în afara atenţiei publice. Astfel, chiar şi pentru autorităţi, Familia exista ca un fel de OZN. Membrii ei erau zăriţi întâmplător, circulau zvonuri şi poveşti despre orori şi fapte generoase. Erau menţionaţi în fişierul FBI şi în cel al departamentului de poliţie, dar în ziare

nu apărea nimic, nici măcar în publicaţiile care-şi făceau un titlu de glorie din descrierea isprăvilor altor clanuri mafiote, decăzute datorită neglijenţei şi orgoliului.

Nu că Familia Clericuzio ar fi fost un tigru fără dinţi. Cei doi fraţi mai micii ai lui Giorgio, Vincent şi Petie, deşi nu la fel de inteligenţi ca el, moşteniseră în parte ferocitatea lui Don. În plus, aveau şi o bandă de executanţi dintr-o zonă a Bronx-ului locuită dintotdeauna de italieni. Această enclavă de patruzeci de cvartale putea fi folosită într-un film despre Vechea Italie. Aici nu existau evrei bărboşi şi habotnici, nici negri, asiatici sau ţigani. Nici una dintre aceste categorii nu făcea afaceri în cartier. Nu exista nici măcar un singur restaurant chinezesc. Clanul Clericuzio deţinea şi controla toate terenurile din zonă. Desigur, câţiva tineri proveniţi din familiile italiene îşi lăsau părul lung, aveau o atitudine protestatară şi cântau la chitară, dar asemenea adolescenţi erau trimişi la rudele din California. În fiecare an, noi imigranţi, selecţionaţi cu grijă, soseau din Sicilia ca să populeze cartierul. Enclava Bronx, în jurul căreia se aflau teritoriile cu cea mai ridicată rată a criminalităţii din întreaga lume, era singura ferită de infracţiuni.

Pippi De Lena avansase de la funcţia de primar al Enclavei Bronx la cea de Bruglione pentru zona Las Vegas, în slujba Familiei Clericuzio. Totuşi, rămânea direct subordonat clanului, care continua să aibă nevoie de calităţile lui deosebite.

Pippi era întruchiparea a ceea ce se numeşte Qualificato, adică un profesionist. Îşi începuse cariera de timpuriu, făcându-şi „botezul" la vârsta de şaptesprezece ani, amănuntul cel mai remarcabil fiind acela că lucrase cu ştreangul. În orgoliul lor de novici, tinerii din America dispreţuiau funia. De asemenea, Pippi era înalt, avea o mare forţă fizică şi o constituţie care impunea respectul. Bineînţeles, era expert în arme de foc şi explozive. Dar în afară de aceste calităţi, era o persoană încântătoare prin plăcerea lui de a trăi; avea o fire veselă, care-i făcea pe bărbaţi să se simtă în largul lor, iar pe femei să-i aprecieze galanteria, care îmbina rusticitatea siciliană cu farmecul starurilor de cinema americane. Deşi îşi lua munca foarte în serios, nutrea convingerea că omul trebuie să se bucure de viaţă.

Avea şi el micile lui slăbiciuni. Obişnuia să bea zdravăn, miza mereu la jocuri de noroc şi-i plăceau nespus de mult femeile. Nu era chiar atât de necruţător pe cât ar fi vrut Don, poate pentru că lui Pippi îi plăcea prea mult compania altora. Dar toate aceste slăbiciuni făceau întrucâtva din el un instrument mult mai redutabil. În cazul lui Pippi, viciul mai curând elimina otrava din trup în loc s-o absoarbă.

Bineînţeles, în cariera să îl ajutase mult faptul că era nepotul lui Don. Erau rude de sânge, lucru care se dovedise extrem de important atunci când Pippi rupsese tradiţia familiei.

Nu există om care să nu greşească în viaţă. La vârsta de douăzeci şi opt de ani Pippi De Lena se căsătorise din dragoste şi, ca să-şi desăvârşească greşeala, alesese o soţie cu totul nepotrivită pentru un profesionist.

Fata se numea Nalene Jessup şi dansa în spectacolul de cabaret de la hotelul Xanadu din Las Vegas. Pippi sublinia întotdeauna cu mândrie ca Nalene nu era o dansatoare de rând, care se prezentă în faţa publicului ca să-şi arate sânii şi şoldurile: ea era balerină. Totodată, Nalene era o intelectuală, după standardele oraşului Las Vegas. Îi plăcea să citească, se preocupa de politică şi, fiindcă provenea din mediul protestant anglo-saxon din Sacramento, California, preţuia valorile tradiţionale.

Erau firi diametral opuse. Pippi nu avea nici un fel de preocupări intelectuale, arareori citea, asculta muzică, mergea la cinema sau la teatru. Pippi, semăna cu un taur, Nalene, cu o floare. Pippi era extravertit şi plin de farmec, dar sugera pericol. Nalene era atât de blândă, încât nici una dintre colegele de cabaret nu reuşise vreodată să se certe cu ea, aşa cum se ciondăneau adesea între ele, ca să-şi mai omoare timpul.

Singurul lucru pe care Nalene şi Pippi îl aveau în comun era dansul. Pippi De Lena, temutul „Ciocan" al clanului Clericuzio, devenea un veritabil savant analfabet de îndată ce punea piciorul pe ringul de dans. Aici sălăşluia poezia pe care altfel nu o putea citi, galanteria medievală a Sfinţilor Cavaleri, tandreţea, rafinamentul desăvârşit al sexualităţii, singura ocazie când se ridica înspre ceva ce nici el nu putea să înţeleagă.

Pentru Nalene Jessup aceste momente erau un prilej de a-i citi în adâncul sufletului. Când dansau împreună ore întregi înainte de a face dragoste, actul fizic devenea ceva eteric, o comunicare reală între două suflete îngemănate. El îi vorbea în timp ce dansau singuri în apartamentul ei sau pe ringurile de dans ale hotelurilor din Las Vegas.

Era un povestitor talentat şi avea ce povesti. Îşi exprima adoraţia pentru ea în mod inteligent şi măgulitor. Avea o copleşitoare masculinitate, pe care o depunea la picioarele ei, ca un sclav, apoi o asculta. Era mândru şi atent atunci când Nalene îi vorbea despre cărţi,

despre teatru, despre datoria democraţiei de a-i ridica pe cei năpăstuiţi, despre drepturile negrilor, despre emanciparea Africii de Sud, despre obligaţia de a hrăni populaţia săracă şi nefericită din Lumea a Treia. Pippi era extaziat în faţa unor astfel de sentimente. Pentru el erau ceva cu totul inedit.

La toate acestea se adaugă şi faptul că se potriveau din punct de vedere sexual, datorită atracţiei contrastelor. Dragostea lor era avantajată şi de faptul că Pippi putea ghici adevărata fire a Nalenei, în timp ce Nalene nu bănuia! adevărata fire a lui Pippi. Ceea ce vedea ea era un bărbat care o adora, care o copleşea cu daruri şi care o asculta cum îi povesteşte despre idealurile ei.

Se căsătoriseră la o săptămână după ce se cunoscuseră. Nalene era în vârstă de numai optsprezece ani şi lipsită de experienţă. Pippi avea douăzeci şi opt de ani şi era îndrăgostit cu adevărat. Şi el fusese crescut în respectul valorilor tradiţionale, desigur dintr-o perspectivă diferită, aşa ca amândoi doreau să întemeieze o familie. Nalene era orfană, iar Pippi nu voia să includă clanul Clericuzio în fericirea lor nou descoperită. Totodată, ştia că Familia nu va fi de acord. Era mai bine să-i pună în faţa faptului împlinit şi să lase lucrurile să se desfăşoare de la sine. Tinerii se căsătoriseră într-o capelă din Las Vegas.

Dar Pippi se înşelase. Don Clericuzio fusese de acord cu însurătoarea. Aşa cum spunea adeseori, „Principala îndatorire a bărbatului în viaţa e să-şi câştige singur existenţa”, dar la ce bun, dacă nu avea o soţie şi copii? Totuşi, Don se simţise ofensat că nu i se ceruse sfatul şi că nunta nu se celebrase în Familie. La urma urmei, Pippi avea în vine sângele Familiei Clericuzio.

„N-au decât să danseze amândoi pe fundul oceanului”, comentase morocănos Don.

Cu toate acestea, le trimisese daruri de nuntă generoase. Actul de proprietate al unei case şi al unei agenţii de colectare a taxelor care la vremea aceea aducea profitul princiar de o sută de mii de dolari anual, precum şi o avansare. Pippi De Lena continua să rămână în slujba Familiei Clericuzio ca unul dintre cei mai credincioşi Brugliones de pe Coasta de Vest, însă era îndepărtat din Enclava Bronx, altfel cum ar fi reuşit soţia lui, străină de acele ţinuturi, să trăiască în armonie cu credincioşii? Pentru aceştia, Nalene era o venetică, la fel ca musulmanii, negrii, evreii şi asiaticii, care nu aveau voie să pună piciorul în Enclavă. Aşadar, deşi Pippi rămânea Ciocanul Familiei Clericuzio şi deşi continuă să fie un baron local, totuşi pierdea o parte din influenţa la palat, la Quogue.

Cavaler de onoare la discreta ceremonie de căsătorie fusese Alfred Gronevelt, proprietarul hotelului Xanadu. După ceremonie, acesta organizase o mică petrecere de nuntă, la care mirele şi mireasa dansaseră toată noaptea. În anii următori, între Gronevelt şi Pippi De Lena se legase o strânsă şi sinceră prietenie.

Căsnicia durase destul de mult ca să fie aduşi pe lume doi copii: un băiat şi o fată. La vârsta de zece ani, primul născut, Croccifixio — care întotdeauna fusese alintat cu numele de Cross — semăna leit cu mama sa, graţios la trup şi având o figură frumoasă, aproape efeminată. Cu toate acestea, moştenise forţa fizică şi superba armonie în mişcări a tatălui său. La nouă ani, mezină, Claudia, era exact imaginea tatălui ei, cu trăsături grosolane pe care numai prospeţimea şi candoarea copilăriei le ferea de urâţenie. Dar îi lipseau calităţile tatălui. În schimb, moştenise dragostea mamei pentru cărţi, muzică şi teatru, precum şi firea blândă a Nalenei. Era firesc, deci, ca Cross şi Pippi să se apropie mai mult unul de altul, la fel cum Claudia se simţea mai legată de mama ei.

În cei unsprezece ani până la divorţul soţilor De Lena, lucrurile merseseră foarte bine. Pippi se stabilise în Las Vegas ca Bruglione, colector pentru hotelul Xanadu, şi Ciocan al Familiei Clericuzio. Se îmbogăţise şi ducea o viaţă îmbelşugată, deşi nu ostentativă, conform indicaţiilor lui Don. Bea, miza la jocuri de noroc, dansa cu soţia lui, se juca cu cei doi copii şi încerca să-i pregătească pentru a-şi face intrarea în lumea celor mari.

În viaţa lui plină de primejdii, Pippi învăţase să privească lucrurile în perspectivă. Era una dintre explicaţiile reuşitei sale. Încă de timpuriu, când Cross era copil, tatăl său îl vedea deja bărbat. Ţinea ca pe viitor acest bărbat să fie aliatul lui. Sau poate dorea să-şi apropie măcar o singură fiinţa în care să se încreadă pe deplin.

Aşadar, îl pregătise pe Cross: îl învăţase toate trucurile jocurilor de noroc, îl luase la masă cu Gronevelt, ca să audă istorisiri despre diverse modalităţi de a escroca un cazinou. Gronevelt începea de fiecare dată prin cuvintele: „În fiecare noapte milioane de oameni nu-şi găsesc somnul, gândindu-se cum să-mi escrocheze cazinoul.”

Pippi îl luase pe Cross la vânătoare, îl învăţase să jupoaie şi să scoată măruntaiele

animalelor, să cunoască mirosul sângelui, să-şi privească mâinile pătate de sânge. Îl dusese la lecţii de box, ca să ştie ce este durerea, îl învăţase să folosească şi să aibă grijă de armele de foc, dar renunţase să-i arate cum să utilizeze ştreangul, care era o preferinţă a sa, nu foarte utilă în vremurile modeme. În plus, nu ar fi avut cum să-i explice mamei băiatului lucrul cu funia.

Clanul Clericuzio deţinea o uriaşă casă de vânătoare în munţii Sierra Nevada, pe care Pippi o folosea pentru vacanţele în familie. Ducea copiii la vânătoare, în timp ce Nalene citea în casă la căldură. Cross vâna cu uşurinţă lupi şi căprioare, ba chiar caguari şi urşi, ceea ce demonstra că era un băiat capabil, că stăpânea bine mecanismul armelor, că le folosea întotdeauna cu atenţie, fără să-şi piardă cumpătul în faţa pericolului, fără să clipească atunci când îşi vâra mâna în măruntaiele însângerate, printre intestinele alunecoase. Niciodată nu strâmba din nas atunci când pregătea vânatul, retezând capete şi membre. Claudia nu avea asemenea calităţi. Ea se crispa la auzul focurilor de armă şi vomita când trebuia să jupoaie o căprioară. După câteva escapade, refuzase să iasă din casă, preferind să-şi petreacă timpul lângă mama ei, citind, sau plimbându-se pe malul pârâului din apropiere. Claudia nu voia nici să pescuiască, nu suporta să înfigă acul tare de oţel în carnea moale a unei râme.

Pippi se ocupase îndeosebi de fiul sau. Îl învăţase principiile elementare de comportament. Niciodată să nu se înfurie la auzul unei ofense, niciodată să nu-şi 1 trădeze sentimentele. Să câştige respectul semenilor lui prin fapte, nu prin vorbe. Să-şi respecte rudele de sânge. Jocurile de noroc să fie o distracţie, nu un mod de a-şi câştiga existenţa. Să-şi iubească tatăl, mama, sora, dar să se ferească de dragostea altor femei, în afară de soţie. Soţia era mama copiilor lui.

O dată ce ajungea să fie tată, datoria lui în viaţă trebuia să fie aceea de a le procura pâinea cea de toate zilele.

Cross era un elev atât de silitor, încât tatăl lui îl iubea nespus de mult. Îi plăcea că Cross moştenise trăsăturile şi graţia Nalenei, că era copia fidelă a mamei lui, însă lipsită de calităţile ei intelectuale, care acum le distrugeau căsnicia.

Pippi nu crezuse niciodată în visul lui Don că toţi copiii Familiei se vor integra în societatea bazată pe legi. Nici nu-i împărtăşea părerea că era soluţia cea mai potrivită. Recunoştea geniul bătrânului, dar aceasta era latura romantică a marelui Don. În definitiv, taţii doreau ca fiii să muncească alături de ei, să fie la fel ca ei; sângele apă nu se face, era o realitate pe care nimeni şi nimic nu o putea schimba.

Şi iată, se dovedi că Pippi nu se înşelase. Cu toate iluziile lui Don Clericuzio, chiar şi nepotul lui, Dante, ajunsese să se împotrivească marelui plan. O dată cu vârsta, în Dante se treziseră pornirile atavice ale sângelui sicilian, setea de putere şi voinţa neînduplecată. Dante nu se temea să încalce legile societăţii şi ale lui Dumnezeu.

Când Cross avea şapte ani şi Claudia şase, Cross — agresiv de felul lui — luase obiceiul de a o lovi pe Claudia cu pumnul în stomac, chiar de faţă cu tatăl ei. Claudia ţipa după ajutor. În calitate de părinte, Pippi ar fi putut rezolva problema în diverse moduri. I-ar fi putut ordona lui Cross să înceteze, iar dacă acesta nu l-ar fi ascultat, l-ar fi putut înşfăca de guler, ridicându-l de la pământ, aşa cum proceda adeseori. Sau i-ar fi putut ordona Claudiei să răspundă cu aceeaşi monedă. Sau l-ar fi putut lega pe Cross cu cătuşe de un zid, cum mai făcuse o dată sau de două ori. Într-o zi, poate pentru că tocmai luase masa şi se simţea moleşit — sau mai degrabă pentru că Nalene protesta de fiecare dată când soţul ei se arata dur cu copiii — îşi aprinsese calm trabucul şi-i spusese lui Cross:

— Pentru fiecare pumn primit de la tine, sora ta capătă un dolar.

Cum Cross continua să-şi lovească sora, Pippi făcuse să plouă cu bancnote de un dolar deasupra Claudiei, care nu mai putea de bucurie. În cele din urmă, Cross încetase, supărat.

Pippi îşi copleşea cu daruri soţia, dar erau cadourile unui stăpân faţă de sclava lui. Un fel de mită care să-i ascundă aservirea. Daruri scumpe: inele cu diamant, mantouri de blană, voiaje în Europa. Îi cumpărase o casă de vacanţă în Sacramento, întrucât Nalene detesta Las Vegas. Când îi oferise în dar o limuzină Bentley, i-o adusese costumat în uniformă de şofer. Chiar înainte de divorţ îi oferise un vechi inel atestat că făcând parte din colecţia Borgia.

Singurul lucru asupra căruia îi impunea restricţii erau cărţile de credit, Nalene trebuia să facă cheltuieli din cota alocată pentru gospodărie. Pippi nu folosea cărţile de credit niciodată.

Era îngăduitor în alte feluri. Nalene se bucura de o totală libertate fizică. Pippi nu era genul de soţ italian măcinat de gelozie. Deşi nu pleca în străinătate decât cu afaceri, îi

permitea Nalenei să călătorească în Europa împreună cu prietenele, dat fiind că ea îşi dorea din suflet să viziteze muzeele din Londra, să vadă baletul din Paris şi opera italiană.

Uneori Nalene se miră de faptul că Pippi nu era gelos, cu anii însă îşi dăduse seama că nici un bărbat din anturajul lor nu ar fi îndrăznit să-i facă avansuri.

Cu ocazia căsătoriei, Don Clericuzio comentase sarcastic:

— Credeţi că vor putea dansa toată viaţa?

Răspunsul se dovedise a fi negativ. Nalene nu era o balerină chiar atât de bună, încât să devină o mare artistă: paradoxal, avea picioarele prea lungi. Era o fire mult prea serioasă ca să rămână simplă dansatoare. Toate aceste elemente o determinaseră să se căsătorească. În primii patru ani fusese fericită. Se îngrijise de copii, urmase cursurile Universităţii din Nevada şi citise cu pasiune.

Numai că pe Pippi nu-l mai interesa situaţia societăţii, nu-l mai preocupa problema negrilor cârcotaşi, care nu erau în stare nici măcar să fure fără a fi prinşi; cât despre băştinaşii americani, oricine ar fi fost ei, nu aveau decât să zacă pe fundul oceanului. Discuţiile despre cărţi îl depăşeau cu desăvârşire. Iar rugămintea Nalenei de a nu-şi mai lovi copiii îl uimea. Copiii mici erau la fel ca animalele, cum îi puteai face să se comporte civilizat fără să dai cu ei de pământ? De altfel, întotdeauna avea grijă să nu-i lovească prea rău.

Aşadar, în al patrulea an de căsnicie Pippi începuse să-şi ia amante. Una în Las Vegas, una în Los Angeles şi una la New York. Nalene îşi luase revanşa obţinând diploma de profesoară.

Îşi dădeau toată silinţa. Îşi iubeau copiii şi le făceau viaţa agreabilă. Nalene petrecea ceasuri întregi citind, cântând şi dansând împreună cu ei. Căsnicia se menţinea prin buna dispoziţie a lui Pippi. Vitalitatea şi exuberanţa lui aproape animalică aplanau cumva animozităţile dintre soţ şi soţie. Cei doi copii îşi iubeau mama şi-şi respectau tatăl. Pe ea, fiindcă era atât de bună, blândă, frumoasă şi iubitoare, pe el, fiindcă era puternic.

Amândoi părinţii erau profesori excelenţi. De la mama lor, copiii învăţaseră convenienţele sociale, bunele maniere, dansul, modul de a se îmbrăca şi de a arăta îngrijiţi. Tatăl lor îi învăţase cum funcţiona societatea, cum să se apere de agresiunea fizică, cum să joace jocuri de noroc şi cum să-şi călească trupul prin gimnastică. Niciodată nu-i purtaseră pică tatălui lor pentru pregătirea fizică aspră pe care le-o impunea, în primul rând pentru că asprimea lui era menită să-i disciplineze; niciodată nu se supărau pe el şi niciodată nu-i purtaseră ranchiună.

Cross era curajos, dar maleabil. Claudiei îi lipsea curajul fizic al fratelui ei, în schimb avea o oarecare doză de încăpăţânare. De mare ajutor le era şi faptul că nu duceau niciodată lipsă de bani.

Pe măsură ce treceau anii, Nalene începea să observe anumite lucruri. La început de mică importanţă. Când Pippi îi învăţa pe copii să joace cărţi — pocher, „21”, gin — aranja dinainte cărţile şi le lua la joc banii de buzunar, ca în final să le ofere o şansă miraculoasă, lăsându-i să meargă la culcare cu obrajii arzând de bucuria victoriei. Ciudăţenia era că, în copilărie, Claudia îndrăgise jocul de cărţi mai mult decât Cross. Mai târziu Pippi le arătase cum îi trişa. Nalene se supărase. Avea sentimentul că Pippi se juca cu viaţa lor la fel cum se jucase şi cu a ei. Pippi îi explicase că acest lucru făcea parte din educaţia lor. Ea replicase ca aceea nu era educaţie, ci corupţie. El răspunsese că voia să-i pregătească pentru realităţile vieţii de zi cu zi, în timp ce Nalene îi pregătea pentru partea frumoasă a existenţei.

Pippi avea întotdeauna prea mulţi bani gheaţă în portofel, amănunt la fel de suspect în ochii soţiei ca şi în cei ai perceptorului. Era adevărat că Pippi administra o afacere prosperă, Agenţia de Colectare a Taxelor, totuşi trăiau pe picior prea mare pentru o astfel de operaţiune.

Când familia pleca în vacanţă în Est şi intra în cercul monden al clanului Clericuzio, Nalenei nu-i scăpa respectul de care se bucura Pippi. Remarcase cât de circumspect se purtau cu el ceilalţi bărbaţi, atitudinea lor deferentă, lungile şedinţe cu uşile închise.

Dar mai erau şi alte amănunte. Pippi trebuia să plece în călătorie de afaceri cel puţin o dată pe lună. Nalene nu avea niciodată cunoştinţă de detaliile acestor deplasări, despre care el nu sufla o vorbă. Pippi deţinea permis de portarmă, lucru perfect firesc pentru cineva a cărui sarcină consta în adunarea unor sume mari de bani. Pippi era foarte prudent. Nalene şi copiii nu aveau niciodată acces la armă, iar gloanţele erau ţinute sub cheie, într-un dulap separat.

O dată cu trecerea anilor, Pippi începuse să plece în călătorie tot mai des. Nalene petrecea tot mai mult timp acasă, împreună cu copiii. Pippi şi Nalene se înstrăinaseră din ce în ce mai mult din punct de vedere sexual, şi cum Pippi devenise mai tandru şi mai înţelegător în dorinţa sa, distanţa dintre ei se mărea văzând cu ochii.

Este imposibil ca un bărbat să-şi ascundă multă vreme adevărata fire faţă de cineva

apropiat. Nalene îşi dăduse seama că Pippi era sclavul absolut al patimilor sale şi că avea o fire violentă, deşi niciodată nu şi-o manifestase faţă de ea. Că era ascuns, deşi se prefăcea sincer. Că, deşi plin de bunăvoinţă, era un om primejdios.

Avea mici defecte personale, uneori de-a dreptul înduioşătoare. De pildă, tuturor trebuia să le placă ceea ce-i plăcea lui. O dată invitaseră o pereche să ia masa într-un restaurant italienesc. Cei doi nu se dădeau în vânt după bucătăria italiană şi mâncaseră foarte puţin. Remarcând acest lucru, Pippi nu fusese în stare să-şi termine mâncarea.

Uneori vorbea despre munca lui la Agenţie. Aproape toate marile hoteluri erau clienţii lui: aduna banii datoraţi la joc de clienţii care refuzaseră să plătească pe loc. Insista în faţa Nalenei că nu folosea niciodată forţa şi că apela la anumite mijloace de convingere. Era o chestiune de onoare că oamenii să-şi plătească datoriile, fiecare om era răspunzător pentru faptele sale, îl revolta că persoane cu greutate nu-şi achitau întotdeauna obligaţiile. Medici, avocaţi, preşedinţi de corporaţii acceptau serviciile suplimentare ale hotelului, apoi refuzau să achite ceea ce le revenea. Pe aceştia însă, îi puteai face lesne să plătească. Te duceai la birourile lor şi făceai scandal, aşa încât să audă colegii şi clienţii. Făceai tăraboi, nu recurgeai niciodată la ameninţări, le adresai epitete ca „escroci" sau „jucători degeneraţi" şi-i acuzai că-şi neglijează slujba ca să se lase pradă viciului. Micii afacerişti erau mai duri; indivizi zgârciţi, care încercau să rezolve afacerea plătind un penny pentru un dolar. Mai existau şmecherii care semnau cecuri fără acoperire, apoi susţineau că fusese o greşeală. Trucul lor preferat. Îţi dădeau un cec de zece mii, iar în contul lor nu existau decât opt. Însă Pippi avea acces la informaţiile bancare, aşa că depunea cele două mii lipsă în contul respectivului şi după aceea retrăgea toate cele zece mii. Pippi râdea cu gura până la urechi povestindu-i Nalenei toate aceste isprăvi.

Dar cea mai importantă parte a muncii lui, îi explicase Pippi Nalenei, era să convingă un jucător nu numai să-şi achite datoriile, dar să continue să joace. Chiar şi un jucător fără o leţcaie avea valoare. Omul muncea. Câştiga bani. Aşa că, pur şi simplu, îi amânai scadenţa, îl îndemnai să joace în cazinoul tău, fără credit, şi să-şi plătească datoria de fiecare dată când câştiga.

Într-o seară Pippi îi relatase Nalenei o întâmplare pe care el o socotea nespus de amuzantă. În ziua aceea, în timp ce lucra în biroul său din cadrul Agenţiei, care se afla pe o mică artera comercială de lângă hotelul Xanadu, auzise pe strada focuri de arma. Alergase afară, la ţanc ca să vadă doi bărbaţi mascaţi şi înarmaţi ieşind în fuga dintr-un magazin de bijuterii din apropiere. Fără să stea pe gânduri, Pippi îşi scosese arma şi trăsese asupra celor doi. Aceştia săriseră într-o maşină şi reuşiseră să scape. Câteva minute mai târziu sosise poliţia şi, după ce interogase pe toţi cei de faţă, îl arestase pe Pippi. Bineînţeles, ştiau că avea permis de portarmă, dar deschizând focul, comisese infracţiunea de „risc de omor prin imprudenţă". Alfred Gronevelt fusese nevoit să meargă până la secţia de poliţie şi să-l elibereze pe cauţiune.

— Ce dracu' mi-o fi venit? se întrebase Pippi. Alfred zice că a reacţionat vânătorul din mine. Dar zău că nu pricep nici în ruptul capului. Eu să trag după nişte hoţi? Eu să protejez societatea? Pe deasupra, mă şi arestează! Pe mine.

Totuşi, aceste mici revelaţii ale adevăratului său caracter erau în oarecare măsura şi un şiretlic al lui Pippi, ca soţia să-i poată ghici firea cât de cât, fără să-i descifreze marele secret. Dar ceea ce o făcuse pe Nalene să se decidă în favoarea divorţului fusese arestarea lui Pippi De Lena sub acuzaţia de crimă...

Danny Fuberta era proprietarul unei agenţii de voiaj din New York, cumpărată din câştigurile lui de cămătar protejat de Familia Santadio, acum dispărută. Dar cea mai mare parte a profiturilor proveneau din ocupaţia de organizator de excursii.

Un organizator de excursii semna un contract exclusiv cu un hotel din Vegas, prin care se angaja să transporte jucători aflaţi în vacanţă, aducându-i direct în ghearele lor. Danny Fuberta organiza lunar o cursă cu un avion cu reacţie 747 şi recruta aproximativ două sute de clienţi, pe care-i aducea la hotelul Xanadu. Pentru un tarif de o mie de dolari, clientul beneficia de o excursie New York – Las Vegas, transport gratuit, mâncare şi băutură gratis în avion, cazare şi masă gratis la hotel. Fuberta avea întotdeauna o listă lungă de înscrieri pentru aceste zboruri şi-şi alegea cu grijă clienţii. Era necesar ca ei să fie oameni cu slujbe bănoase, nu neapărat legale, şi să joace în cazinou cel puţin patru ore pe zi. Bineînţeles, când era posibil, aveau obligaţia să-şi deschidă credit la casieria hotelului Xanadu.

Una dintre marile calităţi ale lui Fuberta era amiciţia cu renumiţi escroci, cu spărgători de bancă, contrabandişti de ţigări, misiţi de haine furate şi alţi pungaşi care câştigau bani

frumoşi în lumea interlopă a New York-ului. Aceştia erau clienţi de mâna întâi. La urma urmei, duceau o existenţă stresantă şi aveau nevoie de vacanţe în care să se relaxeze. Câştigau sume uriaşe de bani „negri" lichizi şi adorau jocurile de noroc. Pentru fiecare cursă care aducea hotelului Xanadu două sute de clienţi, Danny Fuberta primea un onorariu de douăzeci de mii de dolari. Uneori mai primea şi câte o primă, atunci când clienţii pierdeau sume importante. Toate acestea, împreună cu partea care-i revenea din costul excursiei, îi aduceau un venit lunar considerabil. Din păcate, Fuberta era şi el un împătimit al jocurilor de noroc. La un moment dat datoriile îi depăşiseră venitul.

Om întreprinzător, Fuberta se gândise imediat la o modalitate de a redeveni solvabil. Una dintre îndatoririle lui ca organizator de excursii era aceea de a confirma creditul care urma să fie oferit de cazinou clientului adus.

Fuberta recrutase o bandă de tâlhari înarmaţi şi extrem de pricepuţi. Împreună cu ei elaborase un plan de jefuire a hotelului Xanadu de opt sute de mii de dolari.

Fuberta le făcuse rost de acte de identitate false, care-i prezentau drept proprietari de magazine de confecţii cu uriaşe posibilităţi de credit, detalii culese de prin fişierele propriei agenţii. Pe baza acestor acte le stabilise o limită de credit de două sute de mii de dolari. Apoi îi înscrisese pe lista de excursii.

„Oh, pentru ei a fost o nimica toată", avea să spună Gronevelt mai târziu.

În decursul şederii de două zile, Fuberta şi banda lui acumulaseră note de plată astronomice pentru serviciul la cameră, invitaseră la masa frumoasele dansatoare din program, semnaseră cecuri la magazinul de cadouri, dar acesta fusese numai începutul. Scoseseră jetoane negre de la cazinou şi semnaseră de primire.

Se împărţiseră în două echipe. Una miza pe un zar, cealaltă împotriva lui. În acest fel, nu riscau decât să piardă comisionul sau să iasă la egalitate. Aşadar, scoseseră de la casierie jetoane în valoare de un milion de dolari, pe care ulterior Fuberta le schimbase în bani gheaţă. Se prefăceau că joacă pătimaş, de fapt doar ca să adoarmă bănuielile. Creaseră în jurul lor o atmosferă de mare agitaţie. Jucau teatru, implorau zarurile, se încruntau când pierdeau, izbucneau în urale de fiecare dată când ieşeau câştigători. La sfârşitul zilei îi dăduseră lui Fuberta jetoanele ca să le schimbe în bani şi scoseseră pe semnătură altele noi. Două zile mai târziu, când comedia luase sfârşit, sindicatul era mai bogat cu opt sute de mii de dolari, după ce se bucurase după pofta inimii de servicii valorând alte douăzeci de mii, totuşi în scripte figurau cu un milion.

Creierul operaţiunii, Danny Fuberta, se alesese cu patru sute de mii, iar cei patru bandiţi înarmaţi se declaraseră mulţumiţi de partea lor, mai ales când Fuberta le promisese o nouă lovitură. Ce putea fi mai grozav decât să petreacă un lung week-end în marele hotel, cu mâncare şi băutură pe gratis, în compania unor fete frumoase? Plus o pradă de o sută de mii. Cu siguranţa că era mai bine decât să jefuiască o bancă, punându-şi viaţa în primejdie.

Gronevelt descoperise escrocheria chiar a doua zi. Evidenţa zilnică arata că din casierie fusese scoasă o sumă mare, chiar şi pentru excursioniştii lui Fuberta. Banii lăsaţi la mesele de joc şi cei păstraţi după o noapte de joc arătau o cifră mult prea mică pentru suma de bani manevrata. Gronevelt ceruse caseta video înregistrată de „ochiul din cer", camera de filmat. Nu avusese nevoie s-o privească mai mult de zece minute ca să-şi dea seama de întreaga operaţiune, înţelegând că chitanţele pentru un milion de dolari nu valorau nimic şi că actele de identitate ale jucătorilor erau false.

Reacţia lui fusese una de iritare. În decursul anilor fusese martorul a nenumărate escrocherii, dar aceasta era de-a dreptul prostească. În plus, Danny Fuberta îi era simpatic; tipul adusese hotelului Xanadu bani frumoşi. Ştia ce va susţine Fuberta: ca şi el fusese indus în eroare de actele false, fiind la rândul său o victimă nevinovată.

Pe Gronevelt îl enervase incompetenţa personalului de la cazinou. Crupierul ar fi trebuit să observe şmecheria, fără îndoială, supraveghetorul ar fi trebuit să remarce mizele. Doar nu era un truc chiar atât de inteligent. Dar oamenii se dedulcesc la trai bun, iar cei de la Vegas nu făceau excepţie. Se gândise cu regret că va fi nevoit să-i concedieze pe cei doi sau măcar să-i retrogradeze, punându-i să învârtească ruleta. Un singur lucru însă nu-l putea evita. Trebuia să încredinţeze întreaga afacere Fuberta Familiei Clericuzio.

Mai întâi îl chemase la hotel pe Pippi De Lena şi-i arătase actele şi caseta filmată de „ochiul din cer". Pippi îl cunoştea pe Fuberta, nu şi pe ceilalţi patru, aşa ca Gronevelt ceruse să i se facă fotografii după imagini stop-cadru de pe caseta video, apoi i le înmuiase lui Pippi.

Pippi clătinase din cap.

— Cum dracu' şi-a închipuit Danny că-i va reuşi figura? îl credeam un escroc isteţ.

— E jucător, răspunsese Gronevelt. Cei ca el îşi închipuie că nu pot trage decât cartea câştigătoare. Tăcuse un moment. Danny va încerca să te convingă că nu are nici un amestec. Nu uita însă că el trebuia să garanteze solvabilitatea celor patru. Va declara că a făcut-o în baza actelor de identitate prezentate de ei. Un organizator de excursii trebuie să verifice dacă clienţii lui sunt ceea ce declară. Asta era cazul să ştie şi el.

Pippi zâmbise şi-l bătuse pe spate.

— Nu-ţi face griji, pe mine nu mă va convinge.

Amândoi râseseră. Nu conta dacă Danny Fuberta era sau nu vinovat. Trebuia să răspundă pentru greşelile lui.

A doua zi Pippi luase avionul spre New York. Ca să prezinte cazul la Quogue, în faţa Familiei Clericuzio.

După ce trecuse de paznicii de la poartă, mersese cu maşina pe lungă alee asfaltată care traversa o pajişte întinsă, mărginită de un zid terminat în sârmă ghimpată şi senzori electronici. La uşa vilei era postat alt paznic. Şi acest lucru se întâmpla în vreme de pace.

Giorgio îi ieşise în întâmpinare şi-l condusese prin camerele vilei până în grădina din spate. Aici creşteau roşii şi castraveţi, salată şi chiar pepeni galbeni, toate împrejmuite de smochini cu frunze mari. Lui Don florile nu-i erau de nici o trebuinţa.

Familia şedea în jurul unei mese rotunde din lemn şi lua prânzul devreme. În mijlocul lor se afla Don, plesnind de sănătate, în ciuda celor aproape şaptezeci de ani, şi respirând cu nesaţ mireasma smochinilor din grădină. Don îi dădea să mănânce lui Dante, nepotul său de zece ani, un copil frumos, dar impetuos pentru un băieţel de vârsta lui Cross. Lui Pippi îi venea de fiecare dată să-i tragă o chelfăneală. Don nu mai putea de dragul nepoţelului; îl ştergea la gură, îi murmură tot felul de drăgălăşenii. Vincent şi Petie păreau agasaţi. Discuţiile nu puteau începe până când puştiul nu termina masa şi nu pleca cu mama lui, Rose Marie. Don Domenico îl urmărise îndepărtându-se, cu un zâmbet radios. Pe urmă se întorsese către Pippi.

— Ah, Martello, exclamase el. Ce zici de nemernicul acela de Fuberta? Noi îi oferim o pâine şi el se lăcomeşte la avutul nostru.

— Dacă înapoiază ce a luat, ne-ar putea aduce bani şi pe viitor, spusese împăciuitor Giorgio.

Fusese singurul apel la clemenţă cu sorţi de reuşită.

— Suma nu e mică, spusese Don. Trebuie s-o recuperăm. Tu ce părere ai, Pippi?

Pippi ridicase din umeri.

— Pot încerca. Dar aceştia nu sunt genul de indivizi care să strângă bani albi pentru zile negre.

— Să vedem fotografiile, intervenise Vincent, căruia nu-i plăceau discuţiile inutile. Pippi scosese fotografiile, iar Vincent şi Petie îi priviseră cu atenţie pe cei patru hoţi înarmaţi. Apoi Vincent spusese: Petie şi cu mine îi cunoaştem.

— Bun, aprobase Pippi. Atunci de cei patru vă puteţi ocupa voi. Ce vreţi să i fac cu Fuberta?

— Ne-au tratat cu dispreţ, vorbise Don. Drept cine ne iau? Ce, noi suntem nişte amărâţi care trebuie să facă plângeri la poliţie? Vincent, Petie, voi îl veţi ajuta pe Pippi. Vreau banii înapoi şi vreau ca aceşti mascalzoni să fie pedepsiţi.

Toţi înţeleseseră. Pippi urma să preia conducerea operaţiunii. Cei cinci fuseseră condamnaţi la moarte.

Don îi lăsase şi se dusese să se plimbe prin grădină.

Giorgio oftase.

— Bătrânul e prea aspru pentru vremurile noastre. Riscăm mai mult decât merita.

— Nu, dacă Vinnie şi Petie se ocupă de cei patru escroci, îl contrazisese Pippi. Eşti de acord, Vince?

— Giorgio, spusese Vincent, va trebui să stai de vorbă cu tata. Fără îndoială că cei patru nu mai au banii. Vom fi nevoiţi să încheiem un târg. Să meargă să câştige bani şi să ne plătească datoria, iar noi îi vom ierta. Dacă îi lichidăm, ne luăm adio de la bani.

Vincent era un realist pe care setea de sânge nu-l împiedica să găsească soluţii mai convenabile.

— Oh, asta pot să-i spun tatei, încuviinţase Giorgio. Tipii n-au fost decât complici. Dar tata n-o să-l ierte pe Fuberta.

— Organizatorii de excursii trebuie să primească o lecţie, întărise Pippi.

— Vere Pippi, întrebase, zâmbind, Giorgio, ce răsplată pretinzi în schimbul acestui

serviciu?

Pippi detesta să-l audă pe Giorgio numindu-l „vere". Vincent şi Petie îi spuneau aşa dintr-o pornire afectuoasă, dar Giorgio o făcea doar când aveau ceva de negociat.

— Face parte din îndatoririle mele, răspunsese Pippi. Voi mi-aţi dăruit Agenţia, şi primesc leafa de la Xanadu. Dar recuperarea banilor e o chestiune atât de spinoasă, încât ar trebui să primesc o cotă. La fel ca Vincent şi Petie, dacă reuşesc să stoarcă ceva de la cei patra pungaşi.

— E un târg cinstit, aprobă Giorgio. Aici însă nu încasezi bani de la datornici. Nu poţi pretinde cincizeci la sută.

— Nu, nu! se apărase Pippi. Doar cât să-mi moi ciocul.

Toţi făcuseră haz auzind vechea expresie siciliană.

— Giorgio, nu fi zgârcit, intervenise Petie. Doar nu vrei să ne tragi pe sfoară pe mine şi pe Vincent!

Acum Petie controla Enclava Bronx în calitate de şef peste cei însărcinaţi să adune taxele şi, de fiecare dată, susţinea că oamenii lui ar fi trebuit să fie mai bine plătiţi. El unul obişnuia să-şi împartă cota cu băieţii din subordine.

— Oamenii tăi sunt cam lacomi, răspunsese zâmbind Giorgio. Dar am să-i propun tatei douăzeci la sută.

Pippi ştia că aceasta însemna în realitate cincisprezece sau zece la sută. Era un vechi truc al lui Giorgio.

— Ce-ar fi să facem banii pe din trei? i se adresase Vincent lui Pippi.

Ceea ce însemna că ei trei să-şi împartă banii recuperaţi, indiferent de la cine şi în ce cantitate. Oferta era un gest de prietenie. Aveau şanse mult mai mari să-şi recapete banii de la cei lăsaţi în viaţă decât de la cei sortiţi să moară. Vincent înţelegea cât valorează Pippi.

— Sigur, Vince, se învoise Pippi. Mulţumesc.

Îl văzuse pe Dante plimbându-se de mână cu Don în celălalt capăt al grădinii.

— Nu-i extraordinar ce bine se înţeleg Dante şi tata? exclamase Giorgio. Bătrânul nu s-a purtat niciodată atât de cald cu mine. Tot timpul şuşotesc între ei. Oricum, tata e un om extrem de inteligent, puştiul va învăţa multe de la el.

Pippi văzuse că băieţelul ridicase capul către Don. Amândoi arătau de parcă ar fi fost părtaşii unui cumplit secret, care avea să le dea puteri depline asupra cerului şi a pământului. Mai târziu, în mintea lui Pippi avea să prindă rădăcini convingerea că această imagine îi schimbase soarta în rău, abătând asupra lui nenorocirea.

O dată cu trecerea anilor, Pippi De Lena îşi crease un renume datorită atenţiei cu care îşi planifica totul. Nu era o gorilă dezlănţuită, ci un profesionist desăvârşit. Astfel, Pippi îşi baza executarea propriu-zisă a planului pe o strategie psihologică. În ce-l privea pe Danny Fuberta, existau trei probleme, în primul rând, trebuia să recupereze banii. În al doilea rând, trebuia să-şi coordoneze cu atenţie mişcările cu Vincent şi Petie Clericuzio. (Acest lucru nu era dificil de realizat. Vincent şi Petie erau extrem de eficienţi. În două zile dăduseră de urma celor patru escroci, îi siliseră să-şi recunoască faptele şi aranjaseră o modalitate de despăgubire). În al treilea rând, trebuia să-l lichideze pe Danny Fuberta.

Lui Pippi nu-i fusese greu să-i iasă în cale ca din întâmplare lui Fuberta şi să se folosească de farmecul personal că să-l invite la prânz într-un restaurant chinezesc din East Side. Fuberta ştia că Pippi era colectorul hotelului Xanadu, prin forţa împrejurărilor făcuseră afaceri împreună în decursul anilor, iar Pippi se arătase atât de încântat să-l întâlnească la New York, încât lui Fuberta îi fusese imposibil să refuze.

Pippi procedase cu mult tact. Aşteptase până când li se adusese comanda, apoi spusese:

— Gronevelt mi-a povestit despre escrocherie. Ştii că eşti răspunzător pentru indivizii aceia al căror credit l-ai garantat.

Fuberta se jurase că era nevinovat, iar Pippi îi zâmbise larg şi-l bătuse pe umăr amical.

— Ei, haide, Danny! Gronevelt are caseta video, iar cei patru au şi făcut mărturisiri. Ai dat de bucluc, dar eu te pot face scăpat, cu condiţia să înapoiezi banii. Poate reuşesc să-ţi păstrez şi postul. Ca să-şi confirme spusele, îi arătase fotografiile celor patru pungaşi. Uite-i pe amicii tăi, spusese el. Chiar în acest moment dau din ei tot ce ştiu. Aruncă totul în spinarea ta. Ne-au povestit şi cum aţi împărţit banii. Dacă înapoiezi cei patru sute de mii, se cheamă că eşti curat.

— Sigur, îi cunosc pe indivizi, încuviinţase Fuberta. Dar sunt nişte duri. N-ar sufla o vorbă.

— Au fost întrebaţi de Familia Clericuzio, precizase Pippi.

— Ah, fir-ar să fie! exclamase Danny. Nu ştiam că hotelul e al lor.

— Acum ştii, i-o întorsese Pippi. Dacă nu le înapoiezi banii, ai dat de dracu'.

— Aş putea să mă ridic şi să plec, sugerase Fuberta.

— Nu, nu, se împotrivise Pippi. Rămâi pe loc, raţa de Pekin e grozavă. Uite, situaţia se poate aranja, nu-i mare lucru. Fiecare încearcă din când în când să mai scoată un ban, nu? Atâta doar că trebuie să dai banii înapoi.

— Păi nu mai am nici o leţcaie, declarase Fuberta.

Pentru prima oară Pippi începuse să dea semne de iritare.

— Trebuie să arăţi puţin respect, spusese el. Înapoiază o sută de mii şi-ţi vom reţine chitanţele pentru celelalte trei sute.

Fuberta chibzuise la cele auzite, continuând să ronţăie o găluşcă prăjită.

— Pot să-ţi dau cincizeci de mii.

— Bine, foarte bine, aprobase Pippi. Restul îl poţi achita din sumele primite ca să aduci clienţi la hotel. E corect?

— Cred că da, răspunsese Fuberta.

— Nu te mai frământa, savurează-ţi mâncarea, îl îndemnase Pippi. Rulase puţină carne de raţă într-o clătită, turnase pe ea sos negru şi dulce şi i-o întinsese lui Fuberta. E nemaipomenită, Danny, spusese el. Mănâncă. Pe urmă vorbim şi despre afaceri. La desert mâncaseră îngheţată de ciocolată şi aranjaseră ca Pippi să treacă pe la agenţia de voiaj a lui Fuberta după orele de program, ca să ia cele cincizeci de mii. Pippi ceruse nota de plată şi achitase cu bani gheaţă. Danny, spusese el, ai văzut câtă cacao are îngheţata de ciocolată la un restaurant chinezesc? E cea mai grozavă. Ştii ce cred eu? Primul restaurant chinezesc din America a greşit reţeta, iar cele care au urmat, pur şi simplu, au preluat-o aşa cum era. Excelentă! O îngheţată de ciocolată absolut grozavă!

Danny Fuberta nu se îndeletnicea degeaba cu escrocherii de patruzeci şi opt de ani, aşa că ştia să descifreze nişte semne. După ce se despărţise de Pippi se făcuse nevăzut, lăsând vorbă că plecase să adune banii pe care-i datora hotelului Xanadu. Pippi nu era surprins. Fuberta folosea o tactică frecventă în astfel de cazuri. Dispăruse ca să poată negocia în deplină siguranţă. Ceea ce însemna că nu avea bani, deci că Pippi nu va primi nici o recompensă decât dacă Vincent şi Petie reuşeau să adune ceva de la ceilalţi patru.

Pippi trimisese câţiva oameni din Enclava Bronx ca să răscolească oraşul. Tuturor li se dăduse de ştire că Danny Fuberta era căutat de Familia Clericuzio. Trecuse o săptămână, timp în care Pippi îşi pierdea din ce în ce mai mult răbdarea. Ar fi trebuit să-şi dea seama că cererea de a înapoia banii nu va face. decât să-l alarmeze pe Fuberta. Şi ca Fuberta ştia bine că cincizeci de mii nu erau de ajuns, chiar dacă ar fi dispus de această sumă.

După încă o săptămână, Pippi începuse să se neliniştească, aşa că, atunci când i se ivise ocazia, acţionase mult mai îndrăzneţ decât îl îndemna prudenţa.

Danny Fuberta îşi făcuse apariţia într-un mic restaurant din Upper West Side. Proprietarul, aflat în solda Familiei Clericuzio, se grăbise să dea de veste prin telefon. Pippi sosise chiar când Fuberta se pregătea să iasă din restaurant şi, spre surprinderea lui Pippi, scosese un pistol. Fuberta era escroc, nu se pricepea la arme. Prin urmare, atunci când apăsase pe trăgaci, glonţul trecuse pe lângă ţinta. Pippi trăsese în el cinci gloanţe.

În acest incident existaseră câteva elemente nefericite. În primul rând, erau martori. În al doilea rând, o maşină de poliţie ajunsese la locul crimei înainte ca Pippi să apuce să dispară. În al treilea rând, Pippi nu fusese pregătit să-l lichideze pe Fuberta. Intenţia lui fusese să-l ducă într-un loc sigur. În al patrulea rând, deşi putea susţine că se afla în legitimă apărare, câţiva martori declaraseră că Pippi trăsese primul. Astfel se ajunsese la vechea axiomă că nevinovaţii riscau mai mult în faţa legii decât cei vinovaţi. În plus, arma lui Pippi avea amortizor, în vederea ultimei discuţii amicale cu Fuberta.

Faptul că Pippi reacţionase perfect la ghinionul cu maşina de poliţie se dovedise în avantajul lui. Nu încercase să-şi facă drum spre ieşire, trăgând în dreapta şi în stânga, ci procedase conform instrucţiunilor. Clanul Clericuzio avea un principiu strict: niciodată să nu tragi asupra unui poliţist. Aşa se comportase şi Pippi. Îşi aruncase arma la podea şi-i făcuse vânt cu piciorul. Se lăsase arestat fără să crâcnească şi negase categoric orice fel de relaţie cu mortul aflat la o distanţă de numai câţiva metri.

Astfel de împrejurări erau luate în calcul şi pentru ele se prevedeau soluţii. La urma urmei, oricât ai fi fost de prudent, existau şi capricii ale sorţii. Se părea ca asupra lui Pippi se abătuse uraganul ghinionului, însă el ştia că trebuia să rămână calm şi să conteze pe Familia Clericuzio ca să-l remorcheze până la mal.

Mai întâi aveau să fie angajaţi unii dintre cei mai reputaţi avocaţi ai apărării, care să-i obţină eliberarea pe cauţiune. Veneau la rând judecătorii şi avocaţii acuzării, care puteau fi convinşi să apere cu înverşunare adevărul, martorii a căror memorie putea fi şubrezită, juraţii americani independenţi şi neînduplecaţi care, de îndată ce aveau să primească un mic stimulent, ar fi refuzat să dea verdictul de vinovăţie, inducând astfel în eroare autorităţile. Un om al Familiei Clericuzio nu avea nevoie să scape de necaz recurgând la armă, ca un câine încolţit.

Cu toate acestea, pentru prima oară în atâţia ani de când se afla în serviciul Familiei Clericuzio, Pippi De Lena urma să apară în faţa unui tribunal. Or legea prevedea ca soţia şi copiii sâi să asiste la proces. Se cuvenea ca juraţii să ştie că de hotărârea lor depindea fericirea acestei familii nevinovate. Trebuia ca cei doisprezece bărbaţi şi femei selecţionaţi cu grijă să-şi împietrească inimile. „Beneficiul îndoielii" era o adevărată binefacere pentru un jurat cuprins de compătimire. În timpul procesului poliţiştii declaraseră că nu-l văzuseră pe Pippi cu arma în mână şi nici împingând-o cu piciorul. Trei dintre martori nu-l recunoşteau pe acuzat, ceilalţi doi îl identificaseră pe Pippi atât de categoric, încât acesta pierduse sprijinul judecătorului şi al juraţilor. Proprietarul restaurantului, omul lui Clericuzio, declarase că ieşise din restaurant după Fuberta, fiindcă acesta nu-şi achitase nota de plată şi că fusese de faţă când răsunaseră focurile de armă, însă cel care le trăsese cu siguranţă nu era acuzatul, Pippi De Lena.

În momentul în care folosise arma, Pippi purta mânuşi, aşa că pe pistol nu exista nici o amprentă. Apărarea dispunea de declaraţia medicilor că Pippi De Lena suferea din când în când de erupţii cutanate, o afecţiune inexplicabilă şi incurabilă, aşa că i se recomandase să poarte mănuşi.

Ca ultima măsură de siguranţa, fusese cumpărat unul dintre juraţi. În definitiv, Pippi ocupa o funcţie înaltă în cadrul Familiei. Dar această ultimă măsură de precauţie nu mai fusese necesară. Pippi fusese achitat şi declarat definitiv nevinovat în faţa legii.

Nu însă şi în ochii soţiei sale, Nalene. La şase luni după proces, Nalene îi spusese lui Pippi că trebuia să divorţeze.

Toţi cei care trăiesc la cea mai înaltă tensiune ajung să se resimtă fizic. Anumite părţi ale organismului se uzează. Mâncarea şi băutura în exces obosesc ficatul şi inimă. Somnul este o evadare periculoasă, mintea nu reacţionează la frumuseţe şi nu investeşte în încredere. Atât Pippi cât şi Nalene sufereau de această boală. Ea nu-l mai suporta alături în pat, iar el nu putea găsi plăcere într-o parteneră care nu-i împărtăşea plăcerea. Ea nu-şi putea ascunde groaza la gândul că el era un asasin. El simţea o nespusă uşurare că nu mai era nevoit să-şi ascundă adevărata fire.

— OK, vom divorţa, îi răspunsese Pippi Nalenei. Dar nu accept să-mi pierd copiii.

— Acum ştiu cine eşti, declarase Nalene. Nu vreau să te mai văd şi nu accept ca cei doi copii ai mei să trăiască alături de tine.

Vorbele ei îl uimiseră pe Pippi. Nalene nu fusese niciodată categorică şi atât de directă. Îl surprindea şi faptul că ea îndrăznea să-i vorbească astfel tocmai lui, Pippi De Lena. Dar femeile erau întotdeauna nesăbuite. În momentul următor cântărise situaţia în care se găsea. Nu era înzestrat ca să educe un copil. Cross avea unsprezece ani, Claudia, şapte, şi, în ciuda legăturii strânse dintre el şi Cross, Pippi era nevoit să admită că cei doi copii îşi iubeau mama mai mult decât pe el.

Voia să se arate corect faţă de soţie. La urma urmei, primise de la ea tot ce-şi dorise, o familie, copii, un punct de sprijin în viaţă, de care avea nevoie orice bărbat. Cine ştie ce s-ar fi ales de el dacă n-ar fi existat Nalene?

— Hai să discutăm fără patimă, propusese el. Să ne despărţim fără să ne purtăm pică unul altuia. Încercase să se folosească de farmecul personal. Ce naiba, doar am avut o căsnicie frumoasă timp de doisprezece ani! Am cunoscut şi momente fericite. Mulţumită ţie, avem doi copii minunaţi. Tăcuse, surprins din nou de expresia ei neînduplecată. Zău, Nalene, am fost un tată bun, copiii ţin la mine. Te voi ajuta în tot ce vei dori să faci. Desigur, poţi să păstrezi casa de aici, din Vegas. Îţi mai pot da unul dintre magazinele din Xanadu. Rochii, bijuterii, obiecte de artă. Îţi va aduce două sute de mii de dolari pe an. Iar copiii îi putem împărţi cumva.

— Urăsc Las Vegas-ul, răspunsese Nalene. L-am detestat întotdeauna. Am diplomă de profesoară şi am o slujbă la Sacramento. Deja am înscris copiii la şcoală acolo.

În acel moment, Pippi îşi dăduse seama uluit că Nalene îi era potrivnică şi că era periculoasă. Gând până atunci complet străin de el. Din experienţa lui, femeile nu erau

niciodată primejdioase. Nu soţia, nu amanta, nu mătuşa, nu soţia unui prieten şi nici măcar fiica lui Don, Rose Marie. Pippi trăise întotdeauna într-o lume în care femeile nu puteau fi duşmance. Brusc îl cuprinsese furia, acelaşi val de furie pe care-l simţea faţă de un bărbat.

Îmboldit de acest sentiment, îi răspunsese:

— N-am de gând să mă duc până la Sacramento ca să-mi văd copiii. Întotdeauna se înfuria când cineva îi refuza farmecul, prietenia. Oricine refuză să se arate rezonabil într-o discuţie cu Pippi De Lena risca să dea de necaz. O dată ce se situase pe poziţie adversă, Pippi mersese până la capăt. În plus, îl uimea faptul că soţia lui deja îşi făcuse planuri. Spuneai că ştii cine sunt, continuase Pippi. Atunci fii cu băgare de seamă. Te poţi muta la Sacramento, din partea mea n-ai decât să te duci şi în fundul oceanului. Dar nu vei lua cu tine decât un singur copil. Celălalt rămâne cu mine.

Nalene îl privise cu răceală.

— Asta va decide tribunalul, replicase ea. Cred că ar trebui să-ţi angajezi un avocat, care să discute cu al meu.

Văzându-l cât era de uluit, aproape îi râsese în nas.

— Ţi-ai angajat avocat? întrebase Pippi. Mă dai în judecată?

În clipa următoare începuse să râdă. Părea că nu se mai putea opri. Un râs aproape isteric.

Era straniu să vezi un bărbat care timp de doisprezece ani fusese un îndrăgostit supus, care aproape cerşea trupul soţiei şi protecţia ei în faţa realităţii crude, transform în du-se într-o fiară primejdioasă şi ameninţătoare. În acel moment Nalene înţelesese de ce alţi oameni îl tratau pe Pippi cu atât respect şi de ce îl ştiau de frică. Acum urâţenia lui plină de farmec era lipsită de bună dispoziţie care-l făcea irezistibil. Paradoxal, Nalene nu era atât înspăimântata cât jignită că iubirea pe care i-o purtase Pippi se putea sfârşi atât de repede. La urma urmei, timp de doisprezece ani îşi împreunaseră trupurile, făcuseră haz împreună, dansaseră împreună, îşi îngrijiseră copiii împreună, iar acum recunoştinţa lui pentru tot ce-i oferise Nalene se topise ca prin farmec.

— Nu-mi pasă ce hotărâre iei, îi spusese cu răceală Pippi. Nu-mi pasă ce decizie ia judecătorul. Poartă-te rezonabil şi mă voi purta şi eu la fel. Poartă-te urât şi nu vei obţine nimic.

Pentru prima oară ei i se făcuse frică de tot ceea ce iubea: de trupul lui puternic, de mâinile mari şi osoase, de trăsăturile aspre şi neregulate pe care întotdeauna le socotise pline de virilitate, dar pe care alţii le găseau urâte. Pe tot parcursul căsniciei lor el se purtase mai mult ca un amant decât ca un soţ, niciodată nu ridicase glasul la ea, nu făcuse nici o glumă cât de mică pe socoteala ei, nu o dojenise când acumula note de plată. În plus, era adevărat că fusese un tată bun, poate puţin cam aspru cu copiii atunci când nu se arătau destul de respectuoşi faţă de mama lor.

Simţise cum o cuprinde ameţeala, iar chipul lui Pippi devenise mai distinct şi parcă înconjurat de umbre. Obrajii lui păreau mai cămoşi, iar gropiţa din bărbie părea să fie un mic punct negru. Sprâncenele lui groase erau înspicate, dar părul de pe capul masiv era negru, cu fire groase ca părul de cal. Ochii, de regulă atât de veseli, deveniseră neîndurători şi aveau culoarea catranului.

— Credeam că mă iubeşti, îngăimase Nalene. Cum de poţi să mă sperii în halul acesta?

O podidise plânsul.

Priveliştea îl dezarmase pe Pippi.

— Ascultă-mă, spusese el. Nu te mai lua după avocatul tău. Să zicem că ajungi la tribunal şi că eu pierd de la început şi până la sfârşit. Tot n-ai să poţi obţine amândoi copiii. Nalene, nu mă sili să fiu dur, nu vreau să mă port aşa cu tine. Înţeleg că nu vrei să mai trăieşti alături de mine. Întotdeauna m-am socotit norocos să te am atâta timp cât te-am avut. Vreau să fii fericită. De la mine vei obţine mult mai mult decât de la orice judecător. Dar îmbătrânesc şi nu vreau să trăiesc fără o familie.

Era una dintre puţinele ocazii din viaţa ei când Nalene nu rezistase să nu lanseze o înţepătura.

— Îi ai pe cei din Familia Clericuzio, spusese ea.

— Aşa e, încuviinţase Pippi. Ar fi bine să nu uiţi asta. Dar problema este că nu vreau să rămân singur la bătrâneţe.

— Milioane de bărbaţi rămân singuri, ripostase Nalene. Cu femeile se întâmpla acelaşi lucru.

— Pentru că sunt neputincioşi, declarase Pippi. Alţii le decid soarta. Alte persoane se opun existenţei lor normale. Eu nu permit asta nimănui.

— Te împotriveşti? întrebase dispreţuitoare Nalene.

— Întocmai, încuviinţase Pippi. Îi zâmbise. Exact precum ai spus.

— Poţi veni să-i vezi ori de câte ori doreşti, spusese Nalene. Dar amândoi trebuie să trăiască alături de mine.

La aceste cuvinte, el îi întorsese spatele şi spusese:

— Fă cum vrei.

— Aşteaptă! îl oprise Nalene. Pippi se răsucise spre ea. Nalene văzuse pe chipul lui o expresie atât de înspăimântătoare în ferocitatea ei aproape inumană, încât murmurase: Dacă unul din ei vrea să rămână cu tine, n-am nimic împotrivă.

Brusc Pippi redevenise exuberant, ca şi cum problema ar fi fost rezolvată.

— Grozav! se bucurase el. Atunci cel care rămâne la tine mă poate vizita pe mine la Vegas, iar cel care rămâne la mine poate veni să te vadă la Sacramento. Perfect! Să punem lucrurile la punct chiar în astă-seară.

Nalene făcuse un ultim efort.

— Patruzeci de ani nu înseamnă mult, spusese ea. Ţi-ai putea întemeia o nouă familie.

Pippi clătinase din cap.

— Niciodată, declarase el. Eşti singura femeie care m-a prins în mreje. M-am însurat târziu şi ştiu că nu voi mai face pasul a doua oară. Ai noroc că sunt suficient de inteligent ca să înţeleg că nu te mai pot reţine lângă mine. Şi suficient de inteligent să ştiu că n-am s-o mai pot lua de la început.

— E adevărat, încuviinţase Nalene. Nu mă poţi face să te iubesc din nou.

— Dar te-aş putea ucide, declarase Pippi.

Îi zâmbise de parcă ar fi făcut o glumă.

Ea îl privise în ochi, convinsă că Pippi vorbise serios. Îşi dăduse seama că acesta era secretul forţei lui: când rostea o ameninţare, oamenii îl credeau. Îşi adunase ultima rezervă de curaj.

— Dar nu uita, dacă amândoi doresc să rămână cu mine, atunci va trebui să-i laşi.

— Copiii ţin la mine, răspunsese Pippi. Unul din ei va rămâne aici, cu tatăl lui.

În aceeaşi seară, după cină, în casa răcorită de aerul condiţionat, în contrast cu arşiţa deşertului de afară, situaţia fusese adusă la cunoştinţa celor doi copii: Cross, în vârstă de unsprezece ani, şi Claudia, în vârstă de zece. Nici unul din ei nu păruse surprins. Cross, frumos ca mama lui, deja căpătase firea oţelită şi prudenţa tatălui. În plus, nu ştia ce-i frica.

— Eu rămân cu mama, declarase el fără a sta pe gânduri.

Pe Claudia o îngrozea ideea de a alege. Cu şiretenie de copil, spusese:

— Eu rămân cu Cross.

Pippi era uimit. Cross fusese mai apropiat de el decât de Nalene. Cross era cel care îl însoţise la vânătoare. Cel căruia îi plăcea să joace cărţi şi golf cu el sau să boxeze. Cel pe care nu-l interesa pasiunea mamei lui pentru cărţi şi muzică. Cel care venea cu el la Agenţie ca să-i ţină de urât duminică, de fiecare dată când trebuia să pună ordine în acte. De fapt, fusese convins că va reuşi să-l păstreze pe Cross. Pe el sperase să-l obţină.

Îl impresionase răspunsul inteligent al Claudiei. Fetiţa era isteaţă. Dar Claudia semăna prea mult cu el, Pippi nu avea chef să aibă zilnic în faţa ochilor o figură la fel de urâtă ca a lui. Pe urmă, era logic ca fetiţa să rămână alături de mama ei. Claudia avea aceleaşi preferinţe ca Nalene. Ce dracu' s-ar fi făcut el cu Claudia?

Pippi îşi studiase amândoi copiii. Era mândru de ei. Ştiau că dintre cei doi părinţi mama lor era firea cea mai slabă şi doreau să rămână lângă ea. Mai remarcase şi că Nalene, cu instinctul ei teatral, se pregătise cu subtilitate pentru această ocazie. Se îmbrăcase sobru, în pantaloni şi pulover negru, îşi legase părul blond cu o bentiţa subţire şi neagră, pieptănătură severă, care-i dezvelea înduioşător obrazul tras şi alb. Pippi era conştient de înfăţişarea lui brutală, de felul cum apărea în ochii unor copii.

Făcuse apel la farmecul personal.

— Tot ce vă cer este ca unul din voi să-mi ţină şi mie de urât, spusese el. Vă puteţi vedea ori de câte ori doriţi. Aşa-i, Nalene? Doar nu vreţi să trăiesc singur aici, în Vegas. Cei doi copii îl priveau cu un aer hotărât. Pippi se întorsese către Nalene. Trebuie să-mi dai o mână de ajutor, o îndemnase el. Alege tu.

În clipa următoare gândise furios: „De ce dracu' îmi pasă?"

— Mi-ai promis că, dacă amândoi doresc să rămână cu mine, nu vei avea nimic împotrivă, îi amintise Nalene.

— Să discutăm varianta asta, propusese Pippi.

Nu se simţea jignit, ştia că cei doi copii îl iubesc, însă ţineau mai mult la mama lor. I se părea firesc. Dar asta nu însemna că făcuseră alegerea corectă.

— Nu avem ce discuta, intervenise dispreţuitoare Nalene. Ai promis.

Pippi nu-şi dădea seama cât de înfricoşător arăta în ochii celor trei. Nu ştia că privirea i se făcuse ca de gheaţă. Îşi imagina că vorbea cu glas calm şi stăpânit.

— Trebuie să alegi. Îţi promit că, dacă nici aşa nu merge, poţi face ce crezi. Dar trebuie să-mi dai şi mie o şansă.

Nalene clătinase din cap.

— Nu fi ridicol, spusese ea. Să decidă tribunalul.

În acel moment Pippi hotărâse ce avea de făcut.

— N-are importanţa. Poţi să faci ce vrei. Dar gândeşte-te la un singur lucru. Gândeşte-te la viaţa noastră împreună. Gândeşte-te cine eşti tu şi cine sunt eu. Te implor să fii rezonabilă. Să te gândeşti la viitorul fiecăruia dintre noi. Cross are firea mea, Claudia îţi seamănă ţie. Cross s-ar simţi mai bine lângă mine. Claudia ar trăi mai fericită lângă tine. Aceasta e situaţia. Tăcu câteva secunde. Nu-ţi ajunge să ştii că amândoi te iubesc mai mult pe tine? Că tu le-ai lipsi mai mult decât le-aş lipsi eu?

Lăsase ultima frază să plutească în aer. Nu voia ca cei doi copii să înţeleagă sensul vorbelor sale.

Dar Nalene înţelesese. Într-o pornire de spaimă, întinsese mâna şi o trăsese pe Claudia lângă ea. Atunci Claudia îşi privise fratele cu un aer rugător şi îngăimase:

— Cross...

Chipul frumos al lui Cross rămăsese impasibil. Băiatul îşi mişcase graţios trupul. În secunda următoare stătea în faţa tatălui său.

— Rămân eu cu tine, tată, spusese el.

Pippi îl luase de mână, recunoscător.

Nalene plângea.

— Cross, să vii să mă vezi cât poţi de des. Am să-ţi păstrez o cameră a ta la Sacramento. Nimeni altcineva nu va avea voie s-o folosească.

În definitiv, îl trădase.

Pippi aproape sărise în sus de bucurie. I se luase o piatră de pe inimă la gândul că nu va fi nevoit să îndeplinească ceea ce pentru o clipă hotărâse să facă.

— Trebuie să sărbătorim, spusese el. Chiar şi după divorţ, vom fi două familii fericite în loc de o una singură. Şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţe. Ceilalţi îl priveau fix, cu chipurile împietrite. Ce dracu', măcar ne vom da silinţa, adăugase el.

În primii doi ani Claudia nu se dusese niciodată să-şi viziteze fratele şi tatăl în Las Vegas. Cross venea în fiecare an la Sacramento să le vadă pe Nalene şi pe Claudia, dar pe la vârsta de cincisprezece ani vizitele începuseră să se limiteze la vacanţa de Crăciun.

Cei doi părinţi, atât de diferiţi, reprezentau doi poli opuşi în viaţă. Claudia şi mama ei începuseră să se asemene din ce în ce mai mult. Claudiei îi plăceau şcoala, cărţile, teatral, filmele. Se bucura de dragostea cu care o înconjura mama ei. Iar Nalene descoperea la Claudia firea veselă şi farmecul tatălui ei. Îi plăcea urâţenia fetiţei, care nu avea nimic din brutalitatea tatălui. Erau fericite împreună.

Claudia absolvise colegiul şi se dusese să locuiască la Los Angeles, ca să-şi încerce norocul în industria filmului. Nalenei îi păruse rău că pleacă, dar îşi făcuse o viaţă destul de agreabilă împreuna cu prietenii din Sacramento şi devenise asistent principal la un liceu de stat.

Cross şi Pippi erau şi ei o familie fericită, dar într-un mod cu totul diferit. Pippi cântarea faptele. Cross se dovedise un sportiv de excepţie în liceu, dar un student mediocru. Deşi nespus de atrăgător, totuşi nu-l interesau prea mult femeile.

Lui Cross îi plăcea să trăiască alături de tatăl său. Într-adevăr, oricât de neplăcute i-ar fi fost deciziile, ele se dovedeau întotdeauna a fi juste. Erau cu adevărat două familii fericite, dar nu împreună. Pippi se arătase un părinte la fel de bun pentru Cross ca şi Nalene pentru Claudia; cu alte cuvinte, îl modelase pe Cross după propria-i persoană.

Lui Cross îi plăceau nespus operaţiunile desfăşurate la hotelul Xanadu, felul în care erau manipulaţi clienţii, lupta împotriva escrocilor de mare clasă. Nu se simţea atras de fetele din balet, cum ar fi fost firesc; în definitiv, Pippi nu trebuia să-şi judece fiul în comparaţie cu el. Tatăl hotărâse că Cross trebuia să intre în Familie. Pippi credea în vorbă pe care Don o repeta adeseori: „Cel mai important lucra în viaţă este să-ţi câştigi singur existenţa."

Pippi îl luase pe Cross asociat la Agenţia de Strângere a Taxelor. Îl dusese la hotelul Xanadu ca să ia masa împreună cu Gronevelt şi făcuse în aşa fel, încât bătrânul să se intereseze de bunăstarea fiului său. Îl cooptase pe Cross în calitate de al patrulea partener la golf, alături de cei mai bogaţi clienţi ai cazinoului Xanadu, punându-l de fiecare dată să joace împotriva sa. Cross, în vârstă de şaptesprezece ani, avea acea calitate specifică jucătorilor profesionişti de a juca mult mai bine atunci când miza era mai ridicată. De regulă, Cross şi partenerul său ieşeau învingători. Pippi accepta înfrângerile cu seninătate; deşi îl costau bani, ele îi aduceau fiului său un enorm capital de simpatie.

Îl ducea pe Cross la New York cu ocazia fiecărui eveniment deosebit din Familia Clericuzio: în toate vacanţele — îndeosebi de 4 iulie, zi pe care Familia Clericuzio o sărbătorea cu mare elan patriotic; la toate căsătoriile şi înmormântările din clanul Clericuzio. La urma urmei, Cross era văr primar cu ei, în vinele lui curgea sângele lui Don Clericuzio.

Când Pippi îşi făcea incursiunea săptămânală pe la mesele de joc ale cazinoului Xanadu, ca să-şi câştige cota de opt mii de dolari cu crupierul cu care era înţeles, Cross îl urmărea cum procedează. Pippi îl învăţase procentajele tuturor jocurilor de noroc. Îl învăţase cum se administrează fondurile pentru jocuri de noroc, atrăgându-i atenţia să nu joace niciodată dacă nu se simţea în formă, să nu joace mai mult de două ore pe zi şi mai mult de trei zile pe săptămână, să se abţină de la mize mari dacă avea ghinion şi să-şi valorifice norocul cu prudenţă şi atenţie.

Lui Pippi nu i se părea nefiresc că un tată să-şi lase fiul să cunoască faţa urâtă a realităţii. În calitate de partener mai tânăr la Agenţie, era strict necesar ca Cross să ştie astfel de lucruri, întrucât strângerea taxelor nu era întotdeauna o activitate chiar atât de nevinovată pe cât i-o descrisese Pippi Nalenei.

În câteva dintre cele mai dificile acţiuni de acest gen, Cross nu păruse dezgustat. Era încă prea tânăr şi prea frumos ca să inspire teamă, dar arăta suficient de puternic ca să poată duce la bun sfârşit orice ordine i-ar fi dat Pippi.

În cele din urmă, ca să-şi pună fiul la încercare, Pippi îl trimisese într-o misiune extrem de dificilă, în care trebuia să-şi folosească puterea de convingere, nu forţa. Însuşi faptul că-l trimisese pe Cross însemna că nu trebuia să se ajungă la presiuni, o dovadă de bunăvoinţă faţă de debitor. Acesta, un mic Bruglione mafiot din nordul Californiei, datora hotelului Xanadu o sută de mii de dolari. Nu era o problemă chiar atât de gravă, încât să fie implicat numele Familiei Clericuzio: lucrurile se cereau rezolvate la un nivel obişnuit, mai curând cu mânuşa de catifea decât cu pumnul de fier.

Cross se dusese la baronul mafiot într-un moment total nepotrivit. Baronul, pe nume Falco, ascultase argumentele lui Cross, apoi scosese un pistol şi-l lipise de gâtul tânărului.

— O vorbă în plus şi-ţi zbor amigdalele! se răstise Falco.

Spre marea sa uimire, Cross nu se simţise deloc înfricoşat.

— Plăteşte cincizeci de mii, spusese el. Doar n-ai să mă omori pentru cincizeci de mii! Tatălui meu n-o să-i prea placa asta.

— Dar cine-i taică-tău? întrebase Falco, fără să-şi ia arma de la gâtul lui.

— Pippi De Lena, răspunsese Cross. Şi el, oricum, o să mă împuşte, fiindcă am acceptat cincizeci de mii.

Falco râsese şi pusese arma deoparte.

— OK, spune-i că am să plătesc cu prima ocazie când vin la Vegas.

— Telefonează-mi când vii. Am să-ţi ofer cazare, masă şi băutura gratis.

Lui Falco îi era cunoscut numele lui Pippi; dar pe lângă această îl dezarmase expresia de pe chipul lui Cross. Lipsa oricărei urme de teamă, reacţia lui detaşată, mică glumă pe care o făcuse. Toate acestea denotau un om cu prieteni care îl vor răzbuna. Totuşi, incidentul îl convinsese pe Cross ca la viitoarele incursiuni de strângere a datoriilor să poarte armă şi să meargă însoţit de o gardă de corp. Pippi îi răsplătise curajul printr-o vacanţă în doi la Xanadu. Gronevelt le oferise două apartamente şi un săculeţ cu jetoane negre pentru Cross.

La vremea aceea Gronevelt avea optzeci de ani şi părul alb, dar trupul îi rămăsese viguros şi suplu. Totodată, bătrânul avea înclinaţii pedagogice, îi plăcea grozav să-l instruiască pe Cross. Înmânându-i săculeţul cu jetoane, îi spusese:

— N-ai cum să câştigi, aşa că voi recupera jetoanele. Acum ascultă-mă, ai o singură şansă. La hotel există şi alte posibilităţi de distracţie. Un vast teren de golf, pe care vin mari amatori de jocuri de noroc din Japonia. Avem restaurante selecte, iar teatrele noastre prezintă spectacole cu fete superbe, alături de care evoluează cele mai mari vedete ale muzicii şi ecranului. Avem terenuri de tenis şi piscine. Exista o plimbare specială cu avionul pe deasupra

Marelui Canion. Totul gratis. Prin urmare, nu ai nici un motiv să cheltuieşti cele cinci mii din săculeţ. Nu miza la jocuri de noroc.

În acea vacanţă de trei zile Cross urmase sfatul lui Gronevelt. În fiecare dimineaţă juca golf cu bătrânul, cu tatăl său şi cu unul dintre clienţii cei mai bogaţi ai hotelului. Gronevelt remarcase încântat că Cross înregistra cele mai spectaculoase performanţe tocmai atunci când miza era mai ridicată.

— Are nervi de oţel, are nervi de oţel, îi spusese el admirativ lui Pippi.

Dar ceea ce-i plăcea în primul rând lui Gronevelt era judecata corectă a tânărului, inteligenţa lui, intuiţia de a alege soluţia cea mai bună, fără a aştepta vreo sugestie din afară. În ultima dimineaţă, magnatul care juca golf împreună cu ei era în toane proaste, dintr-un motiv bine întemeiat. Jucător priceput şi pătimaş, putred de bogat de pe urma unei reţele rentabile de bordeluri, pierduse în noaptea precedentă cinci sute de mii de dolari. Nu-l supărau atât banii cât faptul că nu se stăpânise şi că încercase să-şi depăşească ghinionul, forţându-şi norocul. O eroare de începător.

În dimineaţă aceea, când Gronevelt propusese miza moderată de cincizeci de dolari la fiecare gaură, magnatul râsese şi spusese:

— Alfred, cu cât mi-ai luat mie azi-noapte ţi-ai putea permite o mie de fiecare gaură.

Remarca îl jignise pe Gronevelt. Partidă de golf de dimineaţa era o ocazie socială; tentativa de a amesteca afacerile cu distracţia dovedea lipsă de maniere. Totuşi, răspunsese cu politeţea lui obişnuită:

— Bineînţeles. Ţi-l dau pe Pippi partener. Eu am să joc cu Cross.

Începuseră jocul. Magnatul bordelurilor juca bine. La fel şi Pippi. La fel şi Gronevelt. Numai Cross rata loviturile. Juca mai prost decât oricând. Îşi agăţă crosa în iarbă, se poticnea de obstacole, trimitea mingea în micul eleşteu (amenajat în deşertul Nevadei cu cheltuieli uriaşe), sărea ca un apucat când marca. Magnatul bordelurilor, mai bogat cu cinci mii de dolari şi cu orgoliul împăcat, insistase să-i invite la micul dejun.

— Regret că te-am dezamăgit, domnule Gronevelt, spusese Cross.

Gronevelt îl privise cu gravitate şi-i răspunsese:

— Într-o bună zi, cu îngăduinţa tatălui tău, va trebui să vii să lucrezi pentru mine.

În decursul anilor, Cross studiase cu atenţie relaţia dintre tatăl său şi Gronevelt. Erau buni prieteni, luau masa împreună o dată pe săptămână, iar Pippi îi purta lui Gronevelt un vădit respect, pe care nu-l arăta nici Familiei Clericuzio. La rândul său, Gronevelt nu părea să se teamă de Pippi, ci îi punea la dispoziţie întreg confortul hotelului Xanadu, cu excepţia vilelor. În plus, Cross observase că Pippi câştiga săptămânal opt mii de dolari la hotel. Atunci înţelesese. Familia Clericuzio şi Alfred Gronevelt erau asociaţi la hotelul Xanadu. Cross era conştient că Gronevelt manifesta un interes deosebit faţă de el, arătându-i o deosebită consideraţie. Dovadă erau jetoanele negre, oferite în dar în această scurtă vacanţă. Mai existaseră şi alte semne de bunăvoinţa. Cross beneficia de serviciile gratuite ale hotelului, pentru el şi pentru prietenii lui. La absolvirea liceului, Gronevelt îi dăruise un automobil decapotabil. Încă de la vârsta de şaptesprezece ani, Gronevelt îl prezentase dansatoarelor de la hotel într-un mod deosebit de afectuos, ca să apară important în ochii lor. Cu anii, Cross ajunsese să-şi dea seama că, în pofida vârstei, bătrânul adesea invita femei la masă în apartamentul său şi, din câte vorbeau fetele, Gronevelt era o partidă strălucită. Niciodată nu întreţinea o relaţie de durată, dar oferea cadouri atât de generoase, încât femeile îl venerau. Orice femeie care îşi păstra favorurile lui timp de o lună devenea bogată.

O dată, într-una dintre convorbirile lor de la profesor la elev, când Gronevelt îl învăţase ce înseamnă să conduci un mare hotel-cazino ca Xanadu, Cross îndrăznise să-l întrebe despre relaţiile cu femeile, de la patron la angajat.

Gronevelt îi zâmbise.

— Eu las dansatoarele în seama şefului secţiei divertisment. Pe celelalte le tratez la fel ca pe bărbaţi. Dar, dacă îmi ceri sfaturi legate de viaţa ta afectivă, trebuie să-ţi spun un lucru. De regulă, un bărbat inteligent şi rezonabil nu are motive să se teamă de femei. Trebuie să te fereşti de două lucruri. Primul şi cel mai periculos: o domnişoară disperată. Al doilea: o femeie mai ambiţioasă decât tine. Să nu mă crezi lipsit de suflet, pot privi situaţia şi din perspectiva femeilor, dar asta nu ne interesează. Am fost un om norocos, am iubit Xanadu mai mult decât orice pe lume. Trebuie totuşi să-ţi mărturisesc regretul meu că nu am copii.

— Se pare că duci o viaţă perfectă, spusese Cross.

— Crezi? întrebase Gronevelt. Ei bine, plătesc preţul.

La reşedinţa din Quogue femeile din Familia Clericuzio roiau în jurul lui Cross. La vârsta de douăzeci de ani acesta era în floarea tinereţii şi bărbăţiei — frumos, graţios, puternic şi, pentru anii lui, surprinzător de galant. Familia făcea glume, nu chiar lipsite de maliţiozitatea caracteristică ţăranilor sicilieni, spunând că, slavă Domnului, băiatul semăna cu mama, nu cu tatăl lui.

În duminica Paştelui, când peste o sută de rubedenii sărbătoreau învierea lui Hristos, Cross află de la vărul său Dante ultima piesă a mozaicului care compunea personalitatea tatălui său.

În întinsa grădină, împrejmuită cu ziduri, a reşedinţei Clericuzio, Cross văzu o fată frumoasă flirtând cu un grup de tineri. Văzu cum tatăl său se duce la masa pe care era aranjat bufetul, apoi cum ia un platou cu cârnăciori la grătar, adresând în treacăt o remarcă înspre grupul fetei. Văzu cum fata se fereşte din calea lui. De regulă, femeile îl plăceau pe Pippi; urâţenia, bună dispoziţie şi veselia lui le dezarmau.

Dante fusese şi el martor la această scenă.

— Frumoasă fată! exclamă, zâmbind, vărul lui. Hai să mergem la ea s-o salutăm.

Făcu prezentările.

— Lila, începu el, acesta este vărul nostru, Cross.

Lila era de vârsta lor, dar încă neîmplinită ca femeie; avea acea frumuseţe puţin imperfectă a adolescenţei. Părul ei era de culoarea mierii, pielea îi strălucea parcă împrospătată de un izvor interior, dar avea gura prea vulnerabilă, parcă nu pe deplin formată. Purta un pulover alb de angora, care dădea pielii o nuanţă aurie. Cross se îndrăgosti de ea din prima clipă.

Dar când încercă să-i adreseze cuvântul, Lila nu-i dădu nici o atenţie şi se îndreptă spre altă masă, unde era sanctuarul matroanelor.

— Cred că nu-i place de mine, îi spuse Cross lui Dante, oarecum intimidat.

Dante îi zâmbi răutăcios.

Dante devenise un tânăr straniu, avea o figură inteligentă, vicleană şi o extraordinară vitalitate. Părul negru şi aspru, moştenit de la neamul Clericuzio, era ţinut prizonier sub o beretă ciudată în stil renascentist. Extrem de scund, abia trecut de un metru cincizeci, era nespus de sigur pe el, poate fiindcă se ştia preferatul bătrânului Don. În permanenţă afişa o expresie maliţioasă. Dante se întoarse către Cross.

— Numele ei de familie e Anacosta.

Cross îşi aminti numele. Cu un an în urmă în familia Anacosta se petrecuse o tragedie. Capul familiei şi fiul cel mare fuseseră împuşcaţi mortal într-o cameră de hotel din Miami. Dante se uita la Cross, aşteptând un răspuns. Cross se strădui să rămână impasibil.

— Şi? întrebă el.

— Lucrezi pentru tatăl tău, aşa-i? zise Dante.

— Bineînţeles, răspunse Cross.

— Şi vrei să te întâlneşti cu Lila? Nu eşti în toate minţile! râse el. Cross intui apropierea pericolului. Rămase tăcut. Nu ştii cu ce se ocupă tatăl tău? continuă Dante.

— Adună taxe, răspunse Cross.

Dante clătină din cap.

— Trebuie să afli. Tatăl tău lichidează oameni în numele Familiei. E Ciocanul numărul unu al ei.

Cross avu senzaţia că toate misterele din viaţa lui se risipeau parcă sub semnul unei baghete magice. Dezgustul mamei lui faţă de Pippi, respectul de care se bucura tatăl său în rândul prietenilor şi al Familiei Clericuzio, absenţele. inexplicabile ale lui Pippi timp de mai multe săptămâni, arma de care nu se despărţea niciodată, glumele echivoce pe care el nu le înţelegea. Îi veni în gând procesul în care tatăl lui fusese acuzat de crimă, alungă cumva din amintirile copilăriei pe cea a nopţii în care Pippi îl luase de mână. Apoi îl inundă o stranie afecţiune pentru tatăl lui, sentimentul că trebuia cumva să-l apere, acum când era atât de vulnerabil.

Dar mai presus de orice, Cross simţi o mânie fără margini pentru faptul că vărul lui îndrăznise să-i spună acest adevăr.

— Nu, asta nu ştiu, îi răspunse el lui Dante. Şi nici tu nu ştii. Asta nu ştie nimeni. Abia se abţinu să nu continue: „Iar tu te poţi duce dracului, vierme neruşinat ce eşti!" în loc de aceasta, îi zâmbi lui Dante şi-l întrebă: De unde naiba ţi-ai luat şapca aia caraghioasă?

Virginio Ballazzo pregătea copiii pentru tradiţionala expediţie de căutare a ouălor de Paşti, cu priceperea unui clovn înnăscut. Adună în jurul lui copiii, minunate flori în veşminte de

Paşti, cu chipurile micuţe ca nişte petale, cu pielea aibă ca şi coajă de ou, cu pălărioarele împodobite cu panglici trandafirii şi cu obrajii îmbujoraţi de emoţie. Balazzo dădu fiecăruia câte un coş făcut din paie şi o sărutare plină de căldură, apoi strigă:

— Daţi-i drumul!

Copiii se risipiră în toate direcţiile.

Virginio Ballazzo oferea la rândul lui o imagine de zile mari, cu hainele lucrate la Londra, cu pantofii făcuţi în Italia, cămăşile luate din Franţa şi părul tuns de un Michelangelo din Manhattan. Viaţa se arătase generoasă cu Virginio şi-l binecuvântase cu o fiică aproape la fel de frumoasă ca şi copiii.

Lucille, alintată Ceil, avea optsprezece ani şi în această zi era mâna dreaptă a tatălui ei. În timp ce-i întindea părintelui ei coşuleţele, bărbaţii de pe peluză scoteau fluierături admirative. Lucille purta pantaloni scurţi şi o bluză albă decoltată. Avea pielea bronzată într-un frumos ciocolatiu deschis. Îşi răsucise părul negru în jurul capului, ca o coroană, şi arăta ca o tânără regină a frumuseţii, sănătăţii, prospeţimii, răspândind în jur acea fericire autentică pe care o creează starea de bună dispoziţie.

Cu coada ochiului îi zări pe Cross şi pe Dante ciondănindu-se şi observă că, preţ de o clipă, Cross rămase cu colţurile gurii căzute, ca după o lovitură năprasnică. Ţinând pe braţ ultimul coşuleţ, se duse până la locul unde stăteau Dante şi Cross.

— Care din voi vrea să caute ouă? întrebă fata cu un zâmbet larg şi vesel, întinzându-le coşuleţul.

Cei doi tineri o priviră cu uimire şi admiraţie. Lumina târzie a după-amiezii îi aurea pielea, iar ochii îi sclipeau de încântare. Bluza albă se umfla ademenitor, şi totuşi atât de feciorelnic, iar coapsele rotunde aveau culoarea laptelui.

În acel moment una dintre fetiţe începu să ţipe. Toţi întoarseră privirea către ea. Fetiţa găsise un ou uriaş, mare cât o bilă de popice şi pictat în nuanţe vii de roşu şi albastru. Fetiţa se luptase să-l pună în coş, cu frumoasa ei pălărioara de paie căzuta într-o parte, cu ochii măriţi de uimire şi înverşunare. Dar oul se spărsese şi din el zburase o păsărică micuţă. De aceea ţipase.

Petie traversă în fugă pajiştea şi luă fetiţa în braţe ca s-o liniştească. Fusese una dintre farsele lui şi toată lumea râdea.

Fetiţa îşi aranja cu grijă pălărioara, apoi ţipă cu voce ascuţită:

— M-ai păcălit!

Şi îl plesni pe Petie peste obraz. Mulţimea izbucni în hohote de râs, iar fetiţa fugi de lângă Petie, care continua să-i ceară iertare. El o prinse în braţe şi-i oferi un ou de Paşti decorat cu pietre preţioase şi agăţat la capătul unui lanţ de aur. Fetiţa îl luă şi-l sărută pe obraz.

Ceil îl apucă de mână pe Cross şi-l duse pe terenul de tenis, aflat la o sută de metri de casă. Se aşezară în vestiarul cu trei pereţi şi cu deschidere spre partea opusă pajiştii pe care avea loc petrecerea, astfel încât să poată fi feriţi de ochii lumii.

Umilit, Dante îi urmări cum se îndepărtau. Era foarte conştient că Cross avea o înfăţişare mai atrăgătoare şi se simţea dispreţuit. Totuşi, se mândrea că avea un văr atât de frumos. Spre surpriza lui, se trezi că ţinea în mână coşuleţul, aşa că ridică din umeri, apoi începu şi el să caute ouă.

În intimitatea vestiarului, Ceil prinse în palme obrazul lui Cross şi-l sărută pe buze. Sărutările ei erau tandre şi uşoare ca o adiere. Dar când el îşi vârî mâinile pe sub bluza fetei, ea îl dădu deoparte. Chipul ei era numai zâmbet.

— Mi-am dorit să te sărut încă de la zece ani, spuse ea. Astăzi era ocazia cea mai potrivită.

Aţâţat de sărutările ei, Cross o întrebă:

— De ce?

— Pentru că eşti atât de frumos şi de perfect, răspunse Ceil. Într-o zi ca aceasta nu există păcat. Îşi strecură mâna într-a lui. Nu-i aşa că avem familii minunate? Apoi îl întrebă pe neaşteptate: De ce ai rămas cu tatăl tău?

— Aşa s-a întâmplat, răspunse Cross.

— E adevărat că ai avut un schimb de cuvinte cu Dante? întrebă Ceil. E un mare ticălos.

— N-am avut nimic cu Dante, explică Cross. Pur şi simplu, glumeam. Şi el e amator de farse, la fel ca unchiul Petie.

— Dante e prea necioplit, insistă Ceil şi-l sărută din nou. Îl ţinea strâns de mâini. Tata câştigă foarte mulţi bani, acum va cumpăra o casă în Kentucky şi un Rolls Royce model 1920. Are deja trei maşini de epoca şi intenţionează să cumpere cai în Kentucky. Ce-ar fi să vii mâine să vezi maşinile? Întotdeauna ţi-a plăcut cum găteşte mama.

— Mâine trebuie să mă întorc la Vegas, spuse Cross. Acum lucrez la Xanadu.

Ceil îl strânse uşor de mână.

— Detest Las Vegas, spuse ea. Mi se pare un oraş dezgustător.

— Mie mi se pare nemaipomenit, o contrazise, zâmbind, Cross. Cum de-l deteşti dacă n-ai fost niciodată acolo?

— Pentru ca oamenii aruncă cu banii câştigaţi din greu, răspunse Ceil cu indignare tinerească. Slavă Domnului că tata nu joacă jocuri de noroc. Pe urmă, toate fetele acelea desfrânate...

Cross râse.

— Eu habar n-am, răspunse el. Nu mă ocup decât de terenul de golf. Nici n-am văzut cum arata cazinoul.

Ea îşi dădu seama că Cross glumea, totuşi spuse:

— Dacă te invit să mă vizitezi după ce plec la colegiu, ai să vii?

— Desigur, încuviinţă Cross. Avea mult mai multă experienţă în acest fel de jocuri decât ea. Îl înduioşa inocenţa fetei, felul în care îi ţinea mâinile, faptul că nu cunoştea adevăratele îndeletniciri ale tatălui ei şi ale Familiei. Înţelegea că Ceil nu făcea decât să-l încerce, îndemnată de vremea frumoasă, de explozia feminităţii, şi era mişcat de sărutările ei tandre şi lipsite de senzualitate. Ar fi mai bine să ne întoarcem la petrecere, propuse el.

Se înapoiară mână în mână la locul unde se desfăşura picnicul. Tatăl ei, Virginio, îi observă primul şi, frecându-şi un deget de altul, exclamă vesel:

— Ruşine, ruşine!

Apoi îi îmbrăţişă pe amândoi. Era o zi pe care Cross avea să şi-o amintească întotdeauna pentru puritatea ei, pentru copiii îmbrăcaţi în culoarea albă a inocenţei, ca să vestească învierea lui Hristos, şi pentru faptul că, în sfârşit, înţelesese cine era tatăl lui.

Când Pippi şi Cross se întoarseră la Vegas, relaţia dintre ei era cu totul alta. Fără îndoială, Pippi ştia că fiul său aflase secretul, aşa că se purta faţă de Cross mai afectuos decât de obicei, oferindu-i diverse atenţii. Cross era surprins că sentimentele faţă de tatăl său nu se schimbaseră, că îl iubea la fel ca înainte. Nu-şi putea imagina existenţa fără tatăl lui, fără Familia Clericuzio, fără Gronevelt şi hotelul Xanadu. Aceasta era viaţa pe care trebuia s-o trăiască şi nu regreta. Totuşi, în el începea să crească nerăbdarea. Trebuia să facă un nou pas.

CARTEA A TREIA

Claudia De Lena,
Athena Aquitane

Capitolul 4

Claudia de Lena parcurgea cu maşina distanţa dintre apartamentul ei de pe Pacific Palisades şi reşedinţa din Malibu a Athenei, gândindu-se ce trebuia să-i spună actriţei ca s-o convingă să reia filmările la Messalina.

Pentru Claudia acest lucru era la fel de important ca şi pentru studio. Messalina era primul ei scenariu original; cele dinainte fuseseră adaptări după romane, rescrieri sau prelucrări ale altor scenarii şi colaborări.

De asemenea, Claudia era coproducătoare la Messalina, ceea ce-i conferea o influenţă cum nu avusese niciodată până atunci. La aceasta se adăuga o cotă substanţiala din profituri. Ar fi trebuit să câştige o sumă într-adevăr impresionantă. După aceea putea face pasul următor, acela de producător şi scenarist. Era poate singura persoană la vest de Mississippi care nu dorea să regizeze; activitatea de regizor necesita o cruzime în relaţiile dintre oameni pe care Claudia nu o putea accepta.

Relaţia ei cu Athena era una de sinceră prietenie, nu amiciţia profesională a unor colege de muncă din industria filmului. Fără îndoială, Athena ştia ce importanţa avea filmul pentru cariera Claudiei. Athena era o femeie inteligentă. Ceea ce Claudia nu reuşea să înţeleagă era teama Athenei de Boz Skannet. Athena nu se temuse niciodată de nimeni şi de nimic.

Ei bine, măcar un lucru putea să afle. Să descopere ce anume o înfricoşa pe Athena şi s-o ajute. Bineînţeles, trebuia s-o ajute pe Athena să nu-şi distrugă întreaga carieră. La urma urmei, cine ştia mai multe decât Claudia despre complicaţiile şi capcanele din industria filmului?

Claudia De Lena visase să ajungă scriitoare la New York. Nu-şi pierduse curajul când, la vârsta de optsprezece ani, primul ei roman fusese refuzat de douăzeci de editori. Dimpotrivă, hotărâse să se mute la Los Angeles şi să-şi încerce condeiul la scenarii de film.

Întrucât era spirituală, ageră şi talentată, la Los Angeles îşi făcuse numeroşi prieteni. Se înscrisese la un curs de scenarişti de film în cadrul Universităţii din Los Angeles, unde întâlnise un băiat al cărui tată era un renumit specialist în chirurgie estetică. Cei doi tineri deveniseră amanţi, băiatul era fascinat de trupul şi de inteligenţa Claudiei. Aşadar, îi reconsiderase poziţia din aceea de parteneră la pat în cea de „relaţie serioasă" şi o invitase la masă în familie. Tatăl lui, chirurgul, se arătase încântat de Claudia. După masă, chirurgul îi luase obrazul în mâini.

— E păcat că o fată ca tine să nu fie frumoasă, aşa cum merită, îi spusese el. Să nu te simţi jignită, e un neajuns cât se poate de normal. Şi ţine de meseria mea. Dacă vrei, pot să-ţi rezolv problema.

Claudia nu se simţise jignită, ci indignată.

— La ce-mi trebuie să fiu frumoasă? Ce folos aş trage din asta? întrebase ea, zâmbind. Pentru fiul dumitale sunt destul de atrăgătoare.

— Toate foloasele din lume, răspunsese chirurgul. Iar când vei ieşi din mâinile mele, vei fi prea frumoasă pentru fiul meu. Eşti o fată adorabilă şi inteligentă, dar înfăţişarea îţi conferă putere. Chiar vrei să stai deoparte toată viaţa, în timp ce bărbaţii se înghesuie în jurul unor femei atrăgătoare care nu au nici măcar a zecea parte din inteligenţa ta? Iar tu să fii nevoită să stai ca o momâie, pentru că ai un nas prea gros şi o bărbie de gangster mafiot? Spunând acestea, o bătuse uşor pe obraz şi adăugase cu blândeţe: Nu voi avea prea mult de lucru. Ai ochi frumoşi şi gura frumoasă. Iar silueta ta e demnă de un star de cinema.

Claudia tresări. Ştia că seamănă cu tatăl ei; comparaţia cu un gangster mafiot atinsese un punct nevralgic.

— Oricum, nu contează, răspunsese ea. Nu vă pot plăti onorariul.

— Încă ceva, insistase chirurgul. Cunosc bine cum stau lucrurile în lumea filmului. Eu am prelungit cariera unor vedete ale ecranului, bărbaţi şi femei. Când va sosi ziua să prezinţi un film la studio, înfăţişarea ta va avea un cuvânt greu de spus. Poate ţi se pare nedrept. Ştiu că eşti o fată talentată. Dar aşa e în cinematografie. Gândeşte-te ca la o necesitate de ordin profesional, nu la relaţia bărbat-femeie. Deşi şi acest lucru are importanţă. Observase că ea încă şovăia. Am să te operez gratis, adăugase chirurgul. O fac pentru tine şi pentru fiul meu. Deşi mă tem că, o dată ce vei fi frumoasă, aşa cum mi te închipui eu, băiatul meu îşi va pierde prietena.

Claudia ştiuse întotdeauna că nu era frumoasă; acum îi venise în minte preferinţa tatălui ei pentru Cross. Oare dacă ar fi fost frumoasă, ar fi avut un alt destin? Pentru prima oară îl

studiase cu atenţie pe chirurg. Era un bărbat inimos, cu o privire blândă, care părea că înţelege ce se petrecea în sufletul ei. Râsese şi spusese:

— Okay. Transformaţi-mă într-o Cenuşăreasă.

Chirurgul nu avusese chiar atât de mult de lucru. Îi subţiase nasul, îi rotunjise bărbia şi-i subţiase pielea. La revenirea în lume, Claudia era o femeie drăguţă, cu o înfăţişare mândră şi un nas perfect: o prezenţă impresionantă, poate nu frumoasă în adevăratul sens al cuvântului, dar, într-un fel, cu atât mai atrăgătoare.

Rezultatele profesionale fuseseră miraculoase. Deşi foarte tânără, Claudia obţinuse o întrevedere personală cu Melo Stuart, care-i devenise impresar. El îi obţinuse mici retuşuri de scenarii şi o invitase la petreceri la care cunoscuse producători, regizori şi mari actori. Îi cucerise pe toţi. În următorii cinci ani, cu toată tinereţea ei, ajunsese să fie etichetată drept scenarist categoria A pentru filme de categoria A. În viaţa particulară efectul fusese la fel de spectaculos. Chirurgul avusese dreptate. Fiul lui nu rezistase în faţa concurenţei. Claudia avusese o serie de legături amoroase — unele chiar pasiuni — cu care s-ar fi mândrit şi o vedetă a ecranului.

Claudiei îi plăcea la nebunie să lucreze în cinematografie. Îi plăcea să colaboreze cu alţi scenarişti, să intre în dispute cu producătorii, să-i măgulească pe regizori: primilor le spunea cum să economisească bani, realizând scenariul într-un anume fel, pe ceilalţi îi sfătuia cum să aplice scenariul în cel mai artistic mod cu putinţă. Admira profund actorii şi actriţele, modul în care se conformau indicaţiilor ei, menite să-i facă să joace mai bine şi mai convingător. Îi plăcea magia decorurilor, pe care cei mai mulţi le socoteau plicticoase, îi plăcea camaraderia din cadrul echipei de filmare şi nu avea mustrări de conştiinţă când se culca cu bărbaţi „sub condiţia ei”.

O entuziasma procesul de deschidere a unui film, succesul sau eşecul lui. Considera cinematografia o mare formă de artă şi, când i se cerea să rescrie un scenariu, îşi imagina că este un fel de medic şi nu opera schimbări doar ca să-şi facă un renume. La vârsta de douăzeci şi cinci de ani se bucura de o reputaţie extraordinară şi de prietenia a nenumărate celebrităţi, cea mai apropiată fiindu-i Athena Aquitane.

Dar ceea ce o surprindea mai mult era sexualitatea ei debordantă. Faptul de a se culca cu un bărbat era pentru ea la fel de firesc ca orice act de prietenie. Niciodată n-o făcea pentru vreun profit, era mult prea talentată pentru asta; uneori glumea spunând ca celebrităţile se culcau cu ea ca să primească un rol în următorul ei scenariu.

Prima aventură o avusese chiar cu chirurgul, care se dovedise mult mai fermecător şi mai versat decât fiul său. Probabil încântat de propria-i realizare, se oferise s-o instaleze într-un apartament, cu o alocaţie săptămânală, nu numai ca să facă sex, ci şi pentru plăcerea de a fi în compania ei. Claudia îl refuzase cu zâmbetul pe buze şi-i spusese:

— Parcă era vorba că renunţi la onorariu.

— Deja te-ai achitat, replicase el. Sper însă că ne vom putea vedea din când în când.

— Bineînţeles, răspunsese Claudia.

Ceea ce i se părea extraordinar era că putea face dragoste cu bărbaţi atât de deosebiţi, de diferite vârste, tipuri şi înfăţişări. Şi să-i placă de fiecare dată. Ca o amatoare de mâncăruri rafinate, care gusta tot felul de delicatese inedite. Îi îndruma pe actorii şi scenariştii aflaţi la început de carieră, dar nu acesta era rolul care-i plăcea mai mult. Era dornică să înveţe. Aşadar, îi socotea pe cei mai vârstnici decât ea mult mai interesanţi.

Într-o noapte de pomină avusese o aventură cu însuşi marele Eli Marrion. Îi plăcuse, deşi nu fusese chiar o reuşită.

Se întâlniseră la o petrecere organizată de Studiourile LoddStone şi ea îi trezise interesul lui Marrion, pentru că nu se temuse de el şi pentru că adusese critici dure celui mai recent film de succes. De asemenea, Marrion o auzise respingând avansurile lui Bobby Bantz printr-o vorbă de duh, care-l făcuse pe acesta să-şi uite supărarea.

În ultimii ani Eli Marrion renunţase la sex. Efortul se dovedea mai mare decât satisfacţia, întrucât bătrânul era aproape impotent. Când o invitase pe Claudia să-l însoţească la vila din Beverly Hills, proprietate a Studiourilor LoddStone, îşi închipuise că ea acceptă din pricina funcţiei lui. Nu ştia că adevăratul motiv fusese curiozitatea ei sexuală. Cum era să te culci cu un bărbat atât de influent şi atât de bătrân? Acest lucru nu se dovedise de ajuns, Claudia îl găsise pe Marrion atrăgător, în ciuda vârstei. Chipul lui de gorila putea fi chiar frumos când zâmbea, aşa cum zâmbise când îi spusese că toată lumea i se adresa cu numele de Eli, chiar şi nepoţii. Inteligenţa şi farmecul lui firesc o uimiseră, întrucât auzise despre el că ar fi un om necruţător. Relaţia promitea să fie interesantă.

În dormitorul apartamentului de la parterul vilei din Beverly Hills Claudia remarcase amuzată că bătrânul era un timid. Lăsând la o parte orice urmă de sfială, Claudia îl ajutase să se dezbrace şi, în timp ce el îşi aşeza hainele împăturite pe un fotoliu, se dezbrăcase la rândul ei, îl îmbrăţişase şi se urcase alături de el sub cuvertură. Marrion încercase să facă o glumă.

— Când regele Solomon era pe moarte, i-au fost trimise în pat câteva fecioare ca să-l încălzească.

— În acest caz, n-am să-ţi pot fi de mare folos, răspunsese Claudia.

Îl sărutase şi-l luase în braţe. Buzele lui aveau o căldura plăcută. Pielea avea o uscăciune ca de ceară, deloc dezgustătoare. Rămăsese surprinsă de fragilitatea lui în momentul în care îşi scosese hainele şi pantofii. O clipă se gândise ce mult însemna un costum de trei mii de dolari pentru un om cu influenţă. Dar contrastul dintre trupul delicat şi capul mare o înduioşase. Nu fusese scârbită. După zece minute de mângâieri şi sărutări (marele Marrion sărata la fel de inocent ca un copil) amândoi îşi dăduseră seama că el era complet impotent. Marrion îşi jurase că era pentru ultima oară când îşi aducea în pat o femeie. Oftase şi se relaxase, înlănţuit de braţele Claudiei.

— Okay, Eli, zisese Claudia. Acum am să-ţi spun în amănunt de ce filmul tău e o porcărie, începând cu aspectul financiar şi terminând cu cel artistic. Continuând să-l mângâie cu blândeţe, îi făcuse o analiză inteligentă a scenariului, a regiei şi a actorilor. Nu numai că e un film prost, spusese Claudia, dar nici nu poate fi vizionat. Şi asta pentru că nu are un fir epic, tot ce vezi e o succesiune de cadre pe care regizorul le consideră un subiect de film. Iar actorii nu fac decât să-i execute indicaţiile, conştienţi că e o mare porcărie.

Marrion o ascultase cu un zâmbet binevoitor. Se simţea foarte bine. Îşi dădea seama că o latură esenţială a existenţei lui se încheiase, fiindcă era la apusul vieţii. Gândul că nu va mai face niciodată dragoste cu o femeie, nici nu va mai încerca, nu era umilitor. Ştia ca Claudia nu va povesti altora despre această noapte şi, chiar dacă ar fi făcut-o, ce mai conta? Lui îi rămânea puterea peste semenii lui. Încă era capabil să modifice destinele a mii de oameni atâta timp cât rămânea în viaţă. Acum însă îl interesa analiza filmului.

— Nu înţelegi, spusese el. Eu pot face să se nască un film, însă nu-l pot realiza. Ai perfectă dreptate, niciodată n-am să-l mai angajez pe acel regizor. Talentul nu pierde bani, eu, da. Însă talentul trebuie să-şi asume criticile. Întrebarea pe care mi-o pun eu e dacă un film va avea succes de casă. Dacă devine şi operă de artă, nu-i decât o întâmplare fericită.

În timp ce vorbeau, Marrion se dăduse jos din pat şi începuse să se îmbrace. Claudia detesta să vadă bărbaţii îmbrăcându-se, era mult mai dificil să le vorbeşti în astfel de momente. Oricât părea de ciudat, Marrion i se păruse mult mai uşor de iubit când fusese dezbrăcat; picioarele descărnate, trupul împuţinat, capul uriaş, toate îi inspirau milă şi afecţiune. Ca o ciudăţenie, chiar şi flasc, penisul lui era mai mare decât al majorităţii bărbaţilor, în stare de repaus. Îşi propusese să nu uite să-l întrebe pe chirurgul ei despre acest detaliu. Oare penisul se mărea pe măsură ce devenea inutilizabil?

Acum vedea cât de obositor era pentru Marrion să-şi încheie cămaşa şi să-şi prindă butonii. Sărise jos din pat ca să-l ajute.

Marrion îi studiase goliciunea. Claudia avea un trup mai frumos decât multe staruri cu care se culcase, însă creierul nu i se înfierbântase şi nici trupul nu-i zvâcnise în faţa frumuseţii ei. Dar el nu simţise nici regret, nici tristeţe.

Claudia îl ajutase să-şi pună pantalonii, să-şi încheie cămaşa şi să-şi prindă butonii. Îi îndreptase cravata cafenie şi-i periase cu degetele părul argintiu, dându-l pe spate. El îşi pusese sacoul şi rămăsese în picioare, din nou stăpân pe puterea sa vizibilă. Ea îl sărutase şi-i spusese:

— M-am simţit bine.

Marrion o studiase de parcă i-ar fi fost cumva duşmancă. Apoi îi adresase celebrul său zâmbet, care-i ştergea urâţenia trăsăturilor. Acceptase faptul că sinceritatea ei nu era prefăcută, că avea inimă bună, punând probabil aceste însuşiri pe seama tinereţii. Păcat că lumea în care trăia avea s-o schimbe.

— Ei bine, cel puţin, îţi pot oferi o masă, spusese Marrion.

Ridicase receptorul, ca să sune serviciul la cameră.

Claudiei îi era foame. Înghiţise cât ai clipi o farfurie de supă, raţă cu legume şi o cupă uriaşă cu îngheţată de căpşuni. Marrion mâncase foarte puţin, însă nu ezitase să golească o sticlă de vin. Discutaseră despre filme şi cărţi şi, spre uimirea ei, Claudia descoperise că Marrion citise mult mai mult decât ea.

— Mi-ar fi plăcut să fiu scriitor, mărturisise Marrion. Îmi place să scriu, cărţile sunt pentru mine o mare bucurie. Dar să ştii că rareori mi-a fost dat să întâlnesc un scriitor pe care să-l plac ca om, chiar dacă îi ador cărţile. De pildă, Ernest Vail. Scrie cărţi frumoase, dar în viaţa de toate zilele e o pacoste. Cum se poate una ca asta?

— Pentru că scriitorii şi cărţile lor sunt două lucruri total diferite, răspunsese Claudia. Cărţile reprezintă chintesenţa a tot ce e mai bun în ei. Ca o tonă de rocă, pe care trebuie s-o fărâmi ca să găseşti un diamant minuscul — dacă aşa se obţin diamantele.

— Îl cunoşti pe Ernest Vail? întrebase Marrion. Claudia remarcase că întrebarea lui nu conţinea nici urmă de obscenitate. Probabil ştia că ea avusese o legătura cu Vail. Ei bine, îmi place cum scrie, dar pe el nu pot să-l sufăr. Şi are o pică aproape demenţială pe studiouri.

Claudia îl bătuse pe mână, familiaritate permisă acum, după ce-l văzuse în pielea goală.

— Orice talent are pică pe studiouri, răspunsese ea. Nu-i vorba de ceva personal. În definitiv, nici tu nu eşti chiar un înger în relaţiile de afaceri. Poate că eu sunt singura scriitoare din oraş care te place.

Râseseră amândoi.

Înainte de a se despărţi, Marrion îi spusese Claudiei:

— Oricând ai o problemă, te rog să mă suni.

Era o frază care-i dădea a înţelege că nu dorea să continue o relaţie personală.

Claudia pricepuse mesajul.

— Nu voi profita niciodată de această ofertă, răspunsese ea. Dar, dacă ai probleme cu scenariul, atunci sună-mă tu. Sfaturile mele nu te vor costa nimic, iar dacă trebuie să-l scriu eu, va trebui să-mi plăteşti onorariul cuvenit.

Voise să-i spună că, din punct de vedere profesional, el va avea mai multă nevoie de ea decât ea de el. Ceea ce, desigur, nu era adevărat, totuşi îi dădea a înţelege că ea avea încredere în propriul talent. Se despărţiseră prieteni.

Pe Pacific Coast Highway traficul nu era intens. Claudia privi în stânga, spre oceanul scânteietor, şi se miră cât de puţină lume era pe plajă. Câtă deosebire faţă de Long Island, unde trăise când era mai tânără. Deasupra capului văzu deltaplane plutind în direcţia plajei, chiar deasupra liniilor de înaltă tensiune. În dreapta văzu o mulţime de oameni adunaţi în jurul unei camionete cu aparatură audio şi a unor uriaşe camere de filmat. Cineva turnă un film. Ce mult îi plăcea Pacific Coast Highway! Şi cât o detesta Ernest Vail! Spunea că a conduce o maşină pe autostradă era ca şi cum ai lua un feribot spre iad...

Claudia De Lena îl întâlnise pentru prima oară pe Vail pe vremea când fusese angajată să lucreze la scenariul unui film după cel mai bun roman al lui. Întotdeauna îi plăcuseră cărţile lui Vail, avea propoziţii nespus de elegante, care curgeau una după alta, ca notele muzicale. Vail înţelegea viaţa şi tragediile personale. Capacitatea lui de a fi de fiecare dată altul o fermecă la fel că poveştile cu zâne din copilărie. Fusese încântată să-l cunoască. Dar omul Ernest Vail era o cu totul altă persoană.

La vremea aceea Vail era abia trecut de cincizeci de ani. Prezenţa lui fizică nu avea nimic din graţia prozei pe care o scria. Era scund, îndesat şi avea un început de chelie pe care nu se ostenea să-l ascundă. Poate că îşi înţelesese şi iubise personajele din cărţi, în schimb era total străin de manierele din viaţa cotidiană. Probabil ca unul dintre elementele farmecului său era inocenţa copilărească. Abia când ajunsese să-l cunoască mai bine, Claudia descoperise că în spatele acestei inocenţe exista o inteligenţă ieşita din comun, capabilă să ofere satisfacţii. La fel ca un copil, Vail putea fi spiritual fără voia lui şi avea egoismul fragil al copilăriei.

La acel mic dejun, servit în Polo Lounge, Ernest Vail îi păruse cel mai fericit bărbat din lume. Romanele scrise de el îi câştigaseră o reputaţie solidă în rândul criticilor, precum şi bani frumoşi, care pentru el nu aveau nici o importanţă. Apoi apăruse ultima sa carte, care avusese un enorm succes de public şi pe care Studiourile LoddStone o ecranizau în acel moment. Vail scrisese scenariul, iar Bobby Bantz şi Skippy Deere tocmai îi spuneau cât era de minunat. Spre uimirea Claudiei, Vail înghiţea laudele lor ca o actriţă de mâna a treia care se lasă trasă înspre canapea, în speranţa că va primi un rol. De ce dracu' îşi închipuia Vail că venise Claudia la acea întâlnire? Ceea ce o îndurera era faptul că aceiaşi Bantz şi Deere declaraseră cu o zi înainte ca scenariul era „un rahat". Nu fusese o cruzime şi nici măcar o expresie peiorativă. Un rahat era, pur şi simplu, ceva care nu mergea.

Claudia nu fusese dezamăgită de urâţenia lui Vail, la urma urmei nici ea nu fusese o frumuseţe până când ieşise de sub bisturiul chirurgului. Mai mult decât atât, într-un fel o incinta credulitatea şi entuziasmul lui.

— Ernest, am angajat-o pe Claudia că să te ajute. E foarte bună profesionistă, cea mai bună în branşa asta, şi va face un film mare. Eu unul ghicesc de pe acum că va fi un uriaş succes. Şi, nu uita, ai zece la sută din profitul net. |

Claudia văzuse că Vail înghiţise momeala. Sărmanul nici măcar nu ştia că zece la sută din profitul net însemna zece la sută din nimic.

Vail îi fusese sincer recunoscător pentru ajutorul acordat.

— Desigur, acceptase el, pot învăţa de la ea. Să scrii scenarii e mult mai amuzant decât să scrii cărţi, pentru mine e ceva cu totul nou.

— Ernest, intervenise Deere pe un ton liniştitor, tu ai un fler înnăscut. Aici poţi găsi de lucru din belşug. Te poţi îmbogăţi din acest film, mai ales dacă are succes şi dacă obţine Premiul Oscar.

Claudia îi studia pe cei doi bărbaţi. Două javre şi un fraier, un trio obişnuit la Hollywood. Dar parcă ea fusese mai deşteaptă? N-o regulase Deere atât la propriu cât şi la figurat? Cu toate acestea, nu se putea stăpâni să nu-l admire pe Skippy. Părea absolut sincer.

Claudia ştia că proiectul era deja la mare ananghie şi ca incomparabilul Benny Sly lucra în urma ei, transformându-l pe eroul intelectual al lui Vail într-un personaj cu totul nou, o combinaţie de James Bond, Sherlock Holmes şi Casanova. Din cartea lui Vail nu avea să mai rămână decât scheletul.

Dintr-un sentiment de compătimire Claudia acceptase să ia masa cu Vail în aceeaşi seară, ca să facă planuri legate de colaborarea la scenariu. Unul dintre trucurile colaborării era evitarea oricăror implicaţii sentimentale, motiv pentru care, în timpul şedinţelor de lucru, ea adoptase o înfăţişare cât mai puţin atrăgătoare cu putinţa. Relaţiile amoroase o distrăgeau întotdeauna de la scris.

Spre surprinderea Claudiei, în cele două luni cât lucraseră împreună, între ei se legase o prietenie de durată. Când amândoi fuseseră puşi pe liber în aceeaşi zi, se duseseră împreună la Las Vegas. Claudiei îi plăcuseră întotdeauna jocurile de noroc, iar Vail avea acelaşi viciu. La Vegas Claudia îl prezentase fratelui ei Cross, mirată că cei doi bărbaţi se simpatizaseră din prima clipă. Nu exista absolut nici un motiv să fie prieteni. Ernest era un intelectual pe care nu-l interesa sportul sau golful, Cross nu citise o carte de ani de zile. Claudia îl întrebase pe Ernest cum de era posibil.

— El ascultă şi eu vorbesc, răspunsese scriitorul.

Claudiei i se păruse că nu era propriu-zis o explicaţie.

Îl întrebase pe Cross: deşi îi era frate, tânărul reprezenta o enigmă şi mai mare. Cross chibzuise asupra întrebării. În cele din urmă, răspunsese:

— Nu trebuie să stai cu ochii pe el, nu vrea nimic.

De îndată ce Cross rostise acele cuvinte, Claudia înţelesese că spusese adevărul. Pentru ea era o uimitoare revelaţie. Din păcate pentru el, Ernest Vail nu avea nimic de ascuns.

Legătura ei cu Ernest Vail fusese ceva cu totul special. Deşi romancier de renume internaţional, la Hollywood Vail nu avea nici o putere. De asemenea, nu era un om de societate; dimpotrivă, inspira antipatii. Articolele semnate de el prin reviste abordau delicate probleme naţionale şi erau întotdeauna incorecte din punct de vedere politic; paradoxal, faptul agasa ambele tabere. Ironiza procesul democratic din America; scriind despre mişcarea feministă, declara că femeile vor fi întotdeauna subjugate de bărbaţi, până când vor deveni egalele lor din punct de vedere fizic, şi-i sfătuia pe adepţii feminismului să creeze grupuri de pregătire paramilitară. În problemă rasială, scrisese un eseu despre limbaj, în care insista că negrii ar trebui să-şi spună „oameni de culoare”, întrucât cuvântul „negru” era utilizat cu atâtea sensuri peiorative — gânduri negre, negru ca iadul, negru la faţă — şi că întotdeauna avea o conotaţie negativă, afară de sintagma „rochie simplă şi neagră”.

În continuare, înfuria ambele tabere, susţinând că rasele mediteraneene trebuia considerate „de culoare”. Inclusiv italienii, spaniolii, grecii şi aşa mai departe.

Scriind despre clase, susţinea că oamenii care dispun de mulţi bani trebuie să fie cruzi şi să se apere, iar săracii trebuie să devină infractori, întrucât sunt nevoiţi să lupte împotriva legilor făcute de către cei bogaţi, cu scopul de a-şi proteja averea. Scria că orice tip de bunăstare era, de fapt, o mită necesară, menită să-i împiedice pe cei săraci să declanşeze o revoluţie. Despre religie scria că ar trebui prescrisă ca un medicament.

Din păcate, nimeni nu reuşea să-şi dea seama dacă glumea sau vorbea serios. Nici una dintre aceste excentricităţi nu apărea vreodată în romanele lui, astfel că lectura cărţilor scrise de el nu oferea nici un indiciu.

În timpul colaborării la scenariul după cel mai mare best-seller al lui, între Claudia şi Vail se legase o relaţie strânsă. El era un elev sârguincios, o trata cu tot respectul, iar ea îi aprecia glumele cam acre, seriozitatea cu care discuta despre condiţiile sociale. O şoca indiferenţa lui faţă de banii gheaţă şi preocuparea pentru bani ca noţiune abstractă. Ignoranţa lui crasă în ce priveşte mersul lumii şi efectele puterii, în special la Hollywood. Se împăcau atât de bine, încât Claudia îl rugase să-i citească romanul. Se simţise flatată când el venise la studio a doua zi, cu manuscrisul adnotat.

În cele din urmă, romanul fusese publicat, pe baza succesului ei ca scenarist şi prin presiunile exercitate asupra impresarului Melo Stuart. Cartea beneficiase de câteva recenzii vag laudative şi de altele ironice, mai ales pe motiv că era scenaristă. Dar Claudia continuase să-şi iubească romanul. Cartea nu se vânduse şi nimeni nu cumpărase drepturile de ecranizare. Totuşi, fusese tipărită. Ea îi dedicase lui Vail un exemplar cu autograf: „Pentru cel mai mare romancier în viaţă al Americii." Nici acest gest nu ajutase la nimic.

— Eşti o fată foarte norocoasă, îi spusese Vail. Nu eşti romancieră, eşti scenaristă. Nu vei ajunge niciodată scriitoare de romane. În următoarea jumătate de oră, fără răutate şi fără ironie, îi disecase romanul şi îi demonstrase că era o aiureală, că nu avea structura, profunzime, rezonanţa în caracterizare, chiar şi dialogul — punctul ei forte — era îngrozitor, de o spiritualitate nejustificată. Era un asasinat brutal, dar înfăptuit cu o asemenea logică, încât Claudia fusese nevoită să recunoască adevărul. El încheiase cu ceea ce socotise a fi o dovadă de amabilitate: E o carte foarte bună pentru o fată de optsprezece ani. Toate greşelile despre care ţi-am vorbit pot fi îndreptate prin experienţă, prin simpla trecere a anilor. Există însă un lucru pe care nu-l vei putea corecta niciodată. Nu ai vocabular.

Auzindu-l, Claudia, deşi profund mâhnită, se simţise ofensată. O parte din recenzii lăudaseră însuşirile lirice ale cărţii.

— Te înşeli, îl contrazisese ea. Am încercat să scriu propoziţii perfecte. Şi ceea ce admir mai mult la cărţile tale e poezia limbajului.

Pentru prima oară Vail zâmbise.

— Mulţumesc, spusese el. N-am încercat să fiu poetic. Limbajul folosit de mine se naşte din sentimentele personajelor. Limbajul, poezia ta în această carte sunt forţate. Total lipsite de sinceritate.

Claudia izbucnise în lacrimi.

— Dar cine dracu' eşti tu? explodase ea. Cum poţi să spui cuvinte atât de oribile şi de dureroase? Cum naiba poţi fi atât de categoric?

Vail păruse amuzat.

— Hei, poţi scrie cărţi publicabile şi totuşi să mori de foame. Dar de ce, când eşti o scenaristă genială? Cât despre faptul că sunt categoric, e singurul lucru la care mă pricep, dar mă pricep la perfecţie. Sau poate mă înşel?

— Nu te-nşeli, răspunsese Claudia, dar eşti un tiran şi un sadic.

Vail o privise circumspect.

— Eşti talentată, spusese el. Ai o ureche excelentă pentru dialogul de film, eşti expertă în firul epic. Te pricepi cu adevărat la filme. De ce să vrei să fii fierar şi nu mecanic auto? Eşti făcută pentru cinema, nu ca să scrii romane.

Claudia îl privise cu ochii mari, de uimire.

— Nici nu ştii cât mă jigneşti.

— Bineînţeles că ştiu, replicase el. Dar e spre binele tău.

— Nu pot să cred că eşti una şi aceeaşi persoană cu autorul care a scris acele cărţi, ripostase ea cu răutate. Nimeni n-ar crede că tu le-ai scris.

Auzind-o, Vail izbucnise într-un râs încântat.

— Adevărat, confirmase el. Nu-i extraordinar?

În săptămâna următoare se purtase oficial cu ea cât timp lucraseră la scenariu. Presupunea că prietenia lor luase sfârşit. Într-un târziu Claudia îi spusese:

— Ernest, nu te mai ţine aşa băţos. Te iert. Mai mult chiar, cred că ai dreptate. Dar de ce a trebuit să fii atât de brutal? M-ai făcut să-mi închipui că faci paradă de superioritatea masculină. Înţelegi, adică să mă umileşti şi apoi să-ţi cad la pat. Ştiu însă că nu te duce mintea până acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, îndulceşte puţin pilula.

Vail ridicase din umeri.

— Eu nu cunosc decât o singură cale, răspunsese el. Dacă nu sunt cinstit cu astfel de lucruri, atunci nu sunt niciodată. În plus, am fost brutal pentru că ţin cu adevărat la tine. Nici nu ştii cât eşti de deosebită.

— Prin talentul meu, prin inteligenţă sau prin frumuseţe? întrebase, zâmbind, Claudia.

Vail dăduse din mână a lehamite.

— Nu, nu, protestase el. Pentru că eşti o persoană binecuvântată şi foarte fericită. Pe tine nu te va îngenunchea nici o tragedie. Asta se întâmpla foarte rar.

Claudia cugetase la cele auzite.

— Ştii, replicase ea, ce spui tu e cam jignitor. Înseamnă că sunt proastă din născare? Tăcu o secundă. Se crede că omul melancolic este mai sensibil. Melancolia e un semn de sensibilitate.

— Aşa e, încuviinţase Vail. Eu sunt melancolic, deci sunt mai sensibil decât tine?

Amândoi râseseră şi în clipa următoare Claudia îl îmbrăţişase.

— Îţi mulţumesc că ai fost sincer cu mine, spusese ea.

— Nu te obrăznici, o dojenise Vail. Aşa cum spunea mama: „Viaţa e ca o cutie cu grenade de mână, niciodată nu ştii ce te va trimite în împărăţia cerurilor”.

Claudia spusese, râzând:

— Iisuse, întotdeauna trebuie să prevesteşti ziua de apoi? Niciodată nu vei ajunge scenarist, dovadă zicala de adineauri.

— Dar e mai aproape de adevăr, insistase Vail.

Înainte de a-şi încheia colaborarea la scenariu, Claudia îl trăsese în pat. Ţinea suficient de mult la el ca să dorească să-l vadă fără haine, astfel încât să poată avea o discuţie reală, să-şi poată face confidenţe adevărate.

Ca amant, Vail era mai mult entuziast decât expert. De asemenea, se arăta mai recunoscător decât majoritatea celorlalţi bărbaţi. Dar lucrul cel mai bun din toate, după ce făcea dragoste îi plăcea să stea de vorbă, faptul că era în pielea goală nu-l împiedica să ţină prelegeri, să emită raţionamente necumpătate. Iar Claudiei îi plăcea goliciunea lui. Dezbrăcat, avea agilitatea şi impetuozitatea unei maimuţe; era şi foarte păros: cu pieptul păros şi cu smocuri de păr pe spate. Avea şi lăcomia unei maimuţe, înşfăca trupul ei gol ca pe un fruct atârnând dintr-un copac. Dorinţa lui o amuza pe Claudia. O delecta comedia inerentă a sexului. Îi plăcea şi faptul că el era celebru în întreaga lume, că îl văzuse la televizor şi îl socotise cam infatuat în probleme de literatură sau când venea vorba de jalnica condiţie morală a omenirii; avea un aer nespus de demn, ţinând în mână pipa din care trăgea arareori câte un fum, şi era îmbrăcat în haină de tweed cu cotiere de piele, care-i dădeau o alură profesională. Dar la pat era cu mult mai amuzant decât la televizor: aici îi lipsea latura actoricească.

Niciodată nu discutau despre iubire adevărată, despre o „legătură”. Claudiei nu-i trebuia aşa ceva, iar Vail nu avea decât o percepţie literară a termenului. Amândoi acceptau faptul că el era cu treizeci de ani mai în vârstă şi, în plus, nu oferea nici un avantaj în afară de renume. Nu aveau în comun nimic altceva decât literatură, poate cea mai fragilă temelie pentru o căsnicie, lucru cu care amândoi erau de acord.

Claudiei îi plăcea să discute cu el despre filme. Ernest insista că filmele nu erau artă, ci o revenire la picturile primitive descoperite în vechile caverne. În opinia lui, filmul nu avea limbaj, şi cum progresul speciei umane depindea de limbaj, filmul nu reprezenta decât o formă artistică minoră şi regresivă.

— Deci pictura nu este artă, Bach şi Beethoven nu sunt artă, Michelangelo nu este artă, rezuma Claudia. Vorbeşti tâmpenii.

Pe urmă îşi dădea seama că el nu făcea decât s-o tachineze, că îi plăcea s-o provoace — deşi cu prudenţă, numai după ce făceau dragoste.

În momentul în care amândoi fuseseră concediaţi ca scenarişti, deveniseră foarte buni prieteni. Înainte de a se înapoia la New York, Vail îi oferise Claudiei un mic inel de formă asimetrică împodobit cu patru pietre preţioase de culori diferite. Nu părea prea scump, dar era o raritate de valoare, şi colindase mult timp până s-o găsească. De atunci Claudia nu se mai despărţea de inel. Pentru ea devenise un talisman.

La plecarea lui Vail, relaţia lor intimă se încheiase. Când şi dacă Vail avea să mai revină la Los Angeles, ea avea să fie angajată într-o nouă legătură. Iar Vail recunoştea ca relaţia lor fusese mai mult prietenie decât pasiune. Ca dar de rămas-bun, Claudia îl familiarizase cu tot ce însemna Hollywoodul. Îi explicase faptul că scenariul lor era pe cale de a fi rescris de celebrul Benny Sly, legendarul scenarist nominalizat la un Premiu Oscar special pentru rescrieri de scenarii. Îi povestise că Benny Sly era specialist în transformarea poveştilor nevandabile în succese de o sută de milioane de dolari. Fără îndoială că avea să facă din cartea lui Vail un film pe care scriitorul îl va detesta, dar care cu siguranţă va aduce o căruţă

de bani.

Vail ridicase din umeri.

— Eu primesc zece la sută din profitul net, spusese el. Voi fi bogat.

Claudia îl privise exasperată.

— Profitul net? exclamase ea. Nu vrei şi cotă de asociat? N-ai să vezi un sfanţ, indiferent câţi bani va aduce filmul. Cei de la LoddStone sunt geniali când e vorba să topească banii. Ascultă-mă, eu am avut profitul net de la cinci filme care au adus o tonă de bani şi n-am primit nimic. Aşa ai să păţeşti şi tu.

Vail ridicase iar din umeri. Părea că nu-i pasă, ceea ce va face ca acţiunile lui din anii următori să fie şi mai de neînţeles.

Următoarea legătură a Claudiei o făcuse să-şi amintească de vorbă lui Ernest, ca viaţa semăna cu o cutie de grenade. Pentru prima oară, cu toată inteligenţa ei, se îndrăgostise — cu prudenţă — de un bărbat total nepotrivit. Un tânăr regizor „de geniu". După aceea se îndrăgostise serios şi imprudent de un alt bărbat, de care s-ar fi îndrăgostit orice femeie din lume. La fel de nepotrivit şi el.

Orgoliul iniţial la gândul că putea atrage asemenea bărbaţi se topise curând, datorită felului în care se purtaseră cu ea.

Regizorul, un individ antipatic, cu figură de nevăstuică, doar cu câţiva ani mai mare decât Claudia, făcuse trei filme de excepţie, care nu numai că se bucuraseră de aprecierile criticii, dar aduseseră bani frumoşi. Toate studiourile doreau să colaboreze cu el. Studioul LoddStone încheiase contract pentru trei filme şi o însărcinase pe Claudia cu rescrierea scenariului pe care intenţiona să lucreze regizorul.

Una dintre caracteristicile geniului acestui regizor era aceea că ştia cu precizie ce voia. La început îi făcuse concesii Claudiei, pentru că era femeie şi scenaristă, două calităţi inferioare în ierarhia puterii de la Hollywood. Se certaseră din prima clipă.

El îi ceruse să scrie o scenă care, simţea ea, nu se integra în structura conflictului. Claudia admitea că scena în sine ar fi fost extraordinară, dar rămânea o scenă a cărei unică menire era să scoată în evidenţa arta regizorală.

— Nu pot scrie o astfel de scenă, protestase Claudia. Nu are nici o legătură cu subiectul. Nu-i decât acţiune şi cameră de filmat.

— De asta există filme, replicase scurt regizorul. Tu fă-o aşa cum am discutat.

— Nu vreau să irosesc nici timpul tău şi nici pe al meu, continuase să se opună Claudia. N-ai decât s-o scrii tu cu blestemata aia de cameră.

Regizorul nu catadicsise nici să se înfurie.

— Eşti concediată, o anunţase el. Nu mai lucrezi la film.

Şi bătuse din palme.

Dar Skippy Deere şi Bobby Bantz îi reconciliaseră, ceea ce se întâmplase numai fiindcă pe regizor începuse să-l intereseze încăpăţânarea ei. Filmul se dovedise un succes, iar Claudia se văzuse nevoită să admită că triumful se datora mai curând talentului regizoral decât harului ei de scenarist. Pur şi simplu, nu fusese capabilă să sesizeze viziunea regizorului. Ajunseseră în pat aproape din întâmplare, însă regizorul o dezamăgise profund. Refuzase să se dezbrace şi făcuse dragoste cu cămaşa pe el. Totuşi, Claudia continuase să-şi facă visuri despre marile filme pe care le vor realiza împreună. Unul dintre cele mai mari cupluri regizor-scenarist ale tuturor timpurilor. Claudia era dispusă să fie vioara a doua în această colaborare, punându-şi talentul în slujba geniului, împreună aveau să facă artă de mare calitate şi să devină o legendă. Legătura durase o lună, până când Claudia îşi terminase scenariul special pentru Messalina, pe care i-l arătase şi lui. El îl citise şi-l aruncase deoparte.

— O porcărie feministă, numai fese şi ţâţe, declarase el. Eşti o fată deşteaptă, dar acesta nu-i un film pentru care să-mi pierd un an din viaţă.

— E doar o primă schiţă, protestase Claudia.

— Iisuse, detest ideea de a profita de o relaţie personală că să faci un film, declarase el.

În acel moment, Claudia se vindecase total de dragostea pe care i-o purta. Se simţea profund jignită.

— Eu n-am nevoie să mă culc cu tine ca să fac un film, spusese ea.

— Bineînţeles că nu, încuviinţase regizorul. Eşti talentată şi îţi merge vestea că ai unul dintre cele mai grozave funduri din industria filmului.

Claudia rămăsese de-a dreptul şocată. Ea nu vorbea niciodată despre bărbaţii cu care făcea dragoste. Detesta tonul pe care i se adresă el, ca şi cum femeilor ar fi trebuit să le fie ruşine că

făceau ceea ce făceau şi bărbaţii.

— Ai talent, dar un bărbat care face amor cu cămaşa pe el are o reputaţie şi mai proastă, replicase Claudia. Eu, cel puţin, nu m-am culcat niciodată cu cineva ca să obţin o probă de filmare.

Relaţia lor se încheiase aici, iar Claudia începuse să se gândească la Dita Tommey ca posibilă regizoare. Ajunsese la concluzia că numai o femeie ar fi valorificat scenariul aşa cum merită.

„Ei, ce dracu'!" se gândise Claudia. Ticălosul nu se dezbrăca niciodată complet şi nu-i plăcea să stea de vorbă după ce făcea dragoste. Era cu adevărat genial în materie de film, dar nu avea vocabular. Iar pentru un geniu, era un bărbat cu totul neinteresant, afară de cazul când discuta despre filme.

Claudia se apropia de marea curbă din Pacific Coast Highway, de unde oceanul se vedea ca o oglindă nesfârşită în care se reflectau stâncile de pe dreapta. Era locul ei preferat din întreaga lume, o frumuseţe naturală care o incinta de fiecare dată. Mai avea doar zece minute până la Malibu, unde locuia Athena. Claudia încercă să-şi formuleze rugămintea: trebuia să salveze filmul, s-o convingă pe Athena să se întoarcă. Îşi aminti că, în anumite momente din viaţa lor, avuseseră acelaşi amant şi se simţea mândră că un bărbat care o iubise pe Athena o putuse iubi şi pe ea.

Acum soarele strălucea cu putere. Valurile Pacificului sclipeau ca nişte diamante uriaşe. Claudia frână brusc. Crezuse că unul dintre deltaplane va ateriza chiar în faţa maşinii. Văzu şi zburătorul: o tânără cu un sân scăpat din bluză îi făcu semn hotărât cu mâna, continuând să se îndrepte către plajă. Cum de aveau voie, de ce nu apărea poliţia? Clătină din cap şi apăsă pe ambreiaj. Circulaţia se rărise şi autostrada făcea o cotitură, aşa că oceanul nu se mai vedea, deşi la nici doi kilometri mai încolo avea să reapară. „La fel ca iubirea adevărată", îşi spuse, zâmbind. În viaţa ei iubirea adevărată continua să reapară.

Când se îndrăgostise cu adevărat, trăise o experienţa dureroasă, dar plină de învăţăminte. De fapt, vina nu fusese a ei, întrucât bărbatul pe care îl iubise se numea Steve Stallings, megastar şi idol al femeilor din întreaga lume. Avea o extraordinară frumuseţe masculină, un farmec autentic şi o enormă vitalitate, alimentată de consumul ponderat de cocaină. De asemenea, era un actor extrem de talentat. Dar mai presus de orice, era un Don Juan. Se culca cu toate femeile care-i ieşeau în cale — la filmări în Africa, în vreun orăşel din Vestul American, la Bombay, Singapore, Tokio, Londra, Roma, Paris. O făcea cu sentimentul unui gentleman care dă de pomană săracilor şi ca gest de milă creştinească. Nici nu se punea problema de o relaţie, nu mai mult decât în cazul unui cerşetor invitat la masă de un filantrop. Actorul se arătase atât de încântat de Claudia, încât relaţia durase douăzeci şi şapte de zile.

În pofida plăcerii, pentru Claudia fuseseră douăzeci şi şapte de zile umilitoare. Steve Stallings era un amant irezistibil, graţie cocainei. Dezbrăcat, se simţea chiar mai în largul lui decât Claudia. La aceasta contribuia şi faptul că avea un trup perfect. Deseori Claudia îl surprindea studiindu-se în oglindă, aproape la fel ca o femeie care-şi potriveşte pălăria.

Claudia ştia că era o neînsemnată concubină. De fiecare dată când aveau întâlnire, el îi telefona s-o anunţe că va întârzia o oră, apoi sosea abia după şase ceasuri. Uneori renunţa cu totul la întâlnire. Claudia nu era decât amanta lui de noapte. De asemenea, când făceau dragoste, el insistă de fiecare dată să prizeze şi ea cocaină, experienţă interesantă, dar care o ameţea în asemenea măsură, încât în următoarele zile nu mai era în stare să scrie, iar ce scria nu prezenta încredere. Îşi dădea seama că devenea exact ceea ce detesta mai mult pe lume: o femeie a cărei viaţă depindea în întregime de capriciile unui bărbat.

Se simţea umilită că era abia pe locul patru sau cinci, dar nu-l învinovăţea pe Steve. Se învinovăţea pe sine. În definitiv, la cât era de celebru, Steve Stallings putea avea aproape orice femeie din America, totuşi o alesese pe ea. Stallings urma să îmbătrânească şi să se urâţească, să-şi piardă din faimă şi să depindă tot mai mult de cocaină. Trebuia să câştige bani gheaţă cât timp era în floarea vârstei. Era îndrăgostită şi, pentru una dintre puţinele ocazii din viaţa ei, profund nefericită.

Astfel, în cea de a douăzeci şi şaptea zi, când Stallings o sunase s-o prevină că va întârzia, ea îi spusese:

— Nu te mai obosi, Steve, plec din casa ta, unde sunt un fel de gheişă.

Urmase o tăcere, apoi el îi răspunsese pe un ton deloc surprins:

— Sper că ne despărţim prieteni. Mi-a făcut cu adevărat plăcere să fim împreună.

— Desigur, răspunsese Claudia şi închisese telefonul.

Fusese pentru prima oară când la sfârşitul unei legături nu-şi dorise să păstreze o relaţie de prietenie. Cel mai mult o supăra faptul că dăduse dovadă de prostie. Era limpede că toată atitudinea lui fusese un truc ca s-o determine să plece, dar ei îi trebuise prea mult timp ca să priceapă aluzia. Se simţea umilită. Cum de fusese atât de proastă? Plânsese, dar după o săptămână descoperise că nu simţea deloc nevoia să fie îndrăgostită. Acum timpul îi aparţinea în întregime şi putea lucra. Fusese o plăcere să se întoarcă la scris cu mintea limpezită de cocaină şi de dragoste adevărată.

După ce amantul ei, regizorul cel genial, îi refuzase scenariul, Claudia lucrase cu înverşunare timp de şase luni ca să-l rescrie.

Claudia De Lena scrisese scenariul original pentru filmul Messalina sub forma unui inteligent mesaj feminist. Dar după cinci ani petrecuţi în industria filmului, ştia că orice mesaj trebuia asezonat cu ingredientele de bază, lăcomia, sexul, crima şi credinţa în omenire. Ştia că trebuia să scrie roluri mari, nu numai pentru Athena Aquitane, dar cel puţin pentru încă trei vedete distribuite în roluri secundare. Rolurile feminine de calitate erau atât de puţine la număr, încât scenariul avea să atragă nume de prima mărime. Un element esenţial era marele nemernic — fermecător, necruţător, frumos şi inteligent. Pentru acest personaj se inspirase din amintiri despre tatăl ei.

La început Claudia intenţionase să abordeze o producătoare independentă şi cu influenţă, dar majoritatea directorilor de studiouri care puteau aproba realizarea unui film erau bărbaţi. Chiar dacă le-ar fi plăcut scenariul, i-ar fi neliniştit perspectiva de a-l transforma în propagandă deschisă, realizatorul şi regizorul fiind femei. Ar fi dorit să aibă în echipă cel puţin un bărbat. Claudia hotărâse deja ca regizoarea să fie Dita Tommey.

Fără îndoială că Tommey avea să accepte, întrucât filmul urma să beneficieze de un buget enorm. Dacă avea succes, un asemenea film ar fi adus-o în rândul monştrilor sacri. Dar chiar şi în cazul unui eşec, reputaţia ei ar fi avut de câştigat. Un film în care se investea atât de mult şi nu avea succes era uneori mai prestigios pentru un regizor decât unul de succes, făcut cu bani puţini.

Un alt motiv era acela că Dita Tommey iubea exclusiv femeile, iar filmul i-ar fi înlesnit accesul la patru femei frumoase şi celebre.

Claudia o voia pe Tommey pentru că, în urmă cu câţiva ani, lucraseră împreună la un film, experienţă care se dovedise fructuoasă. Regizoarea era foarte tranşantă, foarte inteligentă şi foarte talentată. Totodată, nu era genul de regizor care „ucide scenaristul” şi care să-şi cheme prietenii să rescrie scenariul, ca apoi să-şi împartă banii. Niciodată nu pretindea drepturi de coautor decât în cazul unei contribuţii reale şi nu recurgea la hărţuire sexuală, cum procedau unii regizori şi actori — deşi termenul de „hărţuire sexuală” nu putea fi utilizat în cinematografie, unde comerţul cu seducţie făcea parte din meserie.

Claudia făcuse tot posibilul să-i trimită scenariul lui Skippy Deere într-o vineri, Skippy nu citea cu atenţie scenariile decât în week-end. I-l trimisese fiindcă, în ciuda micilor escrocherii, rămânea cel mai bun producător din oraş şi pentru ca Claudia niciodată nu putea renunţa definitiv la o veche relaţie. Trucul reuşise. Duminică dimineaţa Claudia primise un telefon de la el. Skippy o invitase să ia prânzul împreună în aceeaşi zi.

Claudia îşi pusese computerul în Mercedes şi se îmbrăcase de lucru: cămaşă bărbătească de doc albastru, blugi decoloraţi, pantofi de sport fără şireturi. Îşi prinsese părul la spate cu o eşarfă.

Pornise pe Ocean Avenue din Santa Monica. În Palisades Park, care separa Ocean Avenue de Pacific Coast Highway, văzuse săracii din Santa Monica înghesuindu-se la masa de duminică. Voluntari de la asistenţa socială le aduceau în fiecare duminică mâncare şi băutura, în aerul proaspăt al parcului, pe mese şi bănci de lemn. Claudia alegea întotdeauna acest traseu, anume ca să-i privească, să-şi amintească de cealaltă parte a societăţii, în care oamenii nu aveau Mercedes-uri, piscine şi nu-şi făceau cumpărăturile pe Rodeo Drive. Cu ani în urmă se oferise deseori ca voluntar, să ducă de mâncare în parc; acum se mărginea să trimită un cec bisericii care hrănea săracii. Devenise mult prea dureros să treacă de la o lume la alta, faptul îi stăvilea dorinţa de reuşită. Nu se putea abţine să nu-i privească, îmbrăcaţi în haine ponosite, viaţa lor o ruină, cu toate acestea unii păstrau o stranie demnitate. Acest trai fără speranţă i se părea extraordinar, şi totuşi, era doar o chestiune de bani, banii pe care ea îi câştiga cu atâta uşurinţă scriind scenarii de film. În şase luni câştiga mai mulţi bani decât

vedeau aceşti oameni într-o viaţă întreagă.

La vila lui Skippy Deere, aflată în canioanele din Beverly Hills, administratorul o condusese la piscină cu cabine vopsite în galben şi albastru. Deere şedea într-un şezlong capitonat. Lângă el se găsea o măsuţă de marmură, pe care erau telefonul şi un teanc de scenarii. Deere purta ochelarii de citit, cu ramă roşie, pe care-i folosea numai acasă. În mână ţinea un pahar înalt cu apă Evian, de la gheaţă.

Skippy sărise în picioare şi o îmbrăţişase.

— Claudia, exclamase el, avem afaceri urgente.

Ea îi analizase tonul. De obicei, putea ghici reacţia la scenariile ei din inflexiunile vocii. Exista lauda formulată cu grijă, care însemna de fapt un „nu" categoric. Mai exista tonul vesel şi entuziast, exprimând o admiraţie nereţinută, după care urmau de fiecare dată cel puţin trei motive pentru care scenariul nu putea fi cumpărat: un alt studio trata o temă asemănătoare, nu putea fi adunată distribuţia corespunzătoare, studioul nu voia să abordeze subiectul respectiv. Dar Deere vorbise pe tonul hotărât al unui om de afaceri care a descoperit ceva de valoare. Acum discuta despre bani şi răspunderi. Ceea ce însemna „da".

— Ar putea fi un film foarte mare, îi spusese el Claudiei. Foarte, foarte mare. De fapt, nici nu poate fi altfel. Ştiu ce poţi, eşti o fată tare deşteaptă, însă eu trebuie să ofer studioului ceva despre sex. Sigur, am să-l ofer starurilor pe motive de feminism. Actorul principal îl putem găsi, dacă-l mai îmblânzeşti puţin, dacă-i atribui mai multe momente de cumsecădenie. Ştiu că vrei să fii producător asociat, dar eu sunt şeful. Poţi să-ţi spui părerea, sunt receptiv la orice idee rezonabilă.

— Vreau să aleg eu regizorul, declarase Claudia.

— Apoi tot tu studioul şi actorii, adăugase, râzând, Deere.

— Nu vând scenariul până nu primesc aprobare pentru regizor, insistase Claudia.

— De acord, se învoise Deere. Atunci, întâi anunţă studioul că vrei să regizezi, apoi retrage-te, iar ei vor fi atât de încântaţi, că îşi vor da acordul. Tăcu o secundă. La cine te gândeşti?

— La Dita Tommey, răspunsese Claudia.

— E bună, e inteligentă, întărise Deere. Actriţele o iubesc. La fel şi studioul. Se încadrează întotdeauna în buget, nu trăieşte pe seama filmului. Dar înainte s-o aduci, tu şi cu mine vom face distribuţia.

— Ce studio alegi? întrebase Claudia.

— LoddStone, declarase Deere. Ei merg în mare parte pe mâna mea, aşa că nu va trebui să ne luptăm prea mult pentru distribuţie şi regizor. Claudia, ai scris un scenariu perfect. Spiritual, incitant, cu idei interesante despre începuturile feminismului, un subiect fierbinte în zilele noastre. Există şi sex. O justifici pe Messalina şi pe toate femeile. Am să discut propunerile tale cu Melo şi cu Molly Flanders, ea poate pune problema pe tapet la departamentul afaceri al Studioului LoddStone.

— Ah, ticălosule! exclamase Claudia. Ai şi vorbit la LoddStone?

— Aseară, răspunsese Skippy Deere, zâmbind larg. Le-am dus scenariul şi ei mi-au dat mână liberă să încep demersurile necesare. Ascultă, Claudia, cu mine să nu faci pe nebuna. Ştiu că atuul tău e Athena, de aceea joci atât de tare. Făcu o scurtă pauză. Le-am spus şi celor de la LoddStone. Iar acum, să trecem la treabă.

Acesta fusese începutul marelui proiect. Acum nu-l putea lăsa să se ducă de râpă.

Claudia se apropia de semaforul la care trebuia să vireze către stânga, pe o şosea laterală care ducea spre Colonia Malibu. Pentru prima oară o încolţi un sentiment de panică. Athena era atât de inflexibilă, aşa cum trebuia să fie o celebritate, încât nu se va răzgândi. Nu avea importanţă; dacă Athena refuza, Claudia intenţiona să ia avionul până la Vegas şi să ceară ajutorul fratelui ei, Cross. El nu o refuzase niciodată. Nici în copilărie, nici când Claudia rămăsese să locuiască împreună cu mama lor, nici când aceasta murise.

Claudia păstra în memorie marile ocazii festive sărbătorite la reşedinţa familiei Clericuzio din Long Island. Un decor parcă desprins din basmele Fraţilor Grimm, vila împrejmuită de ziduri, ea şi Cross jucându-se printre smochini. Existau două grupuri de băieţi între opt şi doisprezece ani. Celălalt grup era condus de Dante Clericuzio, nepotul bătrânului Don, care se postase la o fereastră de la etaj, ca un dragon.

Dante era un băiat agresiv, îi plăcea să se bată, să conducă grupul şi, totodată, era singurul care îndrăznea să-l provoace pe fratele ei, Cross, la luptă dreaptă. Dante o trântise pe Claudia

la pământ şi o lovea, silind-o să se dea bătută, când apăruse Cross. Atunci Dante şi Cross se luaseră la bătaie. Ceea ce o şocase atunci pe Claudia fusese siguranţa de sine a lui Cross în faţa ferocităţii lui Dante. Şi Cross învinsese fără efort.

Aşadar, Claudia nu înţelegea alegerea mamei ei. Cum de nu-l iubise mai mult pe Cross? Cross era cu mult mai demn de afecţiune. Îşi dovedise calităţile deosebite atunci când hotărâse să rămână cu tatăl lor. Claudia nu se îndoise niciodată ca Cross ar fi dorit de fapt să stea cu mama lor şi cu ea.

În anii de după divorţ, familia continuase să păstreze relaţii sporadice. Din conversaţii, din limbajul trupului folosit de oamenii din jurul lor, Claudia ajunsese să înţeleagă că fratele ei Cross se apropia întrucâtva de calităţile de excepţie ale tatălui lor. Afecţiunea dintre cei doi fraţi rămăsese neschimbată, deşi acum erau total deosebiţi. Claudia îşi dădea seama că Cross făcea parte din Familia Clericuzio, dar ea nu.

La doi ani după ce Claudia, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, se mutase la Los Angeles, mama ei, Nalene, primise diagnosticul de cancer. Cross, care pe atunci lucra cu Gronevelt la Xanadu, după ce-şi făcuse botezul în Familia Clericuzio, venise să petreacă ultimele două săptămâni alături de ele, la Sacramento. Cross angajase infirmiere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, precum şi o bucătăreasă, şi o menajeră. Toţi trei locuiau împreună pentru prima oară de la dezmembrarea familiei. Nalene îi interzisese lui Pippi să vină să o vadă.

Cancerul îi afectase vederea, aşa încât Claudia îi citea tot timpul din reviste, ziare şi cărţi. Cross se ducea după cumpărături. Uneori trebuia să plece cu avionul la Vegas pentru o după-amiază, ca să se îngrijească de treburile hotelului, dar de fiecare dată se înapoia în cursul serii.

Noaptea, Cross şi Claudia stăteau cu rândul lângă mama lor, ţinând-o de mână şi încercând să-i aline suferinţa. Deşi acum se afla sub medicaţie severă, Nalene îi strângea de mână fără încetare. Uneori avea halucinaţii, i se părea că cei doi copii ai ei erau din nou mici. Într-o noapte îngrozitoare plânsese şi-i ceruse iertare lui Cross pentru răul pe care i-l făcuse. Cross trebuise s-o ia în braţe şi s-o asigure că, până la urmă, aşa fusese cel mai bine pentru toţi.

În serile lungi, când mama lor dormea adânc după sedative, Cross şi Claudia îşi povestiseră fel şi fel de lucruri despre viaţa lor.

Cross o anunţase că vânduse Agenţia şi că se despărţise de Familia Clericuzio, deşi prin influenţa lor obţinuse slujba de la hotelul Xanadu. Făcuse aluzie la puterea lui şi-i spusese Claudiei că era oricând bine venită la hotel, unde îi putea asigura cazare, masă şi băutură gratis. Claudia îl întrebase cum de era posibil, iar Cross îi răspunsese cu o undă de mândrie:

— Eu ţin socotelile.

Claudia găsise mândria lui comică şi puţin tristă.

După toate aparenţele, Claudia fusese mult mai afectată de moartea mamei lor decât Cross, dar tristă întâmplare îi adusese din nou unul lângă altul. Între ei se restabilise intimitatea din copilărie. În decursul anilor, Claudia se dusese în repetate rânduri la Vegas, unde îl cunoscuse pe Gronevelt şi remarcase relaţia strânsă dintre bătrân şi fratele ei. În aceşti ani Claudia observase că Cross deţinea o anume putere, pe care însă ea nu o lega niciodată de Familia Clericuzio. Cum Claudia rupsese orice legătură cu Familia şi nu mergea la nici o înmormântare, nuntă sau botez, nu ştia că Cross continua să facă parte din structura socială a Familiei. Iar Cross nu vorbea niciodată cu sora lui despre aceste lucruri. Claudia se vedea arareori cu tatăl ei. Pippi nu se interesa de fiica lui.

Ajunul Anului Nou era cel mai important eveniment la Vegas, unde dădeau năvală clienţi din întreaga ţară, dar Cross avea întotdeauna un apartament rezervat pentru Claudia. Claudia nu era o mare jucătoare, totuşi într-o noapte de Revelion se lăsă antrenată de joc. Adusese cu ea un tânăr cu aspiraţii actoriceşti şi încerca să-l impresioneze. La un moment dat, îşi pierduse controlul şi semnase o chitanţă pentru jetoane în valoare de cincizeci de mii. Cross venise în apartamentul ei cu jetoanele în mână şi cu o figură stranie. Când începuse să vorbească, Claudia recunoscuse imediat acea expresie. Era expresia tatălui ei.

— Claudia, o admonestase Cross. Te credeam mai deşteaptă decât mine. Ce dracu' înseamnă asta?

Claudia se simţise oarecum intimidată. Cross o prevenise adesea să nu joace decât pe mize mici. De asemenea, să nu mărească miza dacă avea ghinion. Şi să nu joace mai mult de două-trei ore zilnic, fiindcă timpul petrecut la joc era cea mai mare capcană. Claudia îi nesocotise toate sfaturile...

— Cross, dă-mi câteva săptămâni şi mă achit de datorie, îl rugase ea.

Rămăsese surprinsă de reacţia fratelui ei.

— Mai bine te omor decât să te las să plăteşti aceste sume. Cu mişcări încete rupsese chitanţa şi pusese bucăţelele în buzunar. Uite ce e, spusese el. Eu te invit aici pentru că vreau să te văd, nu ca să-ţi iau banii. Vâră-ţi bine în cap că nu poţi câştiga. Câştigul nu are nimic de a face cu norocul. Doi şi cu doi fac patru.

— Bine, bine, încuviinţase Claudia.

— Nu mă deranjează că trebuie să rup chitanţele, dar nu suport să te văd că pici de fraieră.

Discuţia se oprise aici, dar o pusese pe gânduri pe Claudia. Oare Cross avea chiar atât de mare influenţă? Gronevelt va fi de acord? Va fi oare pus la curent cu întâmplarea?

Mai existaseră şi alte asemenea incidente, dar unul dintre cele mai impresionante fusese legat de o anume Loretta Lang.

Loretta era pe atunci vedetă a cântecului şi dansului în spectacolul de cabaret de la Xanadu. Avea o vervă debordantă şi o îndrăzneală firească şi plină de umor, pe care Claudia o găsea încântătoare. După spectacol, Cross făcuse prezentările.

Loretta Lang era la fel de fermecătoare în viaţa de toate zilele ca şi pe scena. Însă Claudia observase că Cross nu numai că nu-i împărtăşea entuziasmul, dar vioiciunea Lorettei chiar părea să-l agaseze.

La următoarea vizită, Claudia îl luase cu ea pe Melo Stuart pentru o noapte la Vegas, ca să asiste la spectacolul de cabaret. Melo venise doar ca să-i facă pe plac Claudiei şi nu se aştepta la mare lucru. Urmărise cu admiraţie spectacolul, apoi îi spusese Claudiei:

— Fata e un real talent. Nu numai că dansează şi cântă, dar are un umor natural. O femeie cu un astfel de har e o adevărată comoară.

Când se dusese în culise ca s-o cunoască pe Loretta, Melo îşi luase un aer profesional şi spusese:

— Loretta, te-am plăcut la nebunie. La nebunie, înţelegi? Poţi veni săptămâna viitoare la Los Angeles? Am să aranjez să dai o probă, ca s-o prezint unui amic de-al meu care lucrează la un studio. Dar mai întâi va trebui să închei contract cu agenţia mea. Ştii bine că e nevoie să trudesc din greu înainte de a ajunge să câştig bani. Aceasta-i meseria, dar ţine minte că te iubesc.

Loretta îi sărise de gât lui Melo. Claudia remarcase că gestul ei nu fusese un simulacru de recunoştinţă realizat cu mare artă. Fixaseră o dată, apoi toţi trei luaseră cina împreună, ca să sărbătorească evenimentul; a doua zi de dimineaţă Melo urma să ia primul avion spre Los Angeles.

În timpul mesei, Loretta le mărturisise că avea deja un contract ferm cu o agenţie specializată în programe pentru cluburi de noapte. Contractul era valabil pe trei ani. Melo o asigurase că totul se va rezolva.

Dar lucrurile nu se rezolvaseră. Agenţia de impresariat a Lorettei insistase să-şi păstreze drepturile asupra ei încă trei ani. Disperată, Loretta o uimise pe Claudia, adresându-i rugămintea de a apela la fratele ei, Cross.

— Ce dracu' poate face Cross? se mirase Claudia.

— Are o mare autoritate în oraş, îi explicase Loretta. El poate ajunge la un compromis satisfăcător. Te rog.

Când Claudia se dusese în apartamentul lui Cross de pe terasa hotelului, ca să-i prezinte problema, fratele ei o privise dezgustat. Apoi clătinase din cap.

— Ce mare lucru? exclamase Claudia. Tu pune o vorbă bună, e tot ce-ţi cer.

— Eşti o naivă, răspunsese Cross. Am văzut zeci de tipe ca ea. Se folosesc de oameni ca tine până ajung mari, după care le dau cu piciorul.

— Şi ce-i cu asta? replicase Claudia. Fata are talent. I s-a ivit o şansă care i-ar putea schimba tot cursul vieţii.

Cross clătinase din cap a două oară.

— Nu-mi cere să fac asta, o rugase el.

— De ce nu? se mirase Claudia.

Era obişnuită să intervină pe lângă unele persoane în favoarea altora, era o practică frecventă în lumea filmului.

— Pentru ca, o dată ce mă implic, trebuie să şi reuşesc, răspunsese Cross.

— Dar eu nu-ţi cer să reuşeşti, ci doar să faci tot ce depinde de tine, se încăpăţinase Claudia. Cel puţin, să-i pot spune Lorettei că ne-am străduit.

Cross râsese.

— Zău că eşti naivă, spusese el. Bine, anunţ-o pe Loretta şi pe impresarul ei să vină mâine

la mine. Fix la ora zece dimineaţă. Ai face bine să fii şi tu de faţă.

La întâlnirea de a doua zi, Claudia făcuse cunoştinţă cu impresarul Lorettei. Acesta se numea Tolly Nevans şi era îmbrăcat în stilul neconformist al oraşului Vegas, adaptat la caracterul oficial al întrevederii. Adică în pulover albastru, cămaşa albă fără guler şi pantaloni albaştri de doc.

— Îmi face plăcere să te revăd, Cross, începuse Tolly Nevans.

— Ne-am cunoscut cumva? se mirase Cross.

Niciodată nu se ocupa personal de detaliile spectacolului de cabaret.

— Cu multă vreme în urmă, răspunsese mieros Nevans. Cu ocazia debutului Lorettei la Xanadu.

Claudia remarcase deosebirea dintre impresarii din Los Angeles, care se ocupau de vedetele ecranului, şi Tolly Nevans care administra lumea mult mai mică a spectacolelor din cluburile de noapte. Nevans era mai neliniştit şi mai puţin impunător ca înfăţişare. Nu avea deplină siguranţă de sine a lui Melo Stuart.

Loretta îl ciupise pe Cross de obraz, fără să-i adreseze vreun cuvânt. De fapt, nu păstrase nici urmă din vioiciunea ei obişnuită. Se aşezase lângă Claudia, care îi simţise crisparea.

Cross era îmbrăcat în costum de golf, pantaloni albi, un tricou alb şi pantofi de sport de aceeaşi culoare. Pe cap purta o şapcă albastră de base-ball. Oferise celor de faţă băuturi, dar toţi refuzaseră. Apoi spusese liniştit:

— Şi acum, să rezolvăm problema. Loretta?

Vocea ei tremura.

— Tolly vrea să-şi păstreze cota de profituri din tot ce câştig eu. Aici se include orice colaborare cinematografică. Bineînţeles că agenţia din Los Angeles doreşte profitul integral din orice contract pe care mi-l obţine. Nu pot plăti două cote. În plus, Tolly vrea să aibă putere de decizie în tot ce fac. Celor din Los Angeles nu le convine, şi nici mie.

Nevans ridicase din umeri.

— Avem un contract. Noi nu cerem decât ca Loretta să-l respecte.

— Dar, în aceste condiţii, impresarul meu de film refuză să semneze contractul.

— Mie problema mi se pare simplă, intervenise Cross. Loretta, trebuie să dai bani în schimbul rezilierii contractului.

— Loretta e o mare artistă, zisese Nevans. Ne aduce o groază de bani. Întotdeauna i-am făcut reclamă, întotdeauna am crezut în talentul ei. Am investit sume uriaşe. Nu putem renunţa la ea numai pentru că îşi răscumpără contractul.

— Atunci, plăteşte-l ca să te lase în pace, Loretta, relua Cross.

— Nu pot plăti doua cote de profit, spusese aproape plângând Loretta. E mult prea mult.

Claudia încercase să-şi stăpânească zâmbetul. Nu şi Cross. Nevans avea un aer ofensat.

În cele din urmă, Cross spusese:

— Claudia, du-te să-ţi iei echipamentul pentru golf. Vreau să jucăm împreuna la nouă găuri. Ne întâlnim la parter, lângă ghişeul casieriei, de îndată ce termin aici.

Claudia se mirase că Cross venise în ţinută atât de neoficială la întâlnire. Ca şi cum n-ar fi luat-o în serios. Se simţise ofensată şi ştia că la fel se simţea şi Loretta. Însă Tolly era liniştit. Omul nu-i propusese nici un compromis.

Aşadar, Claudia i se adresase lui Cross:

— Rămân aici, vreau să-l văd pe Solomon la treabă.

Cross nu se putea supăra niciodată pe sora lui. Râsese, iar ea îi răspunsese printr-un zâmbet. Apoi Cross se întorsese către Nevans:

— Văd că nu vrei să cedezi. Şi cred că ai dreptate. Ce-ai zice de o cotă din câştigul ei în cinematografie timp de un an? Dar trebuie să renunţi la orice drept asupra ei, altfel nu batem palma.

— Eu nu-i dau banii! izbucnise Loretta furioasă.

— Nu asta vreau eu, răspunsese Nevans. Cât priveşte cota, de acord, dar ce facem în situaţia în care noi îi putem oferi un contract bănos, iar ea e prinsă cu filmările? Pierdem bani.

Cross oftase şi spusese aproape cu tristeţe:

— Tolly, îţi cer să reziliezi contractul cu fata asta. E o rugăminte. Hotelul nostru face multe afaceri cu tine. Fă-mi şi tu acest serviciu.

Pentru prima oară Nevans păruse alarmat. Răspunsese pe un ton aproape rugător:

— Aş vrea din tot sufletul să-ţi fac acest serviciu, Cross, însă trebuie să mă consult cu asociaţii mei de la agenţie. Tăcuse o clipă. S-ar putea să aranjez rezilierea contra unei sume de

bani.

— Nu, se împotrivise Cross. Eu îţi cer o favoare. Nu o răscumpărare. Şi vreau să-mi dai răspunsul pe loc, ca să pot pleca şi ca să-mi tihnească partida de golf. Făcuse o pauză. Răspunde prin da sau nu.

Claudia rămăsese şocată de bruscheţea lui. Din câte îşi dădea ea seama, Cross nu-şi ameninţase interlocutorul şi nici nu încercase să-l intimideze. De fapt, avea mai curând aerul că voia să renunţe la tratative, ca şi cum şi-ar fi pierdut orice interes. Totuşi, Claudia observase că Nevans era tulburat.

Răspunsul impresarului o surprinsese.

— Dar e nedrept, spusese el.

Îi aruncase Lorettei o privire încărcată de reproş, iar ea îşi plecase ochii.

Cross îşi trăsese şapca de base-ball şmechereşte pe o ureche.

— E o simplă rugăminte, repetase el. Poţi oricând s-o refuzi. Tu hotărăşti.

— Nu, nu, replicase Evans. Nu mi-am închipuit că pui aşa de mult la inimă problema aceasta şi că sunteţi atât de buni prieteni.

Claudia remarcase uluitoarea schimbare de atitudine a fratelui ei. Cross se aplecase şi-l îmbrăţişase afectuos pe Tolly Nevans. Chipul i se luminase de un zâmbet. „E frumos nemernicul!" se gândise ea. Apoi Cross spusese pe un ton plin de recunoştinţă:

— N-am să uit gestul tău, Tolly. Uite, ai mână liberă să aduci aici la Xanadu orice nou talent pe care vrei să-l introduci în spectacol între primele trei nume de pe afiş. Ba chiar am să-ţi aranjez o noapte specială la cabaret cu fetele propuse de tine, urmând ca în aceeaşi seară tu şi asociaţii tăi să luaţi masa cu mine la hotel. Sună-mă oricând doreşti şi anunţă-mă când vii. Pe firul direct. Bine?

Claudia înţelesese două lucruri. Cross îşi demonstrase puterea cu bună ştiinţă. Pe de altă parte, fratele ei avusese grijă să-l răsplătească într-o oarecare măsură pe Nevans, dar numai după ce-l îngenunchease, nu înainte. Tolly Nevans urma să se bucure de o noapte specială, să trăiască o seară în umbra puterii.

Mai mult decât atât, Claudia îşi dăduse seama că Cross îşi dezvăluise puterea în semn de afecţiune faţă de ea, afecţiune care avea o forţă concretă. Şi-i mai văzuse trăsăturile armonioase, frumuseţea pe care i-o invidia din copilărie, buzele senzuale, nasul perfect şi ochii migdalaţi, toate împietrite la fel ca marmura vechilor statui.

Claudia părăsi Pacific Ocean Highway şi se îndreptă spre poarta Coloniei Malibu. Îi plăcea nespus Colonia, casele ridicate chiar pe plajă, oceanul scânteind în dreptul lor; departe, în larg, văzu din nou, reflectându-se în apă, imaginea munţilor din spate. Parcă maşina în faţa vilei în care locuia Athena.

Boz Skannet stătea lungit pe plaja publică aflată la sud de gardul Coloniei Malibu. Gardul împletit din sârmă ghimpată se întindea de-a curmezişul plajei, înaintând zece paşi în apă. Dar el reprezenta doar o barieră simbolică. Dacă te duceai destul de departe în larg, îl puteai ocoli înot.

Boz chibzuia asupra următorului atac asupra Athenei. Pentru ziua aceea plănuise o incursiune de probă, aşa că venise cu maşina până la plaja publică, îmbrăcat în tricou şi şort peste costumul de baie. În sacul de plajă, de fapt un sac de tenis, avea o sticluţă de acid, înfăşurată în prosoape.

Din locul unde se găsea pe plajă putea privi prin împletitura de sârmă ghimpată către casa Athenei. Îi vedea pe cei doi paznici de pe plajă. Amândoi erau înarmaţi. Dacă spatele casei era asigurat, cu siguranţă că şi faţada era bine păzită. Nu-l deranja să-i lovească pe paznici, dar nu voia să apară ca un nebun care pocneşte în dreapta şi în stânga. Asta ar fi prejudiciat ideea de distrugere binemeritată a Athenei.

Boz Skannet îşi scoase şortul şi tricoul şi se întinse pe cearşaf, privind pe deasupra fâşiei de nisip spre întinderea albastră a Pacificului. Fierbinţeala soarelui îi îngreuna pleoapele. Se gândi la Athena.

La colegiu audiase un profesor care ţinuse o prelegere despre eseurile lui Emerson, dând următorul citat: „Frumuseţea se justifică prin ea însăşi". De Emerson să fi fost vorba? De Frumuseţe? Dar el se gândise la Athena.

Rareori întâlnea o fiinţă omenească atât de frumoasă la înfăţişare şi înzestrată cu atâtea haruri. Aşa că se gândise la Thena. În copilărie toată lumea îi spunea Thena.

În tinereţe o iubise atât de mult, încât se legănase în iluzia fericită că şi ea îl iubea. Nu-i

venea să creadă că viaţa putea fi aşa frumoasă. Apoi, puţin câte puţin, totul începuse să se destrame.

Cum îndrăznea să fie atât de perfectă? Cum îndrăznea să pretindă atâta iubire? Cum îndrăznea să se facă iubită de atâţia oameni? Nu ştia cât de riscant putea fi?

Boz continua să-şi pună întrebări. Oare de ce iubirea lui se transformase în ură? De fapt, explicaţia era simplă. Fiindcă ştia că Athena nu putea fi a lui până la sfârşitul vieţii, că într-o zi era sortit s-o piardă.

Că într-o zi ea se va culca cu alţi bărbaţi şi va dispărea din Paradisul lui. Că nu se va mai gândi niciodată la el.

Deodată nu mai simţi pe obraz căldura soarelui şi deschise ochii. Deasupra lui stătea aplecat un bărbat foarte solid şi bine îmbrăcat, care ţinea în mână un şezlong pliat. Boz îl recunoscu. Era Jim Losey, detectivul care-l anchetase după ce aruncase cu apa în obrazul Thenei.

Boz miji ochii către el.

— Ce coincidenţă, amândoi frecventăm aceeaşi plajă. Ce dracu' vrei?

Losey îşi desfăcu şezlongul şi se lungi pe el.

— Fosta mea soţie mi-a făcut cadou şezlongul. Anchetam şi arestam atâţia amatori de surfing, încât mi-a spus că, cel puţin, puteam s-o fac dintr-o poziţie confortabilă. Privi în jos către Boz Skannet aproape cu bunăvoinţă. Nu voiam decât să-ţi pun câteva întrebări. Prima, ce cauţi atât de aproape de casa domnişoarei Aquitane? Ai încălcat dispoziţiile judecătorului.

— Sunt pe o plajă publică, între mine şi casa ei există un gard, şi sunt în costum de baie. Am aerul că o hărţuiesc? întrebă Boz.

Losey zâmbi înţelegător.

— Uite ce e, spuse el. Dacă aş fi căsătorit cu tipa asta, nici eu n-aş putea sta departe de ea. Ce-ar fi să-mi arăţi şi mie ce ai în sacul de plajă?

Boz îşi puse sacul sub cap.

— Nu, răspunse el. Decât dacă ai mandat.

Losey îi adresă un surâs amical.

— Nu mă obliga să te arestez, spuse el. Sau să te bat măr, ca să-ţi iau sacul.

Argumentul îl ştimi pe Boz. Se ridică în picioare şi întinse sacul în direcţia lui Losey, însă ţinându-l departe de acesta.

— Încearcă numai să mi-l iei, îl provocă el. Jim Losey era surprins. Din câte îşi amintea, nu întâlnise pe nimeni mai dur decât el. În oricare altă situaţie şi-ar fi scos bastonul sau armă şi l-ar fi snopit în bătaie pe cel din faţa lui. Poate nisipul de sub tălpi sau poate totala lipsă de teamă a lui Skannet îi dădea o stare de nesiguranţă. Boz îi zâmbea. Va trebui să mă împuşti, spuse el. Sunt mai puternic decât tine. Şi la fel de înalt. Iar ca să mă împuşti, nu ai nici un motiv valabil.

Losey îi admiră perspicacitatea. Într-o confruntare corp la corp, scorul ar fi fost îndoielnic. Şi nu avea nici un motiv să scoată arma.

— Aşa este, spuse el. Îşi strânse şezlongul şi se îndepărtă câţiva paşi. Apoi se întoarse spre Boz şi adăugă pe un ton admirativ: Zău că eşti un tip dur. Ai câştigat. Dar să nu-mi dai cumva un motiv valabil. Vezi bine că n-am măsurat distanţa dintre tine şi casă, se prea poate să fi depăşit puţin limita impusă de judecător...

Boz râse.

— Nu te teme, n-am să-ţi dau motive.

Îl urmări pe Jim Losey pornind pe plajă, spre maşină, apoi demarând. Boz îşi puse cearşaful în sacul de plajă şi se înapoie la maşină. Puse sacul în portbagaj, scoase cheia maşinii de pe inel şi o ascunse sub scaunul din faţă. Apoi se întoarse pe plajă, cu gând să ocolească gardul înot.

Capitolul 5

Athena Aquitane îşi câştigase renumele de celebritate în modul tradiţional, apreciat arareori de public. Se pregătise ani îndelungaţi: luase lecţii de actorie, de dans şi mişcare, de dicţie, citise un mare număr de creaţii teatrale, făcuse tot ce era necesar pentru arta actoriei.

La aceasta se adăuga, desigur, procedura de rutină. Luase la rând toţi impresarii, directorii de distribuţie, producătorii şi regizorii mai puţin libertini, înfruntase avansurile sexuale vulgare şi fără perdea ale directorilor de studiouri şi ale altor granguri din cinematografie.

În primul an îşi câştigase existenţa realizând reclame şi pozând ca model, apoi fusese gazda, sumar îmbrăcată, a unor saloane automobilistice, dar numai în primul an. După aceea talentul ei actoricesc începuse să se pună în valoare. Avusese amanţi care o copleşiseră cu bani şi bijuterii. Unii chiar o ceruseră în căsătorie. Legăturile fuseseră de scurtă durată şi, la sfârşit, se transformaseră în relaţii amicale.

Nici una dintre aceste experienţe nu fusese dureroasă sau umilitoare, nici chiar atunci când cumpărătorul unui Rolls Royce îşi închipuise că faţa îi era oferită o dată cu limuzina. Ea îl pusese la punct, spunând în glumă că avea acelaşi preţ ca şi maşina. Îi plăceau bărbaţii, îi plăcea să facă sex, dar numai din plăcere şi ca recompensă pentru un efort mai serios. Bărbaţii nu reprezentau o latură importanta a vieţii ei.

Viaţa Athenei era actoria. Secretul vieţii ei particulare era grav. La fel şi primejdiile lumii înconjurătoare. Dar înainte de orice, venea actoria. Nu micile roluri de film cu care îşi acoperea cheltuielile curente, ci roluri de excepţie din celebre piese montate de colectivele teatrelor locale, apoi piesele de la Mark Taper Forum, care, în cele din urmă, o propulsaseră spre marile roluri de film.

Adevărata ei viaţă erau rolurile pe care le interpreta, se simţea mai vie atunci când dădea viaţă personajelor pe care le întruchipa şi pe care le purta în ea în timp ce-şi ducea existenţa zilnică. Legăturile ei amoroase erau simple distracţii, la fel ca jocul de golf şi tenis sau masă cu prietenii, adică lipsite de substanţă.

Viaţa ei adevărată se desfăşura numai în teatrul ca o catedrală: când îşi aplica machiajul, când adăuga o pată de culoare costumului, când chipul i se contorsiona de sentimentele cuprinse în replicile piesei derulate în memorie; atunci, privind spre întunericul de nepătruns în care se afla publicul — Dumnezeu care, în sfârşit, îşi arăta chipul — îşi juca destinul. Plângea, se îndrăgostea, ţipa de disperare, cerea iertare pentru păcatele-i ascunse şi, uneori, trăia răsplata de a-şi găsi fericirea.

Era însetată de faimă şi succes, ca să-şi poată şterge din minte trecutul, să îngroape amintirea lui Boz Skannet, a copilului pe care-l aduseseră pe lume împreună, a modului în care fusese trădată de propria-i frumuseţe; darul de naştere al unei zâne perfide.

Ca orice artist, dorea ca lumea să o iubească. Se ştia frumoasă — cum altfel, când în universul ei i se repetă întotdeauna acest lucru? — dar se ştia şi inteligentă. Astfel, din prima clipă fusese sigură pe ea. La început nu-i venise să creadă că avea calităţile necesare unui geniu autentic: o enormă energie şi putere de concentrare. La care se adăuga dorinţa de a învăţa.

Actoria şi muzica erau adevăratele iubiri ale Athenei şi, ca să se poată concentra asupra lor, îşi folosise energia pentru a deveni expertă în toate celelalte domenii. Învăţase să repare o maşină, să gătească excelent, era o sportivă remarcabilă. Studiase cum se face dragoste, atât în literatură, cât şi în viaţa de toate zilele, ştiind cât era de important pentru profesia pe care şi-o alesese.

Avea şi un defect. Nu suportă să provoace durere semenilor ei şi, cum în viaţă aşa ceva era inevitabil, rămânea o femeie nefericită. Cu toate acestea, luase decizii necruţătoare, care îi înlesniseră ascensiunea în societate. Îşi folosise puterea de megastar, uneori era de o răceală la fel de desăvârşită ca şi frumuseţea ei. Oameni influenţi o implorau să joace în filmele lor, bărbaţii o rugau în genunchi să-i primească în patul ei. Athena influenţa, chiar impunea, alegerea regizorilor şi a partenerilor de film. Îşi permitea să comită mici greşeli fără să fie pedepsită, să încalce tradiţia, să sfideze aproape toate normele moralei, şi cine ar fi putut ghici care era adevărata Athena? Misterul ei rămânea de nepătruns; ca în cazul oricărui megastar, existau două făpturi gemene, viaţa ei reală nu putea fi separată de cele trăite pe ecran.

Cu toate acestea, lumea o iubea, dar ei nu-i era de ajuns. Îşi cunoştea urâţenia interioară. Exista o singură persoană care nu o iubea şi care o făcea să sufere. Pe orice actriţă o cuprinde disperarea dacă are o sută de cronici favorabile şi numai una care o critică.

După primii cinci ani în Los Angeles, Athena obţinu primul rol titular într-un film şi făcu cea mai importantă cucerire.

Ca toţi actorii de categoria întâi, Steven Stallings avea drept de veto asupra oricărei actriţe distribuite în rolul principal din filmele în care juca el. O văzuse pe Athena într-o piesă la Mark Taper Forum şi-i recunoscuse talentul. Dar şi mai mult îl impresionase frumuseţea ei, astfel că o alesese să joace alături de el în viitorul film.

Athena fusese cum nu se poate mai surprinsă şi mai măgulită. Ştia că aceasta era marea ei şansă şi, la început, nu-şi dăduse seama de ce fusese aleasă. Impresarul ei, Melo Stuart, o lămurise.

Se găseau amândoi în biroul lui Melo, o încăpere superb decorată cu tot felul de nimicuri orientale, carpete cu fir de aur şi mobila grea şi confortabilă, totul scăldat în lumina artificială, întrucât draperiile fuseseră trase, împiedicând lumina zilei să pătrundă înăuntru. Melo prefera să bea un ceai englezesc în birou decât să ia prânzul în oraş, aşa că se servea cu mici sandvişuri, pe care le vira în gura în timp ce vorbea. Nu lua prânzul în oraş decât cu clienţii cu adevărat celebri.

— Meriţi această şansă, îi spusese el Athenei. Eşti o mare actriţă. Dar n-ai venit în acest oraş decât de câţiva ani şi, cu toată inteligenţa ta, eşti cam neştiutoare. Aşa ca să nu te simţi jignită de ceea ce am să-ţi spun... iată ce s-a întâmplat. Tăcu un moment. Nu-mi stă în fire să explic astfel de lucruri, de obicei nu-i necesar.

— Dar eu sunt cam neştiutoare, îl întrerupsese, zâmbind, Athena.

— Nu chiar neştiutoare, o corectase Melo. Dar arta ta te preocupă în asemenea măsură, încât uneori pari să nu-ţi dai seama de complexităţile sociale ale industriei filmului.

Athena era amuzată.

— Atunci spune-mi de ce am obţinut rolul.

— Mi-a telefonat impresarul lui Stallings. Mi-a spus că Steve te-a văzut în piesa de la Taper şi a fost impresionat la culme de interpretarea ta. Te vrea cu orice preţ ca parteneră. După aceea m-a sunat producătorul, ca să negociem, şi am încheiat târgul. Salariu net două sute de mii, fără procentaje, acestea vor veni mai târziu în cariera ta. În plus, nu ai voie să joci în alt film. Pentru tine e foarte avantajos.

— Mulţumesc, spusese Athena.

— De fapt, n-ar trebui să-ţi vorbesc despre toate acestea, continuase Melo. Dar Steven are obiceiul să se îndrăgostească lulea de partenerele lui de film. E sincer, dar e un curtezan foarte înflăcărat.

— Nu mai e nevoie să continui, Melo, îl întrerupsese Athena.

— Eu simt că trebuie, insistase Melo.

O privise cu admiraţie şi afecţiune. La început, el însuşi, de regula atât de detaşat, se îndrăgostise de Athena, dar cum ea nu încercase niciodată să-l seducă, pricepuse aluzia şi nu-şi dezvăluise sentimentele. La urma urmei, Athena era o proprietate valoroasă, care pe viitor avea să-i aducă milioane.

— Vrei să spui că trebuie să mă culc cu el cu prima ocazie când rămânem singuri? întrebase cu răceală Athena. Talentul meu nu-i de ajuns?

— Bineînţeles că nu, răspunsese Melo. Şi bineînţeles că da. Orice s-ar întâmpla, o mare actriţă rămâne o mare actriţă. Dar ştii cum poţi deveni o mare vedetă de cinema? Uneori ai nevoie să obţii rolul cel mare exact la momentul oportun. Iar pentru tine acesta este rolul cel mare. Nu-ţi poţi permite să-l ratezi. Care-i nenorocirea dacă te îndrăgosteşti de Steven Stallings? O sută de milioane de femei din întreaga lume îl iubesc, de ce nu şi tu? Ar trebui să te simţi flatată.

— Mă simt flatată, răspunsese cu răceală Athena. Dar, dacă îl detest, atunci ce se întâmpla?

Melo îşi vârâse în gură alt sandviş.

— De ce să-l urăşti? E un om tare drăguţ, îţi jur. Flirtează cu el cel puţin până când filmările înaintează suficient de mult ca să nu te poată scoate din distribuţie.

— Dar dacă voi fi atât de bună, încât nu vor vrea să mă scoată? întrebase Athena.

Melo oftase.

— Sincer să fiu, Steven nu va aştepta atât de mult. Dacă nu te îndrăgosteşti de el în trei zile, s-a terminat cu filmul.

— Asta se numeşte hărţuire sexuală, exclamase, râzând, Athena.

— În cinematografie nu exista hărţuire sexuală, replicase Melo. Îţi vinzi trupul într-un fel sau altul prin simplul fapt că eşti în branşă.

— Mă refeream la chestia cu îndrăgostitul, precizase Athena. Nu-i de ajuns să mă culc cu Steven?

— Steven se poate culca cu cine pofteşte, spusese Melo. E îndrăgostit de tine, aşa că pretinde în schimb tot dragoste. Până la terminarea filmărilor. Oftase. Atunci vă veţi vindeca amândoi de dragoste, fiindcă veţi fi prea ocupaţi cu munca. Tăcuse o clipă. Nu va fi o ofensă la adresa demnităţii tale, adăugase el. O celebritate ca Steven îşi manifestă interesul. Destinatara, adică tu, răspunde sau manifestă lipsă de interes faţă de interesul lui. În prima zi Steven îţi va trimite flori. A doua zi, după repetiţie, te va invita la masă, ca să studiaţi scenariul. Nu va fi nimic forţat. Bineînţeles, afară de faptul că, dacă nu te duci, pierzi rolul. Dacă mă plăteşti bine, mă pot duce în locul tău.

— Melo, nu crezi că sunt destul de bună ca să reuşesc şi fără să-mi vând trupul? întrebase Athena cu prefăcut reproş.

— Sigur că eşti, răspunsese Melo. Eşti tânără, ai numai douăzeci şi cinci de ani. Mai poţi aştepta doi-trei ani, poate chiar patru sau cinci. Am încredere deplină în talentul tău. Dar acordă-i o şansă. Toată lumea îl iubeşte pe Steven.

Totul decursese exact cum prevăzuse Melo Stuart. În prima zi Athena primise flori. A doua zi repetaseră împreună cu întreaga echipă. Era o comedie dramatică în care râsul sfârşea în lacrimi, unul dintre lucrurile cel mai dificil de realizat. Athena era impresionată de arta actoricească a lui Steven. Îşi citea rolul monoton, fără a încerca să impresioneze, şi totuşi cuvintele erau vii, iar dintre variantele de intonaţie o alegea invariabil pe cea mai autentică. Jucaseră scena în douăsprezece feluri diferite, dându-şi replica unul altuia, luându-se unul după celălalt, ca nişte dansatori. La sfârşit, el murmurase: „Bine, bine" şi-i zâmbise cu admiraţie şi respect pur profesional.

La capătul zilei, Steven făcuse, în sfârşit, apel la farmecul personal.

— Cred că va fi un film mare, datorită ţie, declarase el. Ce-ai zice să ne întâlnim diseară şi să repetăm scenariul aşa cum trebuie? Tăcuse un moment, apoi adăugase cu un zâmbet copilăros şi înduioşător: Zău că facem un cuplu bun!

— Mulţumesc, spusese Athena. Când şi unde?

Pe chipul lui Steven se aşternuse imediat o expresie de prefăcută spaimă.

— Oh, nu! răspunsese el. Alege tu.

În acel moment Athena hotărâse să-şi accepte rolul şi să-l joace ca o adevărată profesionistă. El era superstarul. Ea era nouă în meserie. Dar toate opţiunile îi aparţineau lui Steve, iar Athena era datoare să aleagă ceea ce dorea el. Îi veniseră în minte vorbele lui Melo: „Aştepţi doi-trei ani, poate chiar patru sau cinci." Ea nu-şi permitea să aştepte.

— Te-ar deranja să vii la mine acasă? întrebase Athena. Voi pregăti o cină simplă, ca să putem lucra în timp ce mâncam. Făcuse o scurtă pauză, apoi adăugase: La şapte?

Întrucât era o perfecţionistă, Athena se pregătise pentru seducţia reciprocă atât fizic cât şi mental. Cina trebuia să fie uşoară, ca să nu le afecteze nici munca, nici relaţia sexuală. Deşi rareori se atingea de alcool, cumpărase o sticlă de vin alb. Masa trebuia să-i pună în valoare talentele culinare, dar o putea prepara în timp ce lucrau.

Hainele. Înţelegea că seducţia trebuia să pară spontană, câtuşi de puţin premeditată. Dar ţinuta ei nu trebuia nici să-l ţină la distanţă. În calitate de actor, Steven va încerca să interpreteze fiecare indiciu.

Athena îşi pusese o pereche de blugi decoloraţi, mulaţi pe şolduri, a căror albastru-spălăcit îi dădea un aspect vesel şi ademenitor. Fără centură. Pentru partea de sus, o bluză albă de mătase, cu volane, care, deşi nu avea decolteu, lăsa să i se vadă sânii albi ca laptele prin transparenţa materialului. Îşi pusese în urechi mici clipsuri rotunde, de culoare verde ca şi ochii ei. Dar ţinuta rămânea puţin cam severă, cam distantă. Lăsa loc de îndoială. Atunci îi venise o idee genială. Îşi făcuse pedichiura cu ojă roşie şi-l întimpinase pe Steve în picioarele goale.

Steven Stallings venise cu o sticlă de vin roşu, nu de cea mai bună calitate, dar foarte gustos. Şi el se îmbrăcase ca pentru lucru. Pantaloni cafenii de catifea reiată, lăbărţaţi la genunchi, cămaşă albastră de doc, pantofi albi de sport. Părul negru ca tăciunele era pieptănat neglijent. Sub braţ ţinea scenariul, din care atârnau fâşii de hârtie galbenă cu adnotări. Singurul lucru care-l trăda era o vagă undă de colonie.

Mâncaseră fără pretenţii, la masa din bucătărie. El o lăudase pentru mâncare, după cum merită. În timp ce mâncau, frunzăriseră scenariul, comparând însemnările, schimbând ici-colo dialogul, pentru a-l face mai natural.

După masă trecuseră în salon şi jucaseră unele scene pe care le socoteau mai dificile. În tot acest timp fiecare rămăsese foarte conştient de prezenţa celuilalt, fapt care le afectase lucrul.

Athena observase că Steven Stallings îşi juca rolul la perfecţie. Se comporta profesional, plin de respect. Doar ochii lui trădau o admiraţie sinceră pentru frumuseţea ei, pentru talentul ei actoricesc şi pentru felul cum stăpânea materialul. În cele din urmă, o întrebase dacă se simţea prea obosită ca să joace principala scena de dragoste trecută în scenariu.

Între timp cina fusese digerată confortabil. Între timp deveniseră buni prieteni, ca şi personajele din film. Jucaseră scena de dragoste. Steven o sărutase uşor pe buze, fără să-i atingă trapul. După primul sărut cast, o privise în ochi adânc şi sincer, apoi, cu glasul răguşit de o emoţie perfect jucată, spusese:

— Am vrut să fac asta de prima oară când te-am văzut.

Athena îi susţinuse privirea. Apoi îşi plecase ochii, îi trăsese încet capul spre ea şi-l sărutase nevinovat pe buze. Semnalul necesar. Pe amândoi îi surprinsese patima reală cu care reacţionase el. Ceea ce dovedea că ea avea mai mult talent actoricesc, gândise Athena. Dar el era expert. În timp ce o dezbrăca, mâinile îi lunecau pe pielea ei, degetele o pătrundeau, limba îi atingea interiorul coapsei, iar trupul ei răspundea. Nu era chiar atât de îngrozitor, se gândise Athena, în timp ce se îndreptau spre dormitor. Iar Steven era de o frumuseţe şocantă, trăsăturile lui clasice, marcate de pasiune, aveau o intensitate care nu putea fi redată de peliculă. În film expresia lui ar fi degenerat în desfrâu. Când interpreta o astfel de scenă pe ecran, actul dragostei părea mult mai spiritualizat.

Între timp, Athena intrase în rolul femeii cuprinse de o irezistibilă patimă a cărnii. Se sincronizau perfect şi într-o secundă explozivă atinseseră simultan momentul culminant. Lungiţi pe pat, epuizaţi, amândoi se întrebaseră cum ar fi arătat scena pe ecran, dar îşi spuseseră că nu ar fi fost destul de bună pentru o filmare. Nu revelase personajul aşa cum ar fi trebuit şi nici nu marcase un progres în derularea acţiunii. Îi lipsea emoţia şi tandreţea interioară a unei iubiri adevărate sau chiar a unei patimi autentice. Trebuia dată o nouă probă.

Steven Sallings se îndrăgostise, ceea ce i se întâmpla deseori. Deşi, într-un fel, fusese vorba de un viol profesional, Athena era mulţumită că lucrurile evoluaseră atât de bine. Scena nu avusese nici un cusur, făcând abstracţie de liberul arbitru. Dar în existenţa oricărei persoane se întâmpla adesea că renunţarea cu bună ştiinţă la liberul arbitru să fie necesară supravieţuirii individului.

Steven era fericit că la turnarea noului său film se putea bucura de toate avantajele. Avea o parteneră de lucru talentată. Între ei urma să există o relaţie agreabilă, iar el nu era nevoit să caute altă aventură. Totodată, rareori îi fusese dat să întâlnească o femeie înzestrată cu harul şi cu frumuseţea Athenei, care să fie şi bună la pat. Şi, bineînţeles, nespus de îndrăgostită de el, fapt care mai târziu putea crea probleme.

Ceea ce se întâmplase în continuare consolidase prietenia dintre ei. Amândoi săriseră jos din pat, spunând:

— Şi-acum, înapoi la treabă!

Fiecare îşi luase scenariul şi, în pielea goală, exersaseră replicile.

Totuşi, Athena rămăsese cumva dezamăgită în momentul în care Steven îşi pusese chiloţii. Aceştia erau trandafirii şi croiţi anume ca să-i scoată în evidenţa fesele frumoase, cele două semilune care trezeau extazul admiratoarelor. Altă ciudăţenie era declaraţia, făcută cu mândrie, că folosise un prezervativ fabricat special pentru el de către o companie la care era acţionar. Nici nu-ţi dădeai seama că purta aşa ceva. Erau absolut sigure. Steven o întrebase care ar fi fost cel mai potrivit nume pentru ele: Excalibur sau regele Arthur. Athena căzuse pe gânduri o clipă.

Apoi întrebase cu prefăcută seriozitate:

— Poate un nume mai potrivit din punct de vedere politic?

— Ai dreptate, o aprobase Steven. Fabricarea lor costă atât de mult, încât trebuie să le vindem ambelor sexe. Denumirea articolului pe piaţă va fi „Prezervativul Starurilor”. Ce părere ai de aşa un nume? Prezervativul Starurilor.

Atât filmul, cât şi relaţia lor se dovediseră o mare reuşită. Athena urcase cu succes prima treaptă spre celebritate şi fiecare film făcut de ea în următorii cinci ani consolidase acest triumf.

Legătura lor, ca majoritatea legăturilor dintre celebrităţi, fusese şi ea un succes, dar, bineînţeles, de scurtă durată. Steven şi Athena se iubeau graţie scenariului, dar iubirea lor avea umorul şi detaşarea necesară, datorită faimei lui Steve şi ambiţiei Athenei. Nici unul nu-

şi putea permite să fie mai îndrăgostit decât celălalt, dar această egalitate a sentimentelor însemnase şi moartea pasiunii lor. Mai intervenise şi problema geografică. Legătura se sfârşise o dată cu încheierea filmărilor. Athena plecase să filmeze în India, Steven, în Italia. Continuaseră să-şi telefoneze, să-şi trimită felicitări şi daruri de Crăciun, iar o dată chiar zburaseră cu avionul în Hawaii, unde petrecuseră un week-end de vis. Munca împreună la un film amintea de Cavalerii Mesei Rotunde. Aspiraţia către celebritate şi avere era un fel de căutare a Sfântului Graal. Trebuia să-ţi urmezi drumul singur.

Circulase zvonul despre o posibilă căsătorie. Dar acest lucru era cu neputinţă. Athenei îi făcea plăcere legătura, dar întotdeauna văzuse şi latura ei comică. Deşi ca actriţă profesionistă îşi făcuse datoria de a părea mai îndrăgostită decât Steven, îi era aproape imposibil să-şi stăpânească râsul. Steven era atât de sincer şi de perfect în rolul de îndrăgostit sensibil şi pătimaş, că Athena s-ar fi putut la fel de bine duce să vizioneze un film de-al lui.

Frumuseţea lui fizică putea să placă, dar nu putea fi admirată la nesfârşit, Steve îşi doza atât de strict consumul de droguri şi alcool, încât era imposibil să-l condamni. Considera cocaina un medicament dat pe reţeta, iar alcoolul îl făcea şi mai fermecător. Nici măcar succesul nu reuşise să-l facă încăpăţinat sau capricios.

Aşadar, pentru Athena fusese o mare surpriză să-l audă cerând-o în căsătorie. Ea îl refuzase cu amabilitate. Ştia că Steven se culca cu orice femeie îi ieşea în cale, în deplasare, la Hollywood şi chiar la clinica de dezintoxicare, atunci când problema consumului cu droguri scăpa de sub control. Nu era genul de bărbat pe care să şi-l fi dorit tovarăş de viaţă aproape în permanenţă.

Pe Steven nu-l supărase refuzul ei. Propunerea fusese o slăbiciune de moment, datorată unui exces de cocaină. Aproape că răsuflase uşurat.

În următorii cinci ani, Athena ajunsese una dintre cele mai mari vedete ale ecranului, în timp ce steaua lui Steven începuse să apună. Continua să rămână un idol pentru admiratorii lui, îndeosebi pentru femei, dar se dovedise ghinionist sau lipsit de inteligenţă în alegerea rolurilor. Drogurile şi alcoolul îl făcuseră mai neglijent cu munca lui. Prin intermediul lui Melo Stuart, Steven o rugase pe Athena să-i obţină rolul principal din Messalina. Situaţia se inversase. Cu aprobarea celuilalt partener, Athena îi dăduse rolul. Acceptase dintr-un pervers sentiment al recunoştinţei şi pentru ca rolul i se potrivea perfect lui Steven, cu condiţia de a nu fi obligată să se culce cu el.

În ultimii cinci ani Athena avusese legături de scurtă durată. Una dintre ele fusese cu un tânăr producător, Kevin Marrion, unicul fiu al lui Eli Marrion.

Deşi avea vârsta ei, Kevin Marrion era un veteran în industria filmului. Primul său film important fusese realizat la douăzeci şi unu de ani şi se bucurase de un enorm succes. Faptul îl convinsese că era genial în acest domeniu. De atunci produsese alte trei filme, care se dovediseră eşecuri, iar în acel moment numai tatăl său îi mai acorda credit în cinematografie.

Kevin Marrion era extrem de atrăgător; de altfel, prima soţie a lui Eli Marrion fusese una dintre cele mai mari frumuseţi ale ecranului. Din păcate, pe peliculă frumuseţea lui părea îngheţată, aşa că nu reuşise la nici o probă de filmare. Meseria lui de viitor rămânea aceea de producător.

Athena şi Kevin se cunoscuseră în momentul în care el o solicitase să apară în noul său film. Athena îl ascultase încântată şi îngrozită la culme. El vorbea cu candoarea specifică persoanelor foarte serioase.

— E cel mai bun scenariu pe care l-am citit vreodată, spusese Kevin. Trebuie să-ţi mărturisesc cu toată sinceritatea că am contribuit la rescrierea lui. Athena, eşti unica actriţă care merită acest rol. Aş putea distribui pe oricare alta, dar te vreau pe tine.

O privise ţintă, ca s-o convingă de sinceritatea lui.

Athena fusese fascinată de felul în care el îi povestea scenariul. Eroina, o femeie fără adăpost, care trăia în stradă, era răsplătită prin găsirea unui copil abandonat într-un tomberon de gunoi, copil care mai târziu avea să devină conducătorul sărăcimii din America. Jumătate din film prezenta femeia împingând căruciorul în care se găsea tot avutul ei. După ce supravieţuia alcoolului, drogurilor, foametei, violului, după o încercare a autorităţilor de a-i luă copilul găsit, femeia candida ca independentă la funcţia de preşedinte al Statelor Unite. Desigur, fără să câştige alegerile, tocmai în aceasta constă valoarea scenariului.

Fascinaţia Athenei era, de fapt, oroare. Scenariul îi pretindea să fie o cerşetoare amărâtă, îmbrăcată în zdrenţe, într-un decor decrepit. Din punct de vedere vizual, un dezastru. Sentimentalismul scenariului era forţat, nivelul de inteligenţă al construcţiei dramatice la

limita idioţeniei. O harababură confuză şi fără nici o şansă.

— Dacă joci acest rol, am să mor un om fericit, declarase Kevin.

„Sunt eu nebună sau tipul e cretin?" se întrebase Athena. Dar era un extraordinar producător. Evident sincer şi evident un om capabil să realizeze ceea ce-şi punea în gând. Îi aruncase o privire disperată lui Melo Stuart şi acesta îi zâmbise încurajator. Dar Athena nu era în stare să scoată un sunet.

— Minunat! Splendidă idee! exclamase Melo. Clasic. Ascensiune şi cădere. Suişuri şi coborâşuri. Esenţa pură a dramei. Însă tu ştii, Kevin, cât de important e că, după primul mare succes, Athena să-şi aleagă calea potrivită. Lasă-ne scenariul să-l citim şi pe urmă ţi-l înapoiem.

— Sigur, se învoise Kevin, oferind fiecăruia câte un exemplar al scenariului. Sunt convins că o să vă placă.

Melo o dusese pe Athena într-un mic restaurant thailandez din Melrose. Comandaseră meniul şi începuseră să răsfoiască paginile scenariului.

— Mai bine mă omor! izbucnise Athena. Kevin e cumva debil mintal?

— Încă nu înţelegi cum merg treburile în lumea filmului, îi spusese Melo. Kevin e inteligent. Pur şi simplu, face un lucru pentru care nu e înzestrat. La viaţa mea am văzut lucruri şi mai rele.

— Unde? Când? întrebase Athena.

— Nu-mi pot aminti la comandă, replicase Melo. Eşti un nume suficient de mare ca să refuzi, dar nu într-atât, încât să-ţi faci duşmani în mod inutil.

— Eli Marrion e prea deştept ca să-şi sprijine fiul în aşa ceva, spusese Athena. Nu se poate să nu-şi dea seama că scenariul e o oroare.

— Bineînţeles că-şi dă seama, răspunsese Melo. Ba chiar glumeşte, spunând că fiul lui face filme proaste, dar comerciale, iar fiica lui face filme bune, din care nu câştiga nici un ban. Eli trebuie totuşi să le dea o satisfacţie copiilor săi. Noi nu avem această obligaţie. Refuzăm filmul. Dar exista un risc. LoddStone a obţinut dreptul de ecranizare a unui celebru roman, cu un rol mare pentru tine. Dacă-l refuzi pe Kevin, s-ar putea să nu primeşti celălalt rol.

Athena ridicase din umeri.

— De data aceasta am să aştept.

— De ce să nu accepţi ambele roluri? Pune condiţia să filmezi mai întâi romanul. Pe urma vom găsi o cale să scăpăm de filmul lui Kevin.

— În acest caz nu ne mai facem duşmani? îl întrebase, zâmbind, Athena.

— Primul film va fi un succes răsunător, aşa că nu va mai conta. După el îţi vei putea permite să-ţi faci duşmani.

— Eşti sigur că după aceea voi reuşi să scap de filmul lui Kevin? insistase Athena.

— Dacă nu te scap, mă poţi concedia, o liniştise Melo.

Deja căzuse la înţelegere cu Eli Marrion, care nu se putea împotrivi direct fiului său, aşa că alesese această portiţa de scăpare. Eli voia ca răspunderea sa le revină lui Melo şi Athenei. Lui Melo puţin îi păsa. Pe lângă alte obligaţii, meseria de impresar de film o implică şi pe aceea de a juca personajul negativ dintr-un scenariu.

Totul se petrecuse întocmai. Primul film, ecranizarea romanului, făcuse din Athena un megastar. Din păcate, consecinţele acestui succes o determinaseră să adopte o perioadă de abstinenţă sexuală.

În timpul aşa-ziselor pregătiri pentru filmul lui Kevin, care nu avea să fie turnat niciodată, era de prevăzut că tânărul se va îndrăgosti de Athena. Kevin Marrion era destul de inocent pentru un producător şi o curtase pe Athena sincer şi pătimaş, fără fereală. Farmecul lui consta în primul rând în entuziasmul şi conştiinţa socială. Într-o seară, într-un moment de slăbiciune, la care se adăuga sentimentul de vinovăţie pentru că va refuza să joace în film, Athena îl primise în patul ei. Fusese destul de plăcut, iar Kevin o ceruse insistent în căsătorie.

Între timp, Athena şi Melo o convinseseră pe Claudia De Lena să rescrie scenariul. Ea îl refăcuse sub forma unei farse şi Kevin o concediase. Fusese atât de furios, încât începuse să devină plicticos.

Pentru Athena fusese o legătură convenabilă. Se potrivea de minune cu programul ei de lucru. Iar ardoarea lui Kevin era agreabilă la pat. Insistenţele lui de a se căsători, chiar şi fără un acord prenupţial, reprezentau o perspectivă atrăgătoare, întrucât într-o zi tânărul urma să moştenească studiourile LoddStone.

Dar într-o seară, după ce-l auzise pălăvrăgind fără încetare despre filmele pe care le vor face împreună, pe Athena o fulgerase un gând: „Dacă trebuie să-l mai ascult pe tip încă un

minut, mă omor.” Ca multe alte persoane pe care exasperarea le face să devină grosolane, Athena nu se oprise aici. Deşi ştia că va avea remuşcări, îşi descărcase sufletul. Îi spusese lui Kevin nu numai că nu-l va lua în căsătorie, dar că pe viitor nu se va mai culca cu el şi nici nu avea de gând să apară în filmul lui.

Kevin rămăsese năucit.

— Avem un contract, bâiguise tânărul. Şi vom face uz de el. M-ai înşelat în toate privinţele.

— Ştiu, răspunsese Athena. Discută cu Melo.

Simţea dezgust faţă de propria-i persoană. Desigur, Kevin avea dreptate, dar Athenei i se păruse interesant că îl îngrijora mai mult soarta filmului decât dragostea pe care i-o purta.

După această legătură, cariera ei fiind acum asigurată, Athena îşi pierduse interesul pentru bărbaţi. Hotărâse să rămână singură. Avea lucruri mai importante de făcut, lucruri în care dragostea bărbaţilor nu-şi avea locul.

Athena Aquitane şi Claudia De Lena se împrieteniseră numai pentru că Claudia ţinea să câştige prietenia femeilor pe care le aprecia. O cunoscuse pe Athena cu ocazia rescrierii scenariului la unul dintre primele ei filme, pe când Athena încă nu era o celebritate.

Athena insistase s-o ajute la scenariu şi, deşi de regulă asemenea situaţii îi speriau pe scenarişti, Athena se dovedise inteligentă şi îi fusese de un real ajutor. Instinctul ei pentru personaj şi naraţiune era de fiecare dată fără greş şi aproape întotdeauna altruist. Era îndeajuns de inteligentă ca să-şi dea seama că prezenţa unor caractere puternice în jurul ei o stimula să-şi joace rolul mai convingător.

Deseori lucrau la reşedinţa Athenei din Malibu; aici descoperiseră că aveau multe lucruri în comun. Amândouă erau sportive: înotătoare de rezistenţă, foarte bune jucătoare neprofesioniste de golf şi foarte bune jucătoare de tenis. La partide de dublu jucau împreună şi învingeau majoritatea echipelor de bărbaţi de pe terenurile de tenis din Malibu. Astfel, la terminarea filmărilor, continuaseră să rămână prietene.

Claudia îi istorisise Athenei totul despre viaţa ei. Athena îi povestise doar foarte puţine lucruri. Aşa era prietenia lor. Claudia îşi dădea seama, dar pentru ea nu conta. Claudia îi relatase legătura ei cu Steve Stallings. Athena râsese amuzată, apoi amândouă făcuseră schimb de impresii. Erau de acord ca Steve fusese un partener amuzant şi foarte bun la pat. De asemenea, extrem de talentat, nespus de înzestrat ca actor şi foarte agreabil ca persoană.

— Era aproape tot atât de frumos ca tine, îi mărturisise Claudia, care admiră cu generozitate frumuseţea altora.

Athena părea să n-o fi auzit. Aşa făcea de fiecare dată când cineva vorbea despre frumuseţea ei.

— Asta înseamnă că e mai bun şi ca actor? întrebase în glumă Athena.

— Oh, nu! Tu eşti cu adevărat o mare actriţă, răspunsese Claudia. Apoi, ca s-o îndemne pe Athena la confidenţe, adăugase: Dar e o persoană mult mai fericită decât tine.

— Zău? întrebase Athena. Se poate. Numai că într-o zi va fi mult mai nefericit decât voi ajunge eu vreodată.

— Mda, încuviinţase Claudia. Cocaina şi băutura îl vor da gata. Nu va avea parte de o bătrâneţe prea frumoasă. Dar e un tip inteligent, poate se va adapta.

— Eu nu vreau să ajung cu nici un preţ aşa cum va ajunge el, declarase Athena. Şi n-am să ajung.

— Tu eşti eroina mea, spusese Claudia. Dar n-ai să poţi învinge bătrâneţea. Ştiu că nu bei şi nu te droghezi, că nu faci nici excese sexuale, dar secretele pe care le ascunzi îţi vor veni de hac.

Athena râsese.

— Secretele vor fi salvarea mea, răspunsese ea. Secretele mele sunt atât de banale, încât nici nu merita să fie dezvăluite. Noi, stelele de cinema, avem nevoie să ne înconjurăm de mister.

În fiecare duminică dimineaţă, când nu lucrau, mergeau împreună la cumpărături pe Rodeo Drive. Pe Claudia o uimea întotdeauna cum reuşea Athena să se deghizeze, încât să nu fie recunoscută de admiratori sau de vânzătorii din magazine. Purta perucă neagră şi haine largi, care-i mascau silueta. Îşi schimba machiajul aşa ca maxilarul să pară mai proeminent, buzele mai groase; dar cel mai interesant lucru dintre toate, îşi putea modifica până şi trăsăturile feţei. În acelaşi timp, purta lentile de contact, care-i schimbau verdele strălucitor al ochilor într-un căprui sever. Vorbea cu accentul moale şi tărăgănat din Sud.

Când făcea cumpărături, Athena trecea totul pe cartea de credit a Claudiei, ca mai târziu, când luau prânzul, să ramburseze cu un cec. Era minunat să se poată relaxa într-un restaurant, ca două persoane obişnuite; după cum spunea în glumă Claudia, nimeni nu recunoştea un scenarist.

De două ori pe lună Claudia petrecea un week-end întreg la Malibu, în casa de pe plajă a Athenei, ca să înoate şi să joace tenis. Claudia îi dăduse Athenei să citească a două schiţă de scenariu la Messalina, iar Athena îi ceruse rolul principal. Ca şi cum nu ea ar fi fost celebritatea, ca şi cum nu Claudia ar fi trebuit s-o roage să-l accepte.

Aşadar, ajungând la Malibu, ca s-o convingă pe Athena să reia filmările, Claudia simţea că are oarecare sorţi de izbândă. În definitiv, Athena nu numai că şi-ar fi distrus propria carieră, dar ar fi ruinat-o şi pe cea a Claudiei.

Primul lucru care îi zdruncină încrederea fu paza severă din jurul casei în care locuia Athena, pe lângă obişnuiţii paznici postaţi la poarta Coloniei Malibu.

Doi bărbaţi în uniforma Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean stăteau la poarta vilei. Alţi doi patrulau în interiorul uriaşei grădini. Când micuţa menajeră sud-americană o conduse în salonul cu vedere la ocean, Claudia văzu alţi doi oameni de pază afară, pe plajă. Toţi aveau bastoane şi pistoale vârâte în toc.

Athena o întâmpină pe Claudia şi o strânse la piept.

— Îmi va fi dor de tine, spuse ea. Peste o săptămână plec.

— De ce te porţi aşa prosteşte? întreba Claudia. Ai de gând să laşi o javră ticăloasă să-ţi ruineze întreaga viaţă? La fel şi pe a mea? Nu pot să cred că eşti aşa fricoasă. Ascultă, la noapte rămân la tine, iar mâine vom face rost de permis portarmă şi vom începe să ne antrenăm. În câteva zile vom fi trăgătoare de elită.

Athena râse şi o îmbrăţişă din nou.

— Sângele tău mafiot iese la iveală, zise ea.

Claudia îi povestise despre Familia Clericuzio şi despre tatăl ei.

Îşi pregătiră băuturi şi se aşezară în fotoliile din care puteau privi oceanul, ca pe un tablou cu valuri de un verde-albăstrui intens.

— Nu mă poţi face să mă răzgândesc şi nu sunt fricoasă, spuse Athena. Uite, am să-ţi destăinui secretul pe care voiai să-l afli. Poţi să-l spui şi celor de la studio, poate că atunci toată lumea va înţelege.

Îi istorisi Claudiei toată povestea căsniciei ei. Îi vorbi despre sadismul şi cruzimea lui Skannet, despre felul în care o umilise cu bună ştiinţa şi despre fuga ei de acasă...

Cu intuiţia-i ascuţită de scriitoare, Claudia simţi ca din poveste lipsea ceva, ca Athena îi ascundea intenţionat unele elemente importante.

— Ce s-a întâmplat cu fetiţa? întrebă Claudia.

Figura Athenei deveni masca unei actriţe de film.

— Deocamdată nu-ţi pot spune mai mult. De fapt, ceea ce ţi-am povestit adineauri, anume că am un copil, vreau să rămână între noi. Asta să nu le spui celor de la studio. Am încredere că vei păstra secretul.

Claudia ştia că nu va putea scoate mai mult de la Athena pe acest subiect.

— Dar de ce renunţi la filmări? întrebă Claudia. Ţi se va acorda protecţie. După aceea poţi să-ţi pierzi urma.

— Nu, răspunse Athena. Studioul îmi va oferi protecţie doar pe durata filmărilor. Ceea ce este egal cu zero. Îl cunosc pe Boz. Nimic nu-l va opri. Dacă rămân, oricum nu voi apuca să termin filmul.

În acel moment observară un bărbat în costum de baie care ieşise din apă şi se îndrepta spre vilă. Cei doi paznici îl opriră. Unul din ei suflă într-un fluier şi ceilalţi doi oameni de pază din grădină veniră alergând. Pus faţă în faţă cu patru adversari, bărbatul în costum de baie păru să dea uşor înapoi.

Athena se ridicase în picioare, vădit şocată.

— E Boz, spuse ea calmă, adresându-se Claudiei. Face asta doar ca să mă sperie. Altceva vrea, de fapt.

Ieşi pe terasă şi se uită la cei cinci bărbaţi.

Boz Skannet ridică privirea către ele, mijind ochii, cu obrazul bronzat luminat de soare. În costum de baie, trupul lui era cu adevărat ameninţător.

Zâmbi şi spuse:

— Bună, Athena, ce-ai zice să-mi oferi ceva de băut?

Athena îi răspunse cu un surâs strălucitor.

— Ţi-aş oferi, dacă aş avea otravă. Ai încălcat ordinul judecătorului... Te-aş putea trimite după gratii.

— Nu, n-ai putea, răspunse Boz. Suntem prea intimi, ne leagă prea multe secrete.

Deşi zâmbea, expresia lui era sălbatică.

Îi amintea Claudiei de bărbaţii care veneau la petrecerile Familiei Clericuzio, la reşedinţa Quogue.

— A ocolit gardul înot, dinspre plaja publică, spuse unul dintre paznici. Probabil că şi-a lăsat maşina acolo. La o adică, îl putem trimite la puşcărie.

— Nu, se împotrivi Athena. Duceţi-l la maşină. Şi anunţaţi agenţia că vreau încă patru oameni de pază în jurul casei.

Boz continua să stea cu faţa ridicată înspre ea, cu trupul ca o statuie uriaşă înfiptă în nisip.

— Pe curând, Athena, spuse el.

Apoi paznicii îl luară de acolo.

— E înfricoşător, murmură Claudia. Poate că ai dreptate. Ca să-l oprim, ar trebui să tragem cu tunul.

— Te sun înainte să-mi iau zborul, o asigură Athena, pe un ton actoricesc. Am putea lua masa împreună pentru ultima oară.

Claudia era aproape cu ochii în lacrimi. Boz o înfricoşase cu adevărat, i-l adusese în minte pe tatăl ei.

— Iau avionul până la Vegas, să vorbesc cu fratele meu, Cross. E inteligent şi are o sumedenie de relaţii. Sunt convinsă că ne poate ajuta. Nu pleca până nu mă întorc.

— De ce ne-ar ajuta? întrebă Athena. Şi cum? Face parte din Mafie?

— Bineînţeles că nu, răspunse indignată Claudia. Ne va ajuta pentru că ţine la mine. Rostise cuvintele cu mândrie în glas. Şi pentru că, în afară de tata, eu sunt singura persoană pe care o iubeşte cu adevărat.

Athena îi aruncă o privire încruntată.

— Fratele tău pare puţin cam dubios. Eşti foarte naivă pentru cineva care lucrează în cinematografie. Apropo, cum de te-ai culcat cu atâţia bărbaţi? Doar nu eşti actriţă şi, după părerea mea, nici femeie uşoară.

— Nu-i nici un secret, răspunse Claudia. De ce se culcă bărbaţii cu atâtea femei? O strânse în braţe pe Athena. Am plecat la Vegas, spuse ea. Să nu te mişti de aici până nu mă întorc.

În seara aceea Athena se aşeză pe terasă şi rămase privind oceanul negru sub cerul fără lună. Îşi revăzu în minte planurile şi se gândi cu afecţiune la Claudia. Într-adevăr, era ciudat că nu ştia cine este propriul ei frate, dar iubirea este oarbă.

Târziu, în aceeaşi după-amiază, când Claudia se întâlni cu Skippy Deere şi-i relată povestea Athenei, amândoi rămaseră un timp tăcuţi. Apoi Deere spuse:

— Ne ascunde unele lucruri. Am încercat să-i ofer bani lui Boz Skannet, ca să ne lase în pace. M-a refuzat. M-a avertizat că dacă ne mai ţinem de prostii, va da publicităţii o poveste care ne va ruina. Cică Athena şi-ar fi abandonat copilul.

Claudia îşi ieşi din fire.

— Nu-i adevărat! protestă ea. Oricine o cunoaşte pe Athena îşi dă seama că n-ar fi în stare de aşa ceva.

— Desigur, răspunse Deere. Dar noi n-am cunoscut-o pe Athena la douăzeci de ani.

— Du-te dracului şi tu! zise Claudia. Iau avionul până la Vegas să-l întâlnesc pe fratele meu, Cross. El are mai multă minte şi mai mult curaj decât oricare dintre voi. Cross va pune lucrurile la punct.

— Nu cred că-l poate speria pe Boz Skannet, spuse Deere. Am încercat şi noi.

Deere ştia unele lucruri despre Cross. Cross încercase să intre în industria filmului. Investise în şase dintre filmele lui Deere şi pierduse toţi banii, deci nu era chiar atât de inteligent. Se zvonea că avea „relaţii”, că se bucura de oarecare influenţă în Mafie. „Dar toţi au relaţii cu Mafia”, gândi Deere. Asta nu însemna că erau periculoşi. Se îndoia că Cross i-ar putea ajuta în privinţa lui Boz Skannet. Dar un producător pleca urechea întotdeauna la un sfat, un producător era expert în posibilităţile cele mai îndrăzneţe. În fond, îl putea oricând determina pe Cross să investească într-un alt film. Întotdeauna era util să ai parteneri neimportanţi, fără un cuvânt decisiv în realizarea propriu-zisă a filmului sau în problemele financiare.

Skippy tăcu, apoi îi spuse Claudiei:

— Merg cu tine.

Claudia De Lena ţinea mult la Skippy, deşi acesta o escrocase cândva de jumătate de milion de dolari. Îl iubea pe Deere pentru greşelile lui, pentru diversitatea corupţiei lui şi pentru că Skippy era întotdeauna o companie plăcută, excelente însuşiri pentru un producător.

Cu ani în urmă lucraseră împreună la un film şi deveniseră prieteni. Încă de pe atunci, Deere era unul dintre cei mai renumiţi şi mai pitoreşti producători de la Hollywood. Cu ocazia unei filmări, actorul principal se lăudase că se culcase cu soţia lui Deere. Acesta ascultase relatarea, stând pe o grindă aflată cu trei etaje mai sus, după care sărise de acolo drept în capul actorului şi-i fracturase umărul, pe lângă directă de dreapta cu care îi făcuse nasul zob.

Claudia mai păstra încă o amintire. Se plimbau amândoi pe Rodeo Drive şi ea remarcase o bluză într-o vitrină. Era cea mai frumoasă bluză pe care o văzuse vreodată. Albă cu dungi verzi aproape invizibile, atât de minunată de parcă ar fi fost pictată de Monet. Magazinul făcea parte din categoria celor în care cumpărăturile se făceau pe bază de programare, ca şi cum patronul ar fi fost un mare medic. Nici o problemă. Skippy Deere era la fel de bun prieten cu patronul ca şi cu directorii de studiouri, preşedinţii de mari corporaţii sau şefii de state din lumea occidentală.

După ce intraseră în magazin, vânzătorul le spusese că bluza costa cinci sute de dolari. Claudia se trăsese înapoi, apăsându-şi pieptul cu palmele.

— Cinci sute de dolari pentru o bluză? întrebase ea. Glumiţi.

La rândul său, vânzătorul rămăsese şocat de tupeul Claudiei.

— E făcută din cel mai fin material, spusese el. Ţesut de mână... Iar dungile sunt de un verde cum nu mai există în întreaga lume. Preţul e foarte rezonabil.

Deere zâmbea.

— N-o cumpăra, Claudia. Ai idee cât costă ca s-o dai la curăţat? Cel puţin treizeci de dolari. De fiecare dată când o porţi, treizeci de dolari. Şi trebuie să ai grijă de ea ca de un copil mic. Fără pete de mâncare şi, bineînţeles, fără ţigări. Dacă îţi pică scrum pe ea, bang! S-au dus cinci sute de dolari.

Claudia îi zâmbise vânzătorului.

— Spuneţi-mi, întrebase ea, dacă cumpăr bluza primesc şi un obiect cadou?

Vânzătorul, un bărbat îmbrăcat elegant, îi spusese cu lacrimi în ochi:

— Vă rog să plecaţi.

Ieşiseră amândoi din magazin.

— De când poate un vânzător să arunce un client în stradă? întrebase, râzând, Claudia.

— Aici e Rodeo Drive, îi explicase Skippy. Ai noroc că ai reuşit să intri.

A doua zi, când Claudia venise la studio ca să lucreze, pe birou o aştepta un pachet. Înăuntru se găseau douăsprezece bluze, împreună cu un bilet de la Skippy Deere: *„A nu se purta decât la Premii Oscar."*

Claudia ştia că atât vânzătorul de la magazin cât şi Skippy Deere exageraseră. Ulterior văzuse acelaşi frumos material cu dunguliţe verzi la rochia unei femei şi la o bentiţă specială de tenis, în valoare de o sută de dolari.

Filmul la care lucra cu Deere era o porcărie, o combinaţie de acţiune şi amor care nu putea spera la Premiul Oscar, la fel cum Deere nu putea să aspire la o funcţie în Tribunalul Suprem. Dar gestul lui o mişcase.

Venise şi ziua când filmul la care lucraseră împreună înregistrase cifra astronomică de încasări de o sută de milioane, iar Claudia îşi închipuise că se va îmbogăţi. Skippy Deere o invitase la masă ca să sărbătorească. Skippy era într-o dispoziţie de zile mari.

— Asta-i ziua mea cea norocoasă! exclamase el. Încasările au depăşit o sută de milioane, am regulat-o pe secretara lui Bobby Bantz, iar azi-noapte fosta mea soţie a murit într-un accident de maşină. La masa cu ei mai erau alţi doi producători, care îi aruncaseră o privire încruntată. Claudia îşi închipuia că Deere făcuse o glumă. Dar Deere li se adresase celor doi producători: Văd că v-aţi înverzit de invidie. Pe viitor voi economisi cinci sute de mii pe an pensie alimentară, iar cei doi copii ai mei vor moşteni proprietatea ei, după cum a fost înţelegerea, aşa că eu nu mai sunt obligat să-i întreţin. Brusc, Claudia se simţise cuprinsă de mâhnire şi Deere se întorsese către ea: Sunt sincer, aşa ar gândi orice bărbat, numai că n-ar spune-o în gura mare.

Skippy Deere îşi făcuse datoria către industria cinematografului. Fiu de dulgher, îşi ajutase tatăl să construiască vilele celebrităţilor din Hollywood, într-una dintre acele ocazii posibile

doar la Hollywood, devenise amantul unei actriţe între două vârste, care-i făcuse rost de o slujbă ca practicant la agenţia ei de impresariat, primul pas în încercarea de a se descotorosi de el.

Muncise din greu şi învăţase cum să-şi stăpânească firea pătimaşă. Dar mai presus de orice, cum să curteze talentul. Cum să implore regizori tineri şi entuziaşti, cum să le convingă rapid pe tinerele stele, cum să devină cel mai apropiat prieten şi, totodată, mentorul autorilor de scenarii de doi bani. Făcea haz de propriul lui comportament, citind un mare cardinal din epoca Renaşterii, care pledase cauza Papei Borgia în faţa regelui Franţei. Când regele îşi arătase fundul, făcându-şi nevoile în semn de dispreţ faţă de Papa, cardinalul exclamase: „Oh, ce fund de înger!" şi se repezise să-l sărute.

Însă Deere stăpânea toate mărunţişurile indispensabile meseriei. Învăţase arta negocierii, pe care o simplificase la „Arta de a cere totul". Îşi lărgise orizontul cultural, formându-şi ochiul pentru acel gen de romane din care se puteau realiza filme de calitate. Ştia să descopere talentul actoricesc. Aprofundase detaliile producţiei de film, deprinsese diverse modalităţi de a fura bani din bugetul unui film. Devenise un producător de succes, capabil să realizeze pelicule cu cincizeci la sută din scenariu şi şaptezeci la sută din buget.

Îi era de ajutor faptul că îi plăcea să citească şi că se pricepea să scrie scenarii. Nu chiar de la zero, dar ştia să taie scene şi să refacă dialoguri, ba chiar putea crea fragmente de acţiune, mici scene improvizate, uneori magistrale în sine, dar rareori utile firului epic. Calitatea cu care se mândrea şi care contribuia la succesul financiar al filmelor sale era aceea de mare specialist în finaluri: mereu optimiste, ele demonstrau triumful binelui asupra răului — sau, dacă reţeta nu se potrivea, atunci cel puţin grandoarea înfrângerii. Capodopera sa fusese finalul unui film despre distrugerea oraşului New York cu o bombă atomică, poveste în care toate personajele deveneau mai bune şi mai dispuse să-şi iubească aproapele, inclusiv cel care lansase bomba. Angajase cinci scenarişti care să colaboreze la realizarea proiectului. Toate acestea nu ar fi valorat mare lucru pentru el ca producător, dacă nu ar fi fost deosebit de iscusit în problemele financiare. Obţinea investiţii din pământ, din piatră seacă. Compania lui era favorita oamenilor bogaţi, ca şi a femeilor frumoase care i se agăţau de braţ. Vedetele şi regizorii apreciau felul lui sincer şi vulgar de a savura plăcerile vieţii. Îşi punea la bătaie farmecul personal că să obţină bani de la studiouri şi învăţase că aprobarea unor şefi de studiouri se putea obţine cu ajutorul unor mite consistente. Listele lui de felicitări şi daruri de Crăciun erau nesfârşite, incluzând celebrităţi, cronicari de film de la ziare şi reviste, ba chiar şi înalte autorităţi. Pe toţi îi numea „scumpi prieteni", iar când nu-i mai erau utili, îi tăia numai de pe lista de cadouri, niciodată de pe cea de felicitări.

Un element cheie în a deveni producător era deţinerea unei lucrări literare. Putea fi un roman obscur, fără succes la public, totuşi un element concret despre care puteai discuta la studio. Deere îşi asigura drepturile la astfel de romane pe o perioadă de cinci ani, cu cinci sute de dolari anual. Sau alegea un scenariu şi lucra împreună cu autorul, transformându-l în ceva ce putea fi cumpărat de studio. Era o muncă grea, scriitorii erau creaturi atât de fragile. „Fragil" era cuvântul lui preferat pentru cei pe care-i socotea dobitoci. Un termen deosebit de util în relaţia cu actriţele.

Una dintre cele mai reuşite şi, totodată, mai plăcute relaţii fusese cea cu Claudia De Lena. Îi plăcuse cu adevărat puştoaica şi se arătase dispus s-o înveţe meserie. Trei luni lucraseră împreună la scenariu. Ieşeau în oraş şi luau masa tot împreuna, jucau golf împreuna (Deere fusese surprins să constate că Claudia îl învingea). Se duceau la pista de curse Santa Anita. Înotau în piscina lui Skippy Deere, în timp ce secretare în costum de baie scriau după dictare. Claudia îl invitase chiar la Las Vegas într-un week-end, ca să-l cunoască pe fratele ei, Cross. Uneori dormeau împreună, era foarte convenabil.

Filmul fusese un mare succes financiar şi Claudia îşi închipuise că va câştiga o groază de bani la mica înţelegere. Urma să primească o cotă din cota încasată de Skippy Deere şi ştia că el era întotdeauna „în amonte", cum îi plăcea lui Deere să numească profitul brut. Dar ceea ce nu ştia Claudia era că Deere avea două cote distincte, una din profitul brut, alta din cel net. Or, contractul încheiat de Claudia stipula un procent din profitul net al lui Skippy. Ceea ce era egal cu zero, deşi filmul realizase încasări de o sută de milioane. Procedurile contabile ale studioului, procentul lui Deere din câştigul brut şi costul filmului anulau fără efort profitul net.

Claudia făcuse plângere la tribunal, iar Skippy Deere îi oferise o sumă modică, pentru a salva prietenia dintre ei. Când Claudia îi făcuse reproşuri, Deere îi răspunsese:

— Asta nu are nici o legătură cu relaţia noastră personală. E de competenţa avocaţilor

noştri.

Skippy Deere spunea adeseori:

— Şi eu am fost cândva om, pe urmă m-am însurat.

Mai mult decât atât, se îndrăgostise cu adevărat. Avea scuza că fusese foarte tânăr, însă îşi dăduse toată silinţa să facă din Christi o adevărată stea. Solicitase favorurile altor producători, regizori, directori de studio, ca să-i obţină roluri importante. În câteva filme reuşise s-o distribuie în rolul secundar feminin. Dar pe măsură ce avansa în vârstă, ea muncea tot mai puţin. Aveau doi copii, însă Christi era din ce în ce mai nefericită, fapt care afecta o bună parte din timpul de lucru al lui Skippy.

Ca orice producător de succes, Skippy Deere era ocupat la limita suportabilului. Trebuia să călătorească în întreaga lume ca să supravegheze bunul mers al filmelor produse de el, să obţină finanţare şi să dezvolte proiecte. Întrucât venea în contact cu atâtea femei frumoase şi seducătoare şi cum simţea nevoia de companie, deseori se întâmpla să aibă legături amoroase, pe care le savura din plin, deşi continuă să-şi iubească soţia.

Într-o zi, o fată de la secţia scenarii îi adusese un scenariu care, din spusele ei, era perfect pentru Christi, un rol garantat, nespus de potrivit cu talentul ei. Filmul era dramatic: o femeie îşi ucidea soţul din dragoste pentru un tânăr poet, apoi se lupta să scape de durerea copiilor şi să îndepărteze bănuielile rubedeniilor. Desigur, în final fapta ei îşi găsea răsplata. O tâmpenie cât toate zilele, dar cu şanse de succes.

Skippy Deere se confruntase cu două probleme: să convingă un studio să facă filmul şi apoi s-o impună pe Christi în rolul principal.

Apelase la toţi cei care-i erau îndatoraţi. Îşi cheltuise toţi banii dând şpagă. Convinsese un celebru actor să accepte rolul principal masculin. O determinase pe Dita Tommey să fie regizor. Totul mersese ca pe roate. Christi îşi jucase perfect rolul. Deere produsese perfect filmul, adică realizase pelicula cu nouăzeci la sută din buget.

În toată această perioadă Deere nu-şi înşelase soţia decât o singură dată, într-o noapte când rămăsese la Londra ca să pună la punct distribuţia, şi asta se întâmplase pentru că englezoaica era atât de subţire, încât îi stârnise curiozitatea.

Filmul fusese o reuşită. Avusese un mare succes la public. Deere obţinuse mai mult prin sacrificii şi relaţii decât printr-un contract cinstit, iar Christi primise Premiul Oscar pentru cea mai bună actriţă.

După cum se exprimase Skippy Deere faţă de Claudia, filmul ar fi trebuit să se termine cu fraza: „Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.” Dar acum, când crescuse în propriii ei ochi, soţia lui îşi înţelesese adevărata valoare.

Dovadă faptul că ajunsese o mare stea, primea scenarii prin curier, roluri de femei frumoase, figuri magice ale ecranului. Deere o sfătuise să caute ceva care să i se potrivească mai bine, următorul film era crucial pentru cariera ei. Niciodată nu-şi făcuse probleme pentru fidelitatea ei, ba chiar îi îngăduise să se distreze când filma în deplasare. Dar în cele câteva luni de după decernarea premiului — timp în care devenise celebritatea oraşului, invitată la toate petrecerile din înalta societate, prezentă în toate cronicile de film, curtată de tineri actori în căutare de roluri — feminitatea ei înflorise într-o a doua tinereţe.

Se întâlnea fără fereală cu actori cu cincisprezece ani mai tineri. Reporterii de la ziarele de scandal o luau în colimator, feminiştii o susţineau entuziaşti.

Aparent, Skippy Deere suporta situaţia destul de bine. Înţelegea cum stau lucrurile. La urma urmei, el de ce continua să se culce cu fete tinere? Atunci de ce să-i poarte pică soţiei pentru o plăcere asemănătoare? Pe de altă parte, însă, de ce să continue să facă eforturi supraomeneşti pentru a-i sprijini pe mai departe cariera? Mai ales după ce ea îi ceruse un rol pentru unul dintre tinerii ei amanţi. Skippy încetase să-i mai caute scenarii, să-i mai facă publicitate la alţi producători, regizori şi directori de studio. Fiind oameni mai în vârstă, aceştia manifestaseră faţă de el o solidaritate masculină şi nu-i mai acordaseră lui Christi o consideraţie specială.

Christi mai jucase rolul principal în alte două filme: amândouă fuseseră eşecuri, fiindcă primise roluri care nu i se potriveau. De asemenea, îşi epuizase creditul profesional acordat de Premiul Oscar. În trei ani revenise la roluri de mâna a treia.

Între timp se îndrăgostise de un tânăr care aspiră să devină producător şi care semăna foarte mult cu soţul ei, însă avea nevoie de capital. Aşadar, Christi ceruse divorţ şi obţinuse un partaj extrem de avantajos, la care se adăuga suma de cinci sute de mii de dolari anual, ca pensie de întreţinere. Avocaţii ei nu aflaseră despre averea lui Skippy în Europa, aşa ca foştii soţi se despărţiseră în relaţii amicale. La şapte ani după divorţ, Christi murise într-un accident

de automobil. Până atunci continuase să figureze pe lista pentru felicitări de Crăciun a lui Deere, precum şi pe cea intitulată „Viaţa e prea scurtă”, însemnând că Skippy nu va răspunde niciodată apelurilor ei telefonice.

Aşadar, Claudia De Lena nutrea faţă de Skippy Deere sentimente amestecate. Fiindcă îşi dezvăluia adevărata fire în faţa celorlalţi, fiindcă trăia atât de ostentativ pentru propriile-i interese şi fiindcă era în stare să te privească în ochi şi să te numească prieten, fără să-i pese că ştiai că nu va schiţa niciodată un gest amical. Fiindcă era un ipocrit vesel şi pătimaş. În plus, Deere ştia să fie convingător ca nimeni altul. În plus, era singurul la fel de inteligent ca Cross. Claudia şi Deere urcară împreună în primul avion spre Vegas.

CARTEA A PATRA

Cross De Lena,
Familia Clericuzio

Capitolul 6

Când Cross împlinise vârsta de douăzeci şi unu de ani, Pippi De Lena era nerăbdător ca fiul său să-şi urmeze destinul. Lucrul cel mai important în viaţa unui bărbat — recunoscut de toată lumea — era să-şi câştige existenţa. Trebuia să-şi câştige pâinea, să aibă un acoperiş deasupra capului, să se îmbrace şi să-şi hrănească copiii. Pentru a realiza toate acestea fără greutăţi inutile, un bărbat trebuia să deţină o anumită putere în lume. Reieşea, deci, la fel de clar ca ziua care urmează după noapte, ca Cross trebuia să-şi ocupe locul în Familia Clericuzio. Pentru această era absolut necesar să-şi „facă botezul".

Cross avea o bună reputaţie în sânul Familiei. Răspunsul dat lui Dante, când acesta îi destăinuise că Pippi era „Ciocanul" Familiei, era adesea repetat de însuşi Don Domenico, care savură cuvintele aproape cu extaz: „Eu nu ştiu. Tu nu ştii. Nimeni nu ştie. De unde dracu' ţi-ai luat bereta asta caraghioasă?" Ce răspuns! exclamă Don în culmea încântării. Un băiat atât de tânăr şi atât de discret, de spiritual, ce mândru trebuie să fie tatăl lui! Trebuie să-i dăm flăcăului o şansă. Toate aceste detalii ajunseseră la urechea lui Pippi, care ştia că sosise momentul potrivit.

Începuse să-l pregătească pe Cross. Îl trimisese în misiuni de strângere a taxelor, operaţiuni dificile, în care era necesar să facă uz de forţă. Discutase cu el despre vechile tradiţii ale Familiei şi despre modul de executare a operaţiunilor. Fără improvizaţii, sublinia el. Sau, dacă voiai să improvizezi ceva, atunci trebuia să-ţi faci planul până la ultimul detaliu. Ca să-ţi fie simplu, se impunea să acţionezi cu simplitate absolută. Determinai o zonă geografică restrânsă, apoi capturai ţinta pe teritoriul respectiv. Întâi supravegherea, apoi maşina, execuţia, blocarea maşinilor unor eventuali urmăritori, după care te dădeai la fund pentru un timp, ca să nu poţi fi luat la întrebări prea curând. Era simplu. Fantezia era fantezie. Îţi puteai imagina orice, dar trebuia să-ţi susţii ideea printr-un plan solid. Nu trebuia recurs la fantezie decât atunci când era absolut necesar.

Pippi îi dezvăluise lui Cross şi câteva cuvinte codate. „împărtăşanie" însemna că trupul victimei trebuia să dispară. Aceasta era fantezie. „Miruire" era atunci când cadavrul urma să fie găsit. Acestea erau coduri simple.

Pippi îi povestise pe scurt lui Cross despre Familia Clericuzio. Despre marele război împotriva Familiei Santadio, care îi adusese supremaţia. Pippi nu suflase o vorbă despre rolul lui în acel război şi nu intrase în amănunte. Mai curând îi lăudase pe Giorgio, pe Vincent şi pe Petie. Dar cel mai mult îl ridicase în slăvi pe Don Domenico, pentru clarviziunea sa.

Clanul Clericuzio se extinsese în multe domenii, dar reţeaua cea mai amplă era cea a jocurilor de noroc. Ea domina toate formele de joc ilegale şi din cazinouri de pe întreg cuprinsul Statelor Unite. Clanul avea o influenţă subtilă asupra cazinourilor americanilor autohtoni şi una profunda asupra pariurilor sportive, legale în Nevada şi ilegale în tot restul ţării. Familia deţinea fabrici de jocuri mecanice, avea mari interese de afaceri în confecţionarea cărţilor de joc şi a zarurilor, a porţelanurilor şi argintăriei, precum şi a lenjeriei pentru hotelurile prevăzute cu săli de joc. Jocurile de noroc reprezentau principalul giuvaer al imperiului Familiei, care ducea o campanie publică de legalizare a jocurilor de noroc în toate statele americane. Îndeosebi pariurile sportive, domeniu atestat că fiind sursa unor câştiguri enorme.

În prezent, legalizarea jocurilor de noroc pe tot cuprinsul Statelor Unite prin lege federală era Sfântul Graal al Familiei Clericuzio. Nu numai cazinourile şi loteriile, dar şi pariurile sportive: base-ball, fotbal, baschet şi toate celelalte. În America sportul era sacru şi, o dată legalizate jocurile de noroc, aura de sacralitate s-ar fi extins şi asupra lor.

Giorgio, a cărui companie administra câteva loterii de stat, dezvăluise Familiei schema numerelor câştigătoare. La Supercupă, pe întreaga suprafaţă a Statelor Unite pariurile se cifraseră la minimum două miliarde de dolari, în cea mai mare parte în mod ilegal. Dintre pariurile sportive de la Vegas, numai cele legale se ridicau la peste cincizeci de milioane. Cupa Mondială, care depindea de numărul de meciuri jucate, totaliza încă un miliard. Baschetul aducea mult mai puţin, dar numeroasele finale realizau încă un miliard, nemaipunând la socoteală pariurile zilnice din timpul sezonului sportiv.

O dată intrate în legalitate, toate aceste câştiguri ar fi fost cu uşurinţă dublate sau triplate prin loterii speciale şi pariuri combinate, cu excepţia Supercupei, la care câştigurile ar fi fost de zece ori mai mari, aducând zilnic un venit net de un miliard de dolari. Suma totală putea ajunge la o sută de miliarde de dolari, partea frumoasă fiind aceea că nu se investea nimic, singurele cheltuieli fiind cele de marketing şi administraţie. Ce sume enorme puteau aduna

cei din clanul Clericuzio, un profit de cel puţin cinci miliarde de dolari pe an.

În plus, Familia Clericuzio dispunea de priceperea, relaţiile politice şi forţa pură necesare controlării unei părţi considerabile din această piaţă. Giorgio avea scheme cu complicatele câştiguri care puteau fi obţinute pe baza marilor evenimente sportive. Jocurile de noroc erau sortite să devină un uriaş magnet care să scoată banii din imensa mină de aur reprezentată de poporul american.

Deci jocurile de noroc prezentau un risc minim şi mari posibilităţi de extindere. Pentru legalizarea lor, Familia Clericuzio nu se uita la bani, ba chiar lua în calcul riscuri şi mai mari.

De asemenea, Familia se îmbogăţise şi de pe urma drogurilor, dar numai la nivel foarte înalt, altfel era prea periculos. Clanul controla prelucrarea drogurilor, oferea protecţie politică şi asistenţa juridică şi se ocupa de spălarea banilor. Poziţia lui în comerţul cu droguri era intangibilă din punct de vedere legal şi extrem de profitabilă. Depuneau banii negri într-o reţea de bănci europene şi în alte câteva din Statele Unite. Astfel, legea era eludată.

Cu toate acestea, îi atrăsese atenţia Pippi, veneau momente când era necesar să-ţi asumi riscul, când trebuia să te arăţi mână de fier. În astfel de cazuri, Familia proceda cu discreţie şi ferocitate. În asemenea momente trebuia să-ţi câştigi traiul îndestulat pe care îl duceai, să-ţi câştigi cu adevărat pâinea zilnică.

Curând după ce împlinise douăzeci şi unu de ani, Cross fusese, în cele din urmă, pus la încercare.

Una dintre relaţiile politice cele mai valoroase ale Familiei Clericuzio era Walter Wavven, guvernatorul statului Nevada. Acesta era un bărbat abia trecut de cincizeci de ani, înalt şi deşirat, care purta pălărie de cowboy, deşi se îmbrăca în costume de o croială impecabilă. Era un bărbat frumos şi, deşi însurat, avea o atracţie nepotolită faţă de sexul opus. De asemenea, îi plăceau mâncarea şi băutura de calitate, adora pariurile sportive şi era un pătimaş client al cazinourilor. Ţinea prea mult la imaginea sa publică pentru a-şi dezvălui această latură a caracterului său pentru a risca aventuri amoroase. Aşadar, se bizuia pe Alfred Gronevelt şi pe hotelul Xanadu ca să-şi satisfacă poftele, continuând să-şi păstreze imaginea politică şi personală de om cu frica lui Dumnezeu şi de vajnic apărător al valorilor familiale tradiţionale.

Gronevelt intuise însuşirile speciale ale lui Wavven cu multă vreme în urmă şi oferise baza financiară care-i permitea acestuia să avanseze în ierarhia politică. Când Wavven devenise guvernator al statului Nevada şi-şi dorise un week-end în care să se relaxeze, Gronevelt îi pusese la dispoziţie o vilă.

Vilele fuseseră cea mai grozavă idee a lui Gronevelt...

Gronevelt se stabilise în Las Vegas cu mulţi ani în urmă, pe când oraşul rămânea în mare parte o aşezare din Vest, în care cowboy-ii veneau să practice jocuri de noroc. Studiase jocurile şi jucătorii, ca un savant iscusit care cercetează o insectă reprezentativă pentru procesul evoluţiei. Singurul mare mister care avea să rămână pe veci nedezlegat era de ce oamenii foarte bogaţi continuau să-şi piardă vremea practicând jocuri de noroc, ca să câştige bani cu care nu aveau ce face. Gronevelt trăsese concluzia că ei procedau astfel ca să-şi ascundă alte vicii sau fiindcă doreau să învingă însuşi destinul, dar mai presus de orice, ca să-şi arate într-un fel superioritatea faţă de semenii lor. Ca urmare, ajunsese la convingerea că, atunci când jucau, asemenea persoane trebuiau tratate ca nişte zeităţi. În acest caz, ei jucau ca nişte zeităţi sau ca regii Franţei la Versailles.

Aşadar, Gronevelt cheltuise o sută de milioane de dolari ca să construiască pe domeniul hotelului Xanadu şapte vile de lux şi o bijuterie de cazinou (cu clarviziunea lui caracteristică, achiziţionase mult mai mult teren decât fusese necesar pentru hotel). Aceste vile erau mici palate, fiecare putând caza şase perechi în şase apartamente separate, nu în simple camere. Mobilierul era extrem de luxos: covoare ţesute de mână, pardoseală de marmură, băi aurite, tapete din materiale scumpe, sufragerii şi bucătării deservite de personalul hotelului. Aparatura audio-vizuală ultramodernă transforma saloanele în teatre. Barurile vilelor erau prevăzute cu cele mai fine vinuri şi lichioruri, precum şi cu câte o cutie de havane de contrabandă. Fiecare vilă îşi avea propria sa piscină în exterior şi propriile sale băi jacuzzi în interior. Toate gratuite, la dispoziţia jucătorilor.

În spaţiul izolat în care se afla complexul de vile exista un mic cazinou oval, denumit Perla, în care amatorii de mize mari puteau juca feriţi de ochii lumii şi unde miza minimă la bacara era o mie de dolari. Până şi jetoanele acestui cazinou erau diferite, cea mai mică valoare fiind o sută de dolari, reprezentată printr-un jeton negru; cel de cinci sute era alburiu

cu vinişoare aurii; cel de o mie, albastru cu o dungă aurie; iar cel de zece mii de dolari, anume conceput pentru cazinou, avea încrustat un mic diamant în centrul suprafeţei aurite. Totuşi, ca o concesie făcută femeilor, la ruletă jetoanele de o sută de dolari puteau fi schimbate în altele de cinci dolari.

Era uimitor cum bărbaţi şi femei peste măsură de bogaţi înghiţeau momeala. Gronevelt calculă că toţi aceşti clienţi extravaganţi, care beneficiau de cazare, masă şi băutură gratuită, costau hotelul cincizeci de mii de dolari săptămânal. Dar în evidenţa pentru impozitare aceste sume erau trecute la pierderi. În plus, toate preţurile erau rotunjite pe hârtie. Cifrele (Gronevelt ţinea o contabilitate separată) demonstrau că fiecare vilă aducea în medie un profit de un milion de dolari săptămânal. Restaurantele selecte care deserveau oaspeţii vilelor şi alţi clienţi importanţi aduceau şi ele profit, fiind scutite de impozite. În registrul de cheltuieli, o masă de patru persoane costa peste o mie de dolari, dar din moment ce clienţii beneficiau de gratuitate, sumă era trecută la cheltuieli de afaceri, nefiind supusă impozitării. Cum o masă nu costa hotelul mai mult de o sută de dolari, inclusiv personalul care servea, şi aceasta era o sursă de câştig.

Astfel, pentru Gronevelt cele şapte vile erau şapte coroane puse doar pe creştetul acelor jucători care riscau sau mizau la joc peste un milion de dolari în cursul unei şederi de două sau trei zile. Nu conta dacă pierdeau sau câştigau. Important era faptul că jucau. Şi că trebuia să-şi achite poliţele la timp, ca să nu fie mutaţi în camerele hotelului, care, deşi foarte luxoase, totuşi nu se comparau cu vilele.

Desigur, mai era şi altceva. În vile personalităţile publice îşi puteau aduce amantele sau prietenii şi puteau juca incognito. Deşi pare ciudat, mulţi magnaţi ai afacerilor, oameni dispunând de milioane de dolari, se simţeau singuri, chiar şi atunci când aveau soţii sau amante. Erau dornici de compania unor femei fără obligaţii şi pline de solicitudine. Pentru astfel de bărbaţi, vilele erau prevăzute de Gronevelt cu frumuseţi pe măsură.

Guvernatorul Walter Wavven făcea şi el parte din această categorie. El era singurul scutit de obligaţia de a miza un milion de dolari, instituită de Gronevelt. Juca pe sume modeste şi, chiar şi atunci, juca din banii oferiţi în particular de Gronevelt; dacă datoriile lui depăşeau o anumită sumă, atunci acestea îi erau reţinute din câştiguri.

Wavven venea la hotel că să se relaxeze, să joace golf pe terenul special amenajat al hotelului Xanadu, să bea şi să flirteze cu fetele frumoase puse la dispoziţie de Gronevelt.

Gronevelt îl răsfăţase multă vreme pe guvernator. În douăzeci de ani nu-i ceruse niciodată direct un serviciu, afară de o aprobare specială ca să-şi prezinte argumentele în favoarea unei legislaţii avantajoase pentru afacerile cazinoului din Vegas. De cele mai multe ori punctul său de vedere fusese precumpănitor; în celelalte situaţii guvernatorul îi explica în amănunt realităţile politice care îl contracaraseră. Însă Wavven îi făcuse lui Gronevelt un preţios serviciu prin faptul că-l prezentase unor judecători şi politicieni influenţi, care puteau fi cumpăraţi cu sume consistente.

În străfundul inimii, Gronevelt nutrea speranţa că, în pofida îndelungii aşteptări, guvernatorul Walter Wavven ar putea ajunge cândva preşedinte al Statelor Unite. Atunci răsplata strădaniilor lui putea fi enormă.

Dar destinul trişează până şi minţile cele mai inteligente, după cum recunoştea întotdeauna Gronevelt. Cei mai neînsemnaţi dintre muritori deveneau purtătorii dezastrului pentru cei puternici. De această dată, persoana fusese un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, care devenise amantul fiicei celei mari a guvernatorului, în vârstă de optsprezece ani.

Guvernatorul era căsătorit cu o femeie frumoasă şi deşteaptă, cu vederi politice mai corecte şi mai liberale decât cele ale soţului ei, deşi lucrau bine în echipă. Aveau trei copii, familia fiind un mare atu politic al guvernatorului. Fiica cea mare, Marcy, frecventa Colegiul Berkeley, ales de ea şi de mama ei, nu de guvernator.

Scăpată de restricţiile unui cămin cu obligaţii politice, Marcy se lăsase sedusă de viaţa libertină din universitate, de orientarea de stânga a instituţiei, de deschiderea ei către muzica modernă şi de viziunile oferite de droguri. Ca fiică bună a tatălui ei, nu se sfia să-şi ascundă atracţiile sexuale. Cu inocenţa şi instinctul firesc al sincerităţii caracteristice tinerilor, îi compătimea pe cei săraci, clasă muncitoare, minorităţile copleşite de privaţiuni. De asemenea, se îndrăgostise de puritatea artei. Aşadar, era firesc să se împrietenească cu studenţi care se ocupau de poezie şi de muzică. Era chiar şi mai firesc ca, după câteva întâlniri întâmplătoare, să se îndrăgostească de un coleg care scria piese de teatru, ştia să ciupească corzile chitarei şi era sărac.

Tânărul se numea Theo Tatoski şi era partenerul ideal pentru o idilă de colegiu. Brunet şi

chipeş, provenea dintr-o familie de catolici care munceau în uzinele de automobile din Detroit; cu acel simţ al aliteraţiei caracteristic poetului, se jura întotdeauna că mai curând se regulează decât să repare o aripă de maşină. Cu toate acestea, muncea cu jumătate de normă ca să-şi plătească taxele universitare. Se lua foarte în serios, atitudine oarecum pusă în umbră de faptul că avea talent.

Timp de doi ani, Marcy şi Theo fuseseră nedespărţiţi. Ea îl invitase pe Theo la reşedinţa guvernatorului, ca să-i cunoască familia, şi constatase cu încântare că tânărul nu se lăsase impresionat de tatăl ei. Mai târziu, în dormitorul lor din reşedinţa statală a guvernatorului, tânărul o informase că tatăl ei era prototipul ipocritului. Poate că Theo îşi dăduse seama de condescendenţa gazdelor; atât guvernatorul cât şi soţia lui se arătaseră deosebit de prietenoşi şi de amabili, decişi să-l primească cu toate onorurile pe alesul fiicei lor, deşi în sinea lor deplângeau o nepotrivire atât de flagrantă. Mama nu-şi făcuse prea multe griji, ştia că farmecul lui Theo va începe să pălească pe măsură ce fiica lor se va maturiza. Tatăl se simţise cam stânjenit, dar încercase să-şi ascundă sentimentele sub masca unei amabilităţi ieşite din comun chiar şi pentru un politician. La urma urmei, prin platforma sa politică guvernatorul era un susţinător al clasei muncitoare, iar mama crescuse în cultul liberal. O idilă cu Theo nu putea decât să-i ofere lui Marcy o perspectivă mai cuprinzătoare asupra existenţei. Între timp, Marcy şi Theo se mutaseră împreună şi intenţionau să se căsătorească după terminarea studiilor. Theo urma să scrie şi să prezinte piese de teatru, Marcy avea să fie profesoară de literatură, şi totodată, muza lui.

Se pare că făceau abuz de droguri, iar relaţia lor sexuală nu era prea pătimaşă. Guvernatorul îşi spunea că, în cel mai rău caz, căsătoria tinerilor i-ar fi adus capital politic, iar populaţia ar fi înţeles că, în pofida rădăcinilor anglo-saxone protestante, a averii şi culturii sale, accepta în mod democratic un ginere proletar.

Fiecare se adaptase în felul său la o situaţie banală. Un singur lucru şi-ar fi dorit părinţii, ca Theo să nu fi fost atât de plicticos.

Dar tinerii sunt schimbători. În ultimul an de colegiu Marcy se îndrăgostise de un coleg bogat, cu o situaţie socială mai acceptabilă pentru părinţii ei decât cea a lui Theo. Însă fata voia să-l păstreze şi pe Theo, ca simplu prieten. I se părea interesant să jongleze cu doi amanţi, fără să comită păcatul adulterului, în naivitatea ei, se simţea o făptură unică.

Surpriza venise din partea lui Theo. El reacţionase la noua situaţie, nu ca un radical tolerant de la Berkeley, ci ca un cavaler polonez îngust la minte. Cu toate înclinaţiile lui boeme de poet şi muzician, cu toate preceptele feministe sădite în el de profesori şi cu toată atmosfera de libertate sexuală de la Berkeley, Theo manifestase o gelozie violentă.

Întotdeauna fusese excentric şi capricios, acest lucru făcea parte din farmecul său tineresc. În conversaţii adopta adesea o poziţie revoluţionară, susţinând că moartea a o sută de persoane ar fi fost un sacrificiu neînsemnat pentru o viitoare societate liberă. Cu toate acestea, Marcy ştia că Theo nu ar fi comis niciodată astfel de fapte. O dată, când se înapoiaseră în apartamentul lor după o vacanţă de două săptămâni, găsiseră în pat o puzderie de pui de şoricei. Theo, pur şi simplu, dusese puişorii în stradă, fără să le facă nici un rău. Marcy găsea gestul lui de-a dreptul înduioşător.

Totuşi, aflând despre celălalt iubit al ei, Theo o plesnise peste faţă. Apoi izbucnise în lacrimi şi o implorase să-l ierte. Ea îl iertase. Îi plăcea în continuare să facă dragoste cu el, mai ales acum, când conştiinţa trădării o făcea să se simtă mai puternică. Dar el devenise din ce în ce mai violent, se certau tot mai des, viaţa în doi nu mai era la fel de amuzantă, iar Marcy se mutase din camera în care locuiseră împreună.

Treptat îl abandonase şi pe cel de al doilea amant. Marcy mai avusese alte câteva legături. Dar ea şi Theo rămăseseră prieteni şi, din când în când, mai petreceau noaptea împreună. Marcy intenţiona să plece pe Coasta de Est, ca să-şi ia diploma la un colegiu Ivy League. Theo se mutase la Los Angeles, ca să scrie piese de teatru şi să caute de lucru ca scenarist. Un scurt musical al lui fusese pus în scenă de un mic teatru, care dăduse trei spectacole. El o invitase pe Marcy să asiste la reprezentaţie. Marcy plecase cu avionul la Los Angeles să vadă piesa. Era atât de îngrozitoare, încât jumătate din spectatori se ridicase şi părăsise sala. Aşadar, Marcy rămăsese peste noapte în apartamentul lui Theo, ca să-l consoleze. Ce se întâmplase în acea noapte nu se ştia cu exactitate. Tot ce se putea spune era că spre dimineaţă Theo o înjunghiase mortal pe Marcy, apoi îşi înfipsese cuţitul în stomac şi chemase poliţia. Exact la timp ca el să scape cu viaţă, nu însă şi Marcy.

Evident, procesul ţinut în California fusese un mare eveniment pentru mass-media. Una dintre fiicele guvernatorului Nevadei fusese asasinată de un poet proletar, fostul ei amant

timp de trei ani, pe care îl abandonase.

Avocatul apărării, Molly Flanders, se specializase cu succes în crime „pasionale”, deşi acesta fusese ultimul ei caz înainte de a se orienta spre domeniul spectacolului. Abordase o tactică clasică. Adusese martori care să dovedească faptul că Marcy avusese cel puţin şase amanţi, în timp ce Theo trăise cu iluzia că urma să se căsătorească. Marcy cea bogată şi desfrânată, cu rădăcini în înalta societate, îşi abandonase dramaturgul proletar care o iubise sincer, iar acesta îşi pierduse minţile. Flanders susţinea că clientul ei suferise de „nebunie temporară”. Fraza cea mai apreciată (scrisă pentru Molly de Claudia De Lena) fusese următoarea: „Niciodată nu va trebui făcut răspunzător pentru fapta comisă”. O frază pentru care Don Clericuzio ar fi făcut criză de nervi.

În timpul interogatoriului Theo păstrase un aer abătut, cum se şi cuvenea. Părinţii lui, catolici fervenţi, convinseseră câţiva membri influenţi ai clerului din California să susţină cauza fiului lor, iar aceştia declaraseră ca Theo renunţase la înclinaţiile lui hedoniste şi în acel moment studia ca să intre în rândurile preoţimii. Se insistase asupra faptului că Theo încercase să-şi ia singur zilele, dovada clară că era măcinat de remuşcări şi, totodată, că nu era în toate minţile — ca şi cum cele două stări ar fi decurs una din cealaltă. Toate aceste elemente beneficiaseră de retorica lui Molly Flanders, care făcuse apologia marilor servicii pe care Theo le putea aduce societăţii dacă nu era pedepsit pentru un act necugetat, determinat de o femeie de moravuri uşoare, care-i sfâşiase inima de proletar. O fată bogată şi nepăsătoare, care din păcate îşi pierduse viaţa.

Lui Molly Flanders îi plăceau juriile din California. Erau formate din oameni inteligenţi şi suficient de educaţi ca să înţeleagă nuanţele traumei psihice; sub influenţa înaltului nivel de cultură oferit de teatru, film, muzică şi literatură, juraţii aveau o mare capacitate de înţelegere. După ce discutase cu ei, Molly Flanders nu se mai îndoise de rezultat. Theo fusese declarat nevinovat, pe motiv de pierdere temporară a controlului. Imediat fusese solicitat să apară într-un miniserial despre povestea vieţii lui, nu ca actor principal, ci într-un rol secundar în care urma să cânte compoziţii proprii, ca părţi de legătură între episoade. Fusese un sfârşit perfect satisfăcător al unei tragedii moderne.

Dar consecinţele asupra guvernatorului Walter Wavven, tatăl fetei, se dovediseră dezastruoase. Când în intimitatea vilei guvernatorul îl anunţase pe Gronevelt că nu va mai candida la următoarele alegeri, bătrânul îşi văzuse investiţiile de douăzeci de ani ducându-se pe apa sâmbetei. La ce-i mai folosea puterea, când o lepădătură oarecare, crescută în şanţ, îi înjunghiase fata, aproape retezându-i capul, şi totuşi continua să fie un om liber? Mai mult decât atât, scumpa lui fiică fusese terfelită de ziare şi de televiziune, ca o târfă de cea mai joasă speţă, care îşi meritase moartea.

În viaţă există răni ce nu mai pot fi vindecate, aşa se întâmpla şi cu guvernatorul. Petrecea cât mai mult timp la hotelul Xanadu, dar îşi pierduse veselia de altădată. Nu-l mai interesau dansatoarele, nici zarurile. Nu făcea decât să bea şi să joace golf, ceea ce-l punea pe Gronevelt în faţa unei probleme foarte delicate.

Îl compătimea din tot sufletul pe guvernator. Nu poţi cultiva un om timp de peste douăzeci de ani, fie şi din interes, fără să ajungi să-i porţi o anumită afecţiune. Însă realitatea era că, retrăgându-se din politică, guvernatorul Walter Wavven încetase să mai reprezinte un personaj cheie, o valoare pentru viitor. Acum devenise un om ca toţi ceilalţi, care îşi îneca amarul în băutură. De asemenea, când juca, o făcea cu atâta neatenţie, încât îi era deja dator lui Gronevelt două sute de mii. Aşadar, sosise momentul în care Gronevelt se văzuse nevoit să-i refuze guvernatorului accesul la o vilă. Bineînţeles, intenţiona să-i dea un apartament de lux în hotel, însă era oricum, o decădere din drepturi. Aşadar, înainte de a lua această măsură, Gronevelt făcuse o ultimă încercare de a-l aduce pe drumul cel bun.

Într-o dimineaţă, Gronevelt îl convinsese pe guvernator să accepte o întâlnire pe terenul de golf. Ca parteneri, îi chemase pe Pippi De Lena şi pe fiul acestuia, Cross. Pippi avea un umor fără perdea, pe care guvernatorul îl apreciase întotdeauna, iar Cross era un tânăr atât de frumos şi de manierat, încât oamenii mai vârstnici erau întotdeauna încântaţi să-l aibă în preajmă. După partida de golf, toţi merseseră la vila guvernatorului, să ia prânzul.

Wavven slăbise mult şi părea că nu-i mai pasă cum arată. Purta un trening pătat şi o şapcă cu emblema hotelului Xanadu. Era nebărbierit. Zâmbea adesea, nu un zâmbet de politician, ci o grimasă jalnică. Gronevelt observase că Wavven avea şi dinţii îngălbeniţi. În plus, era beat criţă.

Gronevelt hotărâse să ia taurul de coame.

— Domnule guvernator, începuse el, îţi dezamăgeşti familia, îţi dezamăgeşti prietenii şi

dezamăgeşti populaţia Nevadei. Nu poţi continua în acest fel.

— Bineînţeles că pot, ripostase Walter Wavven. Dracu' s-o ia de populaţie din Nevada! Cui îi pasă?

— Mie, răspunsese Gronevelt. Mie îmi pasă de dumneata. Am să-ţi dau bani şi, la alegerile viitoare, trebuie să candidezi din nou ca senator.

— De ce dracu' trebuie? se răstise guvernatorul. Nu însemn nimic pentru ţara asta blestemată. Sunt guvernatorul marelui stat al Nevadei, şi viermele ăla îmi omoară fata, apoi e pus în libertate. Iar eu trebuie să înghit. Lumea glumeşte pe seama fetei mele moarte şi se roagă pentru ucigaş. Ştiţi pentru ce mă rog eu? Ca o bombă atomică să şteargă de pe suprafaţa pământului ţara asta nenorocită şi, în primul rând, statul California.

Pe toată durata acestei discuţii, Pippi şi Cross păstraseră tăcerea. Erau oarecum şocaţi de ieşirea violentă a guvernatorului. Dar, în acelaşi timp, amândoi înţelegeau că Gronevelt urmărea un scop.

— Trebuie să dai uitării totul, îl sfătuise Gronevelt. Nu lăsa ca această tragedie să-ţi distrugă viaţa.

Onctuozitatea lui ar fi scos din sărite şi pe un sfânt.

Guvernatorul îşi azvârlise şapca de base-ball în celălalt capăt al încăperii şi-şi mai turnase un pahar de whisky de la bar.

— Nu pot să uit, răspunsese el. Noaptea stau treaz şi îmi imaginez cum îi scot ochii javrei ăleia. Vreau să-i dau foc, să-i tai mâinile şi picioarele. Dar să rămână în viaţă, ca să pot face din nou acelaşi lucru la nesfârşit. Le adresase un zâmbet de om beat şi se poticnise, gata să cadă. Ceilalţi îi vedeau dinţii îngălbeniţi şi-i simţeau mirosul greu al gurii. Wavven părea să se fi dezmeticit puţin, îşi domolise tonul, vorbind de parcă ar fi stat la taclale: Aţi văzut cum a înjunghiat-o? întrebase el. În ochi. Judecătorul nu a acceptat ca juraţii să vadă fotografiile. Ca să nu influenţeze verdictul. Dar eu, care-i eram tată, am avut voie să le văd. Iar micul Theo e pus în libertate, cu zâmbetul lui dispreţuitor. Mi-a omorât fata înfigându-i cuţitul în ochi, iar el se trezeşte în fiecare dimineaţă şi vede lumina soarelui. Oh, aş vrea să-i pot ucide pe toţi, şi pe judecător, şi pe juraţi, şi pe avocaţi, pe toţi. Îşi umpluse paharul şi începuse să se învârtă prin cameră, spunând tot ce-i trecea prin minte, ca un om nebun. Nu mă pot duce să-i mint de la obraz cu lucruri în care eu nu mai cred. Nu atâta timp cât nemernicul acela e în viaţă. A stat la masa mea, soţia mea şi cu mine l-am tratat ca pe o fiinţă omenească, deşi nu ne-a plăcut. I-am acordat beneficiul îndoielii. Niciodată să nu faceţi asta. L-am primit în casa noastră, i-am dat un pat în care să doarmă cu fata mea şi în tot acest timp el îşi bătea joc de noi. „Cui dracu' îi pasă că sunteţi guvernator? spunea el. Cui dracu' îi pasă că aveţi bani? Cui dracu' îi pasă că sunteţi oameni manieraţi şi cumsecade? Am să vă ucid fata oricând voi avea chef şi nu veţi putea mişca un deget. Am să vă distrug. Am s-o regulez pe fata voastră şi apoi am s-o omor, după care am să vă dau cu tifla şi am să fiu pus în libertate." Wavven se clătinase pe picioare şi Cross se repezise să-l sprijine. Guvernatorul privise peste capul lui Cross, spre tavanul înalt, decorat cu îngeri trandafirii şi sfinţi în veşminte albe. Vreau să-l ştiu mort, repetase el şi izbucnise în lacrimi. Vreau să-l ştiu mort.

— Walter, spusese liniştit Gronevelt, totul va trece, numai că e nevoie de timp. Candidează la funcţia de guvernator. Ai toată viaţă înainte, încă poţi realiza o mulţime de lucruri.

Wavven se smulsese de lângă Cross şi i se adresase calm lui Gronevelt:

— Nu înţelegi că nu mai cred în ideea de a face bine? Îmi este interzis să spun cuiva ce simt, chiar şi soţiei mele. Să vorbesc despre ura care-mi umple sufletul. Să vă mai spun ceva. Electoratul mă dispreţuieşte, mă consideră un prost şi un neputincios. Un om care acceptă ca fiica lui să fie asasinată, fără să ceară pedepsirea vinovatului. Cine ar încredinţa bunăstarea statului Nevada unei asemenea persoane? Zâmbise dispreţuitor. Jigodia aia ar avea mai multe şanse la alegeri decât mine. Tăcuse o clipă. Nu mai insista, Alfred. Nu mai candidez pentru nimic.

Gronevelt îl studiase cu luare-aminte. Descoperise ceva care le scăpa lui Pippi şi lui Cross. Durerea pătimaşă genera adesea slăbiciune, dar Gronevelt hotărâse să-şi asume riscul.

— Walter, spusese el, dacă individul este pedepsit, accepţi să candidezi ca senator? Atunci ai să redevii cel de altădată? Guvernatorul părea să nu fi înţeles. Ochii îi fugiseră uşor spre Pippi şi Cross, apoi îl privise drept în faţă pe Gronevelt. Gronevelt se întorsese către Pippi şi Cross: Aşteptaţi-mă în biroul meu. Pippi şi Cross ieşiseră repede. Gronevelt şi guvernatorul Wavven rămăseseră singuri. Gronevelt spusese pe un ton grav: Walter, şi tu, şi eu trebuie să fim foarte sinceri pentru prima oară în viaţa noastră. Ne cunoaştem de douăzeci de ani, am fost oare vreodată indiscret? Atunci, răspunde-mi. Rămâne între noi. Vei candida din nou

dacă individul moare?

Guvernatorul se dusese la bar şi-şi turnase whisky. Dar nu băuse. Zâmbise.

— Îmi voi depune candidatura chiar a doua zi după înmormântarea lui, la care voi asista, în semn că l-am iertat. Electoratul va aprecia acest lucru.

Gronevelt se relaxase. Târgul era încheiat. Dintr-un sentiment de uşurare, îşi îngăduise o abatere de la sobrietatea lui obişnuită.

— Mai întâi du-te la dentist, îi spusese el guvernatorului. Trebuie să-ţi cureţi dracului dinţii.

Pippi şi Cross îl aşteptau pe Gronevelt în biroul său de pe terasă. Bătrânul îi condusese în apartamentul său, într-o ambianţă mai confortabilă, apoi le comunicase conţinutul discuţiei cu guvernatorul.

— Guvernatorul se simte bine? întrebase Pippi.

— Guvernatorul nu era chiar atât de beat pe cât voia să pară, răspunsese Gronevelt. Mi-a transmis mesajul fără să se implice propriu-zis.

— Diseară plec cu avionul pe Coasta de Est, anunţase Pippi. Trebuie obţinut acceptul Familiei Clericuzio.

— Spune-le că guvernatorul e un tip care poate ajunge foarte sus, îl atenţionase Gronevelt. Până la funcţia supremă. Va fi un prieten nepreţuit.

— Giorgio şi Don vor înţelege, îl asigurase Pippi. Nu trebuie decât să le relatez faptele şi să obţin acordul lor.

Gronevelt se uitase la Cross şi zâmbise, apoi se întorsese către Pippi.

— Pippi, spusese el cu blândeţe, consider că a sosit momentul ca Cross să se integreze în Familie. Cred că ar trebui să meargă cu tine pe Coasta de Est.

Dar Giorgio Clericuzio hotărâse să vină el pe Coasta de Vest, la Vegas, în vederea întâlnirii. Voia să afle povestea chiar de la Gronevelt, or bătrânul nu mai călătorea de zece ani.

Giorgio şi garda lui de corp fuseseră instalaţi într-o vilă, deşi fiul cel mare al lui Don nu era jucător. Gronevelt era genul de om care ştia când trebuie să se abată de la regulă. Refuzase să pună vilele la dispoziţia unor influenţi politicieni, magnaţi ai finanţelor, celebre staruri de la Hollywood, femei frumoase care se culcaseră cu el şi prieteni personali. Îl refuzase chiar şi pe Pippi De Lena. Totuşi, îi oferea o vilă lui Giorgio Clericuzio, deşi ştia că Giorgio avea gusturi spartane şi nu aprecia prea mult luxul exorbitant. Orice dovadă de respect conta, se adăuga la celelalte, la fel cum orice abatere, oricât de neînsemnată, putea fi adusă în discuţie într-o bună zi.

Întâlnirea avusese loc la vila lui Giorgio. Fuseseră de faţă Gronevelt, Pippi şi Giorgio...

Gronevelt explicase situaţia.

— Guvernatorul poate fi o valoare inestimabilă pentru Familie, spusese bătrânul. Dacă îşi vine în fire, poate avansa până la funcţia supremă. Mai întâi senator, apoi preşedinte. Dacă se întâmpla aşa, atunci avem mari şanse ca pariurile sportive să fie legalizate în întreaga ţară. Asta ar însemna un câştig de miliarde pentru Familie, miliarde care nu vor fi bani negri. Bani albi. Eu zic că pasul trebuie făcut.

Banii albi erau mult mai valoroşi decât cei negri. Dar marele merit al lui Giorgio era acela că nu putea fi zorit să ia decizii pripite.

— Guvernatorul ştie că faci parte dintre Familia noastră?

— Nu cu certitudine, răspunsese Gronevelt. Probabil că a auzit unele zvonuri. Pe urmă, nu-i un dobitoc. Am făcut pentru el anumite lucruri care nu mi-ar fi fost la îndemâna dacă aş fi fost singur. Tipul e isteţ. Nu a spus altceva decât că va candida în alegeri dacă puştiul moare. Nu mi-a cerut nimic. E mare şmecher, nu era chiar atât de beat atunci când a făcut mărturisirea. Eu cred că asta urmărea. A fost sincer, dar, în acelaşi timp, a jucat şi teatru. Nu putea găsi o cale ca să se răzbune, dar şi-a închipuit ca eu îl puteam ajuta cumva. Suferă, totuşi îşi face planuri. Tăcuse o clipă. Dacă reuşim, va candida ca senator şi atunci va fi senatorul nostru.

Giorgio se învârtea cu stângăcie prin încăpere, ocolind statuile pe piedestaluri şi băile jacuzzi, a căror marmură sclipea prin perdeaua care le despărţea de restul camerei.

— I-ai făcut promisiunea fără să ai acordul nostru? îl întrebase el pe Gronevelt.

— Da, răspunsese bătrânul. Se punea problema să-l conving. Să-i dau sentimentul că încă e puternic. Că încă poate influenţa mersul lucrurilor, ca să se simtă din nou atras de putere.

Giorgio oftase.

— Detest această latură a afacerilor, spusese el.

Pippi zâmbise. Giorgio mînţea cu neruşinare. Doar contribuise la distrugerea Familiei Santadio cu o ferocitate care-l umpluse de mândrie pe bătrânul Don.

— Cred că aici e nevoie de priceperea lui Pippi, spusese Gronevelt. Şi mai cred că a sosit momentul ca fiul lui, Cross, să intre în Familie.

Giorgio se uitase la Pippi.

— Crezi că Cross e pregătit? întrebase el.

— Până acum a trăit pe picior mare, răspunsese Pippi. E timpul să-şi câştige singur existenţa.

— Dar o va face? insistase Giorgio. E un pas important.

— Am să stau de vorbă cu el, răspunsese Pippi. O va face.

Giorgio se întorsese către Gronevelt.

— Facem acest serviciu guvernatorului, dar dacă uită că ne e dator? Ne asumăm riscul degeaba. Tipul e guvernatorul Nevadei, fiica lui a fost asasinată şi el nu mişca un deget. E un laş.

— Ceva tot a făcut, precizase Gronevelt. A venit la mine. Trebuie să înţelegi acest gen de oameni. Ca să vină la mine, i-a trebuit o mare doză de curaj.

— Şi va colabora cu noi? întrebase Giorgio.

— Îl vom păstra pentru cele câteva cazuri de maximă importanţa, răspunsese Gronevelt. Fac afaceri cu el de douăzeci de ani. Vă garantez că va colabora, dacă vom şti cum să-l luăm. Cunoaşte regulile jocului, e foarte inteligent.

— Pippi, spusese Giorgio, totul trebuie să pară un accident. Va fi mare tevatură. Vrem ca guvernatorul să nu fie ţinta unor aluzii din partea duşmanilor, a ziarelor sau a blestematei de televiziuni.

— Aşa e, întărise Gronevelt, e absolut necesar să nu se poată face nici o legătură cu guvernatorul.

— Poate că-i o chestiune prea delicată pentru „botezul” lui Cross, zisese Giorgio.

— Nu, e exact ceea ce-i trebuie, declarase Pippi.

Ceilalţi nu puteau obiecta. În acest domeniu, Pippi era şeful. Îşi dovedise eficienţa în multe operaţiuni de acest gen, mai ales în marele război împotriva clanului Santadio. Pippi spusese adesea Familiei Clericuzio: „Aici eu îmi pun pielea în băţ, dacă sunt prins, să fie vina mea, nu a altcuiva.”

Giorgio bătuse din palme.

— Bine, atunci să trecem la treabă. Alfred, ce-ai zice de o partidă de golf mâine dimineaţa? Mâine seară plec cu treburi la Los Angeles, iar poimâine dimineaţă mă întorc pe Coasta de Est. Pippi, dă-mi de ştire ce oameni din Enclavă vrei ca ajutoare şi anunţă-mă dacă Cross este sau nu de acord.

Din vorbele lui, Pippi înţelesese că tânărul nu avea să fie niciodată admis în Familia Clericuzio dacă refuza misiunea.

Golful devenise o pasiune pentru membrii Familiei Clericuzio care făceau parte din generaţia lui Pippi; bătrânul Don spunea maliţios că era un joc pentru Brugliones. În cursul după-amiezii Pippi şi Cross se întâlniseră pe terenul de golf al hotelului Xanadu. Nu veniseră cu cărucioarele. Pippi voia să facă puţină mişcare şi să se bucure de solitudinea spaţiilor verzi.

La doi paşi de cea de a noua gaură exista o livadă în care se găsea o bancă. Se aşezaseră acolo.

— Eu n-am să trăiesc o veşnicie, începuse Pippi. Iar tu trebuie să-ţi câştigi singur existenţa. Agenţia reprezintă o excelentă sursă de venituri, dar e un post greu de păstrat. Trebuie să intri în Familia Clericuzio.

Pippi îl pregătise pe Cross, îl trimisese în misiuni dificile de strângere a taxelor, în care trebuia să facă uz de forţă şi de violenţă, îl făcuse părtaş la bârfele de familie; ştia el ce ştia. Aşteptase momentul oportun, o victimă care să nu trezească sentimente de compătimire.

— Înţeleg, răspunsese calm Cross.

— Tipul care a ucis-o pe fiica guvernatorului, urmase Pippi. O javră, un huligan, şi uite că a scăpat nepedepsit. Nu-i deloc just.

Pe Cross îl amuza demersul psihologic al tatălui său.

— Iar guvernatorul e prietenul nostru, comentase el.

— Întocmai, întărise Pippi. Cross, ţine minte că ai dreptul să refuzi. Dar aş vrea să mă ajuţi într-o treabă pe care e nevoie s-o duc la bun sfârşit.

Cross privise de-a lungul peluzei verzi, la steguleţele înfipte la fiecare gaură şi încremenite în aerul lipsit de orice adiere, apoi la cerul care reflectă firmele luminoase de pe Strip, ascunse vederii lui. Înţelesese că viaţa lui era pe cale să se schimbe şi trăise un moment de panică.

— Dacă nu-mi place, pot oricând să merg să lucrez pentru Gronevelt, spusese tânărul.

Dar îşi pusese o clipă mâna pe umărul tatălui său, ca să-i dea a înţelege că făcuse o glumă.

Pippi îi zâmbise larg.

— Treaba asta e pentru Gronevelt. L-ai văzut cu guvernatorul. Ei bine, noi îi vom îndeplini dorinţa. Gronevelt a trebuit să obţină aprobare de la Giorgio. Iar eu am declarat că tu mă vei ajuta.

Departe, pe una dintre peluze, Cross desluşise un grup de patru persoane, doi bărbaţi şi două femei, sclipind ca nişte siluete de carton sub soarele deşertului.

— Trebuie să-mi fac botezul, se adresase el tatălui său.

Ştia că trebuia să accepte, altfel viaţa lui ar fi fost cu totul alta. Or, lui Cross îi plăcea existenţa pe care o ducea, îi plăcea să lucreze pentru tatăl lui, să locuiască la Xanadu, să-l aibă ca şef pe Gronevelt, îi plăceau frumoasele dansatoare, banii uşor câştigaţi, sentimentul puterii. O dată ce făcea acest pas, niciodată nu avea să mai depindă de destinul oamenilor de rând.

— Eu am să concep planul, spusese Pippi. Voi fi tot timpul lângă tine. Nu exista nici un risc. Însă tu va trebui să fii cel care apasă pe trăgaci.

Cross se ridicase de pe bancă. Vedea cum flutură steagurile de pe cele şapte vile, deşi pe terenul de golf nu se simţea nici o adiere. Pentru prima oară în puţinii ani pe care îi trăise, simţise durerea de a lăsa în urmă o întreagă lume.

— Sunt alături de tine, declarase el.

În cele trei săptămâni care urmaseră, Pippi se ocupase de pregătirea lui Cross. Îi spusese că aşteptau raportul echipei care-l supraveghea pe Theo: unde mergea, ce obiceiuri avea, fotografii recente. De asemenea, o echipă de intervenţie compusă din şase oameni ai Enclavei avea să se deplaseze la Los Angeles, unde continua să locuiască Theo. Tot planul operaţiunii se baza pe raportul echipei de supraveghere. Pippi îi ţinuse lui Cross un discurs despre partea teoretică a operaţiunii.

— Aici e vorba de afaceri, spusese el. Îţi iei toate măsurile de precauţie, ca să previi dezastrul. Oricine poate lichida un om. Şmecheria e să nu te laşi niciodată prins. Acesta e păcatul. Nu te gândi niciodată la personalităţile implicate. Când directorul de la General Motors pune pe liber cincizeci de mii de oameni, e o chestiune de afaceri. E nevoit să le distrugă viaţa, nu are încotro. Ţigările omoară mii de persoane, dar ce poţi să faci? Oamenii vor să fumeze şi nu poţi interzice o afacere care produce miliarde de dolari. Acelaşi lucru se întâmpla cu armele: toată lumea poartă armă, toată lumea ucide pe câte cineva, e o industrie care aduce miliarde de dolari, n-o poţi desfiinţa. Ce să faci? Oamenii trebuie să-şi câştige existenţa, acesta e lucrul cel mai important. Dintotdeauna. Dacă nu mă crezi, atunci n-ai decât să trăieşti în mizerie. Familia Clericuzio este extrem de strictă. Trebuie să obţii aprobarea lor, îi spusese Pippi lui Cross. Nu poţi lichida pe cine vrei, numai pentru că ţi-a scuipat pe bombeu. Familia trebuie să fie de acord, pentru că ei te pot scăpa de închisoare.

Cross se mărginise să asculte. Nu pusese decât o singură întrebare.

— Giorgio vrea să pară accident. Cum procedăm?

Pippi râsese.

— Niciodată să nu laşi pe altul să-ţi dea indicaţii cum să-ţi îndeplineşti misiunea. N-au decât să se ducă dracului. Ei îmi spun doar ce doresc, iar eu fac ceea ce socotesc că e mai bine pentru mine. Şi cel mai bine e să fie simplu. Foarte, foarte simplu. Când vrei să umbli la fantezie, atunci trebuie să ai o imaginaţie foarte, foarte bogată.

De îndată ce primiseră rapoartele echipei de supraveghere, Pippi îl pusese pe Cross să studieze toate datele. Existau şi câteva fotografii cu Theo, precum şi cu maşina lui, pe care se vedea placa de înmatriculare. O hartă a traseului dintre Brentwood şi Oxnard, unde se ducea la o prietenă.

— Mai poate să-şi găsească o prietenă? îl întrebase Cross pe tatăl său.

— Nu cunoşti femeile, răspunsese Pippi. Dacă te plac, poţi să te şi uşurezi în chiuveta de bucătărie. Dacă nu te plac, poţi să faci din ele regine ale Angliei, că tot nu dau doi bani pe tine. Pippi luase avionul până la Los Angeles, ca să-şi aleagă colaboratorii. După două zile se înapoiase şi-i spusese lui Cross: Mâine noapte.

În dimineaţa următoare, înainte de ivirea zorilor, ca să evite arşiţa deşertului, plecaseră cu

maşina din Las Vegas în direcţia Los Angeles. În timp ce străbăteau deşertul, Pippi îl îndemnase pe Cross să se relaxeze. Cross era fascinat de superbul răsărit de soare, care părea să topească deşertul, preschimbându-l într-un fluviu adânc de aur cât vedeai cu ochii, până la poalele munţilor Sierra. Era neliniştit. Voia să termine cât mai curând.

Sosiseră la reşedinţa Familiei din Pacific Palisades, unde-i aşteptau cei şase oameni din Enclava Bronx. Pe alee se vedea o maşină furată, revopsita şi cu numere false. Tot aici îi aşteptau armele neînregistrate, care urma să fie folosite.

Cross rămăsese uimit de luxul de la vilă. Reşedinţa oferea o minunată privelişte către oceanul aflat de cealaltă parte a autostrăzii şi era prevăzută cu o piscină şi un uriaş ponton. În interior existau şase dormitoare. Cei şase bărbaţi păreau să-l cunoască bine pe Pippi. Însă nu-i fură prezentaţi lui Cross, nici el lor.

Mai aveau de omorât unsprezece ore până la începerea operaţiunii, fixată pentru miezul nopţii. Fără să acorde nici o atenţie uriaşului televizor, ceilalţi bărbaţi începuseră să joace cărţi pe ponton. Toţi erau în costum de baie. Pippi îi zâmbise lui Cross şi spusese:

— Fir-ar să fie, mi-am uitat slipul!

— Nu face nimic, îl liniştise Cross. Putem înota în şort.

Casa era izolată, înconjurată de copaci enormi şi de un gard viu.

— Putem intra în apă chiar şi în pielea goală, spusese Pippi. Nu ne vede nimeni, afară de cei din elicoptere, dar ei se uită după tipele care fac plajă în faţa caselor din Malibu.

Amândoi înotaseră şi stătuseră la soare câteva ore, după care luaseră masa, pregătită de unul dintre cei şase. Meniul consta din friptură făcută la grătarul de pe ponton şi o salată combinată din arugula şi lăptuci. Ceilalţi bărbaţi băuseră vin, dar Cross se mulţumise cu sifon. Observase că toţi mâncau şi beau cu măsură.

După masă, Pippi şi Cross plecaseră în recunoaştere cu maşina furată. Opriseră la cafeneaua-restaurant stil western aflată ceva mai departe pe Pacific Coast Highway, unde urma să-l aştepte pe Theo. Rapoartele echipei de supraveghere indicau că în fiecare miercuri, în jur de miezul nopţii, pe drumul către Oxnard, Theo obişnuia să oprească la acest restaurant, pentru o cafea şi ouă cu şuncă. Pe la unu noaptea pleca mai departe. În noaptea aceea, o echipă avea să-l urmărească şi să anunţe prin telefon în momentul în care pornea din nou la drum.

Întorşi la vilă, Pippi trecuse în revistă încă o dată detaliile operaţiunii în faţa celor şase. Aceştia urma să dispună de trei maşini. Una trebuia să meargă înaintea celei în care se vor afla Cross şi Pippi, alta trebuia să vină în ariergardă, iar a treia trebuia să staţioneze în parcarea restaurantului, gata să intervină la nevoie.

Cross şi Pippi se aşezaseră pe ponton, aşteptând să sune telefonul. Pe alee erau cinci maşini, toate negre, strălucind în lumina lunii ca nişte cărăbuşi. Cei şase din Enclavă continuau să joace cărţi, mizând cu monede de argint de cinci, zece şi douăzeci şi cinci de cenţi. În cele din urmă, la ora unsprezece jumătate sună telefonul: Theo plecase din Brentwood şi se îndrepta către restaurant. Cei şase bărbaţi urcaseră în trei maşini şi plecaseră să-şi ocupe poziţiile dinainte stabilite. Pippi şi Cross se instalaseră în maşina furată şi aşteptaseră încă un sfert de oră înainte de a demara şi ei. Cross avea în buzunarul bluzonului un mic pistol calibrul 22, care, deşi fără amortizor, nu scotea decât un pocnet uşor; Pippi avea un Glock cu detunătură foarte zgomotoasă. De la unica lui arestare sub acuzaţia de crimă, Pippi refuzase să mai folosească amortizor.

Pippi era la volan. Operaţiunea fusese plănuită până în cele mai mici amănunte. Nici un membru al echipei nu trebuia să intre în restaurant. Detectivii aveau să-i pună chelnerului întrebări despre toţi clienţii. Echipa de supraveghere anunţase cu ce era îmbrăcat Theo, marca şi numărul maşinii pe care o conducea. Aveau noroc că maşina lui Theo era un Ford ieftin, de un roşu-aprins, uşor de identificat într-o zonă înţesată de maşini Mercedes şi Porsche.

Când ajunseseră în parcarea restaurantului, Pippi şi Cross văzuseră că maşina lui Theo era deja acolo. Pippi parcase chiar lângă ea. Apoi stinsese farurile, oprise motorul şi rămăsese pe întuneric. De cealaltă parte a autostrăzii vedeau scânteierile oceanului brăzdat de fâşiile aurii ale razelor de lună. Observaseră că una dintre maşinile lor trăsese tocmai în capătul opus al parcării. Ştiau că celelalte două echipe erau la posturile lor, pe autostradă, aşteptând să-i însoţească pe drumul de întoarcere la vilă, pregătiţi să oprească eventualii urmăritori şi să înlăture din drum orice obstacol.

Cross se uitase la ceas. Era douăsprezece şi jumătate. Mai aveau de aşteptat un sfert de oră. Deodată Pippi îl bătuse pe umăr.

— A plecat mai devreme! şoptise el. Du-te!

Cross văzuse o siluetă ieşind din restaurant, profilata în cadrul luminat al uşii. Rămăsese surprins de înfăţişarea adolescentină a băiatului: scund şi subţire, cu o claie de păr cârlionţat care-i încadra obrazul supt. Theo părea prea delicat ca să fie un ucigaş.

Dar Theo îi luase prin surprindere. În loc să se îndrepte spre maşină, traversase autostrada, ferindu-se de maşini. Ajuns de partea cealaltă, pornise pe plajă până la ţărm, unde se spărgeau valurile. Rămăsese pe loc, cu privirea aţintita spre ocean, în timp ce luna gălbuie cobora departe la orizont. Apoi făcuse stânga împrejur şi se înapoiase pe unde venise, traversând autostrada şi ajungând din nou în parcare. Lăsase valurile să-i ude picioarele şi apa pătrunsă în cizmele lui elegante clipocea uşor.

Cross coborâse încet din maşină. Theo se găsea aproape în dreptul lui. Cross îl aşteptase să treacă pe lângă el, zâmbise politicos şi-l lăsase să urce în maşină. Când Theo se aşezase la volan, Cross scosese pistolul. Theo, care se pregătea să introducă cheia în contact, fără să fi ridicat geamul portierei, îi observase umbră şi înălţase privirea. În acel moment Cross apăsase pe trăgaci, cu ochii în ochii lui. Theo încremenise, cu obrazul zdrobit de glonţ şi, în clipa următoare, chipul lui devenise o mască însângerată, cu ochii ieşiţi din orbite. Cross smucise portiera şi-i trăsese alte două gloanţe în creştet. Simţise cum îl împroaşcă sângele în obraz. Apoi aruncase un săculeţ de droguri pe podeaua maşinii şi trântise la loc portiera. Pippi pornise motorul exact când răsunaseră împuşcăturile. Deschisese portiera şi Cross sărise înăuntru. După cum se înţeleseseră dinainte, nu aruncase pistolul. Altfel ar fi părut o lovitură premeditată, nu o neînţelegere spontană, pornita de la droguri.

Pippi scosese maşina afară din parcare, urmat imediat de automobilul de escortă. Cele două maşini se angajaseră pe autostradă şi cinci minute mai târziu se înapoiaseră la vila Familiei. După alte zece minute, Pippi şi fiul său se găseau în maşina lui Cross, în drum spre Vegas. Echipa de colaboratori urma să se descotorosească de maşina furată şi de armă.

Trecând pe lângă restaurant, nu văzuseră nici urmă de poliţie. Era evident că Theo încă nu fusese descoperit. Pippi deschisese aparatul de radio al maşinii şi ascultase buletinul de ştiri. Nimic deosebit.

— Perfect, spusese Pippi. Când planul e bun, totul merge strună.

Ajunseseră în Las Vegas chiar la răsăritul soarelui, când deşertul era o mare roşie şi posomorâtă. Cross nu avea să uite niciodată drumul prin deşert, prin întuneric, sub lumina lunii, un drum care părea să nu se mai sfârşească. Deodată însă răsărise soarele şi, ceva mai târziu, apăruseră luminile de neon ale oraşului Las Vegas, strălucind ca un far care vesteşte sosirea la liman, trezirea din coşmar. La Vegas nu era niciodată întuneric.

Cam tot atunci fusese descoperit şi Theo, cu faţa zdrobită, în lumina palidă a zorilor. Ziarele făcuseră mare vâlvă în jurul faptului că lângă Theo se găsise cocaină în valoare de o jumătate de milion de dolari. Era limpede că fusese victima unor traficanţi de droguri. Guvernatorul nu avea nici un amestec.

În urma acestui incident Cross reţinuse mai multe lucruri. Că drogurile pe care le pusese în maşina lui Theo nu costau mai mult de zece mii de dolari, deşi autorităţile le evaluaseră la jumătate de milion. Că fusese apreciat gestul guvernatorului de a transmite condoleanţe familiei lui Theo şi că după o săptămână ziarele abandonaseră subiectul.

Pippi şi Cross fuseseră convocaţi pe Coasta de Est, la o întâlnire cu Giorgio. Acesta îi lăudase pe amândoi pentru modul inteligent şi profesionist în care executaseră misiunea, fără a mai aminti că ar fi trebuit să pară un accident. Cu ocazia acestei vizite, Cross îşi dăduse seama că acum clanul Clericuzio îl tratã cu acelaşi respect ca pe „Ciocanul" Familiei. Prima dovadă în acest sens fusese faptul că Cross primise o cotă din câştigurile realizate de jocurile de noroc din Vegas, atât legale cât şi ilegale. Era limpede că de acum devenise oficial membru al Familiei Clericuzio, putând fi solicitat în cazuri speciale, în schimbul unor recompense proporţionale cu riscul misiunii.

Gronevelt îşi obţinuse şi el răsplata. O dată ales senator, Walter Wavven îşi acordase un week-end de odihnă la Xanadu. Gronevelt îi oferise o vilă şi se dusese să-l felicite pentru victorie.

Senatorul Wavven redevenise omul de altădată. Juca şi câştiga, lua cina în intimitate cu dansatoarele de la Xanadu. Părea să-şi fi revenit pe deplin. O singură dată făcuse aluzie la starea lui de criză dinainte.

— Alfred, îi spusese el lui Gronevelt, am pentru tine un cec în alb.

— Nimeni nu-şi permite să ţină în portofel cecuri în alb, răspunsese, zâmbind, Gronevelt. Oricum, îţi mulţumesc.

Bătrânul nu voia cecuri prin care senatorul să-şi achite integral datoriile. El urmărea o prietenie de durată, care să nu se încheie niciodată.

În următorii cinci ani Cross devenise expert în jocurile de noroc şi în administrarea hotelului-cazinou. Lucra ca asistent al lui Gronevelt, deşi îndatorirea lui de bază era aceea de a colabora cu tatăl său, nu numai la Agenţie, pe care fusese desemnat s-o moştenească, dar şi ca Ciocanul numărul doi al Familiei Clericuzio.

La douăzeci şi cinci de ani, Cross era cunoscut în Familia Clericuzio sub porecla de Ciocănaşul. Se mira şi el cum îşi putea păstra sângele rece în astfel de misiuni. Victimele nu erau niciodată persoane cunoscute. Erau simple grămezi de carne acoperite de o piele care nu le oferea nici o protecţie; scheletul de dedesubt îi făcea să semene cu fiarele pe care le vâna alături de tatăl său în copilărie. Se temea de risc, dar numai cu gândul; neliniştea nu-i afecta şi trupul. Existau momente când se odihnea şi când se trezea dimineaţă cu o spaimă vagă, ca şi cum ar fi avut un coşmar îngrozitor. Alteori se simţea deprimat, îndeosebi când îşi amintea de sora şi de mama lui, de mici întâmplări din copilărie şi de vizitele la Claudia şi Nalene, după ce părinţii lui se despărţiseră.

Îşi amintea obrazul mamei lui, carnea ei caldă, pielea catifelată, atât de transparentă, încât lui Cross i se părea că aude sângele pulsând pe dedesubt, liniştit şi sigur. Dar în visele lui, pielea se fărâmiţa ca scrumul şi sângele ţâşnea prin despicături în cascade stacojii.

În continuare se trezeau alte amintiri. Mama lui sărutându-l cu buze reci, strângându-l scurt în braţe, numai de complezenţă. Niciodată nu-l ţinea de mână, aşa cum o ţinea pe Claudia. De câte ori se dusese s-o vadă şi plecase din casa ei cu inima zbătându-i-se năvalnic, cu pieptul arzând, parcă îndurerat de lovituri. Niciodată nu-i simţea absenţa în prezent, îl durea doar faptul că o pierduse în trecut.

Când se gândea la sora lui, Claudia, nu trăia acelaşi sentiment al pierderii. Trecutul lor împreuna continua să existe, iar Claudia făcea şi acum parte din viaţa lui, deşi nu îndeajuns. Îşi amintea cum se băteau iarna. Îşi repezeau pumnii unul spre altul prin buzunarele paltonului. Un duel inofensiv. Totul era aşa cum trebuia să fie, îşi spunea Cross, atâta doar că uneori îi era dor de mama şi de sora lui. Totuşi, era fericit cu tatăl sau şi cu Familia Clericuzio.

În cel de al douăzeci şi cincilea an de viaţa, Cross se implică în ultima sa operaţiune ca Ciocan al Familiei. Victima era o persoană pe care o cunoştea de când lumea...

O vastă razie FBI se soldase cu arestarea unui mare număr de baroni titulari, câţiva adevăraţi Brugliones din întreaga ţară, printre care Virginio Ballazzo, devenit şeful celei mai mari Familii de pe Coasta de Est.

Virginio Ballazzo fusese baron al Familiei Clericuzio timp de peste douăzeci de ani şi-şi făcuse după cuviinţă datoria de a lăsa clanul Clericuzio să-şi moaie ciocul. Drept răsplată, Familia Clericuzio îl ajutase să devină un om bogat: în momentul arestării, Ballazzo avea peste cincizeci de milioane de dolari. El şi familia lui trăiau cu adevărat pe picior mare. Şi totuşi, incredibilul se întâmplase. Deşi îndatorat Familiei, Virginio Ballazzo îi trădase pe cei care-l ridicaseră la o poziţie atât de înaltă. Încălcase legea omerta, codul care interzicea dezvăluirea oricăror informaţii poliţiei.

Una dintre acuzaţiile care i se aduseseră era aceea de crimă, dar nu teamă de închisoare îl determinase să trădeze; în definitiv, în statul New York nu există pedeapsa cu moartea. Oricât de grea ar fi fost sentinţa, în cazul unei condamnări Familia Clericuzio l-ar fi pus în libertate după zece ani şi i-ar fi creat condiţii ca şi cei zece ani de detenţie să fie uşor de suportat. Cunoştea repertoriul. La proces martorii făceau declaraţii false în favoarea lui, juraţii puteau fi înduplecaţi cu bani. După câţiva ani de detenţie se putea pregăti un nou proces, cu noi probe care să-i ateste nevinovăţia. Existase un caz celebru, în care Familia Clericuzio realizase o performanţă similară, după ce unul dintre clienţii lor executase cinci ani de închisoare. Omul fusese pus în libertate şi statul îl despăgubise cu peste un milion de dolari pentru faptul că fusese închis „pe nedrept”.

Nu, Ballazzo nu se temea de închisoare. Ceea ce-l determinase să trădeze fusese ameninţarea guvernului federal de a-i confisca întreaga avere, sub incidenţa legilor RICO promulgate de Congres pentru eradicarea infracţionalităţii. Ballazzo nu suporta ideea că el şi copiii lui să-şi piardă casa ca un palat din New Jersey, reşedinţa luxoasă din Florida, crescătoria de cai din Kentucky, care adusese trei participanţi la cursele din acelaşi stat. Blestematele de legi RICO permiteau statului să confişte întreaga avere în cazul persoanelor

acuzate de complicitate la crimă. Acţiunile, maşinile de epocă riscau să fie confiscate. Până şi Don Clericuzio îşi ieşise din fire din pricina acestor legi, dar singurul său comentariu fusese ca „tot cei bogaţi vor regreta, va veni ziua când sub incidenţa legii RICO va fi arestat întregul Wall Street".

Nu norocul, ci spiritul de prevedere determinase clanul Clericuzio să nu-i mai acorde încredere lui Ballazzo în ultimii câţiva ani. Devenise prea ostentativ pentru gustul lor. New York Times publicase un articol despre colecţia lui de maşini de epocă. Virginio Ballazzo la volanul unui Rolls Royce 1935, purtând o şapcă nostimă cu cozoroc. Virginio Ballazzo la televizor, participând la cursele de cai din Kentucky, cu cravaşa în mână şi vorbind despre frumuseţea acestui sport al regilor. Acolo fusese prezentat drept un bogat importator de covoare. Era prea mult pentru Familia Clericuzio, care începuse să devină circumspectă.

Când Virginio Ballazzo începu să fie anchetat de procurorul districtual, Familia Clericuzio fu înştiinţată chiar de avocatul lui. Don, care se retrăsese parţial, prelua imediat conducerea de la fiul său Giorgio. Se crease o situaţie în care era nevoie de o mână de sicilian.

Fu convocată o consfătuire a Familiei. Don Clericuzio; cei trei fii ai lui, Giorgio, Vincent şi Petie; Pippi De Lena. Era adevărat că Ballazzo putea prejudicia structura Familiei, dar atunci numai nivelurile inferioare ar fi fost puternic afectate. Trădătorul putea dezvălui informaţii preţioase, însă fără nici o dovadă legală. Giorgio opina ca, în cel mai rău caz, îşi puteau muta sediul în altă ţară, dar Don respinse ideea, supărat. Cum să poată trăi în altă parte decât în America? America îi îmbogăţise, America era cea mai puternică ţară de pe glob şi-i proteja pe cei avuţi. Don repeta adeseori principiul: „Mai bine scapă o sută de vinovaţi, decât să fie condamnat un singur nevinovat", apoi adăuga: „Ce ţară minunată!" Necazul era ca toţi se lăsau pe tânjala din pricina traiului bun. În Sicilia Ballazzo nu ar fi îndrăznit niciodată să trădeze, nu i-ar fi trecut prin minte să încalce legea omerta. Ar fi fost ucis de propriii lui fii.

— Sunt prea bătrân ca să trăiesc în altă ţară, spuse Don. N-am să mă las alungat din casa mea de un trădător.

O mică problemă în şi prin sine, Virginio Ballazzo reprezenta un simptom, un morb. Existau mai mulţi ca el, care nesocoteau vechile legi care-i făcuseră puternici. Un Bruglione al Familiei din Louisiana, unul din Chicago şi altul din Tampa se lăudaseră cu averea lor şi făcuseră paradă de putere, ca să-i ştie toată lumea. O dată prinşi, aceşti cafoni încercaseră să scape de pedeapsa pe care şi-o atraseseră prin propria lor nesăbuinţă. Încercaseră să scape încălcind legea omerta. Trădându-şi confraţii. Putregaiul de soiul lor trebuia curăţat. Aceasta era poziţia lui Don. Acum însă voia să asculte şi părerea celorlalţi; la urma urmei, el era bătrân, poate existau şi alte soluţii.

Giorgio relată pe scurt situaţia. Ballazzo negociase cu avocaţii statului. Era dispus să meargă la închisoare, cu condiţia ca statul să nu facă uz de legile RICO, iar soţia şi copiii lui să-şi poată păstra averea. Desigur, încercase să scape şi de închisoare, făgăduind să depună mărturie la tribunal împotriva celor pe care îi trăda. El şi soţia urma să beneficieze de protecţie ca martori şi să trăiască până la adânci bătrâneţi sub o nouă identitate. Intenţionau să recurgă chiar la operaţii de chirurgie estetică. Dar copiii lor aveau să ducă un trai respectabil şi confortabil. Aceasta fusese înţelegerea.

Oricare i-ar fi fost defectele, Ballazzo era un tată iubitor, lucru ştiut de toată lumea. Avea trei copii care primiseră o educaţie aleasă. Un fiu urma să termine Şcoala Comercială de la Harvard, fiica, Ceil, avea un magazin de produse cosmetice pe Fifth Avenue, iar cel de al doilea băiat lucra ca informatician în cadrul programului spaţial. Toţi îşi meritau poziţiile. Erau adevăraţi americani şi trăiau visul american.

— Prin urmare, spuse Don, îi vom trimite lui Virginio un mesaj pe care îl va înţelege. Poate da informaţii despre cine vrea. Poate trimite pe oricine la puşcărie sau pe fundul oceanului. Dar dacă suflă o vorbă despre clanul Clericuzio, copiii lui îşi pierd orice fel de drepturi.

— Se pare că ameninţările nu mai sperie pe nimeni, interveni Pippi De Lena.

— Ameninţarea vine din partea mea personal, preciza Don Domenico. Pe mine mă va crede. Nu-i promiteţi nimic pentru el. Va înţelege.

În continuare vorbi Vincent.

— Nu vom reuşi niciodată să ajungem la el, dacă se află sub protecţie ca martor.

Don i se adresă lui Pippi De Lena.

— Dar tu, Martello, ce părere ai?

Pippi De Lena ridică din umeri.

— După ce depune mărturie şi după ce îl vor ascunde, bineînţeles că vom putea. Dar între

timp se va crea mare zarvă şi publicitate. Oare merită? Oare asta schimbă ceva?

— Tocmai fiindcă va fi zarvă şi publicitate merită încercat. Mesajul nostru se va adresa întregii lumi. De fapt, atunci când o vom face, trebuie făcută o bella figura.

— Am putea lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul lor, spuse Giorgio. Indiferent ce declară Ballazzo, pe noi nu ne poate afecta. Răspunsul dumitale, tată, e doar o soluţie temporară.

Don chibzui la cele auzite.

— E adevărat ce spui. Dar oare există soluţie definitivă? Viaţa e plină de îndoieli, de soluţii temporare. Te îndoieşti că pedeapsa îi va împiedica pe alţii să se lase atraşi în aceeaşi cursă? Poate că da, poate că nu. Cu siguranţă că pe unii îi va opri. Nici Dumnezeu nu a putut crea o lume fără pedepse. Am să discut eu însumi cu avocatul lui Ballazzo. Va înţelege punctul meu de vedere. Va transmite mesajul. Iar Ballazzo îl va crede. Tăcu o clipă, apoi oftă. După proces, vom face ce trebuie făcut.

— Dar soţia lui? întrebă Giorgio.

— O femeie cumsecade, spuse Don. Dar prea americanizată. Nu putem lăsa o văduvă îndurerată să-şi strige în gura mare jalea şi secretele.

Petie vorbi pentru prima oară.

— Dar copiii lui Virginio?

Petie era un asasin profesionist.

— Nu, dacă nu-i neapărat necesar. Nu suntem monştri, răspunse Don Domenico. Iar Ballazzo nu le-a vorbit niciodată despre afacerile lui. Voia ca toţi să-l creadă mare amator de cai. N-are decât să-şi călărească herghelia în fundul oceanului. Toţi tăcură. Apoi Don adăugă cu tristeţe: Lăsaţi-i în pace pe copii. În definitiv, trăim într-o ţară în care copiii nu-şi răzbună părinţii.

A doua zi mesajul ajunsese la Virginio Ballazzo prin intermediul avocatului. Ca în toate mesajele de acest gen, limbajul era plin de înfloriturі. Vorbind cu avocatul, Don îşi exprimase speranţa ca vechiul său prieten Virginio Ballazzo păstra cele mai frumoase amintiri despre membrii Familiei Clericuzio, care se vor îngriji întotdeauna de interesele nefericitului lor prieten. Don îi spusese avocatului că Ballazzo nu trebuia să-şi facă griji pentru copii, oriunde i-ar fi pândit pericolul, chiar şi pe Fifth Avenue, întrucât însuşi Don le garanta siguranţa. El, Don, ştia ce mult ţinea Ballazzo la copii, ştia că pe prietenul său nu-l speriau nici scaunul electric, nici diavolii din iad, ci numai perspectiva răului care ar fi planat asupra copiilor.

— Transmite-i că eu însumi, Don Clericuzio, îl asigur că nu li se va întâmpla nici o nenorocire, i se adresase Don avocatului.

Avocatul îi comunicase clientului mesajul cuvânt cu cuvânt, iar acesta răspunsese:

— Spune-i prietenului meu, bunului meu prieten, care a crescut împreună cu tatăl meu în Sicilia, că mă bizui pe făgăduiala lui, pentru care îi sunt nespus de recunoscător. Spune-i că păstrez cele mai frumoase amintiri despre toţi membrii Familiei Clericuzio, atât de calde, încât nici nu le pot pune în cuvinte. Îi sărut mâna. Tra, la, la..., adăugase Ballazzo la cele spuse avocatului. Cred că ar fi bine să mai revedem o dată textul declaraţiei, propusese el. Nu vreau să-l implic pe bunul meu prieten...

— Bine, se învoise avocatul, cum avea să-i relateze mai târziu lui Don.

Totul se desfăşură conform planului. Virginio Ballazzo încălcă legea omerta şi depuse mărturie, trimiţând după gratii un mare număr de membri ai Familiei de la nivelurile inferioare, precum şi un adjunct de primar al oraşului New York. Dar nu suflă o vorbă despre Clericuzio. Apoi dispăru împreună cu soţia, prin grija statului, care le oferea protecţie ca martori.

Ziarele şi televiziunea jubilau: temuta Mafie fusese anihilată. Fură publicate sute de fotografii, televiziunea transmise reportaje în direct cu toţi acei ticăloşi care erau duşi la închisoare. Ballazzo ocupă toată pagina de mijloc a ziarului Daily News: MARELE ŞEF AL MAFIEI A FOST CAPTURAT. Fotografia îl arăta alături de maşinile lui de epocă, de herghelia din Kentucky şi de garderoba lucrată la Londra. O avere fabuloasă.

Când îi încredinţă lui Pippi sarcina de a-i depista şi pedepsi pe soţii Ballazzo, Don spuse:

— Rezolvă în aşa fel, încât presa să urle la fel ca acum. Nu vrem ca Virginio al nostru să fie dat uitării.

Dar avea să treacă mai mult de un an înainte ca Ciocanul să-şi îndeplinească misiunea.

Cross şi-l amintea pe Ballazzo ca pe un om vesel şi generos, despre care păstra amintiri frumoase. Împreună cu Pippi, tânărul luase masa în casa lui Ballazzo, întrucât doamna

Ballazzo era o renumită specialistă în bucătăria italiană, îndeosebi macaroane şi conopidă cu usturoi şi verdeţuri, fel de mâncare pe care Cross şi-l amintea şi acum. Când era mic, se jucase cu copiii lui Ballazzo, ba chiar se îndrăgostise de fiica lui, Ceil, la anii adolescenţei. Ea îi scrisese de la colegiu, după acea duminică de vis, dar el nu-i răspunsese niciodată. Rămas singur cu Pippi, Cross îi spuse:

— Nu vreau să execut această misiune.

Tatăl său îl privi şi-i zâmbi trist.

— Cross, spuse el, astfel de lucruri se întâmplă uneori, trebuie să te obişnuieşti. Altfel nu vei supravieţui.

Cross clatină din cap.

— Nu pot s-o fac, repetă tânărul.

Pippi oftă.

— Bine, spuse el. Am să le spun că te folosesc la elaborarea planurilor. Pentru execuţia propriu-zisă am să-i rog să mi-l dea pe Dante.

Pippi începu căutările. Cu ajutorul unor mite uriaşe, Familia Clericuzio reuşi să afle unde fuseseră ascunşi cei doi martori.

Soţii Ballazzo se simţeau în siguranţă cu noua lor identitate, cu certificatele de naştere false, cu noile numere de asigurări sociale şi noile certificate de căsătorie; operaţia estetică le schimbase înfăţişarea în asemenea măsură, încât arătau cu zece ani mai tineri. Cu toate acestea, silueta, gesturile, vocea îi făceau mai uşor de identificat decât şi-ar fi închipuit.

Vechile obiceiuri nu dispar cu una, cu două. Într-o noapte de sâmbăta Virginio Ballazzo şi soţia lui se duseră cu maşina într-un orăşel din Dakota de Sud, aproape de noua lor reşedinţa, ca să joace într-o speluncă obscură aflată sub protecţie locală. Pe drumul de întoarcere, fura interceptaţi de Pippi De Lena şi Dante Clericuzio, împreună cu o echipă de şase oameni. Nesocotind planul, Dante nu rezistă tentaţiei de a-şi dezvălui identitatea înainte să apese pe trăgaci.

Nu încercară să ascundă cadavrele. Nu luară nimic de valoare. Crima trebuia să fie un act de răzbunare care să transmită un mesaj întregii lumi. Presa şi televiziunea se arătară extrem de revoltate, autorităţile promiseră să facă dreptate. Într-adevăr, se crease suficientă tevatură şi tot Imperiul Clericuzio părea pus în pericol.

Pippi se văzu nevoit să se ascundă în Sicilia timp de doi ani. Dante deveni Ciocanul numărul unu al Familiei. Cross fu numit Bruglione al Imperiului Clericuzio de pe Coasta de Vest. Refuzul lui de a lua parte la execuţia lui Ballazzo nu trecuse neobservat. Nu avea temperamentul necesar unui adevărat Ciocan.

Înainte să plece în Sicilia pentru doi ani, Pippi avu o ultimă întâlnire cu Don Clericuzio şi fiul sau Giorgio, la o cină de rămas-bun.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru fiul meu, spuse Pippi. Cross e tânăr şi tinerii sunt sentimentali. Ţinea foarte mult la familia Ballazzo.

— Şi noi ţineam mult la Virginio, replică Don. Niciodată n-am fost mai legat de cineva.

— Atunci de ce l-am lichidat? întrebă Giorgio. Am stârnit mai mare tămbălău decât ar fi fost cazul.

Don Clericuzio îi aruncă o privire severă.

— Nu poţi trăi într-o lume în care nu există ordine. Dacă ai putere, atunci trebuie s-o foloseşti şi să împarţi dreptatea fără părtinire. Ballazzo a comis o greşeală gravă. Pippi înţelege cum vine asta, nu-i aşa, Pippi?

— Desigur, Don Domenico, răspunse Pippi. Dar dumneata şi cu mine facem parte din vechea generaţie. Fiii noştri nu înţeleg. Tăcu o clipă. Voiam să-ţi mulţumesc că l-ai numit pe Cross Bruglione al dumitale în Vest cât timp sunt eu plecat. Nu te va dezamăgi.

— Ştiu, răspunse Don. Am la fel de mare încredere în el ca şi în tine. E inteligent şi reticenţa lui se datorează tinereţii. Timpul îi va împietri inima.

Cina fusese pregătită de una dintre femeile ai căror soţi lucrau în Enclavă. Femeia uitase să-i aducă lui Don castronelul cu parmezan ras, aşa că Pippi se duse la bucătărie după răzătoare, apoi îi aduse bătrânului castronelul. Rase cu atenţie brânza în castronel şi-l urmări pe Don cum vâra lingura de argint în grămăjoara gălbuie, cum duce brânză la gură şi cum soarbe din paharul cu vin tare, de casă. „Iată un om cu pântece, gândi Pippi. Are peste optzeci de ani şi încă poate să ordone uciderea unui trădător, la fel cum poate să-şi mănânce brânza iute şi să-şi bea vinul aspru.”

— Rose Marie e acasă? întrebă el ca din întâmplare. Aş vrea să-mi iau rămas-bun de la ea.

— Iar a făcut una din crizele acelea idioate, îi explică Giorgio. S-a încuiat în camera ei, slavă Domnului, altfel nu ne-ar mai fi tihnit cina.

— Ah! exclamă Pippi. Întotdeauna am crezut că în timp totul se va aranja.

— Gândeşte prea mult, zise Don. Îşi iubeşte prea mult fiul, pe Dante. Refuză să înţeleagă. Lumea este aşa cum este şi tu eşti aşa cum eşti.

— Pippi, interveni mieros Giorgio, ce părere ai despre Dante după operaţiunea Ballazzo? A avut cumva trac?

Pippi ridica din umeri şi rămase tăcut. Don scoase un mormăit uşor şi-l privi pătrunzător.

— Poţi vorbi cu mâna pe inimă, îl îndemnă el. Giorgio e unchiul lui, iar eu îi sunt bunic. Suntem rude de sânge şi ne este îngăduit să ne judecăm unul pe altul.

Pippi se opri din mâncat şi-i privi fix pe Don şi pe Giorgio. Apoi spuse aproape cu regret:

— Dante e setos de sânge.

În lumea lor expresia descria pe cineva care depăşea sălbăticia, demonstrând chiar bestialitate atunci când executa o misiune necesară. În Familia Clericuzio expresia era cu desăvârşire interzisă.

Giorgio se lăsă pe spătarul scaunului.

— Iisuse Hristoase! exclamă el.

Don îl sfredeli cu o privire dezaprobatoare pentru cuvintele lui blasfematoare, apoi îi făcu semn lui Pippi să continue. Nu părea surprins.

— A fost un elev bun, spuse Pippi. Are temperamentul şi forţa fizică necesare. E iute de mână şi inteligent. Dar îi place prea mult ceea ce face. A pierdut prea multă vreme cu soţii Ballazzo. A vorbit cu ei timp de zece minute înainte să împuşte femeia. Pe urmă a mai aşteptat alte cinci ca să-l lichideze pe Ballazzo. Mie nu-mi plac astfel de treburi, dar lucrul cel mai important este că niciodată nu ştii de unde te pândeşte pericolul, fiecare minut contează. În alte misiuni s-a arătat de o cruzime inutilă, reminiscenţă a vremurilor de demult, când părea o idee nemaipomenită să agăţi un om într-un cârlig de abator. Nu vreau să intru în amănunte.

— Asta pentru că cretinul de nepotu-meu e mic de statură! izbucni furios Giorgio. O piticanie nenorocită! Ba mai poartă şi pălăriile acelea blestemate. De unde dracu' face rost de ele?

— De acolo de unde îşi procură şi negrii pălăriile, răspunse Don bine dispus. În copilăria mea, în Sicilia, toată lumea purta pălării caraghioase. Poate că e o moştenire de familie. Maică-sa e cea care i-a vârât tot felul de prostii în cap încă de când era un puşti. Ar fi trebuit să se mărite din nou. Văduvele sunt că păianjenii. Urzesc prea mult.

— Totuşi, Dante face treabă bună, spuse convins Giorgio.

— Mai bună decât va reuşi vreodată Cross, încuviinţă cu diplomaţie Pippi. Dar uneori îmi vine să cred că e ţicnit ca mama lui. Făcu o pauză. Câteodată zău că mă sperie.

Don mai luă o înghiţitură de brânză, apoi una de vin.

— Giorgio, spuse el, stai de vorbă cu nepotul tău, arată-i unde greşeşte, într-o bună zi ar putea pune în primejdie toată Familia. Dar nu-i spune că eu te-am trimis. E prea tânăr, iar eu sunt prea bătrân, nu va pleca urechea la îndemnul meu.

Pippi şi Giorgio ştiau că era o minciună, aşa cum ştiau şi că, din moment ce bătrânul voia să rămână în umbră, însemna că avea motive bine întemeiate. Chiar atunci auziră paşi undeva deasupra, apoi cineva coborî scările. În sufragerie îşi făcu apariţia Rose Marie.

Cei trei bărbaţi îşi dădură seama cu tristeţe că iar făcuse o criză. Avea părul răvăşit, un machiaj straniu şi hainele în dezordine. Mai grav decât atât, ţinea gura deschisă, dar nu scotea un sunet. Mişcările trupului şi fluturarea palmei ţineau loc de cuvinte. Gesturile ei erau şocant de elocvente, mai clare decât vorbele. Îi ura, voia să-i vadă morţi, iar sufletele lor să ardă pe veci în flăcările iadului. Să le stea îmbucătura în gât, vinul să-i orbească şi să le cadă sexul când se culcau cu nevestele. Apoi luă farfuria lui Giorgio şi pe cea a lui Pippi şi le izbi de pardoseală.

Toate acestea îi erau permise, dar cu ani în urmă, când suferise prima criză, spărsese şi farfuria lui Don, care ordonase că Rose Marie să fie încuiată în camera ei, apoi o trimisese trei luni la un sanatoriu de boli nervoase. Chiar şi acum, Don se grăbi să acopere castronelul cu un capac; femeia scuipa în dreapta şi în stânga. Criza luă brusc sfârşit şi Rose Marie se linişti ca prin farmec.

— Voiam să-mi iau rămas-bun, i se adresă ea lui Pippi. Sper să mori în Sicilia.

Pippi se simţi copleşit de milă pentru ea. Se ridică şi o strânse în braţe. Ea nu se împotrivi. Pippi o sărută pe obraz şi-i spuse:

— Şi eu sper să mor în Sicilia decât să mă întorc acasă şi să te găsesc aşa.

Ea se smulse din îmbrăţişarea lui şi alergă în sus pe scări.

— Foarte emoţionant, comentă Giorgio pe un ton aproape ironic. Atâta doar că tu nu trebuie s-o suporţi în fiecare lună.

Îşi însoţi cuvintele de un zâmbet uşor obscen, dar toţi ştiau că Rose Marie trecuse cu mult de vârsta menopauzei şi crizele ei nu se limitau la una pe luna.

Don părea cel mai puţin tulburat de criza fiicei lui.

— Ori se face mai bine, ori moare, spuse el. Altfel, o expediez de aici. Apoi se întoarse către Pippi: Am să-ţi dau de ştire când te poţi înapoia din Sicilia. Profită şi odihneşte-te, toţi îmbătrânim. Dar fii cu ochii în patru la oameni care pot fi recrutaţi pentru Enclavă. E foarte important. Trebuie să dispunem de oameni de care să fim siguri că nu ne vor trăda, care au omerta în sânge, nu ca javrele născute în ţara asta, care vor să ducă un trai îndestulat, fără să plătească pentru el.

A doua zi, în timp ce Pippi se afla în drum spre Sicilia, Dante fu invitat să-şi petreacă week-end-ul la conacul Quogue. În prima zi Giorgio îl lăsă să stea numai cu Rose Marie. Era emoţionant să vezi câtă afecţiune arătau unul faţă de celălalt. Lângă mama lui, Dante era cu totul alt om. Niciodată nu purta beretele lui caraghioase, o lua la plimbare pe domeniu, o scotea în oraş la cină. O înconjura cu toate atenţiile, ca un curtezan francez din secolul al optsprezecelea. Când ea izbucnea într-un plâns isteric, el o strângea în braţe, iar ea nu mai făcea criza. Îşi vorbeau tot timpul cu voce joasă, pe un ton confidenţial.

La ora cinei Dante o ajută pe Rose Marie să pună masa, să radă brânza lui Don şi-i ţinu companie la bucătărie. Ea pregăti mâncarea lui preferată, penne cu broccoli şi friptură de miel împănată cu usturoi şi slănină.

Pe Giorgio îl uluia de fiecare dată relaţia dintre Don şi Dante. Dante se arătă grijuliu, puse în farfuria lui Don penne şi broccoli şi şterse ostentativ lingură mare de argint pentru parmezan ras. Dante îl tachină pe bătrân.

— Bunicule, spuse el, dacă ţi-ai face o dantură nouă, n-ar mai trebui să radem brânza asta. Acum dentiştii fac minuni, îţi pot implanta oţel în maxilare. Un adevărat miracol.

Don răspunse pe acelaşi ton de glumă.

— Vreau să mor cu dinţii mei în gură. Şi apoi, sunt prea bătrân pentru miracole. De ce să-şi irosească Dumnezeu un miracol pe un moşneag ca mine?

Rose Marie se gătise în onoarea fiului ei, lăsând să se întrevadă urme ale frumuseţii de odinioară. Părea fericită că tatăl şi fiul ei se înţelegeau atât de bine. Constatarea îi ştergea obişnuita expresie neliniştită.

Şi Giorgio era mulţumit. Era mulţumit că sora lui părea fericită. Nu-l mai călca pe nervi şi chiar gătea mai bine. Nu-l mai fixa cu o privire acuzatoare şi nu mai făcea crize.

După ce Don şi Rose Marie se duseră la culcare, Giorgio îl luă pe Dante în biroul lui. Era o încăpere în care nu exista nici telefon, nici televizor, nici un mijloc de comunicare cu vreo aripă a casei. Uşa era şi ea foarte groasă, înăuntru se găseau două canapele de piele neagră şi fotolii de piele cu ţinte. Mai erau un dulăpior cu whisky şi un mic bar prevăzut cu frigider şi raft pentru pahare. Pe masă se găsea o cutie cu havane. Încăperea era lipsită de ferestre, ca o mică peşteră.

Chipul lui Dante, prea viclean şi interesant pentru un om atât de tânăr, îl făcea de fiecare dată pe Giorgio să nu se simtă în largul lui. Ochii lui sclipeau de prea multă şiretenie; în plus, lui Giorgio nu-i plăcea ca Dante era mic de statură.

Giorgio pregăti de băut pentru amândoi şi aprinse o havană.

— Har Domnului că nu te vede maică-ta cu una dintre beretele alea trăsnite, începu el. De fapt, de ce le porţi?

— Fiindcă îmi plac, răspunse Dante. Şi ca să vă oblig pe dumneata, pe unchiul Petie şi pe unchiul Vincent să mă luaţi în seamă. Tăcu o clipă, apoi adăugă cu un surâs răutăcios: Beretele mă fac să par mai înalt.

„E drept ca beretele îl fac să pară mai frumos", gândi Giorgio. Îi încadrau chipul de nevăstuică într-un fel care-i venea bine; fără beretă trăsăturile lui păreau ciudat de asimetrice.

— N-ar trebui să le porţi când pleci în misiune, îi spuse Giorgio. Cu ele poţi fi uşor recunoscut.

— Morţii nu vorbesc, replică Dante. Ucid pe oricine mă vede la treabă.

— Ia mai lasă-mă cu aiurelile, nepoate! se răsti Giorgio. Nu-i o idee bună. E riscant. Familia nu-şi asumă riscuri. Şi încă ceva. Umblă vorba că eşti setos de sânge.

Pentru prima oară Dante avu o reacţie de mânie. Brusc, expresia lui deveni înfricoşătoare. Îşi puse paharul pe masă şi întrebă:

— Bunicul ştie? Aceasta e părerea lui?

— Don nu ştie nimic, minţi Giorgio. Era expert în arta de a minţi. Iar eu n-am să-i suflu o vorbă. Eşti preferatul lui, s-ar simţi profund mâhnit. Dar ţine minte ce-ţi spun: fără berete când pleci în misiune şi mai lasă gura. Acum eşti Ciocanul numărul unu al Familiei şi meseria asta îţi place cam prea mult. E un lucru riscant şi contravine regulilor Familiei.

Dante părea să nu-l fi auzit. Râmase pe gânduri, apoi îşi recapătă zâmbetul.

— Probabil că ţi-a spus Pippi, continuă el jovial.

— Aşa e, încuviinţă scurt Giorgio. Iar Pippi e cel mai bun. Te-am pus să lucrezi cu Pippi ca să înveţi cum trebuie făcute lucrurile. Ştii de ce e cel mai bun? Pentru că are suflet. N-o face niciodată din plăcere.

Dante nu se mai stăpâni. Începu să râdă în hohote. Se rostogoli pe canapea şi de acolo pe podea. Giorgio îl privi cu acreală, spunându-şi în sinea lui ca puştiul era la fel de ţicnit ca maică-sa. În cele din urmă, Dante se ridică în picioare, trase o înghiţitură zdravănă din paharul lui şi spuse bine dispus:

— Cu alte cuvinte, eu n-am suflet.

— Exact, răspunse Giorgio. Eşti nepotul meu, dar ştiu bine cine-mi eşti. Ai omorât doi oameni din motive personale, fără acordul Familiei. Don nu a vrut să te pedepsească în nici un fel, nici măcar nu ţi-a făcut morală. Pe urmă ai ucis o dansatoare pe care o regulai de un an de zile. Dintr-o toană a ta. I-ai dat „împărtăşanie", ca să nu poată fi găsită de poliţie. După cum nici n-a fost. Te crezi al dracului de deştept, dar Familia a pus lucrurile cap la cap şi a aflat că tu eşti vinovatul, deşi nici un tribunal din lume nu ar avea cum să te condamne.

Dante tăcea. Nu de teamă, ci fiindcă îşi făcea unele calcule.

— Don ştie toate fleacurile astea?

— Da, răspunse Giorgio. Dar rămâi în continuare preferatul lui. Ne-a spus să-ţi trecem cu vederea, fiindcă eşti încă tânăr. Cu timpul ai să înveţi. Nu vreau să-i spun că eşti setos de sânge, e prea bătrân. Eşti nepotul lui, mama ta îi este fiică. I-ai frânge inima.

Dante râse din nou.

— Don are o inimă. Pippi De Lena are o inimă. Cross are şi el o inimă cât un purice, mama are o inimă zdrobită. Numai eu n-am inimă? Dar dumneata, unchiule Giorgio? Dumneata ai inimă?

— Bineînţeles că am, replică Giorgio. Din moment ce încă te suport.

— Vasăzică, eu sunt singurul care n-are dracului o inimă? se răsti Dante. Îmi iubesc mama şi bunicul, care se urăsc unul pe altul. Bunicul mă iubeşte tot mai puţin, pe măsură ce trec anii. Dumneata, Vinnie şi Petie nici măcar nu mă simpatizaţi, deşi suntem rude de sânge. Crezi că nu-mi dau seama? Dar eu continui să vă iubesc pe toţi, deşi voi mă socotiţi mai prejos decât blestematul de Pippi De Lena. Sau poate îţi închipui că n-am nici minte?

Giorgio fu luat prin surprindere de izbucnirea lui. În acelaşi timp, adevărul din vorbele lui Dante îl făcu să devină circumspect.

— Te înşeli în privinţa lui Don, ţine la tine la fel ca întotdeauna. Tot aşa Petie, Vincent şi cu mine. Nu te-am tratat întotdeauna cu respectul datorat unui membru al familiei? Sigur, Don se implică mai puţin, dar e foarte bătrân. Cât despre mine, n-am făcut decât să te pun în gardă, pentru binele tău. Ai o meserie foarte riscantă, trebuie să fii cu ochii în patru. Aici nu-i loc pentru sentimente personale. Altfel, s-a zis cu tine.

— Petie şi Vinnie sunt la curent cu ce mi-ai spus acum? întrebă Dante.

— Nu, răspunse Giorgio.

O altă minciună. Vincent îi vorbise şi el lui Giorgio despre Dante. Petie n-o făcuse, dar Petie era un asasin înnăscut. Cu toate acestea, şi lui îi displăcea compania lui Dante.

— Mai există şi alte plângeri în legătură cu felul în care îmi fac meseria? se interesă Dante.

— Nu, răspunse Giorgio. N-o lua şi tu în tragic. Te sfătuiesc ca unchi. Şi, totodată, în virtutea poziţiei mele în Familie. De azi încolo nici o împărtăşanie şi nici o Miruire fără acordul Familiei. Ai priceput?

— Am priceput, încuviinţa Dante. Dar rămân Ciocanul numărul unu, da?

— Până când se întoarce Pippi din mica lui vacanţă, răspunse Giorgio. Depinde de felul cum munceşti.

— O să-mi placă mai puţin ce fac, dacă aşa doreşti, spuse Dante. Bine?

Îşi bătu unchiul pe umăr cu afecţiune.

— Bine, spuse Giorgio. Mâine seară invit-o pe maică-ta la masă în oraş. Ţine-i companie.

Bunicul tău o să fie încântat.

— Desigur, încuviinţă Dante.

— Vincent are un restaurant în East Hampton, adăugă Giorgio. Ai putea s-o duci pe mama ta acolo.

— Starea ei s-a înrăutăţit? întreba deodată Dante.

Giorgio ridică din umeri.

— Nu poate uita trecutul. Se agaţă de vechile poveşti, pe care ar trebui să le uite. Don repetă mereu vechea lui vorbă: „Lumea este aşa cum este, iar noi suntem aşa cum suntem". Dar ea nu poate accepta acest lucru. Îl strânse pe Dante în braţe cu căldură. Hai să uităm discuţia asta. Detest să fiu pus în astfel de situaţii.

Ca şi cum nu ar fi primit instrucţiuni precise de la Don.

Luni dimineaţă, după plecarea lui Dante, Giorgio îi relată lui Don întreaga conversaţie. Bătrânul oftă.

— Ce băieţaş dulce era! Oare ce s-a întâmplat cu el?

Giorgio avea o mare calitate. Vorbea fără înconjur atunci când voia, chiar şi faţă de tatăl său, marele Don.

— A stat prea mult de vorbă cu maică-sa. Şi are sângele stricat.

După această frază, amândoi rămaseră câtva timp tăcuţi.

— Când se întoarce Pippi, ce facem cu nepotul nostru? întrebă Giorgio.

— Orice ar fi, cred că Pippi ar trebui să se retragă, spuse Don. Dante merita şi el o şansă să fie primul, la urma urmei e un Clericuzio. Pippi va fi consilierul fiului său pe Coasta de Vest. La nevoie, poate oricând să-i dea sfaturi lui Dante. Nimeni nu-i versat ca el în astfel de treburi. După cum a dovedit şi în războiul cu Santadio. Dar trebuie să-şi sfârşească zilele în tihnă.

— Ciocanul emerit, murmură sarcastic Giorgio.

Don se prefăcu a nu înţelege gluma.

Se încruntă şi-i spuse lui Giorgio:

— Curând vei prelua îndatoririle mele. Ţine minte, scopul suprem este ca într-o bună zi familia Clericuzio să se integreze în societate, familia nu trebuie să piară. Indiferent cât de greu ne va fi să alegem.

Cu aceasta, se despărţiră. Dar aveau să mai treacă doi ani înainte ca Pippi să se întoarcă din Sicilia, răstimp în care asasinarea lui Ballazzo urma să se piardă în păienjenişul birocratic. Un păienjeniş ţesut de clanul Clericuzio.

CARTEA A CINCEA

Las Vegas,
Hollywood,
Quogue

Capitolul 7

Cross de Lena îşi întâmpină sora, pe Claudia, şi pe Skippy Deere în biroul de pe terasa hotelului Xanadu. Pe Deere îl şoca de fiecare dată deosebirea dintre cei doi fraţi. Claudia, nu o frumuseţe în adevăratul sens al cuvântului, dar nespus de plăcută, Cross, de o frumuseţe clasică şi o constituţie suplă, însă atletică; Claudia, cu firea ei atât de amicală, Cross, de o afabilitate extrem de rigidă şi distantă. „Există o deosebire între amical şi afabil, gândi Deere. Prima însuşire e înnăscută, pe a doua o deprinzi în decursul vieţii."

Claudia şi Skippy se aşezară pe canapea. Cross luă loc în faţa lor. Claudia îi povesti despre Boz Skannet, apoi se aplecă spre el şi spuse:

— Cross, te rog ascultă-mă. Aici nu-i vorba numai de afaceri. Athena e cea mai bună prietenă a mea. E cu adevărat una dintre persoanele cele mai înzestrate din câte am cunoscut. Ea m-a ajutat când am avut nevoie. Acesta e cel mai important serviciu pe care te-am rugat vreodată să mi-l faci. Ajut-o pe Athena să iasă din necaz şi niciodată n-am să mai apelez la tine. Apoi se întoarse către Skippy Deere. Discută cu Cross partea financiară.

Deere întotdeauna pornea la ofensivă înainte de a cere o favoare.

— Sunt clientul hotelului tău de peste zece ani, îi spuse el lui Cross. Cum de nu mi-ai dat niciodată o vilă?

Cross râse.

— Sunt mereu ocupate.

— Dă pe careva afară, replică Deere.

— Sigur, încuviinţă Cross. Când ai să-mi garantezi o parte din profit la un film de-al tău şi când ai să joci la bacara pe o miză de zece mii.

— Eu sunt sora lui şi niciodată n-am primit o vilă, interveni Claudia. Termină cu tâmpeniile, Skippy, şi spune-i cum e cu banii.

Când Deere termină de vorbit, Cross revăzu însemnările pe care şi le făcuse pe un blocnotes şi spuse:

— Să vedem dacă am înţeles bine. În caz că Athena nu se întoarce pe platou, tu şi studioul pierdeţi cincizeci de milioane bani gheaţă, plus două sute de milioane profitul estimat. Athena nu vrea să se întoarcă fiindcă se teme de fostul ei soţ, pe nume Boz Skannet. Îi puteţi da bani lui Boz, dar ea tot nu se va întoarce, e convinsă că tipul nu poate fi oprit. Asta-i tot?

— Da, încuviinţă Deere. I-am promis Athenei că pe timpul filmărilor va fi păzită mai bine decât preşedintele Statelor Unite. Chiar şi în clipa de faţă îl ţinem sub supraveghere pe Skannet. Am pus paznici în preajma ei douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Cu toate acestea, refuză să reia filmările.

— Nu prea văd care-i problema, spuse Cross.

— Individul provine dintr-o familie de politicieni influenţi din Texas, explică Deere. Zău că e un dur, am încercat să-i pun pe oamenii noştri de pază să facă presiuni asupra lui...

— Cu ce agenţie de protecţie lucraţi? întrebă Cross.

— Pacific Ocean, răspunse Deere.

— De ce aţi apelat la mine? întrebă Cross.

— Fiindcă sora ta a spus că ne-ai putea ajuta, răspunse Deere. N-a fost ideea mea.

Cross se adresă surorii lui.

— Claudia, ce te-a făcut să crezi că v-aş putea ajuta?

Ea schiţă o grimasă, stânjenită.

— Te-am văzut şi altă dată rezolvând unele probleme, Cross. Eşti foarte convingător şi se pare că de fiecare dată ştii să găseşti o soluţie. Îi zâmbi cu zâmbetul ei inocent. Pe urmă, eşti fratele meu mai mare, am încredere în tine.

Cross oftă şi spuse:

— Iar vorbeşti prostii.

Dar Deere remarcă sinceră afecţiune dintre cei doi fraţi.

Toţi trei râmaseră tăcuţi un timp, apoi Deere spuse:

— Cross, am venit la tine socotind că eşti ultimă speranţă. Iar dacă vrei să faci o nouă investiţie, pregătesc un proiect foarte, foarte bun.

Cross se uita la Claudia, apoi la Deere, şi răspunse gânditor:

— Skippy, vreau s-o cunosc şi eu pe Athena, după aceea poate voi reuşi să vă rezolv toate problemele.

— Grozav! exclamă Claudia, răsuflând uşurată. Putem merge la ea chiar mâine.

Îşi îmbrăţişa fratele.

— Perfect, spuse Deere.

Deja încerca să găsească o cale de a-l face pe Cross să preia o parte din pierderile la filmul Messalina.

A doua zi luară avionul spre Los Angeles. Claudia o convinsese pe Athena să-i primească, apoi Deere îi luase receptorul din mână. În urma conversaţiei se convinsese că Athena nu se va întoarce niciodată pe platou. Deşi furios, în avion încercă să-şi alunge gândurile negre, chibzuind cum să-l determine pe Cross să-i dea una dintre vilele acelea blestemate, cu ocazia primei vizite în Las Vegas.

Colonia Malibu, unde locuia Athena Aquitane, era o porţiune de plajă aflată la aproximativ patruzeci de minute de Beverly Hills şi Hollywood. Colonia cuprindea ceva mai mult de o sută de locuinţe, fiecare valorând între trei şi şase milioane de dolari, în pofida faţadei obişnuite şi deteriorate. Fiecare era împrejmuită cu garduri, iar unele aveau porţi ornamentate.

Intrarea în Colonie se făcea pe un drum separat, supravegheat de paznicii postaţi într-o gheretă, care efectuau şi controlul la barieră. Personalul de pază şi protecţie verifica toţi vizitatorii, prin telefon sau după liste. Rezidenţii aveau lipite pe maşini ecusoane speciale, care se schimbau în fiecare săptămână. Cross îşi dădu seama că bariera avea mai curând un rol de „descurajare”, nu de control propriu-zis.

În schimb, paznicii postaţi de Agenţia Pacific Ocean în jurul casei în care locuia Athena erau cu totul altceva. Aceştia purtau uniforme, erau înarmaţi şi aveau o condiţie fizică impresionantă.

Intrară în casă pe uşa dinspre trotuarul paralel cu plaja. Aici se găsea un alt dispozitiv de pază, controlat de secretara Athenei, care le îngădui accesul în locuinţă, printr-un semnal sonor emis dintr-o căsuţa de oaspeţi din apropiere.

Înăuntru erau alţi doi paznici în uniforma Agenţiei Pacific Ocean, precum şi un al treilea la uşă. Trecând de casa de oaspeţi, cei trei vizitatori străbătură o grădină lungă, plină de flori şi lămâi care înmiresmau aerul sărat. În cele din urmă, ajunseră la corpul principal de clădire, cu vedere către Oceanul Pacific.

O menajeră micuţă, cu trăsături sud-americane, îi pofti înăuntru şi-i conduse, printr-o bucătărie uriaşă, în sufragerie, ale cărei ferestre enorme dădeau impresia că valurile oceanului ajung până acolo.

În cameră se găsea mobilier de bambus, mese de sticlă şi canapele de un verzui intens, ca marea. Menajera îi conduse prin această încăpere către o uşă de sticlă, care dădea spre terasa cu vedere la ocean — o terasă lungă şi lată, prevăzută cu scaune şi mese, alături de o bicicletă de gimnastică cu sclipiri argintii. Dincolo de toate acestea se vedea oceanul verde-albăstrui, până departe în zare, unde se unea cu cerul.

Dând cu ochii de Athena pe terasă, Cross De Lena simţi cum îl străbate un fior de teamă. Era cu mult mai frumoasă decât pe ecran, ceea ce se întâmpla arareori.

Pelicula nu-i putea reda întocmai culoarea pielii, profunzimea şi verdele ochilor. Trupul ei unduia ca cel al unui mare atlet, cu o graţie fizică lipsită de efort. Părul auriu şi tuns scurt, care ar fi dezavantajat altă femeie, îi desăvârşea frumuseţea. Purta un trening azuriu, care nu reuşea să-i ascundă formele. Picioarele lungi, în comparaţie cu trupul, erau goale, iar unghiile nu erau date cu lac.

Dar ceea ce-l impresiona mai mult era inteligenţa care i se citea pe chip şi expresia ei concentrată.

Athena îl salută pe Skippy cu obişnuita sărutare pe obraz, o îmbrăţişă cu căldură pe Claudia şi strânse mâna lui Cross. Ochii ei reflectau valurile oceanului din spate.

— Claudia vorbeşte tot timpul despre tine, îi spuse ea lui Cross. Fratele ei frumos şi învăluit în mister care, dacă vrea, opreşte şi pământul în loc.

Râse — un râs perfect firesc, nu râsul unei femei înspăimântate.

Cross era în culmea încântării, nu putea găsi un alt cuvânt care să-i definească sentimentele. Vocea ei uşor răguşită, cu timbru grav, era un instrument muzical fascinant. Profilată pe ocean, cu pomeţii delicaţi, cu buzele nerujate, pline şi de culoarea vinului roşu, toată făptura ei emana inteligenţă. Lui Cross îi fulgerară prin minte scurtele prelegeri ale lui Gronevelt: Pe lumea asta banul te fereşte de orice, cu excepţia unei femei frumoase.

La Vegas Cross cunoscuse multe femei frumoase, ca şi în Los Angeles şi Hollywood. Dar la Vegas frumuseţea era frumuseţe în sine, cu o vagă urmă de talent; multe dintre acele frumuseţi eşuaseră la Hollywood. La Hollywood frumuseţea se însoţea cu talentul şi, mai rar,

cu măreţia artistică. Amândouă oraşele atrăgeau frumuseţi din întreaga lume. Pe lângă ele existau actriţele care deveneau megastaruri.

Acestea erau femei care, pe lângă farmec şi frumuseţe, aveau un fel de inocenţă şi curaj copilăresc. O ciudăţenie în meseria lor, dar care putea fi înălţată la o formă de artă, ceea ce le conferea o anumită demnitate. Deşi frumuseţea era la ordinea zilei în ambele oraşe, zeiţele de la Hollywood trezeau şi primeau adoraţia întregii lumi. Athena Aquitane era una dintre acele zeiţe de excepţie.

— Claudia mi-a spus că eşti cea mai frumoasă femeie din lume, îi spuse Cross Athenei cu un aer detaşat.

— Dar despre intelectul meu ce-a spus? replică Athena.

Se aplecă peste balustrada pontonului şi întinse un picior în spate, într-o mişcare de gimnastică. Ceea ce la altă femeie ar fi părut afectare, la ea era un gest perfect firesc. Într-adevăr, pe toată durata discuţiei, Athena continuă să facă gimnastică, aplecându-şi trupul în faţă şi în spate, întinzând piciorul peste balustradă şi însoţindu-şi vorbele din când în când cu mişcări ale braţelor.

— Thena, nici n-ai zice că suntem fraţi, aşa-i? întrebă Claudia.

— Nici în ruptul capului, sublinie Deere.

Dar Athena se uita la amândoi şi spuse:

— Semănaţi foarte mult unul cu celălalt.

Cross îşi dădu seama că vorbea serios.

— Acum înţelegi de ce ţin la ea, nu scăpă ocazia Claudia.

Athena încetă pentru o clipă să mai facă gimnastică şi i se adresă lui Cross:

— Claudia şi Skippy mi-au spus că mă poţi ajuta. Nu prea văd cum.

Cross încercă să nu se uite fix la ea, să nu-i privească aurul topit al părului, profilat pe verdele din spatele ei.

— Mă pricep să conving oamenii, răspunse el. Dacă e adevărat că singurul motiv care te împiedică să te întorci la lucru este soţul tău, poate reuşesc să ajung la o înţelegere cu el.

— Mă îndoiesc că Boz îşi respectă înţelegerile, spuse Athena. Studioul deja a încheiat un pact cu el.

Deere interveni pe un ton care se voia reţinut:

— Athena, zău că nu ai de ce să-ţi faci griji. Îţi promit.

Nu se ştie de ce, vorbele lui nu sunaseră convingător nici pentru propriile lui urechi. Îi privi cu atenţie pe ceilalţi. Ştia ce impresie copleşitoare producea Athena asupra bărbaţilor; când voiau, actriţele ştiau să fie cele mai încântătoare făpturi din lume. Dar Deere nu descoperi la Cross nici o reacţie.

— Skippy, pur şi simplu, nu poate să accepte că sunt în stare să renunţ la cinema, explică Athena. Pentru el e ceva extrem de important.

— Nu şi pentru tine? i-o întoarse mânios Deere.

Athena îl ţintui cu o privire rece.

— Aşa a fost cândva. Dar îl cunosc pe Boz. Trebuie să dispar, trebuie să încep o viaţă nouă. Le zâmbi maliţios. Sunt capabilă să mă adaptez oricăror condiţii.

— Pot ajunge la o înţelegere cu soţul tău, spuse Cross. Îţi garantez că o va respecta.

— Athena, interveni sigur pe el Deere, în cinematografie exista sute de cazuri ca al tău: ţicniţi care hărţuiesc celebrităţile. Avem metode garantate. Te asigur că nu-i nici un pericol.

Athena continua să facă gimnastică. Ridică piciorul incredibil de sus deasupra capului.

— Nu-l cunoşti pe Boz, repetă ea. Eu, da.

— El e singurul motiv pentru care nu reiei filmările? întrebă Cross.

— Da, răspunse Athena. Mă va hăitui toată viaţă. Voi îmi puteţi oferi proiecţie numai până la încheierea filmărilor, şi pe urmă?

— Niciodată nu s-a întâmplat să nu ajung la o înţelegere, spuse Cross. Am să-i dau ce vrea.

Athena încetă să mai facă exerciţii. Pentru prima oară îl privi pe Cross drept în ochi.

— Niciodată nu voi avea încredere într-o înţelegere cu Boz, declară ea.

Se întoarse cu spatele, semn că nu mai avea nimic de adăugat.

— Regret că ţi-ai pierdut timpul cu mine, spuse Cross.

— Nu mi-am pierdut timpul, replica veselă Athena. Am făcut gimnastică. Se uită drept în ochii lui. Apreciez faptul că îţi dai silinţa. Pur şi simplu, încerc să mă prefac că nu-mi este teamă, la fel ca pe ecran. În realitate, sunt înspăimântată de moarte. Îşi recăpătă imediat controlul şi adăugă: Claudia şi Skippy vorbesc mereu despre faimoasele voastre vile. Dacă vin la Vegas, ai să-mi oferi şi mie una în care să mă ascund?

Chipul ei îşi păstrase aerul grav, dar ochii îi sclipeau şăgalnic. Îşi demonstra puterea în faţa Claudiei şi a lui Skippy. Nu se îndoia că răspunsul lui Cross va fi afirmativ, fie şi numai din galanterie.

Cross îi zâmbi.

— De regulă, vilele sunt ocupate, răspunse el. Tăcu o clipă, apoi adăugă pe un ton extrem de serios, care-i surprinse pe ceilalţi: Dar, dacă vii la Vegas, îţi garantez că nimeni nu-ţi va face vreun rău.

Athena i se adresă direct:

— Nimeni nu-l poate opri pe Boz. Nu-i pasă dacă va fi prins. Indiferent ce va face, va face în public, ca să vadă toată lumea.

— Dar de ce? întrebă Claudia, pierzându-şi răbdarea.

— Pentru că odinioară m-a iubit, răspunse, râzând, Athena. Şi pentru că am reuşit în viaţă mai bine decât el. O clipă privirea îi zăbovi asupra celor trei. Nu-i păcat când doi oameni care s-au iubit ajung să se urască unul pe celălalt?

În acel moment menajera sud-americană le întrerupse conversaţia, conducând un bărbat pe terasă.

Acesta era înalt, frumos şi în ţinută oficială, îmbrăcat într-un stil uşor eterogen: costum Armani, cămaşă Turnbull & Asser, cravată Gucci şi pantofi Bally. Bărbatul începu imediat să-şi ceară scuze:

— Menajera nu mi-a spus că sunteţi ocupată, domnişoară Aquitane, spuse el. Cred că a speriat-o insigna mea. Îi arată insigna. Am venit să vă cer unele informaţii despre incidentul de aseară. Pot să aştept. Sau să vin mai târziu. Vorbea politicos, dar avea un aer îndrăzneţ. Se uită la ceilalţi doi bărbaţi şi adăugă: Noroc, Skippy.

Skippy Deere era furios.

— Nu poţi vorbi cu ea în absenţa unui avocat şi a cuiva de la relaţii cu publicul, replică el. Ştii asta mai bine decât mine, Jim.

Detectivul dădu mâna cu Claudia şi Cross şi se prezentă:

— Jim Losey.

Amândoi ştiau cine era. Cel mai renumit detectiv din Los Angeles, ale cărui isprăvi constituiseră sursa de inspiraţie a unui miniserial. Totodată, Losey apăruse în roluri minore şi figura pe lista de felicitări şi cadouri a lui Deere. Aşadar, Skippy se simţi îndreptăţit să precizeze:

— Jim, sună-mă mai târziu şi am să-ţi aranjez o întrevedere cu domnişoara Aquitane.

Losey îi zâmbi amical.

— Sigur, Skippy, încuviinţă el.

— S-ar putea să nu mai rămân prea mult aici, interveni Athena. De ce nu-mi puneţi întrebările acum? N-am nimic împotrivă.

Losey ar fi avut un aer inocent, dacă n-ar fi fost privirea lui în permanenţă circumspectă şi un freamăt al trupului deprins după mulţi ani de luptă împotriva infractorilor.

— De faţă cu ei? întrebă detectivul.

Trupul Athenei împietri. Actriţa îi răspunse fără urmă din farmecul de până atunci:

— În ei am mult mai multă încredere decât în poliţie.

Losey nu se simţi ofensat. Nu era pentru prima oară când auzea astfel de vorbe.

— Voiam să vă întreb de ce v-aţi retras acuzaţia la adresa soţului dumneavoastră. V-a ameninţat în vreun fel?

— Oh, nu, răspunse dispreţuitoare Athena. N-a făcut decât să-mi arunce apă în obraz în văzul unui miliard de oameni şi să urle: „Acid!" A doua zi a fost eliberat pe cauţiune.

— Bine, bine, se grăbi să spună Losey, ridicând braţele împăciuitor. Am crezut că vă pot ajuta.

— Jim, telefonează-mi ceva mai târziu, interveni Deere.

În mintea lui Cross se aprinse un semnal de alarmă. Îl privi gânditor pe Deere, evitând să se uite la Losey. Losey evita şi el să-l privească.

— Bine, acceptă Losey. Văzu poşeta Athenei pe un scaun şi o luă în mână. Am văzut aşa ceva pe Rodeo Drive, spuse el. Două mii de dolari. Se uita ţintă la Athena şi întrebă cu politeţe dispreţuitoare: Poate îmi explicaţi şi mie cum poate cineva să dea atâta bănet pentru un asemenea obiect?

Cu chipul ca o stână de piatră, Athena se desprinse de fundalul oceanului.

— Întrebarea dumitale e o insultă. Te rog să pleci.

Losey se înclină şi ieşi. Zâmbea cu gura până la urechi. Făcuse exact impresia pe care o

dorise.

— Aşadar, până la urmă eşti o fiinţă omenească, spuse Claudia. Înconjură cu braţul umerii Athenei. De ce ţi-ai ieşit aşa din fire?

— Nu mi-am ieşit din fire, răspunse Athena. I-am transmis un mesaj.

După ce plecară de la locuinţa Athenei, cei trei vizitatori părăsiră Malibu şi porniră cu maşina către Nate şi Al's, în Beverly Hills. Deere insistă pe lângă Cross că acela era singurul loc la vest de Munţii Stâncoşi unde puteai mânca pastramă comestibilă, came de vită conservată şi hot dogs a la Coney Island.

În timp ce mâncau, Deere spuse cu un aer gânditor:

— Athena nu se va întoarce la lucru.

— Asta am ştiut întotdeauna, interveni Claudia. Ceea ce nu înţeleg e motivul pentru care s-a înfuriat în aşa hal pe detectiv.

Deere râse şi se întoarse către Cross:

— Tu ai înţeles?

— Nu, răspunse Cross.

— Una dintre marile legende ale Hollywoood-ului este cum poate ajunge cineva să se culce cu celebrităţile, spuse Deere. Cu bărbaţii e clar, de aceea vezi fetele dând târcoale platourilor de filmare şi hotelului Beverly Wilshire. Cu femeile e mai greu... norocul poate da peste un tip care le lucrează casa, un dulgher, un grădinar, poate că ei îi vine cheful, mi s-a întâmplat şi mie. Cascadorilor le pică multe femei, cei din echipa de filmare pot avea baftă şi ei. Dar pentru actriţe asta înseamnă să se coboare sub nivelul lor, ceea ce le afectează cariera. Desigur, afară de cazul când sunt superstaruri. Nouă, veteranilor în meserie, nu ne prea convine. Ce dracu', păi nu banul şi puterea înseamnă tot? Le zâmbi larg. Luaţi-l, de pildă, pe Jim Losey. E un tip solid şi frumos. Le face felul la tot soiul de ticăloşi, e o figură legendară pentru cei care trăiesc într-o lume a ficţiunii. El ştie asta. Şi profită. Prin urmare, Jim nu roagă o celebritate, o intimidează. De asta a făcut aluzia. De fapt, de asta a şi venit. A fost pretextul lui ca s-o întâlnească pe Athena şi şi-a închipuit că nu strica să-şi încerce norocul. Prin întrebarea aceea jignitoare i-a declarat, de fapt, că voia să se culce cu ea. Iar Athena i-a retezat-o scurt.

— Adică e Fecioara Maria? întrebă Cross.

— Pentru o stea de cinema, da! răspunse Deere.

— Crezi că încearcă să şantajeze studioul ca să obţină mai mulţi bani? întrebă brusc Cross.

— Niciodată n-ar face aşa ceva, interveni Claudia. E de o corectitudine exemplară.

— Are de plătit vreo poliţă mai veche? insistă Cross.

— Nu înţelegi cum stau lucrurile în afaceri, spuse Deere. În primul rând, studioul s-ar lăsa şantajat. Celebrităţile procedează aşa întotdeauna. În al doilea rând, dacă ar avea pică pe cineva, ar spune-o verde în faţă. Or Athena are o purtare neobişnuita. Tăcu un moment. Îl detestă pe Bobby Bantz şi nici după mine nu se dă în vânt. De ani întregi umblăm cu limba scoasă după ea, dar n-am prins-o niciodată.

— Păcat că nu ne-ai putut fi de folos, îi spuse Claudia lui Cross.

Dar el nu-i răspunse.

Pe drumul de înapoiere din Malibu, Cross se gândise intens tot timpul. Era exact ocazia pe care o aştepta. Avea să fie riscant, dar, dacă reuşea, se putea desprinde, în sfârşit, de Familia Clericuzio.

— Skippy, spuse Cross. Am o propunere pentru tine şi pentru studio. Vă cumpăr filmul chiar acum, pe loc. Vă dau cele cincizeci de milioane pe care le-aţi învestit, adaug restul banilor până la completarea sumei şi studioul poate să-l distribuie.

— Ai o sută de milioane? întrebară uluiţi Skippy Deere şi Claudia.

— Cunosc anumiţi oameni care dispun de aceşti bani, răspunse Cross.

— N-o poţi aduce înapoi pe Athena. Fără Atena, nu există nici filmul, îl temperă Deere.

— Spuneam că ştiu să fiu convingător, spuse Cross. Îmi puteţi obţine o întâlnire cu Eli Marrion?

— Sigur, răspunse Deere, dar numai dacă eu rămân producătorul filmului.

Întâlnirea nu era chiar aşa uşor de aranjat. Studiourile LoddStone, adică Eli Marrion şi Bobby Bantz, trebuiau convinşi că Cross De Lena nu era un escroc bun de gură, că, într-adevăr, avea banii şi că prezenta garanţii. Desigur, era proprietarul unei părţi a hotelului Xanadu din Vegas, dar nu exista nici un document care să-i ateste solvabilitatea, garantând că

putea încheia afacerea propusă. Deere urma să garanteze pentru el, însă condiţia esenţială era ca Cross să prezinte o scrisoare de credit în valoare de cincizeci de milioane de dolari.

La sfatul surorii lui, Cross De Lena o angajă ca avocată în această tranzacţie pe Molly Flanders.

Molly Flanders îl primi pe Cross în biroul ei ca o peşteră. Cross era foarte circumspect, cunoştea anumite lucruri despre ea. În universul în care trăise până atunci, nu întâlnise niciodată o femeie care să dispună de putere, iar Claudia îi spusese că Molly Flanders era una dintre cele mai influente persoane de la Hollywood. Directorii de studio acceptau să discute cu ea la telefon, impresari celebri ca Melo Stuart îi cereau ajutorul în contractele cele mai importante. Staruri ca Athena Aquitane o foloseau în conflictele lor cu studiourile. Odată Flanders oprise producerea unui miniserial de televiziune pe motiv că cecul clientului ei fusese expediat cu întârziere.

Arăta cu mult mai bine decât se aşteptase Cross. Era voinică, dar bine proporţionată, şi se îmbrăca cu gust. Pe umerii ei stătea un cap bălai de spiriduş, cu nas acvilin, gură generoasă, ochi căprui şi pătrunzători, care priveau printre pleoapele îngustate cu o căutătură concentrată, inteligentă şi combativă. Purta părul împletit în cozi răsucite în jurul capului. Prezenţa ei intimida, până în momentul în care zâmbea.

Cu toată firea ei neînduplecată, Molly Flanders era sensibilă la bărbaţii frumoşi, aşa că îl plăcu pe Cross din prima clipă. Era surprinsă, se aşteptase ca fratele Claudiei să aibă o fizionomie oarecare. Dar dincolo de frumuseţe, Molly ghici o forţă care-i lipsea Claudiei. Cross avea expresia cuiva pentru care lumea nu ascunde nici un fel de surprize. Totuşi, nu era suficient ca s-o convingă să-l accepte de client. Îi ajunseseră la ureche zvonuri despre anumite relaţii ale lui; ei nu-i plăcea viaţa din Vegas şi nu ştia până unde ar fi fost el dispus să accepte un risc atât de mare.

— Domnule De Lena, începu jurista, dă-mi voie să-ţi precizez un lucru. Eu o reprezint pe Athena Aquitane ca avocat, nu ca impresar. I-am explicat ce consecinţe va trebui să suporte dacă îşi menţine hotărârea. Sunt convinsă că nu se va răzgândi. Dacă vrei să închei afacerea cu studioul şi Athena tot nu reia filmările, atunci pe ea o voi reprezenta, în caz că o vei acţiona în justiţie.

Cross o studie cu atenţie. Nu putea ghici cu nici un chip ce se ascundea în mintea unei astfel de femei. Trebuia să joace cu aproape toate cărţile pe masă.

— Voi da în scris că nu o voi acţiona în justiţie pe domnişoara Aquitane dacă voi cumpăra filmul, spuse el. Am aici un cec de două sute de mii de dolari, dacă mă accepţi de client. Acesta e doar acontul. Mă poţi taxa mai mult.

— Să vedem dacă am înţeles bine, spuse Molly. Dumneata plăteşti studioului cele cincizeci de milioane de dolari investiţi de ei. Acum, pe loc. Oferi şi suma necesară pentru încheierea filmărilor, minimum încă cincizeci de milioane. Deci mizezi o sută de milioane în ideea că Athena se va întoarce la lucru. Şi că filmul va fi un succes răsunător. Ar putea fi un fiasco. Îţi asumi un risc enorm.

Cross ştia să fie fermecător atunci când voia. Intuia însă că în relaţia cu această femeie farmecul nu-i va fi de nici un folos.

— Înţeleg că, datorită banilor rezultaţi din vânzările în străinătate, din casete video şi televiziune, filmul nu poate pierde bani, chiar dacă va fi un fiasco, spuse Cross. Singura problemă reală este s-o aducem pe domnişoara Aquitane înapoi la lucru. Poate ne ajuţi cumva.

— Nu, nu pot, răspunse Molly. Nu vreau să vă induc în eroare. Am încercat şi am dat greş. Toată lumea a încercat şi a dat greş. Iar Eli Marrion nu umblă cu prostii. Va sista filmările şi va suporta pierderile, apoi va încerca s-o ruineze pe Athena. Dar eu n-am să-i permit.

Cross era intrigat.

— Şi cum vei face asta?

— Marion e nevoit să rămână în relaţii bune cu mine, spuse ea. E un om inteligent, am să-l înfrunt în instanţă. Am să-i aduc studioul la sapă de lemn ori de câte ori mi se iveşte ocazia. E drept ca Athena nu va mai putea lucra în cinematografie, dar n-am să-l las s-o ruineze.

— Dacă mă reprezinţi pe mine, poţi salva cariera clientei dumitale, spuse Cross.

Scoase din buzunarul interior un plic, pe care i-l întinse lui Molly. Ea îl deschise, îi studie conţinutul, apoi ridică receptorul şi dădu câteva telefoane, ca să se convingă că cecul era valabil.

Îi zâmbi lui Cross şi spuse:

— Nu vreau să te insult, dar aşa procedez şi cu cei mai mari producători din oraş.

— De pildă, Skippy Deere? întrebă, râzând, Cross. Am investit în şase filme de-ale lui. Patru au fost mari succese, dar eu nu am văzut un ban.

— Pentru că nu te-am reprezentat eu, îl lămuri Molly. Înainte să-mi dau acordul, va trebui să-mi spui cum vei proceda ca s-o aduci pe Athena înapoi la lucru. Făcu o pauză: Am auzit unele lucruri despre dumneata.

— Şi eu despre dumneata, replică Cross. Ţin minte cum, cu ani în urmă, când erai avocat al apărării, ai scăpat un puşti acuzat de crimă. Îşi omorâse prietena, iar dumneata l-ai declarat nebun. În mai puţin de un an umbla liber pe străzi. Tăcu o clipă, lăsând cu bună ştiinţă să i se ghicească iritarea. Nu ţi-ai făcut probleme pentru reputaţia lui.

Molly îl privi cu răceală.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Cross decise că o minciună trebuia spusă cu oarecare farmec.

— Molly, începu el. Îmi dai voie să-ţi spun Molly? Ea încuviinţă. Ştii că administrez un hotel la Vegas. Acolo am învăţat un lucru. Banii sunt miraculoşi, cu bani poţi învinge orice fel de spaime, aşa că intenţionez să-i ofer Athenei cincizeci la sută din profitul pe care-l voi obţine de pe urma filmului. Dacă formulezi bine contractul şi dacă avem noroc, asta ar însemna treizeci de milioane pentru ea. Tăcu câteva momente, apoi adăugă cu sinceritate: Spune, Molly, tu n-ai fi dispusă să rişti pentru treizeci de milioane?

Molly clătină din cap.

— Pe Athena n-o interesează banii.

— Singurul lucru care mă nedumereşte este că studioul nu-i face aceeaşi ofertă, spuse Cross.

Pentru prima oară în cursul acelei întrevederi, Molly îi zâmbi.

— Nu ştii cum sunt studiourile de film, spuse ea. Se tem că dacă creează un precedent, toate vedetele vor pretinde aceleaşi condiţii. Dar să continuăm. Cred că studioul îţi va accepta propunerea, pentru că va câştiga o groază de bani numai din distribuirea filmului. Vor insista asupra acestui lucru. Totodată, vor pretinde o cotă din profituri. Dar îţi repet, Athena nu va accepta. Tăcu, apoi adăugă cu un surâs poznaş: Credeam că voi, magnaţii din Vegas, nu vă încercaţi mâna la jocuri de noroc.

Cross îi răspunse la zâmbet.

— Toată lumea joacă jocuri de noroc. La fel şi eu, când miza este mare. În plus, intenţionez să vând hotelul şi să intru în lumea filmului. Făcu o pauză, ca ea să se convingă de sinceritatea dorinţei lui de a face parte din această lume. Mi se pare mai interesant.

— Înţeleg, spuse Molly. Deci nu e doar o simplă fantezie trecătoare.

— E un picior în prag, răspunse Cross. Însă o dată ce fac primul pas, voi avea nevoie în continuare de ajutorul tău.

Pe Molly o amuzară vorbele lui.

— Am să te reprezint, spuse ea. Cât despre afacerile noastre viitoare, să vedem mai întâi dacă pierzi suta de milioane. Ridică receptorul şi vorbi la telefon. Apoi puse receptorul în furcă şi i se adresă lui Cross: Am aranjat întâlnirea cu cei de la departamentul afaceri, ca să fixăm punctele esenţiale. Ai la dispoziţie trei zile ca să te răzgândeşti.

Cross era impresionat.

— Dar ştiu că a mers repede! exclamă el.

— Nu eu, ci ei, preciza Molly. Îi costă o avere să bată pasul pe loc cu acest film.

— Ştiu, nu-i cazul să-mi mai spui, răspunse Cross. Dar oferta pe care vreau s-o fac domnişoarei Aquitane e confidenţială, rămâne între noi.

— E de la sine înţeles, încheie Molly.

Îşi strânseră mâinile, dar după plecarea lui Cross, Molly îşi aminti ceva. De ce adusese vorba Cross De Lena despre vechiul caz, când ea îl făcuse scăpat pe acel puşti — un mare triumf al ei? De ce tocmai acel caz? Doar obţinuse achitarea în atâtea cazuri de crimă.

Trei zile mai târziu Cross De Lena şi Molly Flanders se întâlniră în biroul juristei, înainte de a pleca spre Studiourile LoddStone, ca ea să verifice actele bancare pe care Cross urma să le prezinte la întrevedere. Apoi porniră către studio în Mercedesul SL 300 al lui Molly.

După ce trecură de poartă, Molly îi spuse lui Cross:

— Verifică parcarea. Ai de la mine un dolar pentru fiecare maşină americană pe care o vezi.

Trecură pe lângă un mare număr de maşini elegante, de toate culorile: Mercedes, Aston

Martin, BMW, Rolls-Royce. Cross văzu un Cadillac şi i-l arăta lui Molly.

— Vreun amărât de scriitoraş de la New York, spuse ea veselă.

Studiourile LoddStone ocupau un teren vast, pe care se ridicau construcţii mai mici, reprezentând sediile companiilor de producători independenţi. Corpul principal avea numai zece etaje şi semăna cu un decor de film. Studioul îşi păstrase aspectul din anii douăzeci, când îşi începuse activitatea, singurele intervenţii fiind unele reparaţii indispensabile. Lui Cross îi amintea de Enclava Bronx.

Birourile din corpul administrativ erau mici şi înghesuite, cu excepţia celor de la etajul al zecelea, unde se găseau birourile lui Eli Marrion şi Bobby Bantz. Între cele două birouri exista o uriaşă sală de consiliu, cu un bar deservit de un barman, iar alături o mică bucătărie. În jurul mesei de consiliu se vedeau fotolii de pluş purpuriu. Pe pereţi erau lipite afişe cu filme realizate de LoddStone.

Aici îi aşteptau Eli Marrion, Bobby Bantz, Skippy Deere, şeful echipei de consilieri a studioului şi încă doi avocaţi. Molly îi întinse consilierului documentele bancare şi cei trei jurişti se aşezară să le citească în întregime. Barmanul le aduse băuturi după preferinţe, apoi dispăru. Skippy Deere făcu prezentările.

Ca de fiecare dată, Eli Marrion insistă ca Cross să-i spună pe nume. Apoi relată una dintre istorioarele lui preferate, de care se servea adesea pentru a-şi dezarma adversarii de negocieri. Bunicul lui, povestea Eli Marrion, înfiinţase compania la începutul anilor douăzeci. El voise să o numească Studiourile Lode Stone[2], dar păstrase un pronunţat accent german, care-i derutase pe avocaţi. Pe atunci, compania valora numai zece mii de dolari şi când greşeala fusese descoperită, se considerase că nu merită osteneala de a o îndrepta. Acum compania avea o valoare de şapte miliarde de dolari şi un nume lipsit de sens. Dar — sublinia Marrion, care nu făcea niciodată o glumă fără substrat serios — ceea ce conta nu era cuvântul tipărit. Ci imaginea vizuală a magnetitului, care atrage lumina din toate colţurile universului, ceea ce făcea că denumirea companiei să fie atât de sugestivă.

În continuare, Molly prezenta oferta. Cross urma să plătească cele cincizeci de milioane cheltuite de LoddStone, să dea studioului dreptul de distribuire şi să-l păstreze pe Skippy Deere ca producător. Tot Cross avea să pună la dispoziţie banii necesari pentru terminarea filmărilor. De asemenea, Studiourile LoddStone urma să primească cinci la sută din profituri.

Toţi ascultară cu atenţie.

— Cota de profit e ridicolă, protestă Bobby Bantz. Va trebui să ne cedezi mai mult. Pe urmă, de unde ştim că nu eşti înţeles cu Athena? Şi că nu e o escrocherie?

Cross râmase uimit de reacţia lui Molly. Dintr-un motiv sau altul, anticipase că negocierile vor fi mult mai civilizate decât cele cu care era obişnuit în Las Vegas.

— Dracu' să te ia, Bobby! aproape că ţipă Molly, cu obrazul ei de spiriduş stacojiu de furie. Ai tupeul să ne acuzi pe noi că suntem înţeleşi? Asigurările nu-ţi acoperă această pierdere. Accepţi o întâlnire care te scoate din rahat şi pe urmă ne insulţi. Dacă nu-ţi ceri scuze imediat, plec chiar acum împreună cu domnul De Lena, iar tu n-ai decât să baţi câmpii cât pofteşti.

— Molly, Bobby, veniţi-vă în fire, interveni Skippy Deere. Încercăm să salvăm un film. Haideţi măcar să terminăm discuţia...

Marrion urmări scena cu un zâmbet liniştit, dar nu spuse nimic. Avea să intervină doar ca să spună „da" sau „nu".

— Cred că întrebarea mea îşi are rostul, insista Bobby Bantz. Ce-i poate oferi Athenei în plus faţă de noi, ca s-o determine să se întoarcă?

Cross şedea pe locul lui, zâmbind. Molly îi ceruse s-o lase pe ea să dea răspunsurile ori de câte ori era posibil.

— E limpede ca domnul De Lena va face o ofertă specială. De ce v-ar spune vouă despre ce e vorba? Dacă-i daţi zece milioane pentru această informaţie, voi încerca să-l conving. Dar zece milioane sunt o nimica toată.

La aceste cuvinte, râse până şi Bobby Bantz.

— Toţi cred că Cross n-ar risca atâţia bani dacă n-ar fi sigur pe rezultat, spuse Skippy Deere. Iată de ce se arată oarecum suspicioşi.

— Skippy, replică Molly. Te-am văzut plătind un milion pentru un roman pe care nu l-ai ecranizat niciodată. Care-i deosebirea?

— Deosebirea e ca Skippy îşi scoate milionul pe spinarea studioului, interveni Bobby Bantz.

Toţi râseră. Pe Cross îl nedumerea consfătuirea. Începea să-şi piardă răbdarea. În acelaşi timp, ştia că nu trebuia să pară prea nerăbdător, aşa că nu strica să-şi manifeste iritarea.

— Merg la inspiraţie, spuse el cu glas coborât. Dacă vă e greu să înţelegeţi, s-o lăsăm baltă.

— Aici e vorba de o mulţime de bani, spuse mânios Bobby Bantz. Filmul acesta ar putea încasa jumătate de miliard pe întreg globul.

— Doar dacă reuşiţi s-o aduceţi pe Athena, se grăbi să precizeze Molly. Aflaţi că am discutat cu ea azi-dimineaţă. Deja şi-a tuns părul, ca să demonstreze că vorbeşte serios.

— Îi putem pune perucă. Naiba să le ia de actriţe! izbucni Bantz. Îl pironi pe Cross cu o privire pătrunzătoare, încercând să ghicească ce era în mintea lui. Îl frământa un gând. Dacă Athena nu se întoarce şi dumneata îţi pierzi cele cincizeci de milioane, spuse el, atunci cine obţine pelicula realizată până acum?

— Eu, răspunse Cross.

— Aha! exclamă Bantz. Şi o vei distribui aşa cum este. Poate ca film porno.

— E o posibilitate, încuviinţă Cross.

Molly clatină din cap în direcţia lui Cross, avertizându-l să-şi ţină gura.

— Dacă accepţi târgul, i se adresă ea lui Bantz, atunci putem negocia totul, vânzările în străinătate, videocasetele, televiziunea şi cotele de profit. Exista o singură condiţie. Înţelegerea trebuie să rămână secretă. Domnul De Lena vrea să figureze doar ca producător asociat.

— Eu n-am nimic împotrivă, se învoi Skippy Deere. Dar contractul meu de plată cu studioul rămâne în picioare.

Marrion interveni pentru prima oară în discuţie.

— Asta-i cu totul altceva, spuse el pe un ton în care se ghicea refuzul. Cross, acorzi avocatului tău mână liberă în aceste negocieri?

— Da, răspunse Cross.

— Iată punctul meu de vedere oficial, spuse Marrion. Probabil ştii că noi intenţionam să renunţăm la film şi să ne asumăm pierderea. Suntem convinşi că Athena nu se va întoarce. Nu vrem să te lăsăm să crezi că există şanse să se întoarcă. Dacă încheiem afacerea şi ne plăteşti cincizeci de milioane, noi suntem scutiţi de orice răspundere. Va trebui s-o acţionezi în justiţie pe Athena, care nu are atâţia bani.

— N-aş acţiona-o niciodată în justiţie, spuse Cross. Aş ierta-o şi aş socoti totul de domeniul trecutului.

— Nu trebuie să dai socoteală asociaţilor dumitale? întrebă Bobby Bantz.

Cross ridică din umeri.

— Asta-i corupţie, spuse Marrion. Pentru o iniţiativă personală nu-ţi poţi trăda asociaţii care au încredere în dumneata. Doar pentru faptul că sunt bogaţi.

Cross răspunse fără şovăire:

— Totdeauna am fost de părere că nu trebuie să te pui rău cu cei bogaţi.

— Trebuie să fie o şmecherie, exclamă exasperat Bobby Bantz.

Luând o expresie de încredere binevoitoare, Cross răspunse:

— Toată viaţa mea am convins oameni. În hotelul meu din Vegas trebuie să conving oameni foarte inteligenţi să-şi joace banii cu orice risc. Şi reuşesc prin faptul că-i fac fericiţi. Adică, le dau ceea ce-şi doresc cu adevărat. La fel voi proceda şi cu domnişoara Aquitane.

Lui Bantz îi displăcea toată afacerea. Nu se îndoia că studioul era pe cale să se lase escrocat.

— Dacă aflăm că Athena a acceptat deja să lucreze cu dumneata, te vom da în judecată, spuse el scurt. Şi nu vom onora contractul de faţă.

— Vreau să rămân în industria filmului în perspectivă, spuse Cross. Vreau să lucrez cu Studiourile LoddStone. Am destui bani pentru toată lumea.

Pe întreaga durată a întrevederii Eli Marrion îl studiase pe Cross, încercând să-şi formeze o părere. Tânărul se arata foarte ponderat, nu era farsor şi nici palavragiu. Agenţia de Pază şi Protecţie Pacific Ocean nu descoperise nici o legătură între el şi Athena, deci era puţin probabil să fi fost înţeleşi dinainte. Trebuia luată o decizie, dar, de fapt, decizia nu era chiar atât de dificilă pe cât lăsau să se înţeleagă cei de fată. Marrion se simţea atât de obosit, încât hainele îi atârnau greu pe trupul descărnat. Nu voia decât să se termine o dată.

— Poate că Athena e, pur şi simplu, ţicnită, poate şi-a pierdut minţile, spuse Skippy Deere. În acest caz ne descurcăm cu asigurările.

— E mai întreagă la minte decât oricare dintre cei de faţă, replică Molly Flanders. Mai repede vă scot eu nebuni pe voi decât voi pe ea.

Bobby Bantz îl privi pe Cross drept în ochi.

— Accepţi să dai în scris că în momentul de faţă nu eşti de conivenţă cu Athena?

— Da, răspunse Cross, fără să-şi ascundă antipatia faţă de Bantz.

Marrion îi remarcă satisfăcut atitudinea. Măcar această parte a consfătuirii mergea conform planului. Acum Bantz întruchipa personajul negativ. Era uimitor cum oamenii îl antipatizau aproape instinctiv; de fapt, nici nu era vina lui. Acesta era rolul care-i fusese destinat, deşi Marrion trebuia să admită că i se potrivea.

— Pretindem douăzeci la sută din profituri, declara Bantz. Noi vom distribui filmul, atât în ţară cât şi peste hotare. În plus, vom fi asociaţi la posibilele continuări.

— Bobby, interveni exasperat Skippy Deere, în final mor toţi. Nu are cum să existe o continuare.

— Bine, acceptă Bantz, drepturi asupra oricărei prelucrări.

— Prelucrare, continuare, rahat! exclamă Molly. Le veţi avea. Dar nu primiţi mai mult de zece la sută din profituri. Veţi câştiga o avere din distribuire. În plus, nu riscaţi nimic. Nu trebuie decât să răspundeţi „da" sau „nu".

Eli Marrion era la capătul răbdării. Se ridică, ţinându-şi spatele foarte drept şi vorbi pe un ton calm şi măsurat:

— Doisprezece la sută, spuse el. Atunci batem palma. Tăcu, apoi, privind direct spre Cross, adăugă: Nu atât pentru bani. Dar ar putea fi un film mare şi nu vreau să renunţ la el. În acelaşi timp, sunt curios să văd ce se va întâmpla. Se întoarse către Molly: Deci, răspunsul e da sau nu?

Fără să arunce vreo privire către Cross, ca să-i ceară părerea, Molly răspunse:

— Da.

Puţin mai târziu, Eli Marrion şi Bobby Bantz rămaseră singuri în sala de consiliu. Amândoi tăceau. În decursul anilor, învăţaseră că erau lucruri care nu trebuiau spuse cu glas tare. În cele din urmă, Marrion vorbi:

— Problemă are şi un aspect moral.

— Am dat în scris că înţelegerea va rămâne secretă, Eli, spuse Bantz. Dar, dacă tu crezi că e cazul, aş putea da un telefon.

Marrion oftă.

— Atunci pierdem filmul. Tipul acesta, Cross, e singura noastră speranţă. În plus, dacă află că tu ai vorbit, ne expunem la riscuri.

— Orice ar fi, nu îndrăzneşte să se atingă de LoddStone, spuse Bantz. Ceea ce mă îngrijorează pe mine este că-i permitem să aibă un cuvânt de spus.

Marrion sorbi din băutură şi pufăi din trabuc. Fumul subţire, cu aromă de lemn, îi trimise un fior plăcut în tot trupul.

Eli Marrion se simţea cu adevărat istovit. Era prea bătrân ca să-şi mai facă griji pentru dezastre dintr-un viitor îndepărtat. Marele dezastru universal era mult mai aproape.

— Nu da nici un telefon, spuse el. Trebuie să respectăm înţelegerea. Pe deasupra, poate că am dat în mintea copiilor, dar tare aş vrea să văd ce scoate din joben magicianul nostru.

După întrunire, Skippy Deere se înapoie acasă şi-i telefonă lui Jim Losey, ca să fixeze o întâlnire. După ce-l puse pe Losey să jure că nu va sufla o vorbă, îi relată cele întâmplate.

— Cred că ar trebui să-l pui pe Cross sub urmărire, spuse el. S-ar putea să descoperi unele lucruri interesante.

Dar discuţia avu loc numai după ce Skippy acceptase să-l distribuie pe Jim Losey într-un mic rol din noul film pe care îl turna despre crimele în serie din Santa Monica.

Cât despre Cross De Lena, el se înapoie la Las Vegas. Odată ajuns în biroul de pe terasă, începu să cugete la noua direcţie pe care urma s-o ia viaţa lui. De ce îşi asumase riscul? În primul rând, putea câştiga enorm: nu numai bani, dar şi un nou mod de viaţă. Însă cel mai mult îl preocupa mobilul ascuns, imaginea Athenei Aquitane profilată pe valurile verzui ale oceanului, cu trupul în continuă mişcare, ideea ca într-o zi ea ar putea ajunge să-l cunoască şi să-l iubească, nu pentru o veşnicie, dar măcar pentru un timp. Cum spunea Gronevelt? „Niciodată nu sunt mai periculoase femeile pentru bărbaţi decât atunci când trebuie salvate. Atenţie, mare atenţie!, spunea Gronevelt, la Frumuseţea aflată în Pericol."

Dar îşi alungă gândul din minte. Privi în jos, către Strip, la zidul de neon multicolor, la mulţimea care se îmbulzea printre lumini, furnici cărând saci de bani ca să-i îngroape într-un ascunziş adânc, şi pentru prima oară cântări problema într-un mod rece şi neutru.

Dacă Athena Aquitane era aşa un înger, atunci de ce pretindea, nu prin cuvinte, ci

subînţeles, ca preţul revenirii la filmări să fie uciderea soţului ei? Fără îndoiala, acest lucru trebuia să fie limpede pentru toată lumea. Oferta de protecţie a studioului pe timpul filmărilor nu valora mare lucru din moment ce, lucrând, ea se apropia tot mai mult de moarte. După terminarea filmului, când avea să rămână singură, Skannet va veni după ea.

Eli Marrion, Bobby Bantz, Skippy Deere, toţi trei cunoşteau problema, la fel cum cunoşteau şi răspunsul. Dar nici unul dintre ei nu îndrăznea să spună lucrurilor pe nume. Pentru oameni cu poziţia lor, riscul era prea mare. Se ridicaseră atât de sus, trăiau atât de bine, încât aveau prea mult de pierdut. Pentru ei câştigul nu acoperea riscul. Puteau accepta să renunţe la film, pentru ei era o pierdere minoră. Dar nu-şi puteau permite să se prăbuşească de pe cea mai înaltă pe cea mai joasă treapta socială. Era un risc fatal.

La drept vorbind, luaseră o decizie inteligentă. Nu erau specialişti în domeniu, aşa că puteau comite greşeli. Preferau să considere cele cincizeci de milioane de dolari o pierdere determinată de prăbuşirea cursului acţiunilor pe Wall Street.

Se puneau două probleme esenţiale. Prima era ca Boz Skannet să fie lichidat într-un mod care să nu afecteze sub nici o formă imaginea Athenei. A doua, mult mai importantă, era să obţină acordul tatălui său, Pippi De Lena şi al Familiei Clericuzio. Cross ştia că pentru ei înţelegerea nu va rămâne un secret prea multă vreme.

Capitolul 8

Cross De Lena pledase pentru viaţa lui Big Tim din mai multe motive. În primul rând, Tim avea o contribuţie între cinci sute de mii şi un milion de dolari anual la fondurile hotelului Xanadu. În al doilea rând, Cross nutrea o afecţiune tainică pentru acest bărbat, pentru pofta lui de viaţă, pentru comicăriile lui extravagante.

Tim Snedden, cunoscut şi sub porecla de Hoţomanul, era proprietarul unui lanţ de magazine din nordul Californiei. Totodată era unul dintre clienţii avuţi ai oraşului Las Vegas şi, de regulă, rezerva cameră la Xanadu. Îi plăceau grozav pariurile sportive, la care avea un noroc teribil. Hoţomanul miza pe sume mari, cincizeci de mii la fotbal şi uneori zece mii la baschet. Crezându-se isteţ, pierdea pariurile mici, dar le câştigă aproape invariabil pe cele mari. Cross îl adulmecase imediat.

Hoţomanul era foarte înalt, măsura aproape un metru nouăzeci şi cântărea peste o sută şaptezeci şi cinci de kilograme. Avea o poftă de mâncare pe măsura înfăţişării, devora tot ce-i stătea la îndemână. Se lăuda că îşi făcuse o operaţie la stomac, astfel că hrana parcurgea aparatul digestiv fără să fie asimilată. Era foarte încântat de această însuşire, un fel de supremă trişare a naturii.

Şi asta fiindcă Hoţomanul era un escroc înnăscut, de unde i se trăgea şi porecla. La Xanadu îşi hrănea prietenii pe degeaba, datorită gratuităţii de care beneficia, făcea ravagii cu serviciul la cameră. Încerca să-şi treacă fetele şi cumpărăturile de la magazinul de suveniruri pe lista de gratuităţi. Când pierdea şi adună un vraf de chitanţe, amâna plata până la viitoarea sa şedere la Xanadu, în loc să le achite într-o lună, ca un jucător de onoare.

Deşi avea un noroc fantastic la pariurile sportive, la jocurile de noroc ale cazinoului situaţia era diferită. Hoţomanul era priceput, cunoştea mizele şi miza corect, dar se lăsa antrenat de firea lui exuberantă, până când pierdea ce câştigase la pariurile sportive şi chiar mai mult. Prin urmare, decizia Familiei Clericuzio de a interveni nu era motivată atât de bani, cât de raţiuni strategice mai generale.

Cum scopul final al Familiei era legalizarea pariurilor sportive pe întreg cuprinsul Statelor Unite, orice scandal în domeniul jocurilor de noroc în care ar fi fost implicate şi pariurile sportive ar fi dăunat acestui scop. Aşadar, se făcuseră cercetări asupra modului de viaţă al lui Big Tim Snedden Hoţomanul. Rezultatul fusese atât de alarmant, încât Pippi şi Cross fuseseră convocaţi pe Coasta de Est, la conacul Quogue, unde urma să aibă loc o consfătuire. Era prima operaţiune a lui Pippi după întoarcerea din Sicilia.

Pippi şi Cross luară împreună avionul spre Coasta de Est. Cross îşi făcea griji că Familia Clericuzio aflase deja despre afacerea lui cu filmul Messalina şi că tatăl său se va supăra că nu-i ceruse sfatul. La cincizeci şi şapte de ani, Pippi, deşi retras din activitate, continua să fie consilierul fiului său, numit Bruglione.

Aşadar, în avion Cross îi povesti tatălui său despre film şi-l asigură că-i preţuia sfatul la fel de mult ca întotdeauna, însă voise să nu-l pună într-o situaţie delicată faţă de clanul Clericuzio. Totodată, îşi mărturisi temerile că nu cumva rechemarea lui pe Coasta de Est să fi fost consecinţa faptului că Don aflase despre planurile lui la Hollywood.

Pippi îl ascultă fără să scoată un cuvânt, apoi oftă, dezgustat.

— Eşti încă prea tânăr, spuse el. Nu-i vorba de afacerea ta cu filmul. Don nu şi-ar dezvălui niciodată intenţiile atât de curând. Ar aştepta să vadă ce se întâmplă. Giorgio pare să fie şeful, aşa îşi închipuie Vincent, Petie şi Dante. Dar se înşală. Bătrânul e mai inteligent decât noi toţi. Şi nu-ţi face griji, în astfel de probleme e întotdeauna corect. Păzeşte-te însă de Giorgio şi de Dante. Tăcu un moment, ca şi cum ar fi avut reţineri să vorbească despre Familie, fie chiar şi cu Cross. Ai remarcat că nici copiii lui Vincent, nici ai lui Petie nu cunosc nimic despre afacerile Familiei? Don şi Giorgio au plănuit lucrurile în aşa fel, încât copiii să fie invulnerabili în faţa legii. Don a avut aceleaşi intenţii şi în privinţa lui Dante, dar Dante a fost mai isteţ, a ghicit cum stau lucrurile şi a vrut să intre în organizaţie. Don nu l-a putut împiedica. Gândeşte-te la noi toţi — Giorgio, Vincent, Petie, tu, eu şi Dante — ca la un fel de ariergardă, care luptă pentru că Familia Clericuzio să ajungă în siguranţă. Acesta este planul lui Don. Iată de unde i se trage puterea şi măreţia. Prin urmare, s-ar putea chiar să se bucure că tu încerci să scapi, aşa spera el să facă Dante. Despre asta e vorba, nu?

— Cred că da, răspunse Cross. Nu voia să-i mărturisească nici măcar tatălui său teribila lui slăbiciune. Nici că gestul lui se datora iubirii pentru o femeie.

— Întotdeauna să priveşti în perspectivă, aşa ca Gronevelt, spuse Pippi. Când va veni

momentul, vorbeşte-i deschis lui Don şi asigură-te că Familia îşi va muia ciocul în profituri. Dar fii cu ochii pe Giorgio şi pe Dante. Vincent şi Petie nici nu se vor sinchisi.

— De ce Giorgio şi Dante? întreba Cross.

— Giorgio, pentru că e nemernic şi lacom, răspunse Pippi. Dante, pentru că întotdeauna a fost invidios pe tine şi pentru că eşti fiul meu. În plus, e un dezaxat.

Cross râmase surprins. Era pentru prima oară când îşi auzea tatăl criticând pe cineva din Familia Clericuzio.

— Şi de ce Vincent şi Petie nu se vor sinchisi? întrebă el.

— Pentru că Vincent îşi are restaurantele lui, iar Petie îşi are trustul de construcţii şi Enclava Bronx. Vincent vrea să-şi trăiască bătrâneţea în tihnă, iar lui Petie îi place să ducă o viaţă activă. Pe urmă, amândoi te simpatizează şi te respectă. În tinereţe am lucrat toţi trei împreună.

— Tată, nu eşti supărat că nu te-am pus în temă? întrebă Cross.

Pippi îi aruncă o privire sarcastică.

— Mie să nu-mi umbli cu prostii, replică el. Ştiai că nici eu, nici Don nu vom fi de acord. Aşadar, când ai de gând să-l lichidezi pe Skannet?

— Încă nu ştiu, răspunse Cross. E o chestiune foarte delicată, trebuie să fie o „Miruire", ca Athena să ştie că nu trebuie să-şi mai facă griji din pricina lui. Atunci va putea relua filmările.

— Lasă-mă pe mine să-ţi fac planul, spuse Pippi. Dar, dacă tipa asta, Athena, nu se întoarce la lucru? Atunci pierzi cincizeci de milioane.

— Se va întoarce, răspunse Cross. Ea şi Claudia sunt bune prietene, iar Claudia m-a asigurat că va veni.

— Scumpa mea fiică, exclamă Pippi. Şi acum refuză să mă vadă?

— Nu cred, răspunse Cross. Dar poţi trece pe la mine când e şi ea la hotel.

— Nu, refuză Pippi. Dacă Athena nu se înapoiază pe platou după ce tu îţi faci treaba, am să-i pun la cale o „împărtăşanie", cât o fi ea de celebră.

— Nu, nu, se opuse Cross. Ar trebui s-o vezi pe Claudia. Acum e mult mai drăguţă.

— Mă bucur, spuse Pippi. În copilărie era tare urâţica. La fel ca mine.

— De ce nu te împaci cu ea? întrebă Cross.

— Nu m-a lăsat să vin la înmormântarea fostei mele soţii şi nu mă place. Atunci, ce rost are? De fapt, la moartea mea, vreau să n-o laşi nici tu să vină. Dă-o dracului! Tăcu o clipă. Era o puştoaică tare curajoasă.

— S-o vezi acum, insistă Cross.

— Ţine minte, îl sfătui Pippi. Nu deschide discuţia faţă de Don. Consfătuirea are alt obiect.

— Cum de eşti atât de sigur? întreba Cross.

— Pentru că altfel m-ar fi chemat întâi pe mine, să vadă dacă te voi da de gol, răspunse Pippi.

Aşa cum avea să se adeverească, Pippi avea dreptate.

La conac, Giorgio, Don Domenico, Vincent, Petie şi Dante îi aşteptau în grădină, lângă pâlcul de smochini. După cum era obiceiul, întâi luară masa împreună, apoi se ocupară de afaceri.

Giorgio expuse problema. Cercetările demonstrau ca Snedden Hoţomanul măsluia unele meciuri de colegiu din Midwest. Nu era exclus să fure puncte la meciurile profesioniste de fotbal şi de baschet. Acest lucru îl realiza mituind autorităţile şi pe anumiţi jucători, iniţiativă extrem de delicată şi riscantă. Dacă era descoperit, s-ar fi dezlănţuit un uriaş scandal şi o publicitate care ar fi dat o lovitură aproape fatală efortului Familiei Clericuzio de a legaliza pariurile sportive în Statele Unite. Or, până la urmă totul avea să iasă la iveală.

— Poliţia foloseşte mai multe forţe în cazul unui meci trucat decât la prinderea unui criminal în serie, spuse Giorgio. De ce, nu ştiu. Ce dracu' contează cine pierde şi cine câştigă? E o infracţiune care nu dăunează nimănui, cu excepţia agenţilor de pariuri, pe care poliţia oricum îi detestă. Dacă Hoţomanul ar truca toate meciurile cu Notre Dame, ca aceştia să iasă întotdeauna câştigători, ar fi fericită toată ţara.

— De ce trebuie să mai discutăm pe tema asta? întrebă nerăbdător Pippi. Puneţi pe cineva să-l avertizeze.

— Am şi făcut-o, răspunse Vincent. Tipul e o figură aparte. Nu ştie ce-i frica. A fost avertizat, dar îşi vede de treaba lui.

— I se spune Big Tim Hoţomanul, interveni Petie, iar lui îi place la nebunie porecla. Niciodată nu-şi achită notele de plată, ba chiar le trage clapa celor de la controlul veniturilor,

se luptă cu autorităţile statului California pentru că refuză să-şi plătească taxa pe vânzări la magazinele al căror proprietar este. Ce dracu', îşi înşală până şi fosta nevastă, şi copiii la pensia alimentară. E un hoţ înnăscut. Nu-l poţi face să-i vină minţile la cap.

— Cross, tu îl cunoşti personal, de când vine să joace la Vegas, spuse Giorgio. Care e părerea ta?

Cross căzu pe gânduri.

— Întârzie mult cu plata chitanţelor. Dar până la urmă le achită. E un jucător isteţ, nu degenerat. Face parte din categoria indivizilor pe care nu-i prea poţi simpatiza, dar e foarte bogat, aşa că are o mulţime de prieteni, pe care îi aduce la Vegas. De fapt, chiar dacă măsluieşte meciuri şi-şi însuşeşte o parte din banii noştri, oricum ne aduce beneficii. Lăsaţi-l în pace.

Sfârşind ce avea de spus, văzu ca Dante surâdea, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce el nu aflase.

— Nu-l putem lăsa în pace, protestă Giorgio. Pentru ca acest Big Tim sau Hoţomanul e ţicnit de-a binelea. A elaborat o schemă idioată, ca să măsluiască meciul pentru Supercupă.

Don Domenico vorbi pentru prima oară, adresându-se direct lui Cross:

— E posibil, nepoate?

Întrebarea era un compliment. Prin ea, Don îl recunoştea pe Cross ca expert în domeniu.

— Nu, îi răspunse tânărul. Nu pot fi mituiţi arbitrii de la Supercupă, pentru că nu se ştie cine vor fi aceştia. Nu pot fi mituiţi jucătorii, pentru ca cei buni câştigă mult prea bine. De asemenea, un meci sportiv nu se poate niciodată aranja sută la sută. Dacă te îndeletniceşti cu aşa ceva, atunci trebuie să aranjezi cincizeci sau o sută de meciuri. Astfel, dacă pierzi trei sau patru, nu păţeşti nimic. Prin urmare, dacă nu poţi măslui la scară mare, atunci nu merită riscul.

— Bravo! îl felicită Don. Atunci de ce omul acesta, care e bogat, vrea să facă ceva atât de nesăbuit?

— Ca să ajungă celebru, răspunse Cross. Ca să măsluiască Supercupa, ar trebui să facă ceva atât de riscant, încât cu siguranţă ar fi descoperit. Ceva atât de trăsnit încât nici nu-mi pot imagina ce anume. Hoţomanul se va gândi la ceva inteligent. Şi apoi, e genul de om care îşi închipuie că poate scăpa din orice încurcătură.

— În viaţa mea n-am întâlnit un asemenea individ, spuse Don.

— Nu cresc decât în America, replică Giorgio.

— Atunci e foarte periculos pentru intenţiile noastre, continuă Don. Din câte îmi spui, e un tip care nu pleacă urechea la nimic. Deci nu avem de ales.

— Aşteaptă, îl opri Cross. Hoţomanul aduce cazinoului un profit de cel puţin o jumătate de milion de dolari pe an.

— E o chestiune de principiu, vorbi şi Vincent. Agenţiile ne plătesc ca să le protejăm.

— Lăsaţi-mă să discut cu el, spuse Cross. Poate că pe mine mă va asculta. Facem din ţânţar armăsar. Nu poate cumpăra Supercupa. Nu merită să luăm măsuri împotriva lui.

Dar din privirea aruncată de tatăl sau, înţelese că, într-un fel, nu se cuvenea să aducă astfel de argumente.

Don vorbi pe un ton categoric:

— Individul e periculos. Nu discuta cu el, nepoate. Nu ştie cine eşti în realitate. De ce să-i oferi acest avantaj? E periculos, pentru că-i prost, la fel de prost ca un animal care vrea să se hrănească cu orice. Şi care, o dată prins, vrea să distrugă cât mai mult în jurul lui. Va trage după el pe toată lumea, cu sau fără motiv. Făcu o scurtă pauză, apoi se uită la Dante. Nepoate, spuse el, cred că trebuie să-ţi faci meseria. Dar lasă-l pe Pippi să elaboreze planul operaţiunii, e specialitatea lui.

Dante încuviinţă din cap.

Pippi ştia că se afla pe un teren minat. Dacă i se întâmpla ceva lui Dante, el urma să fie tras la răspundere. Şi îi mai era clar încă un lucru. Că Don şi Giorgio erau decişi ca într-o zi să-l numească pe Dante şeful clanului Clericuzio. Numai că deocamdată nu aveau încredere în discernământul lui.

La Vegas, Dante îşi rezervă o cameră la hotelul Xanadu. Snedden Hoţomanul trebuia să sosească la Vegas abia peste o săptămână, timp în care Cross şi Pippi se ocupară de pregătirea lui Dante.

— Hoţomanul mizează pe sume mari, îi spuse Cross. Dar nu suficient de mari cât să poată locui într-o vilă. Nu face parte din categoria arabilor şi asiaticilor. Pretenţiile lui de gratuitate sunt enorme, vrea să primească gratis cât mai mult posibil. Îşi invită prietenii la restaurant,

comandă cele mai bune vinuri, ba mai încearcă să treacă în contul său şi magazinul de suveniruri. Aşa ceva nu permitem nici celor pe care îi cazăm în vile. E mare şmecher, aşa că crupierii trebuie să stea cu ochii pe el. Pretinde că a mizat cu o clipă înainte să iasă numărul câştigător. La bacara va încerca să mizeze după ce a fost arătată prima carte. La „21" pretinde că voia să mizeze optsprezece, când cartea următoare este trei. Întârzie mult cu plata datoriilor. Dar ne aduce jumătate de milion pe an, chiar făcând abstracţie de banii escrocaţi la pariurile sportive. E şmecher. Scoate jetoane pentru amicii lui şi le trece în contul său, ca noi să credem că joacă pe sume mai mari decât o face în realitate. Tot felul de trucuri, cum obişnuiau pe vremuri tipii de la Centrul de Confecţii. Dar când are ghinion, parcă înnebuneşte. Anul trecut a pierdut două milioane, iar noi i-am organizat o petrecere şi i-am făcut cadou un Cadillac. El ne-a reproşat că nu era un Mercedes.

Dante era revoltat la culme.

— Scoate jetoane şi bani pe care nu-i joacă?

— Întocmai, răspunse Cross. O mulţime de clienţi procedează astfel. Pe noi nu ne deranjează. Ne convine să fim luaţi de fraieri. Asta îi face mai siguri pe ei la masa de joc. Îşi închipuie că iar ne-au dus de nas.

— De ce i se spune Hoţomanul? întrebă Dante.

— Pentru că ia lucruri fără să le plătească, răspunse Cross. Când e cu femei, le mușcă de parcă ar vrea să plece cu carnea lor în dinţi. Şi nimeni nu-i face nimic. E un mare, mare escroc.

— Abia aştept să-l aud, spuse visător Dante.

— Niciodată n-a reuşit să-l convingă pe Gronevelt să-i dea o vilă, spuse Cross. Aşa că nici eu nu-i dau.

Dante îl privi pătrunzător.

— Cum se face ca mie nu mi s-a oferit o vilă?

— Pentru că ar costa hotelul între o sută de mii şi un milion pe noapte, răspunse Cross.

— Dar Giorgio e cazat la vilă, insistă Dante.

— Bine, spuse Cross. Am să aranjez cu Giorgio.

Ştiau amândoi că Giorgio va fi revoltat la culme de pretenţia lui Dante.

— Slabă speranţă! exclamă Dante.

— Când ai să te însori, ai să-ţi poţi petrece luna de miere la o vilă, spuse Cross.

— Planul meu depinde de caracterul lui Big Tim, spuse Pippi. Cross, tu trebuie să cooperezi cu noi la Vegas, ca să-l putem atrage în cursă pe individ. Va trebui să-i acorzi lui Dante un credit nelimitat şi apoi să-i anulezi datoriile, între timp, vom face pregătirile necesare la Los Angeles. Trebuie să te asiguri că tipul va veni aici şi că nu va renunţa la rezervare. Aşadar, dă o petrecere în cinstea lui, ca să-i faci cadou un Rolls-Royce. Când va fi aici, fă-i cunoştinţă cu mine şi cu Dante. Din acel moment, rolul tău s-a încheiat.

Lui Pippi îi lua mai mult de o oră ca să le comunice planul în amănunt.

— Giorgio a spus întotdeauna că eşti cel mai bun, spuse plin de admiraţie Dante. M-a cam deranjat că Don te-a trimis să rezolvi împreună cu mine treaba asta. Acum însă îmi dau seama că a avut dreptate.

Pippi accepta aprecierea cu o figură împietrită.

— Ţine minte că-i vorba de o împărtăşanie, nu de o Miruire. Trebuie să pară că a spălat putina. Cu cazierul lui şi cu toate procesele care i-au fost intentate, fuga va fi plauzibilă. Dante, să nu porţi cumva vreo pălărie fistichie la această operaţiune. Oamenii îşi amintesc detaliile ieşite din comun. Nu uita, Don a spus că ar vrea ca tipul să-i dea informaţii despre escrocherie, dar nu-i obligatoriu. El e creierul, o dată ce iese din joc, se va prăbuşi tot sistemul. Aşa că să nu faci vreo trăsnaie.

— Fără pălărie mă tem de ghinion, declară cu răceală Dante.

Pippi ridică din umeri.

— Încă ceva, nu încerca să abuzezi de creditul tău nelimitat. Banii vin chiar de la Don, or el nu vrea ca hotelul să piardă o avere pentru o simplă operaţiune. Şi-aşa au fost nevoiţi să cheltuiască pentru Rolls.

— Nu te teme, îl linişti Dante. Munca e plăcerea mea. Tăcu o clipă, apoi adăugă cu un rânjet viclean: Sper ca de data asta să-mi dai referinţe favorabile.

Vorbele lui îl surprinseră pe Cross. Era limpede că între cei doi există o anumită ostilitate. Totodată, îl surprindea faptul că Dante încerca să-l intimideze pe tatăl lui. Aşa ceva se putea solda cu un dezastru, indiferent că Dante era sau nu nepotul lui Don.

Dar Pippi nu-i dădu nici o atenţie.

— Eşti un Clericuzio, spuse el. Cine sunt eu ca să dau referinţe despre tine? Îl bătu pe Dante pe umăr. Noi doi avem o treabă de făcut. Hai s-o facem în condiţii cât mai agreabile.

Când sosi Snedden Hoţomanul, Dante îl studie cu atenţie. Era înalt şi gras, dar grăsimea lui era tare, se lipea de oase, nu sălta. Purta o cămaşă albastră de doc, cu buzunare mari pe piept, fiecare prins cu un nasture alb în mijloc. Într-un buzunar îndesă jetoanele negre de o sută de dolari, în celălalt pe cele albe cu auriu în valoare de cinci sute. Cele roşii de cinci şi cele verzi de douăzeci şi cinci le puse în buzunarul pantalonilor albi de pânză. În picioare avea sandale cafenii şi ponosite.

Hoţomanul juca mai ales zaruri, jocul cu cele mai mari şanse de câştig. Cross şi Dante ştiau că deja pariase zece mii la două meciuri de baschet între colegii şi mizase ilegal alte cinci mii în oraş, la o cursă de cai din Santa Anita. Hoţomanul nu avea de gând să-şi plătească datoriile. Şi, după toate aparenţele, nu-şi făcea griji pentru sumele mizate. Se distra de minune dând cu zarurile.

Domina masa de zaruri, îndemnându-i pe ceilalţi jucători să meargă pe mâna lui, strigându-le vesel să nu le fie frică. Miza jetoanele negre, aşezându-le stive pe toate numerele şi câştigă de fiecare dată. Când îi venea rândul la zaruri, le arunca cu putere, făcându-le să se lovească de marginea opusă a mesei şi să se rostogolească înapoi spre el, la îndemână. Atunci încerca să pună mâna pe ele, dar crupierul era de fiecare dată atent să le prindă cu vergeaua şi să le ţină pe loc, astfel încât să poată miza şi ceilalţi jucători.

Dante îşi ocupă locul la masa de zaruri şi făcu prinsoare cu Big Tim că va câştiga. Apoi miza pe toate numerele de la margine care, afară de cazul că avea noroc cu carul, însemnau pierdere sigură. Miză pe patru şi pe zece. Miză pe şase-şase, apoi pe aşi şi pe unsprezece, cu şanse de treizeci şi cincisprezece la unu.

Ceru să i se facă o chitanţă de douăzeci de mii de dolari şi, după ce semnă pentru jetoanele negre, le împrăştie pe toată masa. Ceru încă o chitanţă. Între timp, reuşise să atragă atenţia lui Big Tim.

— Hei, tu cel cu pălăria! Învaţă să joci ca lumea, îi spuse Big Tim. Dante îi făcu un semn vesel cu mâna şi continua să mizeze la fel de nesăbuit. Când Big Tim marca un şapte, Dante lua zarurile şi ceru jetoane în valoare de alte cincizeci de mii de dolari. Puse jetoanele pe toate numerele de pe masă, rugându-se la Dumnezeu să nu aibă noroc. Şi nu avu. Acum Big Tim îl urmărea cu o atenţie ieşită din comun.

Big Tim Hoţomanul lua masa la cafeneaua-restaurant, unde se servea bucătărie simplă, americană. Big Tim mânca arareori la restaurantul francez de lux al hotelului Xanadu, la cel italian ori la English Royal Pub. La masă îi ţineau companie cinci prieteni, şi Big Tim Hoţomanul cumpără bilete de loterie pentru fiecare, ca să poată urmări schema numerelor în timp ce mâncau. Cross şi Dante se aşezară într-un colţ.

Părul blond, tuns scurt îl făcea pe Hoţoman să semene cu tabloul lui Brueghel care înfăţişează un târgoveţ neamţ pus pe petreceri. Big Tim comandă o mare varietate de mâncăruri, cât pentru trei mese, dar, spre lauda sa, devora aproape tot, apoi ciuguli şi din farfuriile prietenilor.

— Mare păcat! spuse Dante. Niciodată n-am văzut un tip cu aşa o poftă de viaţă.

— E un mod de a-ţi face duşmani, replică Cross. Mai ales atunci când te bucuri de viaţă pe cheltuiala altora. Îl urmăriră pe Big Tim cum semna cecul pe care nu trebuia să-l plătească şi cum cerea unuia dintre însoţitorii lui să dea bacşiş bani gheaţă. După plecarea lor, Cross şi Dante rămaseră să-şi savureze liniştiţi cafeaua. Lui Cross îi plăcea mult uriaşa sală de mese cu pereţi de sticlă prin care se vedea întunericul nopţii sfâşiat ici-colo de lămpi trandafirii, în timp ce verdele ierbii şi copacilor de afară se reflecta în interior, îmblânzind lumina candelabrelor. Îmi aduc aminte de o noapte în urmă cu vreo trei ani, continuă Cross. Hoţomanul era într-o formă de zile mari la zaruri. Cred că a câştigat peste o sută de mii. Era cam trei noaptea. Când crupierul a vrut să-i ia jetoanele, ca să le strângă, Hoţomanul a sărit pe masa de joc şi a urinat pe ea.

— Şi tu ce-ai făcut? întrebă Dante.

— Am ordonat oamenilor de pază să-l ducă în camera lui şi l-am taxat cu cinci mii de dolari pentru că a urinat pe masa. Suma pe care n-a achitat-o nici până în ziua de azi.

— Eu i-aş fi smuls inima din piept, murmură Dante.

— Când cineva îţi aduce jumătate de milion pe an, nu l-ai lăsa să-şi facă nevoile pe masă? întrebă Cross. Dar, sincer să fiu, i-am purtat întotdeauna pică pentru asta. De fapt, dacă ar fi

făcut-o în cazinoul vilelor, cine ştie cum aş fi reacţionat?

A doua zi Cross luă masa cu Big Tim, ca să-i dea de ştire despre petrecerea în cinstea lui şi despre limuzina Rolls-Royce care urma să-i fie oferită. Pippi veni la masa lor şi Cross făcu prezentările.

Big Tim întotdeauna pretindea mai mult.

— Apreciez gestul cu limuzina, dar când îmi daţi şi mie o vilă?

— Ce-i drept, o meriţi, spuse Cross. Data viitoare când vii la Vegas, vei primi o vilă. Îţi promit solemn, chiar dacă ar fi să dau pe cineva afară.

Big Tim Hoţomanul se întoarse către Pippi.

— Fiul dumitale e mult mai simpatic decât şmecherul cel bătrân, Gronevelt.

— În ultimii ani s-a purtat cam bizar, încuviinţă Pippi. Eu i-am fost cel mai bun prieten, şi, cu toate acestea, niciodată nu mi-a dat o vilă.

— Ei, dracu' să-l ia! exclamă Big Tim. Acum, ca fiul dumitale administrează hotelul, poţi avea o vilă oricând doreşti.

— Nici vorbă, răspunse Cross. Tata nu e jucător.

Râseră toţi trei.

Însă Big Tim abordă un alt subiect:

— Am remarcat un tip bizar, cu o pălărie caraghioasă. E cel mai prost jucător de zaruri pe care l-am văzut în viaţa mea, spuse el. Individul a cerut jetoane în valoare de aproape două sute de mii în mai puţin de o oră. Ce-mi puteţi spune despre el? Ştiţi bine că sunt în permanentă căutare de investitori.

— Nu-ţi pot destăinui nimic despre clienţii mei, răspunse Cross. Ce-ai zice dacă aş da altora informaţii despre tine? Tot ce pot să-ţi spun e că ar putea obţine oricând o vilă, numai că n-o cere. Nu-i place să iasă în evidenţă.

— Atunci fă-mi cunoştinţă cu el, îl rugă Big Tim. Dacă închei o afacere, ai şi tu o cotă din câştig.

— Nu, îl refuză Cross. Însă tata îl cunoaşte.

— Mi-ar prinde bine nişte bani, spuse Pippi.

— E-n regulă! declară Big Tim. Ai grijă, fă-mi reclamă.

Pippi recurse la farmecul personal.

— Voi doi aţi face o echipă minunată. Tipul are o groază de bani, dar îi lipseşte flerul tău pentru afaceri în stil mare. Ştiu că eşti corect, Tim, aşa că dă-mi cât crezi tu că merit.

Auzindu-l, Big Tim zâmbi larg. Alt fraier bun de tras pe sfoară.

— Bravo, încuviinţă el. Diseară voi fi la masa zarurilor, adu-l şi pe el.

La masa zarurilor, după ce fură făcute prezentările, Big Tim Hoţomanul îi luă prin surprindere atât pe Dante cât şi pe Pippi: smulse bereta renascentistă a lui Dante şi-i puse în loc propria-i şapcă de base-ball cu inscripţia Dodgers. Rezultatul era nespus de comic. Bereta renascentistă îl făcea pe Big Tim să semene cu unul dintre piticii din basmul cu Albă-ca-Zăpada.

— Ca să ne schimbăm norocul, explica Big Tim.

Râseră cu toţii, totuşi lui Pippi nu-i plăcu sclipirea răutăcioasă din privirea lui Dante. Totodată, era furios că acesta nu ţinuse seama de instrucţiunile lui şi continuase să poarte bereta. Îl prezentase pe Dante sub numele de Steve Sharpe şi-i făcuse lui Big Tim capul calendar cu tot felul de poveşti, cum că Steve era marele şef al unui imperiu al drogurilor de pe Coasta de Est şi că trebuia să „spele" multe milioane. Adăugase că Steve era un jucător înrăit, care pariase un milion la Supercupă şi-l pierduse fără să clipească. În plus, datoriile lui la cazinou se ridicau la o avere. Iar tipul plătea pe loc.

Aşadar, Big Tim înconjură cu braţul lui uriaş umerii lui Dante şi spuse:

— Stevie, trebuie să stăm de vorbă. Hai să îmbucăm ceva la cafenea.

La cafenea, Big Tim ceru un separeu. Dante comandă cafea, însă Big Tim comandă o gamă întreagă de deserturi: îngheţată de căpşuni, prăjituri cu cremă, plăcintă cu cremă de banane şi fursecuri asortate.

Apoi se lansă într-un discurs de o oră. Spuse că era proprietarul unui mic lanţ de magazine, o sursă de câştig pe termen lung, dar pe care intenţiona să-l vândă, fiind dispus să accepte în mare parte bani negri. Mai avea o fabrică de ambalaje pentru carne, precum şi cantităţi mari de produse proaspete, care puteau fi vândute pe bani negri şi apoi revândute pentru profit pe bani „albi". Era implicat şi în industria filmului, aşa că putea contribui la finanţarea filmelor înregistrate direct pe videocasete sau destinate cinematografelor porno.

— O afacere grasă, sublinie Big Tim. Cunoşti celebrităţi, te culci cu actriţe de mâna a doua şi, pe deasupra, îţi mai speli şi banii.

Lui Dante îi plăcea scena. Big Tim vorbea cu atâta încredere şi entuziasm, încât victima nu putea decât să viseze la bogăţia viitoare. Dante îi puse unele întrebări care îi trădau nerăbdarea, totodată simulând timiditatea.

— Dă-mi cartea ta de vizită, spuse el. Am să-ţi telefonez sau am să-l rog pe Pippi să te sune. Aranjam o întâlnire şi discutam pe îndelete, ca să pot lua o hotărâre.

Big Tim îi dădu cartea lui de vizită.

— Să ne grăbim, adăugă el. Am o afacere sigură, în care te voi lua părtaş şi pe tine. Dar va trebui să ne mişcăm rapid. Tăcu o clipă. E ceva legat de sport.

Dante se arătă mai entuziasmat decât oricând.

— Doamne, asta mi-am dorit întotdeauna! Ador sportul. Vrei să spui că poate cumperi una dintre principalele echipe de base-ball din ligă?

— Nu una chiar atât de importantă, se grăbi să precizeze Big Tim. Dar suficient de renumită.

— Deci când ne întâlnim? întrebă Dante.

— Mâine hotelul îmi oferă o petrecere şi un Rolls Royce, declară cu mândrie Big Tim. Pentru că sunt unul dintre cei mai mari fraieri ai lor. A doua zi după petrecere mă înapoiez la Los Angeles. Ce-ai zice să ne vedem în aceeaşi seară?

Dante se prefăcu a sta pe gânduri.

— Bine, se învoi el. Pippi vine la Los Angeles cu mine, aşa că am să-l rog să-ţi telefoneze, ca să fixaţi întâlnirea.

— Perfect, se bucura Big Tim.

Îl mira puţin prudenţa interlocutorului, dar nu era cazul să anuleze o afacere punând întrebări inutile.

— Diseară am să-ţi arăt cum să dai cu zarul, ca să poţi câştiga şi tu.

Dante îşi luă un aer temător.

— Cunosc posibilităţile de câştig, dar mie îmi place să casc gura. Unde pui că mi se duce vestea şi poate îmi mai pică vreo dansatoare.

— Atunci eşti fără speranţă, spuse Big Tim. Oricum, tu şi cu mine vom face bani împreună.

Petrecerea de a doua zi în cinstea lui Big Tim Hoţomanul se ţinea în marea sală de dans a hotelului Xanadu, deseori utilizată la ocazii speciale: revelioane, petreceri de Crăciun, nunţi ale clienţilor înstăriţi, înmânarea unor premii şi daruri speciale, petreceri în cinstea Supercupei şi a Campionatului Mondial, ba chiar şi convenţii politice.

Sala era o încăpere uriaşă, cu tavan înalt, cu baloane plutind peste tot, cu două mese enorme de bufet, care împărţeau încăperea în două. Bufetele aveau forma unor gheţari uriaşi, în gheaţă fiind expuse fructe exotice de toate culorile. Pepeni galbeni, tăiaţi în două ca să li se vadă miezul galben-auriu, struguri mari, purpurii şi zemoşi, cu boabele gata să plesnească, ananas, kiwi şi kumquat[3], nectarine şi lichee[4], precum şi pepene roşu. Recipiente cu douăsprezece feluri de îngheţată erau „îngropate” ca nişte submarine. Exista un şir de mâncăruri calde: un hartan de friptură de vită mare cât un bivol, un curcan uriaş, şuncă albă, învelită în grăsime. Mai era şi o tavă cu diverse paste făinoase, stropite cu pesto verde sau cu sos de roşii. Apoi un vas mare şi roşu, mare cât o cutie de gunoi, cu mânere de argint, în care aburea tocană de mistreţ — în realitate un amestec de porc, vită şi viţel. Pe mese se vedeau toate sortimentele de pâine şi cornuri pudrate cu făină. Pe un alt aisberg se găseau deserturile, gogoşi cu cremă, prăjituri cu frişcă, torturi asortate cu ornamente reprezentând hotelul Xanadu. Cafeaua şi băuturile alcoolice erau servite de cele mai frumoase chelneriţe ale hotelului. Nici nu sosiră bine primii oaspeţi, ca Big Tim Hoţomanul începu să facă ravagii pe cele două mese.

Chiar în centrul sălii, pe o rampă izolată de mulţime printr-un cordon, se afla limuzina Rolls-Royce. Albă, sclipitoare şi luxoasă, de o eleganţă autentică şi cu o linie care vădea o scânteie de geniu, limuzina contrasta flagrant cu superficialitatea lumii din Las Vegas. Un perete al sălii fusese înlocuit cu draperii mari, aurii, în vederea aducerii şi ducerii maşinii. Într-un colţ mai îndepărtat era un Cadillac, care urma să fie acordat ca premiu la tombola oaspeţilor cu invitaţii numerotate: clienţi bogaţi, invitaţi la petrecere, şi directori de cazino din cele mai mari hoteluri. Fusese una dintre cele mai inspirate idei ale lui Gronevelt. Astfel de petreceri sporeau considerabil câştigurile hotelului.

Petrecerea se bucura de un mare succes, pentru că Big Tim avea o vervă extraordinară.

Servit de două chelneriţe, aproape devastă cele două mese de bufet. Îşi umplu cu vârf trei farfurii şi mânca atât de mult, încât misiunea lui Dante devenea aproape inutilă.

Cross ţinu discursul prin care oferea premiul din partea hotelului. Apoi Big Tim luă cuvântul, ca să mulţumească.

— Vreau să mulţumesc hotelului Xanadu pentru minunatul lor dar, spuse el. Această maşină în valoare de două sute de mii de dolari îmi aparţine, fără să dau nimic în schimb. Este răsplata mea pentru faptul că în ultimii zece ani am fost clientul hotelului Xanadu, timp în care personalul m-a tratat ca pe un prinţ şi mi-a golit portofelul. Îmi imaginez că, dacă mi-ar oferi cincizeci de limuzine, poate că am fi chit, dar ce dracu', nu pot conduce decât o singură maşină o dată. Aici fu întrerupt de aplauze şi ovaţii. Cross schiţă o grimasă, întotdeauna îl indispuneau aceste ritualuri, care dezvăluiau serviabilitatea de circumstanţă a hotelului. Big Tim înconjură cu braţele umerii celor două chelneriţe aşezate de o parte şi de alta. Le strânse sânii cu un gest familiar. Aşteptă să se potolească aplauzele, la fel ca un comic cu experienţă. Lăsând glumă la o parte, le sunt sincer recunoscător, continuă el. E una dintre cele mai fericite zile din viaţa mea. La fel de fericită ca cea în care am dat divorţ. Încă ceva. Cine-mi dă bani de benzină, ca să mă întorc cu limuzina la Los Angeles? Xanadu m-a lăsat şi de data asta cu buzunarele goale.

Big Tim ştia când trebuie să se oprească. Izbucniră noi aplauze şi aclamaţii, iar el coborî de pe rampă şi se urcă la volan. Draperiile aurii care ţineau loc de perete se traseră de o parte şi de cealaltă, iar Big Tim scoase maşina din sală.

Petrecerea se termină curând după ce Cadillac-ul fusese câştigat de unul dintre clienţii cei mai avuţi. Cheful durase patru ore şi toată lumea era nerăbdătoare să se întoarcă la mesele de joc.

În noaptea aceea, duhul lui Gronevelt ar fi fost încântat la culme de rezultatele petrecerii. Încasările aproape se dublaseră faţă de serile obişnuite. Pentru relaţiile sexuale nu existau dovezi concrete, dar mirosul de spermă părea să inunde coridoarele. Frumoasele fete invitate la petrecerea dată în cinstea lui Big Tim intraseră rapid în relaţii cu magnaţii mai puţin împătimiţi de joc, care le ofereau jetoane negre ca să joace.

Gronevelt îi spusese adeseori lui Cross că femeile şi bărbaţii pasionaţi de joc aveau obiceiuri sexuale diferite. Era important ca patronii cazinoului să le cunoască.

În primul rând, Gronevelt proclama ceea ce el numea supremaţia „păsăricii". Păsărica putea învinge orice. Putea face un jucător degenerat să apuce pe calea cea bună. Numeroase personalităţi din întreaga lume fuseseră clienţii hotelului. Oameni de ştiinţă, câştigători ai Premiului Nobel, miliardari, mari promotori ai religiei, reprezentanţi de frunte ai literaturii. Un câştigător al Premiului Nobel pentru fizică, poate cea mai strălucită minte de pe mapamond, se zbenguise cu o armată de balerine în cele şase zile cât rămăsese la hotel. Nu jucase mult, dar pentru hotel fusese o onoare să-l aibă client. Gronevelt personal se văzuse nevoit să cumpere câte un dar pentru fiecare dintre fete, laureatului nu-i trecuse prin minte să facă aşa ceva. Fetele îi relataseră ca fizicianul era cel mai grozav amant din lume, dornic, pătimaş, priceput, fără şmecherii, şi avea unul dintre cele mai frumoase instrumente pe care le văzuseră vreodată. Dar, mai presus de orice, era un om amuzant, nu le plictisea niciodată cu discuţii serioase. Îi plăceau bârfele şi cancanurile la fel de mult ca oricărei femei. Dintr-un motiv oarecare, vestea îl înveselise pe Gronevelt, pentru faptul că un asemenea creier putea satisface sexul opus. Nu ca Ernest Vail, un mare scriitor, dar în acelaşi timp un copil între două vârste, mereu pătimaş, neacceptând să discute despre fleacuri. Pe urmă senatorul Wavven, un posibil viitor preşedinte al Statelor Unite, care trata partidele de sex la fel ca pe cele de golf. Ca să nu mai vorbim de decanul de la Yale, de cardinalul oraşului Chicago, de preşedintele Comitetului Naţional pentru Drepturi Cetăţeneşti şi de potentaţii republicani, veşnic nemulţumiţi. Toţi aceştia deveneau mieluşei în faţa unei păsărici. Singurele posibile excepţii erau homosexualii şi consumatorii de droguri, care de regula nici nu erau pasionaţi de jocuri de noroc.

Gronevelt remarcase că bărbaţii aveau nevoie de fete înainte de a se aşeza la masa de joc. Dimpotrivă, femeile preferau să facă sex după ce jucau. Cum hotelul trebuia să satisfacă necesităţile sexuale ale tuturor clienţilor şi cum nu existau bărbaţi de consumaţie, ci numai gigolo, hotelul folosea crupierii, ei îi raportaseră lui Gronevelt aceste lucruri. Astfel, bătrânul ajunsese la o concluzie. Bărbaţii aveau nevoie de sex ca să-i pregătească să intre în luptă încrezători în forţele lor. Femeile aveau nevoie de sex ca să se consoleze după pierdere sau ca parte din răsplată după câştig.

Era adevărat că Big Tim ceruse o fată cu o oră înainte de petrecere; în dimineaţa următoare se culcă cu cele două chelneriţe, după ce pierduse o mare sumă de bani. Fetele se cam codiră, erau fete cinstite. Big Tim rezolvă problema în felul său caracteristic. Ceru jetoane negre în valoare de zece mii de dolari şi le spuse că banii le aparţineau, dacă acceptau să petreacă noaptea împreună cu el. Adăugă obişnuita promisiune că, dacă se distrau pe cinste, urma să primească şi mai mult. Îi plăcu modul în care fetele studiară gânditoare jetoanele înainte de a-şi da acordul. Partea comică era că-l îmbătară atât de tare, încât nu apucă să depăşească stadiul giugiulelilor, ci adormi, îmbuibat de mâncare şi băutură. Adormi între ele, împingându-le cu trupul lui mătăhălos până la marginea patului şi amândouă rămaseră agăţate de el, până când, într-un târziu, căzură pe podea şi aţipiră.

Târziu, în aceeaşi noapte, Cross primi un telefon de la Claudia.

— Athena a dispărut, îl anunţă ea. Cei de la studio şi-au ieşit din minţi, iar eu sunt îngrijorată. Atâta doar că, de când o cunosc, Athena obişnuieşte să dispară cel puţin o săptămână la sfârşitul fiecărei luni. Însă de data aceasta m-am gândit că trebuie să ştii şi tu. Ar fi bine să faci ceva înainte să-şi ia zborul definitiv.

— Bine, răspunse Cross.

Nu-i spuse că ordonase oamenilor săi să nu-l scape din ochi pe Skannet.

Telefonul îl trimise din nou cu gândul la Athena. Chipul ei magic, pe care i se citeau toate sentimentele, picioarele lungi şi frumoase. Inteligenţa din priviri, asemenea vibraţiei unui instrument invizibil din adâncul fiinţei ei.

Ridică receptorul şi telefonă unei balerine cu care se întâlnea uneori, o fată pe nume Tiffany.

Tiffany era conducătoarea trupei de balet din marele spectacol de cabaret dat la hotelul Xanadu. Această poziţie îi dădea dreptul la un câştig suplimentar, precum şi la prime, pentru faptul că menţinea disciplina, evitând obişnuitele scandaluri şi chiar bătăi care se mai iscau între dansatoare. Avea o frumuseţe statuară, cu care însă nu reuşise la probele de filmare, din simplul motiv că era prea înaltă pentru ecran. Dacă pe scenă frumuseţea ei era impozantă, pe ecran părea uriaşă.

Când veni la Cross, fata rămase surprinsă de grabă lui de a face dragoste. Tânărul, pur şi simplu, puse mâna pe ea şi-i smulse hainele, după care îi acoperi trupul cu sărutări. O pătrunse imediat şi termină rapid. Era o deosebire atât de mare faţă de stilul lui obişnuit, încât fata spuse aproape cu tristeţe:

— De data asta se pare că e dragoste adevărată.

— Sigur că da, răspunse Cross şi începu din nou să facă dragoste.

— Nu vorbesc de mine, prostuţule, preciză Tiffany. Cine-i norocoasa?

Cross se supără că fata îl ghicise atât de uşor. Cu toate acestea, nu se putu stăpâni să devoreze trupul pe care-l avea alături. Nu se mai sătura de sânii ei savuroşi, de limba ei mătăsoasă, de ridicătura catifelată dintre coapsele ei, toate emanau o căldură irezistibilă. După câteva ore, când îşi domoli, în sfârşit, pofta trupească, tot nu reuşi să şi-o scoată din minte pe Athena.

Tiffany ridică receptorul şi ceru să li se aducă de mâncare în cameră.

— O plâng pe fata aceea când, în cele din urmă, va fi în mâna ta, spuse Tiffany.

După plecarea ei, Cross se simţi eliberat. Era o slăbiciune să fie atât de îndrăgostit, dar faptul că-şi satisfăcuse pofta trupească îi redă încrederea în sine. La ora trei dimineaţă făcu o ultimă inspecţie prin cazinou. La cafenea îl văzu pe Dante în compania a trei femei frumoase şi volubile. Deşi una dintre ele era Loretta Lang, cântăreaţa pe care o ajutase să-şi anuleze contractul, Cross nu o recunoscu. Dante îi făcu semn cu mâna să se apropie, dar el clătină din cap. Întors în apartamentul de pe terasă, înghiţi două somnifere, apoi se duse la culcare. Dar o visă tot pe Athena.

Cele trei femei de la masa lui Dante erau cunoscute figuri de la Hollywood, soţii de megastaruri şi actriţe de mâna a doua, ajunse prin propriile lor puteri. Toate trei fuseseră chemate la petrecerea lui Big Tim, nu cu invitaţii, ci fiindcă făcuseră apel la farmecul personal.

Cea mai vârstnică era Julia Deleree, căsătorită cu unul dintre cele mai celebre megastaruri din lumea filmului. Aveau doi copii şi familia lor apărea adesea în paginile revistelor, ca un exemplu de căsnicie fericită şi lipsită de probleme, ambii soţi fiind încântaţi de mariajul lor.

Cea de a doua era Joan Ward. Era încă foarte frumoasă, deşi se apropia de cincizeci de ani.

Acum juca numai roluri secundare, de regulă femei inteligente, mama îndurerată a unui copil suferind de o boală incurabilă sau femeia părăsită, a cărei tragedie duce la un al doilea mariaj, de astă dată reuşit. Mai interpreta şi înfocate apărătoare ale drepturilor femeii. Era căsătorită cu un director de studio, care-i achita notele de plată fără comentarii, indiferent de sumă, şi care nu-i pretindea decât un singur lucru, să fie amfitrioana numeroaselor reuniuni de societate şi afaceri pe care le organiza. Nu aveau copii.

Cea de a treia era Loretta, care ajunsese favorita rolurilor principale din comedii trăsnite. Şi ea făcuse un mariaj avantajos, cu un megastar de filme de acţiune lipsite de substrat psihologic, care-l obligau să filmeze peste hotare în cea mai mare parte a anului.

Cele trei femei se împrieteniseră fiindcă jucau în aceleaşi filme, îşi făceau cumpărăturile pe Rodeo Drive şi luau prânzul în Polo Lounge, la hotelul Beverly Hills, unde comparau cronicile despre soţii lor şi cărţile de credit ale acestora. În privinţa cărţilor de credit, nu aveau motive să se plângă. Erau un fel de lopată cu care săpau într-o mină de aur, fără ca soţii să comenteze vreodată notele de plată.

Julia îi imputa soţului ei că nu petrece mai mult timp cu copiii. Joan, al cărei bărbat era un renumit descoperitor de noi talente, se plângea că nu avea copii. Loretta se plângea ca soţul ei ar trebui să obţină şi roluri mai serioase. Venise însă o zi când Loretta, cu volubilitatea ei caracteristică, spusese:

— Să lăsam prostiile. Toate trei avem căsnicii fericite şi suntem măritate cu persoane importante. Ceea ce nu ne convine e faptul că bărbaţii noştri ne trimit la cumpărături pe Rodeo Drive ca să-şi răscumpere sentimentul de vinovăţie fiindcă se culcă cu alte femei.

Făcuseră haz toate trei. Era cât se poate de adevărat.

— Îmi iubesc soţul, declarase Julia, dar e plecat o lună în Tahiti ca să facă un film. Şi sunt convinsă că nu sta pe plajă, masturbându-se. Cum eu n-am chef să petrec o lună în Tahiti, el se culcă fie cu partenera lui din film, fie cu talentele locale.

— Ceea ce ar face oricum, chiar dacă ai fi şi tu acolo, completase Loretta.

— Iar bărbatu-meu, deşi nu are spermă nici cât o furnică, are penisul ca o tulpină de bambus, adăugase cu nostalgie Joan. Cum se face că majoritatea talentelor pe care le descoperă sunt femei? Proba lor de film constă în cât reuşesc să înghită din organul lui.

Deja erau aproape bete. Toate credeau că vinul nu are calorii.

— Nu putem da vina pe bărbaţii noştri, spusese cu asprime Loretta. Cele mai frumoase femei din lume îşi arată farmecele în faţa lor. Zău că nu au încotro. Dar de ce să suferim noi? Daţi-le naibii de note de plată, haideţi să ne distrăm.

Începuseră să petreacă în oraş câte o noapte în fiecare lună, obicei pe care-l respectau cu sfinţenie. Când soţii lor erau plecaţi, ceea ce se întâmpla adeseori, îşi îngăduiau şi aventuri de o noapte.

Cum erau figuri cunoscute de majoritatea americanilor, erau nevoite să se deghizeze. Acest lucru se dovedise extrem de simplu. Cu ajutorul cosmeticelor fie îşi îngroşau buzele, fie şi le subţiau. Se îmbrăcau ca nişte femei de condiţie mijlocie. Îşi reduceau din frumuseţe, dar nu conta, întrucât, la fel ca majoritatea actriţelor, puteau fi nespus de fermecătoare. Le plăcea grozav să-şi joace rolurile. Le plăcea să asculte diverşi bărbaţi care îşi deschideau sufletul în faţa lor, în speranţa că vor ajunge să se culce cu ele, iniţiativă de multe ori încununata de succes. Era un crâmpei de viaţă reală, cu personaje încă pline de mister, nu schematice ca într-un scenariu. Uneori aveau parte de surprize încântătoare. Cereri în căsătorie bine intenţionate, dragoste adevărată; bărbaţi care le mărturiseau necazurile lor, închipuindu-şi că nu aveau să le revadă niciodată. Admiraţia de care se bucurau, nu datorită identităţii ascunse, ci farmecului lor înnăscut. Le plăcea nespus de mult să întruchipeze noi personaje. Uneori erau operatoare pe computer aflate în concediu, alteori, infirmiere în timpul lor liber, tehniciene dentare sau funcţionare la asigurări sociale. Se pregăteau pentru aceste roluri citind despre profesiile nou alese. Câteodată se dădeau drept secretare ale unui mare avocat din Los Angeles, specializat în domeniul de divertisment şi răspândeau zvonuri scandaloase despre soţii lor sau despre prietenii lor actori. Se distrau de minune, dar, de fiecare dată, mergeau în afara oraşului. Los Angeles era prea riscant, se puteau întâlni cu prieteni care să le recunoască, în pofida machiajului. Descoperiseră că şi San Francisco era riscant. Unii homosexuali le ghiceau dintr-o ochire adevărata identitate. Locul lor preferat era Las Vegas.

Dante le agăţase în clubul hotelului Xanadu, loc de recreere pentru jucătorii osteniţi, care puteau asculta o orchestră, un comic şi o cântăreaţă. Cândva, la începutul carierei, şi Loretta evoluase aici. Între timp se renunţase la dans. Hotelul voia că clienţii să se înapoieze la mesele de joc de îndată ce-şi mai împrospătau forţele.

Pe Dante îl atrăsese vioiciunea şi farmecul lor natural. Ele îl plăcuseră fiindcă îl urmăriseră jucând şi-l văzuseră pierzând sume enorme, cu credit nelimitat. După băuturi el le conduse la ruletă şi oferi fiecăreia un teanc de jetoane în valoare de o mie de dolari. Cele trei femei erau încântate de bereta lui, de deosebită amabilitate pe care i-o arătau crupierii şi supraveghetorul, de farmecul lui şmecheresc, uşor maliţios. Dante avea un umor vulgar şi uneori înfricoşător. Iar jocul lui extravagant le trezea interesul. Desigur, şi ele erau bogate, câştigau bănet cu carul, dar aici era vorba de bani gheaţă, care îşi aveau magia lor. Bineînţeles, într-o singură zi cheltuiseră pe Rodeo Drive zeci de mii de dolari, primind în schimbul lor mărfuri de lux. Când Dante semnă o chitanţă de o sută de mii de dolari, cele trei femei îl priviră cu veneraţie, cu toate ca soţii lor le cumpăraseră maşini care costaseră mult mai mult. Însă Dante, pur şi simplu, arunca cu banii.

Nu se culcau întotdeauna cu bărbaţii pe care-i agăţau, dar când merseră la toaletă se vorbiră care dintre ele să-l ia pe Dante. Julia le rugă cu lacrimi în ochi să i-l lase ei, adăugând că avea chef să urineze în bereta lui. Celelalte două cedară.

Joan sperase să câştige cinci sau zece mii. Nu că ar fi avut neapărat nevoie de bani, dar erau bani gheaţă, bani adevăraţi. Loretta nu se simţea chiar atât de atrasă de Dante ca prietenele ei. Viaţa ei la cabaretul din Las Vegas o obişnuise cu bărbaţi ca el. Erau prea plini de surprize, cel mai adesea neplăcute.

Femeile rezervaseră la Xanadu un apartament cu trei dormitoare. Întotdeauna îşi luau cameră împreună în astfel de escapade, din motive de siguranţă şi ca să poată bârfi despre aventurile lor. Îşi făcuseră o regulă din a nu petrece o noapte întreagă cu bărbaţii pe care-i agăţau.

Deci Julia îl obţinu pe Dante, care nu avusese nici un cuvânt de spus în această alegere, deşi ar fi preferat-o pe Loretta. Totuşi, el insistă că Julia să vină în apartamentul lui, aflat chiar sub al lor.

— Am să te conduc până la camera ta, spuse el dezinvolt. Nu putem sta împreună decât un ceas. Mâine dimineaţa trebuie să mă scol devreme.

Abia atunci Julia înţelese că Dante le considera nişte târfe de duzină.

— Vino tu în camera mea, propuse Julia. Pe urmă te conduc eu.

— Acolo sunt amicele tale în călduri. De unde ştiu eu că nu veţi sări toate pe mine, să mă violaţi? Sunt un copil neştiutor.

Vorbele lui o amuzară pe Julia îndeajuns de mult ca să accepte să meargă În camera lui. Nu remarcase surâsul viclean al lui Dante. În timp ce se îndreptau spre apartamentul lui, ea îi spuse în glumă:

— Vreau să mă uşurez în bereta ta.

— Dacă pe tine te amuză, atunci mă amuza şi pe mine, îi răspunse Dante cu o figură împietrită.

Ajunşi în apartamentul lui, nu pierdură prea mult timp cu discuţiile. Julia Îşi aruncă poşeta pe canapea, apoi îşi trase în jos corsajul rochiei, ca să i se vadă sânii, tot ce avea ea mai frumos. Dar Dante părea să facă excepţie, era unicul bărbat pe care nu-l interesau sânii.

El o duse în dormitor, îi scoase rochia şi lenjeria. Când Julia rămase goală, se dezbrăca şi el.

Văzu ca penisul lui era scurt, îndesat şi necircumcis.

— Trebuie să-ţi pui prezervativ, spuse femeia.

Dante o trânti pe pat. Julia era o femeie robustă, dar el o înşfacă şi o trânti pe pat, aparent fără efort. Apoi o încalecă.

— Îţi repet, pune-ţi prezervativ, insistă ea. Vorbesc serios.

În clipa următoare avu senzaţia că-i explodează capul. Îşi dădu seama că bărbatul o plesnise atât de tare, încât aproape că-şi pierdu cunoştinţa. Încercă să se elibereze, dar, pentru cât era de scund, Dante se dovedi incredibil de puternic. Julia primi încă două palme, care făcură să-i ardă obrazul şi s-o doară dinţii. Apoi îl simţi cum o pătrunde. Bărbatul se mişcă în ea câteva secunde, apoi se lasă greu deasupra ei.

Rămaseră îmbrăţişaţi, apoi el vru s-o întoarcă cu faţa în jos. Julia îl văzu că era din nou în erecţie şi înţelese că voia s-o penetreze anal.

— Îmi place mult, şopti ea, dar trebuie să-mi iau nişte vaselină din poşetă.

Dante îi dădu voie să iasă de sub el şi Julia se duse în salon. Dante veni după ea până în uşa dormitorului. Amândoi erau dezbrăcaţi, iar el continua să fie în erecţie. Julia scormoni prin poşetă, apoi, cu un gest teatral, scoase un pistol mic, argintiu. Era o piesă de recuzită dintr-un film în care jucase şi întotdeauna îşi imaginase cum ar fi fost să-l folosească în viaţa

de toate zilele, îndreptă pistolul spre Dante, îşi depărta picioarele, aşa cum fusese învăţată să facă în film, şi spuse:

— Acum mă îmbrac şi plec. Dacă încerci să mă opreşti, trag.

Spre uimirea ei, Dante, în pielea goală, izbucni într-un râs bine dispus. Totuşi, Julia remarcă satisfăcută că nu mai era în erecţie.

Savura situaţia. Se şi imagina în apartamentul de la etaj, împreună cu Joan şi Loretta, făcând un haz nebun. Îşi luă inima în dinţi şi-i ceru bereta, ca să urineze în ea.

De data aceasta, Dante fuse cel care o luă prin surprindere. Porni încet spre ea. Zâmbind, îi spuse cu blândeţe:

— E de calibru atât de mic, încât nu mă va opri, decât dacă ai noroc să mă împuşti în cap. Să nu foloseşti niciodată o armă mică. Vârî trei gloanţe în mine, după care eu vin şi te strâng de gât. Pe urmă, nici nu ţii bine arma. Nu-i nevoie să stai în poziţia asta, aşa n-ai forţă. Unde pui că s-ar putea să nu mă nimereşti. Jucăriile astea n-au pic de precizie. Mai bine aruncă obiectul şi hai să stăm de vorbă. După aceea, poţi să pleci.

Continuă să se apropie de ea şi Julia aruncă arma pe canapea. Dante o luă şi se uită la ea, clătinând din cap.

— O armă de jucărie? se miră el. Cu asta chiar că poţi să fii ucis. Clătină din cap dezaprobator şi aproape înduioşat. Ei, dacă ai fi o târfă adevărată, ai avea şi o armă adevărată. Prin urmare, cine eşti? O sili pe Julia să se aşeze pe canapea şi o forţă să stea pe loc, apăsându-şi degetele de la picioare pe părul ei pubian. I Apoi îi deschise poşeta şi-i risipi conţinutul pe măsuţa de cafea. Scotoci prin despărţiturile poşetei, apoi scoase teancul de cărţi de credit şi permisul de conducere. Le studie cu atenţie şi zâmbi sincer încântat. Scoate-ţi perucă, îi ceru el.

Ridică un mileu de pe canapea şi-i şterse machiajul de pe faţă. Iisuse Hristoase, eşti Julia Deleree! exclamă Dante. Am regulat o stea de cinema! Degetele lui de la picioare o scormoneau între picioare. Nu te teme, spuse el.

O sărută, apoi o întoarse, aplecând-o peste spătarul canapelei, cu fesele ridicate înspre el.

— Ai promis că mă laşi să plec, îi spuse aproape plângând Julia.

Dante îi sărută fesele, cu degetele înfipte în sexul ei. Apoi o pătrunse cu sălbăticie, făcând-o să urle de durere. Când termină, o bătu cu tandreţe pe fund.

— Acum poţi să te îmbraci, spuse el. Îmi pare rău că mi-am călcat promisiunea. Pur şi simplu, nu puteam rata şansa de a spune prietenilor mei că am regulat-o pe celebra Julia Deleree în fundul ei frumos.

Cross ceruse ca a doua zi de dimineaţă să fie trezit devreme. Avea să fie o zi încărcată. Trebuia să scoată toate chitanţele lui Dante din casieria cazinoului şi să se ocupe de birocraţia necesară pentru a le face dispărute. Trebuia să ia registrele supraveghetorilor de sală şi să le rescrie. După aceea trebuia să facă demersurile cuvenite ca actele limuzinei Rolls Royce să fie anulate. Giorgio pregătise deja actele legale, aşa ca schimbarea oficială de proprietar urma să intre în vigoare abia după o lună. Giorgio era un maestru.

În toiul acestor ocupaţii fu întrerupt de un telefon al Lorettei Lang. Se afla la hotel şi voia să-l vadă fără întârziere. Închipuindu-şi că era ceva în legătură ni Claudia, Cross ordonă paznicilor s-o conducă până în biroul lui.

Loretta îl sărută pe amândoi obrajii, după care îi relata toată întâmplarea cu Julia şi Dante. Îi spuse ca individul se prezentase cu numele de Steve Sharpe şi că pierduse o sută de mii la masa de joc. Femeile fuseseră impresionate, iar Julia hotărâse să se culce cu el. Ele veniseră acolo doar la odihnă şi pentru o noapte de joc. Acum se temeau că Steve va dezlănţui un scandal.

Cross dădu din cap înţelegător. „Ce tâmpenie a putut să facă Dante înaintea unei operaţiuni!" îşi spuse el. Pe deasupra, idiotul le mai dăduse şi jetoane negre pipiţelor pe care le agăţase.

— Sigur că-l cunosc pe individ, îi spuse el liniştit Lorettei. Cine sunt cele două femei care te însoţesc?

Loretta îşi dădu seama că nu era cazul să-l mintă pe Cross. Îi destăinui cele două nume. Cross zâmbi.

— Faceţi deseori astfel de lucruri?

— Trebuie să ne distrăm şi noi puţin, răspunse Loretta.

Cross îi surâse îngăduitor.

— Bine, spuse el. Prietena ta s-a dus în camera acestui bărbat. S-a dezbrăcat. Iar acum

vrea să pretindă că a fost violată sau ce?

— Nu, nu, se grăbi să-i răspundă Loretta. Vrem doar să-şi ţină gura. Dacă vorbeşte, s-ar putea alege praful de cariera noastră.

— Nu va vorbi, o asigură Cross. E un tip bizar. Nu-i place să iasă în evidenţă. Dar ascultă-mi sfatul, nu va mai încurcaţi cu el. Ar trebui să fiţi mai atente.

Pe Loretta o indispuse această ultimă remarcă. Cele trei femei hotărâseră să-şi continue escapadele. Doar nu erau să se lase intimidate de un singur incident nefericit. De fapt, nu se întâmplase nimic rău.

— De unde ştii că nu va vorbi? întrebă ea.

Cross o privi cu un aer grav.

— Am să-i cer această favoare, răspunse el.

După plecarea Lorettei, Cross ceru registrul cu toţi clienţii filmaţi de camera ascunsă de la recepţie. Cercetă paginile cu atenţie. Acum, că se afla în posesia informaţiei respective, îi era mai uşor să înţeleagă de ce se deghizaseră cele două prietene ale Lorettei. Dante făcuse o prostie că nu încercase să obţină aceleaşi date.

Pippi veni în apartamentul lui Cross ca să ia prânzul, înainte de a pleca la Los Angeles ca să verifice dacă totul era pregătit pentru operaţiunea Big Tim. Cross îi povesti tot ce aflase de la Loretta.

Pippi clătină din cap.

— Imbecilul ar fi putut rata întreaga operaţiune, dând peste cap sincronizarea diverselor etape. Pe deasupra, continuă să poarte bereta aceea blestemată, deşi i-am spus să renunţe la ea.

— Ai grijă ce faci, îl sfătui Cross. Fii cu ochii pe Dante.

— Eu am conceput planul operaţiunii, nu are cum să dea greş, răspunse Pippi. Diseară, când am să-l întâlnesc pe Dante la Los Angeles, am să-i repet încă o dată detaliile acţiunii.

Cross îi povesti cum aranjase Giorgio actele maşinii, astfel că Tim să nu devină proprietarul limuzinei decât peste o lună, ca după moartea lui hotelul să reintre în posesia automobilului.

— E tipic pentru Giorgio, întări Pippi. Don ar fi lăsat ca maşina să revină moştenitorilor.

Două zile mai târziu, Big Tim Hoţomanul plecă din Las Vegas cu o datorie de şaizeci de mii de dolari faţă de hotelul Xanadu. Luă un avion de seară până la Los Angeles, se duse la biroul lui şi lucră câteva ore, după care merse cu maşina la Santa Monica, să cineze cu fosta lui soţie şi cu cei doi copii. Avea buzunarele ticsite cu bancnote de cinci dolari, pe care le dădu copiilor, împreuna cu o cutie de carton cu dolari de argint. Îi înmâna soţiei cecul cu pensia alimentară şi de întreţinere, fără care nu i-ar fi fost permis să-şi viziteze familia. După ce copiii se duseră la culcare, încercă s-o îmbrobodească cu vorbe dulci, dar femeia refuză să-l primească în patul ei, ceea ce nici el nu dorea cu adevărat după Las Vegas. Nu strica totuşi să încerce, doar era pe gratis.

A doua zi se dovedi foarte încărcată pentru Big Tim Hoţomanul. Doi funcţionari de la Venituri Interne încercară să-l facă să plătească anumite taxe aflate în litigiu. Big Tim le declară că va merge la tribunal şi-i dădu pe uşă afară. În continuare, avea de vizitat un depozit de alimente conservate şi un unul de medicamente legale, ambele achiziţionate cu preţuri minime, întrucât termenul de valabilitate era pe cale să expire. Datele respective trebuia modificate. La prânz se întâlni cu vicepreşedintele unui lanţ de supermarketuri, care acceptă să preia marfa. În cursul mesei, îi strecură vicepreşedintelui un plic cu zece mii de dolari.

După masa de prânz primi un telefon surpriză de la doi agenţi FBI, care doreau să-i pună întrebări despre relaţia lui cu un congresman anchetat de poliţie. Big Tim le spuse să se ducă dracului.

Big Tim Hoţomanul nu ştiuse niciodată ce e frica. Poate din pricina staturii lui sau poate pentru că nu era întreg la minte. Nu numai că nu ştia ce-i spaima fizică, dar spaima cerebrală îi era şi ea străină. Nu pornise ofensiva doar asupra omului, ci a însăşi naturii umane. Când medicii îi spuseseră că excesul de mâncare i-ar putea fi fatal şi că trebuia să ţină un regim strict, alesese calea unei operaţii de stomac, soluţie mult mai riscantă. Dar operaţia reuşise perfect. Acum mânca oricât poftea, fără vreun efect dăunător. În acelaşi mod îşi construise şi imperiul financiar. Încheiase contracte pe care refuza să le mai onoreze în momentul în care deveneau neprofitabile. Îşi înşelase asociaţii şi prietenii. Toţi îl dădeau în judecată, dar de fiecare dată erau nevoiţi să se mulţumească cu mai puţin decât ar fi primit conform înţelegerii

iniţiale. Pentru cineva care nu-şi lua măsuri de precauţie pentru viitor, ducea o viaţă plină de succese. Întotdeauna era convins că, în cele din urmă, va ieşi învingător. Era oricând dispus să ruineze corporaţii şi să pălăvrăgească pe seama celor cu care avea conflicte. Faţă de femei se arata şi mai lipsit de milă. Le promitea centre comerciale, apartamente, magazine. Până la urmă se mulţumeau cu o mică bijuterie de Crăciun, cu un cec pentru ziua lor de naştere. Sume importante, dar departe de făgăduielile iniţiale. Big Tim nu-şi dorea o legătură. Nu voia decât să se asigure că putea face sex la modul amical ori de câte ori simţea nevoia.

Lui Big Tim îi plăcea toată această agitaţie, viaţa îi părea mai interesantă.

La Los Angeles existase un agent independent de pariuri, pe care îl escrocase de şaptezeci de mii la un pariu sportiv. Agentul îi lipise un pistol de tâmplă, dar Big Tim îi spusese să se ducă dracului. Apoi îi oferise zece mii în schimbul datoriei. Agentul acceptase banii.

Averea, sănătatea lui de invidiat, statura impozantă, lipsa sentimentului vinovăţiei îl ajutaseră pe Big Tim să reuşească în tot ce făcea. Convingerea lui că întreaga omenire era coruptibilă îi dădea o oarecare inocenţă, folositoare nu numai în relaţia cu femeile, dar şi la tribunal. Iar pofta lui de viaţă îi dădea un anumit farmec. Era un trişor care îţi îngăduia să arunci o privire la cărţile pe care le ţinea în mână.

Prin urmare, pe Big Tim nu-l uimi caracterul secret al aranjamentului încheiat cu Pippi De Lena pentru noaptea aceea. Tipul era la fel de escroc ca el şi putea fi abordat în consecinţă. Promisiuni mari şi recompense minime.

Cât despre Steve Sharpe, Big Tim mirosea aici o ocazie strălucită, o escrocherie de perspectivă. Sub ochii lui, piticul lăsase la masa de joc cel puţin jumătate de milion numai într-o noapte. Asta însemna că se bucura de un credit enorm la cazinou, având deci posibilitatea să câştige o mulţime de bani negri. Era omul ideal pentru escrocheria cu Supercupa. Nu numai că-i putea furniza banii pentru pariuri, dar se bucură şi de încrederea agenţilor. În definitiv, aceştia nu acceptau mize uriaşe chiar de la oricine.

Apoi Big Tim visa la următoarea sa şedere la Las Vegas. În sfârşit, avea să capete o vilă. Chibzui pe cine să invite. Afaceri sau plăceri? Viitoare victime ale escrocheriilor sale sau numai femei? în cele din urmă, se făcu ora când trebuia să ia masa cu Pippi şi Steve Sharpe. Telefonă fostei soţii şi copiilor, mai schimbă o vorbă cu ei, apoi plecă la întâlnire.

Luară cina la un mic restaurant pescăresc din Los Angeles, situat în zona portului. Nu există om de serviciu, aşa că Big Tim îşi duse maşina într-o parcare.

În restaurant îl întâmpină un şef de sală mărunţel, care-l cântări din priviri, apoi îl conduse la o masă la care aştepta Pippi De Lena.

Big Tim era un expert în abraccio, aşa că îl strânse în braţe pe Pippi.

— Unde-i Steve? Nu cumva mă face să-mi pierd timpul de pomană? Eu n-am vreme de prostii.

Pippi apelă la farmecul personal. Îl bătu pe umăr pe Big Tim.

— Dar eu ce sunt? Ficat la grătar? Ia loc şi gustă cel mai bun peşte pe care l-ai mâncat vreodată. După aceea mergem să-l vedem pe Steve.

Când şeful de sală veni să le ia comanda, Pippi îi spuse:

— Vrem tot ce ai mai bun şi porţii cât mai mari. Prietenul meu e sportiv de performanţă şi, dacă se scoală flămând de la masă, am să-i spun lui Vincent. Şeful de sală zâmbi sigur pe el; cunoştea calitatea bucătăriei sale. Restaurantul făcea parte din imperiul lui Vincent Clericuzio. Când poliţia va încerca să dea de urma lui Big Tim, aici avea să se lovească de un zid de tăcere.

Mâncară pe rând moluşte, midii, creveţi, apoi homari: trei pentru Big Tim şi unul pentru Pippi. Pippi termină cu mult înaintea lui Big Tim.

— Steve îmi e prieten şi pot să-ţi spun că-i mare şef în reţeaua de comerţ cu droguri. Dacă asta te sperie, spune-mi acum.

— Mă sperie tot atât de mult ca şi homarul acesta, replică Big Tim, fluturând cleştii uriaşi şi zimţaţi pe sub nasul lui Pippi. Altceva?

— Întotdeauna are de spălat bani negri, zise Pippi. În afacerea ta va trebui să ţii seama de acest lucru.

Big Tim savura mâncarea, simţind în nări diversele miresme ale oceanului.

— Perfect, nu-i nici o noutate, răspunse el. Dar pe unde dracu' umblă?

— E pe iaht, îi explică Pippi. Nu vrea să fiţi văzuţi împreună. E în interesul tău. Steve e un tip foarte prudent.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă mă vede cineva cu el, declară Big Tim. Nu vreau decât să mă văd eu cu el. În cele din urmă, Big Tim termină de mâncat. La desert

mâncară fructe şi băură cafea expresso. Ca să mă ţină treaz, preciză el. Cel de al treilea homar aproape m-a dat gata.

Nu i se aduse nici o notă de plată. Pippi lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari şi amândoi ieşiră din restaurant, în timp ce şeful de sala admira în tăcere performanţa gastronomică a lui Tim.

Pippi îl conduse la o maşină micuţă de închiriat, în care Tim abia reuşi să intre.

— Iisuse, nu-ţi permiţi o maşină mai mare? exclamă Big Tim.

— Nu mergem mult, răspunse împăciuitor Pippi.

Într-adevăr, nu merseră cu maşina decât cinci minute. Între timp se întunecase aproape complet, afară de luminile unui mic iaht ancorat pe chei.

Schela de bord era coborâtă şi lângă ea stătea de pază un bărbat aproape la fel de uriaş ca Big Tim. În celălalt capăt al punţii se vedea un altul. Pippi şi Big Tim urcară schelă, ajungând pe puntea iahtului. În acel moment îşi făcu apariţia Dante, care veni spre ei să le strângă mâna. Purta bereta lui renascentistă şi se feri, bine dispus, când Big Tim încercă să i-o ia de pe cap.

Dante îi conduse sub punte, într-o cabină decorată ca o sufragerie. Se aşezară în jurul mesei, pe fotolii confortabile, prinse în şuruburi de podea.

Pe masă se aflau mai multe sticle cu băutură, o frapieră şi o tavă cu pahare. Pippi turnă coniac pentru toţi trei.

În acelaşi moment motorul începu să duduie şi iahtul se puse în mişcare.

— Unde dracu' mergem? întrebă Big Tim.

— Dăm o raită, să respirăm puţin aer curat, răspunse mieros Dante. De îndată ce ieşim în larg, putem ieşi pe punte, să ne aerisim plămânii. Big Tim părea oarecum bănuitor, totuşi era sigur pe el că ar putea face faţă oricărei situaţii. Acceptă explicaţia. Tim, din câte am înţeles, vrei să faci afaceri cu mine, începu Dante.

— Nu, vreau ca tu să faci afaceri cu mine, replică Big Tim plin de sine şi bine dispus. Tu îţi speli banii, fără să plăteşti nimic. Ba mai obţii şi un profit. Tocmai construiesc un lanţ de magazine lângă Fresno, poţi cumpăra şi tu unul, preţul e între cinci şi zece milioane. Am în permanenţă o mulţime de alte afaceri.

— Mi se pare o propunere avantajoasă, întări Pippi De Lena.

Big Tim îi aruncă o privire rece.

— Tu unde intri în joc? Chiar voiam să te întreb.

— El e noul meu asociat, răspunse Dante. Consilierul meu. Eu vin cu banii, el cu ideile. Tăcu, apoi adăugă pe un ton sincer: Mi-a povestit o mulţime de lucruri frumoase despre tine, Tim, de aceea stăm de vorbă.

Acum iahtul înainta foarte rapid, paharele se clătinau pe tavă. Big Tim se întrebă în sinea lui dacă era cazul să-l ia părtaş pe individ la escrocheria cu Supercupă. Apoi îl fulgeră o presimţire, iar presimţirile lui se dovedeau întotdeauna juste. Se lăsă pe spătarul fotoliului, sorbi din coniac şi îi măsură pe cei doi bărbaţi cu o privire gravă şi iscoditoare, practicată adeseori şi pe care, de fapt, o exersase. Privirea cuiva gata să-şi deschidă inima. Faţă de un bun prieten.

— Am să vă spun un secret, începu el. Dar, mai întâi, încheiem afacerea? Vreţi o parte din magazine?

— Eu vreau, răspunse Dante. Avocaţii noştri se vor întâlni mâine şi am să avansez o sumă de bani, ca să-ţi arăt că sunt de bună credinţă.

Big Tim îşi goli paharul de coniac, apoi se aplecă în faţă.

— Pot aranja Supercupa, declară el. Cu un gest teatral, îi ceru lui Pippi să-i umple paharul. Constată cu satisfacţie expresia uimită de pe chipurile celor doi. Credeţi că bat câmpii, nu-i aşa? întrebă el.

Dante îşi scoase bereta renascentistă şi o privi gânditor.

— Cred că-ţi faci nevoile în bereta mea, răspunse el, zâmbind amintirii. Nu eşti singurul care încearcă. Dar Pippi e specialist în domeniu. Pippi?

— Imposibil, declară Pippi. Supercupa va avea loc peste opt luni şi nici măcar nu ştii cine participă.

— Atunci duceţi-vă dracului! izbucni Big Tim. Nu vreţi să intraţi într-o afacere sigură, mie puţin îmi pasă. Dar vă spun că pot s-o aranjez. Dacă nu vreţi, foarte bine, haideţi să facem târgul pentru magazine. Întoarce iahtul şi nu va mai bateţi joc de timpul meu.

— Nu fi chiar atât de susceptibil, interveni Pippi. Spune-ne cum vrei să procedezi.

Big Tim dădu pe gât coniacul şi spuse pe un ton încărcat de regret:

— Asta nu vă pot spune. Dar vă ofer o garanţie. Voi pariaţi zece milioane şi împărţim câştigul. Dacă nu iese cum trebuie, atunci vă înapoiez cele zece milioane. Acum vi se pare cinstit?

Dante şi Pippi se priviră unul pe altul, zâmbind amuzaţi. Dante îşi trase bereta pe o ureche, acum aducea cu o veveriţă şireată.

— Îmi înapoiezi bani gheaţă? întrebă el.

— Nu chiar, răspunse Big Tim. Îi scad din altă afacere. Scad cele zece milioane din preţul magazinelor.

— Cumperi jucătorii? întrebă Dante.

— Nu are cum, interveni Pippi. Tipii câştigă prea bine. Mai curând oficialităţile.

Lui Big Tim îi revenise entuziasmul.

— Nu vă pot vinde pontul, dar e absolut sigur. În definitiv, ce contează banii? Gândiţi-vă la glorie. Va fi cea mai mare escrocherie din istoria sportului.

— Sigur, ne vor sărbători la puşcărie, spuse Dante.

— Tocmai de aceea nu vă spun nimic, preciza Big Tim. Eu intru la răcoare, voi, nu. Avocaţii mei sunt foarte buni şi am o mulţime de relaţii.

Pentru prima oară Dante se abătu de la scenariul lui Pippi.

— Ne-am îndepărtat destul de mult de ţărm? întrebă el.

— Da, răspunse Pippi. Dar cred că, dacă insistăm, Tim ne va destăinui secretul.

— Dă-l dracului pe Tim, spuse bine dispus Dante. Ai auzit, Big Tim? Vreau să ştiu cum procedezi. Dar fără şmecherii.

Tonul lui fusese atât de dispreţuitor, încât lui Big Tim îi năvăli sângele în obraz.

— Stârpitură nemernică, mârâi el, îţi închipui că mă sperii? Te crezi mai tare decât cei de la FBI sau de la Venituri ori decât cei mai necruţători cămătari de pe Coasta de Vest? Mă piş în bereta ta!

Dante se lăsă pe spătarul fotoliului şi bătu cu pumnul în peretele cabinei, în câteva secunde doi bărbaţi cu înfăţişare de brute deschiseră uşa şi se postară în dreptul ei. Drept răspuns, Big Tim se ridică în picioare şi cu braţul lui uriaş mătură tot ce era pe masă. Sticlele de băutură, frapiera, şi tava cu pahare zburară pe podeaua cabinei.

— Nu, Tim, ascultă-mă! strigă Pippi.

Voia să-l scutească de o suferinţă inutilă. În acelaşi timp, nu voia să fie el cel care apasă pe trăgaci, nu aşa fusese planul. Dar Big Tim se năpusti către uşă, gata de luptă.

Brusc, Dante se strecură între braţele uriaşe ale lui Big Tim, lipindu-se de trupul lui uriaş. Se trase înapoi şi Big Tim se prăbuşi în genunchi. Era o priveliştе înspăimântătoare. Jumătate din cămaşa fusese despicată şi în partea stângă a pieptului său păros apăruse o pată uriaşă, din care ţâşnea un jet enorm de sânge, împroşcând jumătate din masă.

În mâna lui Dante se vedea cuţitul, cu lama mânjită de sânge purpuriu până la plăsele.

— Aşezaţi-l pe un scaun, ordonă Dante celor doi paznici.

Luă faţa de masă şi încercă să oprească sângerarea. Big Tim aproape îşi pierduse cunoştinţa din pricina şocului.

— Puteai să mai aştepţi, spuse Pippi.

— Nu, răspunse Dante. E un tip rezistent. Hai să vedem cât rezistă.

— Mă duc pe punte să fac pregătirile necesare, spuse Pippi.

Nu voia să fie de fată. Niciodată nu practicase tortura. De fapt, nici nu existau secrete atât de importante, încât să justifice astfel de practici. Când ucideai un om, pur şi simplu îl trimiteai pe lumea cealaltă, ca să nu-ţi mai poată face nici un rău.

Pe punte văzu ca doi dintre oamenii lui era deja pregătiţi. Cuşca de oţel era agăţată de cârligul ei, cu uşa de scânduri închisă. Puntea fusese acoperită cu o folie de plastic.

Simţi mireasma sărata a oceanului, purpuriu şi liniştit în întunericul nopţii. Iahtul îşi reduse viteza, apoi se opri.

Pippi râmase privind apa cel puţin un sfert de oră până când cei doi bărbaţi care făcuseră de pază la uşă îşi făcură apariţia, cărând cadavrul lui Big Tim. Era o priveliştе atât de cumplită, încât Pippi se uită în altă parte.

Cei patru bărbaţi puseră cadavrul lui Big Tim în cuşcă, apoi o coborâră deasupra apei. Unul dintre ei potrivi scândurile, astfel încât cuşca să rămână deschisă, iar locuitorii adâncurilor să se poată strecura înăuntru şi să se ospăteze din cadavru. Apoi cârligul fuse tras şi cuşca se prăvăli spre fundul oceanului.

Până la răsăritul soarelui, din Big Tim avea să rămână numai scheletul, înotând pe veci în cuşca lui din abis.

Dante veni pe punte. Se vedea că făcuse duş şi-şi schimbase hainele. Sub bereta lui renascentistă, părul era încă ud şi lipit în şuviţe. Nu avea nici cea mai mică urmă de sânge.

— Aşadar, a primit deja sfânta „împărtăşanie", spuse Dante. Puteaţi să mă aşteptaţi şi pe mine.

— A vorbit? întrebă Pippi.

— Da, răspunse Dante. Escrocheria era destul de simplă. Atâta doar că a făcut pe nebunul până în ultima clipă.

A doua zi Pippi luă avionul spre Coasta de Est, ca să dea un raport amănunţit lui Don şi lui Giorgio.

— Big Tim era smintit, spuse el. I-a mituit pe cei care aprovizionau cu mâncare şi băutură echipele participante la Supercupă. Aceştia urma să folosească droguri, ca să facă echipă împotriva căreia se făceau pariuri tot mai incapabilă să joace pe măsură ce se desfăşura meciul. Antrenorii şi jucătorii şi-ar fi dat seama, chiar dacă suporterii nu ar fi remarcat nimic. La fel şi FBI-ul. Ai avut dreptate, unchiule, scandalul ne-ar fi compromis programul, poate chiar definitiv.

— Nu era întreg la minte? întrebă Giorgio.

— Cred că voia să devină celebru, răspunse Pippi. Nu-i ajungea că era bogat.

— Cum rămâne cu ceilalţi implicaţi în escrocherie? întrebă Don.

— Dacă nu vor mai primi nici o veste de la Hoţoman, le va fi frică şi nu vor mai întreprinde nimic, spuse Pippi.

— Sunt de aceeaşi părere, întări Giorgio.

— Foarte bine, sublinie Don. Dar nepotul meu s-a descurcat bine?

Părea o remarcă întâmplătoare, însă Pippi îl cunoştea pe Don îndeajuns de bine ca să înţeleagă că întrebarea fusese pusă la modul cel mai serios. Răspunse cât mai chibzuit cu putinţă, dar urmărind un scop.

— I-am spus să nu mai poarte bereta în cursul operaţiunii din Las Vegas şi Los Angeles. Nu m-a ascultat. În plus, nu a urmat întocmai planul de acţiune. Am fi putut obţine informaţia prelungind încă puţin discuţia, dar el voia sânge. L-a ciopârtit de tot pe individ. I-a retezat sexul, testiculele şi mameloanele. Nu era nevoie. Îi place să facă astfel de lucruri, ceea ce e foarte riscant pentru familie. Cineva trebuie să stea de vorbă cu el o dată pentru totdeauna.

— Acela trebuie să fii dumneata, i se adresă Giorgio lui Don. Pe mine nu mă ascultă.

Don Domenico chibzui mult timp asupra celor auzite.

— E tânăr, cu timpul îi va trece.

Pippi îşi dădu seama că Don nu va mişca un deget. Atunci îi povesti despre aventura lui Dante cu actriţa de cinema în noaptea dinaintea operaţiunii. Îl văzu pe Don crispându-se şi pe Giorgio schiţând o grimasă de dezgust. Se aşternu o lungă tăcere. Pippi se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe.

Într-un târziu, Don clătină din cap şi spuse:

— Pippi, planul tău a fost excelent, ca întotdeauna, dar nu-ţi mai face griji. Niciodată nu vei mai fi nevoit să lucrezi cu Dante. Trebuie însă să înţelegi, Dante e singurul copil al fiicei mele. Giorgio şi cu mine trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru el. Cu timpul, îi va veni mintea la cap.

Cross De Lena stătea pe balconul apartamentului său de pe terasa hotelului Xanadu şi se gândea la riscurile acţiunii în care se angaja. De sus, de unde se afla, vedea bulevardul pe toată lungimea lui, şirul de hoteluri-cazino de lux de o parte şi de alta, forfota de pe stradă. Pe terenul de golf al hotelului Xanadu vedea jucătorii trăgând din superstiţie la prima gaură, ca mai târziu să câştige la masa de joc.

Riscul numărul unu: în operaţiunea Boz, făcea o mişcare importantă fără avizul Familiei Clericuzio. E drept că el era baron peste imperiul vestic, cuprinzând Nevada şi o parte a Californiei. E drept că baronii operau independent în multe zone şi nu se aflau sub controlul strict al Familiei Clericuzio, atâta timp cât lăsau clanul să-şi moaie ciocul în profituri. Dar existau reguli foarte severe. Nici un baron sau Bruglione nu se putea angaja într-o operaţiune de asemenea amploare fără aprobarea Familiei Clericuzio. Dintr-un motiv extrem de simplu. Dacă un baron întreprindea ceva pe cont propriu şi dădea de necaz, nu avea parte de indulgenţa tribunalului, nici de intervenţii în justiţie. În plus, nu i se acorda sprijin împotriva unui nou şef care s-ar fi ridicat pe teritoriul său, iar banii lui nu ar fi fost spălaţi şi puşi deoparte pentru anii bătrâneţii. Cross ştia că trebuia să meargă la Giorgio şi la Don, ca să le

ceară aprobarea.

Operaţiunea putea fi extrem de delicată. Cross investea o parte din cele cincizeci şi unu de procente moştenite din hotelul Xanadu pentru a finanţa o afacere în industria filmului. E drept că erau banii lui, dar erau bani legaţi de interesele secrete ale Familiei Clericuzio, asociată cu el la hotel. Bani pe care clanul îl ajutase să-i câştige. Cei din Familia Clericuzio aveau capriciul bizar, şi totuşi foarte uman, de a se interesa în calitate de proprietari de averea subordonaţilor. I-ar fi nemulţumit ca el să investească fără să le ceară sfatul. Deşi lipsit de bază legală, subterfugiul lor amintea de obiceiurile medievale: nici un baron nu-şi putea vinde castelul fără consimţământul regelui.

Alt factor era suma vehiculată. Cross moştenise cele cincizeci şi unu de procente ale lui Gronevelt, iar Xanadu valora un miliard de dolari. Cross urma să arunce în joc cincizeci de milioane şi să investească alte cincizeci, în total o sută de milioane. Riscul economic era enorm. Iar Familia Clericuzio era cunoscută pentru prudenţa şi conservatorismul ei, aşa cum şi trebuia să fie, ca să poată supravieţui în lumea în care trăiau.

Cross îşi mai aminti un lucru. Cu mult timp în urmă, când clanurile Santadio şi Clericuzio erau în relaţii bune, prinseseră un picior de pod în industria filmului. Dar afacerea sfârşise prost. Când Imperiul Santadio fusese zdrobit, Don Clericuzio ordonase sistarea oricăror tentative de infiltrare a industriei filmului.

„Oamenii aceştia sunt prea inteligenţi, spusese Don. Şi nu se tem, pentru că recompensele sunt foarte mari. Am fi nevoiţi să-i ucidem pe toţi, dar atunci nu am şti cum să administrăm asemenea afaceri. E mai complicat decât în cazul drogurilor.

Nu, decise Cross. Dacă cerea permisiunea, avea să fie refuzat. Ceea ce l-ar fi pus în imposibilitate de a acţiona. După ce îndeplinea operaţiunea, putea suporta consecinţele, putea lăsa clanul Clericuzio să se înfrupte din profitul lui oricât dorea; de multe ori succesul era o scuză pentru greşelile cele mai imprudenţe. Iar dacă dădea greş, atunci, oricum, s-ar fi zis cu el, indiferent că avea sau nu aprobarea clanului. Dar aici se ridica un ultim semn de întrebare.

De ce făcea acest lucru? Se gândi la Gronevelt.

„Fereşte-te de femeia aflată la necaz”, la dracu’, doar mai întâlnise femei la necaz şi le lăsase în ghearele celor care le chinuiau. Vegas-ul era plin de femei la ananghie.

Însă Cross ştia. Tânjea după frumuseţea Athenei Aquitane. Nu numai după chipul ei încântător, după ochii, părul, picioarele şi sânii ei. Tânjea după scânteia caldă şi inteligentă din privirea ei, din trăsăturile feţei, din conturul delicat al buzelor. Simţea că dacă ar fi ajuns să o cunoască, să fie alături de ea, întregul univers ar fi căpătat o nouă lumină, soarele ar fi încălzit cu totul altfel.

Văzu oceanul din spatele ei, talazurile verzui cu dantelă albă de spumă, care îi înconjurau fruntea ca o aureolă. Îl fulgeră un gând: Athena era genul de femeie cum îşi dorise să fie mama lui.

Constată cu uimire că îl copleşise un dor năvalnic de a o revedea, de a fi cu ea, de a-i asculta vocea, de a-i urmări gesturile. Apoi îşi spuse: „Ah, la dracu’, oare acesta să fie motivul pentru care vreau să acţionez?”

Acceptă explicaţia, satisfăcut că, în sfârşit, cunoştea adevăratul motiv al acţiunilor sale. Descoperirea îi întări decizia şi-l ajută să se concentreze. În momentul de faţă principala problemă era de ordin operaţional. Nu trebuia să se gândească la Athena. Nici la Familia Clericuzio. Se punea problema dificilă a lui Boz Skannet, o problemă care trebuia rezolvată cât mai curând.

Cross se ştia expus, o complicaţie în plus. Era riscant să profite în văzul lumii, în caz că i se întâmpla ceva lui Skannet.

Cross hotărî cine urmau să fie cele trei persoane de care avea nevoie în operaţiunea pe care o plănuise. Primul era Andrew Pollard, proprietarul Agenţiei de Pază şi Protecţie Ocean, deja implicat în toată povestea. Al doilea era Lia Vazzi, îngrijitorul casei de vânătoare a Familiei Clericuzio din munţii Nevadei. Lia era şeful unui grup de oameni care, de asemenea, se ocupau de întreţinerea cabanei, dar executau, la ordin, şi misiuni speciale. Cel de al treilea era Leonard Sossa, un falsificator retras din activitate şi rămas în solda Familiei pentru diverse însărcinări. Toţi trei se aflau în subordinea lui Cross De Lena, care era Bruglione al Coastei de Vest.

Mai trecură două zile până când Andrew Pollard primi un telefon de la Cross De Lena.

— Am auzit că te speteşti muncind, îi spuse Cross. Ce-ai zice de o mică vacanţă la Vegas? Masă, casă, băutură gratis. Ia-ţi şi soţia. Iar dacă te plictiseşti, treci pe la biroul meu, să mai

schimbăm o vorbă.

— Mulţumesc, răspunse Pollard. Pe moment sunt foarte ocupat, am putea lăsa pe săptămâna viitoare?

— Sigur, acceptă Cross. Însă eu voi fi plecat din oraş, aşa că nu ne vom putea vedea.

— Atunci vin mâine, propuse Pollard.

— Perfect, se bucură Cross şi puse receptorul în furcă.

Pollard se lăsa pe spătarul fotoliului, căzând pe gânduri. Invitaţia fusese un ordin. Trebuia să fie foarte circumspect.

Leonard Sossa se bucura de viaţă, aşa cum numai cineva scăpat de o cumplită condamnare la moarte putea fi în stare. Se bucura de răsăritul şi apusul soarelui. Se bucura de firul ierbii şi de vacile care o păşteau. Se bucura să vadă femei frumoase, tineri încrezători şi copii isteţi. Se bucura de o coajă de pâine, un pahar de vin şi un boţ de brânză.

Cu douăzeci de ani în urmă, FBI-ul îl arestase pentru falsificarea unor bancnote de o sută de dolari în folosul fostei Familii Santadio. Complicii lui îşi recunoscuseră vinovăţia şi aruncaseră totul în spinarea lui. Crezuse că-şi va petrece în închisoare cei mai frumoşi ani ai tinereţii. Falsificarea de bani era un delict cu mult mai grav decât violul, crima sau incendierea. Cine falsifica bani submina însuşi mecanismul statului. Cine se făcea vinovat de celelalte infracţiuni nu era decât o pasăre de pradă ciugulind din hoitul uriaşei fiare care era specia umană în perpetuă înmulţire. Leonard Sossa nu se aşteptase şi nici nu avusese parte de clemenţă. Fusese condamnat la douăzeci de ani închisoare.

Nu ispăşise decât un singur an. Un alt deţinut, copleşit de admiraţie pentru talentele lui Sossa, pentru geniul cu care mânuia tocul, stiloul şi cerneala, îl recrutase în serviciul Familiei Clericuzio. Pe neaşteptate îi fusese dat alt avocat. Tot pe neaşteptate i se adusese un medic din afară, pe care nu-l mai întâlnise niciodată. Din senin avusese loc o audiere în care se solicitase demenţă, pe motiv că nivelul lui mental regresase până la cel al unui copil şi că nu mai reprezenta un pericol pentru societate. Pe neaşteptate, Leonard Sossa devenise un om liber, în serviciul Familiei Clericuzio.

Familia avea nevoie de un falsificator de mâna întâi. Nu pentru bani, ştiau că în ochii autorităţilor falsificarea era o infracţiune de neiertat. Aveau nevoie de un falsificator pentru treburi mult mai importante. La munţii de hârtii pe care trebuia să le mânuiască Giorgio, care jongla cu diverse corporaţii naţionale şi internaţionale, semnând acte juridice în numele unor funcţionari de corporaţie inexistenţi, depunând şi retrăgând mari sume de bani, era necesară o diversitate de semnături şi imitaţii de semnături.

Cu timpul, Leonard primi şi alte însărcinări.

Hotelul Xanadu se folosea de îndemânarea lui în mod extrem de profitabil.

Când un client înstărit murea, lăsând poliţe în seiful cazinoului, lui Sossa i se cerea să semneze pentru încă un milion de dolari. Desigur, familia răposatului nu achita datoriile. Însă întreaga sumă putea fi trecută la pierderi, cu consecinţe asupra impozitelor percepute hotelului Xanadu. Acest lucru se întâmpla mult mai frecvent decât era normal. Se părea că plăcerile duceau la o rată crescută a mortalităţii. La fel se întâmpla cu clienţii bogaţi care nu-şi recunoşteau datoriile sau care acceptau să le achite doar în parte.

Pentru toate aceste îndeletniciri Leonard Sossa primea o sută de mii de dolari pe an, sub interdicţia de a efectua orice altă muncă, îndeosebi falsificare de bani. Acest lucru se potrivea cu politica de ansamblu a Familiei. Clanul Clericuzio avea un principiu, care interzicea tuturor membrilor organizaţiei crimei să comită falsuri sau răpiri. Aceste două delicte atrăgeau intervenţia în forţă a autorităţilor federale. Satisfacţiile obţinute, pur şi simplu, nu meritau riscul.

Aşadar, timp de douăzeci de ani Sossa se bucurase de viaţă ca un artist, în căsuţa lui cocoţată în canionul Topanga, nu departe de Malibu. Avea o mică grădină, o capră, o pisică şi un câine. Ziua picta, iar noaptea bea. Avea o provizie nelimitată de fete care locuiau în canion, firi libertine şi pictoriţe la fel cu el.

Sossa nu părăsea canionul decât ca să meargă la cumpărături în Santa Monica sau când era chemat de Familia Clericuzio pentru vreo treabă, de regulă de două ori pe lună, pe o perioadă de numai câteva zile. Îndeplinea sarcina care-i fusese încredinţată, fără să pună niciodată întrebări. Era unul dintre oamenii de valoare ai Familiei Clericuzio.

Astfel, când maşina veni să-l ia şi şoferul îi spuse să-şi ia uneltele şi haine pentru câteva zile, Sossa îşi lăsă libere animalele în canion şi-şi încuie casa. Animalele îşi puteau purta de grija singure; în definitiv, nu erau copii. Nu că nu ar fi ţinut la ele, dar viaţa lor era scurtă,

mai ales în canion, şi se obişnuise ca după un timp să rămână fără ele. Anul petrecut în închisoare îl făcuse pe Sossa să devină realist, iar eliberarea să neaşteptată îl făcuse optimist.

Lia Vazzi, îngrijitorul cabanei de vânătoare a Familiei Clericuzio din munţii Sierra Nevada, sosise în Statele Unite pe când avea numai treizeci de ani şi era omul cel mai căutat de poliţie din toată Italia. În cei zece ani care trecuseră de atunci învăţase să vorbească englezeşte aproape fără accent şi ştia să scrie şi să citească destul de bine. Familia lui din Sicilia era una dintre cele mai educate şi mai influente familii de pe insulă.

Cu cincisprezece ani în urmă, Lia Vazzi fusese şeful mafiei din Palermo, un profesionist de cea mai bună calitate. Însă întrecuse măsura. La Roma, guvernul numise un magistrat anchetator, căruia îi conferise puteri nelimitate de a lichida Mafia din Sicilia. Magistratul sosise la Palermo cu soţia şi copiii, protejat de un contingent de armată şi de un mare număr de poliţişti. Ţinuse un discurs înflăcărat, făgăduind să se arate necruţător faţă de acei criminali care conduseseră secole la rând frumoasa insulă a Siciliei. Sosise timpul ca legea să devină atotputernică, iar soarta Siciliei să fie hotărâtă de reprezentanţii aleşi ai poporului italian, nu de acei derbedei ignoranţi şi de blestematele lor societăţi secrete. Vazzi luase discursul acestuia drept o insultă personală.

Păzit cu străşnicie zi şi noapte, magistratul audia depoziţiile martorilor şi emitea mandate de arestare. Tribunalul îşi avea sediul într-o fortăreaţă, iar locuinţa magistratului era încercuită de trupe de soldaţi. Din câte se părea, era cu neputinţă de ajuns până la el. Dar după trei luni Vazzi aflase itinerariul magistratului, ţinut secret ca să prevină atacurile surpriză.

Magistratul se deplasa în principalele oraşe ale Siciliei, ca să adune probe şi să emită mandate de arestare. Urma să se înapoieze la Palermo, ca să primească o medalie pentru eforturile sale eroice de a elibera insula de flagelul mafiot. Lia Vazzi şi oamenii lui minaseră un mic pod, peste care urma să treacă magistratul. Acesta şi paznicii săi fuseseră pulverizaţi în fragmente atât de mici, încât fuseseră pescuite din apă cu minciogul. Furios, guvernul de la Roma ripostase trimiţând trupe numeroase în căutarea vinovaţilor, aşa că Vazzi trebuise să se ascundă. Deşi nu existau nici un fel de probe împotriva lui, ştia că, dacă va cădea în mâna autorităţilor, era mort.

La vremea aceea, clanul Clericuzio îl trimitea în fiecare an pe Pippi De Lena în Sicilia, ca să recruteze oameni pentru Enclava Bronx şi soldaţi pentru Familie. Principiul de bază al lui Don era că numai sicilienii, cu respectul lor secular faţă de legea omerta, prezentau garanţii că nu vor trăda.

Tinerii din America erau prea slabi de înger, prea plini de ei şi puteau fi lesne transformaţi în informatori de către cei mai temuţi procurori districtuali, care trimiteau atâţia Brugliones după gratii.

Ca filozofie, legea omerta era foarte simplă. Trădarea era un păcat fatal. Ea consta din a destăinui poliţiei orice amănunt care putea cauza prejudicii Mafiei. Dacă un clan mafiot rival ucidea tatăl sub ochii fiului, acesta nu avea voie să informeze poliţia. Dacă tu însuţi erai împuşcat şi trăgeai să mori, nu aveai voie să anunţi poliţia. Dacă ţi se fura măgarul, capra, bijuteriile, era interzis să te adresezi poliţiei. Autorităţile erau Marele Satan, la care un adevărat sicilian nu apela niciodată. Răzbunătorii erau familia şi Mafia.

Cu zece ani în urmă, Pippi De Lena îşi luase fiul, pe Cross, în excursie în Sicilia, ca parte din educaţia sa. Misiunea lor nu era atât să recruteze cât să trieze: existau sute de oameni al căror ideal suprem era să fie aleşi şi să plece în America.

Se duseseră într-un orăşel aflat la optzeci de kilometri de Palermo, într-un ţinut de provincie în care satele aveau case din piatră, decorate cu flori strălucitoare din Sicilia. Fuseseră primiţi chiar în casa primarului.

Acesta era un bărbat scund, cu pântece proeminent şi la propriu, şi la figurat, întrucât „om cu pântece" era expresia siciliană care desemna un şef mafiot.

Casa avea o grădină frumoasă, cu smochini, măslini şi lămâi. Aici îşi făcuse Pippi selecţia. Grădina semăna ciudat de mult cu cea a Familiei Clericuzio de la Quogue, cu excepţia florilor în culori vii şi a lămâilor. Se vedea de la o poştă că primarul era un iubitor al frumosului, fiindcă avea o nevastă frumoasă şi trei fete drăguţe şi apetisante, care, deşi în vârstă de numai zece ani, arătau ca nişte femei în toată firea.

Cross constatase că în Sicilia tatăl lui era un cu totul alt om. Aici nu se purta cu galanterie şi nonşalanţă, ci se arăta respectuos cu femeile, fără urmă din farmecul său obişnuit. Târziu, în aceeaşi noapte, în camera unde dormeau, îi dăduse lui Cross următorul sfat: „Trebuie să fii

foarte atent cu sicilienii. Nu au încredere în bărbaţii care se uită după femei. Dacă te-ai culca cu una dintre fetele primarului, n-am mai ieşi niciodată vii din casa asta."

În următoarele câteva zile se prezentaseră diverşi bărbaţi, care fuseseră cercetaţi şi examinaţi de Pippi. Pippi îşi avea criteriile lui. Bărbaţii nu puteau să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani, nici mai puţin de douăzeci. Dacă erau căsătoriţi, nu puteau avea mai mult de un copil. În sfârşit, primarul trebuia să garanteze pentru fiecare. Exista şi o explicaţie. Dacă erau prea tineri, se puteau lăsa influenţaţi de modul de viaţă american. Dacă erau prea vârstnici, nu se adaptau la viaţa din America. Dacă aveau mai mult de un copil, erau prea prudenţi ca să-şi asume riscurile implicate de misiunile care urma să le fie încredinţate.

Unii dintre cei care se prezentau erau atât de compromişi în faţa legii, încât erau nevoiţi să plece din Sicilia. Alţii, pur şi simplu, căutau o viaţă mai bună în America, indiferent cu ce preţ. Alţii erau prea inteligenţi ca să se bazeze pe destin şi doreau cu disperare să se înroleze în serviciul Familiei Clericuzio. Aceştia erau cei mai buni.

La sfârşitul săptămânii, Pippi îşi completase numărul de douăzeci de oameni şi dăduse lista primarului, care urma să-i confirme şi să facă demersurile necesare pentru emigrare. Primarul tăiase un nume de pe listă.

— Credeam că ar fi perfect pentru ce ne trebuie nouă, spusese Pippi. Am greşit cumva?

— Nu, nu, răspunsese primarul. Ai procedat cu aceeaşi înţelepciune ca întotdeauna.

Pippi rămăsese nedumerit. Toţi recruţii urma să fie trataţi foarte bine. Celibatarii aveau să primească locuinţe, cei însuraţi şi cu copil chiar o căsuţă. Toţi urma să aibă slujbe sigure. Toţi aveau să locuiască în Enclava Bronx. Ulterior, o parte din ei urma să fie numiţi soldaţi ai Familiei Clericuzio, situaţie în care aveau să câştige bani frumoşi şi să li se asigure un viitor strălucit. Cel care fusese tăiat de pe listă de către primar era, probabil, foarte compromis. Atunci de ce primise totuşi învoirea să se prezinte la discuţii? Pippi adulmecă un şiretlic sicilian.

Primarul îl urmărea cu un aer viclean, părând să-i citească gândurile, mulţumit de ceea ce ghicea în ele.

— Eşti prea sicilian ca să te pot trage pe sfoară, spusese primarul. Numele pe care l-am tăiat e cel al tânărului cu care intenţionează să se mărite fiica mea. Vreau să-l mai ţin aici un an, de dragul fiicei mele, după care ţi-l dau. Nu i-am putut refuza dorinţa de a se prezenta la discuţii. Celălalt motiv e că am alt om, pe care cred că ar trebui să-l iei în locul lui. Vrei să-mi faci plăcerea să-l cunoşti?

— Desigur, acceptase Pippi.

— Nu vreau să-ţi ascund adevărul, spusese primarul, dar e un caz special şi omul trebuie să părăsească insulă fără întârziere.

— Ştii bine că se impune să fiu foarte atent, răspunsese Pippi. Cei din Familia Clericuzio sunt foarte meticuloşi.

— Va fi în interesul tău, continuase primarul. Dar e puţin riscant.

Îi vorbise despre Lia Vazzi. Asasinarea magistratului fusese anunţată de presa din întreaga lume, aşa că Pippi şi Cross erau la curent cu cele întâmplate.

— Dacă nu există dovezi, de ce e o situaţie atât de disperată pentru Vazzi? întrebase Cross.

— Tinere, aici e Sicilia, răspunsese primarul. Poliţiştii sunt tot sicilieni. Magistratul era şi el sicilian. Toată lumea ştie că a fost mâna lui Lia. Probele legale nu au nici o importanţă. Dacă Lia încape pe mâna autorităţilor, e un om mort.

— Îl poţi scoate din ţară şi trimite în America? întrebase Pippi.

— Da, răspunsese primarul. Problema e cum să-l ascundem în America.

— Mi se pare că facem mai mare zarvă decât e cazul, îşi dăduse cu părerea Pippi.

Primarul ridicase din umeri.

— Mărturisesc că Lia mi-e prieten. Dar să trecem peste asta. Tăcuse, zâmbind politicos, ca să se asigure că Pippi nu va trece cu vederea amănuntul. Totodată e un profesionist. Expert în explozive, domeniu în care există întotdeauna un risc. Se pricepe la juvăţ, deprindere veche şi foarte utilă. Şi, bineînţeles, la cuţit şi la arme de foc. Dar mai presus de orice, e un om inteligent şi înzestrat cu toate calităţile. Neclintit ca o stâncă. Nu vorbeşte niciodată. Ştie să asculte şi are darul de a dezlega limbile. Ia spune-mi, n-ai nevoie de un asemenea om?

— Dumnezeu mi l-a trimis, spusese mieros Pippi. Totuşi, de ce un om ca el trebuie să fugă?

— Pentru că, pe lângă toate celelalte calităţi, mai e şi prudent, răspunsese primarul. Nu sfidează destinul. Aici zilele lui sunt numărate.

— Şi un om atât de înzestrat se va mulţumi să fie simplu soldat în America? întrebase

Pippi.

Primarul îşi lăsase capul în piept, îndurerat şi compătimitor.

— E un bun creştin, răspunsese el. Are acea umilinţă pe care a predicat-o Hristos.

— Trebuie să-l întâlnesc pe acest om, declarase Pippi, măcar pentru plăcerea de a-l cunoaşte. Dar nu promit nimic.

Primarul schiţase un gest larg şi expansiv.

— Mai trebuie să-ţi spun un lucru. Lia mi-a interzis să-ţi ascund realitatea. Pentru prima oară primarul nu se mai arăta la fel de încrezător. Are o soţie şi trei copii, pe care vrea să-i ia cu el.

În acel moment Pippi înţelesese că răspunsul va fi negativ.

— Ah, exclamase el. Asta complică mult lucrurile. Când ne întâlnim cu el?

— Va fi în grădină după lăsarea serii, îl anunţase primarul. Nu-i nici un pericol, mi-am luat toate măsurile de precauţie.

Lia Vazzi era un bărbat mărunţel, dar cu acea alură aspră şi vânjoasă: moştenită de mulţi sicilieni de la strămoşii lor arabi. Avea o figură frumoasă, vulturească, pielea măslinie, un aer demn şi vorbea destul de bine englezeşte.

Se aşezaseră în jurul mesei din grădina primarului, la o sticlă de vin roşu de casă, un platou cu măsline culese din copacii din apropiere şi pâine crocantă şi proaspătă, coaptă în aceeaşi seară, rotundă, încă aburind. Alături se găsea un jambon uriaş, împănat cu boabe de piper ca nişte diamante negre. Lia Vazzi mâncase şi băuse, fără un cuvânt.

— Ai primit referinţe excelente, începuse plin de respect Pippi. Dar mă nelinişteşte un lucru. Va putea un om cu educaţia şi calităţile dumitale să fie fericit în America în slujba altcuiva?

Lia se uitase la Cross, apoi îi răspunsese lui Pippi:

— Ai un băiat. Ce-ai face ca să-l salvezi? Eu vreau să-mi ştiu soţia şi copiii în siguranţa, iată motivul pentru care îmi voi face datoria.

— Pentru noi vor exista unele riscuri, spusese Pippi. Înţelegi că trebuie să cuget asupra avantajelor care ar justifica pericolul.

Lia ridicase din umeri.

— Asta nu pot să apreciez eu.

Părea resemnat cu ideea unui refuz.

— Dacă vii singur, va fi mai simplu, spusese Pippi.

— Nu, răspunsese Vazzi. Eu şi familia mea vom trăi împreună sau vom muri împreună. Făcuse o scurtă pauză. Dacă îi las aici, Roma le va face viaţa amară: Ar fi mai bine să mă predau.

— Problema e cum să vă ascundem pe dumneata şi familia, explicase Pippi.

Vazzi ridicase din umeri.

— America e mare, spusese el. Îi oferise lui Cross platoul cu măsline şi-l întrebase aproape batjocoritor: Tatăl tău te-ar părăsi vreodată?

— Nu, răspunsese Cross. Tata e de modă veche, ca şi dumneata. Vorbise pe un ton grav, cu un zâmbet abia schiţat. Am auzit că eşti şi agricultor, continuase tânărul.

— Cultiv măsline, răspunsese Vazzi. Am propria mea presă.

— Ce-ai zice de cabana de vânătoare a Familiei din munţii Sierra? întrebase Cross, adresându-se lui Pippi. Lia ar putea avea grijă de cabană, împreună cu familia, şi, în acelaşi timp, şi-ar câştiga singur existenţa. E un loc izolat. Familia l-ar putea ajuta. Se întorsese către Lia. Ai fi dispus să trăieşti în pădure?

„Pădure" reprezenta termenul generic pentru tot ce nu era oraş. Lia ridicase din umeri.

Argumentul hotărâtor pentru Pippi fusese forţa personală a lui Lia Vazzi. Vazzi nu era înalt, dar trupul său emană o demnitate electrizantă. Prezenţa lui era copleşitoare, un om care nu se temea de moarte, nici de iad, nici de ceruri.

— E o idee bună, acceptase Pippi. Un camuflaj perfect. Vom apela la dumneata pentru misiuni speciale, prin care vei câştiga un ban în plus. Operaţiunile vor fi pe riscul dumitale.

Văzuseră cum chipul lui Lia se destinde, înţelesese că fusese ales. Când vorbise, glasul îi tremura uşor.

— Vreau să vă mulţumesc, fiindcă aţi salvat viaţa soţiei şi a copiilor mei, spusese el, privindu-l drept în ochi pe Cross De Lena.

De atunci, Lia Vazzi răsplătise cu vârf şi îndesat favoarea acordată. Avansase de la simplu

soldat la şef peste toate echipele operaţionale ale lui Cross. Răspundea de cei şase oameni care-l ajutau să aibă grijă de domeniul din jurul casei de vânătoare, pe care se găsea şi locuinţa lui. Prosperase, devenise cetăţean american, copiii lui plecaseră să studieze la universitate. Toate aceste avantaje le câştigase prin curajul şi cumpătarea sa, dar, în primul rând, prin fidelitate. Aşadar, primind mesajul lui Cross De Lena, care-i ceruse să vină până la el la Vegas, îşi puse cu dragă inima valiza în noul său Buick şi porni în lunga călătorie până la Vegas, la hotelul Xanadu.

Primul sosi la Vegas Andrew Pollard. Acesta luase avionul de amiază până la Los Angeles, jucase câteva ore ca să-şi omoare timpul, apoi fusese condus în taină până în biroul de pe terasă al lui Cross De Lena.

Dădură mâna şi Cross spuse:

— N-am să te reţin mult. Diseară poţi pleca înapoi. Am nevoie de toate informaţiile pe care le deţii despre Boz Skannet.

Pollard îl puse la curent cu cele întâmplate şi-l anunţă ca în prezent Skannet stătea la hotelul Beverly Hills. Apoi îi relată conversaţia lui cu Bantz.

— Vezi bine că, în realitate, pe cei de la studio îi doare în cot de Athena, nu vor decât să-şi termine filmul, îi spuse el lui Cross. În plus, studioul nu ia în serios astfel de personaje. Agenţia mea are o brigadă de douăzeci de oameni care nu se ocupă decât de hărţuitori. Stelele de cinema au toate motivele să-şi facă griji în privinţa unor indivizi ca el.

— Dar poliţiştii? întrebă Cross. Ei nu pot face nimic?

— Nu, răspunse Pollard. Nu înainte ca răul să se producă.

— Dar tu? insistă Cross. Ai în serviciul tău oameni foarte capabili.

— Trebuie să fiu cu băgare de seamă, explică Pollard. Dacă mă port prea aspru, risc să-mi pierd agenţia. Ştii cum sunt instanţele. De ce să-mi vâr gâtul în laţ?

— Ce fel de tip e acest Boz Skannet? întrebă Cross.

— Un tip care nu se sperie de nimic, răspunse Pollard. De fapt, el mă sperie pe mine. E un tip cu adevărat dur, care nu se teme de urmări. Familia lui are bani şi influenţă politică, aşa că el îşi închipuie că poate scăpa din orice. Pe deasupra, îi place să intre în belea, ştii cum sunt unii. Dacă vrei să te implici în povestea asta, trebuie s-o faci la modul foarte serios.

— Eu sunt întotdeauna serios, răspunse Cross. În prezent îl ţii pe Skannet sub supraveghere?

— Bineînţeles, răspunse Pollard. Fără îndoială că în orice moment e în stare de o figură urâtă.

— Retrage-ţi oamenii, îi ceru Cross. Nu vreau să-l mai urmărească nimeni, înţelegi?

— Bine, dacă aşa vrei tu, se învoi Pollard. Tăcu câteva secunde, apoi adăugă: Ai grijă cu Jim Losey, e cu ochii pe Skannet. Îl cunoşti pe Losey?

— L-am întâlnit, răspunse Cross. Şi mai vreau ceva de la tine. Împrumută-mi legitimaţia ta de la Pacific Ocean pentru câteva ore. O vei avea înapoi la timp ca să poţi prinde avionul de la miezul nopţii spre Los Angeles.

Pollard era neliniştit.

— Ştii că aş face orice pentru tine, Cross, dar fii foarte atent, e un caz extrem de delicat. Am reuşit să-mi făuresc o existenţă foarte bună aici şi nu vreau să se ducă pe apa sâmbetei. Ştiu că totul vi se datorează ţie şi Familiei Clericuzio, întotdeauna v-am fost recunoscător, întotdeauna mi-am plătit datoriile. Dar aici e vorba de o treabă foarte complicată.

Cross îi zâmbi liniştitor.

— Eşti prea valoros pentru noi. Şi încă ceva, dacă Skannet sună la agenţie ca să verifice cu ce oameni de-ai voştri stă de vorbă, tu confirmă. Auzindu-l, lui Pollard i se strânse inima. Urma să aibă serios de furcă. Acum spune-mi tot ce ştii despre el. Cum Pollard şovăia, Cross adăugă: Am să-ţi fac şi eu un serviciu. După aceea.

Pollard chibzui o clipă.

— Skannet pretinde că deţine un mare secret, pentru care Athena ar da orice să nu se afle. De aceea şi-a retras acuzaţiile. Un secret teribil, iar Skannet iubeşte acest secret, Cross. Nu ştiu cum şi de ce te-ai implicat, dar poate că, descoperind secretul, ai rezolva problema.

Pentru prima oară Cross îl privi fără urmă de bunăvoinţă, iar brusc Pollard înţelese cum ajunsese acesta să-şi câştige reputaţia. Căutătura tânărului era rece, calculată, un calcul care putea duce la moarte.

— Ştii bine care-i interesul meu. Nu mă îndoiesc că Bantz ţi-a relatat povestea. Te-a angajat ca să afli cât mai multe despre mine. Spune, tu ştii în ce constă acest mare secret, studioul ştie?

— Nu, răspunse Pollard. Nimeni nu ştie, Cross. Ştii bine ca pentru tine fac tot ce îmi stă în putere.

— Da, ştiu, răspunse Cross, redevenind amabil. Să te lămuresc eu cum stau lucrurile. Studioul arde să afle cum voi reuşi s-o conving pe Athena Aquitane să se întoarcă la filmări. Am să-ţi spun cum. Îi voi oferi jumătate din profiturile filmului. Nu am nimic împotrivă să le-o spui şi lor. Prezintă informaţia ca pe o mare descoperire, poate iei şi o primă. Vârî mâna în birou şi scoase un săculeţ rotund de piele, pe care îl puse în mâna lui Pollard.

— Jetoane negre în valoare de cinci mii, spuse el. De fiecare dată când te chem aici, mă tem să nu pierzi bani la cazinou.

Nu avea motive să se îngrijoreze. Andrew Pollard preda întotdeauna jetoanele la casă, în schimbul unei sume de bani gheaţă.

Leonard Sossa tocmai se instala într-un apartament de serviciu, aflat sub pază, din hotelul Xanadu, când i se aduse legitimaţia lui Pollard. Cu ajutorul instrumentarului său, confecţionă cu grijă patru legitimaţii cu antetul Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean, cu învelitori speciale, care puteau fi deschise printr-o simplă mişcare a degetului. Legitimaţiile n-ar fi rezistat ochiului ager al lui Pollard, dar nici nu era nevoie, Pollard nu avea să le vadă niciodată. Câteva ore mai târziu, când Sossa îşi termină treaba, doi oameni îl conduseră cu maşina la cabana de vânătoare din Sierra Nevada şi îl instalară într-o căsuţă ascunsă în inima pădurii.

În aceeaşi după-amiază, stând pe terasa casei, Sossa urmări trecând o căprioară şi un urs. Noaptea îşi curăţă instrumentele şi aşteptă. Nu ştia unde se află sau ce urma să facă şi nici nu voia să ştie. Îşi încasa cei o sută de mii pe an şi trăia liber, la aer curat. Îşi omorî timpul desenând ursul şi căprioara pe o sută de foi de hârtie, apoi le răsfiră, ca şi cum ursul ar fi fugărit căprioara.

Lia Vazzi fu întâmpinat cu totul altfel. Cross îl îmbrăţişă şi îl invită la masă în apartamentul lui. De când se afla în America, Vazzi fusese în numeroase rânduri şeful echipelor de operaţiuni. Cu toată forţa sa de caracter, Vazzi nu încercase niciodată să uzurpe autoritatea, iar Cross îl tratase cu respectul cuvenit unui egal.

În decursul anilor Cross se dusese la cabana de vânătoare la sfârşit de săptămână şi amândoi merseseră la vânătoare. Vazzi îi povestea despre tulburările din Sicilia şi despre viaţa diferită trăită în America. Cross îl invitase pe Vazzi împreună cu familia la Vegas, pe cheltuiala hotelului Xanadu, şi-i acordase un credit de cinci mii la cazinou, bani pe care nu-i ceruse niciodată să-i restituie.

La masă discutară de una, de alta. Vazzi nu înceta să se minuneze de viaţa pe care o ducea în America. Fiul lui cel mare urma să-şi ia diplomă la Universitatea din California, fără să bănuiască viaţa secretă a tatălui său. Pe Vazzi îl încerca un sentiment de vinovăţie.

— Uneori îmi spun că nu a moştenit sângele meu, zise el. Crede tot ce-l învaţă profesorii. Crede că femeile sunt egale cu bărbaţii, crede că ţăranilor ar trebui să li se distribuie gratuit pământ. Face parte din echipa de înot a colegiului. De când sunt pe lume — şi Sicilia e o insulă — n-am văzut sicilian care să înoate.

— Decât vreun pescar căzut din barcă, râse Cross.

— Nici măcar! replică Vazzi. Se îneacă toţi.

Când terminară de mâncat, începură să discute despre afaceri. Vazzi nu se dădea în vânt după mâncarea de la Vegas, în schimb îi plăceau coniacul şi havanele. În fiecare an, cu ocazia Crăciunului, Cross îi trimitea câte o lădiţă cu coniac fin şi o cutie de havane subţiri.

— Am pentru tine o treabă foarte dificilă, spuse Cross. O treabă la care e nevoie de o minte inteligentă.

— Asta-i întotdeauna foarte greu, replică Vazzi.

— Operaţiunea trebuie să aibă loc la cabana de vânătoare, continuă Cross. Vom aduce acolo o anumită persoană. Vreau să scrie câteva scrisori. Şi vreau să destăinuie o anumită informaţie. Tăcu, zâmbind la gestul nepăsător al lui Vazzi. Lia făcea adesea comentarii pe marginea filmelor americane, în care eroul pozitiv sau negativ refuza să dezvăluie o informaţie. „Îl pot face să vorbească şi chinezeşte", părea să spună Vazzi. Greutatea, continuă Cross, constă în faptul că pe corp nu trebuie să rămână urme, iar în organism nu trebuie să se găsească nici urmă de drog. De asemenea, persoana respectivă este foarte tenace.

— Numai femeile îi pot face pe bărbaţi să-şi dezlege limba cu sărutări, spuse binevoitor Vazzi, savurându-şi trabucul. Mi se pare că ai de gând să te implici personal în această

afacere.

— Nu am încotro, îi răspunse Cross. Cei care vor executa misiunea vor fi oamenii tăi, dar, mai întâi, trebuie să-ţi trimiţi soţia şi copiii de acasă.

Vazzi îşi flutură trabucul prin aer.

— Se vor duce la Disneyland, o binecuvântare atât la bucurie cât şi la necaz, întotdeauna îi trimit acolo.

— La Disneyland? întrebă, râzând, Cross.

— Eu n-am fost niciodată, continuă Vazzi. Sper să nu ajung decât când mi-o fi dat să mor. Va fi o Împărtăşanie sau o Miruire?

— O Miruire, răspunse Cross.

În continuare, trecură la detalii. Cross îi explică lui Vazzi în ce consta operaţiunea, de ce şi cum trebuia executată.

— Ce părere ai? întrebă el.

— Eşti mult mai sicilian decât fiul meu, deşi te-ai născut în America, răspunse Vazzi. Dar ce se întâmplă dacă se va încăpăţâna şi nu-ţi va spune ceea ce vrei să afli de la el?

— Atunci vina va fi a mea, declară Cross. Şi a lui. În plus, totul se plăteşte. Din acest punct de vedere, în America e la fel ca în Sicilia.

— Adevărat, încuviinţa Vazzi. La fel ca în Rusia, China şi Africa. După cum spune adesea Don, pe urmă putem merge toţi să înotăm pe fundul oceanului.

Capitolul 9

Eli Marrion, Bobby Bantz, Skippy Deere şi Melo Stuart se adunaseră într-o şedinţa urgentă acasă la Marrion. Andrew Pollard îi raportase lui Bantz planul secret al lui Cross De Lena de a o aduce pe Athena înapoi la lucru. Informaţia fusese confirmată de Jim Losey, care însă refuzase să-şi divulge sursa.

— E jaf curat! exclamă Bantz. Melo, eşti impresarul ei, răspunzi de Athena şi de toţi clienţii tăi. Adică, suntem în mijlocul turnării unui mare film şi vedeta ta refuză să se întoarcă la lucru până când nu obţine jumătate din profituri?

— Numai dacă eşti îndeajuns de nebun ca să-i plăteşti, replică Stuart. Lăsaţi-l pe acest De Lena să rezolve treaba. Nu va rămâne mult timp în afacere.

— Melo, tu vorbeşti în perspectivă, iar noi ne referim la ce se întâmplă în clipa de faţă, interveni Marrion. Dacă Athena se înapoiază la lucru, atunci tu şi clienta ta ne uşuraţi de bani ca nişte spărgători de bancă. Vei îngădui aşa ceva?

Toţi făcură ochii mari. Rareori se întâmpla ca Marrion să fie atât de tranşant, cel puţin de când era trecut de anii tinereţii. Stuart se alarmă.

— Athena nu ştie nimic, preciză el. Mi-ar fi spus şi mie.

— Dacă ar şti, ar accepta târgul? întrebă Deere.

— Eu aş sfătui-o s-o facă, dar i-aş scrie o scrisoare confidenţială, prin care aş îndemna-o să dea jumătate din bani studioului.

— Atunci toate pretenţiile ei de teamă ar fi o bătaie de joc, declară cu asprime Bantz. Pe scurt, vorbe goale. Cât despre tine, Melo, baţi câmpii. Crezi că studioul s-ar mulţumi cu jumătate din ce primeşte Athena de la De Lena? Toţi banii ne aparţin de drept noua. Poate ca Athena se va îmbogăţi graţie lui De Lena, dar asta ar însemna sfârşitul carierei ei cinematografice. Nici un studio n-o va mai angaja vreodată.

— Numai cele străine, protestă Skippy. Poate că ele şi-ar asuma riscul.

Marrion ridică receptorul şi i-l întinse lui Stuart.

— Vorbim degeaba. Sun-o pe Athena. Spune-i ce vrea să-i ofere Cross De Lena şi întreab-o dacă are de gând să accepte.

— A dispărut în week-end-ul trecut, spuse Deere.

— S-a întors, îl linişti Stuart. Adesea i se întâmpla să dispară în week-end.

Apăsă pe tastele telefonului.

Nu schimbară decât câteva cuvinte. Stuart închise telefonul şi zâmbi.

— Spune că nu a primit o astfel de ofertă. Şi chiar dacă ar primi-o, tot nu s-ar întoarce la lucru. Puţin îi pasă de carieră. Tăcu o clipă, apoi adăugă admirativ: Mi-ar plăcea să-l cunosc pe acest Skannet. Un bărbat care reuşeşte să sperie o actriţă în aşa hal, încât s-o determine să renunţe la carieră nu poate să nu aibă anumite calităţi.

— Deci e limpede, vorbi Marrion. Ne-am recuperat pierderile dintr-o situaţie disperată. Oricum, mare păcat. Athena era, într-adevăr, o actriţă de excepţie.

Andrew Pollard primise instrucţiuni. În primul rând, trebuia să-l informeze pe Bantz despre intenţiile lui Cross De Lena în privinţa Athenei. În al doilea rând, trebuia să-şi retragă oamenii care-l urmăreau pe Skannet. În al treilea rând, trebuia să meargă la Skannet şi să-i facă o propunere.

Skannet îl pofti pe Pollard în apartamentul său de la hotelul Beverly Hills, îmbrăcat în flanelă de corp şi mirosind a colonie.

— Tocmai m-am bărbierit, spuse el. Acest hotel are mai multe parfumuri de baie decât un bordel.

— Parcă trebuia să nu mai fii în oraş, îi spuse Pollard cu reproş.

Skannet îl bătu pe spate.

— Ştiu, dar mâine plec. Mai am de rezolvat unele treburi.

Cu altă ocazie, bucuria răutăcioasă şi torsul masiv al lui Skannet l-ar fi speriat pe Pollard, acum însă, că era implicat şi Cross, nu-i inspirau decât compătimire. Trebuia însă să rămână cu ochii în patru.

— Athena nu-i surprinsă că n-ai plecat, spuse el. Are impresia că studioul nu te înţelege, însă ea, da. Aşa că vrea să te întâlnească personal. Crede că între patru ochi aţi putea cădea la învoială.

Văzând roşeaţa bruscă din obrazul lui Skannet, Pollard îşi dădu seama că Cross avusese dreptate. Boz continua să fie îndrăgostit de Athena, aşa că avea să înghită momeala.

Brusc, Boz Skannet deveni circumspect.

— Nu prea e stilul ei. Nu poate să mă vadă în ochi, deşi n-o condamn. Râse. Doar are nevoie de mutrişoara ei frumoasă.

— Vrea să-ţi facă o ofertă serioasă, continuă Pollard. O rentă viageră. Dacă vrei, chiar şi o cotă din câştigurile ei pentru tot restul vieţii. Doreşte însă să discute cu tine personal şi în secret. Fiindcă mai vrea un lucru.

— Ştiu ce vrea, interveni Skannet.

Pe chipul lui se aşternu o expresie bizară. Pollard o mai văzuse pe faţa violatorilor, care îşi recunoşteau vinovăţia cu un amestec de regret şi nostalgie.

— La ora şapte, spuse Pollard. Doi dintre oamenii mei vor veni să te ia şi să te ducă la locul de întâlnire. Vor rămâne lângă ea ca gărzi de corp. Doi dintre cei mai buni oameni ai mei, amândoi înarmaţi. Aşa că nu care cumva să faci prostii.

Skannet zâmbi.

— Nu-ţi face griji pentru mine, spuse el.

— Bine, încuviinţă Pollard şi plecă.

Când uşa se închise în urma lui, Boz ridică braţul drept în sus, într-un gest victorios. O va revedea pe Athena, păzită doar de doi detectivi particulari cretini. Va avea şi dovada că ea propusese întâlnirea, deci el nu încălcase ordinul judecătorului.

Tot restul zilei se gândi la întâlnire. Pentru el era, într-adevăr, o surpriză şi, pe măsură ce se gândea, ajungea la concluzia că Athena îşi va folosi farmecele trupeşti ca să-l convingă să accepte târgul. Păstrase imaginea clară a trupului ei. Pielea albă, pântecele rotund, sânii cu sfârcuri trandafirii, ochii atât de verzi, de parcă erau o altă sursă de lumină, buzele calde şi delicate, răsuflarea, părul strălucitor ca soarele, care în întunericul nopţii căpăta reflexe de bronz. O clipă simţi cum îl năpădeşte iubirea de altădată, iubirea pentru inteligenţa şi curajul ei, pe care el le transformase în spaimă. Apoi, pentru prima oară de la şaisprezece ani, începu să se mângâie. Mintea lui evoca imagini clare ale Athenei, îndemnându-l să continue, până când se eliberă. În acel unic moment se simţi fericit şi îndrăgostit de ea.

Brusc, reveni la realitate. Îl cuprinse un sentiment de ruşine şi de umilinţă.

O detesta din nou. Deodată îi încolţi convingerea că era o capcană. Ce ştia, de fapt, despre acest individ, Pollard? Skannet se îmbrăcă grăbit şi studie cartea de vizită lăsată de Pollard. Agenţia se afla la numai douăzeci de minute de mers cu maşina faţă de hotel. Ieşi alergând din hotel şi un funcţionar îi aduse maşina.

De cum intră în Agenţia de Pază şi Protecţie Pacific Ocean, rămase surprins de dimensiunile şi opulenţa instituţiei. Se duse la biroul de recepţie, unde spuse pentru ce venise. Un paznic înarmat îl conduse până în biroul lui Pollard. Skannet observă că pereţii erau împodobiţi cu medalii primite de la Departamentul de Poliţie Los Angeles, Asociaţia de Ajutorare a Celor Lipsiţi de Adăpost şi alte organizaţii, inclusiv Cercetaşii Americii. Printre ele există chiar şi un premiu cinematografic.

Andrew Pollard îl privi surprins şi uşor îngrijorat. Skannet se grăbi să-l liniştească.

— Voiam să te anunţ că voi merge la întâlnire cu maşina mea, spuse el. Oamenii dumitale pot veni împreună cu mine, ca să-mi dea indicaţii.

Pollard ridică din umeri. Asta nu mai era treaba lui. El făcuse ceea ce i se ceruse să facă.

— Foarte bine, încuviinţă Pollard. Dar ai fi putut să-mi telefonezi.

Skannet îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Bineînţeles, dar am vrut să văd cu ochii mei unde lucrezi. În plus, vreau s-o sun pe Athena, ca să mă asigur că treaba e cinstită. Mă gândeam că, poate, vrei s-o chemi dumneata. Ar putea refuza să vorbească cu mine.

— Sigur, acceptă amabil Pollard.

Ridică receptorul. Nu ştia ce se întâmpla şi, în adâncul sufletului, spera ca Skannet va renunţa la întâlnire, iar el nu va fi amestecat în ceea ce plănuia să facă Cross. În acelaşi timp, era convins că Athena va refuza să vorbească direct cu Boz.

Formă numărul şi o ceru pe Athena. Puse în funcţiune difuzorul, ca Skannet să poată auzi convorbirea. Secretara Athenei îi spuse că domnişoara Aquitane era plecată şi că urma să se întoarcă abia a doua zi. Puse receptorul în furcă şi se uită la Skannet cu o sprânceană ridicată. Skannet părea fericit.

Şi chiar era. Avusese dreptate. Athena intenţiona să-şi folosească trupul ca să încheie târgul. Plănuia să-şi petreacă noaptea împreună cu el. Obrazul lui roşcovan căpătă o nuanţă ca de bronz în clipa în care sângele îi năvăli în creier, o dată cu amintirea tinereţii lor, când Athena îl iubea aşa cum o iubea şi el.

La ora şapte în aceeaşi seară, când Lia Vazzi sosi la hotel împreună cu unul dintre oamenii lui, Skannet îl aştepta gata de plecare. Se îmbrăcase curat, ca un adolescent. Purta blugi de un albastru închis, o cămaşă de doc bleu-pal şi un bluzon alb de sport. Se bărbierise cu grijă şi îşi pieptănase părul blond, dându-l pe spate. Pielea lui roşcovană părea mai palidă, dând chipului o expresie mai blândă. Lia Vazzi şi însoţitorul său îi arătară lui Skannet legitimaţiile false, cu antetul Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean.

Cei doi nu-l impresionară pe Skannet. Doi ţărănoi din care unul părea mexican după accent. Nu-i vor crea probleme. Agenţiile particulare de pază erau o mare tâmpenie, ce fel de protecţie îi puteau oferi Athenei?

— Am înţeles că vrei să mergi cu maşina dumitale, i se adresă Vazzi lui Skannet. Eu voi veni cu dumneata, iar prietenul meu ne va urma cu maşina noastră. Ai ceva împotrivă?

— Nu, răspunse Skannet.

Când coborâră din ascensor în holul hotelului, îi opri Jim Losey. Detectivul aşteptase pe o banchetă lângă şemineu şi-i intercepta dintr-o simplă presimţire. Rămăsese prin preajmă ca să poată fi cu ochii pe Skannet, pentru orice eventualitate. Le prezentă celor trei legitimaţia.

Skannet se uită la ea şi întrebă:

— Ce dracu' vrei?

— Cine sunt cei doi bărbaţi care te însoţesc? întrebă Jim Losey.

— Nu-i treaba ta! i-o întoarse Skannet.

Vazzi şi însoţitorul său rămaseră tăcuţi, Losey îi privea cu atenţie.

— Vreau să discut ceva cu tine între patru ochi, spuse Losey. Skannet îl dădu deoparte, dar Losey îl prinse de braţ. Amândoi erau solizi. Skannet se zbătu cu disperare.

— Acuzaţiile împotriva mea au fost retrase, îi strigă el furios lui Losey. Nu sunt obligat să discut cu tine. Şi dacă nu-ţi iei mâna de pe mine, îţi rup oasele.

Losey îi dădu drumul din strânsoare. Nu era intimidat, dar mintea lui lucra cu repeziciune. Prezenţa celor doi bărbaţi alături de Skannet i se părea bizară, ceva se întâmpla. Se dădu deoparte, dar veni pe urma lor până sub arcadele hotelului, unde erau aduse maşinile clienţilor. Îl urmări pe Skannet cum urcă în maşina personală, împreuna cu Lia Vazzi. Celălalt bărbat parcă intrase în pământ. Losey îi remarcă absenţa şi aştepta să vadă dacă din parcare mai ieşea încă o maşină, dar nu trecu nici una.

Nu avea rost să pornească după ei şi nici să dea în urmărire maşina lui Skannet. Chibzui dacă să-i relateze sau nu incidentul lui Skippy Deere, dar decise să n-o facă. Un lucru era sigur, dacă Skannet mai făcea o prostie, avea să regrete amarnic insultele de astăzi.

Drumul era lung. Skannet nu înceta să protesteze, să pună întrebări, ba chiar ameninţă că va face cale întoarsă. Dar Lia Vazzi îl linişti. Lui Skannet i se spusese că locul de întâlnire era o cabană de vânătoare a Athenei, situată în munţii Sierra Nevada, în care cei trei urma să rămână până a doua zi. Athena insistase că ţinea ca întâlnirea să rămână secretă şi că va rezolva problema, astfel încât toată lumea să fie mulţumită. Skannet nu-şi dădea seama ce însemna acest lucru. Ce-ar fi putut face Athena ca să topească ura crescută între ei în ultimii zece ani? Oare era chiar atât de proastă, încât să-şi închipuie că o noapte de dragoste şi un teanc de bani îl vor îndupleca? Îl credea chiar atât de dobitoc? Întotdeauna îi admirase inteligenţa, dar poate ca şi ea era la fel ca toate actriţele înfumurate de la Hollywood, care îşi închipuiau că puteau cumpăra orice cu trupul şi cu banii lor. Cu toate acestea, imaginea frumuseţii ei îl obseda. În sfârşit, după atâţia ani Athena îi va zâmbi, îl va fermeca, i se va supune. Indiferent ce se întâmpla, în noaptea aceea avea să-i aparţină.

Pe Lia Vazzi nu-l îngrijorau ameninţările lui Skannet că se va întoarce din drum. Ştia că în spatele lor veneau trei maşini de escortă şi primise instrucţiuni. În ultimă instanţă, putea, pur şi simplu, să-l lichideze. Totodată, instrucţiunile precizau că Skannet nu trebuia bruscat cu nici un chip până în momentul morţii.

Intrară pe poarta deschisă şi Skannet râmase surprins de dimensiunile cabanei de vânătoare. Arăta ca un mic hotel. Coborî din maşină şi-şi dezmorţi braţele şi picioarele. Pe toată lungimea cabanei erau parcate cinci-şase maşini, şi Skannet avu o clipă de nedumerire.

Vazzi îl conduse până la uşă, pe care o deschise. În acelaşi moment, Skannet auzi mai multe maşini trăgând pe alee. Întoarse capul, închipuindu-şi că sosise Athena. Văzu trei automobile care tocmai parcau, apoi din fiecare coborâră câte doi bărbaţi. Lia îl conduse pe intrarea principală, până în salonul unde se găsea un şemineu uriaş. Acolo, stând pe canapea,

îl aştepta un om pe care nu-l întâlnise niciodată. Era Cross De Lena.

Totul se petrecu foarte rapid.

— Unde-i Athena? întrebă furios Skannet.

Atunci doi bărbaţi îl înşfăcară de braţe, alţi doi îi lipiră pistoalele de tâmplă, iar aparent inofensivul Lia Vazzi îi puse piedică, aşa încât Skannet se prăbuşi pe podea.

— Dacă nu faci exact ceea ce ţi se spune, vei muri, îi spuse Vazzi. Nu te mai zbate. Stai liniştit. Alt bărbat îi prinse gleznele cu cătuşe, apoi îl ridicară în picioare, cu faţa către Cross. Pe Skannet îl surprinse cât se simţea de neputincios chiar şi după ce-i eliberară braţele. Ca şi cum cătuşele de la picioare l-ar fi secat de puteri. Îşi repezi braţul, măcar să-i poată trage un pumn ticălosului, dar Vazzi se feri, iar Skannet făcu un mic salt înainte, fără a reuşi să-l atingă. Vazzi îl privi liniştit şi dispreţuitor. Ştim că eşti violent, spuse el, dar a sosit vremea să-ţi foloseşti şi creierul. De data asta, forţa nu-ţi slujeşte la nimic.

Skannet îi urmă sfatul. Mintea îi lucra cu înfrigurare. Dacă ceilalţi ar fi vrut să-l ucidă, ar fi făcut-o până atunci. Era o manevră de intimidare, ca să-l oblige să accepte ceva. Foarte bine, va accepta. Iar pe viitor îşi va lua măsuri de precauţie. De un lucru era sigur. Athena nu avea nici un amestec în toată povestea. Fără să-i mai acorde vreo atenţie lui Vazzi, se întoarse către omul care şedea pe canapea.

— Tu cine dracu' eşti? întrebă el.

— Îţi cer să faci câteva lucruri, după care te poţi urca la volan şi poţi pleca acasă, vorbi acesta.

— Iar dacă refuz, mă veţi tortura, nu-i aşa? râse Skannet.

Începea să creadă că cei de la studio recurgeau la o scenă hollywoodiana de două parale, vreun film de prost gust produs de ei.

— Nu, răspunse simplu Cross. Nici vorbă de tortură. Nimeni nu se va atinge de tine. Vreau să iei loc la masa aceea şi să scrii patru scrisori. Una către Studiourile LoddStone, prin care să promiţi că niciodată nu te vei mai apropia de platourile lor. Una către Athena Aquitane, ca să-ţi ceri scuze pentru ce i-ai făcut şi să juri că în viaţa ta n-ai să-i mai ieşi în cale. Una către poliţie, prin care să declari că ai cumpărat acid cu gând să-l foloseşti într-un nou atac la adresa soţiei tale, şi ultima pentru mine, în care îmi vei destăinui secretul pe care îl deţii despre soţia ta. Asta-i tot. Skannet făcu un salt nesigur către Cross, dar unul dintre bărbaţi îl îmbrânci, aşa că se prăbuşi pe canapea, în faţa lui Cross. Nu-l atingeţi, ordonă acesta cu asprime.

Sprijinindu-se în braţe, Skannet se ridică din nou în picioare.

Cross îi făcu semn către un birou pe care se găsea un teanc de coli.

— Unde-i Athena? întreba Skannet.

— Nu-i aici, răspunse Cross. Toată lumea să iasă, în afară de Lia, ceru el. Ceilalţi bărbaţi părăsiră încăperea. Du-te şi aşază-te la birou, îi spuse lui Skannet. Acesta făcu ce i se ceruse. Vreau să discut cu tine foarte serios, continuă Cross. Nu te mai strădui să faci pe durul. Ascultă ce-ţi spun. Lasă prostiile. Ai mâinile libere şi asta îţi poate da impresia că încă eşti puternic. Nu vreau decât să scrii scrisorile, apoi eşti liber.

— Du-te dracului! îl repezi dispreţuitor Skannet.

Cross se întoarse către Vazzi şi rosti:

— N-are rost să pierdem timpul. Ucide-l.

Cross nu ridicase nici o clipă tonul, şi totuşi, calmul lui avea ceva înfricoşător. În acel moment pe Skannet îl năpădi o spaimă cum nu mai trăise din copilărie. Pentru prima oară înţelese ce era cu bărbaţii aceia din cabană şi că toţi erau împotriva lui. Lia Vazzi nu schiţase nici o mişcare.

— Bine, acceptă Skannet. Fac ce-mi spui.

Luă o coală de hârtie şi începu să scrie. Viclean, scrise scrisorile cu mâna stângă; ca orice bun atlet, se putea folosi aproape la fel de bine de ambele mâini. Cross veni în spatele lui şi privi peste umăr. Ruşinat de clipă lui de laşitate, Skannet îşi propti bine tălpile în podea. Încrezător în puterea lui de a-şi coordona gesturile, îşi trecu fulgerător stiloul în mâna dreaptă şi ţâşni în picioare, cu gând să înfigă stiloul în obrazul lui Cross şi sperând să i-l înfigă în ochi. Sări ca un arc, repezindu-şi braţul şi încordându-şi torsul, dar îl surprinse uşurinţa cu care Cross se feri din calea lui. Deşi avea picioarele legate, Skannet încercă să se mişte.

Cross îl privi liniştit şi spuse:

— Fiecare are dreptul la o singură încercare. La fel şi tu. Acum pune jos stiloul şi dă-mi foile.

Skannet se supuse. Cross studie scrisorile şi spuse:

— Nu mi-ai dezvăluit secretul.

— Nu vreau să-l aştern pe hârtie. Dă-l afară pe tipul de colo, arătă el către Vazzi, şi am să-ţi spun.

Cross îi înmâna scrisorile lui Lia.

— Ocupă-te de ele, ordonă el. Vazzi ieşi din cameră. Bine, i se adresă el lui Skannet. Şi-acum, să auzim marele secret.

Când ieşi din cabană de vânătoare, Vazzi parcurse în fugă cei o sută de metri până la căsuţa unde fusese instalat Leonard Sossa. Acesta îl aştepta. Se uită la cele două foi de hârtie şi spuse dezgustat:

— E scris cu stânga. Nu pot imita scrierea cu mâna stângă. Cross ştie bine asta.

— Mai uită-te o dată, îl îndemnă Vazzi. Individul a încercat să-l înjunghie pe Cross cu mâna dreaptă.,

Sossa cercetă din nou paginile.

— Da, întări el. Tipul nu-i stângaci. Pur şi simplu, încearcă să vă tragă clapa.

Vazzi luă foile şi se înapoie la cabana de vânătoare, ducându-se în bibliotecă.

După expresia de pe chipul lui Cross, înţelese că ceva nu era în ordine. Pe faţa lui Cross se citea nedumerirea, în timp ce Skannet stătea lungit pe canapea, cu picioarele pe braţul acesteia şi zâmbea încântat, cu ochii în tavan.

— Scrisorile nu sunt bune, îl anunţă Vazzi. Le-a scris cu mâna stângă, iar specialistul spune că nu e stângaci.

Cross se întoarse către Skannet.

— Cred că eşti prea tare pentru mine. Nu te pot speria, nu te pot sili să faci ce vreau eu, aşa că renunţ.

Skannet se ridică de pe canapea şi i se adresă răutăcios lui Cross:

— Dar ceea ce ţi-am spus e adevărat. Toată lumea se îndrăgosteşte de Athena, dar nimeni n-o cunoaşte aşa cum o cunosc eu.

— N-o cunoşti, îl contrazise netulburat Cross. Şi nu mă cunoşti nici pe mine.

Se duse la uşă şi făcu un semn cu mâna. În cameră intrară patru bărbaţi.

Atunci Cross se întoarse către Lia.

— Ştii ce vreau. Dacă nu face ce trebuie, scapă de el.

Părăsi încăperea.

Lia Vazzi răsuflă vădit uşurat. Îl admira pe Cross, i se supusese cu dragă inimă în toţi aceşti ani, dar Cross era prea răbdător. E drept că marii Doni sicilieni aveau darul răbdării, totuşi ştiau când să se oprească. Vazzi se temea că Cross De Lena avea o oarecare toleranţă americănească, ceea ce avea să-i îngreuneze ascensiunea la putere. Vazzi se răsuci spre Skannet şi spuse cu glas mieros:

— Şi acum, între noi doi. Apoi se adresă celor patru bărbaţi: Legaţi-i mâinile, dar cu blândeţe. Nu-l bruscaţi. Cei patru se năpustiră asupra lui Skannet. Unul dintre ei scoase o pereche de cătuşe şi într-o clipă Skannet deveni complet inofensiv. Vazzi îl sili să îngenuncheze pe podea, iar ceilalţi îl forţară să rămână pe loc. Comedia s-a sfârşit, îi spuse Vazzi lui Skannet. Trupul lui vânjos părea relaxat, tonul devenise conversaţional. Vei scrie scrisorile cu mâna dreaptă. Eşti liber să refuzi. Unul dintre bărbaţi scoase un revolver uriaş şi o cutie cu gloanţe, pe care i le întinse lui Lia. Acesta încărcă revolverul, arătându-i lui Skannet gloanţele unul câte unul. Se duse la fereastră şi trase în direcţia pădurii, până când goli încărcătorul. Apoi se înapoie lângă Skannet şi vârî în revolver un singur glonţ. După ce răsuci butoiaşul, apăsă ţeava armei sub nasul lui Skannet. Nu ştiu exact unde e glonţul, spuse Lia. Nu ştii nici tu. Dacă refuzi şi acum să scrii scrisorile, apăs pe trăgaci. Aşadar, da sau nu? Skannet se uită în ochii lui Lia, fără să răspundă. Lia apăsă pe trăgaci. Se auzi clinchetul unui lăcaş gol. Lia dădu din cap aprobator. Ai toată admiraţia mea, îi spuse el lui Skannet. Privi în interiorul butoiaşului şi puse un glonţ în primul lăcaş. Se duse la fereastră şi apăsă pe trăgaci. Detunătura făcu să se cutremure pereţii. Lia se înapoie la masă, lua din cutie un alt glonţ şi-l puse în încărcător, învârtind butoiaşul. Mai încercăm o dată, spuse Lia.

Lipi revolverul sub bărbia lui Skannet. De data aceasta, Skannet avu o tresărire de teamă.

— Cheamă-ţi şeful înapoi, îi ceru Skannet. Aş mai putea să-i spun câteva lucruri.

— Nu, răspunse Lia. S-a terminat cu prostiile. Acum răspunde, da sau nu?

Skannet se uită în ochii lui Lia şi citi în ei, nu ameninţare, ci compătimire şi regret.

— Bine, acceptă Skannet. Scriu.

Imediat fu ridicat în picioare şi aşezat la masa de scris. Vazzi se instală pe canapea, în timp

ce Skannet aşternea scrisorile. Apoi luă foile din faţa lui Boz şi se duse cu ele la căsuţa lui Sossa.

— Acum e în regulă? întrebă el.

— Perfect, răspunse Sossa.

Vazzi se înapoie la cabana de vânătoare şi-i dădu raportul lui Cross. Apoi intră în bibliotecă şi-i spuse lui Skannet:

— Asta a fost tot. De îndată ce sunt gata, te duc cu maşina înapoi la Los Angeles.

Apoi îl conduse pe Cross până la maşină.

— Ştii ce ai de făcut, îi spuse Cross. Aşteaptă până dimineaţă, ca să ajung eu la Vegas.

— Nu-ţi face griji, răspunse Vazzi. Nu credeam că vom reuşi. Ce bestie! Îşi dădu seama că pe Cross îl frământa ceva. Ce ţi-a spus în lipsa mea? întrebă Vazzi. Ceva ce ar trebui să ştiu şi eu?

Cross îi răspunse furios şi amărât cum Vazzi nu-l văzuse niciodată.

— Ar fi trebuit să-l ucid pe loc. Să-mi asum riscul. Detest când cineva face atâta pe deşteptul.

— Ei, asta e, spuse Vazzi. Acum s-a terminat.

Îl urmări pe Cross cum ieşea pe poartă la volanul maşinii. Era una dintre rarele ocazii din ultimii zece ani când îi era dor de Sicilia. În Sicilia bărbaţii nu-şi pierdeau niciodată minţile pentru secretul unei femei. În Sicilia nu s-ar fi făcut niciodată atâta tevatură. Skannet ar fi înotat de mult pe fundul oceanului.

La ivirea zorilor, în faţa cabanei de vânătoare trase o furgonetă închisă.

Lia Vazzi lua de la Leonard Sossa scrisoarea falsificată în care se vorbea de sinucidere, apoi îl conduse pe acesta la maşina care urma să-l ducă înapoi în canionul Topanga. Vazzi făcu curăţenie în căsuţă şi arse scrisorile lui Skannet, ştergând orice urmă care ar fi putut trăda că acolo locuise cineva. Cât timp rămăsese în căsuţă, Leonard Sossa nu dăduse ochii nici cu Cross, nici cu Skannet.

După aceea Lia Vazzi se pregăti de execuţia lui Boz Skannet.

În această operaţiune erau implicaţi şase oameni. Aceştia îl legaseră la ochi pe Skannet şi-i puseseră căluş în gură, apoi îl suiseră în furgonetă. Doi oameni urcaseră alături de el. Skannet era complet neputincios, legat de mâini şi de picioare. Un alt bărbat conducea maşina, în timp ce un al patrulea se aşezase lângă şofer, cu arma în mână. Al cincilea era la volanul maşinii lui Skannet. Lia Vazzi şi cel de al şaselea om se găseau în maşina din faţă.

Lia Vazzi urmări cum soarele se ridică încet dintre umbrele muntelui. Convoiul parcurse vreo nouăzeci de kilometri, apoi coti pe un drum lăturalnic care se pierdea în inima pădurii.

În cele din urmă, convoiul se opri. Vazzi indică exact cum trebuia parcată maşina lui Skannet. Apoi ordonă ca acesta să fie coborât din furgoneta. Skannet nu opuse nici o rezistenţă. Părea împăcat cu soarta. „În sfârşit a înţeles”, îşi spuse Vazzi.

Vazzi luă funia din maşina. Măsură cu atenţie lungimea şi agăţă unul din capete de o ramură mai groasă a unui copac din apropiere. Doi bărbaţi îl ţinură drept pe Skannet, ca Vazzi să-i poată petrece laţul în jurul gâtului. Vazzi luă cele două pagini ale falsei scrisori de adio lucrate de Leonard Sossa şi le strecură în buzunarul hainei lui Skannet.

Fură necesari patru oameni ca să-l suie pe Skannet pe furgonetă, apoi Lia Vazzi făcu semn şoferului. Furgoneta demară brusc de sub picioarele lui Skannet şi trupul acestuia începu să se legene în aer. Trosnetul gâtului frânt trimise ecouri în toată pădurea. Vazzi verifică dacă Skannet murise, apoi îi scoase cătuşele. Ceilalţi oameni îi luară căluşul din gură şi legătura de la ochi. La gură avea mici zgârieturi, dar după câteva zile în pădure ele nu vor mai conta. Vazzi cercetă braţele şi picioarele cadavrului, căutând urme de violenţă. Existau urme uşoare, care însă nu aveau să fie concludente. Era mulţumit. Nu ştia ce va ieşi până la urmă din toată povestea, dar tot ce ordonase Cross fusese adus la îndeplinire.

Două zile mai târziu, în urma unui telefon anonim, şeriful comitatului descoperi trupul lui Skannet. Se văzu nevoit să alunge un urs cafeniu cam curios, care zgâlţâia frânghia ca să legene cadavrul. Când sosiră la faţa locului, medicul legist şi asistenţii săi găsiră pielea cadavrului intrată în putrefacţie şi mâncată de insecte.

CARTEA A ŞASEA

O moarte la Hollywood

Capitolul 10

Zece funduri goale de femeie se ridicară simultan ca să salute ochiul clipitor al camerei de filmat. Deşi filmul era încă la început, Dita Tommey dădea probe de filmare în studioul unde se turna Messalina, căutând o dublură pentru fundul Athenei Aquitane.

Athena refuza să apară dezbrăcată, adică să-şi arate sânii şi fesele, modestie uimitoare pentru o celebritate, totuşi nu una fatală. Dita urma, pur şi simplu, s-o substituie cu sânii şi fesele altor actriţe, care dădeau probă în faţa ei.

Bineînţeles, le oferise scene întregi, cu dialoguri, nu le-ar fi înjosit cerându-le doar să pozeze ca pentru filme pornografice. Dar elementul culminant era scena de dragoste, când, rostogolindu-se în pat, femeia trebuia să-şi îndrepte fesele goale spre camera de filmat. Coregraful scenei respective lucra mişcările şi rostogolirile împreună cu actorul principal, Steve Stallings.

Bobby Bantz şi Skippy Deere urmăreau şi ei probele, alături de Dita Tommey. Pe platou nu mai era decât strict echipa de filmare. Tommey nu avea nimic împotrivă ca Deere să fie de faţă, dar ce dracu' căuta Bobby Bantz? O clipă se gândise să-i interzică să rămână pe platou, dar, dacă se renunţa la filmul Messalina, atunci ea s-ar fi găsit într-o poziţie foarte vulnerabilă. Aşa, putea apela oricând la bunăvoinţa lui.

— De fapt, ce căutăm? întrebă nerăbdător Bantz.

Coregraful scenei de dragoste, un tânăr pe nume Willis, care era şi şeful trupei de balet din Los Angeles, răspunse vesel:

— Cel mai frumos fund din lume. Dar trebuie să aibă şi muşchi buni. Fără porcării, nu vrem să se vadă despicătura sexului.

— Corect, încuviinţa Bantz. Fără porcării.

— Dar cu sânii cum rămâne? întrebă Deere.

— Nu trebuie să salte, declară coregraful.

— Sânii se vizionează mâine, anunţă Tommey. Nici o femeie nu are sâni sau fund perfect, poate cu excepţia Athenei, care refuză să şi le arate.

— Tu ar trebui să ştii, Dita, interveni cu subînţeles Bantz.

Tommey uită de poziţia vulnerabilă în care se afla.

— Iar tu, Bobby, eşti tipul cretinului absolut, dacă asta căutăm. Athena a refuzat să se culce cu tine, iar tu ai presupus că-i lesbiană.

— Bine, bine, bătu în retragere Bantz. Acum am de dat o groază de telefoane.

— Şi eu, îi ţinu isonul Deere.

— Nu vă cred, băieţi, declară Tommey.

— Dita, o rugă Deere, fii şi tu înţelegătoare. Ce distracţii crezi că avem, Bobby şi cu mine? Suntem prea ocupaţi ca să jucăm golf. Vizionarea de filme e munca noastră. Nu avem timp să mergem la teatru sau la operă. Abia dacă reuşim să ne procurăm câte o oră de distracţie pe zi, după ce stăm cu familiile. Ce poţi face într-o singură oră zilnic? Te regulezi. E distracţia care te solicită cel mai puţin.

— Mamă, Skippy, ia uită-te aici! exclamă Bantz. E cel mai frumos fund pe care l-am văzut vreodată.

Deere încuviinţa din cap, în culmea admiraţiei.

— Bobby are dreptate, Dita, asta-i fata noastră. Noteaz-o.

Tommey încuviinţa şi ea din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Iisuse, dar voi doi sunteţi idioţi de-a binelea. E un fund de negresă.

— Noteaz-o, oricum, insistă exuberant Deere.

— Da, încuviinţă şi Bantz. O sclavă etiopiană pentru Mesalina. Dar de ce dracu' dă probă?

Dita Tommey îi studia intrigată pe cei doi bărbaţi. În faţa ei se găseau doi dintre cei mai puternici oameni din industria filmului, fiecare primind sute de telefoane, şi ei se purtau ca nişte adolescenţi în aşteptarea primului orgasm.

— Când difuzăm anunţuri pentru probe de film nu avem voie să menţionăm că ne trebuie doar funduri albe, răspunse ea răbdătoare.

— Vreau s-o cunosc pe fata asta, declară Bantz.

— Şi eu, se grăbi să adauge Deere.

Discuţia fu întreruptă de apariţia pe platou a lui Melo Stuart. Impresarul zâmbea victorios.

— Ne putem întoarce toţi la lucru, anunţă el. Athena reia filmările. Soţul ei Boz Skannet, s-a spânzurat. S-a zis cu Boz Skannet.

Spunând acestea, bătu din palme, la fel cum făceau membrii echipei de fii mare de fiecare

dată când un actor îşi termina rolul dintr-un film. Skippy şi Bobby începură şi ei să aplaude. Dita îi ţintui pe toţi trei cu o privire plină de dezgust.

— Eli vă cheamă imediat pe amândoi, spuse Melo. Pe tine nu, Dita, surâse el în chip de scuză. Va fi doar o discuţie de afaceri, fără decizii de ordin creator.

Bărbaţii părăsiră studioul.

După plecarea lor, Dita Tommey o chemă la ea pe fata cu pricina. Era foarte frumoasă, cu pielea mai curând neagră decât ciocolatie, şi avea o vioiciune nestăpânită, pe care Dita o ghici că ţinând de firea ei, nu improvizată cu talent actoricesc.

— Îţi dau rolul sclavei etiopiene a Messalinei, o anunţă Dita. Vei avea o replică în dialog, dar, în principal, îţi vom filma fundul. Din păcate, ca s-o dublăm pe domnişoara Aquitane avem nevoie de un fund alb, iar al tău e prea închis la culoare, altfel i-ai fura filmul. Îi zâmbi prietenos. Falene Fant, un nume potrivit pentru ecran.

— N-are a face, răspunse fata. Vă mulţumesc. Şi pentru compliment, şi pentru rol.

— Încă ceva, adaugă Dita. Producătorul nostru, Skippy Deere, e de părere că ai cel mai frumos fund din lume. La fel şi domnul Bantz, preşedintele şi şeful de producţie al studioului. Vor lua legătura cu tine.

Falene Fant zâmbi răutăcios.

— Şi dumneavoastră ce ziceţi? întrebă ea.

Dita Tommey ridică din umeri.

— Pe mine nu mă interesează fundurile, aşa cum îi interesează pe bărbaţi. Cred însă că eşti o fată încântătoare şi o actriţă foarte bună. Îndeajuns de bună ca să poţi primi mai mult de o replică în acest film. Dacă vii la mine acasă diseară, putem discuta despre cariera ta. Te invit la masă.

În aceeaşi seară, după ce Dita Tommey şi Falene Fant petrecură două ore în pat, Dita pregăti cina şi discutară despre cariera fetei.

— A fost plăcut, spuse Dita. Cred însă că pe viitor e cazul să rămânem doar prietene şi să trecem noaptea aceasta sub tăcere.

— Desigur, se învoi Falene. Dar toată lumea ştie că eşti lesbiană. Din pricină că fundul meu e negru? râse ea, arătându-şi toţi dinţii.

Dita nu luă în seamă cuvântul lesbiană. Era o obrăznicie intenţionată.

Falene o gândise că o revanşă pentru aşa-zisa ei respingere.

— E un fund nemaipomenit, fie el negru, alb, verde sau galben, replică Dita. Dar eşti cu adevărat talentată. Dacă te voi distribui în continuare în filmele mele, talentul tău nu se va pune în valoare. Eu nu pot face filme decât o dată la doi ani. Trebuie să-ţi găseşti şi altceva de lucru. Majoritatea regizorilor sunt bărbaţi şi când distribuie o fată ca tine, speră de fiecare dată s-o aibă şi la pat. Dacă te vor crede lesbiană, s-ar putea uita după alte fete.

— La ce-mi trebuie regizori, dacă am un producător şi un director de studio? întrebă veselă Falene.

— Îi ai, încuviinţă Dita. Ei îţi pot netezi calea, însă regizorul te poate abandona pe podeaua cabinei de montaj. Sau te poate filma în aşa fel, încât să arăţi şi să te auzi ca dracu'.

Falene clătină din cap cu tristeţe.

— Trebuie să mă culc cu Bobby Bantz, cu Skippy Deere şi deja m-am culcat cu tine. E absolut necesar?

O privi cu ochi mari şi inocenţi.

În acel moment, Dita simţi pentru ea o sinceră afecţiune. Iată o fată care nu încerca să facă pe indignata.

— M-am simţit foarte bine în astă-seară, spuse ea. Ai fost exact aşa cum trebuie.

— De fapt, niciodată n-am înţeles de ce se face atâta tapaj pe tema sexului, spuse Falene. Pentru mine nu-i mare lucru. Nu consum droguri, nu beau peste măsură. Trebuie să mă distrez şi eu puţin.

— Bravo, încuviinţă Dita. Acum să vorbim despre Deere şi Bantz. Deere e un pion mai important şi am să-ţi spun de ce. Deere e îndrăgostit de propria-i persoană şi-i plac femeile. El te va ajuta cu adevărat. Îţi va găsi un rol bun, e suficient de inteligent ca să-şi dea seama că ai talent. Bantz nu ţine la nimeni, în afară de Eli Marrion. În plus, nu are gust şi nici ochi ca să descopere talentul. Bantz îţi va semna un contract cu studioul, după care va uita de tine. Aşa face şi cu soţia lui, ca să-i închidă gura. Îi dă o mulţime de roluri, plătite gras, dar nici unul de calitate. Dacă Skippy Deere te va plăcea, va face ceva concret pentru cariera ta.

— Sună puţin cam cinic, spuse Falene.

Dita o bătu uşor pe braţ.

— Lasă prostiile. Sunt lesbiană, dar sunt şi femeie. În plus, cunosc actorii. Fie ei bărbaţi sau femei, sunt în stare de orice, numai să avanseze în carieră. Toţi jucăm pe mize mari. Vrei să munceşti cu program de la nouă la cinci în Oklahoma sau să devii vedetă a ecranului şi să locuieşti la Malibu? Am citit pe foaia ta de înscriere că ai douăzeci şi trei de ani. Cu câţi te-ai culcat până acum?

— Te pun la socoteală şi pe tine? întrebă Falene. Poate cincizeci. Dar numai din distracţie, adăugă ea, scuzându-se în glumă.

— Prin urmare, nu va fi un şoc să mai accepţi câţiva, replică Dita. Şi, cine ştie, poate te vei distra şi de data asta.

— Ştii, îndrăzni Falene, n-aş face-o dacă n-aş fi încredinţată că într-o zi voi deveni vedetă.

— Bineînţeles, întări Dita. Nimeni n-ar face-o.

Falene râse.

— Dar tu? întrebă ea.

— Eu n-am avut de ales, explică Dita. Am reuşit numai datorită talentului meu fără egal.

— Biata de tine, o căină Falene.

În clădirea Studiourilor LoddStone, Bobby Bantz, Skippy Deere şi Melo Stuart se întâlniră cu Eli Marrion în biroul acestuia din urmă. Bantz era furios la culme.

— Cretin nenorocit! Ne bagă în sperieţi pe toţi şi pe urmă se omoară.

— Melo, înţeleg că clienta ta se întoarce la lucru, i se adresă Marrion lui Stuart.

— Desigur, încuviinţă Melo.

— Mai are şi alte pretenţii, e nevoie de noi metode de convingere? întrebă Marrion pe un ton ucigător de liniştit. Pentru prima oară Melo Stuart îşi dădu scama că Marrion fierbea de mânie.

— Nu, răspunse el. Poate începe filmările chiar mâine.

— Foarte bine, se bucură Deere. S-ar putea să ne încadrăm totuşi în buget.

— Vreau să faceţi linişte şi să mă ascultaţi cu toţii, spuse Marrion.

Bruscheţea lui, nemaiîntâlnita până atunci, îi reduse pe toţi la tăcere.

Marrion vorbi pe tonul lui coborât şi agreabil dintotdeauna, dar supărarea lui era vizibilă.

— Skippy, cui îi pasă dacă filmul se încadrează în buget? Nu mai e proprietatea noastră. Am intrat în panică, am comis o greşeală prostească. Toţi suntem vinovaţi. Filmul nu ne mai aparţine nouă, ci unui străin.

Skippy încercă să-l întrerupă.

— LoddStone va câştiga o avere din distribuirea filmului. În plus, obţinem o cotă din profituri. Nu-i o afacere chiar atât de proastă.

— Dar De Lena câştiga mai mult decât noi, interveni Bantz. Nu-i cinstit.

— E vorba că De Lena nu a făcut nimic ca să ne rezolve problema, spuse Marrion. Nu se poate să nu existe un temei legal în baza căruia să ne recăpătăm dreptul de proprietate asupra filmului.

— Aşa e, întări Bantz. Dracu' să-l ia pe De Lena. Să-l dăm în judecată.

— Îl ameninţăm cu tribunalul, apoi încheiem un târg cu el, spuse Marrion. Îi înapoiem banii şi-i oferim zece la sută din venitul brut rotunjit.

Deere râse.

— Eli, Molly Flanders nu-i va îngădui să-ţi accepte oferta.

— Vom negocia direct cu De Lena, spuse Marrion. Cred că voi reuşi să-l conving. Tăcu o clipă. I-am telefonat de îndată ce am primit vestea. Va veni în curând la noi. Ştiţi bine că are o anumită reputaţie, iar sinuciderea lui Skannet i-a picat cum nu se poate mai bine. Nu cred că-i va conveni vâlva stârnită în jurul unui proces.

În apartamentul său de pe terasa hotelului Xanadu, Cross De Lena citea relatările din presă despre moartea lui Skannet. Totul se derulase perfect. Era un caz clar de sinucidere, cele două scrisori de adio nu lăsau nici o îndoiala. Experţii grafologi nu aveau nici o şansă să descopere falsul. Boz Skannet nu lăsase prea multă corespondenţă, iar Leonard Sossa era prea priceput. Cătuşele în care fuseseră prinse încheieturile lui Skannet nu fuseseră prea strânse şi nu lăsaseră urme. Lia Vazzi era profesionist.

Primul telefon primit de Cross era chiar cel aşteptat. Giorgio Clericuzio îl convocă la reşedinţa Familiei din Quogue. Cross nu-şi făcuse nici o clipă iluzii că clanul Clericuzio nu-i va descoperi ispravă.

Al doilea telefon veni din partea lui Eli Marrion, care-l ruga să vină la Los Angeles, dar

fără avocată. Cross îi promise că va veni. Însă înainte de a porni către Las Vegas o sună pe Molly Flanders şi-i spuse că Marrion îi telefonase. Avocata îşi ieşi din fire.

— Vin să te iau de la aeroport şi mergem împreună. Unui director de studio nu-i dai nici bună-ziua decât în prezenţa avocatului.

Din clipa în care intrară în Studiourile LoddStone, apoi în biroul lui Marrion, înţeleseră că era vorba de ceva grav. Cei patru bărbaţi care-i aşteptau aveau figurile grave şi crunte ale unor persoane pregătite să recurgă la forţă.

— Am decis să-mi aduc şi avocată, i se adresă Cross lui Marrion. Sper că nu ai nimic împotrivă.

— Cum doreşti, replică Marrion. Nu voiam decât să te scutesc de o eventuală situaţie penibilă.

— Asta ar fi culmea! interveni supărată Molly Flanders, cu o expresie îndârjită. Vrei să-ţi recapeţi filmul, însă contractul e beton.

— Ai dreptate, confirmă Marrion. Dar vom apela la corectitudinea lui Cross, El n-a mişcat un deget ca să ne rezolve problema, în timp ce Studioul LoddStone a investit din belşug timp, bani şi talent, fără de care realizarea acestui film nu ar fi fost posibilă. Cross îşi va recăpăta banii. Va primi zece la sută din profitul brut rotunjit, iar rotunjirile vor fi făcute cu generozitate. Nu va risca nimic.

— Deja a supravieţuit riscului, replică Molly. Oferta voastră e jignitoare.

— Atunci vom fi nevoiţi să mergem la tribunal, declară Marrion. Cross, sunt convins că şi ţie îţi este la fel de neplăcut.

Îi zâmbi lui Cross. Un zâmbet amabil, care dădea chipului său de gorilă un aer angelic.

Molly era în culmea furiei.

— Eli, tu te duci la tribunal şi dai declaraţii de douăzeci de ori pe an, pentru ca de fiecare dată umbli cu tertipuri. Se întoarse către Cross. Hai să mergem.

Dar Cross ştia că nu-şi putea permite să ajungă în instanţă. Faptul că la scurt timp după ce achiziţionase filmul survenise moartea atât de oportună a lui Skannet va îndrepta suspiciunile asupra lui. Se vor face cercetări despre relaţiile lui, va fi analizat în fel şi chip, va deveni o figură prea cunoscută, ceea ce Don nu ar fi îngăduit cu nici un preţ. Fără îndoială că Marrion îşi dădea scama de toate aceste lucruri.

— Să rămânem, îi spuse Cross lui Molly. Apoi se întoarse către Marrion, Bantz, Skippy Deere şi Melo Stuart. Dacă la hotelul meu vine cineva care joacă la risc şi câştigă, eu îi plătesc întreaga suma. Nu doar cât a mizat. Exact invers decât procedaţi dumneavoastră, domnilor. De ce nu reveniţi asupra propunerii?

— Aici vorbim despre afaceri, nu despre jocuri de noroc, replică dispreţuitor Bantz.

— Aşa poţi câştiga zece milioane de dolari de pe urma investiţiei dumitale, interveni împăciuitor Melo Stuart. E un târg cinstit, fără doar şi poate.

— Şi încă fără să ridici un deget, adăugă Bantz.

Numai Skippy Deere părea să fie de partea lui.

— Cross, meriţi mai mult. Dar ceea ce-ţi oferă ei e de preferat unui proces, pe care rişti să-l pierzi. Acceptă, şi cu prima ocazie vom face afaceri amândoi, fără studio. Îţi promit că vei primi o cotă cinstită.

Cross ştia că era important să nu pară că ameninţă. Zâmbi resemnat.

— Poate ca toţi aveţi dreptate, spuse el. Vreau să rămân în acest gen de afaceri şi să păstrez relaţii bune cu toată lumea, iar un profit de zece milioane nu-i rău pentru început. Molly, ocupă-te de acte. Acum trebuie să prind avionul, aşa că vă rog să mă scuzaţi.

Ieşi din sala de conferinţe, urmat de Molly.

— Putem câştiga procesul, îi spuse Molly.

— Nu vreau să ajung la tribunal, îi explică Cross. Înţelege-te cu ei.

Molly îl studie cu luare-aminte, apoi spuse:

— Bine, dar voi obţine mai mult de zece la sută.

A doua zi, când Cross sosi la reşedinţa Familiei din Quogue, îl aşteptau Don Domenico Clericuzio, fiii lui, Giorgio, Vincent şi Petie, şi nepotul Dante. Luară masa în gradină, un prânz compus din mezeluri şi brânzeturi italiene reci, un castron enorm cu salată şi pâine italienească, lungă şi crocantă. Pe masă se găsea castronelul cu brânză rasă pentru Don. În timp ce mâncau, Don i se adresă pe un ton degajat:

— Croccifixio, am auzit că ai intrat în industria filmului.

Făcu o pauză, ca să soarbă din vinul roşu. Apoi luă o lingură de parmezan italian ras.

— Da, confirma Cross.

— E adevărat că ai investit o parte din procentele tale din Xanadu ca să finanţezi un film?

— Am acest drept, răspunse Cross. În definitiv, sunt Bruglione al vostru pe Coasta de Vest, râse el.

— Bine zis, Bruglione, interveni Dante.

Don îi aruncă nepotului său o privire dezaprobatoare.

— Te-ai implicat într-o afacere foarte serioasă, fără avizul Familiei. Nu ai avut nevoie de sfatul nostru. Iar lucrul cel mai important, ai executat o operaţiune violentă, care ar putea avea grave consecinţe oficiale. În astfel de situaţii, regula noastră este clară: ori ceri consimţământul Familiei, ori procedezi după capul tău şi suporţi consecinţele.

— Pe deasupra, ai folosit posesiuni ale Familiei, adăugă cu asprime Giorgio. Cabana de vânătoare din Sierra Nevada. Te-ai servit de Lia Vazzi, de Leonard Sossa şi de Pollard, cu Agenţia lui de Pază şi Protecţie. E drept că sunt oamenii noştri de pe Coasta de Vest, însă totodată sunt şi proprietatea Familiei. Din fericire, totul s-a desfăşurat fără incidente, dar dacă s-ar fi întâmplat altfel? Atunci am fi fost expuşi cu toţii.

— Ştie toate aceste lucruri, interveni nerăbdător Don Clericuzio. Întrebarea e de ce a procedat aşa. Nepoate, cu ani în urmă ai cerut să nu participi la o operaţiune necesară, pe care urma s-o execute câţiva oameni de-ai noştri. Ţi-am îndeplinit rugămintea, deşi aveam nevoie de tine. Acum faci acelaşi lucru pentru propriile tale interese. Niciodată nu ţi-a stat în fire să procedezi astfel.

Cross înţelese că Don era de partea lui. Ştia că nu putea spune adevărul, şi anume că se lăsase sedus de frumuseţea Athenei; n-ar fi fost o explicaţie raţională, ci mai curând insultătoare. Poate chiar fatală. Ce putea fi mai grav decât că atracţia faţă de o femeie străină cântărise mai greu decât fidelitatea faţa de Familia Clericuzio? Vorbi, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— M-am gândit că am prilejul să fac bani buni, spuse el. Că mi se oferă şansa de a iniţia un nou gen de afaceri. Pentru mine şi pentru Familie. O afacere prin care s-ar putea spăla bani. Dar a trebuit să acţionez rapid. Bineînţeles că nu am intenţionat să vă ascund faptele, dovada că m-am folosit de posesiunile Familiei, după cum ştiţi. Voiam să vin la voi numai o dată ce se termină totul.

Don zâmbi şi îl întreba cu blândeţe:

— Şi s-a terminat?

Cross intui imediat ca Don cunoştea toată povestea.

— Mai e ceva, spuse Cross şi le explică nouă înţelegere la care ajunsese cu Marrion. Spre surprinderea lui, Don începu să râdă cu poftă.

— Ai procedat exact aşa cum trebuie, îl lăudă el. Un proces putea însemna un dezastru. Lasă-i să-şi aibă şi ei victoria lor. Dar ticăloşi mai sunt! Bine că ne-am ţinut mereu departe de astfel de afaceri. Tăcu o clipă. Cel puţin, ai câştigat zece milioane. O sumă frumuşică.

— Nu, răspunse Cross. Cinci pentru mine şi cinci pentru Familie, se înţelege de la sine. Nu cred că ar trebui să ne lăsăm descurajaţi aşa uşor. Am unele planuri, dar Familia trebuie să mă susţină.

— Atunci e cazul să discutăm alte procente, spuse Giorgio.

„E la fel ca Bantz, se gândi Cross. Mereu încearcă să stoarcă mai mult."

— Mai întâi prindeţi iepurele şi abia după aceea îl împărţim, interveni iritat Don. Ai binecuvântarea Familiei. Atenţie însă. Înainte de orice iniţiativă importantă, te sfătuieşti cu noi. M-ai înţeles, nepoate?

— Da, răspunse Cross.

Plecă de la Quogue cu sentimentul că i se luase o piatră de pe inimă. Don îşi arătase afecţiunea.

Deşi trecut de optzeci de ani, Don Domenico Clericuzio continua să-şi conducă imperiul. O lume creată cu mari strădanii şi care-l costase scump, aşadar, simţea că-i aparţine.

La o vârstă venerabilă, când majoritatea bărbaţilor sunt obsedaţi de păcatele inevitabile comise în viaţă, de regrete pentru visele spulberate şi chiar de îndoieli pentru justeţea propriilor acţiuni, Don se considera la fel de virtuos, ca şi pe vremea când avea doar paisprezece ani.

Don Clericuzio era strict în principii şi în judecăţi. Dumnezeu crease o lume plină de primejdii, pe care omenirea o făcuse şi mai periculoasă. Lumea lui Dumnezeu era o închisoare în care omul trebuia să-şi câştige pâinea cea de toate zilele şi în care semenii lui erau fiare ca şi el, carnivore şi necruţătoare. Don Clericuzio se simţea mândru că îi ocrotise pe cei dragi,

ferindu-i de primejdii pe tot parcursul vieţii sale.

Era mulţumit că la vârsta lui înaintată încă avea voinţa de a-şi condamna duşmanii la moarte. Bineînţeles că îi ierta, doar era creştin şi avea o capelă chiar la el acasă. Dar îi ierta aşa cum iartă Dumnezeu pe toţi robii săi, adică condamnându-i la inevitabilă pieire.

În lumea creată de el, Don Clericuzio era venerat. Familia, miile de locuitori ai Enclavei Bronx, Brugliones, care guvernau teritorii şi-i încredinţau lui banii, îl rugau să intervină ori de câte ori intrau în conflict cu societatea oficială. Ştiau că Don era un om drept. Că la vreme de nevoie, de boală sau la orice alt necaz puteau merge la el, iar el le alina durerea. Aşa că îl iubeau.

Don ştia că iubirea, oricât de profundă, nu era un sentiment pe care să te bizui. Iubirea nu însemna neapărat recunoştinţa, supunere sau armonie într-o lume plină de vicisitudini. Nimeni nu înţelegea mai bine acest lucru decât Don Clericuzio. Ca cineva să inspire iubire adevărată, trebuia să inspire şi teamă. Iubirea singură era întotdeauna demnă de dispreţ, ea nu însemna nimic dacă nu implica în egală măsură încredere şi supunere. La ce i-ar fi servit iubirea dacă nu i-ar fi confirmat puterea?

Întrucât răspundea de viaţa celorlalţi, Don era sursa bunăstării lor şi nu se putea abate de la îndatoririle sale. Trebuia să fie strict în judecata lui. Dacă cineva îl trăda, dacă prejudicia cumva integritatea lumii sale, omul acela trebuia pedepsit şi ţinut în frâu, chiar dacă acest lucru însemna condamnarea la moarte. Nu exista nici o scuză, nici o circumstanţă atenuantă, nici un apel la clemenţă. Ceea ce era de făcut, trebuia făcut. Fiul său Giorgio îi spusese o dată că era arhaic. Dar acceptă că nici nu se putea altfel.

Acum avea multe lucruri la care să se gândească. În ultimii douăzeci şi cinci de ani trecuţi de la războiul cu Familia Santadio, făcuse planuri bune. Fusese un clarvăzător, viclean, brutal la nevoie şi îndurător atunci când nu risca nimic. Acum Familia Clericuzio era la apogeul puterii, aparent ferită de orice atac. Curând avea să dispară în ţesătura legală a societăţii şi să devină invulnerabilă.

Dar Don Domenico nu supravieţuise atâta timp printr-un optimism lipsit de perspectivă. Putea descoperi buruiana cea rea înainte ca aceasta să răsară din pământ. Acum marea primejdie era internă, ascensiunea lui Dante, maturizarea lui într-un mod nu tocmai satisfăcător pentru Don.

Apoi era Cross, îmbogăţit datorită moştenirii lăsate de Gronevelt şi care, iată, făcuse un pas important, fără oblăduirea Familiei. Tânărul începuse atât de strălucit, devenind aproape un profesionist, la fel ca tatăl lui, Pippi. Mai târziu, la operaţiunea Virginio Ballazzo făcuse nazuri. Şi, după ce, dată fiind inima lui bună, Familia îl scutise de îndatoririle care-i reveneau, iată că revenise la aceleaşi îndeletniciri şi îl executase pe acel Skannet, pentru propriul său profit. Fără aprobarea nemijlocită a lui Don. Totuşi, pentru faptul că trecea cu vederea astfel de abateri, Don Clericuzio îşi găsea o scuză în rarele lui momente de sentimentalism. Cross încerca să evadeze dintr-o lume şi să pătrundă în alta. Deşi asemenea acţiuni sădeau sau puteau sădi sământa trădării, Don Clericuzio înţelegea. Cu toate acestea, o alianţa între Pippi şi Cross putea reprezenta o ameninţare la adresa Familiei. De asemenea, Don remarcase ura lui Dante împotriva celor doi De Lena. Pippi era prea inteligent ca să nu-şi dea şi el seama, or Pippi era un om periculos. Trebuia să fie cu ochii pe el, în ciuda faptului ca Pippi îşi dovedise de atâtea ori fidelitatea.

Îngăduinţa lui Don se datora afecţiunii pe care le-o purta lui Cross şi lui Pippi, vechiul şi credinciosul lui soldat, fiul surorii lui. La urma urmei, în vinele lor curgea sângele familiei Clericuzio. Mai curând îl îngrijora pericolul pe care îl reprezenta pentru Familie celălalt nepot, Dante.

Don Clericuzio se purtase întotdeauna cu Dante ca un bunic devotat şi iubitor. Fuseseră foarte apropiaţi, până când băiatul atinsese vârsta de zece ani, după care bătrânul încercase o vagă dezamăgire. Don descoperise la copil anumite însuşiri care-l nelinişteau.

La zece ani, Dante era un copil vesel, cu un umor viclean. Era un bun gimnast, foarte stăpân pe propriul trup. Îi plăcea mult să stea de vorbă, îndeosebi cu bunicul său, şi avea discuţii lungi şi tainice cu mama lui, Rose Marie. După această vârstă, devenise răutăcios şi crud. Se bătea cu băieţii de seamă lui, dând dovadă de o violenţă ieşită din comun. Hărţuia fără milă fetele, cu un amestec de inocenţă şi perversitate totodată amuzant şi înfricoşător. Tortura animalele mici — lucru nu neapărat semnificativ la un copil mic, Don ştia acest lucru foarte bine — dar o dată încercase să înece un băiat mai mic decât el în bazinul de înot al şcolii. În cele din urmă, devenise neascultător, chiar şi faţă de bunicul lui.

Nu ca Don ar fi judecat prea aspru aceste lucruri. În definitiv, copiii erau nişte mici

animale, era necesar că educaţia să le fie impusă cu forţa în creiere şi pe spinare. Existaseră copii ca Dante care cu timpul deveniseră nişte sfinţi. Ceea ce-l neliniştea pe Don era locvacitatea lui Dante, nesfârşitele discuţii ale băiatului cu mama lui şi, mai presus de orice, micile lui acte de nesupunere faţă de însuşi Don.

Totodată, poate că Don, care punea mare preţ pe capriciile firii, era tulburat şi de faptul că la vârsta de cincisprezece ani Dante încetase să mai crească. Se oprise la înălţimea de un metru şaizeci. Familia ceruse sfatul doctorilor, care opinaseră că, în cel mai bun caz, Dante avea să mai crească încă şapte-opt centimetri, fără a atinge înălţimea caracteristică familiei Clericuzio, un metru optzeci. Don considera că statura pitică a lui Dante era un semn primejdios, la fel cum gândea şi despre gemeni. Bătrânul susţinea că, deşi naşterea era un miracol binecuvântat, gemenii reprezentau o exagerare a naturii. În Enclava Bronx existase cândva un slujitor al clanului care devenise tatăl unor tripleţi; îngrozit, Don îi cumpărase o băcănie în Portland, Oregon, unde omul ducea o viaţă îndestulată, dar izolată. Don era superstiţios şi în privinţa stângacilor şi bâlbâiţilor. Orice s-ar zice, aceste particularităţi nu erau semn bun. Dante era stângaci din naştere.

Dar toate acestea la un loc nu l-ar fi făcut pe Don circumspect faţă de nepotul lui şi nici nu i-ar fi diminuat afecţiunea pe care i-o purta; toţi cei de un sânge cu el erau excepţii de la regulă. Însă pe măsură ce creştea, Dante se îndepărtă tot mai mult de idealurile de viitor ale bătrânului.

La vârsta de şaisprezece ani, Dante abandonase şcoala şi imediat îşi vârâse nasul în afacerile Familiei. Lucrase în restaurantele lui Vincent. Era un chelner simpatic şi câştiga bacşişuri grase, datorită faptului că era expeditiv şi plin de duh. Când se plictisise de această ocupaţie, lucrase două luni în biroul lui Giorgio de pe Wall Street, dar nu-i plăcuse deloc munca, pentru care nu avea nici o chemare, în pofida străduaniilor susţinute ale lui Giorgio de a-l învăţa complexităţile averii pe hârtie. În cele din urmă, se mutase la compania de construcţii a lui Petie. Îi plăcea să lucreze cu oamenii din Enclavă. Se mândrea cu trupul lui, care devenea din ce în ce mai musculos. Dar în urma acestor experienţe preluase, într-o oarecare măsură, unele trăsături ale celor trei unchi, fapt remarcat cu satisfacţie de Don. Dante era direct ca Vincent, detaşat ca Giorgio şi feroce ca Petie. Undeva în cursul acestei evoluţii îşi conturase propria personalitate, adevărata lui fire: vicleană, şireată, nesinceră, dar cu un simţ al umorului care putea fi încântător. Tot atunci începuse să poarte berete renascentiste.

Beretele — nimeni nu ştia de unde şi le procură — erau confecţionate din fibre colorate şi strălucitoare; unele erau rotunde, altele dreptunghiulare şi i se potriveau pe cap ca turnate. Beretele îl făceau să pară mai înalt, mai frumos şi mai simpatic. În parte, pentru că erau caraghioase şi dezarmante, echilibrându-i cumva asimetria feţei. Beretele îl prindeau de minune. Îi ascundeau părul negru ca smoala şi sârmos ca al tuturor celor din familia Clericuzio.

Într-o zi, când se aflau în biroul în care fotografia lui Silvio continua să ocupe un loc de onoare, Dante îl întrebase pe bunicul său:

— Cum a murit?

— Într-un accident, răspunsese scurt Don.

— A fost fiul dumitale preferat, aşa-i? insistase Dante.

Pe Don îl surprinsese întrebarea. Dante avea numai cincisprezece ani.

— De ce crezi asta? întrebase el.

— Pentru că e mort, răspunsese Dante cu un rânjet viclean.

Lui Don îi trebuise câteva momente până să înţeleagă că acest copil necopt îndrăznise să facă o astfel de glumă.

Don ştia şi că Dante îi scotocea prin biroul din casă când el era la masă. Faptul nu-l deranja, copiii erau întotdeauna curioşi faţă de cei vârstnici, iar Don nu păstra nimic scris care să cuprindă vreun fel de informaţii. Într-un colţ al minţii păstra o tabla uriaşă pe care erau înscrise toate informaţiile necesare, inclusiv toate păcatele şi virtuţile celor apropiaţi.

Dar pe măsură ce devenea tot mai circumspect în privinţa lui Dante, Don îi arăta tot mai multă afecţiune, asigurându-l pe băiat că va fi unul dintre moştenitorii Imperiului Familiei. Reproşurile şi dojanele erau sarcina unchilor lui Dante, în primul rând a lui Giorgio.

În cele din urmă, exasperat de posibilitatea ca Dante să se retragă într-o societate legală, Don îi dăduse permisiunea să se pregătească pentru a deveni Ciocan.

Don îşi auzi fiica, pe Rose Marie, chemându-l la masă în bucătărie, unde mâncau când nu

erau decât ei doi acasă. Se duse în bucătărie, se aşeză pe scaun în faţa uriaşului castron colorat, cu fidea gătită cu roşii şi busuioc proaspăt din grădină. Ea îi puse dinainte castronelul de argint cu brânză rasă, de un galben intens, care lăsa să i se ghicească dulceaţa şi savoarea. Rose Marie veni şi se aşeză în faţa lui. Era veselă şi bine dispusă, iar bătrânul fu încântat de veselia ei. În seara aceea avea să fie scutit de crizele ei îngrozitoare. Acum fiica lui arăta la fel cum fusese înainte de războiul cu Familia Santadio.

Ce tragedie se petrecuse atunci, fusese una dintre puţinele greşeli făcute în viaţa lui, o greşeală care dovedea că o victorie nu era întotdeauna o victorie. Dar cine ar fi crezut că Rose Marie va rămâne pentru totdeauna văduvă? Îndrăgostiţii se îndrăgosteau din nou, fusese convingerea lui din totdeauna. În acel moment Don simţi un val de afecţiune pentru fiica lui. Ea va ierta micile păcate ale lui Dante. Rose Marie se aplecă şi mângâie cu afecţiune creştetul încărunţit al lui Don.

El luă o lingură plină de brânză rasă, simţindu-i savoarea iute pe gingii. Sorbi din vin şi o urmări cu privirea pe Rose Marie, care tăia o pulpă de miel.

Ea îi puse în farfurie trei cartofi rumeniţi şi crocanţi, lucind de grăsime. Mintea lui frământată îşi regăsi limpezimea. Cine era mai presus de el?

Se simţea atât de bine, încât se lăsă convins de Rose Marie să se uite împreună la televizorul din sufragerie, pentru a doua oară în acea săptămână.

După patru ore de filme de groază, se întoarse spre Rose Marie:

— Oare e posibil să trăieşti într-o astfel de lume, în care fiecare face ce vrea? Nimeni nu-i pedepsit de Dumnezeu sau de oameni, nimeni nu trebuie să-şi câştige existenţa în mod cinstit? Există asemenea femei, care se conduc după capriciile lor? Oare bărbaţii sunt chiar atât de slabi, încât cedează în faţa unei dorinţe neînsemnate, a unui ideal mărunt de fericire? Unde sunt soţii cinstiţi care muncesc pentru o pâine, care se gândesc cum să-şi apere mai bine copiii de vitregiile sorţii şi de cruzimile lumii? Unde sunt cei care înţeleg că bucata lor de brânză, paharul lor de vin şi căldura căminului sunt adevărata răsplată la sfârşitul unei zile? Cine sunt oamenii aceştia care tânjesc după o fericire tainică?! Ce zarvă fac din viaţă, ce tragedii scornesc din nimic! Don îşi bătu uşor fiica pe cap şi făcu un semn dispreţuitor către ecranul televizorului, adăugând: N-au decât să înoate pe fundul oceanului. Apoi îi dădu un ultim sfat: Fiecare om este răspunzător de faptele lui.

În aceeaşi noapte, singur în dormitorul lui, Don ieşi pe terasă. Casele din împrejurimi erau toate luminate strălucitor; auzea vâjiitul mingilor de tenis pe teren şi vedea jucătorii sub reflectoare. Nici un copil nu se juca afară la ora aceea târzie. Văzu paznicii de la poartă şi din jurul casei.

Chibzui ce măsuri trebuia să ia ca să împiedice o viitoare tragedie. Simţi cum îl copleşeşte iubirea pentru fiica lui şi pentru nepot, acesta era sentimentul care-l răsplătea la bătrâneţe. Pur şi simplu, trebuia să-i ocrotească pe cât îi stătea în puteri. De ce oare se gândea întotdeauna la tragedii? Rezolvase toate problemele cu care se confruntase în viaţă, aşa că avea s-o rezolve şi pe aceasta.

Totuşi, în mintea lui se conturau planuri după planuri. Se gândi la senatorul Wavven. Timp de patru ani îi dăduse milioane de dolari ca să determine promulgarea legislaţiei de legalizare a jocurilor de noroc. Dar senatorul era un om alunecos. Păcat ca Gronevelt nu mai era printre cei vii; Cross şi Giorgio nu aveau îndemânarea necesară ca să insiste pe lângă el. Poate că imperiul jocurilor de noroc nu va intra în legalitate niciodată.

Apoi se gândi la vechiul său prieten, David Redfellow, care acum locuia confortabil la Roma. Poate că sosise momentul să-l readucă în sânul Familiei, Cross nu avea decât să se arate îngăduitor faţă de asociaţii lui din Hollywood, în definitiv, era tânăr. Nu ştia că un singur semn de slăbiciune putea fi fatal. Don decise să-l cheme pe David Redfellow de la Roma, ca să rezolve cumva afacerea cu studioul.

Capitolul 11

La o săptămână după moartea lui Boz Skannet, Cross primi prin Claudia o invitaţie la cină în casa Athenei Aquitane din Malibu.

Cross luă avionul de la Vegas la Los Angeles, închirie o maşină şi sosi la poarta păzită a Coloniei Malibu la ora la care soarele începea să se cufunde în ocean. Nu mai era necesară o pază specială, deşi aceeaşi secretară din casa de oaspeţi îi verifică identitatea şi-i anunţă sosirea apăsând pe butonul soneriei. Cross parcurse pe jos gradina lungă, până la casa de pe plajă. Aceeaşi menajeră sud-americană, micuţă de statură, îl conduse până în salonul verde-albăstrui, lângă care păreau să se spargă valurile Oceanului Pacific.

Athena îl aştepta, mai frumoasă decât şi-o amintea. Îmbrăcată într-o bluză verde şi pantaloni de casă, părea că se contopeşte cu ceaţa care plutea peste oceanul din spatele ei. Cross nu-şi putea lua ochii de la ea. Athena îi strânse mâna, fără să-l sărute pe obraz, după obiceiul de la Hollywood. Băuturile erau deja pregătite, şi Athena îi oferi unul din pahare. Era apă Evian cu suc de lămâie. Se aşezară în fotoliile încăpătoare, de culoarea mentei, cu faţa spre ocean. Soarele care asfinţea risipea monezi de aur în toată încăperea.

Cross era atât de conştient de frumuseţea ei, încât trebui să-şi plece capul ca să evite s-o privească. Părul auriu, pielea albă ca laptele, felul în care îşi odihnea trupul lung în fotoliu. Câteva monezi aurii căzură în ochii ei, cu scânteieri de o clipă. Cross simţi o dorinţă nestăvilită s-o atingă, să fie mai aproape de ca, s-o posede.

Athena părea să nu observe sentimentele pe care le trezea. Sorbi din băutură şi spuse încet:

— Voiam să-ţi mulţumesc că mă păstrezi în lumea filmului.

Sunetul vocii ei adânci, vraja care-l împresura pe Cross. Nu era nici pătimaş, nici chemător. Dar era atât de catifelat, atât de regesc prin siguranţa lui, şi totuşi atât de cald, încât Cross nu dorea decât s-o asculte în continuare. „Iisuse, îşi spuse el, ce-i asta?" Îi era ruşine de puterea Athenei asupra lui. Fără să-şi ridice fruntea, murmură:

— Am crezut că te voi putea aduce înapoi la lucru, făcând apel la lăcomia ta.

— Printre multele mele cusururi nu se numără şi lăcomia, spuse Athena. Întoarse privirea de la ocean, ca să se poată uita drept în ochii lui. Claudia mi-a spus că studioul a revocat înţelegerea după ce soţul meu s-a sinucis. A trebuit să le cedezi filmul şi să te mulţumeşti doar cu o cotă din profit.

Cross se străduia să rămână impasibil. Spera să se elibereze de tot ce simţea pentru ea.

— Probabil că nu mă pricep la afaceri, spuse el.

Dorea să-i lase impresia că era ineficient.

— Contractul a fost întocmit de Molly Flanders, spuse Athena. Nu există avocat ca ea. Nu trebuia să cedezi.

Cross ridică din umeri.

— E o chestiune de politică. Intenţionez să intru definitiv în industria filmului şi n-am vrut să-mi fac duşmani atât de puternici ca Studiourile LoddStone.

— Te-aş putea ajuta, se oferi Athena. Aş putea refuza să reiau filmările.

Cross simţi un fior de încântare la gândul că Athena ar fi fost în stare de un astfel de gest. Cântări oferta. Studioul tot ar fi putut să-l dea în judecată. În plus, nu suporta ideea de a se îndatora faţă de Athena. Apoi îi fulgeră prin minte că, dacă Athena era frumoasă, asta nu însemna că nu era şi inteligentă.

— De ce ai face-o? întrebă tânărul.

Athena se ridică din fotoliu şi se apropie de fereastra uriaşă. Plaja era o umbră cenuşie, soarele dispăruse la orizont, iar oceanul reflecta lanţul muntos din spatele casei şi Pacific Coast Highway. Athena rămase cu privirea aţintită asupra oceanului negru-albăstrui, ale cărui valuri clipoceau discret la ţărm. Îi răspunse fără să se întoarcă spre el:

— De ce-aş face-o? Pur şi simplu, pentru că-l cunoşteam pe Boz Skannet mai bine decât oricine. Putea să fi lăsat şi o sută de scrisori de adio, Boz nu era omul care să se sinucidă.

Cross ridică din umeri.

— Tot mort se cheamă, spuse el.

— Aşa e, întări Athena. Se întoarse cu faţa la el, privindu-l drept în ochi. Ai cumpărat filmul şi Boz s-a sinucis exact la ţanc. Dacă l-a omorât cineva, atunci cred că tu eşti acela.

Deşi sever, chipul ei era atât de frumos, încât Cross nu reuşi să-şi stăpânească tremurul din glas, aşa cum ar fi vrut.

— De ce nu studioul? întrebă el. Marrion e unul dintre cei mai puternicii oameni din ţară.

De ce nu Bobby Bantz sau Skippy Deere?

Athena clătină din cap.

— Au înţeles ce le ceream. Aşa cum ai înţeles şi tu. N-au făcut-o, ţi-au vândut ţie filmul. Puţin le păsa dacă aş fi fost ucisă după încheierea filmărilor, însă ţie ţi-a păsat. Am ştiut că mă vei ajuta, chiar şi atunci când ai spus că nu poţi. Când am aflat că ai cumpărat filmul, am ştiut exact ce vei face, dar trebuie să-ţi mărturisesc că nu mi-am închipuit că vei acţiona atât de inteligent. Deodată se apropie de el, iar Cross se ridică din fotoliu. Athena îi prinse mâinile într-ale ei. Cross îi simţea parfumul trupului, îi simţea răsuflarea. E singurul lucru rău pe care l-am făcut în toată viaţa mea, spuse Athena. Să îndemn pe cineva să comită o crimă. A fost îngrozitor. M-aş fi simţit mai bine dacă o făceam cu mâna mea. Dar nu am fost în stare.

— De ce ai fost atât de convinsă că voi întreprinde ceva? o întrebă Cross.

— Claudia mi-a vorbit mult despre tine, răspunse Athena. Am înţeles cine eşti, dar ea e atât de naivă, încă nu ştie nimic. Te crede numai un tip dur şi cu multă autoritate. Cross deveni foarte atent. Athena încerca să-l determine să-şi recunoască fapta. Ceva ce el n-ar fi făcut nici înaintea unui preot, nici chiar înaintea lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta, felul în care mă priveai, continua Alhena. Mulţi bărbaţi m-au privit aşa. Nu sunt lipsită de modestie, ştiu că sunt inimoasă, asta mi s-a repetat de când eram copil. Întotdeauna am ştiut că am putere, dar niciodată nu mi-am înţeles-o cu adevărat. Nu mă încântă peste măsură, dar mă folosesc de ea. E ceea ce se numeşte „dragoste".

Cross îşi eliberă mâinile dintr-ale ei.

— De ce te temeai atât de mult de soţul tău? Pentru că-ţi putea distruge cariera?

În ochii ei se aprinse o scânteie de mânie.

— Nu din pricina carierei, răspunse ea. Şi nu mi-a fost frică, deşi ştiam că nu va ezita să mă ucidă. Am avut un motiv mai puternic. Tăcu, apoi adăugă: Îi pot obliga să-ţi dea filmul înapoi. Pot refuza să continuu lucrul la filmări.

— Nu, răspunse Cross.

Athena zâmbi şi spuse exuberanta:

— Atunci ne putem culca împreună. Te consider foarte atrăgător şi sunt convinsă că ne vom simţi bine.

Prima lui reacţie fu una de mânie, la gândul că ea îşi închipuia că-l putea cumpăra aşa uşor. La gândul că juca teatru, folosindu-şi farmecele feminine la fel cum un bărbat şi-ar fi folosit forţa fizică. Dar ceea ce-l deranja în primul rând era că desluşise în tonul ei o umbră de batjocură. Îşi bătea joc de purtarea lui plină de respect şi-i reducea iubirea sinceră la un simplu act sexual. Ca şi cum i-ar fi declarat că dragostea lui faţă de ea era la fel de falsă că şi dragostea ei faţă de el.

— Am stat mult de vorbă cu Boz tot încercând să ajung la o înţelegere cu el, răspunse cu răceală Cross. Spunea că pe vremea când eraţi căsătoriţi se culca cu tine de cinci ori pe zi.

Se simţi satisfăcut văzând că o şocase.

— N-am numărat, dar o făceam destul de des, răspunse ea. Aveam optsprezece ani şi îl iubeam sincer. Nu-i ciudat că pe urmă am dorit să-l văd mort? Se încruntă o clipă şi spuse, ca din întâmplare: Despre ce aţi mai vorbit?

Cross o privi mohorât.

— Boz mi-a destăinuit teribilul secret dintre voi doi. Pretinde că i-ai mărturisit că, atunci când ai fugit de acasă, ţi-ai îngropat copilul în deşert.

Chipul Athenei deveni o mască, ochii ei verzi îşi pierdură strălucirea. Pentru prima oară în seara aceea Cross simţi că femeia din faţa lui nu juca teatru. Obrazul ei avea o paloare pe care nici o actriţă n-o putea realiza.

— Chiar crezi că mi-am ucis copilul? şopti ea.

— Boz a declarat că aşa i-ai spus tu, răspunse Cross.

— E adevărat că aşa i-am spus, încuviinţă Athena. Acum te întreb din nou. Chiar crezi că mi-am ucis copilul?

Nimic nu este mai îngrozitor decât să condamni o femeie frumoasă. Cross ştia că, dacă i-ar fi dat un răspuns cinstit, ar fi pierdut-o pentru totdeauna. Deodată o cuprinse blând cu braţele.

— Eşti prea frumoasă. Nici o femeie atât de frumoasă nu ar fi în stare de o asemenea faptă. Eterna adoraţie a bărbaţilor pentru frumuseţea feminină, în ciuda oricăror evidenţe. Nu, continuă el. Nu cred că ai făcut aşa ceva.

Ea se trase într-o parte.

— Deşi sunt vinovată de ce i s-a întâmplat lui Boz?

— Nu eşti vinovată, o contrazise Cross. Boz şi-a luat singur zilele. Athena îl privea cu luare-aminte. El îi luă mâinile într-ale lui. Chiar crezi că l-am ucis pe Boz? întrebă el.

Atunci Athena zâmbi, ca o actriţă care înţelesese, în sfârşit, cum trebuia să joace o scenă.

— Nu mai mult decât crezi tu că mi-am ucis copilul.

Zâmbiră amândoi, fiecare îl proclamase pe celălalt nevinovat. Ea îl luă de mână şi spuse:

— Acum am să-ţi pregătesc cina, pe urmă mergem în pat.

Îl conduse în bucătărie.

De câte ori jucase această scenă? se întrebă Cross, chinuit de gelozie. Frumoasa regină interpretând rolul gospodinei, ca o femeie obişnuită. Cross o urmări pregătind masa. Athena nu purta şorţ şi era extrem de pricepută. Discută cu el în timp ce tăie legumele, pregăti cina într-o crăticioară şi puse masa. Îl puse pe Cross să deschidă o sticlă de vin. Tot timpul îl luă de mână sau îl atingea în treacăt. Remarcă privirea lui admirativă când masa fu gata după numai jumătate de oră.

— Unul dintre primele mele roluri a fost de bucătăreasă-şefă, aşa că am urmat cursuri de gătit, ca să fac totul cum trebuie. După cum scria un critic: „Când Athena Aquitane va juca la fel de bine pe cât găteşte, va fi o mare actriţa".

Mâncară în arcada bucătăriei, ca să poată privi oceanul. Mâncarea era delicioasă, carne de vită tăiată bucăţele, cu legume şi salată de verdeţuri. Pe masă mai era un platou cu brânzeturi şi pâini mici, calde, dolofane ca nişte porumbei. În încheiere, Athena servi cafea şi un desert uşor, o mică tartă cu lămâie.

— Ar fi trebuit să te faci bucătăreasă, o laudă Cross. Vărul meu Vincent te-ar angaja oricând în restaurantele lui.

— Oh, m-aş fi putut face orice, declară Athena cu prefăcută infatuare.

Pe toată durata mesei îl atinsese ca din întâmplare, cu gesturi erotice, ca şi rum ar fi căutat spiritul din trupul lui. Către sfârşitul mesei, Cross nici nu mai simţea gustul mâncării. Într-un târziu, terminară de mâncat şi Athena îl luă de mână, îl scoase din bucătărie şi-l conduse în dormitorul de la etajul al doilea. Gestul fusese graţios, aproape timid, se îmbujorase ca o fecioară în noaptea nunţii. Cross era uimit de arta ei actoricească.

Dormitorul se găsea la ultimul etaj al casei şi avea un mic balcon cu vederea spre ocean. Dormitorul era spaţios, iar pereţii erau acoperiţi cu picturi bizare, în culori vii, care păreau să lumineze întreaga încăpere.

Rămaseră pe balcon privind razele gălbui de lună aşternute pe nisipul plajei, celelalte case înşirate de-a lungul ţărmului din Malibu, fiecare având câteva ferestre luminate. Păsări micuţe săgetau prin văzduh către ocean şi înapoi, parcă în joacă, ferindu-se să nu-şi ude penele.

Athena îşi puse mâna pe umărul lui Cross, apoi îl luă de gât şi-i apropie gura de a ei. Se sărutară mult timp, sub briza caldă bătând dinspre ocean. Apoi Athena îl conduse în dormitor.

Se dezbrăcă repede, scoţându-şi bluza verde şi pantalonii. Trupul ei alb luci în penumbra razelor de lună. Era frumoasă, aşa cum şi-o imaginase. Sânii obraznici, cu sfârcurile trandafirii, păreau de zahăr. Picioarele lungi, rotunzimea şoldurilor, părul blond dintre picioare, silueta ei nemişcată se profilau pe fundalul ceţos al oceanului.

Cross întinse braţul s-o cuprindă, trupul ei era catifelat, buzele aveau parfum de flori. Simpla bucurie de a o putea atinge era atât de mare, încât nu mai era în stare de nimic altceva. Athena începu să-l dezbrace. Cu gesturi blânde, mângâindu-i trupul, aşa cum o mângâia şi el. Apoi, sărutându-l, îl trase jos pe pat.

Cross făcu dragoste cu o pasiune cum nu mai cunoscuse până atunci şi nici nu-şi închipuise că există. Era atât de grăbit, încât Athena trebui să-i mângâie obrazul ca să-l domolească. Nu se îndura să-i dea drumul din braţe nici după ce se eliberară. Râmaseră înlănţuiţi până când li se redeşteptă dorinţa. Ea se dovedi mai pătimaşă decât prima oară, ca şi cum s-ar fi luat la întrecere unul cu altul, într-un fel de mărturisire. În cele din urmă, adormiră amândoi.

Cross se trezi chiar când soarele începea să se ivească la linia orizontului. Pentru prima oară în viaţa lui îl durea capul. Gol, ieşi pe balcon şi se aşeză pe un scaun de paie. Urmări cum soarele se ridică încet din ocean, începându-şi ascensiunea pe boltă.

Era o femeie periculoasă. Asasină a propriului copil, ale cărui oase putrezeau acum în nisipul deşertului. În plus, era prea expertă în pat. I-ar fi putut aduce pierzania. În acel moment hotărî să n-o mai revadă niciodată.

Apoi îi simţi braţele înlănţuindu-i gâtul şi se întoarse s-o sărute. Era, îmbrăcată într-un halat pufos de baie, cu părul prins în agrafe, care sclipeau ca giuvaerurile unei coroane.

— Du-te să faci un duş, iar eu am să-ţi pregătesc micul dejun înainte de plecare, îi spuse ea.

Îl conduse în baia dublă, în care se găseau două chiuvete, două policioare de marmură, doua căzi şi două duşuri. Baia era plină de articole de toaletă bărbăteşti, aparate de ras, cremă de bărbierit, creme, perii şi piepteni.

După ce Cross termină duşul şi ieşi din nou pe terasă, Athena puse pe masă o tavă cu cornuri din aluat franţuzesc, cafea şi suc de portocale.

— Pot să-ţi pregătesc ouă cu şuncă, îi propuse ea.

— Nu e nevoie, răspunse Cross.

— Când ne mai vedem? întrebă Athena.

— Am foarte multă treabă la Vegas, explică Cross. Îţi telefonez săptămâna viitoare.

Athena îl cântări din priviri.

— Adică îmi spui adio, nu-i aşa? întrebă ea. Să ştii că mi-a plăcut cu adevărat noaptea trecută.

Cross ridică din umeri.

— Te-ai achitat de o obligaţie, spuse el.

Ea îi zâmbi bine dispusă şi întrebă:

— Şi chiar cu uimitor entuziasm, nu crezi? Nu cu părere de rău.

Cross râse.

— Nu, încuviinţă el.

Ea părea să-i citească gândurile. Cu o seară în urmă se minţiseră unul pe celălalt, dar dimineaţa minciunile îşi pierduseră puterea. Athena părea să ştie că era prea frumoasă pentru ca el să-i poată acorda încredere. Şi că Cross se simţea pus în pericol de ea şi de păcatele ei mărturisite. Râmase pe gânduri şi mânca în tăcere. Apoi îi spuse:

— Ştiu că eşti un om ocupat, dar trebuie să-ţi arăt ceva. Îmi poţi acorda această dimineaţă, ca să pleci cu un avion de după-amiază? E important. Vreau să te duc într-un loc.

Cross nu rezistă tentaţiei de a petrece cu ea ultimele ore, aşa că acceptă.

Plecară cu maşina Athenei, un Mercedes SL 300, şi o luară pe autostrada din sud, spre San Diego. Dar chiar înainte de a ajunge în oraş, Athena coti pe lin drumeag îngust, care se pierdea printre munţi. După un sfert de oră ajunseră la un complex de clădiri împrejmuit cu sârmă ghimpată. Dincolo de gard se vedeau şase blocuri de cărămidă roşie separate prin peluze verzi, dar legate între ele prin alei vopsite în azuriu. Pe una dintre pajişti un grup de vreo douăzeci de copii se jucau cu o minge de fotbal. Pe altă peluză alţi zece înălţau un zmeu. Un grup de trei-patru adulţi stăteau prin preajmă ca să-i supravegheze. Totuşi, ceva nu era în regulă. Când mingea de fotbal se ridică în aer, cei mai mulţi copii fugiră de ea, iar pe cealaltă peluză zmeele scăpară în înalturi, pierzându-se în cer.

— Ce-i aici? întreba Cross.

Athena îl privi cu un aer rugător.

— Deocamdată te implor să vii cu mine. Mai târziu poţi să-mi pui şi întrebări.

Athena se apropie de poarta de la intrare şi prezentă paznicului o legitimaţie aurie. După ce trecu de poartă, se îndreptă spre clădirea cea mai mare şi-şi parcă maşina.

Înăuntru, la biroul de recepţie, Athena murmură ceva funcţionarei. Cross rămase un pas în urma ei, totuşi auzi răspunsul acesteia.

— Era prost dispusă, aşa că „am îmbrăţişat-o" în camera ei.

— Asta ce mai înseamnă? întrebă Cross.

Athena nu-i răspunse. Îl luă de mână şi-l conduse pe un coridor lung, pardosit cu dale sclipitoare, până în clădirea învecinată, într-un fel de dormitor comun.

Sora de la uşă le ceru să-şi spună numele. Schiţă un gest de încuviinţare, şi Athena îl duse pe Cross pe un alt coridor lung, cu multe uşi. În cele din urmă, deschise una dintre ele.

Intrară într-un dormitor drăguţ, mare şi luminos. Înăuntru se vedeau aceleaşi picturi ciudate, de culoare închisă, ca şi cele din casa Athenei, însă acestea erau risipite pe podea. Pe raftul de la perete se găsea un şir de păpuşi frumoase, îmbrăcate în haine apretate, marca Amish. Pe jos mai erau alte desene şi picturii neterminate.

În încăpere se afla un pătuţ acoperit cu o pătură trandafirie şi miţoasa, cu perne albe, brodate cu trandafiri roşii. În pat nu era nici un copil.

Athena se duse la o cutie mare deschisă în partea superioară, cu fundul şi pereţii căptuşiţi cu un material moale, de culoare albastră. Cross privi înăuntru şi văzu fetiţa. Ea nu le dădu nici o atenţie. Umblă la mânerul capacului şi, sub ochii lui Cross, se forţă să-l închidă, aproape strivindu-se înăuntru.

Era o fetiţă de vreo zece ani, semănând cu Athena ca două picături de apă, dar golită de emoţii, de orice expresie, cu ochii ei verzi la fel de morţi ca aceia ai unei păpuşi de porţelan.

Totuşi, de fiecare dată când reuşea să se închidă în cutie, chipul ei strălucea de o linişte deplină. În rest, nu dădu nici un semn că le-ar fi remarcat prezenţa.

Athena se aplecă deasupra cutiei de lemn. Mânui mânerele astfel încât să poată scoate fetiţa din cutie. Copilul părea uşor ca un fulg.

Athena o ţinu în braţe ca pe un bebeluş şi se aplecă s-o sărute pe obraz, dar fetiţa se crispă şi se feri.

— Sunt eu, mămica ta, îi spuse Athena. Nu vrei să-mi dai un pupic?

Auzindu-i tonul, Cross simţi cum i se frânge inima. Era o implorare jalnică, însă fetiţa continua să se zbată cu disperare în braţele ei. În cele din urmă, Athena o aşeză încet pe podea. Fetiţa se ridică în genunchi şi imediat luă o cutie cu acuarele şi o foaie mare de desen. Începu să picteze, complet absentă la ce se petrecea în jur.

Rămas deoparte, Cross o privea pe Athena, care făcea apel la tot talentul ei actoricesc ca să realizeze o comunicare cu fetiţa. Mai întâi, îngenunche lângă copil, ca un tovarăş de joacă plin de afecţiune, şi încercă să-şi ajute fiica să picteze, dar fetiţa nu-i acordă nici o atenţie.

Apoi Athena se ridică în picioare, devenind părintele încrezător, care-i vorbea copilului despre mersul lumii, însă fetiţa nu o luă în seamă nici de data aceasta. În continuare, Athena juca rolul adultului care laudă desenele fetiţei, în tot acest timp fetiţa nu făcea decât să se tragă deoparte. Athena lua una dintre pensule şi încercă s-o ajute, dar când o văzu, fetiţa îi smulse pensula. Tot fără să scoată un cuvânt.

Într-un târziu Athena renunţă.

— Mă întorc mâine, scumpa mea, spuse ea. Am să te scot la plimbare şi ani să-ţi aduc o cutie nouă cu acuarele. Vezi, adăugă ea, cu ochii în lacrimi, ţi a-a terminat roşul.

Încerca să-şi sărute fetiţa înainte de plecare, dar două mâini mici şi frumoase o ţinură la distanţă.

În cele din urmă, Athena se ridică şi-l scoase pe Cross din încăpere.

Athena îi dădu cheile maşinii, ca la întoarcere să conducă el până la Malibu. Cât dură călătoria, ea râmase cu obrazul ascuns în palme, plângând. Cross era atât de năucit, încât nu putea rosti o vorbă.

La coborârea din maşină, Athena păru să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine. Îl trase pe Cross după ea în casă, apoi se răsuci în loc, cu ochii în ochii Iui.

— Acesta este copilul despre care i-am spus lui Boz că l-am îngropat în deşert. Acum mă crezi?

Pentru prima oară Cross o crezu că poate îl iubea cu adevărat.

Athena îl duse în bucătărie şi pregăti cafeaua. Se aşezară în arcadă să privească oceanul. În timp ce-şi beau cafeaua, Athena începu să vorbească. Vorbea pe un ton neutru, fără umbră de emoţie pe chip sau în glas.

— După ce l-am părăsit pe Boz, mi-am lăsat fetiţa la nişte veri îndepărtaţi, soţ şi soţie, care locuiau în San Diego. Părea un copil normal. La vremea aceea nu ştiam că suferă de autism şi poate nici nu suferea. Am lăsat-o acolo pentru că eram decisă să devin o mare actriţă. Trebuia să câştig bani pentru amândouă. Eram convinsă că am talent şi Dumnezeu mi-e martor că toată lumea îmi spunea cât sunt de frumoasă. Întotdeauna am fost încredinţată că atunci când voi deveni celebră, îmi voi putea lua fetiţa înapoi.

Aşadar, lucram la Los Angeles şi mergeam s-o văd la San Diego cât de des posibil. Pe urmă am început să mă fac cunoscută şi n-am mai reuşit s-o văd la fel de frecvent, poate doar o dată pe lună. În cele din urmă, când eram pregătită s-o iau acasă, m-am dus s-o vizitez în ziua în care împlinea trei ani şi i-am dus lot felul de daruri, dar Bethany părea să se fi refugiat într-o altă lume. Era total lipsită de reacţie. N-am putut să comunic cu ea pe nici o cale. Am crezut că-mi pierd minţile. M-am gândit că poate avea o tumoare pe creier, mi-am amintit cum Boz o lăsase să cadă pe podea, poate avea leziuni pe creier şi urmările începeau să se arate abia acum. Luni la rând am plimbat-o pe la diverşi medici, a fost supusă la diferite teste, am dus-o la specialişti care au controlat-o în fel şi chip. Apoi cineva, nu mai ţin minte dacă doctorul de la Boston sau psihiatrul de la spitalul de copii din Texas, mi-a spus că suferea de autism. Nu ştiam ce înseamnă această boală, dar îmi închipuiam că e un fel de retardare. „Nu", mi-a explicat doctorul. Autism însemna că fetiţa trăia într-o altă lume, fără să conştientizeze sau s-o intereseze prezenţa altor persoane, fără să aibă vreun sentiment faţă de ceva sau de cineva. Abia când am adus-o în clinica aceasta, ca s-o am mai aproape de mine, am descoperit că reacţiona în „cutia de îmbrăţişat" pe care ai văzut-o. Se părea că-i făcea bine, aşa că am lăsat-o acolo. Cross nu scotea nici un cuvânt, aşa ca Athena continuă: Faptul că are autism înseamnă că nu mă va putea iubi niciodată. Dar doctorii mi-au spus că unii bolnavi de autism

sunt talentaţi, ba chiar geniali. Iar eu cred că Bethany are geniu. Nu numai la pictură. Încă ceva. Doctorii mi-au spus că după mulţi ani de eforturi susţinute, unii bolnavi de autism pot fi învăţaţi să aibă grijă de anumite obiecte, apoi de anumite persoane. Câţiva reuşesc chiar să ducă o viaţă aproape normală. În prezent Bethany nu suportă muzica şi nici un fel de zgomot. La început nu suporta s-o ating, acum însă mă tolerează, deci starea ei s-a ameliorat.

Încă mă respinge, dar nu la fel de violent. A făcut unele progrese. Într-o vreme îmi spuneam că e pedeapsa mea pentru că am neglijat-o ca să devin celebră. Dar specialiştii declară că, deşi boala pare a fi ereditară, uneori poate fi dobândită, însă nu se ştie ce anume o declanşează. Tot ei m-au asigurat că boala nu are nimic de a face cu faptul că Boz a lăsat-o să se lovească la cap sau că eu am părăsit-o, dar nu sunt foarte convinsă. Medicii încearcă mereu să mă asigure că nu e vina noastră, că această boală e unul dintre misterele existenţei, că poate aşa i-a fost sortit. Au insistat că nimic nu ar fi reuşit să împiedice apariţia ei şi nimic nu va putea schimba situaţia. Dar îţi repet că în adâncul sufletului refuz să cred.

Încă de când am descoperit primele simptome, m-am gândit mult la această boală. Am fost nevoită să iau unele decizii dureroase. Ştiam că nu am nici o şansă s-o salvez dacă nu câştigăm mulţi bani. Aşa că am internat-o la clinică şi m-am dus s-o vizitez cel puţin o dată pe luna, în week-end, şi uneori în zilele de lucru. În cele din urmă, am devenit bogată şi celebră, pentru mine n-a mai contat nimic din lucrurile pe care le socotisem importante. Tot ce-mi doream era să fiu cu Bethany. Chiar dacă nu se întâmplau toate acestea, oricum aveam de gând ca după Messalina să renunţ la carieră.

— De ce? întrebă Cross. Ce intenţionai să faci?

— În Franţa exista o clinică de specialitate la care lucrează un doctor renumit, îi explică Athena. Voiam ca după terminarea filmului să plec acolo. Pe urmă a reapărut Boz şi am înţeles că nu va ezita să mă ucidă, situaţie în care Bethany ar fi rămas singură pe lume. De aceea am acceptat tacit să fie lichidat. Fetiţa nu mă are decât pe mine. Foarte bine, voi trăi cu acest păcat pe suflet. Făcu o pauză, apoi zâmbi spre Cross. E mai rău decât în serialele de duzină, nu-i aşa? întrebă ea cu o umbră de surâs.

Cross continua să rămână cu privirea aţintită asupra oceanului. În lumina soarelui apa era de un albastru sclipitor. Îi veni în minte fetiţa, cu chipul ei inexpresiv, ca o mască, un chip care nu se va deschide niciodată înspre lume.

— Ce era cutia în care se ascundea? întrebă el.

Athena râse:

— Asta-i şi speranţa mea, spuse ea. E trist, nu? O „cutie de îmbrăţişat". Mulţi copii bolnavi de autism o folosesc atunci când sunt deprimaţi. Ca şi cum cineva i-ar strânge în braţe, dar fără ca ei să intre în relaţii cu altă fiinţă omenească. Răsuflă adânc şi spuse: Cross, într-o bună zi voi lua locul acelei cutii. Acesta este principalul scop al vieţii mele. Singurul lucru care dă existenţei mele un sens. Nu-i aşa că-i straniu? Cei de la studio îmi spun că primesc mii de scrisori de la oameni care mă iubesc. Când apar în public, toţi vor să mă atingă. Bărbaţii îmi declară neîncetat că mă iubesc. Toată lumea în afară de Bethany, singura fiinţa de a cărei afecţiune am nevoie.

— Te voi ajuta pe cât îmi stă în puteri, spuse Cross.

— Atunci telefonează-mi săptămâna viitoare, îl ruga Athena. Să fim împreuna cât mai mult posibil până când se termină filmările la Messalina.

— Am să-ţi telefonez, făgădui Cross. Eu nu-ţi pot dovedi că sunt nevinovat, dar te iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Şi chiar eşti nevinovat? îl întrebă Athena.

— Da, răspunse Cross.

Acum, ca ea îşi dovedise nevinovăţia, Cross nu ar fi suportat să-i destăinuie adevărul.

Se gândi la Bethany, la chipul parcă pictat al fetiţei, la trăsăturile ei inteligente, la privirea impenetrabilă ca o oglindă: iată una dintre puţinele făpturi omeneşti complet lipsite de păcate.

Athena îl cântărise şi ea pe Cross. Dintre toţi oamenii pe care-i cunoştea, era singurul care o văzuse pe fetiţa ei după ce Bethany primise diagnosticul de autism. Athena îl pusese pe Cross la încercare.

Unul dintre marile şocuri ale vieţii ei fusese să descopere că, deşi era atât de frumoasă, de talentată (de blândă, de generoasă, îşi spunea ea cu autoironie), cei mai buni prieteni, bărbaţii care o iubeau, rudele care o adorau, toţi se bucurau de necazurile ei.

Când Boz îi învineţise ochiul, deşi toţi îl etichetaseră drept un „ticălos şi un nemernic",

Athena surprinsese în privirea fiecăruia un licăr de satisfacţie. La început îşi închipuise că i se părea, că era prea susceptibilă. Dar când Boz îi umflase ochiul pentru a doua oară, din nou descoperise scânteia satisfacţiei. Se simţise teribil de nefericită. Pentru că de astă dată înţelesese perfect.

Bineînţeles că o iubeau, nu avea nici o îndoială. Dar se pare că nimeni nu-şi putea stăpâni o uşoară pornire răutăcioasă. Orice formă de măreţie trezea invidie.

Unul dintre motivele pentru care o iubea pe Claudia era că la ea nu descoperise niciodată o astfel de privire.

De aceea o ţinea pe Bethany departe de viaţa ei cotidiană. Nu suporta ideea că oameni care-i erau dragi ar fi avut în ochi aceeaşi sclipire de satisfacţie, la gândul că fusese pedepsită pentru frumuseţea ei.

Deşi era conştientă de această putere şi se folosea de ea, Athena îşi dispreţuia frumuseţea. Tânjea după ziua în care chipul ei perfect avea să fie brăzdat de riduri, câte unul pentru fiecare alegere din viaţă, pentru fiecare experienţă căreia îi supravieţuise; ziua în care trupul avea să i se împlinească, pierzându-şi tonusul şi câştigând în greutate, ca ea să poată aduce alinare celor pe care-i va strânge în braţe şi-i va îngriji; ziua în care ochii ei vor fi mai lăcrimoşi, din milă pentru toate suferinţele întâlnite şi pentru toate lacrimile pe care nu le vărsase niciodată. În jurul gurii aveau să se formeze riduri, de cât va râde de propria-i persoană şi de viaţă. Ce liberă se va simţi atunci când nu se va mai teme de consecinţele frumuseţii fizice, dimpotrivă, va fi fericită s-o piardă, pe măsură ce o va înlocui cu o seninătate de durată.

Aşadar, îl urmărise cu atenţie pe Cross De Lena în clipa în care acesta dăduse cu ochii de Bethany, remarcase că în primul moment avusese o uşoară crispare, dar nici o altă reacţie. Ştia că tânărul era îndrăgostit nebuneşte de ea şi nu observase în privirea lui nici un licăr de satisfacţie la aflarea nenorocirii lui Bethany.

Capitolul 12

Claudia era decisă să profite de pe urma experienţei ei sexuale cu Eli Marrion; intenţiona să-l determine pe acesta să-i cedeze lui Ernest Vail procentele cerute pentru roman. Nu avea prea mari speranţe, totuşi era dispusă să facă un compromis principiilor ei. Bobby Bantz ţinea morţiş la cota din profitul brut, dar Eli Marrion era imprevizibil şi avea o slăbiciune pentru Claudia. În plus, în cinematografie exista obiceiul onorabil ca o relaţie sexuală, oricât de şi iirtă, să aducă după sine o anumită răsplată materială.

Motivul acestei întâlniri era ameninţarea lui Vail că se va sinucide. Dacă o punea în practică, drepturile asupra romanului i-ar fi revenit fostei soţii şi copiilor, iar Molly Flanders ar fi obţinut o cotă avantajoasă pentru ei. Nimeni nu lua în serios ameninţarea, nici chiar Claudia, dar Bobby Bantz şi Eli Marrion, care ştiau ce ar fi ei în stare să facă pentru bani, aveau în permanenţă un motiv de îngrijorare.

Când Claudia, Ernest şi Molly sosiră la LoddStone, îl găsiră în biroul directorial numai pe Bobby Bantz. Acesta nu părea să fie în largul lui, deşi încercă să-şi mascheze atitudinea în spatele unei primiri entuziaste, mai ales faţă de Vail.

— Comoara noastră naţională, declară el, strângându-l la piept pe Ernest cu afecţiune şi respect.

Molly deveni imediat circumspectă.

— Unde-i Eli? întrebă ea. E singurul care poate lua decizia finală în problema noastră.

Bantz răspunse pe un ton liniştitor.

— Eli e la spital, la Cedar Sinai. Nimic grav, un consult de rutină. Dar rămâne între noi. Acţiunile Studioului LoddStone cresc sau scad în funcţie de starea lui de sănătate.

— Are peste optzeci de ani, orice poate fi grav, replică sec Claudia.

— Nu, nu, protestă Bantz. Zilnic lucrăm împreună la spital. Ba chiar are mintea mai limpede. Prin urmare, spuneţi-mi despre ce e vorba şi eu am să-i relatez lui Eli când merg să-l vizitez.

— Nu, refuză scurt Molly.

Dar Ernest Vail era de altă părere.

— Să discutăm cu Bobby, propuse el.

Îi prezentară situaţia. Bantz era amuzat, dar se abţinu să le râdă în nas.

— Multe am auzit eu în acest oraş, dar asta le întrece pe toate. Am stat de vorbă cu avocaţii mei, care mi-au spus că moartea lui Vail nu ne afectează drepturile. E o problemă juridică mai complicată.

— Vorbeşte cu cei de la relaţii cu publicul, îi sugeră Claudia. Dacă Ernest se sinucide şi se afla toată povestea, LoddStone va apărea într-o lumină foarte proastă. Lui Eli n-o să-i placă deloc. El are mai mult simţ moral.

— Decât mine? întrebă politicos Bobby Bantz. În sinea lui fierbea de furie. De ce nu înţelegea lumea că Marrion aproba orice măsură luată de el? Se întoarse către Ernest şi spuse: Şi cum ai vrea să te omori? Cu pistolul, cu cuţitul sau te arunci de la fereastră?

— Harakiri pe biroul tău, Bobby, rânji Vail.

Toţi râseră.

— Aşa nu ajungem nicăieri, spuse Molly. De ce nu mergem toţi la spital, ca să vorbim cu Eli?

— Eu nu merg la căpătâiul unui om bolnav ca să mă cert pentru bani, declară Vail.

Toţi îl priviră compătimitor. Sigur, în termeni convenţionali părea un gest lipsit de inimă. Dar existau oameni bolnavi care puneau la cale crime, revoluţii, fraude, escrocherii la adresa studioului. Un pat de spital nu era chiar un sanctuar. În plus, toţi ştiau că protestul lui Vail era în esenţă o convenţie romantică.

— Ţine-ţi gura, Ernest, dacă vrei să rămâi clientul meu, îi spuse cu răceală Molly. De pe patul lui de spital, Eli a înfundat zeci de persoane. Bobby, hai să cădem la o învoială rezonabilă. Pentru LoddStone, continuările la film sunt o mină de aur. Vă puteţi permite să-i cedaţi lui Ernest câteva procente din venitul brut, ca asigurare.

Bantz era scandalizat. O sabie de foc îi fulgeră prin măruntaie.

— Din venitul brut? urlă el, fără să-şi creadă urechilor. Niciodată!

— Bine, declară Molly. Dar cinci la sută din venitul net? Fără taxe de publicitate, fără dobânzi şi fără procentele plătite actorilor.

— Asta înseamnă aproape brut, replică dispreţuitor Bantz. Toţi ştim că Ernest nu se va sinucide. E o tâmpenie, iar el e prea inteligent.

De fapt, voia să spună că Vail nu avea curajul necesar.

— De ce să mergem pe presupuneri? interveni Molly. Am studiat cifrele. Intenţionezi să faci cel puţin trei continuări. Asta înseamnă minimum jumătate de miliard, închirierea filmului atât în ţară, cât şi peste hotare, fără să mai punem la socoteală casetele video şi televiziunea. Şi Dumnezeu ştie câţi bani scot nişte tâlhari ca voi din videocasete! Atunci, de ce să nu-i cedaţi lui Ernest o cotă, un ciuruc de douăzeci de milioane? Atât plătiţi unei actriţe de mâna a doua.

Bantz îşi făcu socoteala în gând. Apoi îşi luă un aer binevoitor.

— Ernest, spuse el, ca romancier eşti o comoară naţională. Nimeni nu te respectă mai mult decât mine. Eli ţi-a citit toate cărţile. Pur şi simplu, te adoră. Prin urmare, vrem să ajungem la o înţelegere.

Claudia se simţi jenată văzând ca Ernest înghiţise momeala pe nemestecate, deşi, spre lauda lui, se crispase puţin auzind cuvintele „comoară naţională".

— Vorbeşte mai la obiect, spuse el.

Claudia se simţi mândră de el.

Bantz se întoarse către Molly.

— Ce-ai zice de un contract pe cinci ani, cu zece mii pe săptămână, ca să elaboreze scenariile originale, plus unele rescrieri ale originalelor cărora noi le facem doar o primă lectură? Pentru fiecare rescriere ar primi alte cincizeci de mii pe săptămâna. În cinci ani ar putea aduna zece milioane.

— Dublează suma, ceru Molly. Pe urmă stăm de vorbă.

În acest moment Vail îşi pierdu răbdarea să aproape angelică.

— Nici unul dintre voi nu mă ia în serios, declară el. Vă pot face nişte calcule elementare. Bobby, oferta ta valorează numai două milioane şi jumătate. Niciodată nu vei cumpăra de la mine un scenariu original şi nici nu voi scrie vreunul. Niciodată nu-mi veţi da să rescriu alte scenarii. Dar dacă turnaţi şase continuări? Atunci câştigaţi un miliard. Vail începu să râdă, sincer amuzat. N-am ce face cu cele două milioane şi jumătate ale voastre.

— De ce dracu' râzi? întrebă Bobby.

Vail râdea cu lacrimi.

— În viaţa mea nu am visat să am nici măcar un milion şi iată că acum nu-mi e de nici o trebuinţă.

Claudia cunoştea ce fel de simţ al umorului avea Vail.

— De ce nu-ţi e de nici o trebuinţă?

— Pentru că voi continua să fiu în viaţă, răspunse Vail. Familia mea are nevoie de cota cuvenită. Au avut încredere în mine şi eu le-am înşelat încrederea.

Ceilalţi s-ar fi arătat impresionaţi, până şi Bantz, dacă tonul lui Vail nu ar fi fost atât de fals şi de infatuat.

— Să mergem să vorbim cu Eli, spuse Molly.

Vail îşi ieşi complet din fire şi se năpusti pe uşă afară, strigând:

— Cu voi nu pot trata! N-am să cer bani cuiva care se află într-un pat de spital!

După plecarea lui, Bobby Bantz spuse:

— Pentru asta vreţi să garantaţi voi două?

— De ce nu? i-o întoarse Molly. Am reprezentat un tip care îşi omorâse mama şi pe cei trei copii. Ernest nu-i mai rău decât el.

— Dar tu ce scuză ai? o întrebă Bantz pe Claudia.

— Noi, scriitorii, trebuie să fim solidari, răspunse ea cu viclenie.

Râseră toţi.

— Cam asta-i tot, conchise Bobby. Eu mi-am dat toată silinţa. Adevărat?

— Bobby, de ce nu-i poţi ceda un procent sau două? întrebă Claudia. E un târg cinstit.

— Pentru că în decursul anilor a escrocat sute de scenarişti, vedete şi regizori. E o chestiune de principiu, răspunse Molly în locul lui.

— Recunosc, confirmă Bobby. Iar atunci când le dă mâna, ne escrochează ei. Aşa-i în afaceri.

— Eli se simte bine? îl întrebă Molly pe Bantz cu prefăcută îngrijorare. Nimic grav?

— E bine, răspunse Bantz. Nu te grăbi să-ţi vinzi acţiunile.

Molly ochi direct la ţintă.

— Atunci ne poate primi.

— Oricum, eu vreau să-l văd, insistă şi Claudia. Ţin sincer la Eli. El mi-a oferit prima şansă.

Bantz nu le lua în seamă pe nici una.

— Dacă Ernest se omoară, te-ai ars! îl avertiză Molly. Continuările valorează mai mult decât am spus. Am rotunjit cifrele de dragul tău.

— Tăntălăul ăla n-o să-şi ia zilele, declară dispreţuitor Bantz. Nu are curajul s-o facă.

— Întâi „comoară naţională”1 şi apoi „tăntălău”, spuse gânditoare Claudia.

— Fără îndoială că tipul e niţel ţicnit, interveni Molly. Poate da ortul popii şi dintr-o simplă neglijenţă.

— Consumă droguri? întrebă Bantz, uşor îngrijorat.

— Nu, răspunse Claudia, dar Ernest e un om plin de surprize. E un excentric autentic, care nici măcar nu-şi dă seama că-i excentric.

Bantz chibzui o clipă asupra celor auzite. Argumentul lor nu era chiar lipsit de importanţă. În plus, Bantz nu dorea să-şi facă inutil duşmani. Nu voia că Molly Flanders să-i poarte ranchiună. Femeia asta era o fiară.

— Daţi-mi voie să-i telefonez lui Eli, propuse el. Dacă el îşi dă acordul, vă iau la spital.

Era convins că Marrion va refuza.

Spre surprinderea lui, Marrion spuse:

— Să vină să mă vadă neapărat.

Plecară spre spital cu limuzina lui Bantz, cu şase portiere, dar câtuşi de puţin luxoasă. Era dotată cu fax, computer şi telefon celular. Lângă şofer stătea o gardă de corp a Agenţiei de Pază şi Protecţie Pacific Ocean. În urma lor venea o altă maşină de escortă, cu doi bărbaţi.

Ferestrele fumurii ale limuzinei lăsau să se vadă oraşul într-o singură culoare, bejul filmelor cu cowboy de altădată. Pe măsură ce se apropiau de centru, clădirile deveneau tot mai înalte, ca şi cum maşina ar fi pătruns în inima unei păduri de piatră. Pe Claudia o uimea întotdeauna cum, în decurs de numai zece minute, putea trece de la o pajişte bucolică de provincie la o metropolă din sticlă şi beton.

La Spitalul Cedars Sinai, coridoarele erau la fel de uriaşe ca într-un aeroport, însă tavanul era jos, ca un cadru bizar luat dintr-un film impresionist german. Îi întâmpină supraveghetoarea spitalului, o femeie frumoasă, îmbrăcată într-un taior sobru, dar elegant, care-i amintea Claudiei de „gazdele” hotelurilor din Vegas.

Femeia îi însoţi până la ascensorul special, care-i duse direct la rezervele de la ultimul etaj.

Acestea aveau uşi uriaşe din stejar sculptat, înalte până în tavan şi prevăzute cu clanţe lucitoare de alamă. Uşile se deschideau ca nişte porţi, către rezerva în sine, compusă dintr-un dormitor de spital care se prelungea cu o încăpere mai mare, dotată cu masă şi scaune, o canapea, fotolii şi o nişă de secretariat, cu computer şi fax. Mai existau o mică bucătărie şi o baie de oaspeţi, în afară de cea a pacientului. Tavanul era foarte înalt, iar absenţa unor pereţi între nişa bucătăriei, sufragerie şi birou dădea întregii încăperi aspectul unui decor de film.

Pe patul alb de spital, cu aşternuturi apretate, era lungit Eli Marrion. Citea un scenariu cu coperţi portocalii. Pe noptiera de lângă el se vedeau dosare de afaceri cu bugetele filmelor în curs de realizare. O secretară tânără şi drăguţă şedea de cealaltă parte a patului şi lua notiţe. Lui Marrion îi plăcea întotdeauna să aibă în preajmă femei atrăgătoare.

Bobby Bantz îl sărută pe obraz şi spuse:

— Eli, arăţi grozav, pe cinstea mea.

Molly şi Claudia îl sărutară şi ele pe obraz. Claudia insistase să-i aducă flori, pe care le puse pe pat. Asemenea familiarităţi aveau o scuză, acum ca marele Eli Marrion era bolnav.

Claudia memora toate detaliile, ca şi cum s-ar fi documentat pentru un scenariu. Din punct de vedere financiar, dramele din lumea medicală mergeau aproape la sigur.

De fapt, Eli Marrion nu arata chiar „grozav, pe cinstea mea”. Avea în jurul buzelor un contur albăstrui, parcă desenat cu cerneală. Când vorbea, gâfâia din lipsă de aer. Din nări îi ieşeau două canule verzi care se uneau într-un tub subţire de plastic, înfipt într-o sticlă cu apă agăţată de perete, toate conectate la un tub de oxigen ascuns înăuntru.

Marrion îi prinse privirea.

— Oxigen, explică el.

— Numai temporar, se grăbi să adauge Bobby Bantz. Ca să respire mai uşor.

Molly Flanders nu le acordă nici o atenţie.

— Eli, spuse ea, i-am explicat situaţia lui Bobby, dar are nevoie de acordul tău.

Marrion părea să fie în toane bune.

— Molly, răspunse el, întotdeauna ai fost cea mai necruţătoare avocată din oraş. Ai de gând să mă hărţuieşti şi pe patul de moarte?

Claudia se întristă.

— Eli, Bobby ne-a spus că te simţi bine. Şi chiar doream să te vedem.

Se vedea atât de limpede că îi era ruşine, încât Marrion ridică mâna în semn de acceptare şi binecuvântare.

— Înţeleg toate argumentele, spuse el.

Făcu un semn secretarei, care părăsi încăperea. Infirmiera particulară care era de gardă — o femeie frumoasă, cu figură severă, citea o carte în sufragerie. Marrion îi făcu şi ei semn să plece. Infirmiera îl privi şi clatină din cap. Apoi îşi reluă lectura.

Marrion râse, un râs gros şi hârâit.

— E Priscilla, le spuse el celorlalţi, cea mai bună infirmieră din California. Lucrează la terapie intensivă, de aceea e atât de severă. Doctorul meu a chemat-o special pentru mine. Ea e şefa. Priscilla îi salută cu o înclinare a capului şi-şi văzu mai departe de lectură. Sunt dispus să-i fixez cota la maximum douăzeci de milioane. Ca măsură de precauţie. De ce să riscăm? De ce să fim incorecţi?

— Nu suntem incorecţi, protestă supărat Bantz. A semnat un contract.

— Du-te dracului, Bobby, îl repezi Molly.

Marrion nu le dădu nici o atenţie.

— Claudia, tu ce părere ai?

Claudia avea păreri despre multe lucruri. Era limpede că Marrion se găsea într-o stare mai gravă decât recunoşteau ceilalţi. Era cumplit să forţeze mâna unui om care făcea eforturi chiar şi când vorbea. Ar fi vrut să spună că voia să plece, dar îşi aminti că Eli nu i-ar fi primit cu nici un chip dacă nu ar fi urmărit un scop al lui.

— Ernest e în stare de gesturi imprevizibile, spuse Claudia. E decis să-şi întreţină familia. Dar e scriitor, Eli, şi ţie ţi-au plăcut întotdeauna scriitorii. Consideră că faci o donaţie în folosul artei. Ce dracu', ai donat douăzeci de milioane Muzeului Metropolitan! De ce să nu-i dai şi lui Ernest?

— Ca să ne punem în cap toţi impresarii? interveni Bantz.

Eli Marrion respiră adânc şi canulele verzi părură să pătrundă şi mai profund în nasul lui.

— Molly, Claudia, trebuie să rămână între noi. Îi voi da lui Vail două procente din venitul brut, maximum douăzeci de milioane. Un milion acont. Acum sunteţi mulţumite?

Molly cântări propunerea. Două procente din toate filmele însemna minimum cincisprezece milioane, poate chiar mai mult. Era cel mai bun târg la care putea ajunge şi o miră că Marrion oferise atât. Dacă se mai târguia, Eli era în stare să-şi retragă oferta.

— E minunat, Eli, mulţumesc. Se aplecă şi-l sărută pe obraz. Mâine îţi trimit contractul la birou. Şi, Eli, sper să te însănătoşeşti cât mai curând.

Claudia nu-şi putea înfrâna emoţia. Apucă mâna lui Eli într-ale ei. Observă petele maronii de pe pielea lui şi răceala care vestea apropierea morţii.

— I-ai salvat viaţa lui Ernest.

În acel moment în rezervă intră fiica lui Eli Marrion, împreună cu cei doi copii ai ei. Infirmieră, Priscilla, se ridică de pe scaun ca o pisică adulmecând mirosul şoriceilor şi se îndreptă către copii, aşezându-se între ei şi patul bolnavului. Fiica era divorţată de două ori şi nu se afla în relaţii bune cu tatăl ei, însă avea o companie de producţie în cadrul Studiourilor LoddStone, pentru că Eli îşi iubea mult nepoţii.

Claudia şi Molly îşi luară rămas-bun. De la spital se duseră la biroul lui Molly, de unde îi telefonară lui Ernest ca să-i dea vestea cea bună. El insistă să le invite la cină în oraş, ca să sărbătorească.

Fiica lui Marrion şi cei doi copii nu zăboviră mult. Totuşi, îndeajuns ca fata să obţină promisiunea tatălui că îi va cumpăra un roman foarte scump pentru filmul pe care urma să-l producă.

Bobby Bantz şi Eli Marrion rămaseră singuri.

— Azi eşti inimă largă, îi spuse Bantz.

Marrion era conştient de slăbiciunea propriului trup, care primea aer prin tuburi. În prezenţa lui Bobby se putea destinde, faţa de el nu trebuia să joace teatru. Erau împreună de mult timp, împărţiseră puterea, câştigaseră războaie, călătoriseră şi făcuseră proiecte în întreaga lume. Fiecare putea citi gândurile celuilalt.

— Se poate face un film din romanul pe care îl cumpăr pentru fata mea? întrebă Marrion.

— Cu bani puţini, răspunse Bantz. Fiica ta produce filme „serioase", bazate pe succesiuni de citate.

Marrion schiţa un gest obosit.

— De ce trebuie întotdeauna să plătim pentru bunele intenţii ale celorlalţi? Dă-i un scriitor bun, dar nu actori de mâna întâi. Aşa va fi fericită şi nici nu va pierde prea mulţi bani.

— Chiar ai de gând să-i cedezi lui Vail o parte din venitul brut? întrebă Bantz. Avocatul nostru e de părere că, dacă Vail moare, putem câştiga procesul.

— Dacă mă pun pe picioare, răspunse zâmbind Marrion. Dacă nu, totul va cădea pe umerii tăi. Tu vei fi şeful.

Pe Bantz îl surprinse sentimentalismul lui.

— Ai să te faci bine, Eli, sunt convins că ai să te faci bine.

Vorbise cât se poate de sincer. Nu nutrea nici cea mai mică dorinţă de a-i lua locul lui Eli Marrion, ba chiar se temea de ziua în care acest lucru avea să survină în mod inevitabil. Putea face orice atâta timp cât avea aprobarea lui Marrion.

— Totul va depinde de tine, Bobby, repetă Marrion. Adevărul este că de data asta nu mai scap. Doctorii mi-au spus că am nevoie de un transplant de inimă, dar eu am hotărât să nu-l fac. Cu inima mea bolnavă voi mai trăi poate şase luni, poate un an, poate mult mai puţin. În plus, sunt prea bătrân ca să mai suport un transplant.

Bantz era năucit.

— Nu se poate face un by-pass? întrebă el. Cum Marrion clătină din cap, Bantz continuă: Nu fi caraghios, bineînţeles că-ţi poţi face un transplant. Doar ai construit jumătate din spital, trebuie să ţi se dea o inimă. Aşa ai câştiga zece ani buni. Tăcu o clipă. Eşti obosit, Eli, mai vorbim despre asta şi mâine.

Dar Marrion deja aţipise. Bantz plecă să discute cu medicii, ca să le spună să înceapă demersurile pentru o inimă nouă destinată lui Eli Marrion.

Ernest Vail, Molly Flanders şi Claudia De Lena sărbătoreau victoria luând cina la restaurantul La Dolce Vita din Santa Monica. Era restaurantul preferat al Claudiei. Îşi amintea cum, pe vremea când era copil, tatăl ei o aducea aici, unde era tratată împărăteşte. Nu uitase sticlele de vin roşu şi alb aşezate în toate arcadele ferestrelor, în spatele banchetelor şi în orice locşor disponibil. Clienţii întindeau mână şi-şi luau câte o sticlă, ca şi cum ar fi cules un strugure.

Ernest Vail era bine dispus şi Claudia se întrebă din nou cum de-l putea crede cineva în stare să se sinucidă. Era încântat la culme că ameninţarea lui îşi făcuse efectul. Iar vinul roşu de bună calitate le crease tuturor o stare de bună dispoziţie, uşor lăudăroasă. Erau foarte mulţumiţi de ei. Mâncarea consistentă, specific italienească, le împrospăta energia.

— Problema la care trebuie să ne gândim acum, spuse Vail, este dacă două procente sunt de ajuns sau trebuie să cerem trei?

— Nu fi lacom, îl potoli Molly. Negocierile s-au încheiat.

Vail îi sărută mâna ca un actor de cinema şi spuse:

— Molly, eşti un geniu. Un geniu necruţător, e foarte adevărat. Cum aţi putut teroriza voi două un bolnav pe patul de spital?

Molly îşi înmuie pâinea în sosul de roşii.

— Ernest, spuse ea, n-ai să înţelegi niciodată cum e cu oraşul ăsta. Aici nu exista îndurare. Nici când eşti beat, drogat, îndrăgostit sau falit. De ce am face o excepţie pentru bolnavi?

— Skippy Deere mi-a spus cândva că, dacă vrei să cumperi, duci pe cineva la un restaurant chinezesc, iar dacă vrei să vinzi, te duci la unul italienesc, interveni Claudia. Voi înţelegeţi cum vine asta?

— Skippy e producător, răspunse Molly. Probabil că a citit fraza pe undeva. Fără context, nu are sens.

Vail mânca cu pofta unui criminal graţiat. Comandase trei feluri diferite de paşte numai pentru el, dar le invitase şi pe cele două femei să guste, apoi le ceruse părerea.

— Cea mai bună mâncare italienească din afara Romei, declară el. Cât despre Skippy, fraza are sens cumva în cinematografie. Mâncarea chinezească e ieftină, coboară preţul, cea italienească te trage la somn şi-ţi leneveşte simţurile. Mie îmi plac amândouă. Nu-i nostim să ştim că Skippy complotează întotdeauna?

Vail comandă trei deserturi. Nu că le-ar fi mâncat pe toate trei, dar dorea să guste mai multe feluri diferite în cursul aceleiaşi mese. La el, gestul nu părea excentric. Nici modul în care se îmbrăca, de parcă hainele nu ar fi avut decât menirea să-i apere pielea de soare sau de vânt. Nici bărbieritul neglijent, cu un perciune tăiat mai scurt decât celălalt. Nici ameninţarea cu sinuciderea nu părea bizară sau ilogică. Nici sinceritatea lui brutală şi copilărească, prin care-i ofensa adesea pe ceilalţi. Claudia era obişnuită cu excentricităţile. Hollywood-ul era

plin de excentrici.

— Ştii, Ernest, tu eşti făcut pentru Hollywood. Eşti suficient de excentric, spuse ea.

— Nu sunt excentric, o contrazise Vail. Nu sunt chiar atât de sofisticat.

— Vrei să spui că nu-i excentric să ameninţi că te omori din pricina unei neînţelegeri legate de bani? exclamă Claudia.

— A fost o reacţie extrem de raţională la civilizaţia noastră, explică Vail. Mă săturasem să fiu un nimeni.

— Cum poţi să-ţi închipui aşa ceva? îl dojeni Claudia, pierzându-şi răbdarea. Ai scris trei cărţi, ai câştigat Premiul Pulitzer. Eşti un scriitor de renume internaţional.

Vail golise cele trei farfurii cu paste şi cercetă platoul cu antreuri, trei felii lucioase de carne de viţel ornate cu felii de lămâie. Lua o furculiţă şi un cuţit.

— Totul e egal cu zero, declară el. Nu am bani. A trebuit să ajung la cincizeci şi cinci de ani ca să învăţ că, dacă nu ai bani, eşti un gunoi.

— Nu eşti excentric, eşti nebun, interveni Molly. Şi nu te mai văicări atâta ca nu eşti bogat. Nici sărac nu eşti. Altfel, nu ne-am găsi aici. Nu suferi din cale-afară pentru arta ta.

Vail puse deoparte furculiţa şi cuţitul. Apoi o bătu uşurel pe Molly cu palma pe braţ.

— Ai dreptate, încuviinţa el. Tot ce spui tu e adevărat. Eu mă bucur de viaţa clipă de clipă. Ceea ce mă deprimă e arcul dintre clipe. Îşi goli paharul de vin şi continuă pe un ton neutru: Am renunţat la scris, anunţă el. Scriind române nu ajungi nicăieri, e ca şi cum ai fi fierar. Acum cinematograful şi televiziunea înseamnă totul.

— Ce tâmpenie! se supăra Claudia. Oamenii vor citi întotdeauna.

— De fapt, ţi-e lene, interveni Molly. Găseşti orice scuză ca să nu scrii. Iată adevăratul motiv pentru care voiai să te omori.

Râseră toţi trei. Ernest le oferi carne de viţel din farfuria lui şi câte o porţie de desert. Singurele lui momente de curtoazie erau în timpul mesei, îi plăcea să hrănească pe alţii.

— E adevărat, încuviinţă el. Însă un romancier nu poate câştiga bani buni decât dacă scrie romane ieftine. Dar nici aşa nu ajunge nicăieri. Un roman nu poate fi niciodată la fel de simplu ca un film.

— De ce ponegreşti filmele? îl apostrofă Claudia. Te-am văzut plângând la filme bune. Acelea înseamnă artă.

Vail se distra de minune. În definitiv, câştigase lupta cu studioul şi-şi obţinuse procentele.

— Claudia, sunt întru totul de acord, spuse el. Filmele înseamnă artă. Mă plâng din invidie. Filmele fac ca romanele să nu mai aibă nici o importanţa. Ce rost are să scrii un pasaj liric despre natură, să descrii lumea scăldată într-o lumină roşietică, un apus frumos, un lanţ de munţi înzăpeziţi, valurile impresionante ale oceanului? Vorbea pe un ton teatral, gesticulând. Ce poţi să scrii despre pasiune şi despre frumuseţea femeilor? Ce rost au toate acestea când le poţi vedea tehnicolor pe ecran? Femei misterioase, cu buze roşii şi pline, cu ochi seducători — le poţi vedea în fundul gol, cu sfârcurile sânilor la fel de îmbietoare ca un muşchi Wellington în sânge. Toate cu mult mai reuşite decât în realitate, ca să nu mai vorbim de proză. Cum să scriem despre uimitoarele fapte de vitejie ale eroilor, care omoară sute de duşmani, care învinge destinul potrivnic şi ispita, când poţi avea totul în faţa ochilor, bălţi de sânge, chipuri torturate şi chinuite de dureri, toate pe ecran. Actorii şi aparatele de filmat fac aceeaşi muncă, fără să mai treacă nimic prin creier. Vicleanul Stallone în rolul lui Ahile din Iliada. Ei bine, singurul lucru pe care nu-l poate face filmul este să pătrundă în mintea personajelor, să reproducă procesul de gândire, complexitatea vieţii. Tăcu un moment, apoi continuă plin de nostalgie: Ştiţi însă care-i lucrul cel mai rău din toate? Sunt un elitist. Am vrut să devin artist ca să fiu ceva deosebit. Deci ceea ce detest eu este faptul că cinematograful e o artă atât de democratică. Oricine poate face un film. Ai dreptate, Claudia. Am văzut filme care m-au mişcat până la lacrimi şi ştiu precis că cei care le-au făcut sunt tâmpiţi, lipsiţi de sensibilitate, inculţi şi fără pic de moralitate. Scenaristul e analfabet, regizorul egoist, producătorul un demolator al moralităţii, iar actorii dau cu pumnul în pereţi sau în oglindă, ca să arate spectatorilor că sunt prost-dispuşi. Şi totuşi, filmul prinde la public. Cum e posibil? Pentru că filmul se creează cu ajutorul sculpturii, picturii, muzicii, al trupurilor omeneşti şi al tehnologiei, în timp ce romancierul nu are la îndemână decât cuvinte, tipărite negru pe alb. Şi, la drept vorbind, nu-i chiar atât de îngrozitor. Acesta e progresul. Şi marea artă nouă. O artă democratică. O artă fără suferinţă. Nu trebuie decât să cumperi aparatul potrivit şi să te întâlneşti cu prietenii. Vail zâmbi larg spre cele două femei. Nu-i aşa că-i minunat? O artă care nu necesită talent adevărat. Câtă democraţie, câtă terapie, să poţi face tu singur un film! O activitate care va înlocui sexul. Vin la tine să-ţi văd filmul,

apoi vii tu să-l vezi pe al meu. O eră care va schimba lumea în bine. Claudia, fii fericită că lucrezi în domeniul unei arte de viitor.

— Eşti un dobitoc şi un înfumurat, interveni Molly. Claudia a luptat pentru tine, ţi-a luat apărarea. Eu am avut mai multă răbdare cu tine decât cu oricare dintre asasinii pe care i-am apărat. Iar tu ne inviţi la masă ca să ne insulţi.

Vail părea sincer uimit.

— Nu vă insult. Încerc să dau o definiţie. Vă sunt recunoscător şi vă iubesc pe amândouă. Tăcu o clipă, apoi adaugă umil: N-am vrut să spun că vă sunt superior.

Claudia izbucni în râs.

— Ernest, tare mai faci pe nebunul! exclamă ea.

— Numai în viaţa de toate zilele, preciza îndatoritor Vail. Acum putem discuta puţin despre afaceri? Molly, dacă aş muri şi familia mea şi-ar recăpăta integral drepturile, atunci LoddStone ar plăti cinci procente?

— Cel puţin cinci, răspunse Molly. Ai de gând să te omori pentru câteva procente în plus? Pe mine să nu mai contezi!

Claudia îl privea tulburată. Bună lui dispoziţie nu-i inspira încredere.

— Ernest, tot eşti nemulţumit? Ai făcut un târg excelent. M-am bucurat enorm.

— Claudia, îi spuse afectuos Vail, habar n-ai ce înseamnă lumea în realitate. De aceea eşti omul cel mai potrivit ca să scrii scenarii. Ce dracu' contează dacă sunt mulţumit? Omul cel mai fericit de pe pământ va trece în viaţă prin momente îngrozitoare. Tragedii cumplite. Acum, uită-te la mine. Pur şi simplu, am obţinut o victorie importantă, nu mai sunt nevoit să mă sinucid. Savurez acest meniu, mă bucur de compania a două femei frumoase, inteligente şi sufletiste. Şi sunt încântat că soţia şi copiii mei vor fi asiguraţi din punct de vedere material.

— Atunci de ce mama dracului te smiorcăi? îl lua la rost Molly. De ce strici seara?

— Pentru că nu pot să scriu, răspunse Vail. Ceea ce nu e chiar o tragedie. Pentru mine nu mai e la fel de important, dar e singurul lucru la care mă pricep. Continuând să vorbească, termină cele trei deserturi cu o plăcere atât de vizibilă, încât cele două femei izbucniră în râs. Vail le zâmbi larg. Zău că l-am păcălit pe bătrânul Eli, spuse el.

— Prea iei în serios problema scriitorului, spuse Claudia. Ia nişte pastile.

— Scenariştii nu suferă din acest motiv, pentru că ei nu scriu, explică Vail. Eu nu pot să scriu, pentru că nu am nimic de spus. Acum haideţi să vorbim despre ceva mai interesant. Molly, niciodată n-am înţeles cum de pot avea zece procente din profitul unui film, care aduce o sută de milioane de dolari şi a cărui realizare costă numai cincisprezece, ca, de fapt, să nu văd nici un ban. E unul dintre misterele pe care aş vrea să le dezleg înainte de a muri.

Întrebarea lui o făcu pe Molly să-şi recapete buna dispoziţie; îi plăcea să explice chiţibuşuri avocăţeşti. Scoase din poşetă un carnet şi mâzgăli în graba câteva cifre.

— E cât se poate de legal, spuse ea. Studioul respectă contractul, contract pe care, de fapt, nici n-ar fi trebuit să-l semnezi. Să luăm, de pildă, profitul brut de o sută de milioane. Cinematografele primesc jumătate, deci studioul rămâne cu numai cincizeci de milioane, ceea ce se numeşte taxă de locaţie. Bun, deci studioul scade cele cincisprezece milioane de dolari, cât costă filmul. Rămân treizeci şi cinci. Dar în termenii contractului tău şi ale celor mai multe contracte încheiate cu studiouri, studioul ia treizeci la sută din taxele de închiriere, drept cheltuieli de distribuire a filmului. Asta înseamnă că bagă în buzunar alte cincisprezece milioane. Rămânem deci cu douăzeci. De aici se scade costul afişelor, al clipurilor publicitare, care se ridică uşor la alte cinci milioane. Mai rămân cincisprezece. Aici e partea cea mai frumoasă. Prin contract, studioul obţine douăzeci şi cinci la sută din bugetul pentru cheltuieli interne, facturi telefonice, curent electric, studiouri de sunet şi altele. Ai rămas cu unsprezece milioane. Bun, zici tu. Iei unsprezece milioane. Dar megastarul ia cel puţin cinci la sută din taxele de locaţie, regizorul şi producătorul alte cinci procente. Aşadar, alte cinci milioane. Rămâi cu şase. Până la urma tot primeşti ceva. Nu te grăbi. După aceea ţi se impută toate cheltuielile de distribuire, cincizeci de mii pentru trimiterea afişelor pe piaţa engleză, alte cincizeci pentru Franţa sau Germania. În final, se percepe dobândă la cele cincisprezece milioane pe care le-au împrumutat ca să facă filmul. De aici nu mai ştiu nici eu. Dar dispar şi ultimele şase milioane. Iată ce se întâmpla dacă nu m-ai luat pe mine avocat. Eu îţi scriam un contract care să-ţi asigure o parte concretă din comoară. Ca scenarist, nu puteai avea pretenţii la un procent din venitul brut, dar puteai obţine o cotă satisfăcătoare din venitul net. Acum înţelegi?

Vail râdea.

— Nu chiar, răspunse el. Cum rămâne cu banii câştigaţi din televiziune şi casete?

— De la televiziune mai ciupeşti ceva, răspunse Molly. Nimeni nu ştie însă cât se câştigă din videocasete.

— Dar contractul meu cu Marrion se referă la venitul brut? întrebă Vail. Nu mă vor escroca din nou?

— Aşa cum am să redactez eu contractul, nu, răspunse Molly. Se va avea în vedere numai venitul brut.

— Atunci s-a zis cu necazurile, spuse jalnic Vail. Nu voi mai avea nici o scuză ca să nu scriu.

— Zău că eşti excentric, spuse Claudia.

— Nu, nu, se apăra Vail. Nu sunt decât cârpaci. Excentricii recurg la bizarerii ca să distragă atenţia oamenilor de la ceea ce fac sau sunt ei. Le e ruşine. De aceea cei din domeniul cinematografiei sunt excentrici.

Cine şi-ar fi închipuit că aşteptarea morţii putea fi atât de plăcută, că puteai fi atât de liniştit şi netemător? Şi, mai presus de orice, că ai dezlegat marele mit al omenirii?

În ceasurile lungi de noapte petrecute pe patul de spital Eli Marrion respira prin tub şi reflecta la viaţa lui. Infirmiera particulară, Priscilla, care lucra în două schimburi, citea lângă lumina palidă a lămpii în celălalt capăt al salonului. Eli o vedea cum ridica scurt privirea, apoi cum o cobora din nou asupra cărţii, de parcă l-ar fi controlat după fiecare rând citit.

Marrion se gândea cât se deosebea această scenă de modul cum ar fi fost redată într-un film. Filmul ar fi creat o mare tensiune prin faptul că el se zbătea între viaţă şi moarte. Infirmiera ar fi stat aplecată deasupra patului, doctorii ar fi fost într-un permanent du-te vino. Fără îndoială, ar fi fost multă zarvă, multă agitaţie. Dar el se găsea într-o încăpere cufundată în linişte, infirmiera citea, iar el respira uşor prin tubul de plastic.

Ştia că la acest etaj existau doar astfel de rezerve uriaşe pentru pacienţi extrem de importanţi. Politicieni influenţi, miliardari din domeniul afacerilor imobiliare, celebrităţi pe cale să dispară din lumea spectacolului. Toţi regi atotputernici, care noaptea, în spital, se închinau în faţa morţii. Zăceau singuri şi neajutoraţi, încurajaţi de mercenari, în timp ce puterea lor se risipea. Cu tuburi vârâte în trup, cu alte tuburi în nas, aşteptând ca bisturiul chirurgului să le cureţe inima suferindă sau, cum era cazul lui, să li se pună în piept o inimă nouă. Se întrebă dacă şi ceilalţi erau la fel de resemnaţi ca el.

Dar de unde aceasta resemnare? De ce le spusese că nu voia să i se facă un transplant, că prefera să trăiască scurtul răgaz îngăduit de inima lui bolnavă? Îşi spuse că, har Domnului, încă era în stare să ia decizii inteligente, lipsite de sentimentalism.

Totul îi era limpede, ca şi cum ar fi încheiat o înţelegere pentru un film: calcularea cheltuielilor, procentul de câştiguri, valoarea drepturilor decurgând de aici, posibilele capcane în care-l puteau atrage actorii şi regizorii, cheltuielile suplimentare.

Unu: avea optzeci de ani şi nu se simţea chiar în formă. Un transplant de inimă l-ar fi scos din activitate pentru cel puţin un an. Fără îndoială că nu va mai conduce niciodată Studiourile LoddStone. Fără îndoială că cea mai mare parte a puterii lui în lumea pe care o crease va dispărea.

Doi: viaţa fără putere era intolerabilă. La urma urmei, ce-ar putea face un om bătrân ca el chiar şi cu o inimă nouă? Nu mai putea face sport, nu mai putea umbla după femei, nu se mai putea bucura de mâncare şi de băutură. Nu, singura plăcere a unui om în vârstă era puterea, ce era rău în asta? Puterea putea fi pusă în slujba binelui. Nu se arătase generos cu Ernest Vail, împotriva oricărei prudenţe, împotriva prejudecăţilor lui de o viaţa? Nu le spusese medicilor că nu voia să lipsească un copil sau un tânăr de şansa de a trăi o nouă viaţă, luând o inimă în locul lor? Acesta nu era tot un mod de a folosi puterea în slujba unui bine suprem?

Dar în lunga lui viaţă Eli avusese de a face cu ipocrizia, aşa ca o recunoştea acum în propria-i persoană. Refuzase o inimă nouă pentru că nu era un târg rentabil; o decizie finală. Îi acordase lui Ernest Vail procentele pentru că-şi dorea afecţiunea Claudiei şi respectul lui Molly Flanders — dovadă de sentimentalism. Ce era rău dacă voia să lase în urmă imaginea unui om bun?

Era mulţumit de viaţa pe care o dusese. Se ridicase prin forţe proprii de la sărăcie la avere, devenind stăpân peste ceilalţi. Se bucurase de toate plăcerile vieţii, iubise femei frumoase, locuise în case luxoase, purtase mătăsurile cele mai fine. Ajutase creaţia artistică. Câştigase o putere uriaşă şi o avere fabuloasă. Încercase să facă bine semenilor săi. Contribuise cu zeci de milioane la construcţia spitalului în care se afla. Dar cel mai mult îi plăcuse să lupte împotriva celorlalţi. Ce era rău în asta? Cum altfel să câştigi puterea de a face bine? Chiar şi acum,

regreta ultimul gest de clemenţă fata de Ernest Vail. Nu puteai pur şi simplu să cedezi altuia prăzile obţinute prin luptă, mai ales sub ameninţare. Dar Bobby se va ocupa de asta. Bobby se va ocupa de toate.

Bobby va da publicităţii versiunile necesare, explicând că Eli refuzase transplantul în favoarea cuiva mai tânăr. Bobby va recupera toate procentele din venitul brut. Bobby se va descotorosi de compania de producţie a fiicei lui, care mergea în pierdere pentru LoddStone. Bobby va lua vina asupra lui.

Auzi în depărtare un clinchet, apoi zornăitul ca de şarpe cu clopoţei al faxului care transmitea reţetele de casă înregistrate la New York. Ţăcănitul monoton îngâna ca un ecou bătăile inimii lui bolnave.

Sosise momentul adevărului. Se săturase de viaţă bună. Nu trupul îl trădase în ultimă instanţă, ci mintea.

Momentul adevărului. Era dezamăgit de oameni. Văzuse prea multe trădări, prea multe slăbiciuni vrednice de milă, prea multă sete de bani şi glorie. Falsitatea dintre amanţi, soţi şi soţii, taţi, fii, mame, fiice. Mulţumi lui Dumnezeu ca filmele pe care le făcuse dădeau oamenilor speranţa; mulţumi lui Dumnezeu pentru nepoţii lui şi pentru faptul că nu va apucă să-i vadă crescând şi încadrându-se în rânduiala lumii.

Faxul tăcu şi Marrion îşi simţi pâlpâirile inimii lui şubrede. Lumina zorilor pătrundea în cameră. Văzu cum infirmiera stinge lampa şi închide cartea. Se simţea nespus de singur, dându-şi sufletul în acest salon, în prezenţa unei singure persoane străine, când îl iubeau atâţia oameni influenţi. Apoi infirmiera îi deschise pleoapele şi-i lipi stetoscopul de piept. Uşile uriaşe ale rezervei se deschiseră că porţile imense ale unui templu antic şi Eli auzi zăngănitul farfuriilor pe tăvile cu micul dejun.

Apoi încăperea se umplu de lumini strălucitoare. Simţi cum e lovit cu pumnii în piept şi se întrebă de ce făceau asta. Mintea i se înceţoşa, parcă învăluită într-un abur. Ca prin ceaţă auzi voci strigând. În creierul lui însetat de oxigen îşi făcu loc o replică dintr-un film: „Oare aşa mor zeii?”

Simţi şocurile electrice, masajul cu pumnii, tăietura făcută pentru a-i masa inima cu mâna goală.

Tot Hollywood-ul avea să-l deplângă, dar nimeni atât de mult ca infirmiera din schimbul de noapte, Priscilla. Făcuse două schimburi pentru că trebuia să întreţină doi copii mici şi nu-i convenea că Marrion murise în timp cât era ea de serviciu. Se mândrea cu faptul că era considerată una dintre cele mai pricepute infirmiere din California. Ura moartea. Dar cartea pe care o citea o entuziasmase în asemenea măsură, încât se gândise să-l întrebe pe Marrion dacă nu putea fi ecranizată. Doar nu era să rămână infirmieră o veşnicie, în particular scria şi scenarii. Nu renunţă la speranţă nici acum. Ultimul etaj al spitalului, cu uriaşele lui saloane, primea cele mai importante personalităţi de la Hollywood şi pe viitor avea să-i ocrotească întotdeauna în faţa morţii.

Dar toate acestea se petrecuseră în mintea lui Marrion în clipele dinaintea morţii, o minte saturată de miile de filme pe care le vizionase.

În realitate, infirmiera venise lângă patul lui la vreo cincisprezece minute după deces, atât de uşor plecase dintre cei vii. Vreo treizeci de secunde femeia se gândise dacă să cheme ajutoare sau să încerce să-l readucă în simţiri. Era obişnuită cu moartea, deci ştia ce e îndurarea. De ce să-l cheme înapoi la chinul luptei pentru viaţă? Se duse la fereastră şi privi soarele răsărind şi porumbeii păşind ţanţoşi pe dalele de piatră. Priscilla fusese puterea supremă care hotărâse soarta lui Marrion... şi, totodată, cel mai îndurător judecător al lui.

Capitolul 13

Senatorul Wavven avea veşti bune, veşti pentru care Familia Clericuzio trebuia să-i plătească cinci milioane de dolari. Aşa îi declarase mesagerul lui Giorgio. Pentru această era nevoie de o mulţime de formalităţi. Cross trebuia să scoată cinci milioane din seiful cazinoului şi să întocmească o lungă evidenţă care să justifice absenţa banilor.

Cross mai primise un mesaj de la Claudia şi Vail. Amândoi se aflau în hotel şi locuiau în acelaşi apartament. Doreau să-l vadă cât mai repede. Era vorba despre ceva urgent. Mai primi un telefon de la cabana de vânătoare, din partea lui Lia Vazzi. Lia cerea să se întâlnească personal cu Cross cât mai curând posibil. Nu mai fusese nevoie să specifice că era ceva urgent, orice solicitare din partea lui Vazzi era urgentă, altfel n-ar fi telefonat. Aşadar, se afla deja în drum spre Vegas.

Cross începu să lucreze actele pentru transferul celor cinci milioane către senatorul Wavven. Banii în sine nu încăpeau nici într-o valiză, nici într-un sac de voiaj mai mare. Sună la magazinul de suveniruri al hotelului, îşi amintise că acolo văzuse de vânzare un vechi cufăr chinezesc, suficient de încăpător pentru a adăposti banii. Cufărul era verde închis, decorat cu dragoni roşii şi pietre false, tot verzi, şi avea o încuietoare rezistentă.

Gronevelt îl învăţase cum să completeze actele, astfel ca banii să pară scoşi din cazinou în mod legal. Era o muncă îndelungată şi anevoioasă, care implica transferul unor bani în diverse conturi, plata mai multor furnizori de alimente şi băuturi, proiecte speciale de instruire, clipuri publicitare şi un număr de jucători inexistenţi, rămaşi datori faţă de cazinou.

Cross munci o oră la aceste acte. Senatorul Wavven trebuia să sosească abia a doua zi, urmând ca cele cinci milioane să-i fie înmânate până la plecarea sa, în dimineaţa zilei de luni. Într-un târziu nu se mai putu concentra şi se văzu nevoit să ia o pauză.

Formă numărul apartamentului în care locuiau Claudia şi Vail. Îi răspunse Claudia.

— Nu mă mai înţeleg cu Ernest, se plânse ea. Trebuie să stăm de vorbă cu tine.

— Bine, acceptă Cross. Ce-ai zice să mergeţi amândoi în sala de joc, vin să vă iau de la masa de zaruri peste o oră. Făcu o pauză. Pe urmă putem lua masa toţi trei, ca să-mi spuneţi ce necaz aveţi.

— Nu putem juca, răspunse Claudia. Ernest şi-a depăşit creditul şi tu n-ai vrut să-mi mai dai pe credit decât zece mii de dolari amărâţi.

Cross oftă. Însemna ca Ernest Vail datora cazinoului o sută de mii, care nu valorau mai mult decât hârtia igienică.

— Lasă-mi o oră şi pe urma veniţi în apartamentul meu. Luăm masa acolo.

Cross mai avea de dat un telefon, şi anume lui Giorgio, ca acesta să-i confirme plata către senator. Nu ca mesagerul ar fi fost suspect, dar era un obicei adânc înrădăcinat. Se înţeleseră prin codul verbal prestabilit. Numele era exprimat în numere aranjate arbitrar, banii în litere ale alfabetului aranjate tot arbitrar.

Cross încercă să-şi continue lucrul la acte. Dar gândul îi zbură din nou. Pentru suma de cinci milioane, senatorul Wavven deţinea probabil o informaţie importantă. Iar dacă Lia bătea atâta cale până la Vegas însemna că se confrunta cu probleme grave.

Se auzi soneria. Paznicul îi adusese pe Claudia şi pe Ernest în apartament. Cross o îmbrăţişă pe Claudia mai afectuos decât de obicei, ca sora lui să nu-şi închipuie cumva că era supărat pe ea fiindcă pierduse bani la cazinou.

În sufrageria apartamentului le întinse meniul oferit de serviciul la cameră, apoi comandă în numele lor. Claudia se aşeza înţepată pe canapea, Vail se tolăni lângă ea cu un aer indiferent.

— Cross, începu Claudia, Vail e într-o stare disperată. Trebuie să facem ceva pentru el.

Tânărul nu avea impresia că starea lui Vail era chiar atât de disperată. Scriitorul părea relaxat cu adevărat, cu ochii pe jumătate închişi, cu un zâmbet satisfăcut pe buze. Atitudinea lui îl irită pe Cross.

— Bineînţeles, primul lucru pe care am să-l fac va fi să-i sistez orice credit în acest oraş. Aşa va economisi bani, e cel mai nepriceput jucător pe care l-am întâlnit vreodată.

— Nu-i vorba de joc, preciză Claudia.

Îi relată fratelui ei cum Marrion îi promisese lui Vail o parte din venitul brut pe toate continuările la cartea sa, dar între timp murise.

— Şi? întrebă Cross.

— Acum Bobby Bantz refuză să onoreze promisiunea, răspunse Claudia. De când a devenit directorul Studiourilor LoddStone, lui Bobby i s-a urcat puterea la cap. Încearcă din răsputeri

să fie la fel ca Marrion, dar nu are nici inteligenţa, nici aura lui. Aşa ca Ernest a rămas din nou cu buzele umflate.

— Şi ce dracu' crezi că pot face eu? întrebă Cross.

— Eşti asociat cu studioul la Messalina, spuse Claudia. Nu se poate să nu ai un cuvânt de spus. Vreau să-i ceri lui Bobby Bantz să respecte promisiunea făcuta de Marrion.

Existau momente în care Claudia îl aducea la exasperare. Bantz n-ar fi cedat niciodată, făcea parte din meseria şi din caracterul lui.

— Nu, răspunse Cross. Ţi-am mai explicat şi altă dată. Nu pot lua o atitudine decât acolo unde ştiu că răspunsul va fi afirmativ. Aici n-am nici o şansă.

Claudia se încruntă.

— N-am înţeles niciodată cum vine asta, spuse ea. Tăcu o clipă. Ernest nu glumeşte, se va sinucide, astfel ca familia lui să capete ceea ce i se cuvine.

În acel moment, Vail deveni brusc interesat.

— Claudia, prostuţo, nu pricepi cum e cu fratele tău? Dacă cere cuiva ceva şi persoana îl refuză, atunci trebuie s-o lichideze.

Îi zâmbi lui Cross cu gura până la urechi.

Cross era furios la culme că Vail îndrăznise să vorbească astfel de faţă cu Claudia. Din fericire, chiar atunci sosi serviciul la cameră cu măsuţele pe rotile şi masa fu aranjată în salon. În timp ce se aşezară toţi trei la masă, Cross se strădui să se stăpânească, totuşi nu se putu abţine să nu spună cu un zâmbet rece:

— Ernest, din câte înţeleg, dacă te omori îţi rezolvi toate problemele. Te-aş putea ajuta. Te pot muta într-un apartament de la etajul al zecelea şi nu-ţi rămâne decât să sari pe fereastră.

De data aceasta, se înfurie Claudia.

— Asta nu-i glumă, spuse ea. Ernest e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Iar tu eşti fratele meu care susţine mereu că mă iubeşte şi că va face orice pentru mine.

Avea ochii în lacrimi.

Cross se ridică şi veni lângă ea s-o îmbrăţişeze.

— Claudia, nu pot face nimic. Nu sunt vrăjitor.

Ernest Vail savura cina. Nu avea câtuşi de puţin aerul cuiva pe cale să-şi ia zilele.

— Eşti prea modest, Cross, spuse el. Uite, n-am curajul să mă arunc de la fereastră. Am prea multă imaginaţie, până aş ajunge jos aş muri de o sută de ori numai gândindu-mă cum voi zăcea împrăştiat pe tot trotuarul. Ba aş risca să cad şi peste un sărman nevinovat. Sunt prea fricos ca să-mi tai venele, nu suport să văd sânge şi mi-e o frică de moarte de arme, cuţite şi circulaţie. Nu vreau să rămân infirm, fără să realizez ce mi-am propus. Nu vreau că ticăloşii de Bantz şi Deere să râdă de mine şi să-şi păstreze banii care mi se cuvin. Exista un singur lucru pe care-l poţi face: plăteşte pe cineva să mă omoare. Nu-mi spune când. Fă-o şi atât.

Cross începu să râdă. O bătu uşurel pe Claudia cu palma pe creştet, ca s-o liniştească, şi se înapoie la locul lui.

— Crezi că aici ne jucăm de-a filmul? i se adresă el lui Ernest. Crezi că a ucide pe cineva e o glumă? Cross se ridică de la masă şi se duse la masa de lucra din biroul lui. Descuie sertarul şi scoase dinăuntru un săculeţ cu jetoane negre. Îi aruncă săculeţul lui Ernest şi spuse: Ai aici zece mii. Mai fă o încercare la masa de joc, poate de data asta ai noroc. Şi nu mă mai insulta în faţa surorii mele.

Lui Vail îi revenise veselia.

— Hai, Claudia, o chemă el. Fratele tău nu are de gând să mă ajute.

Puse săculeţul cu jetoane negre în buzunar. Părea nerăbdător să joace.

Claudia era cu gândul în altă parte. Cântarea în minte toate faptele, dar refuza să accepte concluzia. Se uită la chipul frumos şi senin al fratelui ei. Cross nu putea fi aşa cum spusese Vail. Îşi sărută fratele pe obraz.

— Iartă-mă, dar sunt îngrijorată pentru Ernest, se scuză ea.

— Nu i se va întâmpla nimic, o linişti Cross. Prea îi plac jocurile de noroc că să se omoare. Pe deasupra, e un geniu, nu?

Claudia râse.

— Tot timpul repetă asta şi eu sunt de acord, răspunse ea. Dar e un mare laş.

Vorbind, întinse mâna către Vail cu un gest plin de afecţiune.

— Atunci de ce dracu' umbli cu el? o întrebă Cross. De ce locuiţi în acelaşi apartament?

— Pentru că sunt cea mai bună prietenă a lui şi, totodată, ultima, replică supărată Claudia. Şi pentru că-mi plac cărţile lui.

După plecarea celor doi, Cross petrecu restul nopţii completând actele necesare transferului celor cinci milioane către senatorul Wavven. Când termină, îl sună pe directorul cazinoului, unul dintre membrii de seamă ai Familiei Clericuzio, şi-i ceru să aducă banii în apartamentul lui.

Banii fură transportaţi în doi saci uriaşi, aduşi chiar de director şi de doi oameni de pază, tot din clanul Clericuzio. Cei trei îl ajutară pe Cross să îndese banii în cufărul chinezesc. Directorul cazinoului îi zâmbi lui Cross.

— Frumos cufăr! spuse el.

După plecarea celor trei, Cross lua cuvertura cea mare de pe patul lui şi acoperi cufărul cu ea. Apoi comandă să i se aducă în cameră doua porţii de mic dejun. După câteva minute omul de pază îi telefona ca să-l anunţe că Lia Vazzi aştepta să fie primit. Cross ceru ca Lia să fie condus până la el.

Îl îmbrăţişă pe Lia. Întotdeauna îi făcea plăcere să-l vadă.

— Veşti bune sau proaste? întreba el, după ce serviciul la cameră le aduse micul dejun.

— Proaste, răspunse Lia. E vorba despre detectivul care m-a oprit în holul hotelului Beverly Hills când eram cu Skannet. Jim Losey. A venit la cabana de vânătoare şi m-a întrebat în ce relaţii eram cu Skannet. Am reuşit să scap de el. Partea proastă e alta: cum de ştia cine sunt şi unde să mă găsească? Nu figurez în evidenţa poliţiei. Nu am avut niciodată necazuri. Asta înseamnă că exista un informator.

Vestea îl şocă pe Cross. Trădătorii erau rari în Familia Clericuzio, care îi extermina fără milă.

— Am să-l anunţ direct pe Don, decise Cross. Dar tu? Vrei să pleci în vacanţă în Brazilia până ne lămurim ce se întâmpla?

Lia mânca foarte puţin. Îşi turnă coniac şi luă o havană din cutia oferită de Cross.

— Nu sunt speriat, nu încă, spuse Lia. Aş dori doar să am acordul tău ca să mă apăr de acest om.

Cross intră în panică.

— Lia, nu poţi face aşa ceva, spuse el. În America e foarte riscant să ucizi un poliţist. Aici nu-i Sicilia. Mai trebuie să-ţi dezvălui un lucru, pe care, de fapt, n-ar trebui să-l ştii. Jim Losey e pe statul de plata al Familiei Clericuzio. Primeşte bani buni. Cred că şi-a vârât nasul, pur şi simplu, cu gând să pretindă o sumă, ca să te lase în pace.

— Bine, acceptă Vazzi. Dar ideea rămâne. Cineva trădează.

— Am să mă ocup de asta, făgădui Cross. Nu-ţi face griji pentru Losey.

Lia pufăi din trabuc.

— E un individ periculos. Fii cu ochii în patru.

— Am să fiu, îl asigură Cross. Dar nici tu să nu faci ceva pripit, înţelegi?

— Bineînţeles, răspunse Lia. Părea ceva mai relaxat. Apoi întrebă că din întâmplare: Ce ai sub cuvertură?

— Un mic cadou pentru cineva important, răspunse Cross. Vrei să rămâi peste noapte la hotel?

— Nu, răspunse Lia. Mă întorc la cabană. Când ai o clipă liberă, dă-mi de veste ce-ai mai aflat. Totuşi, sfatul meu e să scapi de Losey fără întârziere.

— Am să discut cu Don, promise Cross.

La ora trei după-amiază senatorul Warren Wavven şi suita lui de trei aghiotanţi fură găzduiţi în vila lor de lângă hotelul Xanadu. Ca de obicei, senatorul venise într-o limuzină neoficială, fără escortă. La ora cinci îl chemă pe Cross la vilă.

Cross ordonase la doi paznici să suie cufărul înfăşurat în cuvertură în spatele căruciorului motorizat de golf. Unul din paznici conduse căruciorul, în timp ce Cross şedea pe bancheta din spate, cu ochii la cufărul aşezat în spaţiul de bagaje, unde de regulă se puneau crosele de golf şi apă la gheaţă. Drumul de la Xanadu până la complexul special amenajat şi păzit, compus din cele şapte vile, nu dură decât cinci minute.

Lui Cross îi plăcea de fiecare dată să privească vilele, care-i dădeau sentimentul puterii. Mici palate Versailles, fiecare cu o piscină de forma unui diamant, sclipind ca smaraldul, dispuse în jurul unui careu în care se afla cazinoul de forma unei perle, destinat exclusiv ocupanţilor celor şapte vile.

Cross duse personal cufărul în interiorul vilei. Unul dintre aghiotanţii senatorului îl conduse în sufragerie, unde senatorul şi ceilalţi doi însoţitori savurau un bogat sortiment de

hrană rece şi limonadă la gheaţa. Senatorul renunţase la alcool.

Senatorul Wavven era la fel de frumos şi binevoitor ca altădată. Se ridicase în funcţii înalte, făcea parte din consiliile politice ale ţării, era preşedintele mai multor comitete importante şi un candidat însemnat la viitoarele alegeri prezidenţiale. Wavven sări în picioare ca să-l întâmpine pe Cross.

Cross lua cuvertura de pe cufăr şi-l aşeza pe podea.

— Un mic dar din partea hotelului, domnule senator, anunţă el. Vă dorim un sejur agreabil.

Senatorul strânse mâna lui Cross cu amândouă mâinile. Avea mâini catifelate.

— Ce dar încântător! exclamă el. Mulţumesc, Cross. Acum pot vorbi ceva cu tine între patru ochi?

— Desigur, răspunse Cross şi-i înmână cheia cufărului.

Wavven o strecură în buzunarul pantalonilor. Apoi se întoarse către aghiotanţii săi şi spuse:

— Vă rog să duceţi cufărul în dormitorul meu şi unul din voi să rămână să-l păzească. Acum aş dori să rămân singur cu prietenul meu Cross pentru câteva minute.

Cei trei ieşiră şi senatorul începu să se plimbe prin încăpere. Îşi încruntă sprâncenele şi spuse:

— Bineînţeles că am veşti bune, dar am şi o veste proastă.

Cross încuviinţă din cap şi răspunse binevoitor:

— Aşa se întâmpla întotdeauna.

Se gândea că, la preţul de cinci milioane, vestea cea bună trebuia s-o întreacă mult în importanţă pe cea proastă.

Wavven chicoti.

— Nu-i aşa? Mai întâi vestea cea bună. Iat-o. În ultimii câţiva ani mi-am concentrat toate eforturile în direcţia susţinerii unei legislaţii care să legalizeze jocurile de noroc pe tot cuprinsul Statelor Unite. Inclusiv o clauză de legiferare a pariurilor sportive. Cred că, în sfârşit, am obţinut numărul de voturi necesare în Senat şi în Camera Reprezentanţilor. Banii din cufăr vor cumpăra câteva voturi cheie. Sunt cinci milioane, da?

— Cinci, confirmă Cross. Bani cheltuiţi cu socoteală. Şi-acum, care-i vestea cea proastă?

Senatorul clătină din cap cu tristeţe.

— Prietenilor tăi nu le va plăcea, spuse el. Mai ales lui Giorgio, care-i aşa nerăbdător. Dar e un tip nemaipomenit, pe onoarea mea, nemaipomenit.

— E vărul meu preferat, declară sec Cross.

Din toată Familia Clericuzio Giorgio îi plăcea cel mai puţin şi era limpede că senatorul îi împărtăşea părerea.

În clipa următoare Wavven îi anunţă bomba.

— Preşedintele mi-a spus că va vota împotriva acestei legi.

Cross fusese în culmea fericirii ca planul magistral al lui Don Clericuzio reuşise, în sfârşit. Un imperiu legitim, bazat pe jocuri de noroc admise prin lege. Acum nu mai ştia ce să creadă. Ce dracu' tot zicea acolo Wavven? Doar va exista o lege.

— Iar noi nu avem suficiente voturi pentru a contracara un vot împotrivă, explică Wavven.

Mai mult ca să aibă răgazul de a-şi veni în fire, Cross întrebă:

— Adică, cele cinci milioane sunt pentru preşedinte?

Senatorul fu şocat.

— Oh, nu, nu! protestă el. Nici măcar nu facem parte din acelaşi partid. În plus, preşedintele va fi un om foarte bogat în clipa în care se va retrage din politică. Va fi solicitat de toate comitetele de conducere ale marilor companii. Nu-i trebuie sume derizorii. Wavven îi adresă lui Cross un zâmbet satisfăcut. Lucrurile stau cu totul altfel atunci când eşti preşedinte al Statelor Unite.

— Deci n-am rezolvat nimic, afară de cazul că moare preşedintele, spuse Cross.

— Întocmai, confirmă Wavven. Trebuie să adaug că e un preşedinte foarte iubit, deşi facem parte din partide adverse. Fără îndoială că va fi reales. Trebuie să avem răbdare.

— Cu alte cuvinte, trebuie să aşteptăm cinci ani, în speranţa că vom avea un preşedinte care nu va vota împotrivă?

— Nu chiar, spuse senatorul, şovăind puţin. Trebuie să fiu cinstit cu tine. În cinci ani componenţa Congresului s-ar putea schimba, e posibil să nu mai dispun de voturile pe care contez acum. Făcu o altă pauză. Există multe lucruri imprevizibile. Cross nu mai înţelegea nimic. Ce dracu' voia, de fapt, să spună Wavven? Apoi senatorul îi lămuri secretul. Desigur,

dacă i se întâmpla ceva preşedintelui, vicepreşedintele va semna legea. Aşadar, oricât de urât ar suna, trebuie să speraţi că preşedintele va suferi un infarct, un accident de avion sau va paraliza. E foarte posibil. Toţi suntem muritori. Senatorul îi zâmbea radios, şi deodată în mintea lui Cross se făcu lumină. Îl năpădi un val de mânie. Nemernicul îi transmitea un mesaj pentru clanul Clericuzio: senatorul îşi îndeplinise misiunea, acum Familia trebuia să-l ucidă pe preşedintele Statelor Unite ca legea să poată fi votată. Wavven era nespus de viclean şi de alunecos, nu se implicase concret în nici un fel. Cross era convins că Don nu va accepta, în caz contrar Cross era decis să iasă din Familie. Situaţia pare fără ieşire, dar nu se ştie niciodată, continuă binevoitor Wavven. Ar putea interveni capriciul sorţii, iar vicepreşedintele mi-e bun prieten, deşi facem parte din partide diferite. Ştiu sigur că-mi va aproba proiectul de lege. Trebuie doar să aşteptăm şi să vedem ce se întâmpla.

Lui Cross nu-i venea să-şi creadă urechilor. Senatorul Wavven era personificarea politicianului virtuos, pe placul tuturor americanilor, cu toată slăbiciunea lui recunoscută pentru femei şi golf. Avea o figură frumoasă şi onestă, un glas de patrician. Părea să fie unul dintre oamenii cei mai agreabili de pe glob. Şi iată că lansa ideea ca Familia Clericuzio să-l asasineze pe preşedintele ţării sale. „Mare lichea!" se gândi Cross. Senatorul ciugulea de pe platourile de pe masa.

— Nu rămân decât o noapte, spuse el. Sper că aveţi câteva dansatoare dispuse să ia masa cu un boşorog ca mine.

Întors în biroul lui, Cross îl sună pe Giorgio ca să-l anunţe că a doua zi sosea la Quogue. Giorgio îi spuse că şoferul familiei va veni să-l ia de la aeroport. Nu-i puse nici un fel de întrebare. Cei din clanul Clericuzio nu discutau niciodată afaceri la telefon.

Când sosi la reşedinţa din Quogue, Cross constată cu surprindere că era aşteptat de întreaga familie. În biroul fără ferestre se găseau nu numai Don, ci şi Pippi, apoi cei trei fii ai lui Don, Giorgio, Vincent şi Petie, ba chiar şi Dante, care purta o beretă renascentistă de culoare azurie.

În birou nu era nimic de mâncare, masa urma să fie servită mai târziu. Ca de obicei, Don îi obligă pe toţi să se uite la fotografia lui Silvio şi la cea din ziua în care fuseseră botezaţi Cross şi Dante, amândouă aşezate pe consola şemineului.

— Ce zi fericită! repeta de fiecare dată Don.

Se aşezară toţi în fotolii şi pe canapele. Giorgio servi fiecăruia de băut, iar Don îşi aprinse trabucul italienesc răsucit şi negru.

Cross le dădu un raport amănunţit: cum îi predase cele cinci milioane senatorului Wavven, apoi discuţia avută cu acesta, cuvânt cu cuvânt.

Se aşternu o lungă tăcere. Nici unul dintre cei de faţă nu avea nevoie de explicaţiile lui Cross. Vincent şi Petie păreau cei mai îngrijoraţi. Acum, că-şi avea lanţul lui de restaurante, Vincent era mai puţin dispus să rişte. Deşi rămânea şeful oamenilor din Enclava Bronx, principala preocupare a lui Petie era enormul lui trust de construcţii. Nici unuia din ei nu-i convenea o asemenea misiune în acest punct al existenţei lor.

— Dobitocul acela de senator e nebun de-a binelea, spuse Vincent.

Don i se adresă lui Cross:

— Eşti sigur că acesta e mesajul pe care ni-l transmite senatorul? Că trebuie să-l asasinăm pe şeful statului, colegul lui la guvernarea ţării?

— Din câte spune senatorul, nu fac parte din acelaşi partid, preciza Giorgio cu răceală.

— Senatorul nu s-ar implica niciodată, îi răspunse Cross lui Don. Nu a făcut decât să prezinte faptele. Cred că-şi închipuie că vom acţiona pe această bază.

Vorbi şi Dante. Era entuziasmat de idee, de glorie, de profit.

— Dar am putea legaliza toată afacerea cu jocurile de noroc. Ar merita riscul. Nici că se poate o recompensă mai mare.

Don se întoarse către Pippi.

— Tu ce părere ai, Martello al meu? întrebă el cu afecţiune.

Pippi era vizibil supărat.

— Treaba nu se poate face şi nici nu trebuie făcută.

— Vere Pippi, i se adresă Dante pe un ton provocator, dacă tu nu poţi s-o faci, eu pot.

Pippi îl privi dispreţuitor.

— Tu eşti măcelar, nu strateg. N-ai putea plănui o astfel de operaţiune nici într-un milion de ani. Riscul e prea mare. Prea multă bătaie de cap. Prea greu de dus la îndeplinire. Din aşa ceva nu scapi.

— Bunicule, spuse arogant Dante, încredinţează-mi mie această misiune. Am s-o duc la

bun sfârşit.

Don i se adresă nepotului pe un ton plin de respect:

— Sunt convins că ai reuşi, spuse el. Iar avantajele ar fi enorme. Dar Pippi are dreptate. Consecinţele ar putea fi dezastruoase pentru Familie. Omul poate face greşeli, dar nu o greşeală fatală. Chiar dacă am izbuti şi ne-am atinge scopul, fapta aceasta ne-ar apăsa pentru totdeauna. E o crimă mult prea mare. În plus, aici nu-i vorba de o situaţie care ne periclitează existenţa, ci doar de un mijloc pentru a atinge un scop. Un scop care poate fi atins cu răbdare. Între timp avem o poziţie confortabilă. Tu, Giorgio, îţi ai sediul pe Wall Street. Vincent, tu ai restaurantele, iar tu Petie, trustul de construcţii. Cross, tu ai hotelul, iar noi doi, Pippi, suntem bătrâni, ne putem retrage să ne petrecem în tihnă anii care ne-au mai rămas. Nepoate Dante, trebuie să ai răbdare, într-o zi imperiul jocurilor de noroc îţi va aparţine, va fi moştenirea ta. Din acel moment va trebui să-l stăpâneşti fără ca asupra ta să plutească umbra unei mârşavii. În concluzie... senatorul n-are decât să înoate pe fundul oceanului.

Toţi cei aflaţi în încăpere se destinseră, încordarea se risipi; cu excepţia lui Dante, toţi erau mulţumiţi de hotărâre. Toată lumea era de acord cu blestemul lui Don ca senatorul să se înece. Pentru că îndrăznise să-i pună într-o dilemă periculoasă.

Numai Dante părea să fie de altă părere.

— Ştii că ai tupeu să mă faci pe mine măcelar? Dar tu cine-mi eşti, Florence Nightingale?

Vincent şi Petie râseră. Don clatină din cap dezaprobator.

— Încă ceva, spuse Don Clericuzio. Cred că pentru moment trebuie să păstrăm relaţiile cu senatorul. Nu-i port pică pentru cele cinci milioane, dar consider o insultă la adresa noastră faptul că ne socoteşte în stare să-l ucidem pe preşedintele ţării pentru a ne asigura o afacere. De asemenea, ce alte interese îl presează? Ce foloase ar trage el dintr-un asemenea deznodământ? Încearcă să ne manipuleze. Cross, când vine la hotelul tău măreşte-i contul. Fă tot ce poţi ca să se distreze cât mai bine. E un individ prea periculos ca să ni-l facem duşman.

Problema era rezolvată. Cross şovăia să aducă în discuţie o altă chestiune delicată. Până la urmă, le relată întâmplarea cu Lia Vazzi şi Jim Losey.

— Ar putea exista un informator printre membrii Familiei, încheie Cross.

— A fost operaţiunea ta, te priveşte personal, i se adresă cu răceală Dante.

Don clatină din cap hotărât.

— Nu poate exista nici un informator, spuse el. Detectivul a descoperit întâmplător ceva şi vrea o recompensă ca să sisteze investigaţiile. Giorgio, ocupă-te tu de asta.

— Alte cincizeci de mii, mormăi Giorgio cu acreală. Cross, a fost problema ta. Va trebui să dai tu banii, din încasările hotelului.

Don îşi aprinse din nou trabucul.

— Acum, că suntem toţi aici, mai există şi alte probleme? Vincent, cum îţi merge afacerea cu restaurantele?

Trăsăturile ca de granit ale lui Vincent se îmblânziră.

— Urmează să deschid încă trei, răspunse el. Unul la Philly, unul la Denver şi un altul la New York. Categoria întâi. Poţi să crezi, tată, că preţul unei porţii de spaghete e şaisprezece dolari? Când le pregătesc acasă, calculez costul la jumătate de dolar o farfurie. Oricât mă străduiesc, nu-mi iese mai mult de atât. Am pus la socoteală până şi preţul usturoiului. Pe urmă, perişoarele. Nu ştiu de ce, dar restaurantele mele sunt singurele localuri italieneşti de categoria întâi care servesc perişoare, eu le vând cu opt dolari. Şi nici nu sunt prea mari. Pe mine mă costă optzeci de cenţi.

Ar fi ţinut-o tot aşa, dar Don îl întrerupse. Se întoarse către Giorgio şi întreba:

— Giorgio, dar la tine pe Wall Street cum merge?

— Când sus, când jos, răspunse circumspect Giorgio. Însă comisioanele pe care le primim pentru tranzacţii sunt la fel de bune ca cele luate de cămătarii de pe străzi, dacă ne intensificăm suficient de mult activitatea. În plus, noi nu suntem nevoiţi să batem străzile şi nici nu riscăm să ajungem la închisoare. Ar cam trebui să renunţăm la toate celelalte afaceri ale noastre, poate cu excepţia jocurilor de noroc.

Lui Don îi făcea plăcere să primească astfel de veşti, ţinea mult la succesele obţinute pe cale legală.

— Dar tu, Petie, continuă el, cum te descurci cu trustul de construcţii? Am auzit că mai deunăzi ai avut necazuri...

Petie ridică din umeri.

— Am de lucru până peste cap. Toată lumea îşi construieşte câte ceva, în plus avem monopolul construcţiilor rutiere. Toţi oamenii mei sunt pe statele de plată ale Familiei şi

câştigă bine. Dar acum o săptămână pe cel mai mare şantier al meu a venit un dobitoc. Adusese cu el vreo sută de negrotei, cu tot felul de lozinci despre drepturile cetăţeanului. L-am luat la mine în birou, unde s-a făcut blând ca un mieluşel. Mi-a declarat că nu-mi cerea decât să angajez zece la sută negri şi să-i dau lui şpagă douăzeci de mii.

Dante nu se putu stăpâni.

— Recrutezi soldaţi? chicoti el. Pentru Familia Clericuzio?

— Am încercat să gândesc ca tata, continuă Petie. De ce să nu câştige şi ei o pâine? Aşa că i-am dat dobitocului cele douăzeci de mii şi i-am spus că voi angaja cinci la sută din oamenii lui.

— Ai procedat bine, îl aprobă Don. Ai evitat ca o problemă minoră să se transforme într-una majoră. În definitiv, cine e familia Clericuzio ca să nu contribuie la propăşirea altor oameni şi a civilizaţiei în sine?

— Eu l-aş fi lichidat pe negrotei, mirii Dante. Acum va veni din nou şi va pretinde mai mult.

— Iar noi îi vom da mai mult, replică Don. Atâta timp cât se arată rezonabil. Se întoarse către Pippi şi întrebă: Dar tu ce necazuri ai?

— Nici unul, răspunse Pippi. Atâta doar ca Familia aproape a renunţat la operaţiuni, aşa că sunt şomer.

— Norocul tău, replică Don. Te-ai spetit destul. Ai scăpat din multe primejdii, acum trăieşte-ţi în tihnă bătrâneţea.

Dante nu mai aşteptă să fie întrebat.

— Eu sunt în aceeaşi situaţie, îi spuse el lui Don. Şi sunt prea tânăr ca să ies la pensie.

— Joacă golf, aşa cum fac Brugliones, îl sfătui cu răceală Don. Fii liniştit, viaţa oferă întotdeauna muncă şi probleme. Între timp, ai răbdare. Mă tem că va sosi şi vremea ta. Aşa cum va sosi şi a mea.

Capitolul 14

În dimineaţa înmormântării lui Eli Marrion, Bobby Bantz urla la Skippy Deere.

— E o ticneala, aici e buba în cinematografie! Cum mama dracului ai lăsat să se întâmple aşa ceva?

Flutură prin faţa ochilor lui Deere un teanc de pagini prinse cu agrafe.

Deere se uită la ele. Era schema de deplasare pentru un film care se turna la Roma.

— Da, şi ce-i cu asta? întreba el.

Bantz spumega de furie.

— Toţi cei care joacă în film au rezervare la clasa întâi în avionul de Roma... echipa de filmare, rolurile secundare, cele episodice, trepăduşii, studenţii practicanţi. Cu o singură excepţie. Ştii cine? Contabilul trimis de studio la Roma ca să verifice cheltuielile. E singurul care a făcut economii.

— Bun, şi ce-i cu asta? repetă Deere.

Bantz îşi dădu frâu liber furiei.

— În plus, bugetul filmului mai include o şcoală pentru copiii tuturor celor care lucrează la film. La care se adaugă închirierea unui iaht pe două săptămâni. Tocmai am terminat de citit cu atenţie scenariul. Există doisprezece actori şi actriţe care apar în film poate două-trei minute. Iahtul e închiriat pentru două zile de filmări. Explică-mi şi mie cum de-ai aprobat aşa ceva.

Skippy Deere îi zâmbi larg.

— Desigur, răspunse el. Regizorul filmului e Lorenzo Tallufo. El a insistat ca oamenii să călătorească la clasa întâi. Rolurile secundare şi cele episodice au fost trecute în scenariu, fiindcă interpreţii se culcă cu actorii principali. Iahtul a fost închiriat pe două săptămâni, deoarece Lorenzo vrea să meargă la festivalul de film de la Cannes.

— Tu eşti producătorul, discută cu Lorenzo, îi ceru Bantz.

— Nu eu, preciză Deere. Lorenzo a făcut patru filme cu încasări de o sută i de milioane de dolari şi are două Premii Oscar. Eu am să-l pup în fund când am să-i dau mâna ca să urce pe iaht. Vorbeşte tu cu el.

Bantz nu răspunse. În ierarhia industriei filmului, directorul de studio era cea mai înaltă funcţie. Producătorul era cel care asambla toate elementele, care supraveghea bugetul şi dezvoltarea scenariului. În realitate, după începerea filmărilor ultimul cuvânt aparţinea regizorului. Mai ales dacă avea la activ şi alte filme de succes.

Bantz clătină din cap.

— Nu pot vorbi cu Lorenzo, nu acum când nu-l mai am pe Eli ca să mă susţină. Lorenzo o să mă trimită la dracu', şi atunci pierdem filmul.

— Pe drept cuvânt, întări Deere. Ce naiba, Lorenzo subtilizează de fiecare dată câte cinci milioane la un film. Toţi fac aşa. Acum calmează-te, ca să putem merge la înmormântare.

Dar Bantz studia altă factură de cheltuieli.

— La filmul tău, continuă el, există o factură de cinci sute de mii de dolari pentru hrană chinezească la pachet. Nimeni, nimeni, nici măcar nevastă-mea, nu poate cheltui jumătate de milion pe mâncare chinezească. Franţuzească, poate. Dar chinezească? Şi la pachet?

Skippy Deere trebuia să găsească repede o justificare. De data aceasta, Bobby îl prinsese cu mâţa în sac.

— E un restaurant japonez la care se serveşte sushi. E cea mai scumpă mâncare din lume.

Bantz se linişti ca prin farmec. Lumea se plângea întotdeauna de sushi. Directorul unui studio cu care se afla în concurenţă îi spusese că invitase un investitor japonez să ia cina într-un restaurant specializat în sushi. „Două persoane, o mie de dolari pentru douăzeci de capete de peşte amărâte!" exclamase el. Bantz fusese impresionat.

— Bine, i se adresă el lui Skippy Deere, dar trebuie să mai reduci din cheltuieli. La următorul film încearcă să iei mai mulţi studenţi practicanţi.

Studenţii lucrau gratis.

Înmormântarea lui Eli Marrion la Hollywood era un eveniment mai important chiar decât cea a unei mari vedete a ecranului. Eli fusese respectat de directorii de studiouri, de producători, de impresari, respectat şi uneori iubit chiar de marile vedete, de regizori şi de scenarişti. Aceste sentimente fuseseră inspirate de manierele lui şi de covârşitoarea inteligenţă cu care rezolvase multe probleme din lumea filmului. Totodată avusese reputaţia de om corect, în limite rezonabile.

În ultimii ani devenise un ascet, nu făcuse abuz de putere şi nici nu pretinsese favorurile sexuale ale actriţelor de mâna a doua. De asemenea, LoddStone realizase mai multe filme mari decât oricare alt studio, or nimic nu era mai important în ochii unor oameni de film.

Preşedintele Statelor Unite îşi trimise şeful de cabinet să ţină o scurtă alocuţiune. Din partea Franţei venise ministrul culturii, deşi acesta era un adversar al producţiilor hollywoodiene. Vaticanul trimisese un reprezentant al Papei, un tânăr cardinal, destul de frumos ca să primească oferte de roluri episodice. Ca prin farmec apăruse şi un grup de directori japonezi. Cei mai importanţi preşedinţi de corporaţii cinematografice din Olanda, Germania, Italia şi Suedia veniseră să prezinte omagiile lor lui Eli Marrion.

Începură discursurile. Întâi vorbi un celebru actor, apoi o cunoscută actriţă, după ea un regizor de categoria A; vorbi chiar şi un scenarist, Benny Sly. Urma discursul şefului de cabinet al preşedintelui Statelor Unite. În continuare, ca ceremonia să nu pară prea pompoasă, doi mari comici ai ecranului făcură glume despre puterea şi competenţa în afaceri a lui Eli Marrion. În final, vorbiră Bobby Bantz, fiul lui Eli, Kevin şi fiica lui, Dora.

Fiica lui Eli Marrion, Dora, ţinu discursul cel mai poetic, scris de Benny Sly. Un discurs elocvent, spiritual, care scotea în evidenţă calităţile şi realizările lui Eli Marrion, pe un ton ce îmbina respectul şi umorul.

— Mi-am iubit tatăl mai mult decât pe oricare alt bărbat din viaţa mea, dar sunt bucuroasă că nu am fost niciodată în situaţia de a negocia cu el, spuse fata. Nu a trebuit să tratez decât cu Bobby Bantz, pe el am reuşit să-l duc de nas.

Asistenţa râse, apoi veni rândul lui Bobby Bantz. În adâncul sufletului îl deranjase gluma Dorei.

— Am petrecut treizeci de ani ca să ridic Studiourile LoddStone împreună cu Eli Marrion, declară el. A fost omul cel mai inteligent şi mai cumsecade pe care l-am cunoscut vreodată. În subordinea lui, aceşti treizeci de ani de muncă au fost cei mai fericiţi pe care i-am trăit. Voi continua să-i duc mai departe idealurile. Mi-a arătat încredere lăsându-mă în locul lui pentru următorii cinci ani şi nu-l voi dezamăgi. Nu pot spera să egalez realizările lui Eli. El a dăruit vise miliardelor de oameni din întreaga lume. Şi-a împărţit averea şi iubirea cu familia şi cu tot poporul american. A fost cu adevărat „un magnetit".

Cei veniţi să asiste la înmormântare ştiau că Bobby Bantz îşi scrisese singur discursul, pentru că transmisese un mesaj important întregii cinematografii. Timp de cinci ani el avea să fie în fruntea Studiourilor LoddStone şi dorea să i se acorde acelaşi respect de care se bucurase Eli Marrion. Bobby Bantz nu mai era Omul Numărul Doi, acum devenise Numărul Unu.

La două zile după înmormântare Bantz îl chema pe Skippy Deere la studio şi-i oferi postul de şef de producţie, deţinut până atunci de el. Acum preluase de la Marrion funcţia de preşedinte. Avantajele oferite lui Deere erau irezistibile.

Deere urma să primească o parte din profitul realizat de fiecare film făcut de studio. Avea libertatea să aprobe orice producţie cinematografică cu un buget sub treizeci de milioane. Putea fuziona cu studioul în calitate de companie independentă, al cărei director îl putea numi el însuşi.

Skippy Deere era uluit de generozitatea ofertei. O traduse ca pe un semn de nesiguranţă din partea lui Bantz. Bantz se ştia vulnerabil în domeniul creativităţii şi conta pe Deere să-i acopere spatele.

Deere acceptă ofertă şi o numi pe Claudia De Lena director al companiei sale de producţie. Nu numai pentru spiritul ei creator, nu numai pentru că înţelegea ce înseamnă să faci un film, ci pentru ca o ştia prea cinstită ca să-i submineze autoritatea. Cu Claudia, nu mai era nevoit să-şi ferească spatele. În plus — şi nu era puţin lucru în meseria lor — îi plăcea întotdeauna compania ei, buna ei dispoziţie. Iar relaţia lor sexuală era de mult de domeniul trecutului.

Deere era în culmea fericirii, gândindu-se cât de bogaţi vor fi cu toţii. Era suficient de vechi în meserie ca să ştie că până şi celebrităţile ajungeau uneori să-şi trăiască bătrâneţea aproape în sărăcie. Deere era deja foarte bogat, dar considera că există zece niveluri de bogăţie, el găsindu-se abia la primul. Fără îndoială, ar fi putut trăi în lux până la sfârşitul zilelor, dar nu-şi putea permite un avion personal, nici patru locuinţe cu personalul aferent. Nu-şi putea permite un harem. Nu-şi putea permite să fie un jucător înveterat. Nu-şi putea permite alte cinci divorţuri. Nu-şi putea permite să ţină o sută de servitori. Nu-şi putea permite nici măcar să-şi finanţeze la nesfârşit propriile filme. Şi nu-şi putea permite o valoroasă colecţie de artă, un tablou celebru de Monet sau de Picasso, cum îşi cumpărase Eli.

Acum însă, avea şanse ca într-o bună zi să se ridice până la treapta a cincea. Trebuia să muncească din greu, să dea dovadă de multă inteligenţa şi, mai presus de orice, să-l observe pe Bantz cu mare atenţie.

Bantz îi descrise planurile sale şi Deere râmase surprins cât erau de îndrăzneţe. Se vedea limpede că Bantz era decis să-şi ocupe locul în lumea puterii.

Pentru început, intenţiona să încheie un contract cu Melo Stuart, prin care acesta să acorde Studiourilor LoddStone întâietatea asupra tuturor talentelor reprezentate de agenţia lui de impresariat.

— Asta se rezolvă, îl asigură Deere. Am să-i dau a înţelege că are mâna liberă pentru proiectele lui favorite.

— Mă interesează în mod deosebit s-o avem pe Athena Aquitane în următorul film, spuse Bobby Bantz.

„Aha", îşi spuse Deere. Acum, că Bantz conducea Studioul LoddStone, spera ca Athena să-i cadă la pat. Deere se gândi că, în calitate de şef de producţie, avea şi el dreptul să facă o încercare.

— Am să-i spun Claudiei să înceapă deja lucrul la un proiect pentru ea, anunţă Deere.

— Excelent, se bucură Bantz. Ţine minte, eu am ştiut întotdeauna ce ar fi vrut să facă Eli, dar n-a reuşit pentru că era prea îngăduitor. Ne vom descotorosi de companiile de producţie conduse de Dora şi de Kevin. Întotdeauna merg în pierdere şi, în plus, nu-i vreau în studioul meu.

— În problema asta trebuie să fii foarte atent, îl sfătui Deere. Dora şi Kevin deţin acţiuni în companie.

Bantz rânji.

— Da, dar Eli mi-a dat pe mână studioul vreme de cinci ani. Aşa că tu vei fi ţapul ispăşitor. Vei refuza să le aprobi proiectele. Presupun că după un an sau doi amândoi vor pleca scârbiţi, dând vina pe tine. Asta a fost stratagema lui Eli. Eu eram ţapul lui ispăşitor.

— Cred că o să ai de furcă până să-i faci să plece, îşi dădu cu părerea Deere. Studioul e pentru ei a doua casă, au crescut aici.

— Eu încerc, spuse Bantz. Încă ceva. În noaptea dinaintea morţii Eli a acceptat să-i dea lui Ernest Vail o parte din profitul brut, plătindu-i un avans, pentru toate filmele pe care le-am turnat după romanul lui idiot. Eli s-a învoit numai pentru că Molly Flanders şi Claudia au făcut presiuni asupra lui pe patul de moarte, lucru foarte urât din partea lor. Am anunţat-o în scris pe Molly că nu am nici o obligaţie, legală sau morala, să respect acea promisiune.

Deere chibzui asupra celor auzite.

— Vail nu se va sinucide, dar în următorii cinci ani ar putea muri de moarte bună. Ar trebui să ne luăm măsuri de precauţie şi pentru această eventualitate.

— Nu, răspunse Bantz. Eli şi cu mine ne-am consultat avocaţii, care ne-au spus că Molly va pierde cauza în instanţă. Voi negocia o sumă, dar nu din profitul brut. Asta înseamnă să ne ia şi pielea de pe noi.

— Ei, şi Molly ţi-a răspuns? întreba Deere.

— Da, obişnuita scrisoare avocăţească, plină de tâmpenii, explică Bantz. I-am spus să se ducă în mă-sa. Bantz ridică receptorul şi-i telefonă psihanalistului său. Soţia lui îl sfătuia de ani de zile să urmeze şedinţe de psihoterapie, ca să se facă mai agreabil. Voiam să confirm programarea pentru ora patru după-amiaza, vorbi Bantz în receptor. Da, despre scenariu discutam săptămâna viitoare.

Puse receptorul în furcă şi-i zâmbi viclean lui Deere.

Deere ştia că Bantz avea întâlnire cu Falene Fant în vila de lângă hotelul Beverly, proprietate a studioului. Deci psihiatrul lui Bobby era doar o acoperire, întrucât studioul optase pentru un scenariu original al medicului despre un psihiatru ucigaş în serie. Gluma era că Deere citise scenariul şi considera că din el se putea face un film destul de bun, fără cheltuieli prea mari, deşi Bantz nu dădea doi bani pe el. Deere urma să realizeze filmul, iar Bantz credea că Skippy îi face, de fapt, o favoare.

În continuare Bantz şi Deere discutară despre motivele pentru care timpul petrecut cu Falene Fant îi făcea atât de fericiţi. Amândoi erau de acord că era o copilărie din partea unor persoane importante ca ei. Dar, în acelaşi timp, recunoşteau că a face sex cu Falene era foarte plăcut, pentru că fata era amuzantă şi nu le crea nici un fel de obligaţii. Desigur, existau obligaţii implicite, dar Falene avea talent şi, la momentul potrivit, urma să i se acorde o şansă.

— Ceea ce mă neliniştește e faptul că, dacă va deveni o actriţă relativ cunoscută, distracţia

noastră ar putea lua sfârşit, spuse Bantz.

— Mda, încuviinţă Deere. Aşa reacţionează talentele. Dar ce dracu', în acest caz ne va aduce o grămadă de bani.

Amândoi verificară planul de producţie şi lansare de filme. Messalina urma să fie terminat în două luni, devenind „locomotiva" perioadei de Crăciun. Mai aveau în lucru o continuare la romanul lui Vail, programat să aibă premieră în următoarele două săptămâni. Aceste două producţii ale Studiourilor LoddStone puteau aduce în total un miliard de dolari din încasările realizate în întreaga lume, inclusiv din videocasete. Bantz avea să primească o bonificaţie de douăzeci de milioane de dolari. Deere, probabil cinci milioane. Bobby urma să fie salutat drept un geniu încă din primul său an de activitate ca succesor al lui Marrion. Lumea îl va recunoaşte drept Numărul Unu.

— Păcat că trebuie să-i plătim lui Cross cincisprezece la sută din profitul brut rotunjit la Messalina. De ce nu-i dăm înapoi banii cu dobândă? Dacă nu-i convine, n-are decât să ne dea în judecată. E clar că-l deranjează ideea de a ajunge la tribunal.

— Nu umblă zvonul că ar fi mafiot? întrebă Bantz.

„Mare canalie", gândi Deere.

— Îl cunosc pe Cross, răspunse el cu voce tare. Nu-i un tip violent. Dacă ar fi fost un om periculos, sora lui, Claudia, m-ar fi avertizat. Singura care mă nelinişteşte e Molly Flanders. Escrocăm simultan doi dintre clienţii ei.

— Foarte bine, spuse Bobby. Doamne, dar ştiu că azi am lucrat bine. Am economisit douăzeci de milioane de la Ernest şi poate zece de la De Lena. Aşa ne ies şi primele. Vom fi nişte eroi.

— Da, încuviinţă Deere. Se uită la ceas. Vezi că-i aproape ora patru. N-ar trebui să pleci la întâlnirea cu Falene?

În acel moment, uşa de la biroul lui Bobby Bantz se izbi de perete şi în prag se ivi Molly Flanders. Era în uniformă de luptă: pantaloni, jachetă şi bluză albă de mătase. Purta tocuri joase. Tenul ei frumos era stacojiu de furie. Avea lacrimi în ochi, şi totuşi niciodată nu arătase mai frumoasă. Tonul ei avea o veselie răutăcioasă.

— Bravo, javre ce sunteţi! Ernest Vail e mort! Am procura din partea lui să vă interzic să difuzaţi ultima continuare la cartea pe care a scris-o. Acum, idioţilor, aveţi de gând să staţi jos ca să cădem la învoială?

Ernest Vail ştia că, în cazul sinuciderii, marea sa problemă era cum să evite violenţa. Era mult prea laş ca să apeleze la metodele cele mai răspândite. Armele de foc îl speriau, cuţitele şi otrăvurile erau prea directe şi nu foarte sigure. Cuptorul cu gazul deschis sau moartea în maşină prin asfixie cu monoxid de carbon nu ofereau nici ele garanţie. Tăierea venelor de la mână însemna sânge. Nu, voia să moară într-un fel plăcut, rapid, sigur, astfel ca trupul să-i rămână neatins şi demn.

Ernest se mândrea că luase o decizie raţională, care avea să fie în avantajul tuturor, cu excepţia Studiourilor LoddStone. Era, pur şi simplu, o chestiune de câştig financiar personal şi de satisfacere a orgoliului rânit. Avea să-şi recapete controlul asupra propriei vieţi: ideea îi stârnea râsul. Încă o dovadă că rămăsese în toate minţile: îşi păstrase simţul umorului.

Să se piardă în largul oceanului prea era „ca la cinematograf", să se arunce în faţa autobuzului, prea dureros şi oarecum umilitor, ca şi cum ar fi fost un amărât de vagabond. Pentru scurt timp îi reţinu atenţia o variantă. Tableta de somnifer, care nu mai era la modă, supozitorul pe care îl introduceai în rect. Dar şi această metodă era lipsită de demnitate şi nu absolut sigură.

Ernest le respinse pe toate, continuând să caute ceva care să-i aducă un sfârşit sigur şi fericit. Căutarea îi ridică atât de mult moralul, încât aproape renunţă la idee. Acelaşi efect îl avea şi scrierea unor ciorne pentru scrisori de adio. Voia să-şi folosească întregul talent, fără să pară că-şi plânge singur de milă sau că-i acuză pe alţii. Mai presus de orice, dorea că sinuciderea lui să fie recunoscută ca un gest absolut raţional, nu ca un act de laşitate.

Începu prin a scrie un bilet către prima soţie, pe care o considera singura lui iubire adevărată. Se străduia ca întâia propoziţie să fie obiectivă şi practică.

„De îndată ce găseşti acest bilet, ia legătura cu avocata mea, Molly Flanders. Îţi va da o veste importantă. Vă mulţumesc, ţie şi copiilor, pentru anii mulţi şi fericiţi pe care mi i-aţi oferit. Nu vreau să credeţi că gestul meu e un reproş la adresa voastră. Ne plictisisem unul de celălalt încă înainte de a ne despărţi. Te rog să nu-ţi închipui că gestul meu e motivat de o minte bolnavă sau de nefericire. E un gest complet raţional, după cum îţi va explica avocata mea. Spune-le copiilor că îi iubesc."

Ernest împinse foaia deoparte. Mai avea nevoie de o mulţime de retuşuri. Scrise câte o scrisoare pentru a doua şi a treia soţie, pe un ton care până şi lui îi părea rece, anunţându-le că le lăsase mici părţi din averea lui; le mulţumi pentru fericirea pe care i-o dăruiseră şi le asigură că nu purtau nici o vină pentru gestul lui. După toate aparenţele, nu era într-o stare de spirit prea afectuoasă. Aşadar, îi scrise lui Bobby Bantz un scurt bilet, compus doar din câteva cuvinte: *„Du-te-n mă-ta!”*

Apoi îi scrise lui Molly Flanders un mesaj cu următorul conţinut: *„Învaţă-i minte pe ticăloşi!”*

Lui Cross De Lena îi scrise: „În sfârşit, am făcut ce trebuie.” Ghicise dispreţul lui De Lena faţă de tergiversarea lui.

În final, îşi deschise inima şi-i scrise Claudiei:

„Tu mi-ai oferit cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea şi nici măcar n-am fost căsătoriţi. Cum îţi explici asta? Şi cum se întâmplă ca tot ce ai făcut tu în viaţă a fost bine şi tot ce am făcut eu a fost greşit? Până în acest moment. Te rog să uiţi ce ţi-am spus despre felul tău de a scrie şi criticile la adresa muncii tale, a fost numai invidia unui bătrân romancier, la fel de demodat ca un fierar. Îţi mulţumesc că ai luptat pentru drepturile mele, deşi până la urmă fără rezultat. Te iubesc pentru faptul că ai încercat.”

Puse una peste alta scrisorile aşternute pe hârtie galbenă. Sunau îngrozitor, dar avea de gând să le rescrie. Rescrierea era întotdeauna marele secret.

Dar, concepând scrisorile, îşi trezise la viaţă subconştientul. În cele din urmă, îi veni în minte metoda perfectă de a se sinucide.

Kenneth Kaldone era cel mai mare dentist de la Hollywood, la fel de renumit ca orice megastar în acea societate nu prea numeroasă. Era extrem de priceput în meserie, amuzant şi îndrăzneţ în viaţa sa particulară. Detesta portretele în literatură şi filmele despre dentişti, socotindu-le teribil de burgheze, aşa că făcea totul pentru a dovedi contrariul.

Era fermecător prin modul lui de a se îmbrăca şi de a vorbi, luxosul său cabinet stomatologic avea un raft cu o sută dintre cele mai bune reviste publicate în America şi Anglia. Exista şi un raft mai mic cu reviste în limbi străine, germană, italiană, franceză şi chiar rusă.

Pe pereţii sălii de aşteptare erau agăţate tablouri moderne de cea mai bună calitate, iar când intrai în labirintul sălilor de tratament, coridoarele erau împodobite de fotografiile cu autograf ale unora dintre cei mai mari actori ai Hollywoodului. Pacienţii lui.

Era întotdeauna de o veselie debordantă şi uşor efeminat, într-un fel oarecum derutant. Îi plăceau femeile, dar nu accepta în ruptul capului ca un bărbat să-şi lege viaţa de o femeie. Nu acorda sexului mai multă importanţă decât unei cine bune, unui vin de calitate sau unei muzici frumoase.

Singurul lucru în care credea Kenneth era arta stomatologică. În meseria lui era un artist, la curent cu toate progresele din tehnica şi cosmetica dentară. Refuza să confecţioneze punţi mobile clienţilor săi, insista să le facă implanturi de oţel pe care puteau fi ataşaţi dinţi permanenţi. Ţinea comunicări la congrese de stomatologie, era o asemenea autoritate în materie, încât fusese solicitat să trateze dinţii unui vlăstar al familiei regale din Monaco.

Nici un pacient al lui Kenneth Kaldone nu trebuia să-şi pună noaptea dantura într-un pahar cu apă. Nici un pacient al lui nu trebuia să îndure dureri pe sofisticatul scaun stomatologic. Kenneth folosea cu generozitate medicamentele, îndeosebi „aerul dulce”, o combinaţie de protoxid de azot şi oxigen, inhalat de pacient printr-o mască de cauciuc şi care amorţea complet nervii, cufundând pacientul într-o stare de semi-conştienţă aproape la fel de plăcută ca şi cea creată de opiu.

Ernest şi Kenneth se împrieteniseră încă de la prima vizită a lui Vail la Hollywood, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Ernest suferise o cumplită durere de dinţi în timpul cinei oferite de un producător, care încerca să-i cumpere drepturile de ecranizare pentru una dintre cărţile lui. Producătorul îi telefonase lui Kenneth la miezul nopţii şi stomatologul se dusese val-vârtej la petrecere şi îl transportase pe Ernest cu maşina la cabinetul său, ca să-i trateze dintele infectat. Apoi îl condusese la hotel, rugându-l să se prezinte la cabinet a doua zi.

Mai târziu Ernest îi spusese producătorului că, probabil, se bucura de multă influenţă din moment ce-l făcuse pe stomatolog să vină la el acasă în toiul nopţii. Producătorul îi răspunsese că aşa era Kenneth Kaldone. În ochii lui, un om cu dureri de dinţi nu se deosebea de unul care se îneacă, adică trebuia salvat. Kaldone citise toate cărţile lui Ernest şi-i admira creaţia.

A doua zi Ernest se dusese la cabinetul lui Kenneth, arătându-se nespus de recunoscător. Kenneth ridicase mâna, cerându-i să tacă, şi-i spusese:

— Eu încă nu m-am achitat pentru plăcerea oferită de cărţile dumitale. Acum dă-mi voie să-ţi povestesc despre implanturile de oţel.

Îi ţinuse o lungă prelegere, argumentând că dantura trebuia îngrijită încă de foarte timpuriu. Îi spusese lui Ernest că în curând avea să-şi piardă alţi câţiva dinţi, iar implanturile de oţel îl scuteau de grijă de a-şi ţine noaptea dantura în pahar.

— Am să mă mai gândesc, răspunsese Ernest.

— Nu, refuzase Kenneth. Nu pot trata un pacient care nu-mi împărtăşeşte părerea în privinţa muncii mele.

Ernest râsese.

— Noroc că nu eşti romancier, spusese el. S-a făcut.

Deveniseră prieteni. Vail îl invită la masă de fiecare dată când venea la Hollywood, ba uneori chiar făcea o călătorie la Los Angeles anume pentru a fi tratat cu „aer dulce". Kenneth analiza cu multă perspicacitate cărţile lui Ernest şi se pricepea la literatură aproape la fel de bine ca la stomatologie.

Lui Ernest îi plăcea aerul dulce. Niciodată nu simţea durerea şi unele dintre cele mai grozave idei îi veneau tocmai când se afla în stare de semiconştienţă. În următorii câţiva ani, între el şi Kenneth se legase o prietenie atât de strânsă, încât Ernest se lăsase convins să-şi facă o nouă dantură cu implanturi de oţel, pe care s-o ducă cu el în mormânt.

Dar principalul interes al lui Ernest faţă de Kenneth era să şi-l ia ca model pentru un personaj de roman. Ernest nutrise întotdeauna convingerea că în fiecare fiinţă omenească există o singură perversitate şocantă. Kenneth şi-o dezvăluise pe a lui, aceasta fiind de natură sexuală, dar nu în obişnuitul stil pornografic.

Întotdeauna conversau câteva minute până să înceapă tratamentul, înainte ca dentistul să-i administreze lui Ernest „aer dulce". Kenneth îi povestise ca prietena lui de suflet făcea sex şi cu câinele ei, un uriaş ciobănesc german.

Ernest, care tocmai începea să simtă efectul inhalaţiei, îşi scosese masca de cauciuc şi întrebase fără să se gândească:

— Adică te culci cu o femeie care face amor cu câinele? Chestia asta nu te pune pe gânduri?

Se referise la complicaţiile psihologice şi de natură medicală.

Kenneth nu sesizase sensul întrebării.

— De ce să mă pună pe gânduri? replicase el. Câinele nu-i un rival.

În primul moment, Ernest îşi închipuise că glumeşte. Apoi îşi dăduse seama că Kenneth vorbise serios. Ernest îşi pusese din nou masca pe faţă şi se cufundase în starea de somnolenţă creată de amestecul de protoxid de azot şi oxigen; mintea lui, stimulată ca de obicei, făcuse o analiză completă a personalităţii dentistului.

Kenneth nu concepea iubirea ca pe un exerciţiu spiritual. Scopul primordial era plăcerea, pentru care era nevoie de o dexteritate similară cu priceperea lui de a amorţi durerea. Trupul trebuia controlat în timp ce te bucurai de plăcerile lui.

În seara aceea luaseră cina împreuna şi, în linii mari, Kenneth îi confirmase analiza.

— Sexul e mai bun decât protoxidul de azot, îi spusese Kenneth. Dar, ca şi în cazul protoxidului, trebuie ca amestecul să conţină cel puţin treizeci la sută oxigen. Îi aruncase lui Ernest o privire şireată. Ernest, tare îţi mai place aerul dulce. Ţie îţi administrez concentraţie maximă, şaptezeci la sută, şi văd că suporţi bine.

— E riscant? întrebase Ernest.

— Nu chiar, răspunsese Kenneth. Numai să nu ţii masca zile la rând, şi poate nici atunci. Bineînţeles că protoxidul de azot pur te-ar putea ucide în cincisprezece sau treizeci de minute. De fapt, cam o dată pe lună organizez o mică petrecere în cabinetul meu, cu „oameni frumoşi", aleşi pe sprânceană. Toţi sunt pacienţii mei şi le cunosc reacţiile. Toţi sunt sănătoşi. Protoxidul de azot îi excită. N-ai simţit excitaţie sexuală în timp ce te găseai sub efectul gazului?

Ernest râse.

— Când trece pe lângă mine una dintre tehnicienele tale, îmi vine s-o ciupesc de fund.

— Sunt convins că te-ar ierta, îl asigurase cu un umor şiret dentistul. Ce-ai zice să vii şi tu la cabinet mâine la miezul nopţii? E o distracţie pe cinste. Observă expresia scandalizată de pe chipul lui Ernest şi adăugă: Protoxidul de azot nu-i cocaină. Cocaina face femeile să se simtă neputincioase. Protoxidul le ajuta să se dezlănţuie. Tu vino ca la un cocteil oarecare. Nu

eşti obligat să participi cu nimic.

„Oare vin şi câini?" gândise răutăcios Ernest. Apoi făgăduise că va fi acolo, îşi găsise o justificare, spunându-şi că nu făcea decât să se documenteze pentru un roman.

La petrecere nu se distrase şi nici nu participase propriu-zis. Adevărul era că protoxidul de azot îi stimula spiritul, nu instinctul sexual, ca şi cum ar fi fost o licoare sacră, folosită numai pentru adorarea unui Dumnezeu îndurător. Acuplarea invitaţilor era atât de animalică, încât pentru prima oară înţelesese indiferenţa lui Kenneth faţă de relaţia amantei lui cu ciobănescul ei german. Actul sexual era atât de lipsit de conţinut uman, încât devenea plictisitor. Kenneth nu participa personal, era prea ocupat să acţioneze gazul.

Acum însă, după atâţia ani, Ernest îşi dădu seama că găsise un mod de a-şi lua viaţa. Avea să fie la fel ca o intervenţie stomatologică fără dureri. Nu va suferi, nu va fi desfigurat, nu-i va fi frică. Va pluti dinspre această lume spre cealaltă, într-un nor de gânduri frumoase. Sau, cum suna zicală, va muri fericit.

Problema era cum să pătrundă noaptea în cabinetul lui Kenneth şi cum să afle modul de funcţionare al aparatului...

Fixă o programare la Kenneth pentru un control. În timp ce Kenneth îi studia radiografiile, Ernest îi spuse că în noul său roman apărea un medic stomatolog şi-l rugă să-i arate cum funcţiona aerul dulce.

Kenneth era un pedagog înnăscut, aşa că-i arătă cum se acţionau butoanele pentru rezervorul de protoxid de azot şi pentru cel de oxigen, repetându-i proporţiile şi explicându-i neobosit.

— Dar nu-i totuşi riscant? întreba Ernest. Dacă te-ai îmbăta şi ai încurca butoanele? M-ai putea ucide.

— Nu, aparatul are reglare automată, aşa ca întotdeauna primeşti cel puţin treizeci la sută oxigen, îi răspunse Kenneth.

Ernest şovăi o clipă, încercând să simuleze nedumerirea.

— Să ştii că mi-a plăcut petrecerea ta cu ani în urmă. Am o prietenă care face pe timidă. Aş avea nevoie de un mic ajutor. Mi-ai putea împrumuta cheia de la cabinetul tău, ca s-o aduc aici într-o seară? Protoxidul îi va îndepărta reţinerile.

Kenneth studia cu atenţie radiografiile.

— Ai o dantură excelentă, declară el. Zău că sunt un mare stomatolog.

— Cum rămâne cu cheia? insistă Ernest.

— E frumoasă? întreba Kenneth. Anunţă-mă când vii şi am să fiu aici, ca să umblu la butoane.

— Nu, nu, protestă Ernest. Tipa nu se droghează. Dacă ai fi de faţă, ar refuza şi protoxidul. Făcu o pauză. E oarecum de modă veche.

— Nu zău! exclamă Kenneth, privindu-l drept în ochi pe Ernest. Apoi spuse: Mă întorc imediat. Ieşi din cabinet. Se întoarse cu o cheie în mână. Du-te cu ea la o lăcătuşerie şi fă-ţi o dublură, îl îndemnă Kenneth. Spune-le neapărat cine eşti. Pe urmă vino înapoi şi lasă-mi cheia.

Ernest era surprins.

— Dar nu-mi trebuie chiar imediat.

Kenneth puse radiografiile deoparte şi se întoarse către Ernest. De când se cunoşteau, era una dintre rarele ocazii când chipul dentistului nu mai păstra nici urmă de veselie.

— Când poliţia te va găsi mort pe scaunul meu, spuse Kenneth, nu vreau să fiu implicat în nici un fel. Nu vreau să-mi periclitez prestigiul profesional şi nici să-mi pierd pacienţii. Poliţia va găsi dublura, apoi atelierul care a executat-o. Vor presupune că mi-ai furat cheia. Bănuiesc că vei lăsa şi o scrisoare.

Ernest rămase năucit, apoi îl copleşi ruşinea. Nu se gândise că îi făcea un rău lui Kenneth. Kenneth îl privea cu un surâs plin de reproş, în care se ghicea o undă de tristeţe. Ernest luă cheia de la Kenneth şi, într-o rară efuziune sentimentală, îl strânse timid în braţe.

— Deci înţelegi, spuse el. Nu mi-am pierdut minţile de tot.

— Sigur că înţeleg, încuviinţă Kenneth. Şi eu m-am gândit adesea să recurg la această soluţie când voi îmbătrâni sau dacă soarta îmi va deveni potrivnică. Zâmbi vesel şi adaugă: Moartea nu-i o rivală.

Râseră amândoi.

— Ştii şi motivul? întrebă Ernest.

— Îl ştie tot Hollywood-ul, răspunse Kenneth. Skippy Deere a venit la o petrecere şi cineva

l-a întrebat dacă într-adevăr intenţiona să facă filmul. El a răspuns: „Desigur, afară de cazul în care îngheaţă iadul sau se sinucide Ernest Vail.”

— Deci nu mă crezi ţicnit? întrebă Ernest. Faptul că o fac pentru banii pe care nu voi ajunge să-i cheltuiesc...

— De ce nu? replică Kenneth. E mai inteligent decât să te omori din dragoste. Dar procedeul nu-i chiar atât de simplu. Trebuie deconectat acest furtun din perete, care transportă oxigenul şi care scoate din funcţiune regulatorul, ca să poţi spori concentraţia la peste şaptezeci la sută. Fă-o vineri noaptea, după ce pleacă femeile de serviciu, astfel vei fi găsit abia luni. Există întotdeauna o şansă de a fi readus la viaţă. Fireşte, dacă foloseşti protoxid pur, s-a terminat cu tine în treizeci de minute. Zâmbi din nou, uşor întristat. Cât am muncit la dinţii tăi şi acum se alege praful. Mare păcat!

Două zile mai târziu, într-o sâmbătă dimineaţă, Ernest se trezi foarte devreme în camera sa de la hotelul Beverly Hills. Soarele de abia se ridica la linia orizontului. Făcu duş, se bărbieri, îşi puse tenişi, un tricou şi o pereche de blugi comozi. Pe deasupra îmbrăcă un bluzon de pânză cafenie. În toată camera erau împrăştiate ziare şi haine, dar nu avea nici un rost să facă ordine.

De la hotel până la cabinetul lui Kenneth avea de mers pe jos jumătate de oră. Ernest ieşi din hotel cu un sentiment de libertate. La Los Angeles nimeni nu mergea pe jos. Îi era foame, dar se temea să mănânce, că nu cumva să vomite în timp ce inhala protoxid de azot.

Cabinetul se găsea la etajul al cincisprezecelea al unui bloc cu şaisprezece niveluri. În hol nu era decât un singur om de pază în civil, iar în ascensor nu întâlni pe nimeni. Ernest răsuci cheia în broască şi intră în cabinetul stomatologic. Încuie uşa după el şi puse cheia în buzunarul bluzonului. În apartament era o linişte de mormânt, geamul de la ghişeul de recepţie sclipea în lumina soarelui de dimineaţa, iar computerul era întunecat şi tăcut, ca o prezenţa de rău augur.

Ernest deschise uşa care dădea spre cabinetul propriu-zis. Mergând pe coridor, trecu pe lângă fotografiile megastarurilor. Erau şase săli de tratament, câte trei de fiecare parte a coridorului. În capăt se găsea biroul lui Kenneth şi sala de consiliu în care stătuseră de vorbă în atâtea rânduri. Cabinetul lui Kenneth se afla în încăperea alăturată. Acolo era şi scaunul hidraulic special, pe care dentistul îşi trata pacienţii cei mai importanţi.

Scaunul era deosebit de luxos, moale şi acoperit cu piele mai fină decât cele obişnuite. Pe măsuţa mobilă de alături se vedea masca de aer dulce. Consola, cu furtunul ataşat la rezervoarele de protoxid şi oxigen ascunse vederii, avea cele două butoane de control date la zero.

Ernest potrivi butoanele ca să obţină un amestec de jumătate oxigen şi jumătate protoxid. Apoi se instală pe scaun şi-şi puse masca pe faţă. Se relaxă. La urma urmei, de data aceasta Kenneth nu mai trebuia să-i înfigă instrumente ascuţite în gingii. Îi dispăru orice urmă de durere, mintea-i începu să hoinărească prin întreaga lume. Se simţea minunat, era ridicol să se gândească la moarte. Îi veniră în gând idei pentru viitoarele sale romane, analiză multe persoane cunoscute, pe nici una cu răutate: iată ce-i plăcea în primul rând la protoxid. La dracu’, uitase să rescrie scrisorile de adio şi acum îşi dădea seama că, în ciuda bunelor lui intenţii şi a limbajului ales, în esenţă toate erau insultătoare.

Acum se afla într-un balon uriaş şi multicolor. Plutea pe deasupra lumii pe care o cunoscuse. Se gândi la Eli Marrion, care-şi urmase destinul, ajungând să deţină o putere uriaşă şi să fie privit cu respect pentru inteligenţa necruţătoare cu care mânuise această putere. Totuşi, când apăruse cea mai bună carte a lui Ernest — cea care-i adusese Premiul Pulitzer — iar studioul cumpărase dreptul de ecranizare, Eli venise la petrecerea dată de editori în cinstea scriitorului.

Eli îi întinsese mâna şi spusese:

— Eşti un mare scriitor.

Prezenţa lui la petrecere făcuse mare vâlvă la Hollywood. Tot marele Eli Marrion îi dăduse o ultimă şi deplină dovadă de respect atunci când îi cedase o cotă din câştigul brut. Chiar dacă Bantz revocase decizia după moartea Iul Marrion.

Iar Bantz nu era un ticălos. Goana lui neobosită după profit era urmarea experienţei într-o lume specială. La drept vorbind, Skippy Deere era mai rău, pentru că Deere, cu inteligenţa, farmecul, energia lui primitivă şi înclinaţia lui instinctivă spre înşelătorie în interesul personal era mult mai periculos.

În mintea lui Ernest se strecură altă idee. De ce denigrase întotdeauna Hollywood-ul şi

filmele, de ce îşi bătuse joc de ele? Din gelozie. Filmul era acum cea mai respectată formă de artă, iar lui îi plăceau filmele, cel puţin cele de calitate. Dar invidia, în primul rând, relaţiile necesare pentru realizarea unui film. Distribuţia, echipa de filmare, regizorul, megastarurile şi chiar „tipii la costum", directorii obtuzi, păreau să formeze o familie unită, chiar dacă nu de-a pururi iubitoare — cel puţin până la terminarea filmului. Îşi ofereau unul altuia daruri, se sărutau, se îmbrăţişau şi-şi jurau prietenie veşnică. Ce sentiment minunat trebuie să fi fost acesta! Îşi aminti cum atunci când scrisese primul sau scenariu împreună cu Claudia, îşi închipuise că ar putea fi primit în această familie.

Dar cum să fie acceptat cu o personalitate ca a lui, cu umorul lui răutăcios, cu nelipsita-i ironie? Totuşi, sub influenţa protoxidului de azot nu se putea judeca cu asprime nici măcar pe sine însuşi. Avea anumite drepturi, scrisese cărţi mari (Ernest reprezenta o ciudăţenie în lumea romancierilor, pentru că îşi iubea sincer cărţile) şi meritase să fie tratat cu mai mult respect.

Saturat de protoxid dătător de iertare, Ernest decise că, de fapt, nu voia să moară. Banii nu erau chiar atât de importanţi, Bantz se va lăsa înduplecat sau poate că Molly şi Claudia vor găsi o soluţie.

Apoi îşi aminti de toate umilinţele îndurate. Nici una dintre soţii nu-l iubise cu adevărat. De fiecare dată el cerşise iubirea, niciodată nu se bucurase de iubire împărtăşită. Cărţile lui fuseseră respectate, dar niciodată nu treziseră acea adoraţie care însemna adevărata bogăţie a unui scriitor. Unii critici îl copleşiseră cu insulte, iar el se prefăcuse că nu pune la inimă. În definitiv, nu era recomandabil să te pui rău cu criticii, ei nu-şi făceau decât meseria. Dar observaţiile lor dureau. Iar prietenii, deşi uneori se simţeau bine în compania lui, deşi îi apreciau umorul şi corectitudinea, niciodată nu se legaseră prea mult de el, nici chiar Kenneth. În timp ce Claudia îi purta o afecţiune sinceră, ştia că Molly Flanders şi Kenneth îl compătimeau. Întinse mâna şi închise butonul aerului dulce. În câteva minute mintea i se limpezi şi se duse să se aşeze în biroul lui Kenneth.

Îl copleşi din nou deprimarea. Se lăsă pe spate în fotoliul lui Kenneth şi urmări soarele care răsărea peste Beverly Hills. Era atât de furios că studioul îl escrocase de banii care i se cuveneau, încât nu se putea bucura de nimic. Ura răsăritul care vestea o nouă zi, noaptea lua somnifere şi încerca să doarmă cât mai mult posibil... Cum să se lase umilit de asemenea oameni, oameni pe care îi dispreţuia. Acum nu mai putea nici să citească, plăcere pe care şi-o păstrase întotdeauna. Şi, bineînţeles, nu mai putea să scrie. Proza lui elegantă, adesea lăudată, era acum falsă, pompoasă, pretenţioasă. Nu-i mai plăcea să scrie.

De multă vreme se trezea în fiecare dimineaţă temându-se de o nouă zi, prea istovit ca să se bărbierească şi să facă duş. În plus, nu avea bani. Câştigase milioane şi le risipise pe jocuri de noroc, femei şi băutură. Sau îi dăruise. Nu pusese niciodată preţ pe bani până în acest moment.

În ultimele două luni nu reuşise să trimită copiilor alocaţia şi nici soţiilor pensia de întreţinere. Spre deosebire de cei mai mulţi bărbaţi, Ernest se simţea fericit când trimitea acele cecuri. De cinci ani nu publicase nici o carte, devenise mai antipatic ca persoană, chiar şi pentru sine însuşi. Tot timpul se plângea de soarta lui. Era ca un dinte cariat în falca societăţii. Însăşi această imagine îl deprima. Ce căuta această metaforă răsuflată la un scriitor de valoarea lui? Îl năpădi un val de melancolie, era absolut neputincios.

Sări în picioare şi se duse în sala de tratamente. Kenneth îi spusese ce trebuia să facă. Scoase cablul ataşat la cele două rezervoare, unul de protoxid de azot, celălalt de oxigen. Apoi conecta cablul numai la unul din ele. La protoxid. Se aşeză pe scaunul stomatologic, întinse mâna şi răsuci butonul. În acelaşi moment îşi spuse că, fără îndoială, exista un sistem de a primi măcar zece la sută oxigen, aşa că moartea nu era chiar atât de sigură. Lua masca şi şi-o puse pe faţă.

Protoxidul pur îi invada tot trupul şi trăi o clipă de extaz în care îi dispăru orice durere, făcându-l să se simtă ca în vis. Gazul îi inundă creierul, golindu-l de orice conţinut. Înainte de a trece în nefiinţă, mai trăi un singur moment de plăcere pură, în care se încredinţă că Dumnezeu şi Raiul existau.

Molly Flanders se năpusti asupra lui Bobby Bantz şi Skippy Deere. S-ar fi purtat mai cu mânuşi dacă Eli Marrion ar mai fi fost în viaţă.

— Vă pregătiţi să lansaţi o nouă continuare la romanul lui Ernest. Voi cere ca filmul să fie blocat. Acum tot avutul lui Vail aparţine moştenitorilor săi. Desigur, puteţi oricând nesocoti dispoziţia şi difuza filmul, dar atunci vă dau în judecată. Dacă voi câştiga, moştenitorii lui

Ernest vor deveni proprietarii filmului şi ai celei mai mari părţi din încasări. Fiţi convinşi că vă putem împiedica să turnaţi alte continuări pe baza personajelor din cărţile lui Vail. Totuşi, există o cale de a evita asemenea necazuri şi de a scuti ani de plimbări prin tribunale. Plătiţi cinci milioane avans şi zece la sută din profitul brut al fiecărui film. În plus, vreau o evidenţă reală şi verificată a încasărilor din videocasete.

Deere era scandalizat, iar Bantz turbat de furie. Ernest Vail, un simplu scriitor, să aibă parte de o cotă mai mare din profituri decât primise vreodată cineva, inclusiv megastarurile. Era strigător la cer.

Bantz îl chemă imediat pe Melo Stuart şi pe consilierul şef al Studiourilor LoddStone. După o jumătate de ora toată lumea se adunase în sala de şedinţe.

Prezenţa lui Melo era necesară, pentru că el asambla elementele necesare filmării continuărilor şi primea comision de pe urma megastarurilor, regizorului şi persoanei care rescria scenariul, Benny Sly. În conjunctura creată se impunea ca Melo să renunţe la câteva procente.

— Am analizat situaţia atunci când domnul Vail a ameninţat pentru prima oară studioul, spuse consilierul-şef.

— Voi numiţi sinuciderea o ameninţare la adresa studioului? izbucni furioasă Molly Flanders.

— Aşa numim noi orice şantaj, răspunse calm consilierul. Am studiat întreaga legislaţie pentru astfel de cazuri, care e plină de chiţibuşuri. Dar încă de pe atunci am comunicat studioului opinia mea că ne putem susţine cauza în tribunal, cu şanse de a câştiga procesul. În cazul de faţă, dreptul de proprietate nu revine moştenitorilor.

— Ce garanţii oferiţi? îl întrebă Molly pe consilier. Aveţi o certitudine de nouăzeci şi cinci la sută?

— Nu, răspunse consilierul. În justiţie nimic nu este sigur.

Molly era în culmea încântării. Cu onorariul încasat la câştigarea acestui proces putea ieşi liniştita la pensie. Se ridică şi spuse:

— Dracu' să vă ia pe toţi, ne vedem la tribunal.

Bantz şi Deere erau atât de speriaţi că nu scoteau o vorbă. Bantz îşi dorea din tot sufletul că Eli Marrion să fi fost încă în viaţă.

Melo Stuart se ridică şi o linişti pe Molly, îmbrăţişând-o afectuos şi rugător.

— Ei, nu facem decât să negociem, îi spuse el. Poartă-te cum trebuie.

O conduse pe Molly înapoi la locul ei şi observă că jurista avea ochii în lacrimi.

— Putem ajunge la o înţelegere, voi renunţa la câteva procente din comision.

— Vrei să rişti să pierzi tot? îl întrebă ea liniştită pe Bantz. Îţi garantează consilierul tău că vei câştiga procesul? Bineînţeles că nu. Eşti cumva un nenorocit de afacerist sau un jucător degenerat? Eşti dispus să rişti să pierzi un miliard, ca să economiseşti între douăzeci şi patruzeci de milioane?

Încheiară târgul. Moştenitorii lui Ernest urma să primească patru milioane avans şi opt la sută din profitul brut pentru filmul care avea să fie difuzat. De asemenea, urma să obţină două milioane şi zece la sută din profitul brut rotunjit pentru orice alte continuări. Cele trei foste soţii şi copiii lui Ernest aveau să se umple de bani.

Replica de despărţire a lui Molly fusese următoarea:

— Dacă aveţi impresia că am fost dură, aşteptaţi să afle Cross De Lena cum l-aţi escrocat!

Molly îşi savura victoria. Îşi aminti cum într-o seară, cu ani în urmă, îl luase pe Ernest la ea acasă după o petrecere. Băuse destul de mult şi se simţea foarte singură, iar Ernest era un om spiritual şi inteligent, aşa că se gândise că ar fi plăcut să-şi petreacă noaptea împreună. Când ajunseseră la ea acasă, ceva mai dezmeticiţi după drumul cu maşina, Molly îl dusese în dormitor, apoi se uitase în jur cuprinsă de disperare. Ernest era teribil de scund, vizibil timid din punct de vedere sexual şi deloc atrăgător. În astfel de situaţii nici măcar nu vorbea.

Dar Molly era o femeie prea cumsecade ca să-i dea papucii într-un moment atât de critic. Se îmbătase din nou şi se urcaseră în pat. Pe întuneric nu fusese chiar aşa de rău. Lui Ernest îi plăcuse atât de mult, încât Molly se simţise flatată şi-i adusese micul dejun la pat.

El îi zâmbise cu şiretenie.

— Mulţumesc, îi spusese. Îţi mulţumesc de două ori.

Ea îşi dăduse seama că el îi înţelesese perfect sentimentele din noaptea precedentă şi îi mulţumea nu numai fiindcă îi adusese micul dejun, ci şi pentru actul ei de caritate sexuală. Molly regretase întotdeauna că nu se pricepea mai mult să joace teatru, dar ce dracu', doar era avocată. Acum îşi achita şi datoria sufletească faţă de Ernest Vail.

Dottore David Redfellow primi mesajul lui Don Clericuzio la Roma, unde participa la o întrunire importantă. Îl consilia pe primul-ministru al Italiei în problema unei noi legislaţii bancare conform căreia urma să fie aplicate pedepse severe funcţionarilor corupţi din bănci. Bineînţeles, îl sfătuia să nu promulge legea. Imediat îşi încheie argumentaţia şi luă avionul spre America.

În cei douăzeci şi cinci de ani de exil în Italia, David Redfellow prosperase şi se schimbase mai mult decât în visele lui cele mai îndrăzneţe. La început, Don Clericuzio îl ajutase cumpărându-i o mică bancă la Roma, după care, cu averea adunată din comerţul cu droguri şi depusă în băncile elveţiene, îşi cumpărase alte bănci şi posturi de televiziune. Totuşi, prietenii din Italia ai lui Don Clericuzio fuseseră cei care îl îndrumaseră şi-l ajutaseră să-şi construiască imperiul, să cumpere reviste, ziare şi posturi de televiziune, pe lângă reţeaua de bănci.

Dar David Redfellow era mulţumit în egală măsură de ceea ce realizase prin propriile lui puteri. O schimbare totală de caracter. Căpătase cetăţenie italiană, se însurase cu o italiancă, avea copii italieni, tradiţionala amantă italiancă, precum şi un doctorat onorific (la preţul de două milioane) la o universitate din Italia. Se îmbrăca în costume Armani, petrecea zilnic câte o oră la frizer, îşi formase un cerc de amici la cafenea (cumpărată tot de el) şi intrase în politică în calitate de consilier al cabinetului ministerial şi al primului-ministru. Cu toate acestea, făcea anual un pelerinaj la Quogue, gata să îndeplinească orice dorinţă a mentorului său, Don Clericuzio. Prin urmare, faptul că fusese chemat îl umplea de nelinişte.

Când sosi la reşedinţa Quogue, masa îl aştepta, iar Rose Marie se întrecuse pe sine, întrucât Redfellow ridica mereu în slăvi restaurantele din Roma. Întregul clan Clericuzio se adunase să-l întâmpine: Don în persoană, fiii lui, Giorgio, Petie şi Vincent, nepotul Dante, Pippi şi Cross De Lena.

Îl primiră ca pe un erou. David Redfellow, care renunţase la colegiu, ca să devină regele drogurilor, excentricul cu cercel în ureche, hiena înfometată de sex, se transformase într-un stâlp al societăţii. Familia se mândrea cu el. Mai mult decât atât, Don Clericuzio se simţea dator faţă de Redfellow. Redfellow era cel care-i dăduse o importantă lecţie de morală.

În tinereţe Don Clericuzio fusese neobişnuit de sentimental. Era convins că, în general, reprezentanţii legii nu puteau fi corupţi în materie de droguri.

În 1960 David Redfellow, în vârstă de douăzeci de ani şi student, începuse să comercializeze pentru prima oară droguri, nu pentru profit, ci, pur şi simplu, pentru ca el şi amicii lui să se poată aproviziona ieftin şi cu regularitate. Treabă de amator, numai cocaină şi marijuana. Într-un an afacerea luase asemenea amploare, încât el şi colegii de clasă care-i erau asociaţi dispuneau de un mic avion care aducea marfa de peste graniţa mexicană şi sud-americană. Bineînţeles, curând începuseră să aibă necazuri cu legea, moment în care David îşi demonstrase pentru prima oară geniul. Cei şase asociaţi câştigau bani frumoşi, iar David Redfellow oferise mite atât de consistente, încât curând pe statul lui de plată ajunseseră să figureze o sumedenie de şerifi, procurori districtuali, judecători şi sute de poliţişti de pe întreaga Coastă de Est.

David susţinea întotdeauna că operaţiunea era extrem de simplă. Nu trebuia decât să afli salariul funcţionarului respectiv şi să-i oferi de cinci ori mai mult.

După aceea însă îşi făcuse intrarea în scenă cartelul columbienilor, mai cruzi decât cei mai cruzi indieni din filmele cu Vestul Sălbatic, pentru că nu luau numai scalpul, ci capul cu totul. Patru dintre asociaţii lui Redfellow fuseseră ucişi, iar Redfellow intrase în legătură cu Familia Clericuzio, căreia îi solicitase protecţia, oferind în schimb cincizeci la sută din profiturile sale.

Petie Clericuzio şi un grup de oameni din Enclava Bronx deveniseră gărzile lui de corp, aranjament rămas în vigoare până în 1965, când Don Clericuzio îl exilase pe Redfellow în Italia. Comerţul cu droguri devenise o afacere mult prea riscantă.

Toţi cei adunaţi la cină îl felicitară pe Don pentru înţeleapta lui decizie luată în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Dante şi Cross aflau pentru prima oară povestea lui Redfellow. Redfellow era un bun povestitor şi-l ridică în slăvi pe Petie.

— Ce luptător! exclamă el. Dacă n-ar fi fost el, n-aş mai fi apucat să ajung în Sicilia. Se întoarse către Dante şi Cross şi le spuse: A fost chiar în ziua în care aţi fost botezaţi voi doi. Îmi amintesc ca nici n-aţi clipit când v-au scufundat în apă sfinţita, mai-mai să vă înece. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că vom face afaceri împreună, ca între adulţi.

— Nu vei face afaceri cu ei, ci numai cu mine şi cu Giorgio, preciza sec Don Clericuzio. Dacă ai nevoie de ajutor, iei legătura cu Pippi De Lena. Am hotărât să continui afacerea despre care ţi-am vorbit. Giorgio îţi va explica motivul.

Giorgio îi relată lui David ultimele evenimente, anunţându-l că Eli Marrion murise, că Bobby Bantz preluase conducerea studioului şi că îi luase înapoi lui Cross procentele deţinute de acesta la Messalina, înapoindu-i banii cu dobândă.

Lui Redfellow îi plăcu povestea.

— E un tip isteţ. Ştie că nu vrei să mergi în tribunal, de aceea ţi-a luat banii. Se pricepe la afaceri.

Dante, care îşi bea cafeaua, se uita la Redfellow cu dezgust.

Rose Marie, aşezată alături de el, îi puse mâna pe braţ.

— Ţi se pare nostim? îl întreba Dante pe Redfellow.

Redfellow îl studie un moment pe Dante. Îşi luă o expresie foarte serioasă.

— Numai fiindcă ştiu că, în astfel de situaţii, e o greşeală să te arăţi prea deştept.

Don remarcă schimbul lor de replici, care păru să-l amuze. În orice caz, avea chef de glumă, stare de spirit foarte rară, pe care fiii lui o recunoşteau şi care le făcea plăcere întotdeauna.

— Atunci, nepoate, îl întrebă el pe Dante, tu cum ai rezolva problema?

— L-aş trimite să înoate pe fundul oceanului, răspunse Dante, iar Don îi zâmbi.

— Dar tu, Croccifixio? Tu cum ai proceda în această situaţie? întrebă Don.

— Aş accepta-o, răspunse Cross. Mi-ar fi o lecţie. M-am lăsat tras pe sfoară, pentru că nu mi-am închipuit că vor avea curajul s-o facă.

— Dar voi, Petie şi Vincent? întrebă iar Don. Cei doi fraţi refuzară să răspundă. Ştiau ce urmărea tatăl lor. Nu poţi trece cu vederea ce ţi-au făcut, i se adresă Don lui Cross. Toţi te vor lua drept un naiv şi vei pierde respectul unor oameni din întreaga lume.

Cross îl luă în serios pe Don.

— În casa lui Eli Marrion au rămas tablourile, care valorează cam douăzeci sau treizeci de milioane. Le-am putea fura, cerând apoi răscumpărare.

— Nu, răspunse Don. Aşa ceva te-ar expune, ţi-ar dezvălui puterea şi, oricât de prudent ai lucra, tot ar fi riscant. În acelaşi timp, e prea complicat. Tu ce-ai face, David?

David pufăi gânditor din trabuc.

— Aş cumpăra studioul, spuse el. O afacere absolut civilizată. Cu băncile şi companiile noastre de comunicaţii, cumpăraţi studioul.

Lui Cross nu-i venea să creadă.

— LoddStone e cel mai vechi şi mai bogat studio din lume. Chiar dacă aţi oferi zece miliarde, tot ar refuza să-l vândă. E, pur şi simplu, imposibil.

— David, prietene, interveni Petie pe tonul lui glumeţ, poţi pune mâna pe zece miliarde? Tu, omul căruia i-am salvat viaţa? Care spunea că-mi va rămâne dator cât va trăi?

Redfellow făcu un gest cu mâna.

— Nu înţelegi cum funcţionează asemenea sume. Sunt ca frişca, ai o sumă mică şi o umfli apoi prin obligaţiuni, împrumuturi, acţiuni. Banii nu sunt o problemă.

— Problema e cum să ne descotorosim de Bantz, interveni Cross. El conduce studioul şi, cu toate defectele lui, respectă dorinţele lui Marrion. N-ar accepta niciodată să vândă studioul.

— Mă duc până acolo şi-l sărut, se oferi Petie.

Don luă o hotărâre.

— Îndeplineşte ce ţi-ai propus, i se adresă el lui Redfellow. Fă treaba. Dar cu mare prudenţa. Pippi şi Croccifixio vor fi la comanda ta.

— Încă ceva, îi spuse Giorgio lui Redfellow. Conform testamentului lăsat de Eli Marrion, Bobby Bantz are puteri supreme asupra studioului pentru următorii cinci ani. Dar fiul şi fiica lui Marrion deţin mai multe acţiuni ale companiei decât Bantz. Bantz nu poate fi dat afară, dar, dacă studioul va fi vândut, noii proprietari va trebui să-l pună pe liber. Iată problema pe care trebuie să o rezolvi.

David Redfellow zâmbi şi pufăi din trabuc.

— Exact ca pe vremuri. Don Clericuzio, nu am nevoie decât de ajutorul dumitale. Unele bănci din Italia ar putea ezita să rişte într-o asemenea afacere. Nu uita că va trebui să plătim o sumă considerabilă peste valoarea actuală a studioului.

— Nu-ţi face griji, răspunse Don. Am o groază de bani în băncile acelea.

Pippi De Lena urmărise scena cu o privire circumspectă. Ceea ce-l punea pe gânduri era caracterul deschis al întrunirii. După tradiţie, ar fi trebuit să fie de faţă numai Don, Giorgio şi David Redfellow. Pippi şi Cross puteau primi fiecare în parte ordin să-l ajute pe Redfellow. De ce fuseseră făcuţi părtaşi la aceste taine? Lucru şi mai important, de ce erau de faţă Dante,

Petie şi Vincent? Nu stătea în firea lui Don Clericuzio să procedeze astfel, el păstra întotdeauna secretul planurilor sale.

Vincent şi Rose Marie îl ajutară pe Don să urce scara, ca să meargă la culcare. Bătrânul refuzase categoric să i se instaleze un scaun mobil, ataşat la balustradă.

De îndată ce dispărură la etaj, Dante se întoarse către Giorgio.

— Şi cine va deveni proprietarul studioului după ce îl vom cumpăra? izbucni el furios. Cross?

David Redfellow îl întrerupse cu răceală.

— Eu voi fi proprietarul studioului. Eu îl voi administra. Bunicul tău va avea un interes financiar. Totul va fi consemnat în acte.

Giorgio se declară de acord.

— Dante, spuse Cross, râzând, nici tu, nici eu nu ştim să conducem un studio de film. Nu suntem destul de duri.

Pippi îi studie pe toţi. Ştia să adulmece pericolul. De aceea trăise atât de mult. Dar, de data aceasta, nu înţelegea. Poate că Don îmbătrânise.

Petie îl conduse pe Redfellow la aeroportul Kennedy, unde îl aştepta avionul său particular. Cross şi Pippi veniseră cu un charter de la Las Vegas. Don Clericuzio interzisese categoric că hotelul Xanadu sau oricare altă antrepriză a sa să achiziţioneze un avion particular.

Cross conduse maşina închiriată până la aeroport. Pe drum Pippi îi spuse:

— Mai rămân puţin la New York. Când ajungem la aeroport, păstrez maşina.

Cross îşi dădu seama că tatăl său era neliniştit.

— Nu prea m-am descurcat la întrunire, spuse el.

— Te-ai descurcat foarte bine, îl asigură Pippi. Dar Don a avut dreptate. Nu te poţi lăsa escrocat de două ori. Când ajunseră la aeroportul Kennedy, Cross coborî şi Pippi trecu pe scaunul şoferului. Îşi strânseră mâna prin geamul portierei. Pippi ridică privirea spre chipul frumos al fiului său şi se simţi copleşit de o afecţiune fără margini. Încerca să zâmbească şi, bătându-şi uşor fiul pe obraz, spuse: Fii cu băgare de seamă.

— La ce? întrebă Cross, în timp ce ochii lui negri căutau să prindă privirea tatălui.

— La tot, răspunse Pippi. Apoi, spre surprinderea lui Cross, adăugă: Poate ar fi trebuit să te las să stai cu mama ta, dar am fost egoist. Aveam nevoie să rămâi cu mine.

Cross îl urmări cu privirea cum se îndepărta şi, pentru prima oară, îşi dădu seama câte griji îşi făcea tatăl lui şi ce mult îl iubea.

Capitolul 15

Spre marea lui dezamăgire, Pippi De Lena luase hotărârea să se însoare, nu din dragoste, ci din nevoia de a avea pe cineva alături. E drept că îl avea pe Cross, îşi avea prietenii de la Xanadu, avea Familia Clericuzio şi un mare număr de rubedenii. E drept că avea trei amante, că mânca bine şi cu mare poftă; îi plăcea jocul de golf, la care era foarte bun, şi încă îi plăcea să danseze. Dar, după cum s-ar fi exprimat Don, putea ajunge pe lumea cealaltă în paşi de dans.

Aşadar, la aproape şaizeci de ani, sănătos tun, cu un temperament sangvin, bogat şi parţial retras din afaceri, tânjea după un cămin şi, poate, după alţi copii. De ce nu? Ideea îi surâdea din ce în ce mai mult. Lucru surprinzător, dorea să fie din nou tată. I-ar fi plăcut să crească o fată, o iubise pe Claudia când era mică, deşi ulterior rupsese relaţiile cu ea. Fetiţa fusese extrem de inteligentă şi corectă şi se realizase în viaţă, ajungând o scenaristă de succes. Şi, cine ştie, poate într-o bună zi aveau să se împace. În anumite privinţe, fata era la fel de încăpăţânată ca şi tatăl ei, aşa ca Pippi o înţelegea şi o admira pentru felul în care îşi apăra principiile.

Cross pierduse afacerea pe care încercase s-o încheie în lumea filmului, dar viitorul lui era, oricum, asigurat. Încă avea Xanadu, iar Don îl va ajuta să se refacă după riscul asumat prin ultima lui iniţiativă. Era un băiat bun, dar încă prea tânăr, iar tinerilor le stătea în fire să rişte. Aşa era viaţa.

După ce-l lăsă pe Cross la aeroport, se duse cu maşina la New York, ca să petreacă vreo câteva zile cu amanta lui de pe Coasta de Est. Era o brunetă atrăgătoare, secretara juridică la un mare avocat newyorkez şi, totodată, o bună dansatoare. E adevărat că era rea de gură şi că-i plăcea să arunce cu banii, ar fi fost o soţie cam costisitoare. Însă era prea bătrână, trecută de patruzeci şi cinci de ani. Şi prea independentă, calitate importantă la o amantă, nu însă şi în genul de căsnicie pe care şi-o dorea Pippi.

Petrecu un week-end agreabil alături de ea, deşi jumătate din ziua de duminică femeia citi ziarul Times. Mâncară la cele mai selecte restaurante, merseră să danseze în cluburi de noapte, făcură dragoste în apartamentul ei. Dar Pippi avea nevoie de o existenţă mai tihnită.

Luă avionul spre Chicago. Amanta de aici era echivalentul sexual al acestui oraş al încăierărilor de stradă. Bea cam mult, se distra cam zgomotos, trăia la voia întâmplării şi era foarte amuzantă. În acelaşi timp, era puţin cam leneşă şi neglijentă. Lui Pippi îi plăcea să aibă casa curată. În plus, ea era prea în vârstă ca să întemeieze o familie; din câte spunea, avea cel puţin patruzeci de ani. Dar ce dracu'? Mai era el în stare să se zbenguie cu o fată tânără? După două zile petrecute la Chicago, Pippi o şterse şi pe aceasta de pe listă.

În ambele cazuri ar fi avut probleme cu stabilirea lor în Vegas. Erau femei trăite la oraş, iar Vegas — în adâncul sufletului Pippi era silit să recunoască acest lucru — rămânea un oraş de cowboy mocofani, în care cazinourile înlocuiseră vitele. Iar Pippi n-ar fi putut locui în altă parte decât la Vegas, pentru că la Vegas nu există noapte. Luminile de neon alungau toate vedeniile, noaptea oraşul strălucea ca un diamant trandafiriu în plin deşert, iar de îndată ce se iveau zorii, soarele fierbinte ardea toate duhurile care supravieţuiseră neonului.

Cea mai bună alegere era amanta din Los Angeles şi Pippi era încântat că fusese atât de inspirat din punct de vedere al amplasării geografice. Nu exista riscul unor întâlniri întâmplătoare, nu-şi frământa mintea să aleagă între ele. Toate trei serveau unui anumit scop şi nu aveau cum să se interfereze cu alte legături amoroase ocazionale. Într-adevăr, privind în urmă, Pippi era mulţumit de felul în care îşi organizase viaţa. Îndrăzneţ, dar prudent, curajos, dar nu necugetat, loial faţă de membrii Familiei şi răsplătit de ei. Singura lui greşeală era că se însurase cu o femeie ca Nalene, dar chiar şi în acest caz, care altă femeie l-ar fi făcut mai fericit vreme de unsprezece ani? Şi care bărbat se putea lăuda că nu comisese decât o singură greşeală în viaţa lui? Cum spunea Don, în viaţă puteai greşi, cu condiţia să nu comiţi o greşeală fatală.

Hotărî să meargă direct la Los Angeles, fără să se mai oprească în Vegas. Telefonă ca s-o anunţe pe Michelle că era în drum spre ea, dar îi refuză oferta de a-l aştepta la aeroport.

— Tu fii pregătită pentru când ajung, îi spuse Pippi. Mi-a fost dor de tine. Trebuie să-ţi spun ceva important.

Michelle era destul de tânără, treizeci şi doi de ani, şi era mai tandră, mai generoasă, cu nervii mai stăpâniţi, poate pentru că se născuse şi crescuse în California. În acelaşi timp, era şi bună la pat, nu că celelalte două n-ar fi fost, aceasta fiind principala lor însuşire în ochii lui Pippi. Dar era o fire lipsită de asperităţi, nu i-ar fi creat probleme. Era puţin bizară, credea în

prostiile cu Noua Eră, în aşa-zisele canale de energie, în posibilitatea de a comunica cu spiritele, vorbea despre vieţile pe care le trăise, dar putea fi şi amuzantă. Ca multe frumuseţi californiene, visase să devină actriţă, însă ideea îi ieşise din minte. Acum era pasionată de yoga, de canalele de energie, de sănătatea trupului, motiv pentru care făcea jogging şi se ducea la sala de gimnastică. În plus, îl complimenta mereu pe Pippi pentru karma lui. Desigur, nici una dintre cele trei femei nu-i cunoştea adevărata meserie. Pentru ele Pippi nu era decât un simplu funcţionar în administraţia hotelurilor din Vegas.

Da, cu Michelle ar fi putut rămâne la Vegas, ar fi putut locui împreuna într-un apartament din Los Angeles, iar când s-ar fi plictisit, ar fi putut lua avionul care făcea patruzeci de minute până la Los Angeles, unde ar fi rămas câteva săptămâni. Pentru a-i da o ocupaţie, poate i-ar fi cumpărat un magazin de suveniruri în cadrul hotelului Xanadu. Putea fi o căsnicie reuşită. Dar dacă ea spunea nu?

Îl fulgeră o amintire: Nalene citind Cârlionţi-de-Aur şi cei trei ursuleţi când copiii erau mici. El semăna cu Cârlionţi-de-Aur. Amanta din New York era prea dură, cea din Chicago prea îngăduitoare, însă cea din Los Angeles era exact ce-i trebuia. Gândul îi făcu plăcere. Desigur, în viaţa reală nimic nu era „exact ce trebuie".

Coborând din avion la Los Angeles, îşi umplu plămânii cu aerul înmiresmat al Californiei, fără să ia în seamă smogul. Închirie o maşină şi se duse mai întâi pe Rodeo Drive. Îi plăcea să-i ducă lui Michelle mici cadouri, îi plăcea să se plimbe pe stradă cu magazine selecte, în care se vindeau cele mai luxoase mărfuri din lume. Cumpără un ceas extravagant din magazinul Gucci; o poşeta de la Fendi, deşi i se păru urâtă; o eşarfă Hermes şi un parfum într-un flacon scump, care arata ca o sculptură. Când cumpără o cutie cu lenjerie de lux, se simţi atât de bine dispus, încât glumi cu vânzătoarea, o blondă tânără, spunându-i ca lenjeria era pentru el. Fata îi aruncă o singură privire şi răspunse „Bine..."

Se înapoie la maşină uşurat de trei mii de dolari şi porni către Santa Monica, după ce pusese cumpărăturile pe scaunul din dreapta, înghesuite într-o pungă Gucci în culori vesele. La Brentwood opri la Brentwood Mart, unul dintre locurile lui preferate. Îi plăceau magazinele alimentare în care se găsea un locşor în aer liber, cu mese de picnic, la care puteai mânca şi bea ceva răcoritor. Mâncarea din avion fusese îngrozitoare şi lui Pippi îi era foame. Michelle nu avea niciodată mâncare în frigider, pentru că, în permanenţă, ţinea cură de slăbire.

Într-unul din magazine cumpără doi pui la cuptor, o duzină de antricoate la grătar şi patru hot dogs cu garniturile respective. În alt magazin luă o franzelă proaspăta şi pâine de secară. La un alt stand cumpără un pahar uriaş de Coca şi se aşeză la una dintre mesele de picnic, savurând o clipă de singurătate. Mânca doi hot dogs, jumătate de pui la cuptor şi câţiva cartofi pai. În viaţa lui nu gustase ceva atât de bun. Şedea în lumina aurie a după-amiezii târzii de California, cu obrazul răcorit de aerul parfumat. Nu se îndura să plece, dar îl aştepta Michelle. O va găsi îmbăiată, parfumată şi puţin ameţită, iar ea îl va conduce imediat în pat, fără ca el să apuce măcar să-şi spele dinţii. Înainte de a face dragoste, el o va cere în căsătorie.

Punga în care se găsea mâncarea era decorată cu un text care povestea ceva despre mâncare, o pungă pentru intelectuali, potrivită cu clientela de la Mart. Când o puse în maşină, citi doar primul rând: „Fructele sunt cele mai vechi produse consumate de om. În Grădina Edenului..." „Iisuse", gândi Pippi.

Porni către Santa Monica şi opri în faţa complexului de vile în care locuia Michelle, o serie de clădiri cu două etaje, în stil spaniol. Coborî din maşina ducând din obişnuinţă amândouă pungile cu mâna stângă, ca să aibă dreapta liberă. Tot din obişnuinţă cercetă strada în sus şi în jos. Era foarte frumoasă, fără maşini parcate, iar stilul spaniol oferea alei confortabile şi o seninătate aproape religioasă. Cei care făceau jogging pe alei erau ascunşi privirii de flori şi de iarbă, în timp ce ramurile dese ale copacilor formau un paravan în calea soarelui care cobora spre asfinţit.

Acum Pippi trebuia să parcurgă o alee ale cărei garduri de lemn vopsite în verde erau îmbrăcate în tufe de trandafiri. Apartamentul lui Michelle era în spate, reminiscenţă a vechiului oraş Santa Monica, la fel de bucolic ca odinioară. Vilele erau construite din imitaţie de lemn vechi şi fiecare piscină era înconjurată de banchete albe.

Pe margine, tocmai în celălalt capăt al aleii, Pippi auzi motorul unei maşini care staţiona. Zgomotul îl puse în alertă, Pippi era întotdeauna în alertă. În aceeaşi clipă, văzu un bărbat ridicându-se de pe o bancă. Fu atât de surprins, încât exclamă:

— Ce dracu' faci acolo?

Omul nu-i întinse mâna şi, în aceeaşi fracţiune de secundă, Pippi înţelese. Ştia ce avea să

se întâmple. Creierul lui prelucra atât de multe informaţii, încât nu putu să reacţioneze. Văzu cum omul scoate arma, extrem de mică şi inofensivă, văzu încordarea de pe chipul ucigaşului. Pentru prima oară înţelese expresia de pe feţele celor pe care-i omorâse, acea uimire supremă că viaţa lor se încheia. Înţelese că, în sfârşit, trebuia să plătească pentru existenţa pe care o dusese. Ba chiar îi trecu prin minte că planul asasinului nu era bun, el ar fi procedat altfel.

Făcu ceea ce-i mai stătea în putinţa, ştiind că nu va exista îndurare. Aruncă cele două pungi şi se aplecă în faţă, ducând mâna la pistol. Bărbatul veni în întâmpinarea lui, iar Pippi se îndreptă cu un aer triumfător. Şase gloanţe îi proiectară trupul în aer, azvârlindu-l într-un strat de flori de lângă gardul verde. Simţi în nări parfumul lor. Ridică privirea către bărbatul aplecat deasupra lui şi spuse:

— Santadio blestemat!

Ultimul glonţ îi zdrobi craniul. Pippi De Lena încetă să mai existe.

Capitolul 16

În dimineaţa zilei în care lui Pippi De Lena îi era sortit să moară, Cross veni s-o ia pe Athena de la locuinţa ei din Malibu şi amândoi plecară la San Diego s-o viziteze pe fiica Athenei, Bethany.

Bethany fusese pregătită de infirmiere şi îmbrăcată pentru plimbare. Cross observă că fetiţa era copia palidă a mamei şi destul de înaltă pentru vârsta ei. Figura şi privirea erau la fel de inexpresive, iar trupul părea inert. Avea trăsăturile oarecum nedefinite, parcă diluate, ca o bucată de săpun folosit. Purta şi acum şorţul roşu de plastic cu care îşi proteja îmbrăcămintea atunci când picta. Picta peretele încă din zorii zilei. Nu dădu nici un semn că le-ar fi remarcat prezenţa şi primi îmbrăţişarea şi sărutările mamei cu o crispare a trupului şi a feţei.

Athena nu ţinu seamă de reacţia ei şi o strânse mai puternic.

În ziua aceea urma să meargă la picnic lângă un lac din apropiere, în mijlocul pădurii. Athena pregătise un coş cu gustarea de prânz.

În scurtul răstimp cât dură călătoria cu maşina, Bethany şezu între ei, Athena fiind la volan. Athena îi atingea mereu părul şi-i mângâia obrazul, dar Bethany rămânea cu privirea aţintită drept înainte.

Cross se gândi că, la sfârşitul zilei, el şi Athena se vor întoarce la Malibu şi vor face dragoste. Îşi imagina trupul ei gol, întins pe pat şi trupul lui deasupra.

Deodată Bethany vorbi, adresându-i-se lui. Până în clipa aceea îl ignorase cu desăvârşire. Îl privi fix cu ochii ei verzi şi goi, apoi întrebă:

— Tu cine eşti?

Răspunse Athena, perfect sigură pe ea, ca şi cum întrebarea fetiţei ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

— Îl cheamă Cross şi este cel mai buri prieten al meu.

Bethany păru să n-o audă şi se refugie din nou în lumea ei.

Athena parcă maşina la câţiva metri de lacul din pădure, care scânteia orbitor, ca un mic safir pe o nesfârşită pânză verde. Cross luă coşul cu mâncare şi Athena îl despachetă pe o faţă de masă roşie, pe care o aşternuse pe iarbă. Puse pentru fiecare şerveţele apretate, furculiţe şi linguri. Faţa de masă era brodată cu instrumente muzicale, care reţinură atenţia fetiţei. Apoi Athena puse pe faţa de masă un vraf de sandvişuri diferite, învelite în foiţă. Adusese castronele de sticlă cu salată de cartofi şi fructe tăiate felii. O farfurie cu prăjituri cu frişcă. Un platou cu pui prăjit. Pregătise totul cu priceperea unui furnizor profesionist, ştiind că fetiţei îi plăcea să mănânce.

Cross se înapoie la maşină şi aduse din portbagaj o ladă cu apă minerală. În coş se găseau pahare, şi Cross turnă apă minerală pentru toţi trei. Athena îi oferi un pahar lui Bethany, dar fetiţa îi împinse mâna deoparte. Nu se uita decât la Cross. El o privi în ochi. Chipul fetiţei era atât de împietrit, încât părea mai curând o mască, nu carne omenească, dar ochii ei prinseseră viaţă. Ca şi cum ar fi rămas prizonieră într-o peşteră ascunsă, în care se sufocă, fără să poată striga după ajutor; ca şi cum ar fi avut pielea plină de băşici şi nu ar fi suportat să fie atinsă.

Mâncară, iar Athena îşi juca rolul, susţinând o conversaţie lipsită de emoţii şi încercând s-o facă pe Bethany să râdă. Cross se minună de arta ei actoricească, de purtarea ei voit agasantă şi plictisitoare, ca şi cum comportamentul autist al fetiţei ar fi fost perfect normal; o trata pe Bethany ca pe un interlocutor, deşi fetiţa nu-i răspundea niciodată. Era un monolog de mare talent, pe care Athena îl crease ca să-şi mai aline suferinţa.

În cele din urmă, veni rândul desertului. Athena desfăcu foiţa de pe o prăjitură cu frişcă şi i-o oferi fetiţei, dar ea refuză. Îi întinse una lui Cross, care clătină din cap. Devenea din ce în ce mai neliniştit întrucât, deşi Bethany mâncase cât şapte, se vedea limpede că era foarte supărată pe mama ei. Ştia că şi Athena sesizase acest lucru.

Athena mâncă prăjitura şi exclamă entuziasmată cât era de bună. Despacheta alte două şi le puse în faţa lui Bethany. De regulă, fetiţei îi plăceau mult dulciurile. Bethany le luă de pe faţa de masă şi le puse în iarbă. În câteva minute fură acoperite de insecte. Atunci Bethany le luă pe amândouă şi vârî una în gură. Pe cealaltă i-o întinse lui Cross. Fără să şovăie nici o clipă, Cross vâri prăjitura în gură. Simţi furnicături în cerul gurii şi pe gingii. Luă repede câteva înghiţituri de sifon, ca să-şi clătească gura. Bethany se uită la Athena.

Athena avea încruntătura studiată a actriţei care se pregăteşte să joace o scenă dificilă. Apoi izbucni în râs, un râs minunat şi molipsitor, şi bătu din palme.

— Ţi-am spus eu că-i delicioasă, spuse ea.

Despacheta încă o prăjitură, dar Bethany o refuză, la fel şi Cross. Athena aruncă prăjitura în iarbă şi, luând şerveţelul, şterse la gura fetiţa, apoi pe Cross. Se pare că se amuza copios.

La întoarcere, pe drumul spre spital, îi vorbi lui Cross cu aceleaşi inflexiuni ale vocii pe care le folosea cu Bethany. Ca şi cum ar fi suferit şi el de autism! Bethany o cercetă cu atenţie, apoi întoarse capul, privindu-l ţintă pe Cross.

Când coborâră din maşina la spital, Bethany apucă mâna lui Cross pentru o clipă.

— Eşti frumos, murmură ea, dar când Cross vru s-o sărute de despărţire, fetiţa îşi feri capul.

Apoi o lua la fugă.

În drum spre Malibu Athena exclamă entuziasmată:

— A reacţionat faţă de tine, e un semn foarte bun.

— Pentru că sunt frumos, răspunse Cross.

— Nu, îl contrazise Athena, pentru că poţi mânca gângănii. Eu sunt cel puţin la fel de frumoasă ca tine, şi totuşi mă urăşte... Zâmbea veselă şi, ca de fiecare dată, frumuseţea ei îl ameţea şi-l neliniştea pe Cross. Te crede la fel ca ea, spuse Athena. Crede că eşti autist.

Cross râse, îi plăcea ideea.

— Poate că are dreptate, încuviinţă el. Poate ar trebui să mă internezi împreună cu ea.

— Nu, răspunse, zâmbind, Athena. Atunci n-aş mai dispune de trupul tău oricând doresc. Oricum, după ce termin Messalina o iau la mine.

Când ajunseră la casa ei din Malibu, Cross o urmă înăuntru. Aranjaseră să petreacă noaptea împreună. Între timp, tânărul învăţase s-o cunoască pe Athena: cu cât era mai volubilă, cu atât era mai tulburată.

— Dacă eşti tristă, mă pot întoarce la Las Vegas, spuse el.

Ea se întristă de-a binelea. Cross se întrebă când o iubea mai mult: când era de o veselie firească, atunci când era serioasă şi neînduplecată sau când era melancolică. Chipul ei îşi schimba frumuseţea într-un mod atât de miraculos, încât Cross constată de fiecare dată ca sentimentele lui le oglindeau pe ale ei.

— Ai avut o zi îngrozitoare, îi spuse ea cu tandreţe, acum trebuie să-ţi primeşti răsplata.

În tonul ei se ghicea o undă de ironie, dar Cross înţelese că ironia se adresa propriei ei frumuseţi. Athena ştia că farmecul ei era doar de suprafaţă.

— N-am avut o zi îngrozitoare, răspunse Cross.

Era adevărat. Bucuria pe care o simţise în ziua aceea, când şezuseră toţi trei lângă lacul din pădurea cea deasă, îi amintea de copilărie.

— Îţi plac prăjiturile cu furnici... spuse cu tristeţe Athena.

— N-au fost chiar rele, răspunse Cross. Există şansa ca Bethany să-şi mai revină?

— Nu ştiu, dar voi continua să încerc până în momentul în care voi afla răspunsul, spuse Athena. Voi avea un week-end liber, când nu se va filma la Messalina. Voi pleca în Franţa cu Bethany. La Paris există un doctor renumit, vreau să-i cer şi lui părerea.

— Şi dacă îţi spune că nu exista nici o speranţă? întrebă Cross.

— Poate n-am să-l cred. Nu contează, răspunse Athena. O iubesc. Voi avea grijă de ea.

— O veşnicie? întrebă Cross.

— Da, răspunse Athena. Bătu din palme şi ochii ei verzi sclipiră. Până atunci, hai să ne distrăm. Să ne ocupăm şi de noi. Mergem sus, facem un duş şi ne urcam în pat. Facem dragoste cu o patimă nebună vreo câteva ore. Iar la miezul nopţii pregătesc cina.

Cross se simţea din nou ca pe vremea când era copil şi se trezea ştiind că-l aşteaptă o zi plină de bucurii. Micul dejun pregătit de mama lui, jocurile cu prietenii, partidele de vânătoare cu tatăl sau, apoi cina în familie, Claudia, Nalene şi Pippi. Urma jocul de cărţi. La fel de inocent era şi sentimentul de acum. Avea să facă dragoste cu Athena în lumina asfinţitului, să privească de pe terasa soarele cufundându-se în Pacific şi cerul în nuanţe minunate de roşu şi trandafiriu. Avea să atingă pielea ei caldă şi mătăsoasă. Îi va săruta buzele şi obrazul frumos. Zâmbi şi o trase în sus pe scări.

Telefonul din dormitor începu să sune şi Athena o luă înainte pe scări ca să răspundă. Acoperi receptorul cu palma şi spuse cu uimire în glas:

— E pentru tine. Un bărbat pe nume Giorgio. Până atunci Cross nu primise nici un telefon în casa ei. Nu putea fi decât ceva rău, îşi spuse Cross, aşa că făcu un lucru de care nu se crezuse niciodată în stare. Clătină din cap. Nu-i aici... vorbi Athena în receptor. Da, am să-i spun să sune de îndată ce soseşte, închise telefonul şi întrebă: Cine-i Giorgio?

— O rudă, răspunse Cross.

Era şocat de ceea ce făcuse şi de motivaţia gestului său: nu putea renunţa la o noapte cu Athena. Era o greşeală gravă. Apoi se întrebă de unde ştiuse Giorgio că el va fi acolo şi ce dorea de la el. „Trebuie să fie ceva important, se gândi el. Indiferent ce-ar fi, poate aştepta până mâine dimineaţă." Mai mult decât orice pe lume îşi dorea ceasurile de dragoste cu Athena.

Sosise momentul pe care-l aşteptaseră amândoi toată ziua, toată săptămâna: îşi scoaseră hainele, apoi făcură duş împreuna şi Cross nu rezistă tentaţiei de a o îmbrăţişa, cu trupurile încă transpirate după picnic. Apoi ea îl luă de mână şi-l trase sub jetul duşului.

Se şterseră unul pe altul cu prosoape mari şi portocalii, după care, înfăşuraţi în ele, rămaseră pe terasă să privească soarele dispărând încet la orizont. După aceea intrară în dormitor şi se urcară în pat.

În timp ce făcea dragoste cu ea, Cross avu senzaţia că toate celulele din trupul şi din creierul lui se dispersează, lăsându-l într-o stare de visare febrilă: era un duh al cărui abur se umplea de extaz, un duh care pătrundea în carnea ei. Îşi pierdu orice urmă de prudenţă sau de judecată, nici măcar nu-i cercetă expresia, să vadă dacă juca teatru sau dacă îl iubea cu adevărat. Acele clipe părură să dureze o veşnicie, până adormiră unul în braţele celuilalt. Se treziră tot îmbrăţişaţi, sub raze de lună mai strălucitoare decât soarele. Athena îl sărută şi-l întrebă:

— Chiar ţi-a plăcut Bethany?

— Da, răspunse Cross. E o parte din fiinţa ta.

— Crezi că starea ei se poate ameliora? Crezi că o pot ajuta să-şi mai revină?

În clipa aceea Cross se gândi că şi-ar fi dat şi viaţa ca s-o însănătoşească pe fetiţă. Simţea pornirea de a se sacrifica pentru femeia pe care o iubea, sentiment pe care-l încercau mulţi bărbaţi, dar care până atunci fusese străin de el.

— Cred că amândoi putem încerca s-o ajutăm, spuse Cross.

— Nu, refuza Athena. Trebuie s-o fac eu singură.

Adormiră din nou. Când sună telefonul, aerul era înceţoşat de zorii zilei care se năştea. Athena ridică receptorul, ascultă, apoi îi spuse lui Cross:

— E paznicul de la poartă. Spune că te caută patru bărbaţi într-o maşină.

Pe Cross îl săgeta un fior de spaimă. Lua receptorul şi vorbi cu paznicul.

— Dă-mi la telefon pe unul dintre ei.

Vocea pe care o auzi era cea a lui Vincent.

— Cross, e şi Petie cu mine. Avem veşti proaste.

— Bine, dă-mi-l pe paznic, ceru Cross, apoi îi spuse acestuia: Lasă-i să intre.

Uitase cu desăvârşire de telefonul lui Giorgio. „Iată ce face iubirea din om, gândi cu dispreţ. Dacă o ţin tot aşa, nu mai apuc să trăiesc nici măcar un an."

Se îmbrăcă în grabă şi coborî în fugă scările. Maşina deja trăgea în faţa casei. Soarele, încă pe jumătate ascuns la orizont, arunca primele raze de lumină.

Vincent şi Petie coborâră dintr-o limuzină lungă. Cross văzu că înăuntru mai erau şoferul şi încă un bărbat în dreapta lui. Petie şi Vincent veniră pe lungă alee până la uşă, unde le deschise Cross.

Deodată Athena îşi făcu apariţia lângă el, îmbrăcată în pantaloni de casă şi pulover, fără nimic altceva pe dedesubt. Petie şi Vincent rămaseră cu ochii la ea. Niciodată nu arătase mai frumoasă.

Athena îi pofti pe toţi în bucătărie şi puse cafeaua la fiert. Cross îi prezentă pe cei doi bărbaţi ca fiind verii lui.

— Cum aţi ajuns aici? întrebă Cross. Azi-noapte eraţi la New York.

— Giorgio ne-a închiriat un avion, explică Petie.

În timp ce făcea cafeaua, Athena îi studie pe cei doi bărbaţi. Nici unul din ei nu trăda vreo emoţie. Păreau fraţi, amândoi bine clădiţi, însă Vincent era cenuşiu la faţă ca granitul, în timp ce chipul mai supt al lui Petie era îmbujorat de aer sau de băutură.

— Aşadar, care-i vestea cea proastă? întrebă Cross.

Se aştepta să afle că murise Don sau că Rose Marie îşi pierduse minţile de-a binelea sau ca Dante făcuse ceva atât de îngrozitor, încât Familia dăduse de necaz.

Vincent îi răspunse laconic ca de obicei.

— Trebuie să vorbim între patru ochi.

Athena le turnă cafea.

— Eu îţi spun ţie toate veştile mele rele, zise ea. Ar trebui s-o aud şi eu pe a ta.

— Va trebui să plec cu ei, îi spuse Cross.

— Nu te purta ca un străin, îl dojeni Athena. Îndrăzneşte numai să pleci.

La aceste vorbe, Vincent şi Petie reacţionară imediat. Chipul de granit al lui Vincent se înroşi stânjenit, iar Petie îi zâmbi Athenei cu un aer meditativ, ca şi cum ar fi gândit că nu trebuia scăpată din ochi. Remarcând scena, Cross râse şi spuse:

— Bine, să auzim.

Petie încercă să atenueze şocul.

— S-a întâmplat ceva cu tatăl tău, spuse el.

Vincent interveni necruţător.

— Pippi a fost împuşcat de un vagabond şi tâlhar de drumul mare. E mort. La fel şi vagabondul. Un poliţist pe nume Losey a tras în el când a fugit de la locul faptei. E nevoie de tine la Los Angeles, ca să identifici cadavrul şi să rezolvi formalităţile. Tata vrea să-l înmormântezi la Quogue.

Lui Cross i se tăie răsuflarea. Se clatină o clipă, tremurând sub o vijelie nevăzută, apoi simţi cum Athena îi strânge mâna cu amândouă palmele.

— Când s-a întâmplat? întrebă Cross.

— Aseară pe la opt, răspunse Petie. Giorgio te-a căutat la telefon.

„În timp ce eu făceam dragoste, tata zăcea la morgă", gândi Cross. Îl năpădi un dispreţ copleşitor pentru momentul lui de slăbiciune, o ruşine fără margini.

— Trebuie să plec, îi spuse el Athenei.

Ea îi privi chipul răvăşit. Niciodată nu-l văzuse aşa.

— Îmi pare rău, murmură. Telefonează-mi.

Aşezându-se pe bancheta din spate a limuzinei, Cross îi auzi pe ceilalţi doi bărbaţi adresându-i condoleanţe. Îşi dădu seama că erau soldaţi din Enclava Bronx. În timp ce ieşeau pe poarta Coloniei Malibu şi se angajau pe Pacific Ocean Highway, Cross simţi o oarecare încetineală în viteză de deplasare a maşinii. Limuzina în care se aflau era blindată.

Cinci zile mai târziu, la Quogue, avu loc înmormântarea lui Pippi. Pe domeniul lui Don se afla un cimitir particular, la fel cum vila avea şi o capelă particulară. Pippi fu îngropat chiar lângă Silvio, ca semn de respect din partea lui Don.

Erau de faţă numai clanul Clericuzio şi cei mai preţuiţi oameni din Enclava Bronx. La rugămintea lui Cross, Lia Vazzi venise şi el de la cabana de vânătoare din munţii Sierra. Rose Marie nu participă. Aflând despre moartea lui Pippi, făcuse iar o criză şi fusese internată la clinica de psihiatrie.

Însă venise Claudia De Lena. Luase avionul, ca să-l poată consola pe Cross şi ca să-şi ia rămas-bun de la tatăl ei. Ceea ce nu făcuse atâta timp cât trăise Pippi simţea că trebuia să facă după moartea lui. Voia să-şi revendice şi ea o parte din acest om, să demonstreze clanului Clericuzio ca Pippi nu era numai un membru al familiei lor, ci şi tatăl ei.

Pajiştea din faţa reşedinţei Clericuzio era ornată cu o gigantică coroană de flori de mărimea unui panou publicitar. Pe iarbă se vedeau mese cu bufet rece, iar ospătarii şi barmanul de la tejgheaua improvizată aşteptau să servească invitaţii. Era o zi de doliu, în care nu se discutau afaceri de Familie.

Claudia plânse cu lacrimi amare pentru toţi anii cât fusese nevoită să trăiască fără tatăl ei, însă Cross primi condoleanţele cu o expresie demnă şi liniştita, fără să-şi trădeze în nici un fel durerea.

În seara următoare se aşeză pe balconul apartamentului său de la Xanadu, cu ochii la luminile multicolore şi la neonul care scălda întregul Strip. Chiar şi de aici, de sus, putea auzi sunetul muzicii, larma jucătorilor care se îmbulzeau pe Strip în căutarea unui cazinou norocos. Totuşi, era îndeajuns de linişte ca să poată analiza cele întâmplate în decursul ultimei luni. Şi ca să reflecteze la moartea tatălui său.

Cross nu crezuse nici o clipă că Pipi fusese împuşcat de un tâlhar de drumul mare. Un profesionist nu putea să aibă un asemenea sfârşit.

Trecu în revistă tot ce aflase. Tatăl lui fusese împuşcat de un vagabond negru pe nume Hugh Marlowe. Individul avea douăzeci şi trei de ani şi figura în evidenţa poliţiei pentru comerţ cu droguri. În timp ce fugea de la locul crimei, Marlowe fusese împuşcat de către detectivul Jim Losey, care-l urmărea într-un caz legat de droguri. Marlowe avusese în mână un pistol, pe care îl îndreptase spre Jim Losey, aşa că acesta fusese nevoit să-l împuşte, ţintind cu precizie chiar în osul nasului. Făcând unele cercetări, Losey îl descoperise pe Pippi De Lena

şi imediat îl anunţase pe Dante Clericuzio. Înainte de a chema poliţia. De ce procedase astfel, chiar dacă era pe statul de plata al Familiei? Ce ironie a sorţii — Pippi De Lena, omul cel mai competent, Ciocanul Numărul unu al clanului Clericuzio vreme de peste treizeci de ani, asasinat de un vagabond zdrenţăros şi traficant de droguri!

Atunci de ce îi trimisese Don pe Vincent şi Petie să-l aducă într-o limuzină blindată şi de ce-l păzise până la înmormântare? De ce luase Don asemenea măsuri de precauţie? În timpul înmormântării, îi pusese bătrânului această întrebare. Dar Don se mărginise să-i răspundă că era mai înţelept să se arate prudenţi până când se lămureau lucrurile. Adăugase că şi el făcuse cercetări complete şi ca, după toate aparenţele, aşa se petrecuseră lucrurile în realitate. Un găinar oarecare făcuse o greşeală şi iată că se întâmplase o tragedie absurdă. De fapt, adăugase Don, cele mai multe tragedii erau absurde.

Durerea lui Don nu putea fi pusă la îndoială. Întotdeauna îl tratase pe Pippi la fel ca pe cei trei fii ai lui, ba chiar manifestase o oarecare preferinţă pentru el.

— Tu vei deţine în Familie locul pe care l-a ocupat tatăl tău, îi spusese el lui Cross.

Acum însă, stând pe balconul cu vedere către Vegas, Cross chibzui la problema esenţială. Don nu credea niciodată în coincidenţe, or aici există o coincidenţa bătătoare la ochi. Detectivul Jim Losey era în solda Familiei şi, dintre miile de detectivi şi poliţişti din Los Angeles, tocmai el fusese cel care descoperise crima. Care era probabilitatea? Dar chiar făcând abstracţie de acest amănunt, fapt şi mai important, Don Domenico Clericuzio ştia foarte bine că era cu neputinţa ca un vagabond de pe stradă să se apropie atât de mult de Pippi De Lena. Pe urmă, care vagabond ar fi tras şase gloanţe înainte de a o lua la fugă? Don Clericuzio n-ar fi crezut nici în ruptul capului o asemenea poveste.

Deci se punea întrebarea: hotărâse clanul Clericuzio că cel mai important om al lor devenise un pericol pentru ei? Care era motivul? Oare puteau uita aşa uşor fidelitatea şi devotamentul lui Pippi, afecţiunea pe care i-o purtau? Nu, Familia nu avea nici un amestec. Cea mai puternică dovadă în favoarea lor era ca el, Cross, trăia. Don nu l-ar fi lăsat în viaţă dacă Pippi ar fi fost ucis de ei. Însă Cross îşi dădea seama că şi el era, probabil, în pericol.

Se gândi la tatăl lui. Îşi iubise sincer părintele, iar Pippi suferise că Claudia refuzase să-i adreseze cuvântul cât timp fusese în viaţă, i-ar fi făcut plăcere să se împace cu ea. Totuşi, Claudia hotărâse să asiste la înmormântare. De ce? Fiindcă era sora lui şi voia să-i fie alături? Nu putea fi unicul motiv. Purtase prea mult timp în suflet vrajba mamei, refuzase să aibă vreo legătură cu clanul Clericuzio. Oare pentru că-şi amintise cât de bun fusese Pippi cu amândoi înainte ca familia lor să se destrame?

Se gândi la ziua aceea îngrozitoare în care alesese să rămână lângă tatăl lui, înţelegând cine era el în realitate; ştia că, într-adevăr, ar fi putut-o ucide pe Nalene dacă îi lua amândoi copiii. Dar Cross făcuse un pas înainte şi-şi luase tatăl de mână, nu pentru că-l iubea, ci pentru că văzuse spaima din privirea Claudiei.

Cross îşi considerase întotdeauna tatăl o pavăză împotriva lumii în care trăiau, îl socotise mereu invulnerabil. Un om care aducea, nu primea moartea. Acum trebuia să se ferească singur de duşmani, poate chiar şi de Familia Clericuzio. La urma urmei, era bogat, deţinea jumătate de miliard din valoarea hotelului Xanadu, existau motive ca să-şi piardă viaţa.

În continuare, gândul îi zbură la existenţa pe care o ducea. În ce scop? Să îmbătrânească la fel ca tatăl lui, să-şi asume toate riscurile, ca până la urmă să fie ucis? Fireşte, Pipi se bucurase de viaţa pe care o ducea, de putere, de bani, dar acest fel de viaţă îi părea acum lui Cross lipsit de sens. Tatăl lui nu cunoscuse niciodată bucuria de a fi iubit de o femeie ca Athena.

Avea numai douăzeci şi opt de ani, îşi putea croi un nou drum în viaţă. Se gândi la Athena şi la faptul că a doua zi avea s-o vadă pentru prima oară la lucru, avea să-i vadă viaţa simulată şi toate măştile pe care le putea purta. Cât ai fi iubit-o Pippi, el iubea toate femeile frumoase. Apoi îşi aduse aminte de soţia lui Virginio Ballazzo. Pippi ţinuse mult la ea, mâncase la masa ei, o strânsese în braţe, dansase cu ea, jucase boccie cu bărbatul ei, ca pe urmă să pună la cale asasinarea ambilor soţi.

Oftă şi se ridică să intre în cameră. Se crăpa de ziuă şi zorii învăluiau în ceaţă luminile neonului, agăţate peste Strip ca o uriaşă cortină de teatru. Dacă privea în jos, putea vedea toate drapelele marilor hoteluri-cazinou, Sands, Caesars, Flamingo, Desert Inn şi vulcanul în erupţie de la Mirage. Xanadu era mai mare decât toate celelalte. Privi drapelele fluturând deasupra vilelor hotelului Xanadu. Ce vis trăise aici şi acum totul se destrăma. Gronevelt murise, iar tatăl lui fusese asasinat.

Se înapoie în cameră şi, ridicând receptorul, îl invită pe Lia Vazzi să ia micul dejun cu el.

După înmormântare, călătoriseră împreuna de la Quogue la Vegas. Apoi comandă micul dejun pentru două persoane. Îşi aminti că lui Lia Vazzi îi plăceau grozav clătitele, deşi pentru Cross rămâneau un desert exotic chiar şi după atâţia ani petrecuţi în America. Omul de pază îl aduse pe Vazzi exact când sosea şi micul dejun. Mâncară în bucătăria apartamentului.

— Tu ce părere ai? îl întrebă Cross pe Lia.

— Cred că ar trebui să-l lichidăm pe acest Losey, răspunse Lia. Ţi-am spus asta mai de mult.

— Deci nu crezi ce se spune? întrebă Cross.

Lia îşi tăia clătitele fâşii.

— Povestea asta e o ruşine, declară el. Un profesionist ca tatăl tău nu putea lăsa un netrebnic ca acela să se apropie atât de mult de el.

— Don crede că-i adevărat, spuse Cross. A făcut cercetări.

Lia întinse mâna să-şi ia o havană şi paharul de coniac pregătite de Cross anume pentru el.

— Nu l-aş contrazice niciodată pe Don Clericuzio, spuse el. Totuşi, dă-mi voie să-l aranjez pe Losey, pentru orice eventualitate.

— Dar dacă în spatele lui e mâna Familiei Clericuzio? întrebă Cross.

— Don e un om de onoare, declară Lia. Un om de modă veche. Dacă l-ar fi ucis pe Pippi, te-ar fi ucis şi pe tine. Te cunoaşte. Înţelege că-ţi vei răzbuna părintele şi el e un om prudent.

— La o adică, insistă Cross, tu de partea cui ai alege să lupţi? A mea sau a Familiei Clericuzio?

— Nu-i nevoie să aleg, răspunse Lia. Am fost prea apropiat de tatăl tău şi sunt prea apropiat de tine. Dacă tu cazi, nu mă vor lăsa în viaţă nici pe mine.

Pentru prima oară Cross bau şi el coniac la micul dejun împreună cu Lia.

— Poate că-i numai o întâmplare absurdă, spuse el.

— Nu, îl contrazise Lia. A fost Losey.

— Dar nu are nici un motiv, insistă Cross. Cu toate acestea, va trebui să ne lămurim. Vreau să alcătuieşti o echipă de şase oameni, cei mai devotaţi faţă de tine, nici unul din Enclava Bronx. Pregăteşte-i şi aşteaptă ordinul meu.

Lia era neobişnuit de rezervat.

— Iartă-mă, spuse el. Niciodată nu ţi-am discutat ordinele. Dar, de astă dată, le rog mult să te sfătuieşti cu mine pentru planul de ansamblu.

— Bine, încuviinţă Cross. În week-end-ul următor am de gând să plec în Franţa două zile. Între timp afla tot ce poţi despre Losey.

Lia îi zâmbi lui Cross.

— Pleci cu logodnica ta?

Pe Cross îl amuză politeţea lui.

— Cu ea şi cu fetiţa ei.

— Cea căreia îi lipseşte un sfert din creier? întrebă Lia.

Nu avusese intenţia să fie jignitor. Folosise o expresie din limba italiană care se referea chiar şi la oameni foarte inteligenţi, dar uituci.

— Da, răspunse Cross. În Franţa e un doctor care ar putea s-o ajute.

— Bravo, exclamă Lia. Vă doresc tuturor mult noroc. Femeia aceea e la curent cu treburile Familiei?

— Ferească Dumnezeu! răspunse Cross şi amândoi râseră.

Dar Cross se întreba cum de cunoştea Lia atât de multe amănunte despre viaţa lui particulară.

Capitolul 17

Pentru prima oară, Cross urma s-o vadă pe Athena lucrând pe platoul de filmare, interpretând emoţii care nu erau ale ei, devenind o cu totul altă persoană. O întâlni pe Claudia în biroul ei de la Studioul LoddStone; stabiliseră să asiste împreună la filmare. În birou mai erau două femei, pe care Claudia i le prezentă.

— Fratele meu Cross. Regizoarea filmului, Dita Tommey. Şi Falene Fante, care participă la filmarea de astăzi.

Tommey îl măsură cu o privire scrutătoare, spunându-şi că tânărul era îndeajuns de frumos ca să lucreze în cinematografie, numai că nu avea flacără, pasiune, pe ecran ar fi fost rece ca o stană de piatră. Îşi pierdu orice interes.

— Tocmai plecam, anunţă ea, strângând mâna lui Cross. Îmi pare foarte rău de tatăl dumitale. Apropo, eşti binevenit pe platou. Claudia şi Athena garantează pentru dumneata, deşi eşti unul dintre producători.

Cross îşi îndreptă atenţia către cealaltă femeie. Avea o piele ciocolatie, o expresie extrem de îndrăzneaţă şi un corp magnific, pus în valoare de costum. Falene se arata mai puţin oficială decât Tommey.

— N-am ştiut că Claudia are un frate aşa frumos... şi bogat, din câte se aude. Dacă ai nevoie de cineva care să-ţi ţină de urât la cină, dă-mi un semn, spuse Falene.

— Aşa am să fac, răspunse Cross.

Nu-l surprindea invitaţia. Multe cântăreţe şi dansatoare de la Xanadu fuseseră la fel de directe. Falene era o fată înclinată către flirturi, conştientă de frumuseţea ei şi deloc dispusă să renunţe la un bărbat care-i plăcea, numai de dragul convenienţelor.

— Tocmai îi dădeam Falenei ceva mai mult de făcut în film, explică Claudia. Dita crede că fata e talentată, iar eu sunt de aceeaşi părere.

Falene zâmbi larg spre Cross.

— Da, acum dau din fund de zece ori în loc de şase. Şi trebuie să-i spun Messalinei: „Toate femeile din Roma te iubesc şi speră să ieşi victorioasă." Tăcu câteva clipe, apoi adaugă: Am auzit că eşti unul dintre producători. Poate-i convingi să mă lase să dau din fund de douăzeci de ori.

Cross intui la ea ceva, ceva ce fata încerca să ascundă, în ciuda volubilităţii.

— Eu sunt unul dintre cei care dau banii, explică Cross. Toată lumea trebuie să dea din fund cândva în viaţă. Zâmbi şi-i spuse cu o simplitate dezarmantă: În orice caz, îţi doresc noroc.

Falene se aplecă şi-l sărută pe obraz. El îi simţi parfumul, greu şi erotic, apoi se lăsă îmbrăţişat pentru bunăvoinţă. Ea se retrase.

— Trebuie să vă spun ceva, ţie şi Claudiei, dar rămâne între noi. Nu vreau să dau de bucluc, mai ales acum.

Claudia, care stătea în faţa computerului, se încruntă şi nu răspunse. Cross făcu un pas înapoi. Nu-i plăceau surprizele.

Falene remarcă reacţia lor. Vorbi cu un uşor tremur în glas.

— Îmi pare rău pentru tatăl vostru, repetă ea. Dar trebuie să ştiţi un lucru, Marlowe, tipul despre care se presupune că l-ar fi ucis, a fost tovarăşul meu de joacă din copilărie şi-l cunoşteam foarte bine. Se pare că acel detectiv, Jim Losey, l-a împuşcat pe Marlowe, care, chipurile, l-ar fi ucis pe tatăl vostru. Dar eu ştiu că Marlowe nu a avut niciodată o armă. Se temea de arme ca de dracu'. Marlowe se droga din când în când şi cânta la clarinet. Dar era un fricos tare simpatic! Jim Losey şi colegul lui, Phil Sharkey, îl mai ridicau din când în când şi-l plimbau cu maşina prin oraş, ca să le semnaleze şi alţi comercianţi de droguri. Lui Marlowe îi era o teamă cumplită de închisoare, aşa că devenise informatorul poliţiei. Şi iată că, dintr-o dată, ajunge tâlhar şi criminal. Îl cunoşteam pe Marlowe, n-ar fi făcut rău nici unei muşte. Claudia nu scoase un cuvânt. Falene îi făcu semn cu mâna şi ieşi, apoi se întoarse din uşă. Ţineţi minte, adăugă ea. Rămâne între noi.

— Am şi uitat ce-ai spus, o asigură Cross cu zâmbetul lui cel mai convingător, Iar povestea ta, oricum, nu va schimba nimic.

— Pur şi simplu, a trebuit să-mi descarc sufletul. Marlowe era un băiat tare cumsecade, explică ea şi plecă.

— Ce părere ai? îl întrebă Claudia pe Cross. Ce mama dracului mai înseamnă şi asta?

Cross ridică din umeri.

— Drogaţii sunt întotdeauna plini de surprize. A avut nevoie de bani pentru droguri, a

încercat să dea o lovitură şi a avut ghinion.

— Probabil, încuviinţă Claudia. Iar Falene e atât de bună la suflet, încât crede orice. Totuşi, e o ironie a sorţii că tatăl nostru să sfârşească astfel.

Cross o privi cu chipul împietrit.

— Fiecare are ghinion o dată în viaţă.

Tot restul după-amiezii urmări scenele care se filmau. Una îl înfăţişa pe eroul principal luptând cu mâna goală şi învingând trei bărbaţi înarmaţi. Se simţi jignit, era ridicol. Un erou nu trebuia niciodată pus într-o situaţie atât de disperată. Nu dovedea decât că era prea prost pentru a fi erou. Apoi o urmări pe Athena interpretând o scenă de dragoste şi una de scandal. Râmase oarecum dezamăgit, ea nu părea să facă prea multă actorie, ceilalţi actori o depăşeau. Cross era prea lipsit de experienţă ca să ştie că jocul Athenei urma să apară mult mai convingător pe peliculă şi că aparatul de filmat avea să împlinească miracolul.

Dar n-o descoperi pe Athena cea adevărată. Ea filma doar pentru intervale foarte scurte, după care urmau pauze lungi. Nu vedeai nimic din scânteia pe care o aprindea ecranul. Athena părea mai puţin frumoasă când juca înaintea camerei de filmat.

Nu-i pomeni nimic din toate acestea în noaptea pe care o petrecură împreună la Malibu. După ce făcură dragoste şi ea se apucă să pregătească cina de la miezul nopţii, Athena îi spuse:

— Azi n-am fost prea grozavă, nu-i aşa? îi adresă zâmbetul ei alintat, care-l făcea pe Cross să simtă un fior de plăcere în tot trupul. N-am vrut să-ţi arăt de ce sunt în stare, adăugă ea. Ştiam că vei sta acolo, încercând să-ţi faci o părere despre mine.

El râse. Întotdeauna îl amuza felul în care ea îi ghicea caracterul.

— Nu, n-ai fost prea grozavă, încuviinţă el. Vrei să vin cu tine vineri la Paris?

Athena fu surprinsă. Cross îşi dădu seama după ochii ei. Expresia feţei nu se schimbase deloc, reuşise să se stăpânească. Athena chibzui asupra propunerii.

— Mi-ai fi de mare ajutor, mărturisi ea. În plus, am putea vizita Parisul împreună.

— Ne întoarcem luni? întrebă Cross.

— Da, răspunse Athena. Marţi dimineaţa am filmare. Nu mai sunt decât câteva săptămâni până la încheierea filmărilor.

— Şi pe urmă? întrebă Cross.

— Pe urmă mă voi retrage să mă ocup de fetiţa mea, răspunse Athena. Oricum, nu vreau să mai păstrez mult timp secretul asupra ei.

— Doctorul de la Paris va avea ultimul cuvânt? întrebă Cross.

— Nimeni nu are ultimul cuvânt, replică Athena. Nu în astfel de probleme.

Vineri seară zburară la Paris cu un avion special închiriat. Athena se deghizase, punându-şi o perucă, iar machiajul îi estompa frumuseţea, dându-i o înfăţişare obişnuită. Purta haine largi, care-i ascundeau silueta, făcând-o să pară chiar corpolentă. Cross era uimit. Îşi schimbase până şi mersul.

În avion Bethany era fascinată de priveliştea pământului de sub ea. Colinda tot avionul, vrând să privească pe toate hublourile. Părea puţin uimită, iar figura ei inexpresivă devenise aproape normală.

De la aeroport se duseră la un mic hotel în apropiere de Georges Mandel Avenue. Închiriară un apartament cu două dormitoare separate, unul pentru Cross şi unul pentru Athena şi Bethany, între ele fiind sufrageria. Era ora zece dimineaţa. Athena îşi scoase peruca, se demachie şi-şi schimbă hainele. Nu suporta ideea de a nu fi frumoasă la Paris.

La amiază toţi trei se prezentară la clinica doctorului, un mic castel aflat pe un domeniu particular, împrejmuit cu gard de fier. La poartă era un paznic, care le verifică numele, apoi îi lăsă să intre.

La uşă îi întâmpină o menajeră, care îi conduse într-un salon uriaş, încărcat de mobilă. Aici îi aştepta doctorul.

Doctorul Ocell Gerard era un om voinic, îmbrăcat elegant într-un costum frumos croit, cu dunguliţe cafenii, cămaşă albă şi cravată de mătase asortată. Avea o faţă rotundă, la care ar fi trebuit să poarte barbă, ca să-şi ascundă fălcile proeminente. Buzele groase erau de un roşu întunecat. Medicul se prezentă în faţa Athenei şi a lui Cross, fără a da nici o atenţie copilului. Atât Cross cât şi Athena simţiră o aversiune instinctivă fata de el. Înfăţişarea lui nu se potrivea defel cu meseria delicată pe care o profesa.

Pe o măsuţă se găseau ceai şi prăjituri. O servitoare se ocupă de ei. Veniră şi doua asistente, fete tinere, îmbrăcate în uniforma profesiei lor, cu bonete albe, bluze şi fuste de

culoarea fildeşului. Cât timp băură ceaiul, cele două asistente o studiară cu atenţie pe Bethany.

Doctorul Gerard i se adresă Athenei.

— Doamnă, ţin să vă mulţumesc pentru extrem de generoasa dumneavoastră contribuţie la Institutul Medical pentru Copiii Bolnavi de Autism. V-am respectat dorinţa că vizita să rămână confidenţială, de aceea voi face consultaţia aici, la clinica mea particulară. Acum spuneţi-mi exact ce doriţi de la mine.

Vocea lui profundă de bas era hipnotică. Sunetul ei atrase atenţia fetiţei, care îl fixă cu privirea, dar doctorul nu-i acordă nici o atenţie.

Athena era agitată, omul îi era de-a dreptul antipatic.

— Aş dori să faceţi o apreciere. Dacă e posibil, aş vrea ca fiica mea să poată duce o existenţă cât de cât normală. Pentru aceasta sunt gata de orice sacrificiu. Aş dori s-o primiţi la institutul dumneavoastră. Sunt dispusă să mă stabilesc în Franţa şi să contribui la educarea ei.

Vorbise cu un amestec încântător de tristeţe şi speranţă, cu asemenea spirit de sacrificiu, încât cele două asistente o priviră aproape cu adoraţie. Cross îşi dădea seama că Athena se folosea de tot talentul ei actoricesc ca să-l convingă pe doctor s-o accepte pe Bethany în institutul lui. O văzu cum întinde braţul şi cum prinde mâna fetiţei cu un gest plin de tandreţe.

Numai doctorul Gerard nu părea deloc impresionat. Nici nu se uită la Bethany. Se adresă direct Athenei:

— Oricâtă dragoste i-aţi oferi copilului, tot nu-l puteţi ajuta. I-am studiat fişa şi pot să afirm cu certitudine că suferă de autism total. Nu este capabilă să vă răspundă la iubire. Nu trăieşte în lumea noastră. Nici măcar în lumea animalelor. Trăieşte pe cu totul altă planetă, pe care se găseşte absolut singură. Nu-i vina dumneavoastră, continuă medicul. Şi cred că nici a tatălui. E una dintre acele taine inexplicabile ale condiţiei umane. Iată ce pot face eu. O pot consulta şi testa în amănunt. Apoi va voi spune ce putem şi ce nu putem realiza aici la institut. Dacă nu vă putem ajuta, va trebui s-o luaţi acasă. Dacă putem, o veţi lăsa cu mine în Franţa vreme de cinci ani. Îi spuse ceva în franţuzeşte uneia din asistente şi femeia ieşi, apoi se înapoie aducând un album uriaş cu reproduceri după picturi celebre. Asistenta îi dădu albumul lui Bethany, dar era prea mare ca fetiţa să-l poată ţine pe genunchi. Pentru prima oară doctorul Gerard i se adresă direct. Îi vorbi în franţuzeşte. Bethany puse imediat cartea pe masă şi începu să întoarcă paginile. Curând se cufundă în studiul picturilor. Doctorul părea stânjenit. Nu vreau să vă jignesc, spuse el. Dar e în interesul fetiţei. Ştiu că domnul De Lena nu este soţul dumneavoastră, dar ar putea fi cumva tatăl copilului? În acest caz, aş dori să-l examinez şi pe dumnealui.

— Nici nu-l cunoşteam la vremea când s-a născut fetiţa mea, răspunse Athena.

— Bon, încuviinţă doctorul. Ridică din umeri. Astfel de lucruri sunt oricând posibile.

— Poate că domnul doctor a remarcat simptomele la mine, râse Cross.

Doctorul îşi ţuguie buzele roşii şi surâse politicos.

— Într-adevăr, prezentaţi unele simptome. Există în fiecare dintre noi. Cine ştie? Un centimetru mai la dreapta sau mai la stânga şi toţi am putea suferi de autism. Acum trebuie să consult cu atenţie fetiţa şi s-o supun unor teste. Totul va dura cel puţin patru ore. Ce-ar fi ca dumneavoastră să faceţi o plimbare în doi prin frumosul nostru Paris? Sunteţi aici pentru prima oară, domnule De Lena?

— Da, răspunse Cross.

— Eu vreau să rămân cu fiica mea, declară Athena.

— Cum doriţi, doamnă, încuviinţă doctorul, apoi se întoarse către Cross: Plimbare plăcută. Eu detest Parisul. Dacă ar exista un oraş de autişti, atunci acela ar fi Parisul.

Chemă un taxi şi Cross se înapoie în camera de la hotel. Nu simţea nici un îndemn să viziteze Parisul fără Athena şi avea nevoie de odihnă. În plus, venise la Paris ca să-şi limpezească mintea, să cugete la anumite lucruri.

Se gândi la cele dezvăluite de Falene. Îşi aminti cum Losey venise la Malibu singur, de regulă poliţiştii lucrau în echipă. Înainte de a pleca la Paris, îl rugase pe Vazzi să facă unele investigaţii.

La ora patru, Cross se întoarse în sala de aşteptare a clinicii. Ceilalţi îl aşteptau. Bethany privea concentrată albumul cu picturi. Athena era palidă, singura expresie pe care Cross ştia că ea nu avea cum s-o simuleze. Bethany se îndopa cu prăjituri de pe o farfurioară, dar medicul i-o luă din faţă şi-i spuse ceva în franţuzeşte. Bethany nu protestă. Apoi veni o asistentă care o duse în camera de joacă.

— Iertaţi-mă, îi spuse doctorul lui Cross. Dar trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Orice doriţi, încuviinţă Cross.

Doctorul se ridică de pe fotoliul lui şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Am să vă spun exact ce i-am spus şi doamnei, continuă el. În astfel de cazuri, nu există miracole, pur şi simplu, nu există. În unele situaţii, cu un tratament îndelungat s-ar putea obţine o ameliorare considerabilă, dar sunt cazuri rare. Însă la fetiţă există anumite limite. Trebuie să rămână în Institutul meu de la Nişa cel puţin cinci ani. Acolo avem profesori care pot explora toate posibilităţile. În acest interval ne vom da seama dacă va fi capabilă să ducă o viaţă apropiată de normal. Sau dacă trebuie internată pentru totdeauna într-o clinică. La aceste vorbe, Athena începu să plângă. Ţinea la ochi o batistă mică de mătase albastră şi Cross îi simţi parfumul. Doctorul o privi impasibil. Doamna a fost de acord. Va veni şi dumneaei la Institut ca profesoară... Asta este. Se aşează faţă în faţă cu Cross. Există câteva semne foarte îmbucurătoare. Are un real talent la pictură. Anumite simţuri sunt treze, nu amorţite. A reacţionat când i-am vorbit în franţuzeşte, limbă pe care nu o înţelege, dar o intuieşte. Un semn foarte bun. În această după-amiază a dat semne că îi era dor de dumneavoastră, deci are sentimente faţă de altă fiinţă omenească, sentimente ce pot fi dezvoltate. Se întâmplă foarte rar, dar explicaţia nu-i câtuşi de puţin un mister. Când am deschis discuţia, mi-a spus că eşti frumos. Nu trebuie să vă simţiţi jignit, domnule De Lena. I-am pus întrebarea numai din motive medicale, ca s-o ajut, nu ca să vă acuz. Aţi stimulat sexual fetiţa în vreun fel, fie şi neintenţionat?

Cross fu atât de surprins, încât izbucni în râs.

— Nici n-am ştiut că reacţionează faţă de mine. Şi nu i-am oferit nimic la care să reacţioneze.

Athena era roşie la faţă de mânie.

— E ridicol, protestă ea. Cross n-a rămas niciodată singur cu fetiţa.

Doctorul insistă.

— Aţi mângâiat-o vreodată? Nu mă refer la o strângere de mână, o mângâiere pe păr sau o sărutare pe obraz. Fetiţa e în pragul adolescenţei, ar putea avea o reacţie pur fizică. N-aţi fi primul bărbat tentat de asemenea inocenţă.

— Poate ştie despre relaţia mea cu mama ei, sugeră Cross.

— Nu-i pasă de mama ei, răspunse doctorul. Iertaţi-mă, doamnă, e un lucru pe care trebuie să-l acceptaţi. N-o interesează nici frumuseţea, nici celebritatea mamei. Pentru ea, mama, pur şi simplu, nu există. Dumneavoastră sunteţi cel spre care se deschide. Gândiţi-vă. Poate aţi avut vreun gest de tandreţe nevinovată, neintenţionată.

Cross îl privi cu răceală.

— Dacă aş fi avut, v-aş spune. Dacă acest lucru ar ajuta-o.

— Simţiţi afecţiune pentru acest copil? întrebă doctorul.

Cross se gândi o clipă.

— Da, răspunse el.

Doctorul Gerard se rezemă de spătarul fotoliului, împreunându-şi mâinile.

— Vă cred, spuse el. Şi asta îmi dă mari speranţe. Dacă fetiţa reacţionează fata de dumneavoastră, atunci poate fi ajutată să reacţioneze şi faţă de alţii, într-o bună zi, şi-ar putea tolera mama, ceea ce ar fi suficient pentru dumneavoastră, adevărat, doamnă?

— Oh, Cross! exclamă Athena. Sper că nu eşti supărat.

— Câtuşi de puţin, o asigură Cross.

Doctorul Gerard îl studie cu atenţie.

— Nu vă simţiţi jignit? întrebă el. Majoritatea bărbaţilor se înfurie. Tatăl unui pacient chiar m-a lovit. Dar dumneavoastră nu sunteţi supărat. Spuneţi-mi de ce.

Nu-i putea explica acestui om, nici măcar Athenei, cât îl impresionase priveliştea fetiţei în „cutia de îmbrăţişat". Ce mult îi amintise de Tiffany şi de toate fetele cu care făcuse dragoste şi care-l lăsaseră golit de orice simţăminte. Cum relaţia lui cu clanul Clericuzio şi chiar cu tatăl său îi crease un sentiment de singurătate şi de disperare. În sfârşit, cum toate victimele pe care le lăsase în urma păreau desprinse dintr-o lume de coşmar, care devenea reală numai în visele lui.

Cross îl privi pe doctor drept în ochi.

— Poate pentru ca şi eu sunt autist, spuse el. Sau poate pentru că am de ascuns păcate şi mai grave.

Doctorul se lăsa pe spate şi exclamă satisfăcut:

— Ah! Făcu o pauză şi, pentru prima oară, zâmbi. Nu vreţi să vă facem nişte teste? Râseră

amândoi. Şi acum, doamnă, continuă doctorul Gerard, înţeleg că mâine dimineaţă aveţi un avion către America. De ce nu lăsaţi fetiţa cu mine? Infirmierele mele sunt foarte pricepute şi vă asigur că micuţa nu vă va duce dorul.

— Dar mie îmi va lipsi, replică Athena. Aş putea s-o ţin cu mine astă-seară şi s-o aduc mâine dimineaţa? Avionul nostru e închiriat, aşa că putem pleca oricând dorim.

— Desigur, încuviinţă doctorul. Veniţi cu ea aici mâine dimineaţa. Voi da dispoziţii asistentelor mele s-o însoţească până la Nisa. Aveţi numărul de telefon al institutului, deci mă puteţi suna oricât de des doriţi.

Se ridicară, gata de plecare. Într-o pornire impetuoasă, Athena îl sărută pe doctor pe obraz. Doctorul se îmbujoră. Cu toată înfăţişarea lui de căpcăun, nu rămăsese indiferent la frumuseţea şi celebritatea Athenei.

Athena, Bethany şi Cross îşi petrecură restul zilei plimbându-se pe străzile Parisului. Athena cumpără hăinuţe noi pentru Bethany, o garderobă completă, îi cumpără cele necesare pentru pictură şi o valiză uriaşă, în care să încapă toate lucrurile noi. Trimiseră cumpărăturile la hotel.

Luară masa într-un restaurant de pe Champs Elysees. Bethany mânca cu poftă, îndeosebi prăjiturile. Toată ziua nu scosese o vorbă şi nici nu reacţionase la dovezile de afecţiune ale Athenei.

Cross nu văzuse niciodată manifestări de iubire ca cele ale Athenei faţă de fetiţa ei. Poate doar în copilărie, când mama lui, Nalene, peria părul Claudiei.

În timpul mesei, Athena o ţinu pe Bethany de mână, îi şterse firimiturile de pâine de la gură şi-i spuse că, după o lună, se va înapoia în Franţa şi va rămâne cu ea la şcoală vreme de cinci ani.

Bethany nu-i acorda nici o atenţie.

Plină de entuziasm, Athena îi spuse fetiţei cum vor învăţa franceza împreună, cum vor merge amândouă la muzee să vadă tablouri celebre şi cum Bethany va putea picta după pofta inimii. Îi zugrăvi viitoarele lor călătorii prin Europa, în Spania, în Italia şi în Germania.

Atunci Bethany rosti primele cuvinte în ziua aceea:

— Vreau maşina mea.

Ca de fiecare dată, Cross avu sentimentul dumnezeirii. Fetiţa cea frumoasă amintea de o copie după un portret celebru, din care însă lipsea sufletul artistului, ca şi cum trupul ei ar fi fost lăsat pustiu, pentru Dumnezeu.

Când se înapoiară la hotel, deja se înserase. Bethany mergea între ei şi cei doi adulţi îşi luară avânt şi o ridicară în aer, iar ea nu protestă, ba chiar îi plăcu atât de mult, încât continuară jocul, depăşind intrarea în hotel.

În acele momente, Cross trăi acelaşi sentiment de fericire pe care-l încercase la picnic. Pentru simplul fapt că toţi trei erau împreună, ţinându-se de mâini. Propriul sentimentalism îl umplu de uimire şi de spaimă.

În cele din urmă, se întoarseră la hotel. Athena o culcă pe Bethany, apoi veni în salon, unde o aştepta Cross. Se aşezară unul lângă celălalt, mână în mână, pe canapeaua de culoarea lavandei.

— Doi amanţi la Paris, zâmbi Athena. Şi nici măcar n-am apucat să facem dragoste într-un pat franţuzesc.

— Te îngrijorează faptul că o laşi pe Bethany aici? întreba Cross.

— Nu, răspunse Athena. Nu ne va simţi lipsa.

— Cinci ani, spuse Cross. E foarte mult. Chiar eşti dispusă să renunţi la cinci ani de viaţă şi la cariera ta?

Athena se ridica de pe canapea şi începu să se plimbe în sus şi în jos prin cameră.

— Îmi fac un titlu de glorie din faptul că mă pot lipsi de actorie, declară ea pătimaş. În copilărie visam să fiu o mare eroină, Maria Antoaneta în drum spre ghilotină, Ioana d'Arc arzând pe rug, Marie Curie salvând omenirea de o boală necruţătoare. Şi, mai ridicol decât toate, visam să renunţ la tot, din dragoste pentru un bărbat celebru. Visam să trăiesc o viaţă de erou, eram convinsă că voi ajunge în Rai. Ca voi fi curată la minte şi la trup. Detestam ideea de a face ceva care să mă compromită, mai ales de dragul banului. Eram decisa să nu fac rău cu nici un chip altei fiinţe omeneşti. Toată lumea avea să mă iubească, inclusiv eu. Ştiam că sunt inteligentă, toţi îmi spuneau că sunt frumoasă şi m-am dovedit a fi nu numai pricepută, dar chiar talentată. Şi până la urmă ce s-a ales? M-am îndrăgostit de Boz Skannet.

M-am culcat cu bărbaţi, nu pentru că-i doream, ci ca să-mi pot face o carieră. Am dat naştere unei făpturi care s-ar putea să nu iubească niciodată, nici pe mine şi nici pe altcineva. Am pus la cale sau am cerut din umbră uciderea soţului meu. Numai că n-am întrebat: „Cine-l va lichida pe soţul meu, care acum îmi pune viaţa în pericol?" Strânse mâna lui Cross. Pentru aceasta, îţi mulţumesc.

— N-ai făcut nimic din câte spui, o linişti Cross. Aşa a fost destinul tău, cum se spune la mine în familie. Cât despre Skannet, îţi stătea ca o pietricică în pantof, altă zicală de familie, aşa că de ce să nu scapi de el?

Athena îl sărută fugar pe buze.

— Acum am scăpat, cavalerule rătăcitor, spuse ea. Necazul e că nu te mărgineşti să ucizi balauri.

— Dacă după cinci ani doctorul va spune că nu poate realiza nici un progres, ce ai de gând? întrebă Cross.

— Puţin îmi pasă ce spun alţii, declară Athena. Întotdeauna exista o speranţa. Voi rămâne alături de Bethany până la sfârşitul zilelor.

— Şi nu-ţi va fi dor de munca ta? întrebă el.

— Sigur că-mi va fi dor, aşa cum îmi va fi dor de tine, spuse Athena. Dar până la urmă voi face ceea ce cred eu că se cuvine, nu voi rămâne doar un personaj de film. Vorbise pe un ton amuzat. Apoi adăugă cu glas lipsit de intonaţie: Vreau ca Bethany să mă iubească, e tot ce-mi doresc.

Se sărutară, urându-şi noapte bună, şi se duseră la culcare, fiecare în dormitorul sau.

A doua zi de dimineaţă o duseră pe Bethany la clinică. Athenei îi venea nespus de greu să-şi ia rămas-bun de la fetiţă. O strânse în braţe şi plânse, dar Bethany îi refuză gestul. Îşi îmbrânci mama, pregătindu-se să-l respingă şi pe Cross, dar el nu-şi manifestă intenţia de a o îmbrăţişa. O clipă Cross se înfurie că Athena era atât de neputincioasă în prezenţa fiicei ei. Remarcându-i reacţia, doctorul îi spuse Athenei:

— Când vă întoarceţi, veţi avea nevoie de multă pregătire ca să vă puteţi descurca cu acest copil.

— Mă voi întoarce cât mai curând posibil, răspunse Athena.

— Nu-i nevoie să vă grăbiţi, spuse doctorul. Fetiţa trăieşte într-o lume în care nu există timpul.

În avionul care-i ducea înapoi la Los Angeles Cross şi Athena se înţeleseră că el să-şi continue drumul până la Las Vegas, fără s-o mai conducă pe Athena la Malibu. În timpul călătoriei trăiră un singur moment critic. Vreme de o jumătate de oră Athena îşi lăsă capul pe genunchi şi plânse fără un cuvânt. Apoi se linişti.

La despărţire Athena îi spuse lui Cross:

— Îmi pare rău că n-am reuşit nici o dată să facem dragoste la Paris.

Dar tânărul înţelese că ea încerca doar să-l îmbuneze. Că în prezent îi repugnă gândul de a face dragoste. Şi că, asemenea fiicei ei, Athena trăia în afara realităţii.

La aeroport pe Cross îl aştepta o limuzină lungă condusă de un om de la cabana de vânătoare. Pe bancheta din spate se afla Lia Vazzi. Lia ridică paravanul de sticlă, astfel ca şoferul să nu audă ce vorbeau.

— Detectivul Losey a venit din nou la cabană să mă vadă, spuse el. Prima dată când mai calcă acolo, va fi şi ultima.

— Nu-ţi pierde răbdarea, îl sfătui Cross.

— Cunosc semnele, de asta să fii sigur, adaugă Lia. Şi încă ceva. O echipă din Enclava Bronx a fost deplasată la Los Angeles. Nu ştiu din al cui ordin. Părerea mea e că ai nevoie de pază de corp.

— Încă nu, refuză Cross. I-ai adunat pe cei şase oameni din echipa ta?

— Da, răspunse Lia. Dar nu vor acţiona direct împotriva Familiei Clericuzio.

La Xanadu pe Cross îl aştepta un raport din partea lui Pollard, cu date complete despre Jim Losey, date care promiteau să fie foarte interesante. Exista şi o informaţie în baza căreia se putea acţiona fără întârziere.

Cross scoase din seiful cazinoului o sută de mii de dolari, numai în bancnote de o sută. Îl anunţă pe Lia că plecau la Los Angeles. Lia urma să conducă maşina, Cross nu voia să ia o a treia persoană. Îi arăta lui Vazzi raportul lui Pollard. A doua zi luară avionul spre Los Angeles şi închiriară o maşină cu care să ajungă la Santa Monica.

Phil Sharkey tundea gazonul din faţa casei. Cross coborî din maşina împreună cu Lia şi se prezentă ca fiind un prieten al lui Pollard venit să ceară o informaţie. Lia studie cu atenţie chipul lui Sharkey. Apoi se înapoie la maşină.

Phil Sharkey nu era la fel de impozant ca Jim Losey, totuşi era destul de solid. În plus, arăta ca şi cum anii petrecuţi în poliţie i-ar fi topit orice urmă de încredere în semenii săi. Avea agerimea, gravitatea şi suspiciunea caracteristice poliţiştilor cu multă experienţă. Dar se vedea limpede că nu era un om fericit.

Sharkey îl pofti pe Cross în casă, de fapt o cabană cu interiorul sumbru şi vetust, cu aspectul părăsit al căminului lipsit de o femeie şi copii. Primul lucru pe care îl făcu Sharkey fu să-i telefoneze lui Pollard, ca să i se confirme identitatea vizitatorului. Apoi, fără nici un gest de ospitalitate, fără să-l invite să ia loc sau să bea ceva, îi spuse lui Cross:

— Poftim, întrebă-mă.

Cross îşi deschise servieta-diplomat şi scoase un teanc de bancnote de o sută de dolari.

— Ai aici zece mii, spuse el. Asta doar ca să mă asculţi. Dar te previn că va dura ceva timp. Ce-a zice să-mi oferi o bere şi să mă inviţi să iau loc?

Chipul lui Sharkey se destinse într-un zâmbet larg. Deveni neobişnuit de îndatoritor, ca şi cum dintre cei doi parteneri el ar fi fost poliţistul cel cumsecade, se gândi Cross. Sharkey îndesă nepăsător banii în buzunarul pantalonilor.

— Îmi eşti simpatic, declară el. Eşti băiat isteţ. Ştii că banii dezleagă limba, nu umbli cu prostii.

Se aşezară la o măsuţa rotundă, pe terasa din spatele căsuţei, cu vedere spre Ocean Avenue, spre plajă şi spre ocean, şi-şi băură berile direct din sticlă. Sharkey se bătu uşor peste buzunar, ca să se asigure că banii erau la locul lor.

— Dacă primesc răspunsuri cinstite, te mai aşteaptă douăzeci de mii. După aceea, dacă îţi ţii gura şi nu sufli o vorbă că am fost pe aici, mă întorc peste două luni cu încă cincizeci de mii.

Sharkey rânji din nou, de astă dată uşor răutăcios.

— Peste două luni n-o să-ţi mai pese la cine ciripesc, aşa-i?

— Da, răspunse Cross.

Sharkey redeveni serios.

— Nu-ţi spun nimic care să pună pe cineva sub acuzare.

— Înseamnă că nu ştii cine sunt, de fapt, replică Cross. Poate ar fi bine să-l suni din nou pe Pollard.

— Ştiu cine eşti, răspunse scurt Sharkey. Jim Losey m-a avertizat că întotdeauna trebuie să mă port bine cu tine. Până la capăt.

Îşi luă expresia îngăduitoare a omului care ascultă, ţinea de meseria lui.

— Tu şi Jim Losey aţi fost parteneri în ultimii zece ani şi amândoi aţi câştigat bani buni în afară de salariu. După aceea te-ai retras. Aş vrea să ştiu de ce.

— Deci Jim te interesează, înţelese Sharkey. E foarte riscant. Jim e cel mai curajos şi mai deştept poliţist din câţi cunosc.

— Dar cu cinstea cum stă? întreba Cross.

— Amândoi eram poliţişti, şi încă la Los Angeles, răspunse Sharkey. Ştii ce însemna asta? Dacă ne făceam meseria pe bune şi-i snopeam pe macaronari şi pe negrotei, riscam să ajungem după gratii şi să ne pierdem slujba. Singurii pe care-i puteam aresta fără să dăm de bucluc erau idioţii albi cu bani. Uite ce e, eu n-am prejudecăţi, dar de ce să vâr albi după gratii dacă nu pot să-i vâr pe ceilalţi? Nu-i cinstit.

— Parcă ştiam că Jim are pieptul plin de medalii, spuse Cross. Şi tu ai primit câteva.

Sharkey ridică din umeri a lehamite.

— În oraşul nostru n-ai cum să nu fii poliţist erou, dacă eşti cât de cât bărbat. Mulţi nu ştiau că-şi puteau vedea de afaceri dacă vorbeau frumos. Unii dintre ei erau asasini în toată regula. Aşa că am fost nevoiţi să ne apărăm şi am luat câteva medalii. Dar crede-mă că niciodată n-am căutat scandalul cu lumânarea.

Cross nu credea o vorbă din ce-i îndruga Sharkey. Jim Losey era un bătăuş înnăscut, cu toată vestimentaţia lui elegantă.

— Voi doi aţi fost parteneri la toate? întreba Cross. Ştiaţi tot ce se petrece?

Sharkey râse.

— Jim Losey? El era întotdeauna şeful. Uneori eu nici nu înţelegeam ce facem. Nu ştiam nici cu cât urma să fim plătiţi. Era treaba lui Jim, el îmi dădea cât socotea de cuviinţă. Tăcu o clipă. Jim îşi avea principiile lui.

— Deci cum aţi câştigat bani? întreba Cross.

— Eram în solda unor mari sindicate ale jocurilor de noroc, răspunse Sharkey. Uneori mai pică şi câte o şpagă de la cei cu drogurile. Un timp, Jim Losey a refuzat să primească bani de la traficanţii de droguri, dar când toţi poliţiştii din lume au început să ia, am acceptat şi noi.

— Tu şi cu Losey v-aţi folosit vreodată de un negru tânăr, pe nume Marlowe, ca să-i depistaţi pe vânzătorii de droguri? întrebă Cross.

— Sigur, răspunse Sharkey. Marlowe. Un puşti simpatic, care se temea şi de umbra lui. Mereu ne foloseam de el.

— Înseamnă că te-a surprins să afli că a fost împuşcat de Losey atunci când a fugit din locul în care omorâse un om, cu gând să-l jefuiască? întrebă din nou Cross.

— Nu, ce dracu'! răspunse Sharkey. Cei care se droghează învaţă şi ei câte ceva. Dar sunt tare nepricepuţi, de fiecare dată o fac de oaie. Iar în asemenea situaţii Jim nu somează, aşa cum cere regulamentul. Pur şi simplu, trage.

— Totuşi, nu-i o coincidenţă? insistă Cross. Să li se încrucişeze astfel drumurile?

Pentru prima oară chipul lui Sharkey îşi pierdu asprimea, luând un aer trist.

— E cam dubios, spuse el. Toată povestea e cam dubioasă. Cred însă că-i momentul să-ţi spun ceva. Jim Losey era un tip curajos, iubit de femei şi respectat de bărbaţi. Eu i-am fost partener şi-i port aceleaşi sentimente. Dar adevărul e că întotdeauna a fost un tip cam dubios.

— Deci e posibil să fi fost un fel de înscenare? întreba Cross.

— Nu, nu, răspunse Sharkey. Trebuie să înţelegi. Meseria te face să accepţi şpaga. Dar asta nu înseamnă că trebuie să devii şi asasin. Jim Losey n-ar face niciodată aşa ceva. Nu pot să cred nici în ruptul capului.

— Atunci de ce te-ai retras? întrebă Cross.

— Pentru că Jim începea să mă streseze, răspunse Sharkey.

— L-am cunoscut pe Losey la Malibu acum câteva luni, spuse Cross. Era singur. Acţionează adesea fără tine?

Sharkey rânji din nou.

— Câteodată, răspunse el. Atunci se dusese să-şi încerce norocul cu actriţa. Nici nu-ţi închipui de câte ori i-a reuşit figura, cu mari vedete ale ecranului. Uneori lua masa cu oameni de vază şi nu voia să fiu şi eu de faţă.

— Încă ceva, spuse Cross. Jim Losey e rasist? îi urăşte pe negri?

Sharkey îi aruncă o privire uimită şi amuzată.

— Bineînţeles că da. Eşti un liberal cu idei năstruşnice, aşa-i? Îţi închipui că-i mare tragedie? Du-te şi stai un an în meseria asta. După aceea ai să votezi să fie toţi închişi într-o grădină zoologică.

— Mai am o întrebare, spuse Cross. L-ai văzut vreodată în tovărăşia unui tip scund, cu o beretă caraghioasă?

— Un italian, răspunse Sharkey. Am luat prânzul împreună, apoi Jim mi-a spus să-mi iau tălpăşiţa. Un individ bizar.

Cross vârî mâna în servieta-diplomat şi scoase alte două teancuri de bancnote.

— Ai aici douăzeci de mii, spuse el. Şi nu uita, ţine-ţi gura şi ai să mai primeşti cincizeci de mii. Bine?

— Ştiu cine eşti, răspunse Sharkey.

— Bineînţeles că ştii, replică Cross. Doar eu i-am cerut lui Pollard să te pună în temă.

— Ştiu cine eşti cu adevărat, preciză Sharkey cu rânjetul lui strâmb. De aceea nu-ţi golesc servieta acum, pe loc. Şi tot de aceea am să-mi ţin gura încă două luni. Nu ştiu cine o să-mi facă mai repede de petrecanie, tu sau Losey.

Cross De Lena înţelegea că se confruntă cu probleme uriaşe. Ştia că Jim Losey era în solda Familiei Clericuzio. Că primea cincizeci de mii pe an şi prime pentru operaţiunile speciale, dar nici una dintre ele nu includea crima, Pentru Cross era suficient să poată trage concluzia finală. Dante şi Losey îi uciseseră tatăl. Nu-i fusese greu să ajungă la această concluzie, nu era obligai să aducă probe în instanţă. În plus, toată experienţa acumulată alături de clanul Clericuzio îl ajutase să dea verdictul de vinovăţie. Cunoştea firea şi priceperea tatălui său. Nici un tâlhar de drumul mare nu s-ar fi putut apropia de el. Dar în egală măsură cunoştea firea şi priceperea lui Dante, precum şi ura pe care i-o purta lui Pippi.

Întrebarea esenţiala era dacă Dante acţionase pe cont propriu sau la ordinul lui Don. Dar Familia Clericuzio nu avea nici un motiv, tatăl lui îi slujise cu credinţă timp de peste patruzeci de ani şi contribuise decisiv la propăşirea Familiei. El fusese marele general în războiul

împotriva clanului Santadio. Cross se întrebă, pentru a suta oară, de ce nimeni nu-i relatase vreodată amănunte despre acel război, nici tatăl său, nici Gronevelt, nici Giorgio, nici Petie, nici Vincent.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi întărea convingerea: Don nu avea nici un amestec în uciderea lui Pippi. În afaceri Don Domenico era un tradiţionalist. Răsplătea devotamentul, nu-l pedepsea. Era extrem de corect, până la cruzime. Dar argumentul cheie era următorul: dacă l-ar fi ucis pe Pippi, nu l-ar fi lăsat în viaţă nici pe Cross. Aceasta era dovada nevinovăţiei lui Don.

Don Domenico credea în Dumnezeu, uneori şi în Destin, însă nu credea în coincidenţe. Fără îndoială că Don nu accepta coincidenţa ca Jim Losey să-l fi împuşcat pe vagabondul care-l omorâse pe Pippi. Fără îndoială că Don făcuse propriile sale cercetări şi descoperise relaţia dintre Dante şi Losey. Probabil era la curent nu numai cu vinovăţia lui Dante, ci şi cu motivul acţiunii lui.

Dar Rose Marie, mama lui Dante? Ea ce ştia? Când aflase de moartea lui Pippi, suferise cea mai gravă criză de până atunci, uriaşe cuvinte fără sens, plânsese fără încetare, aşa că Don o trimisese la clinica de psihiatrie din East Hampton, fondată de el cu ani în urmă. Rose Marie avea să rămână internata cel puţin o lună.

Din ordinul lui Don, nimănui nu-i era permis s-o viziteze pe Rose Marie la clinică, în afară de Dante, Giorgio, Vincent şi Petie. Dar Cross îi trimitea adesea flori şi coşuri cu fructe. Atunci ce dracu' o tulburase atât de mult pe Rose Marie? Oare cunoştea fapta lui Dante, îi înţelegea motivul? În acelaşi moment, Cross îşi aminti că Don spusese că Dante va fi moştenitorul lui. Avu o presimţire funestă. Hotărî s-o viziteze pe Rose Marie la clinică, în ciuda interdicţiei lui Don. Se va duce cu flori, cu fructe, cu bomboane de ciocolată şi cu brânzeturi, cu sinceră afecţiune, dar şi cu scopul de a o face să-şi trădeze fiul.

Două zile mai târziu Cross păşi în holul clinicii de psihiatrie din East Hampton. La uşă erau doi oameni de pază, iar unul din ei îl conduse la ghişeul de informaţii.

Femeia de la informaţii era între două vârste şi îmbrăcată elegant. Când Cross îi spuse ce dorea, ea îi adresă un surâs încântător şi-l anunţă că trebuia să aştepte o jumătate de oră, întrucât Rose Marie tocmai era supusă unei proceduri medicale de rutină. Funcţionara promise să-l anunţe de îndată ce pacienta era gata.

Cross luă loc în sala de aşteptare din imediata apropiere a holului de la intrare, prevăzută cu mese şi fotolii confortabile. Luă un exemplar din revista Hollywood. Răsfoind-o, dădu peste un articol despre Jim Losey, detectivul erou din Los Angeles. Articolul povestea în amănunt isprăvile lui Losey, toate culminând cu uciderea hoţului şi asasinului Marlowe. Pe Cross îl amuzau două lucruri. Despre tatăl său se spunea că ar fi fost proprietarul unei agenţii financiare şi prototipul victimei lipsite de apărare în faţa unui criminal violent. Apoi subtitlul articolului, care comenta că, dacă ar exista mai mulţi poliţişti ca Jim Losey, criminalitatea străzii ar putea fi ţinuta sub control.

O infirmieră îl bătu pe umăr. Deşi era o femeie voinică şi impunătoare, îi spuse cu un zâmbet binevoitor:

— Vă conduc la etaj.

Cross luă cutia cu bomboane de ciocolată şi florile pe care le adusese, apoi urcă cele câteva trepte şi pomi în urma asistentei pe coridorul lung cu uşi de o parte şi de alta. În dreptul ultimei uşi infirmiera scoase o cheie şi descuie. Îi făcu semn lui Cross să intre şi închise uşa după el.

Rose Marie, îmbrăcată într-un halat de culoare cenuşie, cu părul împletit îngrijit, se uita la un televizor micuţ. Dând cu ochii de Cross, sări de pe canapea şi se aruncă la pieptul lui. Plângea. Cross o sărută pe obraz şi-i oferi bomboanele şi florile.

— Oh, ai venit să mă vezi! exclamă ea. Credeam că mă urăşti pentru ce i-am făcut tatălui tău.

— Nu i-ai făcut nimic tatălui meu, o linişti Cross, conducând-o înapoi la canapea. Închise televizorul şi îngenunche lângă sofa. Eram îngrijorat pentru tine.

Ea întinse mâna şi-l mângâie pe păr.

— Întotdeauna ai fost tare frumos, spuse ea. Uram ideea că erai fiul tatălui tău. M-am bucurat că a murit. Dar am ştiut întotdeauna că se vor petrece grozăvii. Pentru el am otrăvit cerul şi pământul. Crezi că tata mă va ierta?

— Don e şi el un om ca toţi ceilalţi, spuse Cross. Nu te va acuza niciodată.

— Te-a păcălit şi pe tine, aşa cum i-a păcălit pe toţi, continuă Rose Marie, Niciodată să nu

te încrezi în el. Şi-a trădat propria fiică, şi-a trădat nepotul, l-a trădat pe fiul surorii lui, pe Pippi... Iar acum te va trăda pe tine.

Vorbea cu glas din ce în ce mai ascuţit şi Cross se temea că nu cumva să facă o nouă criză.

— Linişteşte-te, mătuşă Roe, îi spuse el. Spune-mi ce te-a tulburat în asemenea măsura, că a trebuit să te întorci aici.

O privi în ochi şi se gândi cât de frumoasă trebuia să fi fost în tinereţe, privirea ei păstra aceeaşi puritate de atunci.

— Cere-le să-ţi povestească despre războiul cu Santadio, îi şopti ea, atunci vei înţelege tot.

Privi undeva peste creştetul lui Cross, apoi îşi acoperi capul cu mâinile. Cross întoarse ochii. Uşa era deschisă. În prag stăteau Vincent şi Petie, fără un cuvânt. Rose Marie sări jos de pe canapea, alergă în dormitor şi trânti uşa după ea,

Chipul de granit al lui Vincent luă o expresie disperată şi compătimitoare.

— Iisuse Hristoase! murmură el.

Se duse la uşa dormitorului şi bătu în ea, apoi spuse:

— Roe, deschide uşa. Suntem fraţii tăi. Nu-ţi facem nici un râu...

— Ce coincidenţă să ne întâlnim aici! exclamă Cross. Şi eu am vrut s-o văd pe Rose Marie.

Vincent nu-şi pierdea niciodată vremea cu fleacuri.

— N-am venit în vizită. Don îţi cere să te duci la Quogue.

Cross cântări situaţia. Era limpede că funcţionara de la informaţii vorbise la telefon cu cineva de la Quogue. Era limpede ca aşa proceda întotdeauna. Şi era la fel de limpede ca Don nu voia ca el să stea de vorbă cu Rose Marie. Faptul că-i trimisese pe Vincent şi Petie nu era o simplă întâmplare, bătrânul nu şi-ar fi expus fiii cu atâta imprudenţă. Vorbele lui Vincent îi confirmară bănuiala.

— Cross, eu merg cu tine în maşina ta. Petie poate veni cu a lui.

În Familia Clericuzio o lichidare nu se făcea niciodată de către un singur om.

— N-o putem lăsa pe Rose Marie în starea asta, spuse Cross.

— De ce să nu putem? replică Petie. Asistenta îi va face o injecţie care o s-o calmeze.

În timp ce conducea maşina, Cross încercă să lege o conversaţie.

— Dar repede aţi mai ajuns aici, Vincent.

— Petie a fost la volan. E un maniac al vitezei. Tăcu o clipă, apoi adăugă pe un ton îngrijorat: Cross, cunoşti regulile, cum se face că ai venit s-o vizitezi pe Rose Marie?

— Cum aşa? se miră Cross. În copilărie Rose Marie era una dintre mătuşile mele preferate.

— Lui Don nu-i place ce faci, spuse Vincent. E foarte supărat. Zice că nu-ţi stă în fire să procedezi aşa. El ştie mai bine.

— Am să-i explic, spuse Cross. Dar eram sincer îngrijorat pentru sora voastră. Cum se mai simte?

Vincent oftă.

— De data asta, s-ar putea să rămână aici. Ştii că în copilărie era îndrăgostită de tatăl tău. Dar cine să-şi închipuie că vestea uciderii lui Pippi o va tulbura în aşa hal?

Cross sesiză nota de prefăcătorie din vocea lui Vincent. Unchiul lui ştia ceva.

— Tata a ţinut întotdeauna foarte mult la Rose Marie, se mărgini Cross să răspundă.

— În ultimii ani ea nu l-a mai iubit la fel de mult, continuă Vincent. Mai ales când făcea câte o criză. Atunci să fi auzit ce spunea despre el!

— Şi tu ai luat parte la războiul împotriva Familiei Santadio, spuse ca din întâmplare Cross. Cum se face că nici unul dintre voi nu-mi povesteşte niciodată ce s-a petrecut atunci?

— Pentru că niciodată nu discutăm despre operaţiunile noastre, replică Vincent. Tata ne-a învăţat că astfel de discuţii nu au nici un rost. Tu vezi-ţi de ale tale. Şi-aşa avem destule necazuri pe cap.

— Dar tata a fost un mare luptător, e adevărat? întrebă Cross.

Vincent zâmbi numai o clipă şi chipul lui împietrit aproape se îmblânzi.

— Tatăl tău a fost un geniu, răspunse el. Putea pune la cale o operaţiune la fel ca Napoleon. Când făcea el planul, nu exista să dăm greş. Poate o dată sau de două ori, când am avut ghinion.

— Deci el a făcut planurile pentru războiul cu Santadio? întrebă Cross.

— Pune-i aceste întrebări lui Don, îl îndemna Vincent. Acum să vorbim despre altceva.

— Bine, se învoi Cross. Am să fiu şi eu lichidat ca tata?

Vincent, de regulă rece şi cu expresia împietrită, reacţionă violent. Apucă volanul şi-l obligă pe Cross să tragă la marginea şoselei.

— Ai înnebunit? rosti el cu vocea gâtuită de emoţie. Crezi că Familia Clericuzio ar face aşa ceva? În vinele tatălui tău curgea sângele nostru. A fost cel mai destoinic om pe care l-am avut, ne-a salvat pe toţi. Don îl iubea ca pe copilul lui. Iisuse Hristoase, cum poţi să pui o asemenea întrebare?

— Pur şi simplu, m-aţi speriat când aţi apărut ca din pământ, răspunse Cross cu un aer umil.

— Treci înapoi pe şosea, îi ordonă scârbit Vincent. Tatăl tău, Giorgio, Petie şi cu mine am luptat împreună în vremuri foarte grele. Cu nici un chip nu ne-am putea întoarce unul împotriva altuia. Pippi a avut ghinionul să dea peste cioroiul ăla ţicnit.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere.

La Quogue erau aceiaşi paznici, doi la poartă şi unul pe terasă. Nimic nu părea să indice o activitate ieşită din comun.

Don Clericuzio, Giorgio şi Petie îi aşteptau în birou. Pe măsuţa bar se găsea o cutie de havane şi o cană cu trabucuri italieneşti negre şi răsucite.

Don Clericuzio şedea într-unul din uriaşele fotolii de piele cafenie. Cross se duse să-l salute şi rămase surprins când Don se ridică în picioare cu o agilitate care îi dezminţea vârsta şi îl strânse în braţe. Apoi îi făcu semn să treacă la masă mare de cafea, pe care se găseau platouri cu brânzeturi şi mezeluri.

Cross simţi ca Don nu era încă pregătit să vorbească. Îşi făcu un sandviş cu brânză mozzarella şi jambon. Acestea erau felii subţiri de carne de un roşu închis, cu o margine de grăsime albă şi foarte fragedă. Mozzarella era atât de proaspătă, încât din ea mai picurau stropi de lapte. Boţul de brânză era strâns deasupra ca o sfoară înnodată. Lucrul cu care îi plăcea lui Don să se laude mai mult era că niciodată nu mânca mozzarella mai veche de treizeci de minute.

Vincent şi Petie se serviră la rândul lor, în timp ce Giorgio făcea pe barmanul, aducând vin pentru Don şi băuturi nealcoolice pentru ceilalţi. Don nu mânca decât mozzarella suculentă, lăsând-o să i se topească în gură. Petie îi întinse un trabuc şi i-l aprinse. „Ce stomac extraordinar avea bătrânul!” se minună în sinea lui Cross.

— Croccifixio, i se adresă pe neaşteptate Don, orice încerci să afli de la Rose Marie, pot să-ţi spun eu. Bănuieşti că ceva nu-i în regulă cu moartea tatălui tău. Te înşeli. Am cerut să se facă cercetări, povestea e adevărată. Pippi a avut ghinion. Era omul cel mai prudent din breaslă lui, dar uneori se întâmplă astfel de accidente ridicole. Dă-mi voie să te liniştesc. Tatăl tău îmi era nepot, făcea parte din familia Clericuzio şi mi-a fost unul dintre cei mai apropiaţi prieteni.

— Povesteşte-mi despre războiul cu Santadio, îi ceru Cross.

CARTEA A ŞAPTEA

Războiul împotriva Clanului Santadio

Capitolul 18

— E periculos să te arăţi îngăduitor faţă de proşti, spuse Don Clericuzio, sorbind din paharul cu vin. Îşi puse deoparte trabucul. Fii foarte atent. E o poveste lungă şi unele fapte nu au fost ceea ce păreau a fi. S-a întâmplat în urmă cu treizeci de ani... Făcu un semn către cei trei fii. Dacă uit ceva important, ajutaţi-mă voi. Cei trei bărbaţi zâmbiră la gândul că tatăl lor ar fi putut uita ceva important. Lumina pătrundea în birou ca o ceaţă fină, aurie, împletită cu fumul de trabuc. Până şi aroma de mâncare era atât de pătrunzătoare, încât părea să schimbe lumina. De aceste lucruri m-am convins după războiul cu Santadio... Făcu o pauză, ca să soarbă din vin. A fost o vreme când clanul Santadio era la fel de puternic ca al nostru. Dar ei îşi făcuseră prea mulţi duşmani, atrăgeau prea mult atenţia autorităţilor şi nu aveau simţul dreptăţii, îşi creaseră o lume lipsită de valori, şi o lume fără simţul dreptăţii nu poate supravieţui.

Am venit cu numeroase propuneri. Le-am făcut concesii, am vrut să trăim în pace. Dar pentru că erau puternici, aveau un sentiment al puterii caracteristic firilor violente. Credeau că puterea înseamnă totul. Aşa se face că am ajuns să ne războim cu ei.

— De ce trebuie neapărat ca Cross să cunoască povestea? îl întrerupse Giorgio. La ce-i foloseşte lui sau nouă?

Vincent evită să se uite la Cross. Petie îl fixa, cu capul lăsat puţin pe spate, cântărindu-l din priviri. Nici unul dintre fii nu voia ca Don să spună povestea.

— Pentru că le datorăm acest lucru lui Pippi şi lui Croccifixio, răspunse Don. Apoi i se adresă direct lui Cross. Poţi să crezi ce vrei despre istoria asta, dar eu şi fiii mei nu suntem vinovaţi de crima pe care o bănuieşti. Pippi mi-a fost ca un fiu, la fel cum şi pe tine te socotesc nepotul meu. Amândoi aveţi sângele neamului Clericuzio.

— Nu ne aduce nici un serviciu, insistă Giorgio.

Don Clericuzio îşi flutură iritat braţul, apoi se întoarse către fiii lui:

— E adevărat ce am spus până acum?

Cei trei încuviinţară din cap, apoi Petie spuse:

— Ar fi trebuit să-i stârpim de la bun început.

Don ridica din umeri şi i se adresă lui Cross:

— Fiii mei erau tineri, tatăl tău era tânăr, nici unul dintre ei nu împlinise încă treizeci de ani. Nu voiam să le risc viaţa într-un război de proporţii. Don Santadio, Dumnezeu să-i odihnească sufletul în pace, avea şase băieţi, pe care îi considera mai mult soldaţi decât fiii lui. Jimmy Santadio era cel mai mare şi lucra cu vechiul nostru prieten Gronevelt, Dumnezeu să-l odihnească şi pe el. Pe atunci clanul Santadio stăpânea jumătate din hotel. Jimmy era cel mai cumsecade dintre toţi, singurul care înţelegea că pacea era soluţia cea mai profitabilă pentru toată lumea. Însă bătrânul şi ceilalţi fii ai lui erau însetaţi de sânge.

Eu nu aveam nici un interes ca războiul să fie sângeros. Aveam nevoie de timp ca să apelez la raţiune, să-i conving de justeţea propunerilor mele. Voiam să le ofer monopolul drogurilor, iar ei să-mi cedeze monopolul jocurilor de noroc. Îmi doream jumătatea care le revenea din acţiunile hotelului Xanadu, urmând ca ei să controleze în totalitate comerţul cu droguri în America, afacere murdară, în care era nevoie de fermitate şi violenţă. O propunere foarte rezonabilă. Drogurile aduceau un câştig mult mai însemnat şi nu necesitau o strategie pe termen lung. O afacere murdară cu multe operaţiuni. Toate acestea ar fi contribuit la sporirea puterii Familiei Santadio. Voiam ca clanul Clericuzio să aibă controlul exclusiv al jocurilor de noroc, mai puţin riscante decât drogurile, mai puţin rentabile, dar care, administrate cu inteligenţă, în perspectivă s-ar fi dovedit mai valoroase. În acest fel ar fi crescut şi puterea Familiei Clericuzio. Întotdeauna mi-am dorit ca într-o bună zi să pot face parte din societate, iar jocurile de noroc puteau deveni o mină de aur absolut legală, lipsită de riscurile cotidiene şi de operaţiuni murdare. Timpul a dovedit că aveam dreptate.

Din păcate, Familia Santadio voia să acapareze totul. Absolut tot. Gândeşte-te, nepoate, că era o perioadă primejdioasă pentru noi toţi. Între timp, FBI-ul aflase de existenţa Familiilor şi de colaborarea dintre ele. Statul, cu resursele şi tehnologia de care dispunea, a lichidat multe Familii. Zidul legii omerta începea să se fisureze.

Cei mai tineri, născuţi în Statele Unite, cooperau cu autorităţile, ca să-şi scape pielea. Din fericire, am înfiinţat Enclava Bronx, în care am adus forţe proaspete din Sicilia, ca să-mi fie soldaţi.

Un singur lucru nu l-am putut pricepe niciodată: cum se face că femeile sunt aducătoare de belele? Fiica mea Rose Marie avea pe atunci optsprezece ani. Cum de a ajuns să se

îndrăgostească nebuneşte de Jimmy Santadio?

Spunea că ei doi sunt ca Romeo şi Julieta. Cine au fost Romeo şi Julieta? Pentru numele lui Dumnezeu, cine au mai fost şi ăştia? Cu siguranţă că nu italieni. Când am aflat, mi-am călcat pe inimă. Am reînceput negocierile cu Familia Santadio. Mi-am redus pretenţiile, astfel ca cele două clanuri să poată coexista. În prostia lor, cei din Familia Santadio au luat gestul meu drept un semn de slăbiciune. Aşa a început tragedia ale cărei urmări le resimţim de treizeci de ani încoace.

Ajuns în acest punct al povestirii, Don făcu o pauză. Giorgio îşi turnă un pahar de vin, îşi tăie o felie de pâine şi-şi luă o bucată din brânză mustind de lapte. Apoi râmase în picioare în spatele lui Don.

— De ce tocmai astăzi? întrebă el.

— Pentru că nepotul meu se întreabă cum a murit tatăl lui şi pentru că trebuie să-i risipim bănuielile pe care le-ar putea avea faţă de noi.

— N-am nici o bănuială faţă de dumneata, Don Domenico, declară Cross.

— Fiecare are bănuieli în câte o privinţă, replică Don. Aşa-i firea omului. Dar să continuu. Rose Marie era tânără, nu cunoştea rânduiala lumii. La început, când Familiile s-au opus căsătoriei, a cuprins-o disperarea. Dar ea nu înţelegea cauza. Aşa că s-a hotărât să ne împace, îşi închipuia că iubirea poate învinge orice obstacol, aşa mi-a povestit mai târziu. Pe atunci era o fire foarte iubitoare. Era lumina vieţii mele. Soţia mea a murit de tânără şi nu m-am recăsătorit niciodată, pentru că n-aş fi suportat ideea de a împărţi afecţiunea fiicei mele cu o străină. Nu-i refuzam nici o plăcere şi-mi făceam mari speranţe pentru viitorul ei. Dar nu puteam concepe o căsătorie cu un Santadio. I-am interzis categoric. Şi eu eram tânăr. Mi-am închipuit ca pentru copiii mei ordinele mele erau lege. Voiam că Rose Marie să meargă la colegiu, să se mărite cu un băiat din alt mediu. Era necesar ca Giorgio, Petie şi Vincent să mă sprijine în lumea noastră, aveam nevoie de ajutorul lor. Dar speram ca fiii lor să se poată integra într-o lume mai bună. La fel şi fiul meu cel mic, Silvio. Don arătă spre fotografia de pe consola şemineului. Cross nu se uitase niciodată cu atenţie la fotografie, nu-i cunoştea povestea. Poza înfăţişa un tânăr de douăzeci de ani care aducea mult cu Rose Marie, numai că avea un aer mai blajin, ochi mai închişi la culoare şi privire mai inteligentă. Chipul lui oglindea atâta bunătate, încât Cross se întrebă dacă fotografia nu fusese retuşată. Aerul din încăpere începea să devină înţepător din cauza fumului de trabuc. Giorgio aprinsese o havană uriaşă. Pe Silvio îl răsfăţăm mai mult decât pe Rose Marie, spuse Don Clericuzio. Era mai bun la suflet decât oricine. Primise o bursă la universitate. Avea viitorul în faţă. Dar era prea neştiutor într-ale lumii.

— Era lipsit de experienţă, spuse Vincent. Nici unul dintre noi nu s-ar fi dus. Nu aşa cum s-a dus el, complet lipsit de apărare.

Giorgio prelua firul povestirii.

— Rose Marie şi Jimmy Santadio locuiau împreună în motelul Commack. Rose Marie s-a gândit că, dacă Jimmy şi Silvio ar fi stat de vorbă împreună, ar fi reuşit să împace cele două Familii. I-a telefonat lui Silvio şi el a plecat la motel, fără să sufle o vorbă nimănui. Acolo toţi trei au făurit fel şi fel de planuri. Silvio o alinta întotdeauna pe Rose Marie cu numele de „Roe". Ultimele lui cuvinte faţa de ea au fost: „Totul va fi bine, Roe. Tata va pleca urechea la cuvântul meu."

Dar lui Silvio nu-i era dat să mai vorbească vreodată cu tatăl sau. Din păcate, doi dintre fraţii Santadio, Fonsa şi Italo, stăteau de pază pe lângă fratele lor, Jimmy.

Paranoici cum erau, cei doi Santadio şi-au închipuit că Rose Marie urmărea să-l atragă pe Jimmy într-o cursă. Sau, dacă nu, atunci să-l ademenească într-o căsătorie care să slăbească puterile Familiei lor. La rândul ei, Rose Marie îi înfrunta cu un curaj feroce, hotărâtă să se mărite cu fratele lor. Îşi sfida până şi tatăl, pe marele Don Clericuzio. Nu se dădea în lături de la nimic.

Cei doi l-au recunoscut pe Silvio la ieşirea din motel şi pe Robert Moses Causeway i-au organizat o ambuscadă şi l-au împuşcat. I-au luat portofelul şi ceasul, ca să pară un act de tâlhărie. Gest tipic pentru mentalitatea clanului Santadio, actul lor fusese un act de sălbăticie.

Don Clericuzio nu s-a lăsat amăgit nici o clipă. Atunci Jimmy Santadio a venit la priveghi, singur şi neînarmat, şi a cerut să discute între patru ochi cu Don.

— Don Clericuzio, a început el, durerea mea e aproape egală cu a dumitale. Dacă socoteşti că familia Santadio e vinovată, viaţa mea îţi stă la dispoziţie. Am stat de vorbă cu tatăl meu, el nu a dat un astfel de ordin. În plus, m-a împuternicit să te anunţ că va reconsidera toate

propunerile dumitale. Am îngăduinţa lui să mă însor cu Rose Marie.

Rose Marie a venit şi l-a prins de braţ pe Jimmy. Chipul ei avea o expresie atât de înduioşătoare, încât pentru o fracţiune de secundă Don s-a înduplecat. Durerea şi teama dădeau figurii ei o frumuseţe tragică. Ochii ei erau tulburători, întunecaţi şi scăldaţi de lacrimi. Pe faţă i se citea surprinderea şi nedumerirea.

Şi-a întors privirea de la Don şi s-a uitat la Jimmy Santadio cu atâta adoraţie, încât pentru unul dintre rarele momente din viaţa sa Don s-a simţit ispitit să arate îndurare. Cum să mâhnească o fiică aşa frumoasă?

— Jimmy s-a îngrozit la gândul că dumneata ai putea acuza familia lui, a spus Rose Marie. Ştiu bine că ai lui nu au nici un amestec. Jimmy mi-a făgăduit că familia Santadio va cădea la învoială.

Dar Don Clericuzio deja pronunţase sentinţa împotriva clanului Santadio. Nu avea nevoie de dovezi. Însă clemenţa era cu totul altceva.

— Te cred şi te accept, a declarat el. Şi chiar credea în nevinovăţia lui Jimmy, deşi acum faptul nu mai avea nici o importanţă. Rose Marie, ai îngăduinţa mea să te căsătoreşti, dar nu în această casă şi nimeni din familie nu va asista la nuntă. Jimmy, spune-i tatălui tău că după nuntă vom sta de vorbă amândoi despre afaceri.

— Îţi mulţumesc, a spus Jimmy Santadio. Înţeleg. Nunta va avea loc în casa noastră din Palm Springs. Peste o lună toată familia mea va fi acolo. Eşti invitat şi dumneata, împreună cu toată familia. Dumneata hotărăşti dacă veniţi sau nu.

Don s-a simţit jignit.

— Atât de curând? a întrebat el, făcând semn spre sicriu.

Atunci Rose Marie s-a aruncat în braţele tatălui ei. Don a ghicit că era înfricoşată.

— Sunt însărcinată, i-a şoptit ea.

— Ah! a exclamat Don.

Apoi i-a zâmbit lui Jimmy Santadio.

— Am să-l botez Silvio, a şoptit ea în continuare. Va semăna cu Silvio.

Don a mângâiat-o pe părul negru şi a sărutat-o pe obraz.

— Bine, a spus el. Bine. Dar eu tot n-am să vin la nuntă.

Rose Marie şi-a recăpătat curajul. Şi-a ridicat fruntea către el şi l-a sărutat pe obraz.

— Tată, a spus ea. Cineva tot trebuie să vină. Cineva trebuie să mă conducă la altar.

Don s-a întors către Pippi, care se afla lângă el.

— Pippi va reprezenta Familia la nuntă. E nepotul meu şi-i place să danseze. Pippi, tu o vei conduce pe verişoara ta la altar, după aceea poţi dansa până ajungi pe fundul oceanului.

Pippi s-a aplecat şi a sărutat-o pe Rose Marie.

— Voi fi acolo, a asigurat-o el. Iar dacă nu apare Jimmy, atunci fugim în lume amândoi.

Rose Marie a ridicat înspre el o privire recunoscătoare şi s-a aruncat în braţele lui.

O lună mai târziu, Pippi De Lena se afla în avionul care făcea cursă între Vegas şi Palm Springs, unde urma să aibă loc nunta. Petrecuse acea lună la vila Quogue, împreună cu Don Clericuzio, discutând cu Giorgio, Vincent şi Petie.

Don dăduse instrucţiuni clare ca Pippi să conducă operaţiunea. Indiferent care ar fi fost ordinele lui, ele trebuia executate ca şi cum ar fi venit direct de la Don.

Numai Vincent a îndrăznit să-i pună tatălui său o întrebare.

— Şi dacă nu clanul Santadio l-a ucis pe Silvio?

— Nu contează, a răspuns Don, dar prostia lor miroase de la o poştă, pe viitor ne va pune şi pe noi în primejdie. Vom fi nevoiţi să-i înfruntăm cu altă ocazie. Bineînţeles că ei sunt vinovaţi. Însăşi reaua-credinţă înseamnă crimă. Dacă Familia Santadio nu-i vinovată, atunci trebuie să acceptăm ca însăşi soarta e împotriva noastră. Voi ce înclinaţi să credeţi?

Pippi a observat ca pentru prima oară în viaţa lui Don era mâhnit. Petrecea ore nesfârşite în capelă de la subsolul vilei. Mânca foarte puţin, bea mai mult vin, ceea ce nu-i stătea în obişnuinţă. Vreme de câteva zile pusese fotografia lui Silvio în camera lui. Într-o duminică îl rugase pe preotul care ţinea liturghia să-i primească spovedania.

În ajunul nunţii Don s-a întâlnit între patru ochi cu Pippi.

— Pippi, i s-a adresat Don, este o operaţiune foarte delicată. Situaţia ar putea fi de aşa natură, încât la un moment dat să se pună problema dacă Jimmy Santadio trebuie cruţat. Nu-l cruţa. Dar nimeni nu trebuie să ştie că ordinul vine de la mine. Vina trebuie să cadă asupra ta. Nu asupra mea sau a fiilor mei, Giorgio, Vincent şi Petie. Eşti dispus să iei totul asupra ta?

— Da, a răspuns Pippi. Doar nu vrei ca fiica dumitale să te urască sau să-ţi facă reproşuri. Şi nici fraţii ei.

— S-ar putea întâmpla ca viaţa fetei mele să fie în primejdie, a adăugat Don.

— Da, a confirmat Pippi.

Don a oftat.

— Fă tot ce-ţi stă în putere ca să-mi aperi copiii, a spus el. Tu trebuie să iei deciziile finale. Dar nu uita, eu nu ţi-am dat niciodată ordin să-l ucizi pe Jimmy Santadio.

— Şi dacă Rose Marie află... a vrut să întrebe Pippi.

Don l-a privit pe Pippi De Lena drept în ochi.

— E fiica mea şi sora lui Silvio. Nu ne va trăda niciodată.

Reşedinţa Santadio din Palm Springs avea patruzeci de camere, dispuse pe numai trei etaje, şi era construită în stil spaniol, potrivit cu deşertul din jur. Un zid de cărămidă o separa de nesfârşită întindere de nisip. În interiorul zidului nu se găsea numai casa, ci şi o uriaşă piscină, un teren de tenis şi unul de popice.

Cu ocazia nunţii aici fuseseră amenajate un grătar gigantic, un podium pentru orchestră şi un ring de dans din lemn, întins peste peluză. De jur-împrejurul ringului de dans erau dispuse mese lungi de banchet. Lângă enormele porţi de bronz se vedeau parcate trei camioane mari care făceau aprovizionarea.

În acea sâmbătă dimineaţă Pippi De Lena a sosit devreme, ţinând în mână o valiză cu hainele de nuntă. I s-a dat o cameră la etajul al doilea, prin ferestrele căreia pătrundea lumina aurie şi strălucitoare a soarelui de deşert. Pippi a început să despacheteze.

Ceremonia religioasă urma să aibă loc la Palm Springs peste numai o jumătate de oră. Ritualurile bisericeşti erau programate să înceapă pe la amiază. După aceea oaspeţii aveau să se înapoieze la vilă, la ospăţ.

Cineva a bătut la uşă, apoi în cameră a intrat Jimmy Santadio. Radiind de fericire, l-a îmbrăţişat strâns pe Pippi. Încă nu-şi pusese hainele de nuntă şi arăta foarte frumos în pantaloni albi, largi şi cămaşă de mătase gri cu argintiu. Ţinea mâinile lui Pippi într-ale sale în semn de afecţiune.

— Mă bucur grozav că ai venit, a spus Jimmy. Roe e încântată că tu ai s-o conduci la altar. Înainte de începerea ceremoniei, tatăl meu vrea să te cunoască.

Continuând să-l ţină de mână, Jimmy l-a condus la primul etaj, apoi pe un coridor lung, până în camera lui Don Santadio. Don Santadio stătea lungit în pat, îmbrăcat într-o pijama albastră de bumbac. Era mult mai dărâmat decât Don Clericuzio, dar avea aceeaşi privire ageră, acelaşi mod atent de a asculta; avea un cap pleşuv şi rotund ca o minge. Bătrânul i-a făcut semn lui Pippi să se apropie şi a deschis braţele, ca Pippi să-l îmbrăţişeze.

— Ce bine că ai venit! a exclamat bătrânul cu voce răguşită. Contez pe tine că vei face ca Familiile noastre să se îmbrăţişeze, aşa cum am făcut noi doi. Tu eşti porumbelul păcii de care avem nevoie. Fii binecuvântat. Fii binecuvântat. S-a prăbuşit la loc pe pat şi a închis ochii. Ce zi fericită pentru mine!

În cameră mai era o infirmieră între două vârste. Jimmy a prezentat-o ca fiind verişoara lui. Infirmiera le-a spus în şoaptă că era cazul să plece şi ca Don îşi economisea forţele, ca mai târziu să participe la ospăţ. Pippi a chibzuit o clipă. Era limpede că Don Santadio nu mai avea mult de trăit. După aceea Jimmy urma să devină capul Familiei. Lucrurile se puteau aranja. Dar Don Clericuzio nu se va împăca niciodată cu ideea uciderii fiului său, Silvio, între cele două Familii nu va exista niciodată o pace reală. În orice caz, Don îi dăduse instrucţiuni ferme.

Între timp, doi dintre fraţii Santadio, Fonsa şi Italo, scotoceau prin camera lui Pippi, în căutare de arme şi aparatură de comunicare. Maşina închiriată cu care venise Pippi fusese şi ea cercetată minuţios.

Familia Santadio pregătise o masă îmbelşugată pentru nunta prinţului lor. În toată casa fuseseră aşezate uriaşe coşuri împletite pline cu flori exotice. Fuseseră ridicate pavilioane multicolore pentru barmanii care serveau şampanie. Era şi un bufon în costum medieval, care făcea fel şi fel de giumbuşlucuri pentru copii, iar difuzoarele trimiteau sunetele muzicii pe toată întinderea domeniului. Fiecare invitat primise un bilet la tombolă, premiul de douăzeci de mii de dolari urmând a fi tras la sorţi mai târziu. Ce putea fi mai minunat?

Pe pajiştea tunsă cu grijă fuseseră montate corturi în culori vii, care să apere oaspeţii de arşiţa deşertului. Verzi pentru ringul de dans, roşii pentru orchestră. Albastre peste terenul de tenis, unde se găseau şi darurile de nuntă. Printre acestea se numărau un Mercedes argintiu

pentru mireasă şi un mic avion particular pentru mire, amândouă oferite de însuşi Don Santadio.

Slujba din biserică a fost simplă şi scurtă, apoi invitaţii s-au înapoiat pe domeniul Santadio, unde orchestra deja începuse să cânte. În corturile muzicanţilor fuseseră aduse mese cu mâncare şi trei baruri separate, unul decorat cu scene reprezentând vânători pe urmele unor mistreţi sălbatici, altul cu pahare înalte pline cu băuturi din fructe tropicale.

Tinerii căsătoriţi au deschis dansul, singuri pe ring. Dansau la umbra cortului, iar soarele roşu al deşertului pătrundea pe la colţuri, poleindu-le chipurile fericite de fiecare dată când păşeau în insulele de lumină. Pe feţele lor se citea atât de limpede cât erau de îndrăgostiţi, încât mulţimea invitaţilor îi aclama şi îi aplauda. Rose Marie nu arătase niciodată atât de frumoasă, nici Jimmy Santadio atât de tânăr.

Când orchestra a terminat melodia, Jimmy l-a tras pe Pippi deoparte şi l-a prezentat celor peste două sute de nuntaşi.

— Cel care a condus-o pe mireasă la altar este Pippi De Lena, el reprezintă aici Familia Clericuzio. Pippi îmi este cel mai scump prieten. Prietenii lui sunt şi prietenii mei. Duşmanii lui îmi sunt duşmani şi mie. A ridicat paharul şi a adăugat: Să bem toţi în cinstea lui Pippi. Lui i se cuvine primul dans cu mireasa.

În timp ce dansau, Rose Marie l-a întrebat în şoaptă pe Pippi:

— Ai să aduci împăcarea între Familii, aşa e, Pippi?

— E floare la ureche, a răspuns Pippi, învârtind-o pe ring.

Pippi s-a dovedit sufletul petrecerii, nici că se pomenise un nuntaş mai vesel. Nu scăpa un dans, era mai sprinţar decât toţi nuntaşii mai tineri decât el. A dansat cu Jimmy, apoi cu ceilalţi fraţi, Fonsa, Italo, Benedict, Gino şi Louis. A dansat cu copiii şi cu femeile măritate. A valsat cu şeful orchestrei şi a cântat împreună cu instrumentiştii cântece deocheate în dialect sicilian. A mâncat şi a băut cu atâta poftă, încât şi-a pătat smochingul cu sos de roşii, suc de fructe de la cocteil şi cu vin. Aruncă mingile de popice cu atâta elan, încât timp de o oră terenul de sport a devenit atracţia petrecerii.

După popice, Jimmy Santadio l-a chemat deoparte.

— Mă bizui pe tine să aduci lucrurile pe făgaşul lor normal, i-a spus el. Dacă familiile noastre se unesc, nimic nu ne va mai sta în cale. Mie şi ţie.

Jimmy Santadio era mai fermecător decât oricând.

Pippi şi-a luat cea mai sinceră expresie cu putinţă şi a răspuns:

— Aşa va fi. Aşa va fi.

Se întreba dacă Jimmy Santadio era sincer pe cât părea. Fără îndoială, între timp aflase că omorul fusese înfăptuit de cineva din familia lui.

Jimmy a părut să-i citească gândurile.

— Îţi jur, Pippi. Eu n-am avut nici un amestec. A luat mâna lui Pippi într-a lui. Noi n-am avut nici un amestec în uciderea lui Silvio. Nici unul. Îţi jur pe capul tatălui meu.

— Te cred, a răspuns Pippi, strângând mâinile lui Jimmy.

A avut o clipă de ezitare, dar acum nu mai conta. Era prea târziu.

Soarele roşu al deşertului pălise către asfinţit şi pe tot domeniul s-au aprins luminile. Era semnalul pentru cina festivă. Toţi fraţii, Fonsa, Italo, Gino, Benedict şi Louis, au rostit câte un toast în cinstea mirilor. Au băut pentru o căsnicie fericită, pentru calităţile deosebite ale lui Jimmy, pentru Pippi De Lena, noul şi bunul lor prieten.

Bătrânul Santadio era prea bolnav ca să se dea jos din pat, totuşi a transmis cele mai bune urări, pomenind şi de avionul pe care-l dăruia fiului său, anunţ la care toată lumea a izbucnit în aplauze. Apoi mireasa a tăiat cu mâna ei o felie uriaşă din tortul de nuntă şi i-a dus-o bătrânului în dormitor. Dar acesta adormise, aşa că tinerii i-au lăsat-o infirmierei, care a făgăduit că i-o va da bătrânului de îndată ce se va trezi.

În cele din urmă, către miezul nopţii, petrecerea a luat sfârşit. Jimmy şi Rose Marie s-au retras în camera nupţială, după ce au anunţat că a doua zi de dimineaţă plecau în voiaj de nunta prin Europa şi că aveau nevoie de odihnă. Auzindu-i, invitaţii au început să fluiere şi să facă glume deşucheate. Toţi erau veseli şi bine dispuşi.

Sutele de maşini au părăsit vila, pornind în viteză prin deşert. Camioanele furnizorilor au încărcat totul, personalul a demontat corturile, a strâns mesele şi scaunele, apoi a demontat ringul de dans şi a curăţat în grabă peluza, nu cumva să fi rămas gunoaie. În sfârşit, au terminat treaba, restul rămânând de făcut a doua zi.

La rugămintea lui Pippi, fusese stabilită o întâlnire oficială cu cei cinci fraţi Santadio,

întâlnire care urma să aibă loc după plecarea oaspeţilor. Cu această ocazie urma să se facă schimb de daruri, în cinstea noii prietenii dintre cele două Familii.

La miezul nopţii toţi s-au adunat în uriaşa sufragerie a reşedinţei Santadio. Pippi adusese o valiză plină cu ceasuri Rolex (veritabile, nu imitaţii). În afară de ele mai era un kimono japonez cu scene erotice pictate de mână, care reprezentau moduri de a face dragoste la orientali.

— Să i-l ducem chiar acum lui Jimmy! a strigat în gura mare Fonsa.

— Prea târziu, a replicat vesel Italo. Jimmy şi Rose Marie au ajuns deja la runda a treia.

Toţi au izbucnit în râs.

Luna de deasupra deşertului învăluia casa într-o lumină aibă şi îngheţată. Lanternele chinezeşti agăţate de pereţi lăsau cercuri roşii în razele ei alburii.

Un camion uriaş, care avea scris pe o parte cu litere argintii CATERING[5], s-a apropiat, huruind, de poarta reşedinţei Santadio.

Unul dintre oamenii de pază a venit spre camion şi şoferul i-a spuse că se întorseseră să ia un generator pe care îl uitaseră.

— La ora asta? s-a mirat paznicul.

Nici nu şi-a terminat bine vorbele ca omul din dreapta şoferului a sărit din camion şi s-a îndreptat spre celălalt paznic. Amândoi paznicii erau moleşiţi după mâncarea şi băutura de la nuntă.

Simultan s-au petrecut două lucruri. Şoferul s-a aplecat şi a luat dintre picioare un pistol cu amortizor, cu care a tras trei focuri chiar în obrazul primului paznic. Ajutorul şoferului l-a înşfăcat pe celălalt paznic cu braţul pe după gât şi, cu o mişcare fulgerătoare, i-a tăiat beregata cu un cuţit ascuţit.

Amândoi zăceau morţi. S-a auzit torsul discret al unui motor şi platforma mare de metal din spatele camionului a coborât rapid; dinăuntru au sărit douăzeci de oameni ai Familiei Clericuzio. Toţi cu ciorap pe faţă, toţi în negru şi dotaţi cu arme cu amortizor; conduşi de Giorgio, Vincent şi Petie, s-au răspândit pe tot domeniul. O echipă specială a tăiat firele de telefon. O alta s-a împrăştiat punând stăpânire pe proprietate. Zece oameni mascaţi, în frunte cu Giorgio, Vincent şi Petie, au năvălit în sufragerie.

Fraţii Santadio erau cu paharele în mină, ciocnind în cinstea lui Pippi. Pippi s-a tras deoparte. Totul s-a petrecut fără un cuvânt. Intruşii au deschis focul şi cei cinci Santadio s-au prăbuşit seceraţi de o ploaie de gloanţe. Unul dintre oamenii mascaţi, Petie, s-a aplecat deasupra fiecăruia şi le-a dat lovitura de graţie, un glonţ sub bărbie. Podeaua scânteia de sticlă spartă.

Alt om mascat i-a întins lui Pippi o mască, un pantalon şi un tricou de culoare neagră. Pippi s-a îmbrăcat în grabă, apoi şi-a aruncat celălalt rând de haine în sacoşa adusă de alt invadator mascat.

Neînarmat, Pippi i-a condus pe Giorgio, Petie şi Vincent pe coridorul cel lung până în dormitorul lui Don Santadio. Aici a dat uşa de perete.

Don Santadio se trezise, în sfârşit, şi tocmai mânca tortul de nuntă. A aruncat o privire spre cei patru bărbaţi, apoi şi-a făcut semnul crucii şi şi-a pus o pernă pe fată. Farfuria cu tort a căzut pe podea.

Infirmiera citea într-un colţ al încăperii. Petie s-a năpustit asupra ei ca un tigru, i-a vârât un căluş în gură şi a legat-o de un scaun cu un fir subţire de nailon.

Giorgio s-a apropiat de pat. A întins încet braţul şi a luat perna de pe capul lui Don Santadio. A şovăit o clipă, apoi a tras două gloanţe, unul în ochi, celălalt în sus, pe sub bărbie, după ce-i ridicase capul rotund şi chel.

Cei patru s-au regrupat. În sfârşit, Vincent l-a înarmat pe Pippi, dându-i o frânghie lungă şi argintie.

Pippi i-a scos din dormitor şi i-a condus pe coridorul cel lung, apoi pe scări până la etajul al treilea, unde se găsea camera tinerilor căsătoriţi. Coridorul era plin de flori şi coşuri cu fructe.

Pippi s-a proptit în uşa de la camera mirilor. Era încuiată. Petie şi-a scos mânuşa şi a luat din buzunar un şperaclu. A descuiat uşa fără efort şi a izbit-o de perete.

Rose Marie şi Jimmy stăteau lungiţi în pat. Tocmai făcuseră dragoste şi trupurile lor vibrau de senzualitate. Cămaşa transparentă a lui Rose Marie era ridicată până deasupra taliei, iar bretelele îi lunecaseră pe umeri, dezgolindu-i sânii. Îşi ţinea mâna dreaptă în părul lui Jimmy, în timp ce stânga se odihnea pe pântecul lui. Jimmy era gol puşcă, dar de cum a

dat cu ochii de cei patru bărbaţi, a sărit în picioare şi s-a înfăşurat în cearşaf ca într-un halat. A înţeles din prima clipă.

— Nu aici, afară! le-a cerut tânărul, venind spre ei.

O fracţiune de secundă, Rose Marie nu a priceput ce se întâmpla. Când Jimmy a pornit spre uşă, fata s-a agăţat de el, dar el a respins-o. A ieşit pe coridor, înconjurat de Giorgio, Petie, Vincent, toţi mascaţi. Atunci s-a auzit glasul lui Rose Marie:

— Pippi, Pippi, te rog, nu!

Abia în momentul în care cei trei bărbaţi s-au întors s-o privească, şi-a dat seama că erau fraţii ei.

— Giorgio, Petie, Vincent! Nu! Nu!

Pentru Pippi, acesta a fost momentul de cumpănă. Dacă Rose Marie ar fi vorbit, Familia Clericuzio ar fi fost pierdută. Era de datoria lui să o ucidă. Dar Don nu-i dăduse ordine exprese în acest sens, cum l-ar fi putut ierta bătrânul daca-i ucidea propria fiică? Oare fraţii ei i-ar fi executat ordinul? Cum de-i recunoscuse Rose Marie? Pippi a luat decizia. A închis uşa în urma lui, rămânând pe coridor cu Jimmy şi cu cei trei fraţi ai lui Rose Marie.

Pentru situaţia de faţă Don dăduse ordine explicite. Jimmy Santadio trebuia sugrumat. Poate în semn de clemenţă, ca cei dragi să nu plângă un trup sfârtecat. Poate din tradiţie, care cerea ca uciderea cuiva drag să se săvârşească fără vărsare de sânge.

Deodată, Jimmy Santadio a dat drumul cearşafului şi, întinzând mâinile, i-a smuls lui Pippi masca de pe faţă. Giorgio l-a prins de un braţ, Pippi, de celălalt. Vincent s-a lăsat în jos şi i-a imobilizat picioarele. Pippi i-a, trecut frânghia în jurul gâtului şi l-a silit să se aplece la podea. Jimmy îl fixa pe Pippi cu un surâs strâmb, straniu şi compătimitor. Ca şi cum fapta lui avea să fie răzbunată de soartă sau de o zeitate misterioasă.

Pippi a smucit funia. Petie a încercat să-l ajute şi toţi trei s-au lăsat în jos pe podeaua coridorului, unde cearşaful cel alb a primit trupul lui Jimmy Santadio, ca un linţoliu. În camera de nuntă, Rose Marie a început să ţipe...

Don terminase de istorisit. Îşi aprinse un alt trabuc şi sorbi din vin.

— Pippi a pus la cale întreaga operaţiune, spuse Giorgio. Noi n-am fost suspectaţi de nimic, iar Familia Santadio a fost rasă de pe suprafaţa pământului. A fost o operaţiune strălucită.

— Aşa s-a rezolvat totul, adaugă Vincent. De atunci n-am mai avut nici un fel de necazuri.

Don Clericuzio oftă.

— A fost decizia mea şi am greşit. Dar de unde să ştim că Rose Marie îşi va pierde minţile? Ne aflam într-o situaţie critică şi era singura noastră ocazie de a da o lovitură decisivă. Nu uita că pe atunci eu nu împlinisem nici şaizeci de ani. Aveam o părere mult prea bună despre puterea şi inteligenţa mea. Mi-am spus că, fără îndoiala, pentru Rose Marie va fi o tragedie, dar văduvele nu jelesc o veşnicie. Iar ei îmi omorâseră băiatul, pe Silvio. Cum puteam să-i iert, indiferent ce se întâmpla cu fiica mea? Dar am învăţat un lucru. Cu proştii nu poţi ajunge la o soluţie rezonabilă. Ar fi trebuit să-i stârpesc de la bun început. Înainte ca cei doi tineri să se îndrăgostească. Mi-aş fi salvat şi băiatul, şi fata. Tăcu o clipă. Aşa că, vezi tu, Dante e fiul lui Jimmy Santadio. Iar tu, Cross, ai stat cu el în cărucior când erai bebeluş, în prima vară pe care ai petrecut-o în această casă. În toţi aceşti ani am încercat să-l consolez pe Dante pentru pierderea tatălui său. Am încercat să-mi ajut fiica să-şi revină după suferinţa îndurată. Dante a fost crescut ca un Clericuzio şi, împreuna cu fiii mei, va fi moştenitorul meu.

Cross încerca să înţeleagă ce se petrece. Tot trupul îi tremura de repulsie fata de neamul Clericuzio şi de lumea în care trăiau. Se gândi la tatăl lui, Pippi, care jucase rolul lui Satan, ademenindu-i pe cei din clanul Santadio în capcana morţii. Cum de un asemenea om putea fi tatăl lui? Apoi se gândi la scumpa lui mătuşa, Rose Marie, care trăise atâţia ani cu inima frântă şi mintea rătăcită, conştientă că soţul îi fusese ucis de către tatăl şi fraţii ei. Că propria-i familie o trădase. Se gândi până şi la Dante, cu oarecare milă; acum vina lui Dante fusese dovedită. Apoi începu să-şi pună întrebări despre Don. Cu siguranţă, nu credea că Pippi fusese ucis de un vagabond. Atunci de ce părea să accepte povestea, el, care nu credea niciodată în coincidenţe? Ce semnificaţie avea acest lucru?

Cross nu reuşea niciodată să ghicească gândurile lui Giorgio. Oare el credea versiunea cu tâlhăria? Era limpede ca Vincent şi Petie o credeau. Abia acum înţelegea legătura specială dintre tatăl lui şi Don, cu cei trei fii ai lui. Împreună înfăptuiseră masacrul Familiei Santadio. Iar tatăl lui o cruţase pe Rose Marie.

— Deci Rose Marie n-a suflat o vorbă? întrebă Cross.

— Nu, răspunse sarcastic Don. A făcut un lucru şi mai bun. Şi-a pierdut minţile. În glasul lui se ghicea o undă de mândrie. Am trimis-o în Sicilia şi am adus-o înapoi, exact la timp ca Dante să se nască pe pământ american. Cine ştie, poate că într-o zi va fi preşedintele Statelor Unite. Am avut gânduri mari cu puştiul, dar combinaţia dintre sângele familiei Clericuzio şi cel al familiei Santadio a fost prea mult pentru el. Ştii care-i partea cea mai cumplită? i se adresa Don lui Cross. Tatăl tău, Pippi, a făcut o greşeală. N-ar fi trebuit s-o cruţe pe Rose Marie, deşi l-am iubit pentru că a făcut-o. Oftă. Sorbi din vin şi, privindu-l pe Cross drept în ochi, spuse: Fii cu băgare de seamă. Lumea este aşa cum este. Iar tu eşti ceea ce eşti.

În avionul care-l ducea înapoi la Las Vegas, Cross întoarse pe toate părţile vorbele enigmatice ale bătrânului. De ce până la urmă Don îi povestise despre războiul împotriva clanului Santadio? Ca să-l împiedice s-o viziteze pe Rose Marie şi să audă o altă versiune? Sau îl avertizase să nu răzbune uciderea tatălui său, pentru că era amestecat şi Dante? Intenţiile lui Don erau de nepătruns. Totuşi, Cross putea fi sigur de un lucru. Dacă Dante îi ucisese tatăl, atunci era nevoit să-l ucidă şi pe el. Fără îndoială că şi Don Clericuzio ştia acest lucru.

Capitolul 19

Dante Clericuzio nu avea nevoie să audă povestea. Mama lui, Rose Marie, i-o şoptise la ureche încă de când avea doi ani; de fiecare dată când făcea o criză, de fiecare dată când îi revenea durerea pentru dragostea, pierdută a soţului şi pentru fratele ei Silvio, de fiecare dată când o copleşea spaima de Pippi şi de fraţii ei.

Dar numai în crizele acute îşi acuza şi tatăl, pe Don Clericuzio, de uciderea soţului ei. Don negase întotdeauna că el ar fi dat ordinul, la fel cum nega şi ca masacrul ar fi fost înfăptuit de fiii lui şi de Pippi. Dar după ce ea îl acuzase de două ori, Don o internase într-o clinică timp de o lună. Din acel moment, Rose Marie se mărginise să delireze şi să vorbească fără noimă, fără să-l mai acuze direct.

Dar Dante nu uitase niciodată ceea ce-i şoptise ea. În copilărie, îşi iubise bunicul şi crezuse în nevinovăţia lui. Însă uneltise împotriva celor trei unchi, deşi aceştia se purtaseră întotdeauna frumos cu el. Dar mai presus de orice, visa să se răzbune pe Pippi şi, deşi totul se petrecea numai în imaginaţia lui, nutrea aceste gânduri de dragul mamei lui.

În perioadele de normalitate, Rose Marie se îngrijea de Don Clericuzio, rămas văduv, arătându-i cea mai profundă afecţiune. Cu fraţii ei era ocrotitoare ca o soră. Însă faţa de Pippi se purta cu răceală. Pentru că pe atunci avea un chip fermecător, îi era greu să-şi ia un aer încruntat. Osatura feţei, conturul gurii, ochii căprui şi blânzi îi dezminţeau ura. Faţă de fiul ei, Dante, manifestă o nevoie nepotolită de a dărui iubirea pe care n-o mai putea simţi faţă de nici un bărbat. Dragostea o făcea să-l copleşească cu daruri, la fel cum procedau bunicul şi unchii, dintr-un sentiment mai puţin curat, un fel de amestec de afecţiune şi vinovăţie. Când Rose Marie era lucidă, nu-i pomenea lui Dante despre vechea poveste.

Dar când intra în criză, devenea spurcată la gură şi revărsa un potop de blesteme. Până şi figura ei se transformă într-o mască schimonosită de furie.

Dante era de fiecare dată uluit. La vârsta de şapte ani în mintea lui începuse să încolţească îndoiala.

— De unde ştii că au fost Pippi şi unchii mei? întrebase el.

Rose Marie chicotise de bucurie. Lui Dante i se păruse că avea în faţă o vrăjitoare pogorâtă din cărţile lui cu basme.

— Îşi închipuie că sunt tare deştepţi, spusese ea. S-au gândit la toate, aveau măşti, haine speciale, fesuri. Ştii ce au uitat? Pippi rămăsese încălţat cu pantofii de dans. Piele veritabilă şi şireturi negre. Iar unchii tăi obişnuiau să se grupeze într-un anumit fel. Giorgio stătea mereu în faţă, Vincent ceva mai în urma lui şi Petie totdeauna în dreapta. După aceea, felul în care se uitau la Pippi, să vadă dacă el va da ordin să fiu ucisă. Pentru faptul că-i recunoscusem. Şovăiala lor, aproape au bătut în retragere. Dar m-ar fi ucis fără doar şi poate. Propriii mei fraţi.

Ajunsă în acest punct al povestirii, izbucnea într-un plâns nepotolit, care-l umplea de spaimă pe Dante.

Deşi nu avea decât şapte ani, încerca să-i aline durerea.

— Unchiul Petie nu ţi-ar face niciodată rău, spunea el. Poate că bunicul i-ar fi omorât pe toţi, dacă s-ar fi atins de tine.

Nu era prea sigur de unchiul Giorgio şi nici chiar de unchiul Vinnie. Dar în inima lui de copil, Pippi era cel pe care nu putuse să-l ierte niciodată.

Pe la zece ani Dante învăţase să recunoască apropierea unei crize, aşa că, de fiecare dată când mama lui îi făcea semn să vină lângă ea ca să-i povestească iarăşi despre războiul cu Santadio, copilul se grăbea s-o conducă în dormitorul ei, unde era în siguranţă, ca unchii şi bunicul lui să n-o audă.

Ajuns la maturitate, Dante devenise prea inteligent ca să se lase amăgit de aparenţele din Familia Clericuzio. Avea un umor atât de răutăcios, încât nu se sfia să arate bunicului şi unchilor că ştia tot adevărul. Îşi dădea seama că unchii lui nu-l simpatizau din cale-afară. Dante era sortit să-şi facă intrarea în societatea guvernată de legi, poate chiar să preia locul lui Giorgio şi să înveţe subtilităţile financiare, însă nu manifestă nici cel mai mic interes. Ba chiar îşi sfidase unchii, afirmând că nu-l preocupa partea cuminte a afacerilor Familiei. Giorgio îl ascultase cu o răceală care pentru o clipă îl înfricoşase pe adolescentul de şaisprezece ani.

— Bine, declarase unchiul Giorgio, atunci n-ai să faci asta.

În glasul lui se ghicea tristeţea şi o undă de mânie.

După ce renunţase la ultimul an de liceu, Dante fusese trimis să lucreze la trustul de

construcţii al lui Petie din Enclava Bronx. Dante muncea cu sârg şi-şi dezvoltase musculatura prin munca grea şi istovitoare de pe şantiere. Petie îl repartizase în echipele de soldaţi din Enclava Bronx. Când băiatul împlinise vârsta potrivită, Don decretase că va rămâne soldat la ordinele lui Petie.

Don ajunsese la această decizie pe baza unor rapoarte ale lui Giorgio privind firea lui Dante, precum şi în urma unor acte săvârşite de băiat. Dante fusese acuzat că ar fi violat o colegă frumuşică şi că ar fi atacat cu cuţitul un coleg de vârsta lui. Dante îşi implorase unchii să nu-i spună bunicului şi ei îi promiseseră că vor păstra secretul, însă, bineînţeles, îl puseseră pe bătrân la curent fără întârziere. Problema fusese rezolvată prin mari sume de bani, înainte ca Dante să fie dat în judecată.

Tot în anii adolescenţei sporise şi invidia lui faţă de Cross De Lena. Cross se făcuse un băiat înalt şi nespus de frumos, cu maniere de om în toată firea. Toate femeile din clanul Clericuzio îl adorau şi se îmbulzeau în jurul lui. Verişoarele flirtau cu el, lucru pe care nu-l făceau niciodată cu nepotul lui Don. Dante, cu beretele lui renascentiste, cu umorul lui viclean, cu trupul lui scund şi extrem de musculos, le inspiră un sentiment de teamă. Dante era prea inteligent ca să nu-şi dea seama.

Când fusese dus la cabana de vânătoare din munţii Sierra, îi plăcuse mai curând să pună capcane decât să tragă cu arma. Când se îndrăgostise de una dintre verişoare — lucru perfect firesc în cercul închis al Familiei Clericuzio — îi făcuse avansuri prea directe. Era prea familiar cu fiicele soldaţilor clanului, care locuiau în Enclava Bronx. În cele din urmă, Giorgio, preluând rolul părintelui care educă şi pedepseşte, îl dusese să lucreze la patronul unui bordel de lux din New York, ca să-l mai potolească.

Datorită curiozităţii fără margini şi inteligenţei lui viclene, Dante era singurul din generaţia sa care ştia cu adevărat cu ce se îndeletnicea Familia. Aşadar, se hotărâse ca tânărul să fie pregătit pentru a lua parte la operaţiuni.

Pe măsură ce trecea timpul, Dante se simţea tot mai detaşat de familie. Don îl iubea la fel de mult ca întotdeauna şi-i dădea limpede a înţelege că el va moşteni Imperiul; cu toate acestea, nu-i mai împărtăşea nepotului gândurile lui, nu-i mai dădea sfaturi, micile lui perle de tainică înţelepciune. În plus, Don nu sprijinea sugestiile şi ideile de strategie ale lui Dante.

Nici unchii sâi, Giorgio, Vincent şi Petie, nu mai erau afectuoşi ca în copilărie. E drept ca Petie se arată ceva mai prietenos, de altfel lui îi revenise sarcina de a-l instrui pe Dante.

Dante era îndeajuns de inteligent ca să-şi pună problema că poate vâna o purta chiar el, fiindcă lăsase să se înţeleagă că ştia despre masacrul familiei Santadio şi despre tatăl sau. Mai mult decât atât, îl întrebase pe Petie despre Jimmy Santadio, iar unchiul îi spusese cât de mult îl respectase clanul Clericuzio pe tatăl lui şi cât îi îndurerase moartea acestuia. Nimeni nu vorbea deschis, nimeni nu recunoştea direct, dar Don Clericuzio şi fiii lui înţelegeau că Dante ştia adevărul şi că, în timpul crizelor, Rose Marie îi destăinuise secretul. Voiau să se răscumpere într-un fel, întotdeauna îl tratau ca pe un mic prinţ.

Dar ceea ce contribuise în primul rând la formarea caracterului lui Dante era milă şi dragostea faţă de mama lui. În timpul crizelor, Rose Marie îi insufla ură faţă de Pippi De Lena, dar îşi ierta tatăl şi fraţii.

Toate aceste elemente îl determinaseră pe Don Clericuzio să ia decizia finală, pentru că Don putea citi gândurile nepotului la fel de uşor cum îşi citea cartea de rugăciuni. Don apreciase că Dante nu va reuşi niciodată să se încadreze în societate. Amestecul sângelui Santadio cu (Don era un om corect) sângele Clericuzio era o combinaţie prea feroce. Prin urmare, Dante avea să rămână în societatea lui Giorgio, Vincent, Petie şi Pippi De Lena. Toţi aveau să dea împreună asaltul final.

Dante se dovedi un bun soldat, deşi imposibil de stăpânit. Avea o fire independentă, care-l făcea să nesocotească legile Familiei, ba uneori nu se conforma nici unor ordine exprese. Ferocitatea lui era utilă în momentul în care un Bruglione neglijent sau un soldat nedisciplinat încălca regulile Familiei şi trebuia expediat într-o lume cu mai puţine complicaţii. Dante nu se supunea nimănui, cu excepţia lui Don, însă, în mod inexplicabil Don refuza să-i aplice personal pedeapsa.

Dante se temea pentru viitorul mamei lui. Acest viitor depindea de Don şi cum crizele ei deveneau tot mai frecvente, Dante îşi dădea seama că Don începea să-şi cam piardă răbdarea. Mai ales când Rose Marie părăsea încăperea cu un aer maiestuos, după ce trasa un cerc cu piciorul şi scuipă în mijloc, urlând că nu va mai pune în veci piciorul în casa aceea. Asta se întâmplă când Don o trimitea din nou la clinică pentru câteva zile.

Aşa ca Dante o lua cu binişorul, ajutând-o să iasă din criză şi să revină la blândeţea şi

afecţiunea ei firească. Dar întotdeauna exista teama că, până la urmă, n-o va mai putea apăra. Decât dacă devenea la fel de puternic ca însuşi Don.

Singurul om din lume căruia Dante îi ştia de frică era bătrânul Don, teama născută din experienţa copilăriei trăite alături de bunicul său. Şi din sentimentul că cei trei fii ai lui Don Clericuzio se temeau de el la fel de mult pe cât îl iubeau. Faptul îl uimea pe Dante. Don trecuse de optzeci de ani, nu mai avea forţă fizică, pleca arareori de acasă şi se gârbovise. De unde această teamă?

E drept că mânca bine, avea o înfăţişare impunătoare, singura deteriorare fizică survenită în timp era o slăbire a danturii, aşa încât regimul său se limita la paste făinoase, brânză rasă, legume fierte şi supe. Carnea o mânca tăiată fâşii şi înăbuşită în sos de roşii.

Totuşi, bătrânul Don nu mai avea mult de trăit, în consecinţă urma să aibă loc un transfer de putere. Dar dacă Pippi devenea mâna dreaptă a lui Giorgio? Dacă Pippi prelua puterea prin forţă? în acest caz, Cross ar fi ajuns la o poziţie înaltă, mai ales că devenise nespus de bogat prin acţiunile deţinute la Xanadu.

Deci existau şi motive de ordin practic, se consolase Dante, nu numai ura lui faţă de Pippi, care îndrăznise să-l critice în faţa propriei Familii.

Dante îl întâlnise pentru prima oară pe Jim Losey atunci când Giorgio hotărâse ca nepotul lui să primească o sarcină de răspundere şi-l desemnase să-i înmâneze lui Losey salariul plătit de Familie.

Bineînţeles, erau necesare unele măsuri de precauţie pentru Dante, în eventualitatea că Losey ar fi trădat. Fuseseră semnate contracte în care Losey figura drept consultant pentru o corporaţie de protecţie controlată de Familie. Contractul prevedea păstrarea secretului şi plata salariului lui Jim Losey în bani gheaţă. Dar în registrele de taxe ale corporaţiei sumele respective erau trecute la cheltuieli, în timp ce Losey primea banii ca salariat al corporaţiei, pe un nume fictiv.

Dante îl plătise separat pe Losey ani la rând înainte de a intra într-o relaţie mai strânsă. Nu-l intimida reputaţia lui Losey, ghicise în el pe omul aflat într-o postură în care încerca să adune cât mai mulţi bani pentru anii bătrâneţii. Losey se implica în toate. Proteja comercianţii de droguri, primea bani de la clanul Clericuzio, ca să protejeze jocurile de noroc, folosise chiar şi forţa, silind pe unii vânzători cu amănuntul ceva mai influenţi să plătească o taxă suplimentară de protecţie.

Dante îşi pusese tot farmecul la bătaie ca să-i facă o impresie bună lui Losey; umorul lui pervers şi răutăcios şi dispreţul faţă de principiile morale general acceptate îi plăcuseră lui Losey. Dante reacţiona extrem de bine la povestirile pătimaşe ale detectivului despre războiul dus împotriva negrilor care distrugeau civilizaţia occidentală. Dante nu avea prejudecăţi rasiale. Negrii nu aveau nici o influenţă asupra vieţii lui, iar dacă aşa ceva s-ar fi întâmplat, i-ar fi eliminat fără milă.

Dante şi Losey aveau o înclinaţie comună. Amândoi erau preocupaţi de propria înfăţişare, amândoi aveau o tendinţă de dominaţie sexuală asupra femeilor. Nu atât ca erotism, cât că expresie a puterii. Începuseră să-şi petreacă timpul împreună de fiecare dată când Dante venea pe Coasta de Vest. Luau cina împreună şi colindau cluburile de noapte. Dante nu îndrăznise niciodată să-l ducă la Vegas şi la Xanadu; de altfel, nici n-ar fi slujit scopului pe care-l urmărea.

Lui Dante îi plăcea să-i povestească lui Losey cum mai întâi curta femeile umil şi insistent, lăsându-se dominat de frumuseţea lor. Apoi cum îşi savura puterea, aducându-le în asemenea situaţii, încât erau nevoite să-i cedeze împotriva voinţei lor. Uşor dispreţuitor faţă de şiretlicul lui Dante, Losey istorisea cum, prin virilitatea lui, supunea femeile din prima clipă şi apoi le umilea.

Amândoi declarau că niciodată nu vor face sex cu o femeie care nu le răspundea la avansuri.

Amândoi erau de acord ca Athena Aquitane ar fi fost o pradă de zile mari, dacă li se oferea vreodată şansa. Când băteau împreună cluburile din Los Angeles, ca să agaţe femei, îşi comparau impresiile şi râdeau de înfumuratele care îşi închipuiau că puteau merge până aproape de momentul culminant, ca apoi să refuze să cedeze. Uneori ele protestau prea vehement şi atunci Losey le prezenta insigna, avertizându-le că le va aresta pentru prostituţie. Cum multe dintre ele se mai ocupau şi cu aşa ceva din când în când, stratagema dădea rezultate.

Petreceau serile ca doi buni prieteni, la iniţiativa lui Dante.

Când nu istorisea povestiri cu „negrotei", Losey încerca să clasifice prostituatele.

În primul rând, erau prostituatele sută la sută, care întindeau o mână după bani şi cu cealaltă te apucau de penis. Pe urmă erau cele care se simţeau atrase de un bărbat şi se culcau cu el la modul amical, ca a doua zi la despărţire să ceară un cec cu care să-şi achite o parte din chirie.

Existau şi prostituate care iubeau un bărbat, dar, în acelaşi timp, mai iubeau şi pe alţii, întreţinând relaţii pe termen lung, cu bijuterii făcute cadou în fiecare vacanţă, inclusiv de Ziua Muncii. Veneau la rând liberele profesioniste gen secretare cu program nouă-cinci, stewardese, vânzătoare din magazine de lux, care, după o masă la un restaurant select, te invitau la o cafea, apoi îţi făceau vânt în stradă fără să te lase să te atingi de ele nici măcar cu mâna. Acestea erau preferatele lor. Actul sexual cu ele era incitant, dramatic şi înlăcrimat, cu proteste şi rugăminţi şoptite de a avea răbdare, din care rezultă un act trupesc mai bun decât dragostea.

Într-o noapte, după ce luaseră cina la Le Chinois, restaurant din Veneţia, Dante îi propusese lui Losey să facă o plimbare pe stradă. Se aşezaseră pe o bancă şi priviseră trecătorii, fete frumoase pe patine cu rotile, proxeneţi de toate culorile adresându-le în gura mare îndemnuri ademenitoare, târfuliţe care vindeau tricouri cu inscripţii de neînţeles pentru cei doi bărbaţi. Călugări mendicanţi întinzând cutia după bani, grupuri de cântăreţi bărboşi cu chitare, familii cu aparate de fotografiat şi, oglindindu-i pe toţi, întinderea neagră a Pacificului, pe plajele căruia perechile se ascundeau pe sub pături, închipuindu-şi că nimeni nu-i vedea împreunându-se.

— Aş putea băga la zdup pe oricare dintre ei, pentru un motiv plauzibil, spusese, râzând, Losey. Ce menajerie!

— Chiar şi pe fetişcanele alea drăguţe pe patine cu rotile? întrebase Dante.

— Pe ele le-aş închide pentru port de armă periculoasă: păsărică! răspunsese Losey.

— Nu văd prea mulţi cioroi, remarcase Dante.

Losey se întinsese pe plajă şi vorbise, imitând cu succes accentul celor din sud:

— Cred că am fost prea aspru cu fraţii mei de culoare. Cum spun întotdeauna liberalii, totul li se trage de la faptul că au fost sclavi. Dante aştepta să audă poanta. Losey îşi pusese palmele sub cap, lăsând să se vadă tocul armei de sub pulpana desfăcută a hainei, ca să-i descurajeze pe eventualii derbedei. Nimeni nu le acorda vreo atenţie, toţi îl mirosiseră că era poliţist, din clipa în care pusese piciorul pe trotuar. Sclavia, continuase Jim Losey. Ce demoralizant! Pentru ei era o viaţă prea uşoară, aşa că i-a făcut prea dependenţi. Libertatea s-a dovedit a fi prea dificilă. Pe plantaţii cineva avea grijă de ei, trei mese pe zi, casă gratis, haine, îngrijire medicală adecvată, pentru că reprezentau o proprietate valoroasă. Nu se îngrijeau nici de copiii lor. Închipuie-ţi. Proprietarii de plantaţii le regulau fiicele, apoi le ofereau o slujbă pentru toată viaţa. Sigur că munceau, dar cântau tot timpul, deci de unde atâta trudă? Pun prinsoare că cinci albi puteau face munca a o şuta de cioroi.

Dante era amuzat. Oare Losey vorbea serios? Nu conta, îşi exprima un punct de vedere sufletesc, nu unul raţional; ceea ce spunea era principiul lui de bază.

Se simţeau bine, era o seară înmiresmată, lumea pe care o studiau le dădea sentimentul plăcut al siguranţei. Astfel de persoane nu prezentau niciodată un pericol pentru ei.

Apoi Dante spusese:

— Aş dori să-ţi fac o propunere cu adevărat importantă. Ce vrei să afli mai întâi, răsplata sau riscurile?

Losey îi zâmbise.

— Mai întâi răsplata, ca întotdeauna.

— Două sute de mii bani gheaţă drept acont. Peste un an, postul de şef al serviciului de pază la hotelul Xanadu. Cu o leafă de cinci ori mai mare decât primeşti acum. Cont de cheltuieli. Limuzină, casă, masa şi femei după pofta inimii. Vei putea verifica toate dansatoarele hotelului. Plus beneficii, cum obţii şi acum. În plus, nu mai rişti să apeşi tu pe trăgaci.

— Sună prea frumos, spusese Losey. Totuşi, cineva trebuie să fie împuşcat. Acesta-i riscul, adevărat?

— Pentru mine, răspunsese Dante. Eu voi apăsa pe trăgaci.

— De ce nu eu? întrebase Losey. Am insignă şi mă pot servi de acoperirea legii.

— Pentru ca după aceea n-ai mai apuca să trăieşti nici şase luni, replicase Dante.

— Atunci ce trebuie să fac? întrebase Losey. Să-i gâdil fundul cu o pană?

Dante îi explicase întreaga operaţiune. Losey fluierase în semn de admiraţie pentru o idee

atât de inteligentă şi de îndrăzneaţă.

— De ce tocmai Pippi De Lena? întrebase el.

— Pentru că-i pe cale să ne trădeze, îl lămurise Dante. Losey tot nu părea prea convins. Era prima oară când ar fi comis o crimă cu sânge rece. Dante hotărâse să-i mai ofere ceva. Îţi aminteşti de sinuciderea lui Boz Skannet? întrebase el. A fost mâna lui Cross, nu în persoană, ci cu ajutorul unui anume Lia Vazzi.

— Cum arată? întrebase Losey. După ce Dante i-l descrisese pe Vazzi, Losey îşi dăduse seama că era chiar bărbatul care-l însoţea pe Skannet când îi oprise în holul hotelului. Unde-l pot găsi pe acest Vazzi? Dante chibzuise câteva momente. Era pe cale să facă un lucru care încălca singura lege cu adevărat sacră a Familiei. A lui Don. Dar trebuia să se descotorosească de Cross, or după moartea lui Pippi, avea toate motivele să se teamă de Cross. Nu voi spune nimănui de unde am informaţia, îl liniştise Losey.

Dante mai rămăsese o clipă pe gânduri, apoi spusese:

— Lia Vazzi locuieşte într-o cabană de vânătoare a Familiei, în munţii Sierra. Dar nu lua nici o măsură înainte de a termina cu Pippi.

— Bineînţeles, îl asigurase Losey. Oricum, avea de gând să procedeze după bunul lui plac. Deci primesc pe loc avansul de două sute de mii, da?

— Da, răspunsese Dante.

— Grozav! se bucurase Losey. Încă ceva. Dacă mă miros cei din clanul Clericuzio, să ştii că le spun tot.

— Nu-ţi face griji, îl liniştise prieteneşte Dante. Dacă aflu că ai făcut aşa ceva, pe tine te ucid primul. Acum trebuie să punem la punct detaliile.

Totul se petrecuse conform planului.

În clipa în care Dante trăsese cele şase gloanţe în Pippi De Lena, iar Pippi murmurase cuvintele „Santadio blestemat!”, pe Dante îl năpădise o bucurie cum nu mai trăise până atunci.

Capitolul 20

Pentru prima oară Lia Vazzi nesocotea cu bună ştiinţă ordinul şefului său, Cross De Lena.

Nu avea încotro. Detectivul Jim Losey venise din nou la cabana de vânătoare şi îi pusese întrebări legate de moartea lui Skannet. Lia negase că l-ar fi cunoscut pe Skannet şi susţinuse că se afla în holul hotelului din pură întâmplare. Losey îl bătuse pe umăr, apoi îl lovise uşor cu palma peste obraz.

— Bine, nemernicule, spusese el. Pun eu mâna pe tine.

În sinea lui, Lia îl condamnase la moarte pe Losey. Indiferent ce se va întâmpla — şi Lia ştia că viitorul lui era în pericol — va scăpa mai întâi de Losey. Însă trebuia să acţioneze cu atenţie. Familia Clericuzio avea reguli foarte stricte. Era interzis să te atingi de un poliţist.

Lia îşi aminti cum îl dusese pe Cross la întâlnirea cu Phil Sharkey, partenerul lui Losey, care se lăsase de meserie. Nu crezuse nici un moment că Sharkey îşi va ţine gura în schimbul celor cincizeci de mii pe care urma să-i primească după un timp. Acum era convins că Sharkey îl informase pe Losey despre întâlnire şi că probabil îl văzuse şi pe Vazzi aşteptând în maşină. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci el şi Cross se aflau în primejdie. În adâncul sufletului nu avea încredere în aprecierea lui Cross; poliţiştii erau la fel de solidari ca mafioţii. Îşi aveau şi ei omerta lor.

Lia chemă doi dintre soldaţii lui şi le ceru să-l ducă cu maşina de la cabana de vânătoare până la Santa Monica, la casa lui Phil Sharkey. Era convins că după o discuţie cu Sharkey va afla dacă acesta îl informase pe Losey despre vizita lui Cross. În împrejurimile casei nu se zărea nimeni, pe pajişte nu era decât maşina de tuns iarba, uitată acolo. Dar uşa garajului era deschisă şi înăuntru se vedea o maşină. Lia se duse pe aleea asfaltată şi, ajuns în faţa uşii, sună la sonerie. Continuă să ţină degetul apăsat pe buton. Încercă clanţa, uşa nu era încuiată; nu avea de ales. Oare trebuia să intre sau să plece imediat?

Şterse cu cravată amprentele de pe clanţă şi de pe sonerie. Apoi păşi în micul hol de la intrare şi strigă numele lui Sharkey. Nu primi nici un răspuns.

Lia umblă prin toată casa, cele două dormitoare erau pustii; se uită prin debarale şi pe sub paturi. Se duse în salon, căută sub canapea şi printre perne. Apoi se duse în bucătărie şi se apropie de masă din curtea interioară: pe ea se găseau un vas cu lapte şi o farfurie de carton cu un sandviş mâncat pe jumătate, pâine albă cu maioneză uscată pe margini.

În bucătărie exista o uşă de scânduri maronie. Lia o deschise şi constată că ducea într-un subsol puţin adânc, cu numai două trepte, un fel de cameră ceva mai joasă şi fără ferestre.

Coborî cele două trepte şi se uită în spatele unei grămezi de biciclete uzate. Deschise uşile uriaşe ale unui dulap. Înăuntru se aflau o uniformă de poliţist, o pereche de pantofi negri şi butucănoşi, iar deasupra lor un chipiu de poliţist, împodobit cu fireturi. Atât şi nimic mai mult.

Se apropie de un cufăr aflat pe podea şi săltă capacul. Era ciudat de uşor. Cufărul era plin cu pături cenuşii împăturite cu grijă.

Urcă din nou scările şi se opri în curtea interioară, cu ochii la ocean. Era riscant să îngropi un cadavru în nisip, aşadar, respinse ideea. Poate că cineva venise şi-l luase de acolo pe Sharkey. Dar un asasin nu şi-ar fi permis să fie văzut. În acelaşi timp, Sharkey nu era un om pe care să-l ucizi cu una, cu două. Prin urmare, îşi spuse el, dacă tipul era mort, atunci trebuia să fie undeva în casă. Imediat se înapoie la subsol şi scoase toate paturile din cufăr. Bineînţeles, pe fundul cufărului apăru mai întâi un cap mare, apoi un trup slăbănog. În locul ochiului drept Skarkey avea o gaură, peste care se formase o crustă subţire de sânge închegat ca o monedă roşie. Pielea feţei, ca de ceară, din cauza intervalului mare scurs de la deces, era punctată cu pete de culoare închisă. În calitatea lui de profesionist, Lia ştia exact ce înseamnă acest lucru. Cineva de încredere se putuse apropia suficient de mult, încât să poată trage drept în ochi; punctele erau urme de praf de puşcă.

Cu mare grijă, împături cuverturile, acoperi din nou cadavrul cu ele şi ieşi din casă. Nu lăsase amprente, dar îşi dădea seama că avea pe haine fire din cuverturi. Trebuia să le distrugă în întregime. La fel şi pantofii. Ceru oamenilor săi să-l ducă înapoi la aeroport şi, în timp ce aştepta avionul cu care urma să zboare până la Vegas, cumpără un schimb de haine, precum şi o pereche de pantofi noi din magazinul de pe aeroport. Cumpără şi un sac de voiaj, în care îşi puse vechiul rând de haine.

La Vegas luă o cameră la hotelul Xanadu şi lăsă un mesaj pentru Cross. Apoi făcu un duş lung şi-şi puse hainele cele noi. Se aşeza să aştepte telefonul lui Cross.

Când Cross îl sună, Lia îl anunţă că urcă până la el. Luă cu el vechiul rând de haine şi

primele cuvinte pe care i le adresă lui Cross fură următoarele:

— Ai economisit cincizeci de mii.

Cross îl privi zâmbind. Lia, de obicei atât de pedant la îmbrăcăminte, îşi cumpărase o cămaşa înflorată, pantaloni albaştri de pânză şi un bluzon subţire, tot albastru. Arăta ca un client al cazinourilor din lumea interlopă.

Lia îi povesti despre Sharkey. Încercă să se scuze pentru iniţiativa să, dar Cross nu-l lua în seamă.

— Eşti implicat la fel ca mine şi trebuie să te aperi. Dar ce dracu' înseamnă asta?

— E foarte simplu, răspunse Lia. Sharkey era singurul care putea confirma legătura între Losey şi Dante. Altfel, afirmaţia ta ar fi rămas o vorbă în vânt. Dante l-a convins pe Losey să-şi ucidă fostul coleg.

— Cum dracu' a putut Sharkey să fie atât de naiv? se miră Cross.

Lia ridică din umeri.

— Şi-a închipuit că poate scoate bani şi de la Losey, dat fiind că, oricum, avea să primească de la tine cei cincizeci de mii. Bănuia că Losey joacă o partidă mare, din pricina sumei pe care i-ai oferit-o tu. La urma urmei, a fost poliţist vreme de douăzeci de ani, înţelegea astfel de lucruri. Nici o clipă nu şi-a imaginat că Losey, fostul lui coleg, îl va ucide. Nu ştia de ce e în stare Dante.

— Au întrecut măsura, spuse Cross.

— În astfel de situaţii nu-ţi permiţi un jucător în plus, continuă Lia. Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt surprins că Dante a sesizat pericolul. Probabil că el l-a convins pe Losey, care altfel nu şi-ar fi lichidat un fost asociat. Fiecare om îşi are sentimentalismele lui.

— Aşa că, în prezent, Dante îl are pe detectiv la mână, spuse Cross. Îl credeam mai tare pe Losey.

— Vorbeşti despre două categorii de creaturi total deosebite, îl atenţiona Lia. Losey e formidabil, Dante e nebun.

— Deci Dante ştie că eu am descoperit că el e vinovatul, conchise Cross.

— Ceea ce înseamnă că va trebui să acţionez foarte rapid, îl completă Lia.

Cross încuviinţă din cap.

— Trebuie să fie o împărtăşanie, spuse el. E necesar ca amândoi să dispară.

Lia râse.

— Crezi că Don Clericuzio se va lăsa înşelat de aparenţe? întrebă el.

— Dacă plănuim operaţiunea ca la carte, nimeni nu ne va putea acuza, spuse Cross.

În următoarele trei zile, Lia rămase alături de Cross, ca să pună la cale operaţiunea. Între timp îşi arsese cu mâna lui hainele vechi în crematoriul hotelului. Cross se antrena de unul singur la optsprezece găuri pe terenul de golf, însoţit numai de Lia, care conducea căruciorul de golf. Lia nu putea pricepe popularitatea acestui joc în rândul tuturor Familiilor. Pentru el era o aberaţie de neînţeles.

În noaptea celei de a treia zile se aşezară pe terasa apartamentului lui Cross. Cross aduse coniacul şi havanele. Amândoi priveau în jos la mulţimea de pe Strip.

— Oricât ar fi ei de deştepţi, moartea mea la scurt timp după uciderea tatălui meu îi va compromite pe Dante şi pe Don, spuse Cross. Cred că mai putem aştepta.

Lia pufăi din trabuc.

— Nu prea mult. În prezent ei ştiu că ai vorbit cu Sharkey.

— Trebuie lichidaţi amândoi o dată, spuse Cross. Nu uita, e necesar să fie o împărtăşanie. Cadavrele nu trebuie descoperite.

— Începi cu sfârşitul, îl dojeni Lia. Mai întâi, să ne asigurăm că-i putem ucide.

Cross oftă.

— Va fi foarte greu. Losey e un individ periculos şi prudent. Dante ştie să se lupte. Trebuie să-i izolăm undeva. Treaba se poate face în Los Angeles?

— Nu, răspunse Lia. Oraşul e teritoriul lui Losey. Aici e prea puternic. Va trebui să-l aranjăm la Vegas.

— Şi să încălcăm regulile, adăugă Cross.

— Dacă e o împărtăşanie, atunci nimeni nu va şti unde au fost ucişi, spuse Lia. Oricum, încălcăm regulile, din moment ce omorâm un poliţist.

— Cred că ştiu cum să-i aduc pe amândoi la Vegas, vorbi Cross.

Îi explică lui Lia planul său.

— Va trebui să folosim o momeală mai mare, îi spuse Lia lui Cross. Să fim siguri că Dante

şi Losey vor veni atunci când vom vrea noi.

Cross mai bău un coniac.

— Bine, uite încă o momeală. Îi spuse lui Lia la ce se gândise şi Lia încuviinţă din cap. Dispariţia lor va fi salvarea noastră, adăugă Cross. Şi nimeni nu va ghici adevărul.

— Afară de Don Clericuzio, preciza Lia. El e singurul de care trebuie să ne temem.

CARTEA A OPTA

Împărtăşania

Capitolul 21

Din fericire, moartea lui Steve Stallings surveni abia după ce fusese filmată şi scena lui finală din Messalina. Reluarea filmărilor ar fi costat milioane de dolari.

Ultima scenă era una de luptă, care, de fapt, figura undeva în mijlocul filmului. La şaptezeci şi cinci de kilometri de Las Vegas, în plin deşert, fusese ridicat un oraş, reprezentând sediul armatelor persane care urma să fie nimicite de împăratul Claudius (Steve Stallings) şi de soţia lui, Messalina (Athena).

La sfârşitul zilei, Steve Stallings se retrase în camera sa din hotelul orăşelului. Îşi luase cocaină, băutură şi două femei care să-i ţină companie peste noapte. Avea de gând să-i înveţe minte pe toţi, era furios la culme. În primul rând, rolul lui fusese redus la un simplu personaj, în loc de erou principal. Îşi dădea seama că începea să treacă pe planul al doilea, destinul inevitabil al celebrităţilor care înaintau în vârstă. În al doilea rând, pe timpul filmărilor Athena se purtase cu răceală, or el sperase la mai mult. În plus — şi era conştient că-i o copilărie — cu ocazia petrecerii de încheiere a filmărilor, când urma să fie prezentat montajul preliminar, nu i se mai acordase atenţia cuvenită unei vedete, nu mai primise una dintre faimoasele vile ale hotelului Xanadu.

După atâţia ani de cinematografie, Steve Stallings ştia cum funcţionează structura puterii. Când fusese megastar, îşi putuse impune punctul de vedere faţă de oricine. Teoretic, directorul studioului era şeful, el aprobă producerea unui film. Un producător renumit care aducea studioului „o idee" era tot un şef, el asambla elementele necesare — actori, regizor, scenarist — el supraveghea dezvoltarea scenariului şi tot el încasa bani de la persoane considerate producători asociaţi, dar care nu aveau nici o autoritate. În acest stadiu, producătorul era şeful.

Dar din momentul în care începeau filmările, regizorul prelua şefia. Cu condiţia să fie regizor de categoria A sau chiar un nume celebru, care să atragă publicul încă din primele săptămâni după lansare şi, totodată, să convingă vedetele să joace în filmul sau.

Regizorul răspundea de film în totalitate. Totul trecea prin mâna lui. Costume, muzică, decoruri, interpretarea actorilor. În acelaşi timp, sindicatul regizorilor era cel mai puternic din industria filmului. Nici un regizor de renume nu ar fi acceptat să înlocuiască un altul.

Dar oricât de puternici ar fi fost aceşti oameni, şi ei erau nevoiţi să se încline în faţa stelelor ecranului. Un regizor care avea două vedete într-un singur film se găsea în situaţia unui om călare pe doi cai sălbatici. Riscă să-şi împrăştie fundul în cele patru zări.

Steve Stallings făcuse parte din această categorie de actori şi îşi dădea seama că în prezent nu mai era cel de odinioară.

Filmările din ziua aceea fuseseră deosebit de obositoare şi Steve Stallings simţea nevoia de odihnă. Făcu un duş, mâncă o friptură mare şi, după ce sosiră cele două fete, talente de prin partea locului şi deloc urâte, le oferi cocaină şi şampanie. O dată în viaţa renunţa la orice prudenţă; în definitiv, ajunsese la apusul carierei şi nu mai era nevoie să-şi ia măsuri de precauţie. Aşadar, luă o doză zdravănă de cocaină.

Cele două fete purtau tricouri cu inscripţia ÎL PUPAM ÎN FUND PE STEVE STALLINGS, în semn de omagiu adus fundului său, admirat de fanii lui din întreaga lume, atât bărbaţi, cât şi femei. Fetele erau căzute în extaz şi abia după cocaină îşi scoaseră tricourile şi se cuibăriră lângă el. Asta îl mai înveseli puţin. Mai luă o priză de cocaină. Fetele îl mângâiară şi-i scoaseră şortul şi cămaşa. În timp ce ele îl pipăiau, Stallings se lasă în voia închipuirilor, atingerea lor îi dădea o senzaţie de relaxare.

A doua zi, la petrecerea de încheiere a filmărilor, urma să-şi întâlnească toate fostele cuceriri. Se culcase cu Athena Aquitane, se culcase cu Claudia, care scrisese scenariul filmului, se culcase chiar şi cu Dita Tommey, cu mulţi ani în urmă, când încă nu era sigură de înclinaţiile ei sexuale. Se culcase cu soţia lui Bobby Bantz şi cu cea a lui Skippy Deere, deşi cea din urmă nu mai conta acum, fiindcă murise. De fiecare dată când mergea la un dineu, încerca un sentiment de împlinire privind în jur la toate acele femei aşezate cuminţi lângă soţii lor. Cu fiecare trăise clipe de intimitate.

Ceva îl trezi din visare. Una din fete îşi vârâse un deget în anusul lui, gest care-l enerva întotdeauna. Avea hemoroizi. Se ridică din pat şi mai priză puţina cocaină, apoi trase un gât zdravăn de şampanie, dar băutura îi căzu greu la stomac. Îl năpădi o senzaţie de greaţă şi de ameţeală. Nu-şi mai dădea seama unde se afla.

Dintr-o dată simţi o oboseală ca de plumb: picioarele i se muiară, paharul îi căzu din mână. Era uluit. Auzi ca prin vis ţipătul unei fete şi se enervă. Ultimul lucru pe care îl mai

simţi fu un fulger care-i explodă în cap.

Ce se întâmplase în continuare nu se putea datora decât unei combinaţii de răutate şi prostie. Una din fete ţipase pentru că Steve Stallings se prăbuşise peste ea în pat şi rămăsese înţepenit, cu gura căscată şi cu ochii larg deschişi; era atât de evident că murise, încât amândouă fetele intrară în panică, începând să urle ca din gură de şarpe. Ţipetele alarmară personalul hotelului şi o parte din oamenii care jucau în micul cazinou în care se găseau doar jackpoturi, o masă de zaruri şi altă mare şi rotundă pentru pocher. Toţi aceştia urcară treptele, alergând în direcţia din care veneau ţipetele.

În dreptul uşii de la camera lui Steve Stallings, acum larg deschisă, se vedeau două-trei persoane care se holbau la trupul lui gol, întins pe pat. În numai câteva minute se formă o mulţime de sute de oameni sosiţi din oraş. Toţi se îmbulziră în cameră, fiecare vrând să-i atingă trupul.

La început atingerea lor păstra respectul faţă de bărbatul de care se îndrăgostiseră femei din lumea întreagă. Apoi câteva femei îl sărutară, altele îi atinseră testiculele, penisul, una chiar scoase din poşetă o foarfecă şi-i tăie o şuviţă groasă din părul negru şi strălucitor, dând astfel la iveală firele încărunţite de dedesubt.

Răul îşi croi drum înăuntru în persoana lui Skippy Deere, care, deşi sosit printre primii, scăpă din vedere să anunţe imediat poliţia. Urmări primul val de femei apropiindu-se de cadavrul lui Steve Stallings. Din locul unde se găsea îl vedea bine. Stallings rămăsese cu gura căscată, ca şi cum moartea l-ar fi surprins cântând, iar chipul lui oglindea o uimire fără margini. Prima femeie care ajunse lângă el — Deere o văzu limpede — îi închise încet pleoapele şi gura, apoi îl sărută uşor pe frunte. Dar fu împinsă la o parte de celelalte, care nu erau la fel de rezervate. Deere încercă o satisfacţie răutăcioasă, îl usturau coarnele pe care i le pusese Stallings cu ani în urmă, aşa că lăsă mulţimea să dea năvală în continuare. Stallings se lăuda cândva ca nici o femeie nu-i rezistă şi, fără îndoială, nu se înşelase. Chiar şi după moarte, femeile îi mângâiau trupul.

Abia când dispăru o bucată din urechea mortului, iar trupul cuprins de paloarea morţii fu întors pe o parte, ca să se vadă fesele celebre, Deere chemă, în sfârşit, poliţia şi preluă controlul, urmând să rezolve toate problemele. Astfel de lucruri cădeau în sarcina producătorilor. Era punctul lor forte.

Skippy Deere întreprinse demersurile necesare pentru că trupul să fie supus imediat autopsiei, apoi expediat la Los Angeles, unde peste trei zile urma să aibă loc înmormântarea.

Autopsia dezvălui că Stallings murise de anevrism cerebral: în clipa în care se spărseseră vasele de sânge, suferise o hemoragie cerebrală.

Deere le căută pe cele două fete care fuseseră cu Stallings; le făgădui că nu vor fi arestate pentru consum de cocaină şi că vor primi mici roluri în filmul produs de el. Timp de doi ani urma să le plătească o mie de dolari pe săptămâna. Exista însă o clauză morală, prin care contractul putea fi anulat în caz ca fetele ar fi suflat vreo vorbă despre felul cum murise Stallings.

În continuare, Deere îi telefonă lui Bobby Bantz la Los Angeles şi-i relată tot ce realizase. Apoi o sună pe Dita Tommey, ca să-i dea vestea şi să-i ceară să anunţe întreaga echipă de la Messalina, actori şi realizatori, să participe neapărat la prima vizionare de la Vegas şi la petrecerea de încheiere a filmărilor. După aceea, mai şocat decât era dispus să recunoască, înghiţi două somnifere şi se duse la culcare.

Capitolul 22

Moartea lui Steve Stallings nu afectă nici vizionarea, nici petrecerea de la Vegas. Graţie măiestriei lui Skippy Deere. Şi structurii sufleteşti din industria filmului. E drept că Stallings fusese o celebritate, dar încetase să mai fie un megastar. E drept că făcuse dragoste cu multe femei în realitate, şi imaginar cu alte milioane, dar dragostea lui nu însemnase mai mult decât plăcere reciprocă. Chiar femeile care lucrau la film, Athena, Claudia, Dita Tommey şi celelalte trei femei din rolurile feminine erau mai puţin îndurerate decât şi-ar fi închipuit firile romantice. Toţi erau de acord că Steve Stallings ar fi vrut că vizionarea să aibă loc, nimic nu l-ar fi întristat mai mult decât să ştie că petrecerea şi vizionarea fuseseră amânate din pricina morţii lui.

În industria cinematografică, la sfârşitul unei filmări cei mai mulţi amanţi îşi luau rămas-bun la fel de politicos cum se despărţeau cândva partenerii de dans la un bal. Skippy Deere susţinea că el venise cu ideea de a ţine petrecerea la hotelul Xanadu, ocazie cu care urma să fie prezentată şi o primă versiune a filmului. Ştia că în următoarele zile Athena va pleca din ţară şi voia să se asigure că nu va fi nevoie să reia anumite scene în care juca ea.

În realitate, propunerea ca cele două evenimente să aibă loc la Xanadu îi aparţinea lui Cross. De fapt, ceruse o favoare.

— Pentru Xanadu, înseamnă o mare publicitate, îi explicase Cross lui Deere. Iată ce voi face pentru voi. Voi oferi tuturor celor care au lucrat la film, precum şi tuturor invitaţilor voştri de o noapte cazare, masă şi băutură gratuit. Tu şi Bantz veţi primi o vilă. La fel şi Athena. Serviciul de pază se va îngriji ca nici un nepoftit, cum ar fi presa, să nu aibă acces la vizionarea montajului preliminar. De ani întregi îmi împuiaţi capul că vreţi o vilă.

Deere chibzuise asupra propunerii.

— Numai pentru publicitate? întrebase el.

Cross îi zâmbise larg.

— În plus, îmi veţi aduce sute de oameni plini de bani. Cazinoul va avea de profitat.

— Bantz nu-i amator de jocuri de noroc, precizase Deere. Eu da. Ai să mă scuturi de bani.

— Îţi ofer un credit de cincizeci de mii, spusese Cross. Dacă pierzi, nu te vom grăbi să-ţi achiţi datoria.

Argumentul se dovedise hotărâtor.

— S-a făcut, se învoise Deere. Dar ideea trebuie să pară a mea, altfel nu am cum să-i conving pe cei de la studio.

— Bineînţeles, acceptase Cross. Skippy, noi doi am făcut o mulţime de afaceri împreună. De fiecare dată eu am ieşit în pagubă. De data asta, este altfel. De data asta, trebuie să te descurci. Îi zâmbise lui Deere. De data asta, nu mă poţi dezamăgi.

Fusese una dintre rarele ocazii din viaţa lui când Deere simţise un fior de teamă, fără a şti de ce. Cross nu-l ameninţase. Părea bine dispus, pur şi simplu exprimase o realitate.

— Fii pe pace, îi spusese Skippy Deere. Peste trei săptămâni terminăm filmările. Fă-ţi planurile pentru acea dată.

În continuare, Cross trebui să se asigure că Athena va fi de acord să vină la petrecere şi să asiste la prima vizionare.

— Am nevoie de prezenţa ta, pentru hotel. În acelaşi timp, e o ocazie de a ne revedea, îi spuse el.

Ea se învoi. Lui Cross îi mai rămânea să se asigure că Dante şi Losey vor veni şi ei la petrecere.

Îl invită pe Dante la Vegas ca să discute despre proiectul Studioului LoddStone şi al lui Losey de a turna un film bazat pe isprăvile detectivului în cadrul departamentului de poliţie. De acum toţi ştiau că Dante şi Losey erau prieteni la cataramă.

— Vreau să pui o vorbă bună pentru mine la Jim Losey, îi spuse Cross lui Dante. Aş dori să fiu coproducător la acest film, sunt dispus să investesc jumătate din buget.

Pe Dante îl amuză ideea.

— Tu chiar ai luat-o în serios cu cinematografia, exclamă el. De ce?

— Se câştigă bani buni, îi explică Cross. Ca să nu mai pomenesc de tipe.

Dante râse.

— Dar tu ai deja şi bani, şi femei, spuse el.

— Nu stilate. Bani buni şi tipe stilate, preciză Cross.

— Cum se face că pe mine nu mă inviţi la petrecere? întrebă Dante. Şi de ce nu primesc niciodată o vilă?

— Pune o vorbă bună la Losey, repeta Cross, şi vei avea parte de amândouă. Adu-l şi pe Losey. Iar dacă vrei o tipă, pot aranja să te întâlneşti cu Tiffany. Ai văzut-o în spectacol.

Pentru Dante, Tiffany era întruchiparea desăvârşită a iubirii carnale, cu sânii ei plini, cu chipul prelung şi smead, cu buzele cărnoase, gura mare, trupul zvelt, picioarele lungi şi frumoase. Pentru prima oară se arătă entuziasmat.

— Pe bune? exclamă el. E de două ori mai înaltă decât mine. Îţi dai seama? Batem palma.

Era cam bătător la ochi, însă Cross conta pe faptul că interzicerea violenţei în Vegas prin consemnul tuturor Familiilor îi va da lui Dante un sentiment de siguranţă.

Apoi Cross adaugă ca din întâmplare:

— Vine până şi Athena. Ea e principalul motiv pentru care vreau să rămân în industria filmului.

Bobby Bantz, Melo Stuart şi Claudia ajunseră la Vegas cu avionul studioului. Athena şi restul actorilor se înapoiară de la filmări cu maşinile lor personale, la fel ca Dita Tommey. Senatorul Wavven urma să reprezinte statul Nevada, împreună cu guvernatorul, pe care însuşi Wavven îl invitase cu această ocazie.

Dante şi Losey urma să primească două apartamente într-o vilă. Lia Vazzi şi oamenii lui aveau să ocupe celelalte patru apartamente.

Senatorul Wavven, guvernatorul şi suita lor erau cazaţi în alta vila. Cross le aranjase o cină intimă în compania unor dansatoare alese pe sprinceană. Spera ca prezenţa lor să atenueze viitoarele anchete asupra a ceea ce urma să se întâmple. Spera ca ei să-şi folosească influenţa politică pentru a evita publicitatea şi urmărirea în justiţie.

Cross încălca toate regulile. Athena primea apartament într-o vilă, alte trei fiind ocupate de Claudia, Dita Tommey şi Molly Flanders. În ultimele două fuseseră instalaţi patru dintre oamenii lui Vazzi, care trebuia să asigure paza Athenei.

A patra vilă era repartizată lui Bantz şi Skippy Deere, cu însoţitorii lor. Ultimele trei vile erau ocupate de douăzeci de oameni ai lui Lia, care urma să preia paza hotelului. Totuşi, nici una dintre echipele lui Vazzi nu avea să se implice în acţiunea propriu-zisă; nimeni nu cunoştea adevăratul scop al lui Cross. Lia şi Cross erau unicii executanţi.

Cross închise pentru două zile Cazinoul Perla din complexul de vile. Majoritatea oaspeţilor de la Hollywood, oricât de celebri, nu-şi permiteau să joace pe mizele de aici. Magnaţii care deja îşi reţinuseră camere primiră înştiinţarea că vilele se aflau în curs de reparaţie şi renovare şi că nu li se putea asigura cazarea.

Planul elaborat de Cross şi Lia Vazzi prevedea ca Cross să-l lichideze pe Dante, iar Lia pe Losey. Dacă Don îi găsea vinovaţi şi ajungea la concluzia că Lia l-ar fi ucis pe Dante, era posibil să elimine întreaga familie a lui Vazzi. Dar, o dată cunoscut adevărul, bătrânul nu şi-ar fi extins răzbunarea şi asupra Claudiei. La urma urmei, în vinele ei curgea sângele neamului Clericuzio.

Pe de altă parte, Lia avea de plătit lui Losey o datorie personală. Detesta pe toţi reprezentanţii legii şi nu vedea de ce să nu-şi facă o mică plăcere personală în cadrul unei operaţiuni atât de riscante.

Adevărata problemă era cum să-i izoleze pe cei doi şi cum să ascundă cadavrele. Dintotdeauna existase o regulă pentru toate Familiile din Statele Unite, ca nici o execuţie să nu aibă loc la Vegas, ca publicul să nu se revolte împotriva jocurilor de noroc. Don era un înfocat susţinător al acestei reguli.

Cross spera că Dante şi Losey nu vor mirosi capcana. Nu ştiau că Lia descoperise cadavrul lui Sharkey şi că le cunoştea intenţiile. Cealaltă problemă era cum să se pregătească pentru atacul lui Dante împotriva lui Cross. Atunci Lia infiltră un spion în tabăra lui Dante.

În ziua petrecerii Molly Flanders sosi devreme, avea de discutat afaceri cu Cross. Adusese cu ea un judecător de la Curtea Supremă de Justiţie din California şi un prelat de la dioceza catolică din Los Angeles. Aceştia urma să fie martori când Cross va semna testamentul redactat şi adus de ea. Cross ştia că nu avea prea multe şanse de a rămâne în viaţă şi se gândise bine cui să lase cele cincizeci de procente din Xanadu. Partea lui valora cinci sute de milioane de dolari, sumă deloc neglijabilă.

Testamentul prevedea pentru soţia şi copiii lui Lia o substanţiala pensie viageră. Restul averii se împărţea între Claudia şi Athena, aceasta din urmă fiind împuternicită să administreze banii în numele fiicei sale, Bethany. Cross constatase cu uimire că nu exista nimeni altcineva pe lume la care să ţină îndeajuns de mult, încât să-i lase averea.

Când Molly, judecătorul şi prelatul urcară în apartamentul de pe terasă, judecătorul îl felicită pe Cross pentru simţul lui de prevedere de a-şi face testamentul atât de timpuriu. Prelatul privea cu răceală luxul încăperii, ca şi cum ar fi cântărit preţul păcatului.

Amândoi erau buni prieteni cu Molly, care lucrase benevol pentru ei. Îi solicitase la rugămintea expresă a lui Cross, tânărul avea nevoie de martori care să nu poată fi corupţi sau intimidaţi de Familia Clericuzio.

Cross le oferi băuturi, după care urmă semnarea testamentului. Cei doi bărbaţi plecară; deşi fuseseră invitaţi, nu voiau ca prestigiul lor să fie întinat de participarea la o petrecere hollywoodiană, în iadul jocurilor de noroc de la Las Vegas. În definitiv, nu erau oficialităţi de stat.

Cross şi Molly rămaseră singuri în apartament. Molly îi înmâna originalul testamentului.

— Ai şi tu o copie, da? o întreba Cross.

— Bineînţeles, răspunse Molly. Trebuie să-ţi mărturisesc că am fost surprinsă să primesc instrucţiunile tale. Habar nu aveam că tu şi Athena sunteţi atât de apropiaţi. În plus, ea e, oricum, foarte bogată prin meseria ei.

— Ar putea avea nevoie de mai mulţi bani decât dispune, explică Cross.

— Pentru fiica ei? întrebă Molly. Cunosc problema. Ai dreptate, Bethany ar putea avea nevoie de aceşti bani. Îmi făcusem altă părere despre tine.

— Zău? se miră Cross. Cum aşa?

— Credeam că tu i-ai făcut de petrecanie lui Boz Skannet, răspunse liniştită Molly. Te socoteam un mafiot lipsit de inimă. Îmi amintesc de celălalt puştan pe care l-am făcut scăpat de o acuzaţie de crimă. Cel despre care ai adus vorba. Mi-am amintit că, din câte se presupunea, fusese lichidat în cursul unei tranzacţii cu droguri.

— Vezi bine că te-ai înşelat, zise zâmbind Cross.

Molly îl privi cu răceală.

— De asemenea, am fost foarte surprinsă când l-ai lăsat pe Bobby Bantz să te escrocheze de partea de profit care ţi se cuvenea la filmul Messalina.

— Era o nimica toată, se justifică Cross, gândindu-se la Don şi la David Redfellow.

— Athena pleacă poimâine în Franţa, îl vesti Molly. Va lipsi câtva timp. Te duci cu ea?

— Nu, răspunse Cross. Am prea multe de făcut aici.

— Bine, spuse Molly. Atunci ne vedem la petrecere şi la vizionare. Poate ca, după montajul preliminar, vei avea idee cam cât ţi-a furat Bobby.

— Nu contează, spuse Cross.

— Ştii, Dita a introdus un anunţ la începutul filmului. O dedicaţie pentru Steve Stallings. Pe Bantz o să-l apuce pandaliile.

— De ce? întreba Cross.

— Pentru ca Steve s-a culcat cu toate femeile pe care Bantz n-a reuşit să pună mâna, îi explică Molly. Ce javre sunt bărbaţii! adăugă ea şi ieşi.

Cross se duse să se aşeze pe balcon. Strada de la picioarele lui era aglomerată, o mare de oameni se înghesuiau să intre în hotelurile-cazinou aflate de o parte şi de alta. Firmele luminoase aruncau fulgere de neon: Caesars, Sands, Mirage, Aladdin, Desert Inn, Stardust — purpuriu, roşu şi verde, un curcubeu multicolor care se întindea cât vezi cu ochii, până când îţi ridicai privirea spre deşertul şi munţii de dincolo de el. Nici soarele fierbinte al după-amiezii nu reuşea să le întreacă în strălucire.

Echipa de realizatori ai filmului Messalina urma să înceapă să sosească abia pe la ora trei, iar dacă planul dădea greş, avea să fie ultima oară când o vedea pe Athena. Ridică receptorul telefonului de pe balcon şi sună la vila în care îl cazase pe Lia Vazzi, rugându-l pe acesta să urce până în apartamentul lui, ca să mai treacă o dată planul în revistă.

Filmările la Messalina se încheiară la amiază. Dita Tommey voise să mai filmeze o dată soarele răsărind peste scena îngrozitorului masacru săvârşit pe câmpul de luptă al romanilor. Cu Athena şi Steve Stallings privind undeva în jos. Filma dublura lui Stallings, dar îi lăsă chipul ascuns în umbră. Abia către ora trei după-amiază îşi făcură intrarea în Vegas carul de filmare, uriaşele rulote mobile care slujeau de locuinţă la locul de filmare, camioanele cu costume şi vehiculele în care se găseau arme dinainte de Hristos. În urma lor veneau şi altele, întrucât Cross organizase evenimentul în stilul Hollywood-ului de altădată.

Asigurase tuturor celor care lucrau la Messalina — de la primul până la ultimul — casă, masă şi băutură gratis. Studiourile LoddStone prezentaseră o listă cu peste trei sute de nume. Fără îndoială, era o dovadă de generozitate, un mijloc de a le câştiga bunăvoinţa. Dar cei trei

sute de invitaţi urmau să-şi lase o bună parte din lefuri în seiful cazinoului. Cross învăţase lecţia de la Gronevelt: „Când oamenii sunt bine dispuşi, când vor să sărbătorească, practică jocuri de noroc”.

Prima vizionare a filmului Messalina urma să aibă loc la ora zece seara, dar fără muzică şi fără efecte speciale. După vizionare începea petrecerea. Uriaşa sală de bal a hotelului Xanadu, în care se ţinuse şi petrecerea în cinstea lui Big Tim, fusese împărţită în două. Într-o parte urma să aibă loc vizionarea, în cealaltă fuseseră amplasate bufetul şi orchestra.

Pe la patru după-amiază toată lumea era instalată în hotel şi în vile. Nimeni nu-şi permitea luxul de a refuza o asemenea invitaţie: totul gratis, la întâlnirea a două lumi de vis, Hollywood şi Las Vegas.

Presa era furioasă din pricina măsurilor stricte de securitate. Accesul la vile şi în sala de bal fusese interzis. Jurnaliştii nu aveau voie să fotografieze vedetele. Nici pe actori, pe regizor, pe senator, pe guvernator, pe producător sau pe directorul studioului. Dădeau târcoale în jurul cazinoului, oferind sume uriaşe jucătorilor din personalul tehnic, în schimbul legitimaţiilor care permiteau accesul în sala de bal. Unii chiar reuşiră.

Patru membri ai echipei de cineaşti, doi cascadori fără scrupule şi două femei de la aprovizionare, îşi vândură legitimaţiile unor reporteri contra sumei de o mie de dolari bucata.

Dante Clericuzio şi Jim Losey se bucurau de luxul vilei în care fuseseră instalaţi. Losey clătina din cap uluit.

— Un spărgător ar putea trăi fără griji un an de zile numai cu aurul din baie, spuse el.

— Ba n-ar putea, îl contrazise Dante. Ar da ortul popii în şase luni.

Şedeau în sufrageria din apartamentul lui Dante. Nu comandaseră nimic în cameră, întrucât uriaşul frigider din bucătărie era ticsit de platouri cu sandvişuri şi felii subţiri de pâine cu caviar, precum şi de sticle cu bere străină şi cele mai alese vinuri.

— Deci ne-am aranjat, exclamă Losey.

— Mda, răspunse Dante. După ce terminăm treaba, am să-i cer bunicului meu să-mi dea hotelul. Atunci ne-am aranjat pe toată viaţa.

— Lucrul cel mai important e să-l aducem aici singur, spuse Losey.

— Fii liniştit, de asta mă ocup eu, îl asigură Dante. În cel mai rău caz, îl duc cu maşina în deşert.

— Cum vrei să-l aduci aici, la vilă? întreba Losey. Aici e problema-cheie.

— Am să-i spun că Giorgio a venit în taină cu avionul şi că vrea să-l vadă, îl lămuri Dante. Pe urmă rezolv treaba, iar tu îmi ştergi urmele. Cunoşti ce înseamnă o scenă a crimei şi ştii ce fel de indicii va căuta poliţia. Cel mai bine ar fi să-l abandonez undeva în deşert, spuse el gânditor. Sunt şanse să nu fie descoperit în vecii vecilor. Făcu o scurtă pauză. Ştii, Cross a evitat să discute cu Giorgio în noaptea în care a murit Pippi. Nu va îndrăzni să repete figura.

— Dar dacă totuşi o repetă? întrebă Losey. Atunci am să-l aştept degeaba toată noaptea, ca un labagiu?

— Vila Athenei e chiar alături, îi sugeră Dante. Bate la uşă şi încearcă-ţi norocul.

— E prea mare aglomeraţie, spuse Losey.

— O putem duce şi pe ea în deşert, o dată cu Cross, propuse, rânjind, Dante.

— Te-ai ţicnit, protestă Losey.

În clipa următoare îşi dădu seama că era o idee bună.

— De ce nu? insistă Dante. De ce să nu ne distrăm şi noi puţin? Desertul e destul de mare ca să ascunzi în el două cadavre.

Losey se gândi la trupul Athenei, la figura ei frumoasă, la vocea ei, la aerul ei maiestuos. Oh, el şi Dante se vor distra pe cinste! Oricum, devenise ucigaş, de ce nu s-ar preta şi la viol? Marlowe, Pippi De Lena şi fostul său coleg, Phil Sharkey. Avea trei crime la activ şi se temea să comită un viol. Începea să semene cu idioţii pe care-i aresta de o viaţă. Şi încă pentru o femeie care-şi vindea trupul unei lumi întregi. Dar javra asta de pitic, cu beretele lui caraghioase, era, într-adevăr, mare pramatie.

— Am să încerc, decise Losey. O invit să bea ceva şi, dacă acceptă, înseamnă că şi-o face cu mâna ei.

Pe Dante îl amuză raţionamentul lui Losey.

— Fiecare şi-o face cu mâna lui, spuse el. Până şi noi.

Discutară încă o dată detaliile, apoi Dante se înapoie în apartamentul lui. Îşi umplu cada, voia să încerce esenţele scumpe de la vilă. În timp ce şedea în apă fierbinte şi parfumată, cu părul negru ca de cal, caracteristic familiei Clericuzio, săpunit şi adunat într-un mănunchi alb

pe creştet, se gândi cum avea să se schimbe viaţa lui. După ce el şi Losey vor arunca în deşert cadavrul lui Cross, la kilometri întregi de Vegas, va începe partea cea mai grea a operaţiunii. Trebuia să-şi convingă bunicul că nu avea nici un amestec. În cel mai rău caz, îi putea mărturisi că tot el îl ucisese şi pe Pippi, atunci bunicul l-ar fi iertat. Don îi purtase întotdeauna o afecţiune deosebită.

În plus, acum Dante era Ciocanul Familiei. Va cere să fie numit Bruglione pe Coasta de Vest şi să preia administraţia hotelului Xanadu. Giorgio se va împotrivi, dar Vincent şi Petie vor rămâne neutri. Erau mulţumiţi să-şi câştige existenţa din afacerile lor legale. Bătrânul nu putea trăi o veşnicie, Giorgio era om de afaceri. Va veni o vreme când războinicul va cârmui Imperiul. El nu se va refugia în societate. Va conduce Familia spre gloria de odinioară. Nu va renunţa niciodată la puterea care-i dădea drept de viaţă şi de moarte.

Dante ieşi din baie şi făcu un duş, ca să-şi clătească de săpun părul sârmos. Îşi parfumă trupul cu apă de colonie din flacoanele scumpe, îşi aranja părul cu geluri aromatice din tuburi delicate, după ce citi cu atenţie instrucţiunile. Apoi se duse la valiza în care îşi ţinea beretele renascentiste şi luă una de forma unui castron, încrustată cu pietre preţioase. Era ţesuta cu fir auriu şi purpuriu. În valiză părea caraghioasă, dar când şi-o puse pe cap, Dante rămase încântat. Îl făcea să arate ca un prinţ. Mai ales şirul de smaralde cusute în partea din faţă, Aşa avea să-l vadă în acea seară Athena sau dacă nu ea, atunci Tiffany. La nevoie însă, amândouă puteau să mai aştepte.

În timp ce termină cu îmbrăcatul, Dante se gândi din nou la viaţa lui viitoare. Va locui într-o vilă luxoasă ca un palat. Va avea în permanenţă femei frumoase, un harem întreţinut prin muncă, alcătuit din fetele care cântau şi dansau la cabaretul hotelului Xanadu. Va putea mânca la şase restaurante diferite, cu şase specificuri naţionale. Va putea ordona uciderea unui duşman, recompensarea unui prieten. Va fi un fel de împărat roman din vremurile modeme. Numai Cross îi mai stătea în cale.

Rămas, în sfârşit, singur în apartamentul său, Losey contemplă cursul pe care îl luase viaţa sa. În prima parte a carierei fusese un poliţist destoinic, un adevărat cavaler medieval care luptă să apere societatea. Nutrise o ură profundă împotriva infractorilor, îndeosebi faţă de negri. Treptat însă se schimbase. Îl deranjau acuzaţiile din presă, cum că poliţiştii ar fi brutali. Se simţea atacat de însăşi societatea pe care o apăra de ticăloşi. Superiorii lui, cu uniformele lor cu trese aurite, cot la cot cu politicienii care mâncau rahat în faţa populaţiei. Tot soiul de tâmpenii cum că nu se cuvenea să-i urăşti pe negri. Ce era atât de rău în asta? Cele mai multe nelegiuiri erau comise de negri. În plus, nu era un american liber, nu avea dreptul să urască pe oricine poftea? Negrii erau un fel de gândaci care aveau să devoreze întreaga civilizaţie. Refuzau să muncească, refuzau să înveţe, pentru ei „a lucra până târziu” era o glumă, afară de cazul când însemna „a consuma opiu” la lumina lunii. Atacau cetăţeni neînarmaţi, îşi prostituau femeile şi manifestau un dispreţ intolerabil faţa de lege şi apărătorii ei. Meseria lui era să-i protejeze pe bogaţi de răutatea săracilor. La rândul lui, visa să se îmbogăţească. Îşi dorea haine, maşini, mâncare, băutură şi, mai presus de orice, femeile pe care şi le permiteau oamenii cu bani. Fără îndoială, era o dorinţă tipic americană.

Începuse să ia mită în schimbul protecţiei jocurilor de noroc, apoi să fabrice dovezi împotriva unor traficanţi de droguri, ca să-i oblige să-i plătească taxa de protecţie. Se mândrise cu faima lui de „poliţist erou”, cu aprecierea de care se bucură pentru curajul lui, totuşi nu beneficia şi de satisfacţii materiale, îşi cumpăra tot haine ieftine, trebuia în continuare să-şi drămuiască banii cu atenţie, ca să-i ajungă leafa. El, care-i apăra pe cei bogaţi de cei săraci, nu primea nici o răsplata, ba chiar făcea parte din rândul sărăcimii. Dar ultima picătură fusese faptul că opinia publică îi socotea pe poliţişti mai prejos de infractori. Câţiva prieteni ai lui, apărători ai legii, fuseseră judecaţi şi condamnaţi la închisoare pentru că-şi făcuseră datoria. Alţii îşi pierduseră slujba. Violatorii, spărgătorii, ucigaşii de drumul mare, tâlharii înarmaţi care atacau ziua în amiaza mare aveau mai multe drepturi decât poliţiştii.

În decursul anilor, Losey se convinsese de adevărul opiniilor sale. Presa şi televiziunea îi înfierau pe apărătorii legii. În plus, blestematele de drepturi în faţa legii şi nenorocita de ACLU[6]! Ia să fi patrulat şi avocaţii străzile vreo şase luni, să vezi cum ar fi instituit din nou linşajul.

În definitiv, el recurgea la vicleşuguri, bătăi şi ameninţări pentru a-i determina pe nişte ticăloşi să-şi mărturisească fărădelegile, ca să-i trimită într-un loc unde nu mai puteau să facă rău societăţii. Dar Losey nu se putea lăsa cumpărat cu totul, era un poliţist prea bun. Nu se putea lăsa cumpărat ca să devină ucigaş.

La naiba, va fi bogat. Îşi va arunca insigna şi diplomele de merit în obrazul guvernului şi al opiniei publice. Va fi şef al serviciului de pază al hotelului Xanadu, cu o leafă de zece ori mai mare şi, din acest Paradis crescut în inima deşertului, va privi cu satisfacţie oraşul Los Angeles îngenuncheat sub asaltul infractorilor pe care el va înceta să-i mai vâneze. În seara aceasta avea să vizioneze filmul Messalina şi să participe la petrecerea cineaştilor. Poate chiar să-şi încerce norocul cu Athena. Aici gândurile îi îngheţară, chiar dacă trupul îl durea la ideea de a exercita o asemenea putere sexuală. La petrecere îi va propune lui Skippy un film inspirat din cariera lui, cel mai mare detectiv al departamentului de poliţie din Los Angeles. Dante îi spusese că Cross intenţiona să investească, ceea ce i se părea chiar nostim. De ce să ucidă un om dispus să dea bani pentru un film cu el? Răspunsul era simplu. Fiindcă ştia că Dante l-ar fi lichidat dacă bătea în retragere. Cu toată experienţa lui, Losey ştia că nu-l putea omorî pe Dante. Cunoştea prea bine Familia Clericuzio.

O clipă se gândi la Marlowe, un negru cumsecade, chiar simpatic, mereu vesel şi cooperant. Întotdeauna îi plăcuse Marlowe, uciderea lui era singurul lucru pe care-l regreta.

Jim Losey mai avea de aşteptat câteva ore bune până la începerea vizionării şi a petrecerii. Se putea duce să joace în cazinoul cel mare, dar jocurile de noroc intrau în obiceiurile delincvenţilor. Hotărî să se abţină. Îl aştepta o noapte de pomină. Mai întâi, filmul şi petrecerea, apoi la trei dimineaţa îl va ajuta pe Dante să-l ucidă pe Cross De Lena şi să-l îngroape în deşert.

Bobby Bantz îi invitase pe principalii realizatori ai filmului Messalina în vila sa la ora cinci după-amiază, ca să bea ceva în cinstea încheierii filmărilor: Athena, Dita Tommey, Skippy Deere şi, de convenienţă, pe Cross De Lena. Însă Cross refuzase, pretextând că avea multe treburi la hotel într-o noapte specială ca aceea.

Bantz îşi adusese ultima „cucerire", o fată tânără, după toate aparenţele nouă în meserie, pe nume Johanna, descoperită de un căutător de talente într-un orăşel din Oregon. Fata semnase un contract pe doi ani cu cinci sute de dolari pe săptămâna. Frumoasă, dar total lipsită de talent, îşi luase un aer atât de feciorelnic, încât puritatea ei constituia o atracţie în plus. Totuşi, cu o viclenie ieşita din comun pentru anii ei, refuzase să se culce cu Bobby până când acesta nu-i făgăduise că o va lua cu el la Vegas, pentru vizionarea filmului Messalina.

Skippy Deere, care îşi avea apartamentul în aceeaşi vilă cu Bantz, hotărâse să joace rolul intrusului în locuinţa acestuia, împiedicându-l astfel s-o trântească repede la pat pe Johanna, motiv pentru care Bantz era un pachet de nervi. Skippy tocmai îşi expunea o idee de film artistic la care ţinea enorm. Obsesia pentru idei era una dintre laturile fireşti ale meseriei de producător.

Deere îi povestea lui Bantz despre Jim Losey, cea mai proeminentă figură a poliţiei din Los Angeles, un tip înalt şi frumos, care putea interpreta personal rolul titular, întrucât filmul urma să relateze povestea vieţii lui. Era una dintre acele măreţe poveşti „adevărate", în care puteai să pui orice îţi trecea prin cap, numai de dragul acţiunii.

Atât Bantz cât şi Deere ştiau că Losey, pe post de interpret al propriului personaj, era ceva de domeniul fanteziei, o idee menită să-l convingă să-şi vândă ieftin povestea şi care, totodată, ar avea mare priză la public.

Skippy Deere îi schiţă înflăcărat povestea. Nimeni n-ar fi vândut mai bine o idee inexistentă. Într-un moment de entuziasm ridica receptorul şi, înainte ca Bantz să protesteze, îl invită pe detectiv la cocteilul de la ora cinci. Losey întrebă dacă putea veni cu încă cineva, iar Skippy îl asigură că da, presupunând că era vorba de o prietenă. În calitate de producător, lui Skippy Deere îi plăcea să adune în jurul lui persoane aparţinând unor lumi deosebite, întotdeauna puteai avea surprize.

Cross De Lena şi Lia Vazzi se găseau în apartamentul de pe terasa hotelului Xanadu, ca să revadă o dată în plus detaliile operaţiunii pe care urma s-o execute în noaptea aceea.

— Toţi oamenii mei sunt la posturi, anunţă Lia. Complexul de vile e sub controlul meu. Nici unul dintre ei nu ştie ce urmează să facem tu sau eu, nu vor fi amestecaţi în nici un fel. Dar mi s-a spus că o echipă adusă de Dante din Enclava Bronx sapă pentru tine o groapă în deşert. La noapte trebuie să fim cu ochii în patru.

— Pe mine mă îngrijorează ce va urma după această noapte, replică Cross. Atunci va trebui să-l înfruntăm pe Don Clericuzio. Crezi că va înghiţi povestea?

— Nu prea, răspunse Lia. Dar e singura noastră speranţă.

Cross ridică din umeri.

— Nu am de ales. Dante mi-a ucis tatăl, aşa că va fi nevoit să mă ucidă şi pe mine. Tăcu o clipă, apoi adăugă: Sper că Don nu a fost din capul locului de partea lui. Altfel, nu avem nici o şansă.

— Am putea renunţa la toate planurile, ca să-i mărturisim lui Don ce avem pe suflet. Să-l lăsăm pe el să decidă şi să ia măsuri, spuse din prudenţă Lia.

— Nu, se opuse Cross. Nu poate lua o hotărâre împotriva nepotului său.

— Bineînţeles că ai dreptate, întări Lia. Cu toate acestea, Don a devenit cam prea îngăduitor. I-a lăsat pe tipii de la Hollywood să te tragă pe sfoară, ceea ce în tinereţea lui nu ar fi acceptat cu nici un chip. Nu pentru bani, ci pentru lipsa lor de respect.

Cross umplu din nou paharul lui Lia şi-i aprinse trabucul. Nu-i spuse nimic de David Redfellow.

— Cum îţi place camera ta? îl întrebă el pe un ton glumeţ.

Lia pufăi din trabuc.

— Ce întrebare! E foarte frumoasă. Dar la ce bun? La ce-i trebuie cuiva să trăiască în aşa o ambianţă? E prea mult. Luxul te moleşeşte. Trezeşte invidie. Nu-i bine să-i insulţi aşa pe cei săraci, altfel ce te mai miri că vor să te omoare? În Sicilia tatăl meu era un om bogat, dar niciodată n-a trăit în lux.

— Nu înţelegi America, Lia, îi spuse Cross. Fiecare sărac care dă cu ochii de interiorul vilei se bucură. În adâncul sufletului ştie că într-o zi va locui şi el într-un asemenea palat.

În acelaşi moment sună telefonul privat din apartament. Cross ridică receptorul. Simţi cum îi tresaltă inima. Era Athena.

— Ne putem vedea înainte de vizionare? întrebă ea.

— Numai dacă vii în apartamentul meu, răspunse Cross. Nu pot pleca de aici.

— Câtă galanterie! comentă cu răceală Athena. Atunci ne putem vedea după petrecere. Voi pleca devreme şi poţi veni tu la vila mea.

— Îţi jur că nu pot, insistă Cross.

— Mâine dimineaţă plec la Los Angeles, îl anunţă Athena. Poimâine zbor cu avionul la Paris. Nu ne vom mai întâlni între patru ochi decât când vei veni în Franţa... dacă vei mai veni.

Cross se uită la Lia, care clătină din cap şi se încruntă. Cross vorbi din nou în receptor:

— Poţi veni acum la mine? Te rog.

Se aşternu o lungă tăcere, apoi ea spuse:

— Da, dă-mi răgaz o oră.

— Trimit o maşină şi oameni de pază după tine, îi spuse Cross. Te vor aştepta în faţa vilei. Puse receptorul în furcă şi se întoarse către Lia: Trebuie să stăm cu ochii pe ea. Dante e suficient de nebun ca să fie în stare de orice.

Cocteilul din vila lui Bantz se desfăşura sub semnul frumuseţii.

Melo Stuart era însoţit de o tânără actriţă renumită în teatru şi pe care el şi Skippy Deere plănuiau s-o distribuie în principalul rol feminin din filmul cu povestea vieţii lui Jim Losey. Frumuseţea ei avea un pronunţat caracter egiptean, cu trăsături bine desenate şi un fel de a fi imperios. Bantz venise cu noua lui descoperire, Johanna — numele de familie nu i se cunoştea — fecioara cea nevinovată. Athena, care niciodată nu arătase mai strălucitoare, era înconjurată de prietene: Claudia, Dita Tommey şi Molly Flanders. Athena era neobişnuit de tăcută, totuşi Johanna şi actriţa de teatru, Liza Wrongate, o priveau cu invidie şi aproape cu veneraţie. Amândouă veniră la Athena, regina căreia sperau să-i ia locul.

— Nu l-ai invitat şi pe fratele meu? îl întreba Claudia pe Bobby Bantz.

— Ba da, răspunse acesta. Dar era prea ocupat.

— Îţi mulţumesc că ai cedat familiei lui Ernest procentele care i se cuveneau, adăugă Claudia, zâmbind larg.

— Molly m-a jefuit, mârâi Bantz. Întotdeauna o simpatizase pe Claudia, poate pentru că şi Marrion o plăcuse, aşa că nu-l deranjase gluma. Mi-a pus un tun la tâmplă.

— Puteai să te ţii tare, spuse Claudia. Marrion te-ar fi aprobat.

Bantz o fixă cu o privire lipsită de expresie. Dintr-o dată simţi cum îi dau lacrimile. Niciodată nu avea să ajungă ce fusese Marrion. Eli îi lipsea teribil.

Între timp Skippy Deere o încolţise pe Johanna şi-i povestea despre noul lui film, în care exista un rol magnific, cel al unei tinere violate brutal şi apoi ucise de un traficant de droguri.

— Eşti exact figura potrivită pentru rol. Nu prea ai experienţă, dar, dacă îl conving pe Bobby, poţi veni să dai o probă. Tăcu o clipă, apoi adăugă pe un ton afectuos şi confidenţial:

Cred că ar trebui să-ţi schimbi numele. Johanna e prea nesemnificativ pentru cariera ta.

Cu alte cuvinte, o aştepta celebritatea.

Observă că fata se îmbujorase la faţă; era de-a dreptul înduioşător cât de convinse se arătau fetele tinere de frumuseţea lor, cât îşi doreau să fie vedete, cu aceeaşi patimă cu care tinerele din epoca Renaşterii visau să ajungă nişte sfinte. Îi veni în minte surâsul cinic al lui Ernest Vail. „N-are decât să râdă cât pofteşte", îşi spuse Deere. Dorinţa lui rămânea de ordin spiritual. În ambele cazuri ar fi dus mai curând la martiriu decât la glorie, dar asta făcea parte din meserie. Într-o bună zi avea să realizeze un film mare.

După cum era de aşteptat, Johanna se duse să discute cu Bantz. Deere se apropie de Melo Stuart şi de prietena lui, Liza. Deşi talentată în teatru, Skippy avea dubii în privinţa viitorului ei ca vedetă a ecranului. Camera era prea neiertătoare pentru acest gen de frumuseţe. Iar inteligenţa o făcea nepotrivită pentru un mare număr de roluri. Totuşi, Melo insistase ca fata să primească rolul principal din filmul cu Jim Losey şi existau momente când Melo nu putea fi refuzat. Unde mai pui că personajul feminin era o tâmpenie, un fel de ajutor de băgător de seamă.

Deere o sărută pe Liza pe amândoi obrajii.

— Te-am văzut la New York, îi spuse el. Minunat spectacol! Făcu o pauză, apoi adăugă: Sper să accepţi rolul din noul meu film. Melo e de părere că va fi marea ta şansă de a te afirma în cinematografie.

Liza îi zâmbi cu răceală.

— Trebuie să văd scenariul, răspunse ea.

Pentru o secundă Deere simţi un fulger de mânie, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată. Îi ofereai şansa vieţii ei şi ea voia să vadă un nenorocit de scenariu. Remarcă zâmbetul amuzat al lui Melo.

— Bineînţeles, răspunse Deere. Dar te rog să mă crezi că nu ţi-aş trimite un scenariu care să nu fie pe potriva talentului tău.

Melo, care era întotdeauna mai puţin pătimaş ca amant decât ca om de afaceri, spuse:

— Liza, îţi garantăm rolul principal feminin dintr-un film de categoria A. Scenariul nu-i un text intangibil ca în teatru. Poate fi schimbat, astfel încât să te mulţumească.

Liza îi adresă un zâmbet ceva mai cald.

— Şi tu crezi tâmpenia asta? Piesele de teatru sunt rescrise. Ce îţi închipui că facem atunci când le jucăm de probă în provincie?

Înainte ca cei doi bărbaţi să-i dea vreun răspuns, în apartament îşi făcură apariţia Jim Losey şi Dante Clericuzio. Deere se repezi să-i întâmpine şi să-i prezinte celorlalţi invitaţi.

Losey şi Dante erau o pereche aproape comică. Losey înalt, frumos, îmbrăcat impecabil — cămaşă încheiată la toţi nasturii şi cravată, cu toată arşiţa de la Vegas. Lângă el, Dante, mic de statură, cu muşchii proeminenţi bombaţi pe sub tricou, cu bereta lui renascentistă cu pietre sclipitoare aşezată peste părul negru şi sârmos. Toţi ceilalţi oaspeţi, experţi în crearea aparenţelor, ştiau că cei doi nu erau o ficţiune, în ciuda înfăţişării lor bizare. Chipurile lor erau prea reci şi inexpresive. Asemenea figuri nu se puteau crea prin arta machiajului.

Losey se duse imediat la Athena şi-i spuse că aştepta cu nerăbdare s-o vadă în Messalina. Renunţase la felul lui de a fi autoritar şi se purta aproape cu slugărnicie. Femeile îl găsiseră întotdeauna încântător, Athena de ce să fi făcut excepţie?

Dante îşi luă de băut şi se aşeză pe canapea. Nimeni nu veni la el, în afară de Claudia. În decursul anilor se întâlniseră cel mult de trei ori; singurul lucru care îi lega erau amintirile din copilărie. Claudia îl sărută pe obraz. Când erau mici, el o chinuise, totuşi fata îi păstrase întotdeauna o anumită afecţiune.

Dante se ridică s-o îmbrăţişeze.

— Cugina, cât de frumoasă te-ai făcut! Dacă ai fi fost la fel şi în copilărie, zău că nu te-aş fi bătut atât de des.

Claudia îi scoase bereta renascentistă.

— Cross mi-a povestit despre beretele tale. Îţi stau foarte bine. Îşi puse bereta pe cap. Nici Papa nu are ceva atât de elegant.

— Papa, care are o mulţime de tichii? întreba Dante. Cine ar fi crezut că vei deveni o figură atât de importantă în lumea filmului?

— Tu cu ce te mai ocupi? îl întreba Claudia.

— Conduc o reţea de măcelării, răspunse Dante. Aprovizionăm hoteluri. Zâmbi, apoi întrebă: Ascultă, mă poţi prezenta frumoasei voastre vedete?

Claudia îl conduse la Athena, care continua să fie reţinuta de Jim Losey, mai fermecător

decât oricând. Athena zâmbi văzând bereta lui Dante. Dante îşi luă un aer de un comic dezarmant.

Losey continua cu complimentele.

— Sunt convins că Messalina va fi un mare film, îi spuse el Athenei. După petrecere poate ai să-mi permiţi să te însoţesc până Ia vila, în chip de paza de corp. După aceea am putea să bem ceva împreună.

Juca rolul poliţistului de treabă.

Athena încercă să refuze cât mai politicos cu putinţă.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea. Dar rămân la petrecere numai o jumătate de oră şi n-aş vrea să te privez de ea. Mâine la prima oră trebuie să prind avionul, în continuare plec în Franţa. Pur şi simplu, am prea multe lucruri de făcut.

Dante era în culmea admiraţiei. Vedea limpede că Athena îl detesta pe Losey şi că se temea de el. Dar îl lăsa să creadă că avea totuşi o şansă.

— Pot veni cu tine la Los Angeles, se oferi Losey. La ce oră ai avion?

— Eşti foarte drăguţ, răspunse Athena. E un mic avion închiriat şi toate locurile sunt ocupate.

O dată ajunsă înapoi la vilă, unde se găsea în siguranţă, îi telefonă lui Cross şi-l anunţă că pornea spre el.

Primul lucru pe care-l remarcă Athena era paza. Existau oameni de pază la ascensorul care ducea la apartamentul de pe terasa hotelului Xanadu. Ascensorul avea o cheie specială. În tavanul cabinei erau camere de supraveghere, iar uşile se deschideau într-o anticameră în care se găseau cinci oameni. Unul era postat la uşă, ca s-o întâmpine. Un altul şedea la biroul izolat pe care se aflau mai multe monitoare, alţi doi jucau cărţi într-un colţ al încăperii. Al cincilea şedea pe canapea citind Sports Illustrated.

Toţi îi adresară o privire admirativă şi uşor uimită, pe care o întâlnise de atâtea ori şi care lăsa să se înţeleagă că frumuseţea ei era de o factură cu totul aparte. Dar astfel de aprecieri încetaseră de mult să-i mai trezească orgoliul; acum nu făceau decât s-o avertizeze de existenţa unui pericol.

Omul de la birou apăsă pe un buton, care deschidea uşa apartamentului în care locuia Cross. Athena păşi înăuntru şi uşa se închise în urma ei.

Se afla în birou. Cross îi ieşi în întâmpinare şi o conduse în locuinţa propriu-zisă. O sărută fugar pe buze, apoi o duse în dormitor. Fără un cuvânt, amândoi se dezbrăcară şi, goi, se îmbrăţişară. Cross trăia o asemenea senzaţie de relaxare, strângându-i trupul în braţe şi privindu-i chipul fericit, încât scoase un suspin.

— Aş sta să te privesc o viaţă întreagă, spuse el.

Drept răspuns, ea îl mângâie, îi lipi buzele de ale ei, apoi îl trase pe pat. Simţea că acest bărbat o iubea cu adevărat, că ar fi făcut tot ce-i cerea şi că şi ea i-ar fi îndeplinit orice dorinţă. Pentru prima oară după multă vreme Athena reacţiona atât cu trupul cât şi cu mintea. Îl iubea sincer şi-i plăcea să facă dragoste cu el. Totuşi, ştiuse întotdeauna că era un om periculos, într-un fel chiar şi pentru ea.

După o oră se îmbrăcară şi ieşiră pe balcon.

Las Vegas era scăldat în lumini de neon, soarele după-amiezii inunda străzile şi hotelurile multicolore într-un şuvoi de aur. Aici, sus, se găseau parcă în afara timpului; drapelele verzi ale vilelor atârnau încremenite, neatinse de nici o adiere.

Athena îl ţinea strâns de mână.

— Ne vedem la vizionare şi la petrecere? întrebă ea.

— Îmi pare râu, dar nu pot veni, răspunse Cross. Însă ne vom vedea în Franţa.

— Am observat că-i foarte greu să ajung până la tine, spuse ea. Ascensorul e încuiat şi ai mulţi paznici.

— Numai pentru câteva zile, o linişti Cross. Exista prea mulţi străini în oraş.

— L-am cunoscut pe vărul tău, Dante, îi povesti Athena. Detectivul pare să-i fie bun prieten. Fac un cuplu nemaipomenit. Losey s-a interesat îndeaproape de soarta şi de programul meu. Dante şi-a oferit şi el serviciile. Erau preocupaţi să ajung cu bine la Los Angeles.

Cross îi strânse mâna.

— Vei ajunge cu bine, o asigură el.

— Claudia mi-a spus că tu şi Dante sunteţi veri, adăugă Athena. De ce poartă tot timpul beretele alea caraghioase?

— Dante e un tip simpatic, răspunse Cross.

— Tot Claudia mi-a povestit că voi doi v-aţi duşmănit încă din copilărie, insistă Athena.

— Aşa e, încuviinţa binevoitor Cross. Dar asta nu înseamnă că nu-i un tip de treabă.

Tăcură amândoi; străzile de la picioarele lor erau ticsite de maşini şi de oameni care mergeau la diverse hoteluri, ca să ia cina şi să joace jocuri de noroc. Un vis al plăcerii plin de riscuri.

— Deci e ultima oară când ne vedem, spuse Athena şi-l strânse de mână, ca şi cum ar fi vrut să-şi retragă cuvintele.

— Ţi-am spus că ne vedem în Franţa, repetă Cross.

— Când? întreba Athena.

— Nu ştiu, răspunse Cross. Dacă nu vin, înseamnă că am murit.

— Situaţia e chiar atât de gravă? întrebă Athena.

— Da, răspunse Cross.

— Nu-mi poţi spune despre ce e vorba? întrebă ea.

Cross tăcu o clipă.

— Vei fi în siguranţă, o linişti el. Cred că şi eu. Mai mult de atât nu-ţi pot spune.

— Am să te aştept, declară Athena.

Îl sărută, apoi ieşi din dormitor şi părăsi apartamentul. El o urmări cu privirea, pe urmă se duse pe balcon şi o văzu ieşind din hotel şi oprindu-se la colonade. Văzu maşina cu oamenii lui, care aveau s-o ducă înapoi la vilă. Apoi ridică receptorul şi-i telefona lui Lia Vazzi, cerându-i să întărească pază în jurul Athenei.

Către ora zece seara jumătatea sălii de bal destinată proiecţiei se umpluse. Spectatorii se adunaseră şi aşteptau să vizioneze montajul preliminar al filmului Messalina. Exista un rând de locuri pentru invitaţii de onoare, cu fotolii moi, între care se găsea o măsuţă cu un telefon. Era şi un fotoliu gol, pe care fusese pusă o coroană de flori cu numele lui Steve Stallings. În celelalte fotolii şedeau Claudia, Dita Tommey, Bobby Bantz şi prietena lui, Johanna, Melo Stuart şi Liza. Skippy Deere trecu imediat la telefon.

Athena sosi ultima, fiind întâmpinată cu ovaţii de echipa de filmare şi de cascadorii din personalul auxiliar. Principalii realizatori, restul actorilor din distribuţie şi toţi cei care şedeau în rândul de fotolii aplaudară şi o sărutară pe obraz, în timp ce ea îşi croia drum către fotoliul din mijloc. Apoi Skippy Deere ridică receptorul şi-i spuse operatorului să înceapă proiecţia.

Pe fundalul întunecat apărură cuvintele „în memoria lui Steve Stallings” şi spectatorii aplaudară discret şi respectuos. Bobby Bantz şi Skippy Deere se împotriviseră acestei introduceri, însă Dita Tommey îşi impusese punctul de vedere, „Dumnezeu ştie de ce”, comentase Bantz. Dar ce dracu’, nu era decât un montaj preliminar şi, în definitiv, sentimentalismul va contribui la publicitate.

Apoi începu filmul.

Athena era fascinantă, mai senzuală pe ecran decât în viaţa cea de toate zilele şi de o inteligenţă care nu surprindea pe nimeni dintre cei care o cunoşteau îndeaproape. Într-adevăr, Claudia scrisese replicile tocmai pentru a-i pune în valoare această calitate. Nu se făcuse economie la fonduri, iar principalele scene erotice erau realizate cu bun gust.

Fără îndoială că, în ciuda avatarurilor sale, filmul Messalina avea să fie un mare succes. Chiar şi fără muzica din final şi fără efectele speciale. Dita Tommey era în extaz, în sfârşit, devenise o regizoare de categoria B. Melo Stuart calcula cât să ceară pentru viitorul film al Athenei; Bantz, care nu părea prea fericit, îşi punea exact aceeaşi problemă. Skippy socotea câţi bani va câştiga; în sfârşit, îşi va putea permite un avion particular.

Claudia era cea mai fericită dintre toţi. Creaţia ei văzuse lumina ecranului. Meritul era numai al ei, scrisese un scenariu original. Datorită lui Molly Flanders beneficia de o cotă din venitul brut. Bineînţeles, scenariul mai fusese rescris pe ici-pe colo de către Ben Sly, dar nu îndeajuns cât să fie socotit coautor.

Toţi se adunară în jurul Athenei şi al Ditei Tommey, ca să le felicite. Molly rămăsese cu ochii la unul dintre cascadori. Cascadorii erau nişte nebuni, aveau trupuri vânjoase şi erau grozavi la pat.

Coroana lui Steve Stallings căzuse pe podea şi lumea o călca în picioare. Molly o văzu pe Athena ieşind din mulţime şi ridicând-o, ca s-o pună înapoi pe scaun. Athena prinse privirea lui Molly şi amândouă înălţară din umeri, Athena zâmbind timid, ca şi cum ar fi vrut să spună „Aşa-i în lumea filmului”.

Publicul se duse în cealaltă parte a sălii de bal. Aici cântau câţiva instrumentişti, însă toţi

dădură năvală asupra bufetului rece. Apoi începu dansul. Molly se duse la cascador, care privea încruntat în jurul lui; la astfel de petreceri cascadorii erau extrem de vulnerabili. Aveau impresia că munca lor nu era apreciată şi îi călca pe nervi când slăbănogul din rolul principal trebuia să-i snopească în bătaie pe ecran, când, în realitate, ei l-ar fi putut face una cu pământul. „Ca orice cascador, e deja în erecţie", gândi Molly în timp ce el o conducea către ringul de dans.

Athena nu rămase la petrecere decât o oră. Primi felicitările cu graţie şi, totodată, conştientă de propria-i amabilitate, lucru pe care-l detestă. Dansă cu „şeful" şi cu alţi băieţi din echipa de filmare, apoi cu un cascador a cărui agresivitate o determină să se retragă.

Rolls-ul hotelului Xanadu o aştepta, cu un şofer înarmat şi doi oameni de pază. Când coborî din limuzină în faţă vilei, rămase surprinsă dând cu ochii de Jim Losey, care ieşea din vila alăturată. Losey veni spre ea.

— Ai fost extraordinară în filmul de astă-seară, spuse el. În viaţa mea n-am văzut un corp mai reuşit. Mai ales fundul.

Athena s-ar fi arătat ceva mai circumspectă, dar şoferul şi cei doi oameni de paza deja coborâseră din maşină, gata să intervină. Din experienţa ei în teatru recunoştea tactica de blocare a scenei prin poziţiile ocupate de actori. Observă că însoţitorii ei se postaseră în aşa fel, încât nici unul să nu se afle în bătaia armei celorlalţi. Mai observă şi ca Losey îi urmărea cu o privire uşor dispreţuitoare.

— Nu era fundul meu, răspunse Athena. Oricum, îţi mulţumesc, zâmbi ea.

Deodată Losey o apuca de mână.

— Eşti cea mai frumoasă femeie din câte am cunoscut vreodată, declară el. De ce nu vrei un bărbat adevărat, în locul partenerilor tăi de film homosexuali şi ipocriţi?

Athena îşi retrase mâna.

— Şi eu sunt actriţă. Nu suntem ipocriţi. Noapte bună.

— Pot intra să bem ceva? întreba Losey.

— Îmi pare rău, îl refuză Athena şi sună la soneria vilei.

Îi deschise un majordom pe care nu-l mai văzuse până atunci.

Losey făcu un pas, vrând să intre împreună cu ea. Spre surprinderea Athenei, majordomul ieşi şi o împinse repede înăuntru. Cei trei oameni de pază blocară accesul lui Losey către uşă.

Losey îi privi dispreţuitor.

— Ce dracu' înseamnă asta? mârâi el.

Majordomul rămăsese în dreptul uşii.

— Suntem paznicii domnişoarei Aquitane. Trebuie să plecaţi.

Losey îşi scoase legitimaţia de poliţist.

— Vedeţi bine cine sunt, spuse el. Am să vă snopesc în bătaie şi apoi am să vă arunc după gratii.

Majordomul studie legitimaţia.

— Eşti din Los Angeles, spuse el. Aici nu-i jurisdicţia dumitale. Îşi scoase şi el legitimaţia. Eu sunt din districtul Las Vegas.

Athena Aquitane se oprise în prag. O miră că noul majordom era detectiv, dar acum începea să înţeleagă.

— Nu exageraţi, spuse ea şi închise uşa.

Losey şi majordomul îşi puseră legitimaţiile în buzunar.

Losey îi sfredeli pe rând cu o privire neagră.

— Am să vă ţin minte, băieţi, ameninţă el.

Nici unul dintre ei nu reacţionă.

Losey le întoarse spatele. Avea lucruri mai importante de făcut. În următoarele două ore Dante Clericuzio urma să-l aducă la vilă pe Cross De Lena.

Dante Clericuzio, purtând pe cap bereta lui renascentistă, se distra de minune la petrecere. Distracţia îl ajuta să se pregătească pentru operaţiunea cea serioasă. Atenţia îi fusese atrasă de o fată de la aprovizionare, dar aceasta nu-l încuraja, fiindcă pusese ochii pe unul dintre cascadori. Cascadorul îi arunca lui Dante priviri ameninţătoare. „Norocul lui că astă-seară am alte treburi", îşi spuse Dante. Se uită la ceas, poate că amicul Jim reuşise s-o atragă în cursă pe Athena. Tiffany nu-şi făcuse apariţia, deşi îi fusese promisă. Dante hotărî să înceapă operaţiunea cu jumătate de oră mai devreme. Îi telefona lui Cross la numărul secret, cerându-l prin centrală.

La celălalt capăt al firului auzi vocea lui Cross.

— Trebuie să te văd chiar acum, îi spuse Dante. Sunt în sala de bal. Grozavă petrecere!

— În acest caz, vino la mine, îl invită Cross.

— Nu, răspunse Dante. Aşa sună ordinele. Nu la telefon şi nu în apartamentul tău. Coboară tu.

Se aşternu o lungă tăcere. Apoi Cross răspunse:

— Bine, cobor.

Dante se postă în aşa fel, încât să-l poată vedea pe Cross cum îşi croieşte drum prin sala de bal. Nu părea să aibă gardă de corp. Dante îşi turti uşor bereta şi se gândi la copilăria petrecută împreună. Cross fusese singurul băiat care-i inspirase teama, adesea se bătuse cu el tocmai fiindcă îi era frică. Dar îi plăcea înfăţişarea lui Cross, de multe ori îl invidiase. Îi invidiase încrederea în sine. Păcat...

După ce-l ucisese pe Pippi, Dante îşi dăduse seama că nu-l putea lăsa în viaţă pe Cross. În viitor trebuia să-l înfrunte pe Don. Dar Dante nu se îndoise niciodată ca bunicul lui îl iubea, bătrânul îi arătase întotdeauna afecţiune. Poate că Don nu va fi de acord cu fapta lui, dar niciodată nu s-ar folosi de temuta lui putere ca să-şi pedepsească nepotul iubit.

Cross se opri în faţa lui. Mai rămânea să-l convingă să vină la vilă în care aştepta Losey. Restul era simplu. Îl va împuşca pe Cross şi-i vor transporta cadavrul în deşert, unde îl vor îngropa. Fără prea multă fantezie, după cum îndemna adesea Pippi De Lena. Maşina era deja parcată în spatele vilei, gata de transport.

— Ce este? îl întrebă Cross, fără alte introduceri. Nu părea bănuitor, nici măcar circumspect. Frumoasă bereta asta nouă, adaugă el şi zâmbi.

Dante îi invidiase întotdeauna zâmbetul, ca şi cum vărul lui i-ar fi citit de fiecare dată gândurile.

Dante vorbi fără grabă, cu glas coborât. Îl luă de mână pe Cross şi-l scoase afară, în faţa uriaşei marchize colorate pentru care hotelul Xanadu cheltuise zece milioane de dolari. Fulgerul de lumini albastre, roşii şi purpurii le scălda siluetele în neon, decolorat de razele lunii de deasupra deşertului.

— Giorgio a venit cu avionul, îi şopti Dante, e la vila mea. Strict secret. Vrea să te vadă imediat. De aceea n-am putut să-ţi spun nimic la telefon. Remarcă satisfăcut că Cross părea îngrijorat. Mi-a atras atenţia să nu-ţi spun, dar e supărat. Cred că a descoperit ceva în legătură cu tatăl tău.

La aceste vorbe, Cross îl săgeta pe Dante cu o privire sumbră, aproape dezgustată. Apoi spuse:

— Bine, să mergem.

Îl conduse pe Dante prin parcul hotelului către grupul de vile.

Cei patru oameni de paza de la poarta complexului de vile îl recunoscură pe Cross şi le făcură semn să treacă.

Dante deschise uşa cu un gest larg şi-şi scoase bereta.

— După tine, spuse el cu un zâmbet viclean, care-i dădea o expresie ştrengărească.

Cross păşi înăuntru.

Furios la culme, Jim Losey plecă de lângă paznicii Athenei şi porni către vila în care locuia. Totuşi, într-un ungher al minţii cântărea situaţia, în care ghicea un semnal de alarmă. Ce era cu toţi acei oameni de pază? La dracu', Athena era o stea de cinema şi experienţa cu Boz Skannet probabil o înspăimântase de moarte.

Descuie uşa şi intră în vilă, care părea pustie, toată lumea era la petrecere. Avea la dispoziţie mai mult de o oră ca să se pregătească să-l întâmpine pe Cross. Se duse la valiză şi o deschise. Înăuntru strălucea pistolul sau Glock, şters de vaselină. Deschise cealaltă valiză, care avea un compartiment secret. Acolo se găsea un încărcător plin cu gloanţe. Puse încărcătorul în pistol, îşi prinse pe umăr tocul şi vârî arma în el. Era gata. Observă că nu era emoţionat, niciodată nu avea trac în astfel de situaţii. De aceea era un bun poliţist.

Ieşi din dormitor şi se duse în bucătărie. Vila avea o mulţime de coridoare. Lua din frigider o sticlă de bere străină şi un platou cu sandvişuri micuţe. Ronţăi unul. Caviar. Scoase un suspin de plăcere, niciodată nu gustase ceva atât de delicios. Asta da viaţă! De acum încolo aşa avea să trăiască, icre negre, balerine, poate într-o bună zi chiar Athena. Nu trebuia decât să-şi îndeplinească misiunea din această seară.

Luă platoul şi sticla, apoi trecu în salonul cel uriaş.

Primul lucru care-i atrase atenţia era că podeaua şi mobilierul fuseseră acoperite cu folii de plastic, dând întregii încăperi o culoare albă, spectrală. Aşezat într-un fotoliu învelit în

folie de plastic îl aştepta un bărbat, care fuma un trabuc subţire şi ţinea în mână un pahar cu rachiu de piersici. Era Lia Vazzi.

„Ce mama dracului înseamnă asta?" se întreba Losey. Puse platoul şi sticla pe măsuţa de cafea şi i se adresa lui Lia:

— Te-am căutat.

Lia pufăi din trabuc şi sorbi o înghiţitura de rachiu.

— Şi iată, ai dat de mine, răspunse el. Se ridică în picioare. Acum mă poţi pălmui din nou.

Losey avea prea multă experienţă ca să nu adulmece primejdia. În mintea lui lucrurile începură să se lege. Se mirase ca celelalte apartamente ale vilei rămăseseră neocupate, i se păruse bizar. Îşi descheie haina ca din întâmplare şi-i zâmbi larg lui Lia. „De data asta n-ai să te alegi numai cu o palmă", se gândi el. Mai rămânea o oră până când Dante îl va aduce pe Cross, îi putea aştepta fără să stea cu mâinile încrucişate. Acum, că era înarmat, nu se temea să-l aibă în faţa lui pe Lia.

Deodată încăperea se umplu de bărbaţi. Ieşiseră din bucătărie, din holul de legătura, din salonul cu video şi televizor. Toţi erau mai solizi decât Jim Losey. Numai doi dintre ei îşi scoseseră armele.

— Ştiţi că sunt poliţist? îi întrebă Losey.

— Toţi ştim asta, îl linişti Lia. Se apropie de Losey. În acelaşi timp, cei doi bărbaţi îi înfipseră în spate ţevile pistoalelor. Lia vârî mâna sub sacoul lui Losey şi-i luă revolverul. Îl înmână unuia dintre bărbaţi, apoi îl bătu scurt cu palma pe umăr. Ei bine, îi spuse Lia. Mereu aveai de pus întrebări. Acum sunt aici. Întreabă-mă.

Lui Losey încă nu-i era frică. Se simţea doar îngrijorat că Dante va veni cu Cross. Nu putea să creadă că un om ca el, care avusese norocul să scape cu viaţă din atâtea situaţii riscante, fusese până la urmă învins.

— Ştiu că tu l-ai aranjat pe Skannet, spuse Losey. Mai curând sau mai târziu tot am să pun mâna pe tine.

— Atunci fă-o mai curând, replică Lia. Nu va exista un „mai târziu". Da, ai dreptate, acum poţi muri fericit.

Lui Losey încă nu-i venea să creadă că cineva ar îndrăzni să ucidă cu sânge rece un poliţist. Desigur, mai făceai un schimb de focuri cu traficanţii de droguri, se mai găsea câte un negrotei ţicnit care să tragă în tine când îi arătai insigna, la fel şi spărgătorii de bănci care fugeau cu prada, dar nici un individ de soiul lor n-ar fi avut curajul să lichideze un poliţist. Ar fi ieşit prea mare tărăboi.

Întinse braţul să-l împingă deoparte pe Lia, cu gând să domine situaţia. Deodată însă un bici de foc îi şfichiui stomacul şi Losey se clătină pe picioare. Îşi îndoi încet genunchii. Ceva greu îl izbi în cap şi fierbinţeala din ureche îl împiedică să audă. Căzu în genunchi şi covorul îi păru o pernă uriaşă. Ridică privirea. Lia Vazzi stătea aplecat deasupra lui, ţinând în mână o frânghie subţire de mătase.

Lia Vazzi pierduse două zile întregi ca să coase cei doi saci în care avea să pună cadavrele. Erau confecţionate din pânză groasă de culoare cafeniu-închis şi se puteau strânge la gură cu un şiret. În fiecare încăpea un om solid. Pânza groasă împiedica sângele să curgă şi, o dată trasă sfoara, îi puteai căra pe umăr ca pe nişte raniţe soldăţeşti. Losey nu observase cei doi saci de pe canapea. Bărbaţii aflaţi în încăpere vârâră cadavrul lui într-unul din saci şi Lia îl lega cu sfoară. Puse sacul în picioare, sprijinindu-l de canapea. Dădu ordin oamenilor săi să încercuiască vila, dar să nu-şi facă apariţia decât la chemarea lui. După aceea ştiau ce au de făcut.

De la poarta complexului, Cross şi Dante se îndreptară cu paşi mari spre vilă acestuia din urmă. Aerul nopţii era apăsător din pricina căldurii acumulate de deşert în timpul zilei. Amândoi erau transpiraţi. Dante observă că Cross era îmbrăcat cu pantaloni, o cămaşă descheiată la gât şi o haină prinsă în nasturi, deci putea fi înarmat...

Cele şapte vile, cu drapelele lor verzi fluturând alene la câte o adiere, ofereau o privelişte magnifică în lumina lunii din deşert. Balcoanele, tendele cu volane de culoare verde de la ferestre, uşile mari şi albe cu ornamente din aur le făceau să pară construcţii din alt secol. Dante îl prinse de braţ pe Cross.

— Ia priveşte! exclamă el. Nu-i aşa că-i frumos? Am auzit că te culci cu tipa aia de milioane din film. Felicitări. Când te plictiseşti de ea, dă-mi de ştire.

— Sigur, răspunse binevoitor Cross. Îi eşti simpatic, cu bereta ta.

Dante îşi scoase bereta şi spuse cu însufleţire:

— Tuturor le plac beretele mele. Chiar a spus ea că-i sunt simpatic?

— Ai încântat-o, răspunse sec Cross.

— Am încântat-o, repeta gânditor Dante. Ce chestie grozavă!

O clipă se întreba dacă Losey reuşise s-o aducă pe Athena în vila lor, ca să bea ceva. Ar fi fost frişca de pe tort. Era mulţumit că reuşise să-i distragă atenţia lui Cross, remarcase unda de iritare din vocea vărului său.

Ajunseră la uşa vilei. Nu părea păzită. Dante apasă pe butonul soneriei, aşteptă, apoi apasă din nou. Cum nici de data aceasta nu răspunse nimeni, scoase cheia şi descuie uşa. Intrară în apartamentul lui Losey.

„Poate ca Losey e ocupat cu Athena", gândi Dante. Al dracului mod de a executa o operaţiune, dar, în locul lui, şi Dante ar fi procedat la fel.

Dante îl conduse pe Cross în salon şi râmase uluit văzând pereţii şi mobilierul acoperite cu folii curate de plastic. Sprijinit de canapea era un sac mare şi cafeniu. Pe canapea se vedea un sac identic, gol. Totul acoperit cu plastic.

— Iisuse Hristoase, ce dracu înseamnă asta? exclamă Dante.

Se întoarse cu faţa către Cross. Cross ţinea în mână un pistol foarte mic.

— Ca să nu se mânjească mobilă de sânge, explică el. Trebuie să-ţi spun că niciodată nu mi-au plăcut beretele tale şi că n-am crezut o clipă ca tata a fost ucis de un borfaş. „Unde dracu' e Losey?" se întrebă Dante. Îl strigă cu glas tare, spunându-şi că un pistol de calibru atât de mic nu prezenta un pericol. Toată viaţa ta ai fost un Santadio, spuse Cross.

Dante se răsuci într-o parte, ca să ofere o ţintă redusă, şi se aruncă asupra lui Cross. Şiretlicul îi reuşi, totuşi un glonţ îl nimeri în umăr. O fracţiune de secundă îl copleşi fericirea, fiind convins că va învinge, apoi glonţul exploda, pulverizându-i jumătate din braţ. Atunci înţelese că nu avea nici o şansă. Făcu un gest care-l surprinse pe Cross. Cu braţul rămas teafăr, sfâşie plasticul de pe podea, adunându-l la un loc. Cu trupul şiroind de sânge, cu braţele încărcate cu folii de plastic şi clătinându-se pe picioare, încerca să se tragă deoparte din faţa lui Cross, apoi ridică foliile ca pe un scut argintiu.

Cross făcu un pas înainte. Ochi cu luare-aminte şi trase prin plastic, o dată şi încă o dată. Gloanţele explodară şi obrazul lui Dante se acoperi aproape în întregime cu fragmente mici de plastic înroşite. Coapsa lui stângă păru să se desprindă de corp. Cross trase din nou. Dante se prăbuşi, pe covorul alb se vedeau cercuri concentrice de culoare purpurie. Cross îngenunche lângă Dante, îi înfăşură capul în plastic şi trase din nou. Bereta renascentistă de pe creştetul lui Dante sări în aer, apoi îi căzu din nou pe cap. Cross îşi dădu seama că era prinsă cu o agrafă, numai că acum era agăţata de un craniu deschis. Părea că pluteşte.

Cross se ridică în picioare şi-şi puse pistolul în tocul de la spate. În acelaşi moment Lia intră în salon. Se priviră unul pe celălalt.

— Treaba e făcută, spuse Lia. Du-te să te speli la baie şi înapoiază-te la hotel. Distruge hainele. Eu mă ocup de armă şi de curăţenie.

— Cum rămâne cu covoarele şi cu mobilierul? întreba Cross.

— Mă ocup eu de tot, îl asigură Lia. Spală-te şi du-te la petrecere.

După plecarea lui Cross, Lia îşi luă un trabuc de pe masa cu tăblie de marmură, pe care o cercetă să vadă dacă avea pete de sânge. Era perfect curată. În schimb, canapeaua şi covorul erau îmbibate. Asta era situaţia.

Înfăşură cadavrul lui Dante în folii de plastic şi, ajutat de doi dintre oamenii săi, îl vâri în sacul de pânză rămas liber. Apoi adună toate foliile de plastic din încăpere şi le îndesă în acelaşi sac. Când termină, legă strâns sfoară de la gura sacului. Mai întâi, cărară sacul cu Losey până în garajul vilei şi-l aruncară în furgoneta. Mai făcură un drum cu cadavrul lui Dante.

Furgoneta fusese adaptată de către Lia Vazzi. Avea două rânduri de podele, între care exista un spaţiu gol. Lia şi oamenii lui împinseră cele două cadavre în golul dintre podele, apoi o traseră pe cea de deasupra.

În calitatea lui de profesionist, Lia se gândise la toate. În furgoneta erau două bidoane cu benzină. Le duse chiar el în vilă şi le turnă pe podea şi peste mobilă. Aprinse un fitil, care îi lăsa cinci minute ca să fugă. Se urcă în furgonetă şi porni în lunga călătorie spre Los Angeles.

Înaintea şi în urma lui veneau oamenii din echipă. În zori trase pe chei în faţa iahtului care-i aştepta. Descărcă cei doi saci şi-i cără la bord. Iahtul se desprinse de ţărm.

Către amiază, urmări cum cuşca de fier în care se găseau cele două cadavre era coborâtă

încet în apele oceanului. Cei doi îşi primiseră ultima împărtăşanie.

Molly Flanders dispăru împreună cu cascadorul în camera lui de la hotel, nu la vilă, pentru ca, în ciuda ataşamentului ei faţă de cei lipsiţi de influenţă în societate, Molly păstra un grăunte de snobism, nu voia să se afle că se culca cu un bărbat care-i era inferior.

Către ziuă, invitaţii la petrecere începură să se retragă; soarele se ridica roşu şi rău prevestitor, când o şuviţă subţire de fum albăstrui îi ieşi în întâmpinare.

Cross îşi schimbase hainele, făcuse un duş şi se dusese la petrecere. Acum şedea împreună cu Claudia, Bobby Bantz, Skippy Deere şi Dita Tommey, sărbătorind succesul filmului Messalina. Deodată, în exterior răsunară strigăte de spaimă. Grupul de la Hollywood alergă afară, urmat de Cross.

O flacără subţire se înălţa triumfătoare peste luminile de neon de pe Strip, apoi se desfăcea într-un nor gros roşu-vineţiu, profilat pe munţii de culoarea nisipului.

— Oh, Doamne! murmură Claudia, apucându-l strâns de braţ pe Cross. E una dintre vilele tale.

Cross tăcea. Privea cum drapelul verde de pe acoperişul vilei era mistuit de flăcări şi de fum, auzea maşinile de pompieri venind pe Strip cu şuier de sirene. Douăsprezece milioane de dolari făcuţi scrum, ca să ascundă sângele vărsat de el. Lia Vazzi era un OM Competent, nu se uita la bani, nu risca niciodată.

Capitolul 23

Întrucât detectivul Jim Losey era oficial în concediu, dispariţia lui fu remarcată abia după cinci zile de la incendiul survenit la Xanadu. Desigur, dispariţia lui Dante Clericuzio nici măcar nu fu adusă la cunoştinţa autorităţilor.

În urma investigaţiilor, poliţia găsi cadavrul lui Phil Sharkey. Bănuiala căzu asupra lui Losey şi se presupuse că acesta fugise, ca să se sustragă cercetărilor.

Detectivii din Los Angeles veniră să-i pună întrebări lui Cross, dat fiind că Losey fusese văzut ultima oară Ia hotelul Xanadu. Dar nu exista nici un element care să stabilească o legătură între cei doi bărbaţi. Cross povesti că îl văzuse numai câteva minute în seara petrecerii.

Cu toate acestea, Cross nu-şi făcea griji din pricina oamenilor legii. El aştepta să primească un semn de la Don Clericuzio.

Fără îndoială, Don Clericuzio aflase de dispariţia lui Dante, cu siguranţă ştia că ultima oară fusese văzut la hotelul Xanadu. Atunci de ce nu-i cereau informaţii? Era oare cu putinţă ca totul să fie trecut cu vederea atât de uşor? Cross nu credea acest lucru nici în ruptul capului.

Continuă să administreze zi de zi hotelul, ocupându-se de planurile de reconstrucţie a vilei care arsese. Într-adevăr, Lia Vazzi se ocupase de petele de sânge.

Claudia veni să-l viziteze. Radia de fericire. Cross dădu dispoziţii ca cina să le fie adusă în apartamentul lui, ca să poată sta de vorbă între patru ochi.

— Nici n-o să-ţi vină să crezi, îi spuse ea lui Cross. Sora ta va fi directorul Studiourilor LoddStone.

— Felicitări, se bucură Cross, strângând-o frăţeşte în braţe. Întotdeauna am spus că eşti cea mai tare din tot neamul Clericuzio.

— Am venit la înmormântarea tatei de dragul tău. Am spus-o clar la toată lumea, se încrunta ea.

Cross râse.

— Aşa e, şi pe toţi i-ai scos din sărite, cu excepţia lui Don, care a spus: „Să-şi vadă de filmele ei şi Dumnezeu s-o aibă în pază."

Claudia ridică din umeri.

— Puţin îmi pasă de ei. Dar să-ţi povestesc ce s-a întâmplat, pentru că e, într-adevăr, ciudat. După ce am plecat toţi din Las Vegas cu avionul lui Bobby, totul părea în regulă. Însă când am aterizat la Los Angeles, s-a dezlănţuit iadul. Poliţia l-a arestat pe Bobby. Ghici de ce.

— Pentru că face filme proaste, o tachina Cross.

— Nu, ascultă, zău că-i bizar, insistă Claudia. Îţi aminteşti de fata aceea, Johanna, pe care Bantz a adus-o cu el la petrecere? Ţii minte cum arăta? Ei bine, a reieşit că avea numai cincisprezece ani. L-au acuzat pe Bobby de viol şi de trafic de carne vie, pentru că a trecut-o dintr-un stat în altul. Claudia vorbea cu ochii măriţi şi cu sufletul la gură. Dar a fost o înscenare. Erau prezenţi şi părinţii Johannei, furioşi nevoie mare că sărmana lor fiică fusese violată de un bărbat cu patruzeci de ani mai vârstnic decât ea.

— Zău că nu arăta de cincisprezece ani, o întrerupse Cross. Dar se vedea limpede că umblă după agăţat.

— Era cât pe ce să izbucnească un mare scandal, continua Claudia. Dar a intervenit bătrânul Skippy. L-a scos pe Bantz basma curată din necazul acesta. L-a scăpat de arestare şi a făcut în aşa fel, încât povestea să nu ajungă în presă. Prin urmare, se pare că lucrurile s-au aranjat. Cross zâmbea. Se vede treaba că bătrânul David Redfellow nu-şi pierduse îndemânarea. Nu-i deloc amuzant, îl dojeni Claudia. Bietul Bobby a fost victima unei înscenări. Fata s-a jurat că, la Vegas, Bobby a silit-o să întreţină raporturi sexuale cu el. Părinţii Johannei s-au jurat că nu aveau nevoie de bani, dar că, pe viitor, voiau să descurajeze alţi violatori de fete tinere şi inocente. La studio a fost un tămbălău pe cinste. Dora şi Kevin Marrion au fost atât de supăraţi, încât au pus problema vânzării studioului. Pe urmă a intervenit tot Skippy. A încheiat contract cu fata pentru rolul principal într-un film cu buget modest, urmând ca scenariul să fie scris de tatăl ei. Pe bani frumoşi. După aceea, l-a pus pe Benny Sly să rescrie scenariul într-o singură zi şi l-a plătit regeşte. Nu-i rău. Apropo, într-un fel, Benny e un geniu. Treaba se aranjase. Şi iată că din senin, procurorul districtului Los Angeles s-a trezit că voia să-l dea pe Bobby în judecată. Acelaşi procuror pe care LoddStone l-a ajutat să fie reales, cel pe care Eli Marrion l-a tratat împărăteşte. Skippy chiar i-a oferit o

slujbă în cadrul studioului, la departamentul afaceri, un contract pe cinci ani plătit cu un milion pe an, dar el a refuzat. A insistat că Bobby Bantz să fie demis din postul de director al studioului. Abia atunci ar fi dispus să discute. Nimeni nu înţelege de ce e aşa pornit.

— Un funcţionar public incoruptibil, comentă Cross, ridicând din umeri. Se mai întâmplă.

Se gândi din nou la David Redfellow. Redfellow ar fi negat vehement existenţa unei asemenea specii. Cross îşi imagină cum procedase Redfellow. Probabil îi spusese procurorului: „Cum aşa, te mituiesc ca să-ţi faci datoria?" Cu siguranţă ca Redfellow nu se zgârcise la bani. Douăzeci, presupuse Cross. Faţă de cifra de afaceri de zece miliarde a studioului, ce contau douăzeci de milioane? În plus, procurorul nu risca nimic. El urma să acţioneze strict în conformitate cu legea. Într-adevăr, fusese o mână de maestru.

Claudia continuă să vorbească plină de însufleţire:

— Oricum, Bantz a fost nevoit să-şi dea demisia, povesti ea. Dora şi Kevin au fost bucuroşi să vândă studioul. La acesta se adaugă aprobarea pentru cinci filme de ale lor, un miliard de dolari bani gheaţa în buzunarul lor. După puţin timp şi-a făcut apariţia o mogâldeaţă de italian, care a convocat o şedinţa şi ne-a anunţat că el era noul proprietar. Apoi, pe nepusă masă, m-a numit pe mine director de studio. Aşa că acum eu sunt şefa. Ce zici de zăpăceala asta? Cross se mărgini s-o privească amuzat, apoi zâmbi. Deodată, Claudia se trase înapoi şi-şi privi fratele. Privirea ei era mai întunecată, mai sfredelitoare, mai inteligentă decât oricând. Dar chipul continua să-i rămână zâmbitor. Exact ca un bărbat, Cross. Acum am reuşit exact ca un bărbat. Şi nici n-a fost nevoie să mă culc cu cineva...

Cross era uimit.

— Ce s-a întâmplat, Claudia? întrebă el. Credeam că eşti fericită.

Claudia îi surâse.

— Chiar sunt. Atâta doar că nu sunt o naivă. Şi pentru că-mi eşti frate, te iubesc. Vreau să ştii însă că pe mine nu mă duci. Se apropie de el şi se aşeză alături pe canapea. Te-am minţit când ţi-am spus că am venit la înmormântarea tatei doar de dragul tău. Am venit pentru că voiam să mă simt parte din ceva din care el făcuse parte şi din care făceai parte tu. Am venit pentru că nu mai puteam rămâne izolată. Însă urăsc tot ce reprezintă ei, Cross. Atât Don, cât şi ceilalţi.

— Asta înseamnă că nu vrei să conduci studioul'? întrebă Cross.

Claudia râse zgomotos.

— Nu, sunt dispusă să recunosc că am rămas o Clericuzio. Vreau să fac filme bune şi să câştig mulţi bani. Filmele sunt importanţi factori de nivelare, Cross. Pot face un film bun despre femei celebre... Să vedem ce se întâmplă când utilizez talentele Familiei în scopuri bune, nu rele.

Râseră amândoi.

Cross o îmbrăţişă, apoi o sărută pe obraz.

— Cred că e nemaipomenit, zău aşa, spuse el.

Se referea în egală măsură la amândoi. Dacă Don Clericuzio o numise director al studioului, însemna că nu făcuse legătura între Cross şi dispariţia lui Dante. Planul reuşise.

Terminaseră masa şi vorbiseră ore întregi. Când Claudia se ridică să plece, Cross scoase din birou un săculeţ cu jetoane negre.

— Încearcă-ţi norocul la masa de joc. Eşti invitata mea, spuse el.

Ea îl bătu uşor peste obraz şi răspunse:

— Numai să nu faci din nou pe fratele mai mare şi să mă dojeneşti ca pe un copil. Ultima oară mi-a venit să te strâng de gât.

El o îmbrăţişa, era nespus de bine s-o aibă alături. Într-o clipă de slăbiciune spuse:

— Ştii, în caz că se întâmpla ceva, ţie îţi las o treime din averea mea. Sunt foarte bogat. Aşa că poţi da dracului studioul oricând ai chef.

Ea îi răspunse cu ochii strălucind:

— Cross, apreciez că îmi porţi de grijă, dar îi pot da dracului şi fără averea ta... Deodată pe chipul ei se aşternu îngrijorarea. S-a întâmplat ceva? Eşti bolnav?

— Nu, nu, protestă Cross. N-am vrut decât să ştii.

— Har Domnului! răsuflă uşurată Claudia. Acum că am intrat eu în joc, poţi să ieşi tu. Te poţi desprinde de Familie. Poţi fi liber.

Cross râse.

— Sunt liber, răspunse el. Nu peste mult timp voi pleca din ţară, voi locui în Franţa împreună cu Athena.

În după-amiaza celei de a zecea zi, Giorgio Clericuzio veni la Xanadu ca să-l întâlnească, şi Cross simţi un junghi în stomac. Înţelese că va intra în panică dacă nu se stăpânea.

Giorgio îşi lăsa garda de corp la intrarea apartamentului, lângă paznicii hotelului. Dar Cross nu-şi făcea iluzii, oamenii lui de pază ar fi executat orice ordin dat de Giorgio. Nu-l linişti nici înfăţişarea lui Giorgio. Acesta părea mai slab şi era tras la faţă. Pentru prima oară, lui Cross îi făcea impresia că Giorgio nu mai controla situaţia.

Tânărul îl întâmpină plin de entuziasm.

— Giorgio, exclamă el, ce plăcere neaşteptată! Dau imediat un telefon să ţi se pregătească o vilă.

Giorgio îi zâmbi obosit şi spuse:

— Nu reuşim să dăm de urma lui Dante. Făcu o scurtă pauză. Parcă a intrat în pământ, ultima oară a fost văzut aici, la Xanadu.

— Iisuse! se miră Cross. Asta-i grav. Dar îl cunoşti pe Dante, totdeauna a fost greu de stăpânit.

De data aceasta, Giorgio nu-şi mai dădu osteneala să zâmbească.

— Era cu Jim Losey, care, de asemenea, a dispărut.

— Făceau o pereche ciudată, spuse Cross. M-a mirat relaţia dintre ei.

— Erau amici, explică Giorgio. Tatei nu-i prea plăcea, dar Dante îi plătea leafa lui Jim.

— Te voi ajuta în măsura în care îmi stă în putere, se oferi Cross. Voi sta de vorbă cu toţi angajaţii hotelului. Ştii însă că Dante şi Losey nu erau înregistraţi oficial. Aşa procedăm întotdeauna cu cei cazaţi la vile.

— Asta poţi face când te întorci, spuse Giorgio. Don vrea să te vadă personal. A închiriat şi un avion, ca să te ducă la el.

Cross făcu o pauză lungă.

— Mă duc să-mi iau câteva lucruri, spuse el. Giorgio, e chiar atât de grav?

Giorgio îl privi drept în ochi.

— Nu ştiu, răspunse el.

În avionul închiriat care-i ducea la New York, Giorgio se adânci în studiul unei serviete pline de acte. Cross nu insista să intre în vorbă cu el, deşi tăcerea lui era semn rău. Oricum, Giorgio nu i-ar fi dat nici o informaţie.

Avionul era aşteptat de trei maşini închise, cu şase soldaţi ai Familiei Clericuzio. Giorgio urcă într-o maşină şi-i făcu semn lui Cross să urce în alta. Alt semn rău. Începea să se lumineze de ziuă când maşinile trecură de poarta păzita a domeniului Quogue, proprietatea Familiei Clericuzio.

Uşa casei era păzită de doi bărbaţi. Alţi oameni patrulau printre clădiri, dar nu se vedeau nici femei, nici copii.

— Unde dracu' s-au dus toţi, la Disneyland? îl întrebă Cross pe Giorgio.

Dar Giorgio se făcu că nu aude gluma.

Primul lucru remarcat de Cross în sufrageria de la Quogue fu un grup de opt bărbaţi, în mijlocul căruia discutau foarte amical alţi doi. Simţi cum îi zvâcneşte inima în piept. Cei doi erau Petie şi Lia Vazzi. Vincent îi urmărea din priviri cu un aer furios.

Petie şi Lia păreau cei mai buni prieteni din lume. Dar Lia era îmbrăcat doar în pantaloni şi cămaşă, fără sacou sau cravată. De regulă, Lia se îmbrăca sobru, ceea ce însemna că fusese percheziţionat şi dezarmat. Într-adevăr, părea un şoricel glumeţ, încercuit de pisici vesele şi ameninţătoare. Lia îl salută pe Cross dând din cap cu un aer trist. Petie nu-i aruncă nici o privire. Dar când Giorgio îl conduse pe Cross în biroul din spate, Petie plecă de lângă Lia şi veni în urma lor, la fel şi Vincent.

În birou îi aştepta Don Clericuzio. Aşezat într-un fotoliu uriaş, fuma unul dintre trabucurile lui răsucite. Vincent se duse şi-i oferi un pahar cu vin luat din bar. Nimic pentru Cross. Petie rămase în picioare lângă uşă. Giorgio se aşeză pe canapea lângă Don şi-i făcu semn lui Cross să ia loc alături.

Chipul lui Don, supt de bătrâneţe, nu trăda nici urmă de emoţie. Cross îl sărută pe obraz. Don îl privi şi expresia i se îmblânzi, parcă de tristeţe.

— Aşa deci, Croccifixio, începu el. Ai lucrat inteligent. Acum însă trebuie să ne explici motivul. Sunt bunicul lui Dante, fiica mea e mama lui. Bărbaţii aceştia îi sunt unchi. Trebuie să dai socoteală în faţa noastră a tuturor.

Cross încercă să-şi păstreze calmul.

— Nu înţeleg, răspunse el.

— E vorba despre Dante, interveni cu asprime Giorgio. Unde e?

— Dumnezeule, de unde să ştiu eu? exclamă Cross, silindu-se să pară uimit. Mie nu mi-a dat raportul niciodată. Ar putea fi în Mexic, la distracţii.

— Nu înţelegi, îi reteză vorba Giorgio. Nu mai face pe prostul. Deja ai fost găsit vinovat. Unde l-ai aruncat?

La bar Vincent întoarse capul, ca şi cum i-ar fi fost greu să-l privească în ochi. Cross auzi paşii lui Petie în spate, apropiindu-se de canapea.

— Ce dovezi aveţi? întrebă Cross. Cine v-a spus că l-aş fi omorât pe Dante?

— Eu. Cel care vorbise era Don. Trebuie să înţelegi. Te-am declarat vinovat. O sentinţă fără drept de apel. Te-am adus aici ca să obţii clemenţă, trebuie să justifici uciderea nepotului meu.

Auzindu-i glasul şi tonul măsurat, Cross înţelese că totul se sfârşise. Atât pentru el cât şi pentru Lia Vazzi. Dar Vazzi ştia deja. Citise în ochii lui.

Vincent se întoarse către Cross, îmblânzindu-şi obrazul de granit.

— Spune-i tatei adevărul, Cross. E unica ta şansă.

Don încuviinţă din cap.

— Croccifixio, spuse el, tatăl tău mi-a fost mai mult decât nepot, purta în vine sângele neamului Clericuzio, ca şi tine. Tatăl tău mi-a fost cel mai devotat prieten. Aşadar, sunt gata să-ţi ascult motivele.

Cross se pregăti să vorbească.

— Dante mi-a ucis tatăl. L-am declarat vinovat, aşa cum aţi făcut şi voi cu mine. Mi-a ucis tatăl din răzbunare şi din ambiţie. În adâncul sufletului rămăsese un Santadio. Don nu-i răspunse. Cum să nu-mi răzbun tatăl? continuă Cross. Cum să uit că tata mi-a dat viaţa? La fel ca tata, respect prea mult Familia Clericuzio ca să-mi închipui că aţi avut vreun amestec. Totuşi, cred că aţi ştiut că vinovatul era Dante, dar nu aţi întreprins nimic. Atunci cum să apelez la voi că să îndreptaţi răul?

— Dovada, ceru Giorgio.

— Un om ca Pippi De Lena n-ar fi fost niciodată luat prin surprindere, răspunse Cross. Iar faptul că Jim Losey se întâmpla să fie acolo chiar atunci era mai mult decât o coincidenţă. Nici unul dintre cei prezenţi aici nu crede în coincidenţe. Toţi ştiaţi că Dante era vinovat. Don Domenico, dumneata însuţi mi-ai povestit războiul cu Familia Santadio. Cine poate şti ce intenţii avea Dante după ce mă lichida pe mine, cum, fără îndoială, ştia că trebuie să o facă? Urmau unchii lui. Cross nu îndrăzni să se refere şi la Don. Se bizuia pe afecţiunea dumitale, i se adresă el bătrânului.

Don îşi pusese trabucul deoparte. Expresia lui rămânea de nepătruns, totuşi pe chip i se citea o umbră de tristeţe.

Atunci vorbi Petie. Petie fusese cel mai apropiat de Dante.

— Unde ai aruncat cadavrul? îl întrebă din nou pe Cross.

Cross nu-i putu răspunde, nu reuşea să articuleze cuvintele.

Se lăsă o tăcere lungă; într-un târziu, Don ridică fruntea către toţi cei de faţă şi vorbi:

— Înmormântările oamenilor tineri sunt pierdere de vreme, spuse el. Ce au realizat ei ca să merite omagii? Ce au făcut ca să inspire respect? Tinerii nu cunosc nici milă, nici recunoştinţă. Fiica mea e şi aşa nebună, de ce să-i sporim durerea, luându-i orice şansă de însănătoşire? Îi vom spune că fiul ei a fugit, vor trece ani întregi până să afle adevărul.

Toţi cei din încăpere se destinseră. Petie se apropie şi se aşeză pe canapea lângă Cross. În spatele măsuţei-bar Vincent ridică un pahar de coniac la buze, ca pentru un toast.

— Totuşi, fie că ai avut sau nu dreptate, ai comis o crimă împotriva Familiei, spuse Don. Trebuie să primeşti o pedeapsă. Tu vei plăti cu bani, Lia Vazzi cu viaţa.

— Lia nu a avut nici un amestec în uciderea lui Dante, îi explică Cross. Cu Losey e altă poveste. Dă-mi voie să-l răscumpăr. Deţin jumătate din hotelul Xanadu. Îţi transfer jumătate din proprietate drept răscumpărare pentru mine şi pentru Vazzi.

Don Clericuzio chibzui asupra propunerii.

— Eşti un om loial, spuse el. Se întoarse către Giorgio, apoi către Vincent şi Petie. Dacă voi trei sunteţi de acord, atunci sunt şi eu. Fiii lui nu răspunseră. Don oftă, ca şi cum i-ar fi părut rău. Vei ceda jumătate din averea ta, dar trebuie să pleci din lumea noastră. Vazzi se va întoarce în Sicilia împreună cu familia... sau poate să rămână, după dorinţa lui. Mai mult de atât nu pot să fac. Tu şi Vazzi nu veţi mai vorbi niciodată unul cu celălalt. În prezenţa ta, ordon fiilor mei să nu-şi răzbune nepotul. Ai o săptămână ca să-ţi pui la punct afacerile, să semnezi actele necesare pentru Giorgio. Don îşi îmblânzi tonul. Te asigur că nu am cunoscut intenţiile lui Dante. Acum mergi cu bine şi nu uita că întotdeauna l-am iubit pe tatăl tău ca pe

copilul meu.

După plecarea lui Cross, Don Clericuzio se ridică de pe fotoliu şi-i spuse lui Vincent:

— Vreau să merg în pat.

Vincent îl ajută să urce scările, pe Don îl cam lăsaseră picioarele. În cele din urmă, vârsta începea să-şi spună cuvântul.

Epilog

Nisa, Franţa, Quogue

În ultima zi pe care o petrecu la Vegas, Cross De Lena se aşeză pe balconul apartamentului său de la ultimul etaj şi privi în jos la Strip, scăldat în razele soarelui. Marile hoteluri — Caesars Palace, Flamingo, Desert Inn, Mirage şi Sands — sfidau strălucirea soarelui cu reclamele lor de neon.

Don Clericuzio fusese foarte categoric în privinţa exilului. Cross nu va mai pune piciorul în Vegas. Ce fericit fusese aici tatăl lui, Pippi, Gronevelt făcuse din oraş propria sa Valhalla, însă Cross nu avusese niciodată parte cu adevărat de tihna lor. E drept că se bucurase de plăcerile Vegas-ului, dar acestea păstraseră întotdeauna răceala oţelului.

Drapelele verzi ale celor şapte vile atârnau nemişcate în aerul încremenit al deşertului, afară de cel agăţat de clădirea care arsese, un schelet înnegrit, ca şi cum ar fi fost strigoiul lui Dante. Dar Cross nu avea să mai întâlnească asemenea privelişti.

Iubise Xanadu, îşi iubise tatăl, pe Gronevelt şi pe Claudia. Totuşi, într-un fel, îi trădase. Pe Gronevelt, prin faptul că nu fusese devotat hotelului Xanadu; pe tatăl său, pentru că nu se arătase fidel faţă de clanul Clericuzio; pe Claudia, pentru ca ea îl credea curat la suflet. Acum se eliberase de toţi. Era pe punctul de a începe o viaţă nouă.

Ce-i putea aduce dragostea lui pentru Athena? Fusese avertizat asupra riscurilor iubirii de către Gronevelt, de către tatăl său, ba chiar şi de bătrânul Don. Iubirea era slăbiciunea fatală a oamenilor influenţi care exercitau controlul asupra lumii lor. Atunci de ce nesocotea acele sfaturi? De ce îşi încredinţa soarta în mâinile unei femei? Era foarte simplu: prezenţa ei, vocea ei, felul în care se mişca, fericirea şi durerea ei, toate erau izvorul lui de fericire. Alături de ea, lumea devenea frumoasă şi strălucitoare. Hrana era delicioasă, razele soarelui îi încălzeau oasele şi îl cuprindea acea dulce foame de ea care-i binecuvânta viaţa. Iar când dormea alături de Athena, nu se temea niciodată de coşmarurile dinaintea zorilor.

Trecuseră trei săptămâni de la ultima întâlnire cu Athena, dar îi auzise glasul în aceeaşi dimineaţă. Îi telefonase în Franţa, ca s-o anunţe că venea s-o vadă şi din glasul ei ghicise cât era de fericită ca el trăia. Poate îl va iubi cândva. În mai puţin de douăzeci de ore avea s-o revadă.

Cross era încrezător că, într-o bună zi, ea îl va iubi cu adevărat, îl va răsplăti pentru dragostea lui, nu-l va judeca în nici un fel şi, la fel ca un înger, îl va salva de chinurile Iadului.

Athena Aquitane era poate singura femeie din Franţa care se machia şi se îmbrăca pentru a-şi ascunde frumuseţea. Nu că ar fi încercat să se urâţească, nu era masochistă, dar ajunsese să-şi considere frumuseţea exterioară prea periculoasă pentru universul ei interior. Detesta puterea pe care i-o dădea asupra altor oameni. Detesta orgoliul care încă îi întina sufletul. Frumuseţea era un obstacol în calea a ceea ce Athena socotea a fi realizarea ei de o viaţă.

În prima zi de lucru la Institutul pentru Copiii Bolnavi de Autism, de la Nişa, încercase să arate la fel cu copiii, să meargă ca ei. O obseda sentimentul identificării. În ziua aceea îşi relaxase muşchii feţei, dându-le o seninătate golită de sentimente, şi şchiopătase în felul ciudat şi asimetric al copiilor cu deficienţe motorii.

Doctorul Gerard observase amănuntul şi spusese sarcastic:

— Foarte bine, numai că aţi greşit direcţia. Apoi îi luase mâinile într-ale sale şi-i spusese cu blândeţe: Nu trebuie să vă identificaţi cu suferinţa lor. Trebuie să luptaţi cu această suferinţa.

Athena înţelesese dojana şi se ruşinase. Din nou se lăsase călăuzită de orgoliul de actriţă. Dar, îngrijind aceşti copii, sufletul i se umplea de linişte. Lor nu le păsa că franceza ei nu era perfectă, oricum, nu pricepeau sensul cuvintelor.

Nici unele realităţi cutremurătoare nu o descurajau. Uneori copiii deveneau distrugători, nu recunoşteau regulile societăţii. Se băteau între ei sau cu asistentele, mânjeau pereţii cu

fecale, urinau unde aveau chef. Uneori erau de-a dreptul înfricoşători în ferocitatea lor, în repulsia faţă de lumea exterioară.

Singurul moment în care Athena se simţea neputincioasă era noaptea, în micul apartament închiriat la Nisa, când studia registrele institutului. Existau acolo relatări despre evoluţia copiilor, descrieri absolut înspăimântătoare. Atunci se strecura în aşternut şi plângea. Spre deosebire de filmele în care jucase, majoritatea acestor poveşti aveau un sfârşit nefericit.

Când primise telefonul lui Cross, care o vestea că va veni s-o vadă, o năpădise un val de bucurie şi speranţa. Cross trăia şi o va ajuta. Apoi însă fusese cuprinsă de nelinişte. Ceruse sfatul doctorului Gerard.

— Cum credeţi că ar fi mai bine? întrebase ea.

— I-ar putea fi de mare ajutor lui Bethany, opinase doctorul. Sunt foarte curios să văd ce relaţie va stabili cu el pe o perioadă mai îndelungată. Ar putea fi şi în avantajul dumneavoastră. Mamele nu trebuie să devină martire pentru copiii lor.

Cu gândul la vorbele doctorului, Athena se îndrepta spre aeroport, ca să-l întâmpine pe Cross.

La aeroport, Cross trebui să meargă pe jos de la avion până la terminalul înclinat. Aerul era plăcut şi înmiresmat, nu arşiţa cu miros de sulf de la Vegas. Pe bordura de beton a sălii de aşteptare creşteau o mulţime de flori exotice roşii şi purpurii.

Acolo o văzu pe Athena şi se minună de geniul cu care era capabilă să-şi schimbe înfăţişarea. Nu-şi putea ascunde în totalitate frumuseţea, dar o putea masca. Ochelari întunecaţi cu rame de aur îi modificau culoarea ochilor din verde strălucitor în cenuşiu. Hainele pe care le purta păreau mai groase şi mai grele. Părul blond era adunat sub o pălărie de doc albastru cu boruri late, care-i umbreau obrazul. Simţi un fior de bucurie la gândul că numai el ştia cât de frumoasă era în realitate.

În timp ce Cross se îndrepta spre ea, Athena îşi scoase ochelarii şi-i puse în buzunarul bluzei. El zâmbi, remarcând acest gest spontan de vanitate.

În mai puţin de o jumătate de oră erau în apartamentul hotelului Negresco, în care Napoleon se culcase cu Josefina. Cel puţin, aşa pretindea broşura publicitară a hotelului, afişată la intrare. Un chelner bătu la uşă şi aduse o tavă pe care se găseau o sticlă cu vin şi un platou delicat, cu sandvişuri miniaturale. Puse tava pe masa din balconul cu vedere spre Marea Mediterană.

La început se purtară nefiresc unul cu celălalt. Athena îl ţinea de mână încrezătoare, ca şi cum l-ar fi condus, iar atingerea acelei palme fierbinţi trezi în el un val în dorinţă. Totuşi, Cross îşi dădea seama că ea nu era încă pregătită.

Apartamentul era frumos mobilat, mai luxos decât oricare dintre vilele de la Xanadu. Patul avea un baldachin roşu de mătase, draperiile de aceeaşi culoare erau ornate cu flori de crin brodate cu fir de aur. Mesele şi scaunele aveau o eleganţă pe care lumea Vegas-ului nu ar fi atins-o niciodată. Athena îl luă afară pe balcon, iar Cross o sărută fugar pe obraz. Apoi nici ea nu se mai stăpâni, lua şervetul umed de bumbac în care era înfăşurată sticla de vin şi-şi şterse faţa de machiajul care o desfigura. Obrazul îi sclipea de stropi de apă, pielea rămăsese trandafirie şi strălucitoare. Puse o mână pe umărul lui Cross şi-l sărută uşor pe buze.

De la balcon puteau vedea casele de piatră ale Nisei, păstrând amintirea palidă a nuanţelor de verde şi albastru în care fuseseră zugrăvite cu sute de ani în urmă. Jos, locuitorii oraşului se plimbau agale pe Promenade des Anglais; pe plaja bolovănoasă bărbaţi şi femei aproape în pielea goală se zbenguiau în apa verde-albăstruie, în timp ce copiii se jucau pe nisipul plin de pietricele. În larg, iahturi albe şi iluminate pluteau la linia orizontului ca nişte păsări de pradă.

Cross şi Athena tocmai gustaseră vinul când auziră un vuiet îndepărtat. În peretele digului, o ţeavă ca de tun — în realitate conducta principală de canalizare pentru partea de est a oraşului — revărsa un val mare de apă maronie în albastrul pur al mării.

Athena întoarse capul.

— Cât timp rămâi? îl întreba ea pe Cross.

— Cinci ani, dacă n-ai nimic împotrivă, răspunse el.

— E o prostie, se încruntă Athena. Ce-ai să faci aici?

— Sunt bogat, răspunse Cross, poate îmi cumpăr un mic hotel.

— Ce s-a întâmplat cu Xanadu? vru să ştie Athena.

— Am fost nevoit să-mi vând partea mea, spuse el. Tăcu o clipă. Nu va fi cazul să ne facem

griji cu banii.

— Eu am bani, declară Athena. Trebuie să înţelegi. Intenţionez să rămân aici cinci ani, apoi vreau s-o duc acasă. Puţin îmi pasă ce va spune lumea, niciodată n-am s-o mai internez într-o clinică. Voi avea grijă de ea cât va trăi. Iar dacă i se întâmplă ceva, voi continua să trăiesc printre copii ca ea. Vezi bine că niciodată nu vom putea avea o viaţă a noastră.

Cross o înţelegea perfect. Îi lua mult timp să cântărească în minte răspunsul ei.

Când vorbi, glasul îi sună ferm şi hotărât:

— Athena, singurul lucru de care sunt sigur în această clipă este că vă iubesc pe tine şi pe Bethany. Trebuie să mă crezi. Nu va fi uşor, ştiu bine, dar ne vom da silinţa. Vrei s-o ajuţi pe Bethany, nu să fii martiră. Iată de ce trebuie să facem o ultimă încercare. Te voi ajuta pe cât îmi stă în puteri. Vom fi la fel ca jucătorii din cazinoul meu. Sorţii sunt împotriva noastră, dar există întotdeauna o şansă unică de a câştiga. Cross o văzu că şovăie şi continuă: Să ne căsătorim, propuse el. Să avem şi alţi copii, să ne trăim viaţa ca nişte oameni normali.

Împreună cu copiii noştri să încercăm să îndreptăm ceea ce ni se pare strâmb în lumea noastră. Toate familiile au necazuri, să facem tot posibilul să trecem peste al nostru. Sunt convins că vom reuşi. Mă crezi?

În cele din urmă, Athena îl privi în ochi.

— Numai dacă şi tu mă crezi că te iubesc cu adevărat, spuse ea.

Când făcură dragoste în dormitor, fiecare avea încredere în celălalt; Athena era convinsă că Cross o va ajuta s-o salveze pe Bethany, iar Cross ştia că Athena îl iubea din toată inima. Într-un târziu, Athena se răsuci spre el şi-i murmură:

— Te iubesc. Te iubesc cu adevărat. Cross îşi aplecă fruntea şi o sărută. Te iubesc cu adevărat, repetă ea, şi Cross gândi: „Care bărbat de pe pământ ar refuza s-o creadă?”

Singur în dormitorul său, Don îşi trase cearşaful rece până sub bărbie. Moartea era aproape, iar el era mult prea viclean ca să n-o simtă cum îi dădea târcoale. Totul se desfăşurase după planurile lui. Ah, cât era de simplu să-i duci de nas pe tineri!

În ultimii cinci ani văzuse în Dante marele pericol pentru planul lui măreţ. Dante s-ar fi împotrivit integrării Familiei Clericuzio în societate. Cu toate acestea, ce putea face Don? Să ordone uciderea băiatului fiicei sale, a propriului său nepot? Oare Giorgio, Petie, Vincent s-ar fi supus unui asemenea ordin? Şi chiar dacă l-ar fi executat, nu l-ar fi socotit pe tatăl lor un monstru? Teama faţă de el ar fi devenit mai puternică decât iubirea? Dar Rose Marie, ce s-ar fi întâmplat cu mintea ei, căci, fără îndoiala, ar fi intuit adevărul.

O dată cu uciderea lui Pippi De Lena, zarurile fuseseră aruncate. Don ghicise imediat adevărul, aflase de relaţia lui Dante cu Losey şi ajunsese la o concluzie.

Îi trimisese pe Petie şi Vincent să-l păzească pe Cross, cu o maşină blindată şi toate cele necesare. Apoi, ca să-l prevină pe Cross, îi povestise despre războiul cu Familia Santadio. Ce dureros era să îndrepţi mersul lumii! Dar după moartea lui, cine va mai lua asemenea decizii înfricoşătoare? Hotărî ca Familia Clericuzio să se retragă o dată pentru totdeauna.

Vinnie şi Petie se vor ocupa doar de restaurante şi de trustul de construcţii. Giorgio va cumpăra firme pe Wall Street. Retragerea va fi totală. Nici chiar Enclava Bronx nu va mai primi noi oameni. Familia Clericuzio va fi, în sfârşit, în siguranţă şi va lupta împotriva noilor răufăcători care se ridicau pe tot cuprinsul Americii. Nu-şi făcea reproşuri pentru greşelile trecutului, pentru fericirea pierdută a fiicei sale şi pentru moartea nepotului. În definitiv, îl ajutase pe Cross să-şi câştige libertatea.

Înainte să adoarmă, Don avu o viziune. Se făcea că-i era dat să trăiască o veşnicie, că sângele Clericuzio avea să curgă la infinit în vinele omenirii. Şi numai el, el singur, crease această descendenţă, era meritul său. Dar vai, cât rău exista într-o lume care împingea fiinţa omenească spre păcat!

Tiparul executat de
Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD), Italia

Mario Puzo, autorul romanului *Naşul* îşi continuă cariera legendară cu un nou roman. De data aceasta Cosa Nostra, mafia americană, este surprinsă la sfîrşitul acestui secol, pe Coasta de Vest, la Hollywood şi Las Vegas, unde şi-a clădit un adevărat imperiu. Stăpînul absolut al acestuia, Don Domenico Clericuzio, vrea să asigure fiilor săi un viitor respectabil în această lume a jocurilor de noroc legalizate şi a uriaşelor investiţii cinematografice, el rămînînd însă ultimul don.

rao
international
publishing
company

Săptămâna Financiară

ISBN 978-973-103-488-1

9 789731 034881

www.rao.ro
www.raobooks.com

[1] Aluzie la naşterea zeiţei Atena, apărută din capul lui Zeus (n.tr.)

[2] Lodestone = Magnetitul (sau magnetita) este un mineral din grupa oxizilor de fier cu proprietăți feromagnetice, fiind oxidul de fier cel mai rezistent față de acizi și baze, cristalizează în sistemul cubic, cu formula chimică Fe_3O_4.

[3] Varietate de citrice (n.tr.)

[4] Varietate de fruct chinezesc (n.tr)

[5] Serviciu la domiciliu (n.tr.)

[6] American Civil Liberties Union (ACLU) este o organizație non-profit, nepartizană, a cărei misiune declarată este de „a apăra și păstra drepturile individuale și libertățile garantate de către Constituția și legile Statelor Unite pentru fiecare persoană în această țară (SUA)”.